Dio

DIONYSII

HALICARNASSENSIS

DE

COMPOSITIONE VERBORVM

LIBER

GRAECE ET LATINE

CVM PRIORVM EDITORVM SVISQVE ANNOTATIONIBVS

EDIDIT

GODOFREDVS HENRICVS SCHAEFER

ACCEDVNT EIVSDEM MELETEMATA CRITICA IN DIONYSII ART. RHETOR. CAP. I—IV.

LIPSIAE CIƆIƆCCCVIII.
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI APVD J. PAYNE ET MACKINLAY
ET W. H. LVNN

PRAEFATIO
G. H. SCHAEFERI.

Fere triennium eſt, cum Meletemata Critica in prima quatuor capita Artis Rhetoricae Dionyſii Halicarnaſſenſis conſcripſi. Hic libellus, dicatus tum uſui academico, quod fore non ſperaveram, viris doctis talis viſus eſt, qui ex umbra academiae in lucem publicam recte protrahi poſſet. Sed criticis ſcriptionibus, ut alibi *), ſic apud nos, difficillimum eſt, niſi

*) „— Coniecturae erant non diu poſt ad manum ſat multae, quarum, delectu habito, communicare cum Eruditis nonnullas, geſtiebat animus; quum, ecce, negare Typographi, huiusmodi ſe quisquilias, quas nemo emeret, ablegandas plerumque

in vicum vendentem thus et odores,

praelo ſubiecturos; ipſius Schraderi hoc in genere ſcripta vix nummo addici in auctionibus; nec meliore fato uti Adverſaria Heinſii; etc. iidem tamen benigne ſatis ſuam mihi pollicebantur operam, ſi ſcriptorem aliquem veterem, commentario inſtructum, in vulgus vellem edere.“ Io. Ad. Nodell p. III. praefat. ad Flavii Aviani Fabulas, quibus vir doctiſſimus, ut ego Dionyſii libro Meletemata Critica, Notas Criticas in Scriptores Varios ſubiecit.

addas quod vendibiliores faciat, redemtorem librarium conciliare. Quod igitur aliis in simili causa non male cesserat, circumspicere coepi, quemnam Graecorum scriptorum Meletematibus in publicum prodeuntibus comitem adiungerem. Is non diu erat nec longe quaerendus, cum in promtu essent ipsius Dionysii Rhetorica, a Criticis posteriorum temporum, quod satis constat, fere neglecta, quorum si quod mea opera nonnihil expolitum simul ederem, rem Philologis non ingratam me facturum arbitrabar. Ac Τέχνῃ ipsi, ad quam Meletematum ratio me vocare videbatur, quominus manum admoverem, obstabat quae Lipsiae paullo ante prodierat illius libri editio. Quippe parum iucundum erat, et fortasse obnoxium nonnullorum vituperationi, quam Collega telam modo absolverat, eandem continuo redordiri, inprimis cum futurum praeviderem, ut locis aliquammultis in alia omnia mihi eundum esset. Itaque Artis edendae consilio, nisi plane abiecto, certe in tempus longinquum seposito, ad aureolum *μονόβιβλον Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων* me converti. In hoc edendo quid efficere voluerim, breviter aperiam.

Ad Graeca Dionysii recensenda, cum codices manuscriptos consulere non lice-

ret *), opibus criticis, quas editiones hanc praegreſſae non contemnendas tenent, diligenter uſus ſum. Has cum priores editores minus quam oportuerat curaſſent, factum eſt, ut inde nunc demum ſalutaris, opinor, medicina locis haud paucis peteretur. Coniecturis perraro tantum tribui, ut in contextum admittendas cenſerem: quod ubicunque auſus ſum, rem arbitror tam liquidam eſſe, ut ne religioſiſſimi quidem reprehenſionem extimeſcam.

Verſionem Latinam novam facere neque otium fuit nec libuit. Itaque priorem, quam Réiskius plane immutatam dederat, ſic repetii, ut paſſim corrigerem aut refingerem. Id ubi commode fieri non poterat, Interpretis errores in annotationibus caſtigavi.

Annotationes priorum editorum dedi integras. Et Sylburgianas quidem petii ex Francofurtana editione, unde nunc pleniores prodeunt, quam ab Hudſono et Reiskio repetitae erant. Hudſonianae duplicis ſunt generis: alias, quas Anglo placuit dicere *Varias*

*) Naviter conſuluerat vir praeſtantiſſimus, Io. Al. Martyni-Laguna, qui novam eamque omnibus numeris expletam huius libri editionem parabat. Hunc quoque rerum optimarum theſaurum, inſigne futurum, ſi prodiiſſet, inſtrumentum ſtudii philologici, flammae atrocitas anno praeterito abſumſit.

Lectiones, paginae textus singulae editionis Oxoniensis tenent; alias libellus singularis *Annotationum* Graeca Dionysii sequens complectitur. Vtrasque, in editione Reiskiana, quod vix laudes, confusas, ad exemplum Hudsonianae discrevi. In Vptonianis repetendis tertiam Vptoni editionem *), ut omnium locupletissimam, secutus sum. Indidem dedi seorsum posita Simonis Bircovii Exempla Latina, quae Hudsonus post eumque Reiskius discerpta suo quodque loco ad Graeca Dionysii retulerant.

Sed quo magis appareret editionis Vptoni ratio, cum inprimis ad eius normam meum laborem direxissem, viri doctissimi praefationem repetendam curavi. Sequuntur eam praefationes Sylburgii et Hudsoni, secundo Tomo Dionysii praemissae. Ambae cum de Rhetoricis Dionysii scriptis tradant quae viros doctos perlibenter lecturos credo, in Reiskii editione, quae Hudsonianâ quidem carere plane non poterat, consilio prorsus improbando omissae sunt.

Scribebam Lipsiae Calendis Septembr. 1808.

*) Prodiit Londini 1747. Prima, qua iam Hudsonus usus est, prodierat ibidem 1702. secunda, item Londini, 1728. Omnes mihi ad manum fuerunt.

IACOBI VPTONI PRAEFATIO.

L E C T O R I.

Non multis ipſo in limine te morabor, dudum introeundi deſiderio captum, ut intima Eloquentiae penetralia, a Dionyſio feliciter recluſa, contempleris. Neque enim mihi perſuadere poſſum, multis opus eſſe, quo arcana haec myſteria, quae fruſtra apud praeſtantiſſimos etiam dicendi magiſtros quaeſiveris, tibi gratiora commendentur. Satis eruditi norunt et argumentum libelli, cuius vere aureoli tibi a me facta eſt iam copia, et libelli Auctorem politiſſimum; cui primas communi prope omnium conſenſu, Ciceronem ſi exceperis et Ariſtotelem, ob graviſſima dicendi praecepta optimi quique detulerunt iudices. Qui cum plurima eruditione ſingulari et exquiſito iudicio ad Oratorem formandum conſcripſerit volumina, nullum quo tantopere ſe iactet, aut cui a nobis plus debeatur, quam tibi quod offerimus de ſtruenda Oratione, ad noſtra usque propagatum eſt tempora. Quem librum, per ſe cum pretii quantivis ſit, ideo pluris etiam aeſtimabunt eruditi, quod ſolus eſt ex omni Antiquitate de Verborum Conſtructione inſtitutus, quem nobis veteres incolumem transmiſerint, praeterea nullum. Alia quae rei literariae iniuria temporum evenerunt damna, ex aliis aliunde reliquiis reſarciri poſſunt: ſin noſtra haec intercidiſſent vetuſtate abſorpta, nullis nec Graecorum nec Latinorum monumentis iactura eſſet

reparanda. Id enim ſcriptionis genus, id argumentum ſibi illuſtrandum ſumpſit, quod veterum Oratorum nemini ante ſe ne quidem in mentem venerat: nec ſeculis eo mortuo ſubſequentibus, ab ullo artifice praeter Longinum, (cuius itidem duo ſcripta non ſine magno detrimento ſunt amiſſa) ut dilucidius explicari poſſet, de integro ſusceptum eſt.

Sed ut caetera omnia, quae hoc ſcripto continentur Eloquentiae myſteria, et pauciſſimis, ipſo affirmante Dionyſio, ſunt cognita, tacitus praeteream; cum tria ſint praecipua dicendi genera, quae a Graecis Συνθέσεως χαρακτῆρες appellantur, et a veteribus magiſtris aut calamo rudiori ſunt deſcripta, aut temere praetermiſſa; haec notis ſuis ille diſtincta, deſcriptionibus pleniſſimis illuminata, exemplorum ex optimis ſcriptoribus varietate et copia confirmata, adeo luculenter depinxit, ut nemini non poſſint eſſe luculentiſſima. Quae ſi quis cognitione indigna iudicabit, in errores idem ſaepiſſime inter legendum incurrat, vitia pro virtutibus, virtutes pro vitiis habeat, neceſſe eſt.

Haec cum ita ſint, mirum nec immerito quibusdam videatur, quum caeteri omnes, qui Rhetorica praecepta memoriae tradiderunt, in lucem toties prodeant doctiſſimorum laboribus illuſtrati, cur et Dionyſius, nemini eruditione ſecundus, eloquentiae ſtudioſis pari iure non proponatur; et quemadmodum multa ex Graecis Latinisque Oratoribus ſunt ſelecta, itidem et hoc ſcriptum proprio edatur volumine. Equidem nolui, per me ut fieret, (quanquam peritiori manu tractari dignus eſt) quo literis humanioribus iuventus dedita, libello deſideratiſſimo diutius careret. meos adeo qualescunque, caeteris quieſcentibus, labores (ut ſpero) non aſpernabitur.

Iam vero, his ita expositis, quae a nobis tibi sint exspectanda, paucis accipe. Cum primam huic operi manum multis abhinc annis admovimus, aliorum auctoritate inducti, accuratam Friderici Sylburgii Editionem, quae typis Wechelianis excusa est, summa fide secuti sumus, vestigiis illius ubique insistentes. Quod ut facerem, non solum voluntas, sed ipsa me necessitas adigebat, omnibus aliis, excepta Bircoviana, adminiculis destitutum. Hanc autem, rogantibus amicis, mecum humaniter communicavit Ioannes Laughton, bibliothecae Cantabrigiensis eo tempore praefectus; qui cum esset ipse eruditus, et literis unice favebat, et morum facilitate multum laudabatur. Nec quicquam aliud isti adornandae Editioni mihi auxilio fuit, scriptum editumve: prodiit tamen suis haud denudata ornamentis, non solum emaculata, (quod maximi faciendum est) sed in quibusdam ipsa Sylburgiana et auctior et castigatior.

Verum secundis hisce Curis, quae fere, ut dicitur, meliores sunt, (et iam tertia recensentur vice) alia haud contemnenda ad hanc provinciam, quam denuo in nos recepimus administrandam, nacti sumus adiumenta. Quicquid enim ab exteris regionibus, ope clarissimi viri Mich. Lequienii sibi transmissum ad opera Dionysii illustranda, mihi, dum in vivis fuit, amicissimus doctissimusque acceperat Hudsonus, id omne, quantum scilicet ad hunc libellum attinet, suis locis distributum reperies. Quo factum est, ut multa prius aut mutila aut luxata, e codicibus calamo exaratis, duobus praecipue Regiis et uno Colbertino, feliciter in hac impressione in integrum restituantur.

Versionem huius libri suscepit olim Simon Bircovius, in Academia Samoscensi centum et

triginta abhinc annis professor; sed infelici admodum successu. Est enim, si qua alia, non tantum inepta, sed in plurimis a sensu Auctoris aliena, et scriptori quae politissimo adiungeretur, prorsus indigna. Sane hunc hominem Hegesiae Magnesio, si scripta extarent, idoneum vix iudices interpretem. Quod igitur ad Versionem attinet, aut novam a me habes, aut veterem instar Theseae navis adeo immutatam, ut pristinae, si ulla, pauca admodum reperiantur vestigia. De fide non sum adeo solicitus, ne eam cuivis utriusque linguae perito non adprobem: elegantiam viri eloquentissimi, cuius ex oratione venustates Atticae imprimis efflorescunt, ne in votis quidem fuit exprimere, aut dicendi gratiam exaequare.

Integras Sylburgii notas, docti imprimis et eruditi viri, singulis paginis subiectas exhibemus: de quibus ipse non veretur ita scribere: „Quicquid Victorius, Muretus, Brodaeus, Leopardus, Stephanus, Canterus in Variarum Lectionum et Emendationum libris notarant, diligenter excerpsi: e Camerarii item, Xylandri et Wolfii libris quae amici nobis suggesserant, eodem adhibui.“ Haec ille: nec est, cur iactantiorem credas: etenim promissis exsolutum reperies, plura etiam quam quae pollicitus est, impertientem. Quem tamen si nonnunquam errantem deprehendimus, venia omnino danda est; cum longo in opere fas somnum sit obrepere. Sed cum ad calcem ille notas reiecerit, et brevitatis studiosus Lectorem, pagina versuque indicatis, ad alia subinde loca aliis Dionysii libris tractata, amandet; ea nos inseruimus, ne plurimis, qui integra Dionysii opera non haberent, a viro doctissimo annotata forent inutilia. Locum itidem quem citat ex Herodoto pag. 26,

cum esset longior quam ut notis commode immisceri posset, omisimus. Haec dicenda iudicavi, ne quis fidem suspicaretur. Quas insuper notas adiecimus, aut ad difficiliora explicanda e Casaubono, e Vossiis, et patre et filio, aliisque eruditione pariter et iudicio praestantibus viris, aut e nostro etiam penu, ut, si quid uspiam a nobis in contextu mutatum sit, fideliter indicent, depromptas habes.

Exempla Latina, Graecis Dionysii respondentia, a Bircovio sunt collecta: quae cum aliquem usum essent habitura, nolui aut eorum utilitate studiosi iuvenes, aut sua laude Bircovius fraudaretur. Hoc tamen scias velim, me omnia recensuisse, cum optimis Editionibus collata, et passim foedissimos (sive id incuria, sive ignorantia factum) errores sustulisse. Duos etiam Indices, et Graecum et Latinum, ad finem habes adiectos: quos quidem composuit Sylburgius, quandam totius libri Synopsin non inutilem; nos autem utrumque locupletiorem fecimus.

Haec sunt, amice Lector, quae tua nonnihil interesse ut scires iudicavi: nec habeo, quod ulterius te monitum velim, nisi aequum videri, ut te mihi candidum fore vicissim sperem, quemadmodum me tui causa diligentem praestiti; idque eo aequius, ubi scieris, me Amicorum potius hortatu quam mea voluntate hoc munus suscepisse, ut ipse laborem molestiamque, alii fructum ex eruditissimo scriptore perciperent. Vale.

GENEROSO ET MAGNIFICO V.

ANDREAE DVDITHIO

AB HORENOWIZA, DOMINO SMIGLAE, S. CAES. MAIEST. CONSILIARIO ET ORATORI,

FRIDERICVS SYLBVRGIVS

S. ET F. P.

Cum ſuperiore panegyri catalogum ederem eorum librorum quos in hoc altero tomo daturus eſſem, in mentem venit eius fabulae quae de adoleſcentibus cauponam ſine pecunia ingreſſis vulgo narratur. quemadmodum enim illi, cum ſymbolas hoſpiti contribuere non poſſent, pollicebantur quidem ſe in vicinam ſilvam exituros, confectoque ibi quem vidiſſent immani urſo, ampliſſime ſatisfacturos; ſed venatum egreſſi, tantum abfuit ut urſum ceperint, ut contra ipſi a bellua interempti fuerint: ita ego quoque in illa promiſſione mea verebar ne conatu fruſtratus, in audaciae pariter ac vanitatis crimen incurrerem: praeſertim cum eorum quae pollicebar, bona pars multis paraſangis a nobis abeſſet, et conſequendi ſpes ſe parum certa oſtenderet. Non tamen deſperandum arbitrabar; ſed potius collectis omnibus tum animi tum corporis viribus, rem alacriter aggrediendam, Deoque opti-

mo maximo, qui honeſtos conatus proſperare ſoleret, committendum exitum. Itaque paulo poſt mercatum, cum ad penſum redirent operae, quidquid Dionyſianorum opuſculorum conquirere potueram, in eum ordinem qui aptiſſimus eſſe videbatur, digeſſi; ita ut Stephani exemplo a Rhetoricis inciperem, et Critica his ſubiungerem. Admota operi manu, tanto ardore proceſſit negotium, ut omnia illa quae ante diverſis in locis, diverſis temporibus, forma etiam diverſa, in lucem fuerant edita, fere intra ſextam hebdomadem expedirentur. Quae cum ad finem properarent, necdum advenirent ea ſine quibus hic tomus non emittendus videbatur, metus ille meus, de quo ante dixi, magis ac magis augeri coepit. Etſi enim de exſpectatione mihi facta nihil plane dubitabam; tamen cum tempus laberetur, et nuntii ſubinde longiores minarentur moras, ſpe paululum vacillante, aliam mihi rationem ineundam iudicabam. Sicut igitur figulo Horatiano, cum amphora coepiſſet inſtitui, rota currente urceus exit: ita putabam mihi quoque annitendum, ut ſi forte Dionyſium non poſſem, ſaltem alium non minus deſideratum ſcriptorem pro illo ederem. Simulatque ergo Dionyſii libris, quos nanciſci potueram, extrema fuit manus impoſita, ad Ariſtotelem reverti; et Politica cum Oeconomicis, quorum iamdudum a nobis poſcuntur exemplaria, in manus ſumpſi. Sex tantum ſupererant folia, cum praeter opinionem, velut ἀπὸ μηχανῆς, adveniunt ea quae ad perficiendum Dionyſium deſiderabantur; tui ſcilicet codices, DVDITHI; quos ante aliquot menſes nobis promiſeras, ſed fatalibus impedimentis prohibitus, citius mittere non potueras. Quibus evolutis, ut comperio te pollicitis plura et maiora nobis impertiſſe, quatuor ſcilicet tractatus iam ante publica-

tos, et duos nondum vulgatos, intermiſſo Ariſtotele, confeſtim ad Dionyſium redii: áſſumptoque mihi Achate meo, Moyſe Quadrato, quanta celeritate potui, partim ea quae expreſſa iam erant, contuli; partim ea quae prelo erant mandanda, exſcripſi. Quae dum ſatis feliciter ſuccedunt, et de opere mature abſolvendo bona ſpes eſt, ecce novum ſe offert impedimentum. primum enim Achates ille meus invaletudine obruitur: octiduo poſt ipſe quoque febri corripior. Ibi omen illud, de quo modo dixi, acrius mentem ſubit, timorisque ſtimulos magis exacuit. Sed ut ante, ita tunc quoque in extrema ſpei lucta, Deus ſe iterum ἀπὸ μηχανῆς benignum exhibet, viribusque noſtris paululum corroboratis, animos ad reliquias operis perſequendas rurſus accendit; efficitque ut id tandem ad exitum perducamus. Quae iccirco tibi narro, vir ampliſſime, ut et ipſe et alii tecum videant, quam difficile ſit promiſſis ſe exſolvere, in iis praeſertim rebus quae non ſunt noſtri arbitrii. Cum enim Ancaeo calicem iam manu tenenti, nec quidquam amplius obſtare cenſenti quominus vineae ſuae fructum deguſtaret, nihilominus πολλὰ μεταξὺ πέσον κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου: multo magis in illis quae longiſſimo locorum intervallo a nobis ſunt remota, variisque fortunae caſibus discludi a nobis poſſunt, incerta ſunt conſilia et promiſſa noſtra. Nec ego tunc me nexibus illis induiſſem, niſi quaedam ut id facerem neceſſitas coegiſſet. Cuius vinculis cum tandem per te DVDITHI ſim liberatus, me tibi arctius adſtrictum ut ſentio, ita libens profiteor. Porro ut his omiſſis, breviter tibi exponam quid in hac editione praeſtiterim, vel potius praeſtare conatus ſim, primum id operam dedi, ut quae Stephanus uterque, Robertus pater, et Henricus

filius, demum etiam P. Victorius edidiſſent, quam fideliſſime et diligentiſſime repraeſentarem. Deinde, quoniam a doctiſſimis hominibus non pauca ad huius tomi emendationem annotata comperiebam, ea quoque diligenter huc conferre ſtudui. Quidquid ergo Victorius, Muretus, Brodaeus, Leopardus, Stephanus, Canterus, in Variarum lectionum et Emendationum libris notarant, diligenter excerpſi. E Camerarii item, Xylandri et Wolfii libris, quae amici nobis ſuggeſſerant, eodem adhibui. Siquid etiam ex interpretum verſionibus coniectura deprehenderem, et ipſum cum ſuperioribus coniunxi. Auctorum loca quae multa paſſim citantur, ſicubi ſuſpecta eſſent, ad fontes ipſos, quantum per otium licuit, revocavi. Prae ceteris vero diligenter conſului Atticorum oratorum volumen ab Aldo et Stephano editum; Wolfii Iſocratem ac Demoſthenem; Stephani Herodotum, Thucydidem, Platonem. Hisque auxiliis adiutus, ſi manifeſtae occurrerent mendae, correctionis libertate uti non ſum veritus: ſi qua vero dubia vel ſuſpecta ſe offerrent loca, ſeorſum in Notarum libro vel meas vel alienas de illis coniecturas expoſui; in quo etiam plerarumque omnium emendationum rationem reddidi, atque alia quae ad Graeci textus expolitionem facerent, adieci. Scriptum codicem initio unum dumtaxat habui, eius libelli quo τῶν παλαιῶν χαρακτῆρες exponuntur; quem Bononia Pompilius Amaſaeus ad nos miſerat. Poſtea quatuor alios tractatus calamo exaratos e tua bibliotheca nactus ſum; de Iſaeo ſcilicet, de Dinarcho, de Demoſthene, an is ex Ariſtotelis praeceptionibus artem oratoriam didicerit; et de Platonis elocutione. Demum etiam ſextus acceſſit, quo τέχνης novem priora capita continentur. Sed cum ſerius adveniſſent, non licuit mihi editionem noſtram

cum omnibus conferre, et emendationes diversitatesque inde adnotatas in Notarum libellum iam magna ex parte confectum, inferere. Seorsum igitur haec brevi post tempore dabo, cum primi tomi spicilegio, et huius secundi (ni amicorum me pollicitationes fallent) auctario. In postremis duobus libris, qui nunc primum tuo beneficio in lucem exeunt, ubi me vulgatae Thucydidis, Platonis, Isocratis, Demosthenis, et aliorum qui citantur auctorum editiones, et interpretum versiones destituebant, coniecturis plerumque ac divinationibus agendum fuit: non in textu; nisi evidens esset librariorum alucinatio; sed in notationibus. non enim nimium licentiae in textum mihi usurpare volui; tutius in Notis coniectationum pericula subiri posse censui. Prae ceteris autem postremus mihi tractatus multum exhibuit negotii, qui non tantum e mendosiore codice, sed ab indoctiore etiam librario exscriptus erat. Ad versiones quod attinet, non fuit mihi tantum otii ut cum Graeco textu eas conferre potuissem. quapropter admodum pauca in illis ad marginem notavi: nonnulla etiam in Notarum libello attigi. In tua versione nihil fere mihi licere volui. satis esse videbatur, quae tu ipse vel in contextu mutasses, vel ad oram adiecisses, lectoribus exhibere. Ad extremum, quoniam Index cuiusque libri brevis quaedam synopsis est, et in multis eiusdem interpres, existimavi, ut in superiore, ita in hoc etiam tomo, geminum addendum esse Inventarium, Graecum et Latinum. Quin et praecipua cuiusque libri capita, quanta brevitate ac perspicuitate fieri posset, verbis e textu desumptis, margini apponenda iudicavi. Haec sunt, DVDITHI amplissime, quae in hoc tomo praestiti, vel potius tentavi. In quibus conficiendis cum et brevi temporis spatio sim usus, et multa insuper

expertus adversa, spero te doctosque omnes, in iis quae oculos et animum meum fugerint, facile mihi daturos veniam: praesertim quia, ut ipsius Dionysii verbis utar, οὐδεμία αὐτάρκης ἀνθρώπου φύσις, οὔτ' ἐν λόγοις, οὔτ' ἐν ἔργοις, ἀναμάρτητος εἶναι· κρατίστη δὲ, ἡ πλεῖστα μὲν ἐπιτυγχάνουσα, ἐλάχιστα δὲ ἀστοχοῦσα. Sub tui vero nominis patrocinio cur haec in lucem exire voluerim, graves ac iustae fuerunt caussae. Cum enim is χαρίτων sit nexus, ut iunctis manibus capiant reddantque vicissim; tu vero maximam huius tomi partem in veteribus chartis nobis et per nos reipublicae communicaveris, nonne ingratus fuissem, si ad alium potius quam ad te istius beneficii gloriam redundare voluissem? Deinde quia tali ad hoc negotium patrono erat opus, qui et rem probe intelligeret, et auctoritate sua eandem tueri posset, quemnam te invenire potuissem aptiorem? Vt enim uno verbo dicam quod res est, ea es tum doctrinae praestantia, tum rerum experientia, ut et doctissimi quique iudicium tuum admirentur, et potentissimi monarchae consiliis tuis gaudeant: quippe qui, ut apud Thucydidem Pericles, οὐδενὸς ἥττων εἶ γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. Praeterea cum unum e praecipuis huius tomi tractatibus ante aliquot annos verteris, eundemque nunc recognitum cum Graeco textu per nos invulgaris, ad quemnam iustius tum illius ipsius, tum ceterorum patrocinium pertineret? Ac ut maior huius tomi pars e bibliotheca tua promanavit, ita te quoque magis quam alium sibi patronum deposcit. Meretur hoc etiam ipsius auctoris dignitas: cuius, ut ipse nosti, tanta est praestantia, ut de eo silere quam pauca differere praestet. Hoc tamen reticere hic non possum, siquis solidam sibi vel oratorum veterum vel historicorum γνῶσιν καὶ κρίσιν sine huius ductu com-

parare conetur, eum, ut Horatianum aemulatorem Pindari, ceratis ope daedalea niti pennis, vitreo daturum nomina ponto. Nam ſive τὸν πραγματικὸν ſive τὸν λεκτικὸν τόπον ſpectemus, tam in hiſtoricis quam in oratoribus adeo accurate ab illo examinantur omnia, ut vix quidpiam cogitari poſſit exquiſitius. Cumque in λεκτικῇ ἰδέᾳ tres ſint praecipuae compoſitionis formae, luculenter docet quid tum in ſublimis dictionis norma Thucydide, tum in tenuis auctore Lyſia deſideretur: tum quibus obſervationibus medium dicendi genus a Thraſymacho inchoatum, et a Platone atque Iſocrate expolitum, Demoſthenes demum ita conſummaverit, ut omnibus et ante et poſt ſe perfectae eloquentiae palmam praeripuerit. Taceo hic alia quae ceteris auctoribus tum in poeſi, tum in hiſtoria, tum in arte oratoria, plurimum lucis afferunt. Dinarchi ſane vita, et alter tractatus de Demoſthene, ad Atticam hiſtoriam conducunt plurimum. Tu ergo, generoſe DVDITHI, hunc tanti viri tomum, a te magna ex parte profectum, a me vero pro meae tenuitatis modulo diligenter expolitum, in tutelam tuam accipe; et, ut coepiſti, nos in aliis reipublicae communicandis gnaviter adiuvare perge. Quod ut luculentius praeſtare poſſis, proſperam tibi valetudinem, et felices rerum ſucceſſus, ab unico bonorum omnium fonte, Deo optimo maximo, ardenti animo precor. Francofurdi Non. Septemb. MDLXXXVI.

IOANNIS HVDSONI

PRAEFATIO

AD VIRVM REVERENDVM DOCTISSIMVMQVE

MICHAELEM LEQVIENIVM,

ORDINIS PRAEDICATORVM.

Redeunt ad te (Vir Clarissime) illa Dionysii opuscula, quorum plerisque, cum duobus Codicibus Regiis et uno Colbertino conferendis, egregiam adeo operam navasti, ut plane ingratus essem, nisi eam libenter agnoscerem, totique orbi erudito quam testatissimam facerem. Equidem quoties mecum reputo, quot curis et negotiis distinebaris, quantum de tuo tempore postulabat Damascenus, cui illustrando studium tuum addixeras, et quam longo intervallo disiunctus eras ab illa beata Musarum sede, quae, rara Regis vestri munificentia, tot pretiosissima rei literariae possidet cimelia, tui admiratione defixus teneor, quod mihi, tantum tibi oneris imposituro, nihil denegare volueris, si quo modo posset vel minimum lucis aut ornamenti Dionysio afferre. Quas pro singulari adeo beneficio tibi gratias agam, et meo et rei literariae nomine, sane non invenio: illudque mihi non parum dolet, quod nostra Bibliotheca, Damasceni licet exemplaribus satis instructa, tam pauca suppeditet, quae tu visus es desiderasse; et quod mea cura non potuerit in illo opere plus enitescere. Ita tamen mihi perspecta est tua humanitas, ut persuasum habeam, te laboris in mei gratiam suscepti non poenitere, modo tibi in hoc quicquid est Dionysii edendo aliquatenus satisfaciam. Quantum autem ipse praestiterim, cuius penes te iudicium esse volo, mox exponam, ubi nonnulla, quae e re esse

videntur, de Dionyſii operibus veluti in transcurſu praelibavero.

Cum ad tomum priorem retulerim Antiquitatum libros XI, qui ex viginti ſuperſunt; quibus (ut indicium facerem operum eius Hiſtoricorum omnium) accenſerem quae iniuria temporis interciderunt, Antiquitatum Epitomen quinque libris comprehenſam, cuius meminerunt Photius et Stephanus Byzant. et librum *) Περὶ χρόνων, quem ipſe Dionyſius innuere videtur p. 59. v. 15. et diſertim laudat Clemens Alexandrinus Strom. I. 1. placuit mihi in hunc tomum poſteriorem ea omnia coniicere, quae de re Oratoria et Critica ſcripta ad nos pervenerunt; eodemque plane modo disponere, quo in editione Sylburgiana reperiuntur. Vt tamen verus eorum ordo a vulgato dignoſceretur, optimum mihi viſum eſt ea veluti in tabella repraeſentare: ita ut ſedem, quam forte acceperunt, numeris Romanis indicarem; quam habere debent, Barbaricis. Libuit etiam ſubnectere librorum deſideratorum titulos: variasque eorum qui conſervantur editiones, ne quis ſe ſui laboris laude a me fraudatum quereretur.

Summa et ſeries eorum quae continentur Tomo II.

I. **) 1. Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, De verborum compoſitione ſeu collocatione; vel (ut quidam malunt) De orationis ſtructura. Exſtat pag. 1.

II. ***) 2. Τέχνη, Ars Rhetorica; ſeu Rhetoricae

---

*) A Suida etiam voce Εὐριπίδης memoratur Διονύσιος ἐν τοῖς χρονικοῖς.

**) Ordinem hunc, quem numeris Barbaricis deſignavimus, verum eſſe conſtat ex p. 314. v. 13. p. 130. v. 10. p. 149. v. 40. p. 179. v. 6. p. 203. v. 43. p. 214. v. 8. p. 221. v. 8. aliisque locis, quae infra memorantur.

***) Hic liber, ſi Tan. Fabro in notis ad Longinum fides habenda, non eſt γνήσιος: ac pro ea opinione facit, quod

praeceptiones: quarum haec ſunt capita: I, Περὶ τῶν πανηγυρικῶν, Panegyricarum orationum praecepta, p. 61. II, Μέθοδος γαμηλίων, Nuptialium orationum praecepta, p. 63. III, Μέθοδος γενεθλιακῶν, Natalitiarum orationum praecepta, p. 66. IV, Μέθοδος ἐπιθαλαμίων, Epithalamiorum ſcribendorum praecepta, p. 68. V, Μέθοδος προσφωνηματικῶν, Compellatoriarum orationum praecepta: (quomodo ſcilicet praetor a principe aut republ. miſſus, compellandus ſit et excipiendus.) p. 69. VI, Μέθοδος ἐπιταφίων, Funebrium orationum praecepta, p. 71. VII, Προτρεπτικὸς ἀθληταῖς, Quomodo athletae in ſolennibus ludis exhortandi ſint, p. 74. VIII, Περὶ ἐσχηματισμένων, πρῶτον, De figurata oratione, tractatus prior, p. 78. IX, Περὶ ἐσχηματισμένων, δεύτερον, De figurata oratione, tractatus poſterior, p. 92. X, Περὶ τῶν ἐν μελέταις πλημμελουμένων, De delictis quae in meditandis orationibus committuntur, p. 108. XI, Περὶ τῆς ἐν μελέταις ἀτεχνίας, Meditationis artificium quibus rebus violetur, p. 110. v. 17. Verum hoc caput cum praecedente coniungimus, ut in Notationibus declaratum eſt ad p. 110. v. 15. XII, Περὶ λόγων

Nicoſtratus (laudatus p. 62. v. 26.) idem eſſe videatur cum eo, qui (teſte Suida) aequalis erat Ariſtidis et Dionis Chryſoſtomi. Illud tamen huic opponi poteſt, quod (p. 115. v. 22.) promittatur liber *de Imitatione*, quem Dionyſium ſcripſiſſe certiſſimum eſt ex p. 206. v. 32. et p. 222. v. 1. [Hoc uſi argumento iam dudum alii Dionyſio noſtro Τέχνην vindicarunt. In codice Marciano „ante Caput decimum περὶ τῶν ἐν μελέταις πλημμελουμένων annotatio haec exſtat, eadem quae in codicibus duobus aliis Marcianis et in Laurentiano apud Bandinium T. II. p. 499. Τοῦτο τὸ μονόβιβλον, οἶμαι, Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς συνέταξεν ὁ πρότερος· μέμνηται γὰρ ἐν αὐτῷ ὡς ἐκδεδομένου αὐτῷ τοῦ περὶ μιμήσεως." Iacob. Morellius Biblioth. manuſcr. Gr. et Lat. T. I. p. 295. Τέχνην ut Dionyſii citant Toupius ad Longin. p. 284. auctorque talibus in rebus haud paullo melior Toupio, Ruhnkenius ad eund. p. 247. Schaef.]

ἐξετάσεως, De orationum seu scriptorum examinatione, p. 115.

III. 3. Τῶν ἀρχαίων κρίσις, sive τῶν παλαιῶν χαρακτῆρες, Quibus veluti notis veterum scriptorum quisque dignosci possit; quidque in singulis imitandum sit, aut fugiendum, p. 122. De iisdem ex M. Fabio Quinctiliano et ex M. Tullio Cicerone, in Annotationum libello ad p. 123. v. 5.

IV. 4. Περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων ὑπομνηματισμοὶ πρὸς Ἀμμαῖον, Commentarii ad Ammaeum de Atticis scriptoribus. (Prooemium exstat p. 128.) Eorum prima pars, (ut ipse auctor docet, p. 130. v. 10.) est Περὶ τῶν πρεσβυτέρων, De veteribus oratoribus Atticis: inter quos sunt,

V. 5. Λυσίας, Lysias, de quo iudicium Dionysii, p. 130.

VI. 6. Ἰσοκράτης, Isocrates, de quo iudicium Dionysii, p. 149.

VII. 7. Ἰσαῖος, Isaeus, de quo iudicium Dionysii, p. 166. Altera pars fuit de recentioribus oratoribus Atticis, Demosthene, Hyperide, Aeschine; ut satis luculenter declarat epilogus de Isaeo, p. 178. v. 49. Sed eius partis unus tantum liber exstat, de quo mox n°. VIII. 13. Eiusdem appendix est

VIII. 9. Δείναρχος, Dinarchus, de quo iudicium Dionysii, p. 179. Tertia pars, de Historicis et caeteris scriptoribus Atticis, promittitur quidem p. 130. v. 9. sed an perscripta fuerit, admodum incertum est.

IX. 10. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμαῖον πρώτη, Epistola ad Ammaeum prima, qua refutat eos qui asseverabant, Demosthenem artem Rhetoricam ex Aristotele didicisse, orationibusque suis ad praeceptiones illius conformatis, omnium Oratorum praestantissimum evasisse, p. 191.

X. 11. Ἐπιστολὴ πρὸς Γναῖον Πομπήϊον, Epistola ad Cn. Pompeium de Platone; quo exponit, quid in eius philosophi dictione, et quamobrem im-

probarit, p. 201. Eius appendix est de Historicis, qui prae caeteris imitatione digni sint; videlicet Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Philisto, Theopompo, p. 206. v. 29.

XI. 13. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμαῖον δευτέρα περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, ad Ammaeum altera, de iis quae Thucydidi propria sunt, p. 214.

XII. 12. Περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος, καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ συγγραφέως ἰδιωμάτων, De Thucydidis charactere ac reliquis eius proprietatibus, p. 222.

XIII. 8. Περὶ τῆς λεκτικῆς Δημοσθένους δεινότητος, De admiranda vi dicendi in Demosthene, p. 267. qui liber, initio mutilatus, pars fuit tractatus de recentioribus Oratoribus Atticis, nº. VII. 7.

Desiderantur igitur

I. De Lysia tractatus alter, p. 137. v. 21. p. 166. v. 23. quo de Lysiani et Isaeani characteris similitudine, deque internoscendis eorum rationibus agitur.

II. Περὶ τῆς πραγματικῆς Δημοσθένους δεινότητος, De Demosthenis in rerum tractatione admirando acumine ac vi: quem librum pollicetur in fine illius qui est Περὶ τῆς λεκτικῆς αὐτοῦ δεινότητος, p. 321. v. 16. incertum an idem cum eo quem promittit, p. 32. v. 19. p. 192. v. 31. p. 222. v. 27. p. 299. v. 17. p. 320. v. 35. non multum diversi argumenti fuisse videtur is quem a se conscriptum testatur, p. 190. v. 12.

III. In secunda parte de Atticis scriptoribus, in qua de recentioribus oratoribus Atticis disseruit, desiderantur libri duo: alter, de Hyperide; alter, de Aeschine, p. 130. v. 11. p. 178. v. 49. et p. 179. v. 1.

IV. Eorundem commentariorum de Atticis scriptoribus desideratur pars tertia, quae est de Historicis, et caeteris scriptoribus Atticis, p. 130. v. 5. et 8. ac nominatim de Thucydide, p. 214. v. 8. de Platone, p. 203. v. 43. quanquam locus, qui de Platone illic citatur, exstat in eo libello quem

Περὶ τῆς λεκτικῆς Δημοσθένους δεινότητος inſcripſi, p. 270. v. 41.

V. De imitatione ad Demetrium libri tres: quorum primo, de ipſa imitatione disquiritur: ſecundo, quinam imitandi ſint tum poëtae et philoſophi, tum hiſtorici et oratores: tertio, quomodo imitatio fieri debeat, p. 206. v. 32. p. 222. v. 1. Eorum librorum ſive ἐκλογὴ ſive ἐπιτομὴ cenſeri poteſt libellus is quo τῶν παλαιῶν χαρακτῆρες exponuntur, p. 122. Vide p. 111. v. 19. p. 115. v. 22.

VI. Περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων, De electione verborum, promittit librum Rufo Melitio, p. 2. v. 34.

VII. Πρὸς τοὺς τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας ἀδίκως κατατρέχοντας, Adverſus eos qui Politicam philoſophiam inique perſtringunt, librum a ſe editum teſtatur, p. 223. v. 26. — Praeterea Dionyſio Halicarnaſſenſi liber περὶ Ἑρμηνείας tribuitur a Scholiaſte ad Ariſtophanis Nubes. Sed utrum Dionyſium noſtrum intelligat an alterum (nam *) tres fuerunt ex Halicarnaſſo oriundi) incertum eſt. Non tamen ignoro, librum περὶ Ἑρμηνείας, ſub Demetrii Phalerei nomine vulgatum, Dionyſio noſtro adſcribi a **) Menagio, ***) Iſ. Voſſio, et ****) H. Valeſio. Verum (cum Demetrios LII. numeret Ionſius, quibus addi poteſt Demetrius Halicarnaſſeus a Zenobio in Proverbiis laudatus) eo magis propendet animus, ut credam Demetrium Alexandrinum aureoli huius libelli auctorem eſſe; iis rationibus adductus, quibus hanc ſententiam adſtruunt †) Ger. Voſſius et ††) Th. Galeus. Quin et Vitam Homeri, quam omnino Plutarcho abiudi-

*) De quibus adi Meurſium ad Helladium, p. 36.
**) In Annott. ad Diog. Laërt. p. 59. et 222.
***) In notis ad Catullum, p. 153. et de Poëmatum cantu.
****) Ad Polybii et aliorum Excerpta, p. 65.
†) In Inſtitut. Orator. l. 2. c. 2.
††) In Praefat. ad Demetrium, quem edidit Oxonii, anno MDCLXXVI.

eandam censeo, Dionysii foetum genuinum esse contendit *) Cl. Galeus. Sed quum nemo veterum, quod sciam, huic opinioni faveat, nec Dionysius ipse (qui solet crebro suorum operum mentionem facere) huius meminerit, nihil hac de re pronunciare volo.

Variae Dionysii operum Rhetoricorum et Criticorum editiones a primis artis Typographicae incunabulis ad hunc usque diem.

I. 1. Primum Graece prodiit. Venetiis apud Aldum, 1508. f. Parisiis per Robertum Stephanum, 1547. f. Argentorati 1550. 8. et Francofurti per Sylburgium, 1586. f. Graece et Latine ex versione et cum Latinis Exemplis Bircovii, 8. Samoscii, 1604. et Londini, 8. 1702. cum notis Iac. Vptoni, Latinis Exemplis Bircovii, eiusdemque Versione ubique fere emendata a Cl. Vptono.

II. 2. Graece, Venetiis apud Aldum, 1508. f. et Parisiis per R. Stephanum, 1547. f. et Francofurti per Sylburgium, 1586. f. cum quatuor priorum capitulorum versione, quam ab Ant. Antimacho adornatam et Basileae anno 1539. excusam repererat. Lat. Hanoviae, 1615. 8. capitibus I. II. III. IV. ab Ant. Antimacho versis: capitibus V. VI. a Guil. Gratio: capitibus VII. et VIII. ab Andrea Schotto: capitibus IX. et X. a G. Gratio: cap. XI. ab Andr. Schotto.

III. 3. Graece, Lutetiae per H. Stephanum, 8. 1554. et Francofurti per Sylburgium, 1586. f. Lat. interprete Stanislao Ilovio, Basileae, 1557. 8. et Hanoviae, 8. 1615.

IV. 4. Graece, Lutetiae p. H. Stephanum, 8. 1554. et Francofurti per Sylburgium, 1586. f. Lat. ex versione Matthiae Martinez, Hanoviae, 8. 1615.

V. 5. Graece, Venetiis apud Aldum, 1513. f.

---

*) In Praefat. ad Opusc. Mythologica.

Parisiis per Rob. Stephanum, 1547. f. et Francofurti per Sylburgium, 1586. f. Lat. ex versione Matt. Martinez, 8. Hanoviae, 1615. Gr. Lat. cum Lysiae orationibus, Hanoviae, 8. 1615.

VI. 6. Graece, Venetiis apud Aldum, 1513. f. Parisiis per Rob. Stephanum, 1547. f. Gr. et Lat. ex Wolfii versione, Francofurti per Sylburgium, 1586. f. et cum variis Isocratis editionibus.

VII. 7. Graece, Lugduni, 1580. 8. ex recensione P. Victorii, et Francofurti per Sylburgium, 1586. f. Lat. Andr. Schotto interprete, Hanoviae, 1615. 8. et Gr. Lat. Hanoviae, 1619. 8. cum Isaei orationibus.

VIII. 9. Graece, Lugduni, 1580. 8. per P. Victorium, et Francofurti per Sylburgium, 1586. f. Lat. ex versione Matt. Martinez, Hanoviae, 1615. 8.

IX. 10. Graece, Lutetiae, 1554. 8. per H. Stephanum. Gr. Lat. ex Wolfii versione, Francofurti, 1586. f. per Sylburgium. et Lat. Hanoviae, 1615. 8. interprete Andr. Schotto.

X. 11. Graece, Lutetiae, 1554. 8. per H. Stephanum. Lat. Stanislao Ilovio interprete, Basileae, 1557. 8. et Hanoviae, 8. 1615. et Gr. Lat. eadem versione, Francofurti per Sylburgium, 1586. f.

XI. 13. Graece, Venetiis apud Aldum, 1508. f. et cum variis Thucydidis editionibus, et Parisiis per R. Stephanum, 1547. f. Lat. ex versione M. Martinez, Hanoviae, 8. 1615.

XII. 12. Latine, Venetiis apud Aldum, 1560. 4. et Basileae, 1579. 8. interprete Andr. Dudithio. et Gr. Lat. eadem versione, Francofurti per Sylburgium, 1586. f.

XIII. 8. Graece, Francofurti per Sylburgium, 1586. f. Lat. Hanoviae, 1615. 8. interprete Mathia Martinio.

Iam, ut eo unde digressus sum revertar, instituti mei ratio postulat, ut ostendam, quid demum ipse operae contulerim, ut quod Dionysii

supereſt ex Rhetoricis et Criticis, ad uſum melius et ad ornatum magis expolitum prodiret. Quod, qualecunque ſit, ut paucis a me accipias lubentique animo, te obſecro atque obteſtor. In *universis* illud quidem egi, ut textum Graecum ſumma fide ad editionem Sylburgianam (utpote omnium optimam) conformarem, et a mendis (quoad eius fieri potuit) liberarem; Latinumque in nonnullis leviter, in aliis (ubi res poſtularet, et exemplarium Graecorum vitia non obſtarent) licentia paulo maiori uſus emendarem; utque Sylburgii Annotationes, e ſuis *) aliorumque obſervationibus concinnatas, unicuique paginae ſimiliter ac in priore Volumine ſubiicerem. *Singulis* autem quantum cultus aut nitoris attulerim, aut potius afferre conatus ſim, breviter tibi enarrabo. I. In libro *de Compoſitione verborum*, eas adhibui Lectiones variantes, quas, ex tribus Codicibus ſupra memoratis, ad me benigne miſeras: quibus ſane acceptum debet Dionyſius, quod plurimae hinc inde deleantur maculae, et loca aliquot lacunis deformata integritati reſtituantur. Hisce pro more, praeter Sylburgii Annotationes, quicquid ipſe obſervaveram, aut ad textum emaculandum praeclare notaverat amiciſſimus Vptonus, adiectum eſſe volui. Quin et verſione ab illo feliciter adornata uſus ſum: quam ſi alicubi paululum immutatam invenerit, velim ſciat Vir Clariſſimus, id non aliam ob cauſam factum eſſe, quam ut Graeca Latinis ad imum cuiuslibet paginae reſponderent. II. In libro qui *Ars Rhetorica* inſcribitur expoliendo, quem omnium mendoſiſſimum eſſe ſuſpicor, praeter tres Gallicanos ad manus habui etiam duos alios Codd. MSS. quorum unum mecum communica-

*) Sc. Victorii, Mureti, Brodaei, Camerarii, Xylandri, Canteri, Wolfii, et H. Stephani.

vit Cl. Iamesius, S. Theologiae apud Cantabrigienses Professor Regius; alterum benigne mihi obtulit humanissimus Rogerus Galeus, Thomae τοῦ μακαρίτου filius. Verum illi, utpote ex vitiosis et recentioribus exemplaribus descripti, aliquanto rarius discrepantias alicuius ponderis atque auctoritatis exhibuerunt: adeo ut verear, ne loca nonnulla lectoribus negotium facessant, etiamsi adiecti fuerint interpretationibus Antimachi, Gratii, et Schotti, quas passim fere emendatas dedi. III. In *Censura veterum scriptorum et Iudicio de Isocrate* recensendis, nullus mihi aderat liber manu exaratus: nec hac de re mihi in animo est gravius queri, cum parum admodum Manuscripti alicuius auxilio egeant, et optima ambo illustrentur versione, Ilovii et Schotti. IV. *Iudicio de Lysio* subsidio veniunt tuo beneficio duo Codices Regii, illisque *de Isaeo et Dinarcho iudiciis* liber MSS. Bodleianus. In quibus interpretandis tantum fidei, perspicuitatis, et nitoris prae se ferunt M. Martinez et Andr. Schottus, ut (modo Dinarchus integer exstaret) nihil fere amplius ab alicuius ingenio et industria postulare viderentur. V. Ad duas Epistolas *de Demosthene et Platone* unicus mihi profuit, quem subministrasti, Codex Regius; et ad illam breviusculam *de Thucydide* magno adiumento fuerunt duo Regii et unus Colbertinus, quibus etiam tuum non passus es me desiderare studium: nullusque dubito, quin pleniori obsequio mei eruditorumque gratiam demereri volueris, si quid praeterea ad Dionysium elimandum suppeditasset amplissima illa Bibliotheca. Hisce adiunxi versiones, quas summa cura et elegantia adornarunt M. Martinius, Stanislaus Ilovius, et Andr. Schottus; Wolfiana illa *Epistolae primae ad Ammaeum,* suam licet mereatur laudem, insuper habita. Postremo in *Iudicio de Historia Thucydidis,* et in optimo (quem mutila-

tum esse valde dolemus) libello *de Admiranda vi dicendi in Demosthene,* usus sum Codice Bodleiano, cuius in margine quaedam scite admodum annotaverat Savilii (ut puto) manus erudita: atque iis comites dedi interpretationes castissimas fidissimasque: unam a Matthia Martinez confectam; alteram a Clarissimo Dudithio, quae venusta adeo puraque dictione efflorescit, ut legentium animos mira voluptatis suavitate perfundat. Quibus omnibus, Deo iuvante, ad finem perductis adtexui Indices Sylburgianos accuratissimos; et Annotationum libellum, cui inserui Exempla Latina Bircovii, atque Elogia de Scriptoribus Graecis, quae Censurae Veterum in sua editione subiunxerat Sylburgius.

Iam nostro, tui (Vir egregie) ope et auxilio, peracto labore, non nescio fore plerosque, qui nos probri forte incusent, quod, studiis Theologiae multis abhinc annis dediti, huiusmodi rebus bonas horas male collocemus. Verum illis primo operae pretium erit intelligere, non parvi momenti esse ad res Theologicas cum dignitate tractandas, si quis ad eas ingenium afferat humanioribus literis perpolitum. Dein, quod ad me attinet, sciant isti, ut verbis praestantissimi *) Dunaei utar, hoc non tam mea culpa aut inertia contigisse, quam temporum dicam iniquitate, an eorum importunitate, qui, tanquam ipsi soli ad omnia essent idonei, omnia, unde vel minima lucelli spes effulget, invadunt, summaque cum aviditate **) sibimet arripiunt. Vale. Faxitque Deus, ut tuum propediem videamus Damascenum. Oxoniae III. Iduum Iulii MDCCIV.

---

*) Graecae Linguae olim in Acad. Cantabrigiensi Professoris Regii.

**) Querela, quam bene prolixam hac de re instituit, exstat in Epistola suis in Lysiam lectionibus praemissa.

TESTIMONIA DE DIONYSIO

EIVSQVE SCRIPTIS RHETORICIS ET CRITICIS.

[EX EDITIONE HVDSONIANA.]

Suidas voce Διονύσιος.

Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεὺς, ῥήτωρ, καὶ παντοῖος [ἴσ. παντοίως] λόγιος. γέγονεν ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ.

Dionysius Alexandri F. Halicarnasseus, orator, et omni doctrinarum genere excultus. Sub Caesare Augusto vixit. Fuit autem unus de maioribus Atticistae, qui sub Adriano vixit.

Plutarchus in Vitis X. Rhetorum.

Φέρονται δὲ Λυσίου λόγοι τετταρακόσιοι εἰκοσιπέντε. τούτων γνησίους φασὶν οἱ περὶ Διονύσιον καὶ Καικίλιον εἶναι διακοσίους τριάκοντα.

Lysiae orationes feruntur CCCCXXV. de quibus genuinas affirmant Dionysius et Caecilius esse CCXXX.

Harpocration voce ἐνεπίσκημμα.

Ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον· Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ὡς ψευδεπίγραφον.

Exstat oratio, cui titulus, Demosthenes adversus Criticam περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, quam Callimachus pro genuina recenset: Dionysius autem Halicarnasseus pro spuria.

Quinctilianus Institutionum Oratoriarum l. 3. c. 1.

Multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa Caecilius, et Halicarnasseus Dionysius.

Idem lib. 9. c. 3.

Haec omnia copiosius sunt exsecuti, qui non ut partem operis transcurrerunt, sed proprie libros huic operi dedicaverunt, sicut Caecilius, Dionysius, aliique non pauci.

Idem lib. 9. c. 4.

Eademque dicunt Theodorus ac Theophrastus, similia post eos Dionysius Halicarnasseus.

Henricus Stephanus in Operis Variis ad Dionysium Halic.

Eos igitur, qui Dionysii Opera Critica et Rhetorica ante Antiquitatum libros scripta fuisse contendunt, (quae et mea est sententia) hisce argumentis niti oportet: uno, quod multae quae in illis sunt reprehensiones quendam iuvenilis ingenii fervorem prae se ferunt: altero, quod si historiam prius scripsisset, non verisimile sit, quum Thucydidea quaedam in ea imitetur, ex iis etiam quae imitatus esset, nonnulla fuisse postea in ipso Thucydide reprehensurum. Neque tamen interim negaverim, fieri et hoc posse, ut ex variis illis Rhetoricis commentariis aliquem etiam aut aliquos et post impositum historiae finem scripserit.

Andreas Dudithius in Epistola ad Lectorem suae Versioni praemissa.

Dionysius, ut erat iudicio peracri, cum decem summorum apud Graecos oratorum scriptis iudicandis prorsus admirabilem se praebuisset, ad Thucydidem quoque cogitationes convertit. Qui cum omnes, ut Cicero etiam testatus est, dicendi artificio facile vicerit; mirum tamen est, quam non huic nostro satisfaciat. Hac porro censura dum utitur Dionysius, praeclaram omnibus texendae historiae normam proponit, et leges quasdam statuit, quas qui servat, non vulgarem a cunctis laudem feret. Iam in verborum ponderibus examinandis quantus est? Hoc equidem ausim affirmare, quod Graecae linguae peritis non dubie patet, Thucydidis scripta, si hoc libro careamus, neque quod ad sententias, neque quod ad verba attinet, prorsus intelligi posse.

Ios. Scaliger in notis ad Eusebium.

Dionysius eius [Herodoti] popularis, summus dicendi magister, et suavissimus scriptor.

R. Aschamus Epistolarum lib. I. Ep. I.

Et haec mihi, de imitandi ratione cogitanti, gravis saepe subit dolor ob amissos illos libros Dionysii Halicarnassei, quos doctissime et fusissime scripsit de imitatione oratoria et historica. Quos libros ipse Dionysius in eo Commentario, ubi suum iudicium de universa historia Thucydidis explicat, caeteris suis libris omnibus anteponit. Quo Commentario sic omnes Thucydidis virtutes et vitia diligentissime collegit et libere exposuit; ut quicquid in eo, sive in verborum delectu, sive in sententiarum forma et constructione, sive in rerum iudicio et tractatione, vel praedicabile ad eius laudem, vel vituperabile ad similium devitationem scriptum est; id omne et plane et plene ab Halicarnasseo demonstretur. Tanta enim eius est, in singula congerendo diligentia, in considerando doctrina, in ponderando iudicium, ut si ipse iam revivisceret Thucydides, credo equidem non se ipse melius noscere, non de se aut rectius aut aequius statuere potuerit. De imitatione historica, doctius aut accuratius quicquam, credo, nondum exstitit. Et quoties ego hunc lego Commentarium, quod saepe quidem et libenter facio, toties in hanc sententiam adducor, ut plane ipse existimem, neminem, nec Graecum nec Latinum, maiori facultate ad scribendam historiam unquam venisse, quam Dionysium Halicarnasseum. Praesertim, si ad tantam diligentiae, doctrinae, et iudicii praestantiam accessit etiam Augusti beneficio totus et tantus ille Thesaurus Bibliothecae M. Varronis.

Idem Epistolarum lib. I. Ep. XII.

Rogo te, mi Sturmi, quid sentias de Dionysio Halicarnasseo? credo ego illum fuisse, qui docuit in aedibus*) Ciceronis. Equidem non video, quem Graecum, non Plutarchum ipsum excipio, cum hoc Dionysio possis comparare. Cupio scire ex te, an haec opinio mea, tuo iudicio, sit aliqua, an prorsus inanis. Libellus enim ad Tuberonem, de iudicio suo de Historia Thucydidis, mirifice mihi placet.

---

*) Fallitur in hoc, quo modo et illi qui somniarunt, Dionysium fuisse Varronis libertum.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΕΡΙ
ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

DIONYSII HALICARNASSENSIS
DE
COMPOSITIONE VERBORVM
LIBER.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

ΤΜΗΜΑ α΄.

Ὅτι τὸ συγγραμμάτιον τοῦτο, τὸ περὶ Συνθέσεως Ὀνομάτων, πᾶσι τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἀναγκαῖόν ἐστι.

2 Δῶρόν τοι ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, καθάπερ ἡ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν Ἑλένη ξενίζουσα τὸν Τηλέμαχον,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ] Melius, opinor, τοῦ Ἀλεξάνδρου. Articulus enim in tali verborum ſtructura vix poteſt abeſſe. Vid. quae ad Boſii de Ellipſibus libellum nuper monui p. 507. Quapropter etiam in Herodoto I. c. 59. m. Λυκούργου τοῦ Ἀριστολαΐδεω ſcribendum ſuſpicor. Schaef.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ] Alii omittunt ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ, atque ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ cum ſimplici σ efferunt, quo modo et apud Herodotum ſcriptum reperitur. Huds. *Var. Lect.* De ſcriptura vocis Ἁλικαρνασσέως v. Meletem. Crit. p. 1. Schaef.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ] Dionyſium Longinum idem argumentum duobus libris (ut ex Sect. XXXVIII. libelli Περὶ Ὕψους conſtare videtur) tractaſſe exiſtimo. Sed cum hi libri iniuria temporis perierint, iacturam aliquatenus reſarcire licet ex Longini Sect. XXXVIII. et XXXIX. et Cicerone de Orat. c. XLIV. Huds. *Annot.*

Multimodis hanc inſcriptionem, eodem licet omnes ſenſu, verterunt viri docti. Alii de Verborum Compoſitione; de Collocatione alii; quidam de Structura Orationis interpretantur. [De Structura Orationis ipſe Vptonus in titulo alibique. Schaef.] Addas ex Cicerone in Orat. de Verborum Conſtructione: *Et ipſa oratio conformanda, non ſolum electione, ſed etiam conſtructione verborum.*

Occurrit etiam, ſed rarius vox Συνθήκη hac ſignificatione. Chryſoſtomus in 4to περὶ Ἱερωσύνης, ubi de Paulo Apoſt. agit: Ἀλλ' ἐξέστω καὶ τῇ λέξει πτωχεύειν, καὶ τὴν συνθήκην τῶν ὀνομάτων ἁπλῆν τινα εἶναι καὶ ἀφελῆ. Nec non Lucianus de Conſcribend. Hiſtoria: Καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρη-

DIONYSII ALEXANDRI F. HALICARNASSENSIS DE COMPOSITIONE VERBORVM LIBER.

SECTIO I.

Hunc Dionysii de Compositione Verborum Commentarium viris esse civilibus in primis utilem.

Largior hocce tibi munus, dulcissime fili: (ut apud Homerum Helena Telemachum affatur hospitem) hoc

σίον. [Suidas T. I. p. 259. πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. Conf. Toup. Emendat. T. III. p. 34. Thomas Mag. p. 823. λέγεται δὲ συνθήκη καὶ ἐπὶ λόγου. ἔτι δὲ καὶ σύνθεσις. ubi Oudendorpius ex Aeliano d. N. A. Epil. extr. citat τῆς συνθήκης τῶν τε ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων τὸ κάλλος. Schaef.]

Post Halicarnasseum scripsit etiam hac de re Dionys. Longinus, praeter Sectionem illam in libro περὶ Ὕψους nobis reliquam, duos, sicuti ipse testatur, libros integros, qui vetustate penitus interciderunt. *Dolor ingens,* (verba sunt Fabri) *damnum ingens, quod hi libri perierint. Longe enim acrius est Dionysii nostri iudicium et exquisitius multo, quam Dionysii Halicarn. quod olim fuse ostendam ex iis Scriptorum locis, quos uterque examinavit.* Id opus scripserit Faber necne, haud scio; hoc interim certissimum habeo, omnea omnium aetatum eruditissimos homines hunc Dionysii libellum maximi semper fecisse. Testes proferre, otiosi est. [Longinus p. 138. s. Toup. — ἡ διὰ τῶν λόγων αὕτη ποιὰ σύνθεσις· ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά, κ. τ. λ. Obiter moneo, falli Harlesium Fabric. Bibl. Gr. T. IV. p. 395. t) ad hos Dionysii nostri Longinique de eodem argumento libros referentem iudicium Ioannis Siceliotae. Imo Graeculus iste eloquentiam Dionysii cum facultate Longini comparat. Vid. Ruhnken. Dissert. de Vita et Scriptis Longini p. 19. 25. s. 33. ed. Oxon. min. Schaef.]

Lemma, quod primae huic Sectioni inscriptum habes, e meo est; reliqua ex ipsis Dionysii verbis ut plurimum collecta, Editionis suae margini apponenda curaverat Sylburgius. Upt.

Δῶρόν τοι κ.τ.λ.] Plenius et for-

πρώτην ἡμέραν ἄγοντι ταυτηνὶ γενέθλιον, ἀφ' οὗ πα-
4 ραγέγονας εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν, ἡδίστην καὶ τιμιωτάτην
ἑορτῶν ἐμοί. Πλὴν οὔτε χειρῶν δημιούργημα πέμπω σοι
τῶν ἐμῶν, ὡς ἐκείνη ἔφη διδοῦσα τῷ μειρακίῳ τὸν
πέπλον, οὔτε εἰς γάμου μόνον ὥραν, καὶ γαμετῆς χάριν
εὔθετον· ἀλλὰ ποίημα μὲν καὶ γέννημα παιδείας καὶ
ψυχῆς τῆς ἐμῆς, κτῆμα δέ σοι τὸ αὐτὸ καὶ χρῆμα

tasse rectius legemus, Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι: ut apud Homerum est Odyss. ο; unde hic locus est desumptus. Sylb.

Integrum locum, ad sequentia etiam illustranda, tibi ob oculos ponere non gravabor [v. 123. ss.]:

—' Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος,
πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι,
μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην,
σῇ ἀλόχῳ φορέειν.

Hvds. *Var. Lect.*

Versum hunc affert et explicat Scriptor ille de Vita Homeri, quem inter Opuscula Mythologica edidit Cl. Galeus, et Dionysio Halicarnasseo adscribendum esse censet, in Praefationis p. VII. Ed. Amstel. Idem *Annot.*

Sylburgii coniecturam secutus, particulam καὶ, quae huc usque defuit, suo loco inserendam curavi; quam ad rem nonnihil me movet initium, quo Theophylactus suam Παιδείαν Βασιλικὴν ad Constantinum Porphyrogenitum exorsus est:

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, βασιλεῦ φίλε, τοῦτο δίδωμι,

δῶρον ἐμοὶ διδόναι, καὶ σοὶ λαμβάνειν ἱλαρῶς οἰκειότατον. Dionysium plane aemulari studuit, licet impari successu. Vpt.

Sic Vptonus in secunda tertiaque editione. In prima poëtae verba dederat sine particula καί. Neque ego multum requiram. Secus est in Theophylacti loco, ubi vis oppositionis illam addi poscit: sequitur enim continuo, καὶ τάχα κρεῖττον τῶν ἄλλων, κ. τ. λ. Schaef.

φίλε] Ῥοῦφε Μελίτιε post φίλε adiicit Cod. Reg. 2. Hvds. *Var. Lect.* E margine illatum. Nomina haec paullo inferius apte ponuntur: hic versum Homericum inepte interpellant. Schaef.

ταυτηνὶ] Forma haec reddenda Plutarcho Vit. Demosth. c. 19. T. IV. p. 723. Reisk. ubi editum est ταυτῇ διαλλάξαι τὴν προσηγορίαν. Bene liber Mosc. (v. Wyttenbach. ad Selecta Princip. Historic. p. 426.) ταυτηνί. Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 242. ἀντὶ κρείττονος χώρας ἣν κατέσχον, τὴν χείρονα τύχην διαλλάξασθαι. Schaef.

tuo natali die, quem primum iam, ex quo virilem ad aetatem pervenisti, agis, ex omnibus festis tam iucundissimum mihi, quam honoratissimum. Veruntamen hoc, quod ad te mitto munus, neque manuum mearum opus est, uti illa dicebat iuveni peplum tradens, neque tempori solum nuptiarum uxorisque gratiae conciliandae accommodatum; sed ingenii mei eruditionisque et foetus est et fructus: quod in usum

γενέθλιον] Natalitii titulo Lucianus suum περὶ Μακροβίων libellum Quintillo nuncupavit, ut Censorinus itidem suum de Die natali dedit Q. Cerellio. *Lindenbrog.* ad Censorinum p. 5. Ed. Cantab. quem morem antiquissimum esse pluribus demonstrat. Hvds. *Var. Lect.*

Mos vero antiquissimus, ut amici invicem, et clientes patronis die natali munera mitterent. Exempla passim obvia. Epidicus apud Plautum: *Non meministi me auream ad te afferre die natali Lunulam, atque anellum aureolum in digitum?* Est autem memoriae lapsus, quod ibi in notis ad Censorinum doctissimis Rusum Melitium Dionysii filium Lindenbrogius dicit. Vpt.

Antipater Thessalonic. Epigr. XVII.

Ἀντίπατρος Πείσωνι γενέθλιον ὤπασε βίβλον
μικρήν, ἐν δὲ μιῇ νυκτὶ πονησάμενος.

Leonidas Alexandr. Epigr. XVII.

Θύει σοι τόδε γράμμα γενεθλιακαῖσιν ἐν ὥραις,
Καῖσαρ, Νειλαίη Μοῦσα Λεωνίδεω.

Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον ἀεὶ θύος. εἰς δὲ νέωτα,
ἢν ἐθέλῃς, θύσει τοῦδε περισσότερα.

Schaef.

ἡδίστην] Non agnoscit Reg. 2. Hvds. *Var. Lect.*

ὡς ἐκείνη ἔφη] Operae pretium erit, integrum ex Homero locum ante oculos ponere: — Ἑλένη δὲ παρίστατο — [V. supra Hudsonum.] Amicos autem domum digredientes pretiosissimis ornare muneribus erat olim in usu. Vpt.

κτῆμα] Locum Isocratis ad Demonicum, uti censet Wolfius, in animo noster habuit. Πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν· ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, κτήματα δὲ τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. Cicero Epist. ad famil. *Si vales, bene est. Sum enim χρήσει μὲν tuus, κτήσει δὲ Attici nostri: ergo fructus est tuus, mancipium illius.* Lucretius lib. 3.

Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu.

Sed ita et Xenophon in Oeconom. τούτοις αὖ οὔτε αἱ ἐπιστῆμαι χρήματά εἰσιν, οὔτε κτήματα. Vpt.

πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὁπόσαι γίνονται διὰ λόγων, ὠφέλιμον· ἀναγκαιότατον ἁπάντων χρημάτων, εἴ τι δὴ κἀγὼ τυγχάνω τῶν δεόντων φρονῶν, ἅπασι μὲν ὁμοίως τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικοὺς λόγους, ἐν ᾗ ποτ' ἂν ἡλικίᾳ τε καὶ ἕξει τυγχάνωσιν ὄντες, μάλιστα δὲ τοῖς μειρακίοις τε καὶ νεωστὶ τοῦ μαθήματος ἁπτομένοις ὑμῖν, ὦ Ῥοῦφε Μελίτιε, πατρὸς ἀγαθοῦ, κἀμοὶ τιμιωτάτου φίλων.

πρὸς ἀπάσας ἐν] πρὸς ἁπάσας τὰς ἐν Reg. 1. 2. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Articulum primus adſcivit Vptonus in edit. ſec. et tert. quem Reiskius ſecutus eſt. Schaef.

λόγων, ὠφέλιμον] λόγων ὠφελίμων Reg. 2. Hvds. *Var. Lect.*

ὠφέλιμον] Eadem fere ſtructura uſus eſt Polybius lib. 4. Μουσικὴν γάρ, τήν γε ἀληθῶς μουσικήν, πᾶσι μὲν ἀνθρώποις ὄφελος ἀσκεῖν, Ἀρκάσι δὲ καὶ ἀναγκαῖον. Sed verſu priore articulum τὰς auctoritate trium codicum addidi: τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας. Vpt.

εἴ τι δὴ κἀγὼ] Ita Aeſchines contra Cteſiph. quem videtur hoc loco imitatus: Εἴ τι κἀγὼ τυγχάνω γινώσκων. *Si ullo modo aſſequi complectique potuiſſem.* Cicero de Orat. Vpt.

Euripides Iphig. in Taur. v. 43.

λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος.

v. 494.

ὅδ', εἴ τι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.

Hercul. Fur. v. 41.

κἀμ', εἴ τι δὴ χρὴ κἄμ' ἐν ἀνδράσιν λέγειν.

Schaef.

πολιτικοὺς] Πολιτικὸς λόγος aut ad forum, aut ad populum pertinet, tribuiturque εἰς δικανικὸν καὶ δημηγορικόν. Sub genere *dicanico* quid ſit, notum eſt. Sub *demegorico* autem longe plura ſunt, eaque grandiora. Complectitur enim illa omnia, de quibus agi ad populum ſoleat. Item Legatorum orationes, Εὐχαριστήρια ob felicem proeliorum eventum, Laudationes funebres, ducum et imperatorum alloquia, ſeu adhortationes copiarum, etc. uno verbo πολιτικὸς λόγος opponitur rhetorum ſophiſtarumque μελέταις, quales ſunt declamationes, et illae orationes, quae in otio et umbra ſcholarum habentur. Eodem etiam coniicere haud dubitem Panegyricos rhetorum quorundam, qui populi fremitum, ſtrepitum, tumultum ferre non poterant, quod nimiam frontis teneritudinem, nec ſatis firmas aures haberent. Πολιτικὸν λόγον vocare poſſis *virilem et oratoriam eloquentiam*, ut auctor Dialogi de cauſis corruptae eloquentiae. Sed, inquies, ῥητορικὴν et πολιτικὴν eandem eſſe ſcribit Pollux, et ῥήτορα eſſe πολιτικόν. Fateor, ſi

tibi commodumque cedat, ad quaevis vitae munia peragenda, quae possint oratione confici, utilissimum; maxime omnium (si quid sane ego, quod oporteat, cogitando assequor) cum universis, civilem exercentibus eloquentiam, necessarium, quacunque fuerint aetate et profectu; tum in primis tibi adolescenti, et ad studia dicendi nuperrime accedenti, o Rufe Meliti, optimi patris *fili*, mihique amicorum honoratissimi.

rhetoras pro iis accipiat, qui rempublicam administrant; sin aliter, errat. *Faber.* [ad Longinum p. 4. Ed. Tollii.] Vpt. Conf. Ernestii Lexic. Technol. Graec. Rhetor. v. Πολιτικός. Schaef.

ἕξει] Infra p. 55. Reisk. μετὰ τῆς ἄκρας ἕξεως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις. p. 210. ἐκ τοῦ ῥᾴστου τε καὶ ἀπὸ τῆς ἕξεως αὐτὰ ἤδη ποιεῖν. p. 211. πᾶν, ὅ, τι ἂν ἐπιδῷ τις βιβλίον, ἀπταίστως διερχόμεθα ἕξει τε καὶ τάχει ἀπίστῳ. Schaef.

ὑμῖν] Haec verba per *communicationem*, ut loquuntur, sunt accipienda, ac si dixerat, καὶ σοὶ αὐτῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις μειρακίοις ἅπασι, τοῖς etc. Sic Longinus Sect. 12. ubi Terentianum suum alloquitur: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε. Id est, *Tu et Romani tui.* Vpt. Poterat Dionysius uti formula Graecis cum Gallis communi, τοῖς ἄλλοις ὑμῖν τοῖς νέοις κ. τ. λ. Lucianus T. III. p. 291. ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν. Sic iam in Homericis Il. VIII. v. 211. ἡμέας τοὺς ἄλλους. Schaef.

ὦ Ῥοῦφε Μελίτιε] Quia Rufus Latinum est cognomen, haud scio an pro Μελίτιε legendum sit Μινύκιε, seu Μινούκιε. Rufum autem Minuciae familiae cognomen fuisse, testantur in M. Minucii consulatu Sallustius, Eutropius, Fasti Siculi. Et hunc librum Romano adolescenti fuisse inscriptum, non absimilis vero est coniectura: quemadmodum sequentium etiam unum Cn. Pompeio, 125, 30; et alium Q. Aelio Tuberoni dedicavit, 137, 6. Infra in fragmento de Atticorum oratorum charaoteribus, [193, 19. 194, 15. quos locos Wechelianae exemplari quo utor, adscripsit Bünemannus. Schaef.] meminit quidem huius libri περὶ τῆς συνθέσεως τῶν ὀνομάτων: sed eius ad quem librum istum scripsit, nullam mentionem facit. Sylb.

Ῥοῦφε Μετίλιε Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

πατρὸς] f. καὶ πατρός. Reisk. Non opus. Subaudi participium verbi substantivi. Homerus Il. XXI. v. 109.

πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ
με γείνατο μήτηρ.

Odyss. IV. v. 611.

Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, φίλον
τέκος, οἷ' ἀγορεύεις.

Schaef.

6 Διττῆς γὰρ οὔσης ἀσκήσεως, περὶ πάντας, ὡς εἰπεῖν, τοὺς λόγους, τῆς περὶ τὰ νοήματα, καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα· ὧν ἡ μὲν τοῦ πραγματικοῦ τόπου μᾶλλον ἐφάπτεσθαι δόξειεν ἄν, ἡ δὲ τοῦ λεκτικοῦ· καὶ πάντων, ὅσοι τοῦ λέγειν εὖ ϛοχάζονται, περὶ ἀμφοτέρας τὰς θεωρίας τοῦ λόγου ταύτας σπουδαζόντων ἐξ ἴσου· ἡ μὲν ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐν τούτοις φρόνησιν ἄγουσα ἡμᾶς ἐπιϛήμη βραδεῖά ἐϛι καὶ χαλεπὴ νέοις, μᾶλλον δὲ ἀδύνατος εἰς ἀγενείων καὶ μειρακίων πεσεῖν ἡλικίαν· ἀκμαζούσης γὰρ ἤδη συνέσεώς ἐϛι, καὶ πολιαῖς κατηρτυμένης ἡλικίας ἡ τούτων γνῶσίς ἐϛιν οἰκειοτέρα,

Διττῆς] Hanc operis diviſionem duplicem obſervat et in libro *περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος*, ubi multa repetit, quae hoc volumine continentur: *τοῦ λέγειν εὖ διττὴ ἡ διαίρεσίς ἐϛιν, εἴς τε τὸν πραγματικὸν τρόπον, καὶ εἰς τὸν λεκτικόν.* Vpt.

πραγματικοῦ τόπου] *τόπου* vocabulum in hac ipſa ſignificatione repetitur paulo poſt, v. 32: et ſequentis pag. v. 23: nec non infra, 5, 32: 98, 39: 132, 26: 140, 6. Sed Henricus Stephanus Schediaſmatum lib. 2, cap. 14, lectori conſiderandum relinquit, annon *τύπου* nomen in his locis reponendum ſit. Infra certe in *γαμηλίων μεθόδῳ* ſic legimus, 35, 45, *ποτὲ μὲν οὖν ἐν ἀρχῇ χρηϛέον τῷ τύπῳ τούτῳ, ποτὲ δὲ καὶ ἐπὶ τέλει.* itidemque in Iſocrate, 95, 14, *τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδους περιλαμβάνειν.* et rurſum in Xenophonte, 131, 3, *ὁ πραγματικὸς τύπος, καὶ ὁ λεκτικός.* In eodem Iſocr. paulo poſt, v. 37, pro eodem *τύπου* nomine uſurpat etiam *τρόπου* vocabulum, cum ait, *τὰ ἐν τῷ πρακτικῷ τρόπῳ θεωρήματα:* itidemque 114, 31, *εἰς τὸν λεκτικὸν τρόπον:* et mox v. 34, *κατὰ τὸν πραγματικὸν τρόπον* [Sic 194, 34. Bünem.] In Xenophontis et Philiſti comparatione non modo *τύπον*, ſed etiam *χαρακτῆρα* dicit: cum enim eius comparationis initio ſcripſiſſet, 130, 40) *κατ᾽ ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας, τόν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικὸν*, paulo poſt, (131, 3) *τοῦ πραγματικοῦ χαρακτῆρος* enarrationem ſic concludit, *καὶ ὁ μὲν πραγματικὸς τύπος αὐτῷ τοιοῦτος:* et *χαρακτῆρος* vocabulum rurſum uſurpat v. 12. Quin et *εἶδος* in hac ſignificatione dicit 69, 36: necnon etiam *ἰδέα*, 130, 11: 146, 22. E quibus locis perſpicuum eſt, non abſurdam eſſe Stephani coniecturam. Sed, ne quid diſſimulem, ut quibusdam in locis *τύπου* vocabulum videtur

Cum itaque duplex ſit exercitatio in omnibus, ut ita dicam, orationibus, altera in ſenſis animi, altera in vocabulis verſata; quarum illa quidem ad locum rerum, haec ad verborum videtur pertinere: cumque omnes, qui dicendo ſtudent excellere, in utramque orationis diſciplinam pariter incumbere ſoleant; illa, quae nos ad res ipſas earumque gerendarum ſolertiam deducit, ſcientia gravior eſt et adoleſcentibus difficilior, adeoque fieri non poteſt, ut in teneram et iuvenilem cadat aetatem. Nam rationi iam adultae * aetatique provectae magis convenit harum rerum cognitio; utpote quae ex multa dictorum

magis conſentaneum, ita in quibusdam magis aptum eſt nomen τόπου: ſicut etiam infra in altero tractatu de Thucydide ad Tuberonem dicit, τὰ περὶ τὸ πραγματικὸν μέρος ἁμαρτήματα, 146, 80: itemque 153, 4: 159, 28. Sylb.

λεκτικοῦ] Pro λεκτικοῦ perperam in Aldina editione legi πολιτικοῦ, adnotavit idem Steph. eodem Schediaſmatum capite. Cognoſcitur idem e loco Dionyſii quem modo citavi ex 130, 40; nec non ex aliis permultis. Sylb.

συνέσεώς ἐςι] Τὸ ἐςὶ videtur abundare; et ſine ullo aut ſenſus, aut periodi detrimento poteſt auferri: poſteriorem [l. poſterius.] uncinis incluſi. Sed aliter hunc locum profert Reg. 2. συνέσεώς ἐςιν ἡ τούτων κατάληψις; et mox pro κατηρτυμένης Colb. κεκοσμημένης ἡλικίας ἡ τούτων γνῶσίς ἐςιν ἡ καρτερά. quae vox poſtrema nihili eſt. Vpt.

Vncinis incluſit Vptonus, non ἐςὶ poſt συνέσεως, ſed ἐςὶν poſt γνῶσις, idque demum in tertia editione. Mallem prius incluſiſſet. Niſi totus locus, quod lectionis diverſitas videtur ſuadere, ſic ſcribendus eſt: ἀκμαζούσης γὰρ ἤδη συνέσεώς ἐςιν ἡ τούτων κατάληψις, καὶ πολιαῖς κατηρτυμένης ἡλικίας ἡ τούτων γνῶσίς ἐςιν οἰκειοτέρα. Κατάληψις i. q. μάθησις. V. Schol. ad Philoſtrat. Heroic. p. 649. Boiſſ. Inde, πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα, efflоreſcit ipſa γνῶσις. Viri talia diſcunt, ſenes cognita habent. Ceterum κεκοσμημένης, utut uni et item alteri blandiatur, a gloſſatore opinor profectum, vix tamen reddente vim genuinae vocis. Paullo plus enim eſt ad huius loci ſenſum *inſtruere*, quam *ornare*. Alciphron I. ep. 8. ὁ λέμβος — τοῖς πολλοῖς ἐρέταις κατηρτυμένος. Scharf.

* Ad verbum, *aetatis canis capillis inſtructae*. Hvns.

πολλῇ μὲν ἱστορίᾳ λόγων τε καὶ ἔργων, πολλῇ δὲ πείρᾳ καὶ συμφορᾷ παθῶν οἰκείων τε καὶ ἀλλοτρίων συγκυξανομένη. Τὸ δὲ περὶ τὰς λέξεις φιλότιμον καὶ φιλόκαλον καὶ ταῖς νεαραῖς πέφυκε συνανθεῖν οὐχ ἧττον ἡλικίαις· ἐπτόηται γὰρ ἅπασα νέου ψυχὴ περὶ τὸν τῆς ἑρμηνείας ὡραϊσμὸν, ἀλόγους τινὰς καὶ ὥσπερ ἐνθουσιώδεις ἐπὶ τοῦτον λαμβάνουσα ὁρμάς· οἷς πολ-

συμφορᾷ] συμφορὰ h. l. non eſt *calamitas*, ſed *Begegniſs*, contingentia, eventus, occurſus, cum tibi aliquid, ſeu proſperum, ſeu adverſum, accidit. Reisk. Euripides Phoenic. Fragm. IX.

καὶ πόλλ᾽ ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο
τἀναντί᾽ ἔγνων συμφορᾶς μιᾶς πέρι.

De re laeta Ariſtophanes Equit. v. 406.

Πῖνε, πῖν᾽ ἐπὶ συμφοραῖς.

ad q. l. Kuſterus: „Friſchlinus male: *Bibe cum calamitatibus.* Senſus eſt, *bibe, genioque indulge, ob res laetas et proſperas.* Συμφορὰ enim eſt vox mediae ſignificationis, et interdum de fortuna proſpera dicitur. Hinc interdum iungitur cum epitheto ἀγαθός: ut infra in hac fabula v. 652. et in Lyſiſtr. v. 1278. ubi, συμφοραῖς ἀγαθαῖς.“ Schaef.

φιλότιμον καὶ] Deſunt Reg. 2. et Colb. et mox οὐχ ἧττον non agnoſcit Colb. Hvds. *Var. Lect.*

πέφυκε] de meo dedi, pro vulgari πεφυκός. In οὐχ ἧττον ſubauditur ἢ ταῖς πρεσβυτέραις. nam provectiores quoque aetate, eloquentiae quidem ſtudentes, non minus, quam iuvenes, munditie et ornatu verborum delectantur. Reisk.

ἐπτόηται] De vi vocis ἐπτόηται vide Stephani Schediaſm. l. 2. Sched. 11. et 12. Hvds. *Var. Lect.*

Placet interpretari, *Mens enim fere omnis adoleſcentum inſana quadam elocutionis pulchritudinis admiratione afficitur,* (vel *inſano* eius rei *ſtudio rapitur*) *et ad eam tacito entheoque impetu defertur.* Vide Annott. ad Marcum Antoninum p. 2. Ed. Oxon. et Var. Lect. ad Dionyſium, p. 24. v. 24. Idem *Annot.*

Ita Plato in Phaedone, περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι; et Chryſoſt. in Gen. Ἐπειδὴ γὰρ Ἰουδαίοις διελέγετο, τοῖς περὶ τὰ παρόντα ἐπτοημένοις; et initio primi περὶ Ἱερωσύνης pari modo, περὶ τὰς ἐν τῇ σκηνῇ τέρψεις ἐπτοημένον. Vpt. Plutarchus Mor. T. V. p. 611. ἐπτοημένους περὶ τὰ ὄψα. Harpocration p. 3. Gron. τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικά. Alia conſtructione aliquantumque diverſo ſenſu Plutarchus ibid. T. I. p. 106. Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. Schaef.

factorumque notitia, plurimo item usu rerum, quae nobis aliisque bene vel male evenerunt, cum annis simul incrementa sumat. Sed verborum elegantiae et nitoris studium etiam puerili non minus aetate solitum est efflorescere. Mens enim fere omnis adolescentum mirifice delectatur elocutionis pulchritudine, incredibili quodam ac veluti entheo impetu ad eam delata: cui sane mode-

ἑρμηνείας] Eodem sensu usus est Demetrius Phalereus; alio Aristoteles. Vide Annott. Huds. *Var. Lect.*

Hoc sensu etiam voce ἑρμηνείας usus est Demetrius Phalereus, quem vide sis cum P. Victorii Commentariis, p. 1. et 2. alio autem Aristoteles, ut nos docet Ammonius initio Commentar. in Aristotelis lib. Περὶ Ἑρμηνείας. Οὐ γὰρ δὴ καθάπερ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας, καὶ οὗτος αὐτὸ ἐπιγράψας περὶ ἑρμηνείας ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν etc. *Neque enim ut Demetrius, qui librum de forma orationis conscripsit, ita hic* (Aristoteles) *cum librum inscripsit* περὶ ἑρμηνείας, *per* ἑρμηνείαν *intelligi voluit formam orationis conscribendae* etc. IDEM *Annot.*

Demetrius Phalereus eodem etiam sensu Ἑρμηνείας vocabulo usus est; alio autem Aristoteles, qui λέξιν pro *elocutione*, ut alii plerique φράσιν utuntur, teste Fabio lib. 8. Sed et vocem ἀπαγγελίας infra Sect. 20. hac significatione habet: Οὐχὶ συγκατακεκύλικαι τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος; Sic in Μεθόδῳ Προσφωνηματικῶν ad finem. Ita et Chrysostomus in 4. περὶ Ἱερωσύνης· Καὶ οὐδέν μοι φράσεως οὐδὲ ἀπαγγελίας μέλει. Unde lectio ἀπολογίας, margini apposita, nihili est, ex ignorantia nata. UPT. Add. Toup. ad Longin. p. 373. qui etiam de crebra confusione vocum ἀπαγγελία et ἐπαγγελία. (In Pausania IV. c. 19. in. corrig. ἀπηγγέλλετο. Conf. Facius ad T. I. p. 535.) SCHAEF.

ὡραϊσμὸν] Invidioso fere sensu dicitur de lenociniis et ineptiis, opponiturque nativae venustati: Vid. Ruhnken. ad Longin. p. 247. SCHAEF.

ἐπὶ τοῦτον] Deest Reg. 1. ἐπὶ τοῦτο Reg. 2. HUDS. *Var. Lect.*

οἷς] Praecessit singularis νέου. Homer. Hymn. in Vener. v. 285.

φάσθαι τοι Νύμφης καλυκώπιδος ἔκγονον εἶναι,
αἳ τόδε ναιετάουσιν ὄρος, κατειμένον ὕλῃ.

Euripides Orest. v. 907. Pors.

ἄλλος δ' ἀνιστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπός, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ,

λῆς πάνυ καὶ ἔμφρονος δεῖ τῆς πρώτης ἐπιστασίας τε καὶ ἀγωγῆς, εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν, μηδ' εἰκῆ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις, ἀλλ' ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων, καὶ συνθέσει ταῦτα κοσμήσειν μεμιγμένον ἐχούσῃ τῷ σεμνῷ τὸ ἡδύ.

Εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, ὃ δεῖ πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι μέρος εἰς τὸν ἔρωτα τὸν περὶ

ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
αὐτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν.

ubi vide virum eximium. Sic expedias nonnihil impeditam constructionem Homer. Il. IX. v. 401.

οὐ γάρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον.

Schaef.

ἐπιστασίας] Xenophon Memor. I. 5. 2. ἔργων ἐπιστασίαν. Zeunius: „In locum ἐπίστασιν, quod dubito an uspiam hoc sensu occurrat, substitui lectionem Stobaei et Brodaei.“ Sed Diodorus Sic. XIV. c. 82. μισουμένων γὰρ τῶν Λακεδαιμονίων ὑπὸ τῶν συμμάχων διὰ τὸ βάρος τῆς ἐπιστάσεως. Suidas T. I. p. 789. Ἔπαρχος πραιτωρίων· ὁ τῶν ἔργων τῆς φορολογίας τὴν ἐπίστασιν ἔχων παρὰ Ῥωμαίοις. Usus est Lexicographus loco Theophylacti Histor. VIII. c. 1. p. 197. A. Paris. ubi, quemadmodum in Excerpt. de Legation. p. 52. 24. Comel., editum est τὴν ἐπιστασίαν. Schaef.

μέλλουσι — λέγειν — συνθήσειν — χρήσεσθαι — κοσμήσειν] Advertant tirones coniunctionem infinitivorum diversi temporis. Ceterum εἰ μέλλουσι hic valet, *si velint, cogitent, si sperent id se assecuturos, ut* —. Euripides Med. v. 756. Pors.

πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

ad q. l. Brunckius: „πράξασ' ἃ μέλλω, *postquam confecero ea quae meditor.* Vide Musgravium ad Or. 1188.“ ubi ipse Brunckius in Addend. p. 220. „— glossa in Aug. A. μέλλειν, φροντίζειν.“ Conf. Schweighaeuser. Animadvers. in Athen. T. III. p. 349. Schaef.

ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ] De hoc loquendi genere, ἐπὶ γλῶσσαν ἐλθεῖν, vide quae a Petro Victorio adnotata sunt Var. lect. lib. XI. c. 16. Sylb.

Simile adagium habemus apud Platonem l. VIII. de Rep. ex Aeschylo, et Isocratem in Panathen. Verum huic plane geminum est quod usurpant Athenaeus Deipnosoph. l. V. et Lucianus in lib. de Conscribenda Hist. ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίαν γλῶτταν ἔλθῃ. Hudson. *Annot.*

rando multa admodum prudentique opus est institutione et cura: si sibi cautum esse velint, ne, quicquid in buccam venerit, sermone effutiant intempestivo, nec quaevis temere oblata coagmentent vocabula; sed ut verborum, quae pura sint et propria, delectu utantur, eaque tali illustrent compositione, quae gravitati coniunctam habeat suavitatem.

Ad hanc itaque partem, quae prima iuventuti est exercenda, aliquid tibi *mei etiam laboris* confero; ut amor

Lucianus de conscrib. Hist. ἀναπλάττοντες ὅ, τι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. Et, *scribere quicquid in buccam venerit*, loquendi modus a Cicerone non semel usurpatus; valetque, temere, nullo verborum aut sententiarum habito delectu, sensa animi effutire. Ita Isocrates in Panathen. ὅμοιος ἂν εἶναι δόξαιμι τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην, ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσι. Plato auctorem videtur indicare Aeschylum: Οὐκοῦν κατ᾽ Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅ, τι νῦν ἦλθε ἐπὶ στόμα. At locus in his, quae supersunt Aeschyli fabulae, non apparet. Est autem in Eumenidibus quidam non adeo dissimilis:

— στέργω δ᾽ ὄμματα Πειθοῦς,
ὅτι μοι γλῶσσάν καὶ στόμ᾽ ἐπωπᾷ
πρὸς τάσδ᾽ ἀγρίως ἀπανηναμένας.

Quam rem pulcre sane exprimit Martialis:

Pallentes procul hinc abite curae.
Quicquid venerit obvium, loquamur
Morosa sine cogitatione.

Vpt.

Add. Solanus ad Lucianum T. II. p. 43. ubi Gesnerum miror. „In Operum Luciani duobus voluminibus, nec mirum, centena reliquere corrigenda; illud etiam T. III, p. 20, μὴ μελλήσας λέγε ὅ,ττι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Solanum miror non vidisse literas ferme tantum coniungendas, ὅ, ττι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ· noverat enim aliunde Solanus Aeschyli dictum; saepius a librariis depravatum illud iam ostenderant P. Victorius V. L. XI. c. XVI, et Paul. Leopardus Em. VII, c. 21.“ Valckenar. Diatr. Euripid. p. 288. C. *Intempestive loquax* uno vocabulo ab Origene c. Cels. p. 356. Spenc. dicitur ἀκαιροῤῥήμων, qua voce, ut illa Eustathii ad Homer. Odyss. p. 1857. 2. (p. 684. 38.) ἀκαιροπαῤῥησιαστὴς, Lexica augeri possunt. Schaef.

ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι] ἐκλογῇ κεχρῆσθαι Reg. 1. ἐκλογῇ τε χρήσασθαι Reg. 2. Huds. *Var. Lect.*

συμβάλλομαί σοι μέρος] μέρος delendum censet Vpt. utpote vitiose e versu praeced. repeti-

συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, τὴν πραγματείαν οὐκ ὀλίγοις μὲν ἐπὶ νοῦν ἐλθοῦσαν, ὅσοι τῶν ἀρχαίων ῥητορικὰς, ἢ καὶ διαλεκτικὰς συνέγραψαν τέχνας, οὐδενὶ δ᾽ ἀκριβῶς, οὐδ᾽ ἀποχρώντως μέχρι τοῦ παρόντος ἐξειργασμένην, ὡς ἐγὼ πείθομαι. Ἐὰν δὲ ἐγγένηταί μοι σχολὴ, καὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων ἑτέραν ἐξοίσω σοι γραφὴν, ἵνα τὸν λεκτικὸν τόπον τελείως ἐξειργασμένον ἔχῃς. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν πραγματείαν εἰς νέωτα, πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς, προσδέχου, θεῶν ἡμᾶς φυ-

tum. Retinendum esse suadent Codd. MSS. Hvds. *Var. Lect.*

Nihil dubito, quin haec vox μέρος a mala manu sit; cum ad rem parum attineat, et bis vitiose occurrat repetita. Πραγματείαν autem Victorius per *Institutam scriptionem* explicat. Cicero in Orat. *Illud autem est huius institutae scriptionis, ac temporis.* Opus itidem suum Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας eo nomine saepius appellat Dionysius; non longe ab initio Hist. ὅτε πρὸς αὐτὴν ὥρμησα τὴν πραγματείαν. Ita et Iosephus, Dionysii imitator, contra Apionem: πάσης μοι τῆς πραγματείας (de bello Iudaico) ἐν παρασκευῇ γεγενημένης. Vpt. Diodorus Sic. XX. c. 1. κατὰ λόγον ἂν ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πραγματείαις εὐδοκιμοῖεν. c. 2. in. ἐκβάλλομεν ἐκ τῆς ἱστορικῆς πραγματείας. ubi al. ex glossemate ἐκ τῆς ἱστορίας. Sic et verbum. Diodorus Sic. XIII. in. ὅμοια τοῖς ἄλλοις ἱστορίαν ἐπραγματευόμεθα. c. 103. extr. Ἀπολλόδωρος δὲ, ὁ τὴν χρονικὴν σύνταξιν πραγματευσάμενος. Sextus Empir. p. 228. τοὺς καταλογάδην πραγματευσαμένους. Antigonus Caryst. c. CLXIV. τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλουν. ubi mire Interpres: *qui navigationem a Memphi expertus est.* Schaef.

τὴν πραγματείαν] τὴν abest Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var Lect.*

Iam locum integrum videamus. Εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, —— πραγματείαν, ut nos edidimus, habent omnes editiones Reiskianam praegressae. In hac sic legitur: Εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, —— ἔρωτα, τὸ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων, πραγματείαν κ. τ. λ. Reiskius: „Post μέρος [posterius illud, Vptono spurium visum] deesse videtur οὐ μικρόν. Deinde in medio fere huius versus τὸ in neutro dedi, redit enim ad μέρος, pro vulgari τόν. *confero studiis tuis adminiculum haud contemnendum, tractationem puta de compositione vocabulorum.*" Nuper de hoc loco egit Schottus in Commentar. Societat. Philolog. Lipsiens. l. 1. p. 36. s. sic scribendum censens: Εἰς δὴ τούτου τοῦ μέρους, ὃ δεῖ

inde tuus ad haec ſtudia pulchre orationis componendae excitetur: opus, quod non paucis quidem ex veteribus dicendi magiſtris in mentem venit, qui Rhetoricas artes, vel Dialecticas conſcripſerunt; ſed a nemine, uti ipſe arbitror, ea, qua decuit, cura ac diligentia, ne quidem mediocri, ad hanc usque diem pertractatum. Quod ſi mihi otium contigerit, alium inſuper tibi adferam *de Verborum delectu* libellum, ut locum de elocutione plene habeas perfecteque conſcriptum. Illud utique opus anno proximo, natalibus iterum tuis exſpectes, diis ab omni me

πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, τὸν ἔρωτα συμβάλλομαί σοι τὸ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων. *Ad huius partis iuvenibus primum exercendae ſtudium et amorem (tuum) confirmandum alendumque confero tibi.* Mihi quoque licebit coniecturam periclitari. Suſpicor: Εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέρος, —— συμβάλλομαί σοι μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν, τὴν περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων πραγματείαν, κ. τ. λ. Supra paullo poſt initium: ἡδίστην καὶ τιμιωτάτην ἑορτῶν ἐμοί. mox: εἰς νέωτα, πάλιν ὥραις ταῖς αὐταῖς. ἔροτιν, ἔρωτιν, ἑορτὴν confuſa ſunt in Euripid. Electr. v. 629. Musgr. Vocem μέρος parum eleganter iteratam eſſe fateor: ſed tales adeoque pinguiores repetitiones vel terſiſſimi ſcriptores non fugiunt. In textum, cum res tam incerta ſit, nihil mihi licere putavi. Schaef.

ἀποχρώντως] ἐγχρώντως Reg. 1. Hvds. *Var. Lect.* Illud perſaepe mihi lectum: nunquam hoc. Antiphanes Athenaei T. II. p. 356.

καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.

Euſebius Praepar. Euang. p. 61. A. Ἀλλὰ γὰρ τοσαῦτα καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλήνων θεολογίας ἀποχρώντως ἡμῖν ἀποτετμήσθω. Vid. Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 80. Schaef.

ἐκλογῆς] Hunc librum ſcripſerit Dionyſius necne, quem Ruſo Melitio, non Echecrati, ut ait Gerh. Voſſius memoriae errore, promittit, plane ſub ancipiti haeret. Huic vero dicata eſt Ars Rhetorica. Vpt.

ἐξοίσω] Dionyſius Epiſt. ad Pompei. p. 767. Reisk. ἐκεῖνος μὲν γὰρ κοινὴν Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβάρων [imo βαρβαρικῶν] πράξεων ἐξενήνοχεν ἱστορίαν. Plutarchus Mor. T. I. p. 35. Ἀριστοφάνους δὲ, ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, κ. τ. λ. Schaef.

εἰς νέωτα] Heſychius, εἰς τὸ ἐπιὸν, ἢ νέον ἔτος. Theocritus in Adoniaz. εἰς νέωτ' εὐθυμήσαις. nec aliter Moſchopulus. Vpt. Conf. Leonidae Alexandr. Epigramma, quod ſupra p. 5. adſcripſi. Schaef.

θεῶν ἡμᾶς κ. τ. λ.] Eodem fere modo, nec minori pietate, ad Ammaeum ſcribit, ad finem libri de De-

λαττόντων ἀσινεῖς τε καὶ ἀνόσους, εἰ δή ποτε ἡμῖν ἄρα τούτου πέπρωται βεβαίως τυχεῖν· νυνὶ δὲ ἣν τὸ δαιμόνιον ἐπὶ νοῦν ἤγαγέ μοι πραγματείαν προσδέχου.

Τῆς πραγματείας ταύτης τὰ κεφάλαια.

Κεφάλαια δὲ αὐτῆς ἐςιν, ἃ πρόκειταί μοι δεῖξαι, ταῦτα· „Τίς τέ ἐςιν ἡ τῆς συνθέσεως φύσις, καὶ τίνα ἰσχὺν ἔχει, καὶ τίνων ςοχάζεται, καὶ πῶς αὐτῶν τυγχάνει, καὶ τίνες αἱ γενικώταται αὐτῆς εἰσι διαφοραὶ, καὶ τίς ἑκάςης χαρακτὴρ, καὶ ποίαν κρατίςην αὐτῶν πείθομαι· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, τί ποτ᾽ ἐςὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο καὶ εὔγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς, ὃ πέφυκε τῇ συνθέσει τῆς πεζῆς λέξεως παρακολουθεῖν, ποιητικῆς τε κατασκευῆς τὸν ἀποίητον ἐκμιμουμένης λό-

mosthene: Ἐὰν δὲ σώζῃ τὸ δαιμόνιον ἡμᾶς, καὶ περὶ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ δεινότητος ἐν τοῖς ἑξῆς γραφησομένοις ἀποδώσομέν σοι λόγον. Erat autem et eruditione excellens, et religionis cultor obſervantiſſimus. Vpt. Ceterum ex hoc loco ſuſpiceris, Dionyſium hunc libellum ſcripſiſſe valetudinarium. Schaef.

προσδέχου] Aut ſimplex δέχου malim, aut ſaltim παραδέχου. nam de re, in manus iam tradita, non uſurpatur προσδέχεσθαι, *exſpectare*, ſed de futura, cuius ſpes excitatur. Reisk. Praeferam παραδέχου. Permultis locis confuſa παρὰ et πρός. „Saepe in MSS. antiquioribus non animadvertitur differentia inter πρὸς et παρὰ ab imperitioribus.“ Bergler. ad Alciphron. p. 448. Vid. Brunck. ad Ariſtophan. Av. v. 46. et Porſon. Supplem. Praefat. ad Euripid. Hecub. p. LIV. ed. Cantabr. Schaef.

γενικώταται] Lucianus T. II. p. 280. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων. p. 287. τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. Ammonius p. 95. Ἐςὶ δὲ μνήμη γενικὴ τύπωσις ψυχῆς. Valckenarius: „Lege: γεννικὴ τύπωσις ψυχῆς.“ Fallitur Docet enim Grammaticus, μνήμην eſſe τὸ γενικὸν, μνείαν τὸ εἰδικόν. Schaef.

ποίαν κρατίςην αὐτῶν πείθομαι] Notanda conſtructio. Similiter Herodotus VIII. c. 81. οἱ πλεῦνες γὰρ τῶν ςρατηγῶν οὐκ ἐπείθοντο τὰ ἐξαγγελθέντα. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippolyt. v. 1288. Schaef.

ποιητικῆς τε κατασκευῆς κ. τ. λ.] Valde mihi placet coniectura

periculo incolumem morbisque immunem conſervantibus: ſi modo nobis, id certo ut aſſequamur, fata permiſerint. Nunc vero, quam deus componendam mihi in mentem attulit, hanc inſtitutam ſcriptionem accipe.

Huius libelli quae ſint capita.

Huius vero *libelli* capita, quae mihi ſuscepi demonſtranda, ſunt haec: „Quaenam ſit compoſitionis natura, quam vim habeat, quem finem ſibi propoſitum, et quibus eum modis conſequatur: quae deinde generaliſſimae ipſius ſint differentiae, quis etiam uniuscuiusque character, earumque qualem ego iudicem praeſtantiſſimam: praeterea quid illud tandem ſit poëticum, illa ſuavitas auriumque oblectatio, quae comitari ſoleat ſolutae orationis compoſitionem; quantum etiam robur poëtici ſit apparatus, nudum ſimplicemque imitantis ſermo-

Clariſſ. Vptoni, qui (dum τί ποτε ex ſuperioribus repetit, et αὐτῇ pro αὐτῷ reponit, atque κατορθούσης abſolute accipit) verba hoc modo conſtruit: καὶ τί ποτ' ἐςὶ τὸ κράτος ποιητικῆς κατασκευῆς, τὸν ἀποίητον ἐκμιμουμένης λόγον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει αὐτῇ κατορθούσης. Vide ſectiones 25. et 26. Hvds. *Var. Lect.*

Locus difficilior, quantum equidem video. Neque enim liquido conſtat, a quo nomine genitivus κατασκευῆς dependeat. At mihi haec interpretatio videtur optima: καὶ τί ποτ' ἐςὶ τὸ κράτος ποιητικῆς κατασκευῆς, τὸν ἀποίητον ἐκμιμουμένης λόγον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει αὐτῇ κατορθούσης. Nam pro αὐτῷ, αὐτῇ legendum cenſeo (niſi αὐτὸ malueris, ut ad τὸ κράτος referatur) et κατορθούσης abſolute debere accipi. Ita initio de Thucydidis charactere: τῆς δυνάμεως οὐκ ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις κατορθούσης. Vide Sectionem ult. Vpt.

Alia ratio placuit Reiskio. Is ad αὐτῷ: „Sententia poſtulat ὅσον." Mihi placet verba cum Vptono ſtruere, ſic tamen, ut pro αὐτῷ legam, non cum illo αὐτῇ, ſed αὖ, *vicißim*. Infra p. 188. Reisk. ἀλλ' ἐὰν λογίζηται τοὺς ἐξακολουθοῦντας αὖ τοῖς κατορθουμένοις ἐπαίνους. Schaef.

τὸν ἀποίητον — λόγον] Ἀποίητος λόγος nunc eſt, opinor, i. q. πεζὴ λέξις: quae adiectivi huius ſignificatio perrara eſt. Senſu longe diverſo Menander p. 42 Cler.

ἀποίητα πάμπολλ' ἐςὶν ἡμῖν.

h. e. *nondum facta.* Schaef.

γον, καὶ σφόδρα ἐν τῇ μιμήσει. κατορθούσης αὐτῷ τὸ κράτος, καὶ διὰ ποίας ἂν ἐπιτηδεύσεως γένοιτο ἑκάτερον αὐτῶν." Τοιαυτὶ μὲν δή τινά ἐστιν, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν.

ΤΜΗΜΑ β'.

Συνθέσεως ὁρισμὸς, καὶ μέρη, καὶ τὸ ἔργον.

Ἡ σύνθεσίς ἐστιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ δηλοῖ τοὔνομα,
12 ποιά τις θέσις παρ' ἄλληλα τῶν τοῦ λόγου μορίων· ἃ δὴ καὶ στοιχεῖά τινες τῆς λέξεως καλοῦσι. Ταῦτα δὲ Θεοδέκτης μὲν καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους φιλοσοφήσαντες τοὺς χρόνους, ἄχρι τριῶν προήγαγον, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ συνδέσμους πρῶτα μέρη τῆς λέξεως ποιοῦντες. Οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς γενόμενοι, καὶ μάλιστα οἱ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως ἡγεμόνες,

Ἡ σύνθεσις] Nota hic ellipsin coniunctionis δὲ, vel consimilis: ut infra 10, 35; et 15, 25: necnon alibi. In sequentibus vero Aldina editio coniunctim scribit παράλληλα. Henricus Stephanus Schediasmatum lib. 2, c. 14, mavult παράλληλος: quamquam paulo post, v. 20, itidem sequitur, οἰκείως θεῖναι τὰ ὀνόματα παρ' ἄλληλα: et infra 27, 33, ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα. Sed Stephano patrocinatur quod infra in Isocrate est, 94, 46, τῶν φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις. Sylb. Παράλληλα Colb. παράλληλος Reg. 2. Huds. *Var. Lect.*

Ἡ σύνθεσις] Collocatio, quam alio vocabulo, ut et Longinus, ἁρμονίαν vocat, a Scaligero definitur, *aptus ordo partium inter se cohaerentium*. Partes autem sunt, elementa, syllabae, voces. Hac de re fusissime agit Cicero in Orat. perf. ubi partes eius tres esse tradit, compositionem, concinnitatem et numerum. Upt.

Ταῦτα δὲ Θεοδέκτης μὲν κ. τ. λ.] Hunc locum ad verbum paene descripsit Fabius cap. 4, lib. 1. *Veteres, quorum fuerunt Aristoteles quoque atque Theodectes, verba modo et nomina et convinctiones tradiderunt: videlicet quod in verbis vim sermonis, in nominibus materiam, (quia alterum est quod loquimur, alterum de quo loquimur) in convinctionibus autem complexum eorum esse indicaverunt, quas coniunctiones a plerisque dici scio, sed*

nem, si modo felici successu facta sit imitatio: quibus denique studiis eorum sit utrumque assequendum." Haec itaque sunt, ut ea summatim complectar, de quibus dicturus sum.

SECTIO II.

Compositionis definitio, partes, atque opus.

Compositio, sicuti nomen ipsum indicat, est quaedam orationis partium inter se mutua positio; quas dictionis etiam elementa nonnulli vocant. Haec autem Theodectes et Aristoteles, et qui eorum temporibus philosophiae operam dabant, ad tria produxere; nomina et verba et coniunctiones primas orationis partes esse statuentes. Hos vero qui subsecuti sunt, praecipueque Stoicae sectae principes, ad

haec videtur ex συνδέσμῳ magis propria translatio. Paulatim a philosophis, ac maxime Stoicis auctus est numerus: ac primum coniunctionibus articuli adiecti; post praepositiones, nominibus appellatio; deinde pronomen; deinde mistum verbo participium, ipsis verbis adverbia. Vpt.

Θεοδέκτης] Theodectes, cuius saepe meminit Dionysius, erat orator e Lycia oriundus, Aristandri filius; scripsit etiam Tragoedias. Sed similem locum e libro de Demosth. non pigebit adscribere. Τοῖς πρώτοις μορίοις τῆς λέξεως, ἃ δὴ στοιχεῖα ὑπό τινων καλεῖται, εἴτε τρία ταῦτ' ἐστιν, ὡς Θεοδέκτῃ τε καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, ὀνόματα καὶ ῥήματα καὶ σύνδεσμοι, εἴτε πλείω, δύο ταῦτα ἀκολουθεῖ, μέλος καὶ χρόνος ἴσα. Sed de hac ultima voce nonnihil dubito. Vpt. Leguntur haec p 1101. Reisk. De Theodecte nonnulla habet Ruhnkenius Hist. Crit. Orator. Graecor. p. LXXXIII. Schaef.

οἱ κατ' ἐκείνους] Ita in Antiquit. de Attio Navio: τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμείψαντας ἡλικίαν. Lege, οἰωνοσκοποῦντας, seu potius ἀκμάσαντας. Etenim unde sit ἀμείψαντας, nisi a mala manu, non intelligo. Vpt. Ἀμεῖψαι hic pro βιῶναι dictum videtur Sylburgio in Ind. Graec. Conf. Reiskium ad h. l. T. I. p. 632. s. Schaef.

οἱ τῆς Στωϊκῆς] Aristotelis ac Theodectis in Grammatica inventis plurima addidisse philosophos sequentes, praesertim Stoi-

ἕως τεττάρων προὐβίβασαν, χωρίσαντες ἀπὸ τῶν συνδέσμων τὰ ἄρθρα. Εἶθ᾽ οἱ μεταγενέστεροι τὰ προσηγορικὰ διελόντες ἀπὸ τῶν ὀνοματικῶν, πέντε ἀπεφήναντο τὰ πρῶτα μέρη. Ἕτεροι δὲ καὶ τὰς ἀντωνυμίας ἀποζεύξαντες ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἕκτον στοιχεῖον τοῦτο ἐποίησαν. Οἱ δὲ καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα διεῖλον ἀπὸ τῶν ῥημάτων, καὶ τὰς προθέσεις ἀπὸ τῶν συνδέσμων, καὶ τὰς μετοχὰς ἀπὸ τῶν προσηγορικῶν. Οἱ δὲ καὶ ἄλλας τινὰς εἰσάγοντες τομὰς, πολλὰ τὰ πρῶτα μόρια τῆς λέξεως ἐποίησαν· ὑπὲρ ὧν οὐ μικρὸς ἂν εἴη λόγος. Πλὴν ἥ γε τῶν πρώτων, εἴτε τῶν τριῶν, ἢ τεττάρων, εἴθ᾽ ὅσων δή ποτε ὄντων μερῶν πλοκὴ
14 καὶ παράθεσις, τὰ λεγόμενα ποιεῖ κῶλα· ἔπειθ᾽ ἡ τούτων ἁρμονία τὰς καλουμένας συμπληροῖ περιόδους· αὗται δὲ τὸν σύμπαντα τελειοῦσι λόγον.

Ἔστι δὴ τῆς συνθέσεως ἔργα, οἰκείως θεῖναι τά τε ὀνόματα παρ᾽ ἄλληλα, καὶ τοῖς κώλοις ἀποδοῦναι τὴν

cos, cognoscere est ex Cicerone de Offic. l. I. Fabio l. I. c. 6. Diogene Laërtio in vita Zenonis, necnon Apollonio Alexandrino, et nostro etiam Dionysio cap. IV. Vide Menagii notas ad Diog. Laërt. p. 288. Hvds. *Annot.*

De verbis, eorumque significatione atque origine inquirenda multum laboris insumebant Stoici. Cicero in Offic. *Audeamus imitari Stoicos, qui studiose exquirunt, unde verba sint ducta.* Et in Oratore *architectos paene verborum* vocat. Noster etiam Sect. 4. Εἰδὼς τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, οὐ μικρὰν φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους. Vpt.

προσηγορικὰ] Theodorus Introduct. Grammat. capite περὶ ὀνόματος ita scribit: Ὄνομα δέ· τὸ μὲν κύριον, οἷον Σωκράτης· τὸ δὲ προσηγορικὸν, οἷον ἄνθρωπος· τὸ δὲ ἐπίθετον, οἷον ἀγαθός. Quam vocem alii *vocabulum*, alii *appellationem* interpretantur. *Vocabulum an appellatio dicenda sit* προσηγορία, *et subiicienda nomini, necne, quia parvi refert, liberum opinaturis relinquo.* Quintil. lib. I. Servius ad hunc Maronis versum 4. Georgic. *Corycium vidisse senem.* „Male quidam *Corycium* proprium asserunt esse nomen, cum sit appellativum eius, qui more *Corycio* hortos excoluit.“ Vpt.

quatuor usque promoverunt, articulos a coniunctionibus separando. Qui vero deinceps eos exceperunt, seiungendo appellativa a * nominibus ipsis, quinque primas esse partes ostendebant. Alii autem, et pronomina disiungendo a nominibus, sextum et hoc orationis fecerunt elementum. Alii item et adverbia a verbis, et praepositiones a coniunctionibus, et participia ab appellativis divisere. Aliqui, et alias praeterea inducendo sectiones, multas inde fecerunt vocum partes; de quibus longum esset dicere. Hae vero primae partes, seu tres, seu quatuor, sive quo alio fuerint numero, sibi ipsis connexae ac compositae, efficiunt illa, quae in oratione dicuntur membra. Dein horum iunctura illos orbes, quae periodi vocantur, constituit: ex quibus absoluta omnis perficitur oratio.

Est autem compositionis, aptissime inter se verba componere, propriam membris tribuere harmoniam,

ὀνοματικῶν] Malet forsan aliquis ὀνοματικῶν. Sed ὀνοματικῶν vocabulum in hac ipsa significatione usurpatum est infra, 10, 47, et alibi. ὀνοματικὰ vero hic vocat Nomina, seu Quae a nominib. sunt declinata: ut infra 23, 45, imperativum πέμπετε, a verbo πέμπω deflexum, vocat ῥηματικόν. Infra 6, 27, ὀνοματικὰ vocat nomina substantiva, et quae illorum vice funguntur. nec multum absimiliter 10, 47. Sylb.

* *Al.* derivatis. Hvds.

ἀντωνυμίας] ἀντωνομασίας Reg. 1. Hvds. *Var. Lect.* Eadem diversitas infra p. 37. Reisk. Sed scribere debebant ἀντονομασίας.

Pronominibus uti Eustathius dicit ἀντονομάζειν ad Iliad. p. 103. 22. (p. 77. 41.) Scharf.

Ἔστι δὴ τῆς συνθέσεως κ. τ. λ.] Cicero de Orat. lib. 3. cap. 43. *Sequitur continuatio verborum, quae duas res maxime, collocationem primum, deinde modum quendam formamque desiderat. Collocationis est componere et struere verba sic, ut neve asper eorum concursus, neve hiulcus sit, sed quodam modo coagmentatus et laevis:* et quae sequuntur. Vpt.

παρ' ἄλληλα] παράλληλα Reg. 2. Colb. Hvds. *Var. Lect.*

προσήκουσαν ἁρμονίαν, καὶ ταῖς περιόδοις διαλαβεῖν αὐτὸν ὅλον τὸν λόγον. Δευτέρα δὲ οὖσα μοῖρα τῶν περὶ τὸν λεκτικὸν τόπον θεωρημάτων κατανοοῦντι τὴν τάξιν· ἡγεῖται γὰρ ἡ τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ, καὶ προϋφίσταται ταύτης κατὰ φύσιν· ἡδονὴν καὶ πειθὼ καὶ κράτος ἐν λόγοις οὐκ ὀλίγῳ κρείττω ἐκείνης ἔχει. Καὶ μηδεὶς ἡγήσηται παράδοξον, εἰ, πολλῶν καὶ μεγάλων ὄντων θεωρημάτων περὶ τὴν ἐκλογὴν, ὑπὲρ ὧν πολὺς ἐγένετο φιλοσόφοις τε καὶ ῥητορικοῖς ἀνδράσι λόγος, ἡ σύνθεσις, δευτέραν ἔχουσα χώραν τῇ τάξει, καὶ λόγων οὐδὲ, πολλοῦ δεῖ, τῶν ἴσων ἐκείνῃ τυχοῦσα, τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει καὶ δύναμιν, ὥστε περιεῖναι πάντων τῶν ἐκείνης ἔργων καὶ κρατεῖν· ἐνθυμούμενος, ὅτι καὶ αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν, ὅσαι διαφόρους ὕλας λαμβάνουσαι, συμφορητὸν ἐκ τούτων ποιοῦσι τὸ τέλος,

διαλαβεῖν] Infra p. 116. Reisk. ῥυθμοὶ δὲ, οἱ ταῦτα διαλαμβάνοντες, οἵδε. p. 120. διαλαβόντες τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας. Schaef.

τόπον] De τόπου nomine dictum ad pag. praeced. v. 15. Sylb.

κατανοοῦντι] κατὰ γοῦν de meo dedi, pro vulgari κατανοοῦντι. cum concedit, hanc partem ordine naſcendi ſecundariam eſſe, tum vi et efficacia ait eſſe primariam. Reisk. Revocavi quod priores editiones habent omnes. Dativus abſolutus virum eximium videtur offendiſſe. Tales autem dativi ſaepiſſime leguntur; idque ipſe Reiskius bene norat: ſed nimirum in Dionyſio noſtro feſtinabat haud lente. κατανοοῦντι τὴν τάξιν, *ſi conſideres* naturalem *ordinem*. Schaef.

καὶ προϋφίσταται] Ideo dixit Caeſar, *Verborum delectum originem eſſe eloquentiae*. Cic. de claris Orat. Vpt.

λόγων] Sunt h. l. disputationes, ſcripta aliquod argumentum tractantia. quum multum abſit, ut de compoſitione tot edita ſint ſcripta, quot ſunt de verborum delectu. Reisk.

* Vt omnem vim, quae in delectu verborum eſt, ſuperet. *Schottus*. Hvds.

περιεῖναι] Περιεῖναι eodem ſenſu occurrit Antiqq. l. 7. p. 421. v. 18. et ſaepiuſcule apud Homerum, ut Iliad. α. v. 258. Hvds. *Var. Lect.*

ſuisque adeo periodis totam orationem diſtinguere. Et quanquam haec ſit pars poſterior, ſi praeceptionum, quae ad locum elocutionis pertinent, ordinem conſideres: (praeit enim verborum delectus, ac illius eſt natura fundamentum) voluptatem tamen, et ſuadam, et vim in dicendo, delectu longe praeſtantiorem obtinet. Nec vero id cuiquam mirum videbitur, ſi, cum de vocabulis ſeligendis multa fuerint tradita et gravia praecepta, qua de re tam philoſophi, quam rhetores, ſcripſerunt plurima, compoſitio, locum ordine poſteriorem ſortita, nec pares illi (multum enim abeſt) conſecuta ſermones, tantam vim tamen poteſtatemque habeat, * ut omnia illius opera immane quantum ſuperet et vincat: ſecum modo conſideret, quod et in aliis artibus, quae diverſam multiplicemque materiem recipiunt, et collatum inde finem conſtituunt, (veluti archi-

* Quo ſenſu Homerus ſaepiſſime. Iliad. ά. v. 258.

οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.

Vpt.

Philoſtratus Her. p. 52. ſ. Boiſſon. *ἠρώτα τὸν Πρωτεσίλεων, ὅ, τι πράττων περιέσοιτο τῶν ἀντιπάλων.* Schol. *περιγένοιτο ἄν.* Idem, Homerica illa paullum mutata reddens, p. 182. *Αἰνείαν δὲ, μάχεσθαι μὲν τούτου ἧττον, ξυνέσει δὲ περιεῖναι τῶν Τρώων.* Schol. *νικᾷν, περιγίνεσθαι, κρατεῖν.* Schaef.

αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν] Scripſit, opinor, aut *αἱ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας*, aut *αἱ τῶν ἄλλων τεχνῶν*. Ex ambabus lectionibus, quarum eadem vis, noſtra, ut videtur, conflata. Simile quid de praepoſitione *κατὰ* notavi ad Longi Paſtor. p. 330. Ceterum de hoc uſu praepoſitionis *περὶ* accuſativo iunctae iam egi in Iulianeis p. VI. Plutarchus T. IV. p. 18. Reisk. *ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπειρίαις.* Philoſtratus Her. p. 170. *Τάς τε λύπας, ὁπόσαι περὶ τὸν Ἀχιλλέα, κ. τ. λ.* i. e. *ὁπόσαι τοῦ Ἀχιλλέως.* Ibid. p. 208. ſcribendum *τὸ περὶ αὐτὴν θαῦμα.* v. Boiſſonad. p. 601. Item p. 222. corrigendum *τὴν μὲν λεγομένην ἀθανασίαν περὶ αὐτοὺς εἶναι.* coll. var. lect. p. 615. Schaef.

συμφορητὸν] Dionyſius T. VI. p. 1067. *ὁ συμφορητὸς ὄχλος.* ut Ant. Rom. T. I. p. 434. *ἡ δ' ὑμετέρα πόλις —— ἐκ πολλῶν συμφορητὸς ἐθνῶν.* ubi Vat. *συμφορητή*, quod praefero. T. II.

ὡς οἰκοδομικὴ τε καὶ τεκτονικὴ, καὶ ποικιλτικὴ, καὶ ὅσαι ταῖς τοιαύταις εἰσὶν ὁμογενεῖς, αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις, τῇ μὲν τάξει δεύτεραι τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότεραι· ὥστ᾽, εἰ καὶ τῷ λόγῳ τὸ αὐτὸ συμβέβηκεν, οὐκ ἄτοπον ἡγητέον. Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πίστεις παρασχεῖν τοῦ προκειμένου, μή τι δόξωμεν ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν τῶν ἀμφισβήτησιν ἐχόντων λόγων.

ΤΜΗΜΑ γ΄.

Λέξεως γένη· καὶ ποία ἡ τῆς συνθέσεως δύναμις.

16 Ἔστι τοίνυν πᾶσα λέξις, ᾗ σημαίνομεν τὰς νοήσεις, ἡ μὲν ἔμμετρος, ἡ δὲ ἄμετρος· ὧν ἑκατέρα, καλῆς μὲν ἁρμονίας τυχοῦσα, καλὸν οἷα τ᾽ ἐστὶ ποιεῖν τὸ μέτρον καὶ τὸν λόγον· ἀνεπιστάτως δὲ καὶ ὡς ἔτυχε ῥιπτομένη, προσαπόλλυσι καὶ τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ χρήσιμον. Πολλοὶ γοῦν ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, φιλόσο-

p. 793. ἐκ πολλῶν εἰσι συμφόρητοι (imo συμφορητοὶ) τῶν τόπων. (ubi al. σύμφοροι. Ex hoc loco in Lexica nostra irrepsit spuria significatio adiectivi σύμφορος, *congestitius*.) Diodorus Sic. XX. c. 72. θρῆνος ἐγίνετο συμφορητός. SCHAEF.

οἰκοδομικὴ τε — ποικιλτικὴ] Sic Plato T. VI. p. 291. καὶ ποικιλία, καὶ οἰκοδομία. Timaeus Lex. Plat. p. 219. Ποικιλτική. ποικίλον ὕφασμα, ἡ ὑφαντικὴ ποικίλων. Add. Herodian. Philetaer. p. 446. ibique Pierson. SCHAEF.

αἱ συνθετικαὶ] Articulus αἱ πλεονάζει, perspicuitatis gratia: nam superius dixerat, αἱ περὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. VPT.

ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν] Sic infra p. 15. Reisk. ἐξ ἑτοίμου λαβών. Suidas T. III. p. 419. Σχέδιον. ἐκ τοῦ ἑτοίμου. Simile ἐν ἑτοίμῳ. Hesychius T. II. c. 1329. Σχεδιάζειν. — ἐν ἑτοίμῳ λέγειν. Conf. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 582. s. SCHAEF.

ἀνεπιστάτως] Ἀνεπιστάτως, ἄνευ ἐπιστασίας *sine consideratione. Suid.* HVDS. *Var. Lect.*

Suidas, ἄνευ ἐπιστασίας: cuius rei hoc profert exemplum, tacito auctore: οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων. Sed et Longinus eadem voce

tectura, et ars fabrilis, et illa acu pingendi, ac si quae aliae ſunt eiusmodi) facultates componendi ordine poſteriores ſint iis, quae in delectu conſiſtunt, virtute vero priores: id quod orationi ſi contigerit, minime abſurdum eſt putandum. Nihil vero impedit, quo minus fidem propoſitae rei adſtruamus: ne temere quicquam, quod ambiguum ſit, pro manifeſto ſumere videamur.

SECTIO III.

Dictionis genera: et quae compoſitionis poteſtas.

Eſt igitur omnis dictio, qua ſenſa animi ſignificamus, aut numeris ligata, aut ſoluta et proſaïca; quarum utraque, ſi pulchram fuerit conſecuta iuncturam, fieri nequit, quin pulchrum etiam efficiat et carmen et orationem: quod ſi nullo adhibito ſtudio temere proiiciatur, etiam animi praeclara cogitata corrumpit. Multi ſane poëtae et hiſtorici, philoſophi

uſus eſt Sect. 53. παροράματα δι' ἀμέλειαν εἰκῆ που, καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα. Ita et Polybius lib. pri. μηδ' ἐᾶσαι παρελθεῖν ἀνεπιστάτως τὸ κάλλιστον ἅμα καὶ ὠφελιμώτατον ἐπιτήδευμα τῆς τύχης. Vpt.

Πολλοὶ γοῦν] Hunc locum, ut notat Tollius, tantum non αὐτολεξεὶ deſcripſit Longinus Sect. 39. Ἀλλὰ μήν, ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν, ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, περιεβάλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης τε ἔν τισιν, ἐν δὲ τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης) ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Vpt.

συγγραφεῖς] Anguſtius hîc intelligendum de *hiſtoricis*, cum ſequatur, φιλόσοφοί τε καὶ ῥήτορες. Lucianus T. I. p. 733. ἔκ τε ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ φιλοσόφων. p. 834. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς καὶ συγγραφέας καὶ λογογράφους, κ. τ. λ. Schaef.

φοί τε καὶ ῥήτορες, λέξεις πάνυ καλὰς καὶ πρεπούσας τοῖς ὑποκειμένοις ἐκλέξαντες ἐπιμελῶς, ἁρμονίαν δὲ αὐταῖς περιθέντες εἰκαίαν τινὰ καὶ ἄμουσον, οὐδὲν χρηστὸν ἀπέλαυσαν ἐκείνου τοῦ πόνου· ἕτεροι δὲ, εὐκαταφρόνητα καὶ ταπεινὰ λαβόντες ὀνόματα, συνθέντες δὲ αὐτὰ ἡδέως καὶ περιττῶς, πολλὴν τὴν Ἀφροδίτην τῷ λόγῳ περιέθηκαν. Καὶ σχεδὸν ἀνάλογόν τι πεπονθέναι δόξειεν ἂν ἡ σύνθεσις πρὸς τὴν ἐκλογὴν, ὃ πάσχει τὰ ὀνόματα πρὸς τὰ νοήματα. Ὥσπερ γὰρ οὐδὲν ὄφελος διανοίας ἐστὶ χρηστῆς, εἰ μή τις αὐτῇ κόσμον
18 ἀποδώσει καλῆς ὀνομασίας, οὕτω κἀνταῦθα οὐδέν ἐστι

περιθέντες] *ἀποδόντες* Reg. 2. Huds. *Var. Lect.* Hoc praetulerim: displicent enim in vulgata lectione tam brevibus disparata spatiis, *περιθέντες*, *συνθέντες*, *περιέθηκαν*. Sic mox: *εἰ μή τις αὐτῇ κόσμον ἀποδώσει καλῆς ὀνομασίας*. ubi item sequitur alterum verbum, *περιθήσει*. Schaef.

περιττῶς] *artificiose, magna cum arte*. Euripides Hippol. v. 948. *ὡς περισσὸς ὢν ἀνήρ*. ubi v. Valckenar. Epigr. adesp. DCLXIX. *ἰχθυβόλος ὁ περισσὸς ἐν ἀνδράσιν*. Schaef.

Ἀφροδίτην] Lucianus ad finem Scythae: *Τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει*. Est autem translatio non invenusta. Sic Horat. in Arte, *Ordinis haec virtus erit, et Venus*. Qua usus est figura Halicarn. in *Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος*. Oratio ibi Demosthenis ob secretam numerorum suavitatem Sirenibus ab Aeschine comparatur: *ὥστε καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς Σειρῆνας τὰς ἐπὶ τῆς ἁρμονίας*. Nec pulcherrimus iste versus Euripidis omittendus est in Phoenissis:

> *Ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν θεόν*.

Haec autem translata, ait Cicero, tanquam stellae quaedam, notant et illuminant orationem. Upt. Hudsonus notulam suam in Var. Lect. praeterea ex H. Stephani Thesauro exscripsit, citans inde etiam Aeliani locum [Suid. T. I. p. 398.], *διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ οὐ* [l. *εὖ*] *μάλα περιττῇ*. Eunapius p. 50. Antv. *τοσαύτη τις ἐπῆν Ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν*. Conf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 9. *Χάριτας* et *Ἀφροδίτην* figurato hoc sensu iunxit Antipater Sidon. Epigr. LXXXIII. v. 7. Schaef.

ἀνάλογόν τι πεπονθέναι] Sic Ant. Rom. T. II. p. 1007. *ψυχῇ μὲν ἀνδρὸς ἀνάλογον ἐχούσης τι τῆς*

item et rhetores, cum verba summo studio et pulchra et argumento accommoda selegissent; temerariam vero et insulsam iis compositionem adiungerent, nullam prorsus ex tanto labore frugem percepere; alii autem, cum vocabula usurparent abiecta et humilia, collocatione tamen ea adornarent iucunda et eleganti, multam Venerem suae imposuerunt orationi. Et quidem eandem fere rationem videtur habere compositio cum delectu, quam habent verba ipsa cum rebus cogitatis. Nulla enim sicuti est utilitas praeclarae cogitationis, nisi locutionis etiam pulchrae addideris ornamentum; ita hac in re parum interest,

βουλῆς, σώματι δὲ τοῦ δήμου. Schaef.

ἀποδώσει] In vulg. exempl. legitur ἀποδώσῃ: itidemque paulo post, v. 44, περιθήσῃ: duplici errore, etymologico et syntactico. Tu si indicativi modi verba nolis, optative legere poteris ἀποδῴη et περιθείη. Sequenti etiam v. 43, perperam in iisdem exempl. nominandi casu scriptum πρoῦργον. Sylb.

Ἀποδώσει et mox προῦργου Reg. 2. et Colb. Huds. *Var. Lect.* Μάλιστα μὲν, ἵνα προῦργου τὶ γένηται. Isocrates Orat. Panegyr. Upt. Noster Ant. Rom. T. II. p. 662. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῖς ἐγένετο προῦργου τῶν λελογισμένων. p. 1027. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τούτων οὐδὲν ἂν εἴη τάχα προῦργου τὰ πλείω γράφειν. Euripides Iphig. in Taur. v. 309. Musgr.

— — — ὡς δ' ἐσείδομεν
προῦργου πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ
ἔσχεν πόνον.

Marklandus: „ut vero vidimus eum commode nobis cecidisse; omnis vir laborabat." Helen. v. 1599.

προῦργου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ'
ὅπλοις ἠσκήσατο.

Aristophanes Plut. v. 622.

καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ
πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.

Similiter Achilles Tatius p. 59. Bip. ὡς δὲ καὶ ἐπεχείρουν τι προῦργου ποιεῖν, ψόφος τις ἡμῖν κατόπιν γίγνεται. quod male tentat Burgessius ad Dawesii Miscell. Crit. p. 355. Oxon. Excerpta ex Diodoro de Virtut. et Vit. T. II. p. 586. 73. προεῖχεν ἤδη τι τῶν προῦργου, καὶ προὐπετύπου τοῦτο. ubi προεῖχεν perraro significatu est i. q. πρότερον εἶχεν. (Herodotus IX. c. 4. προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας.' Wesselingius: '„Προέχων, usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam antea haberet, nossetque adeo, Athe-

προὔργου λέξιν εὑρεῖν καθαρὰν καὶ καλλιῤῥήμονα, εἰ μὴ καὶ κόσμον αὐτῇ τις ἁρμονίας τὸν προσήκοντα περιθήσει.

Ἵνα δὲ μὴ δόξω, φασὶν, ἀναπόδεικτα λέγειν, ἐξ ὧν ἐπείσθην κρεῖττον εἶναι καὶ τελειότερον ἄσκημα τῆς ἐκλογῆς τὴν σύνθεσιν, ἔργῳ πειράσομαι δεικνύναι, ἐμμέτρων τε καὶ πεζῶν λόγων ἀπαρχὰς ὀλίγας προχειρισάμενος. Λαμβανέσθω δὲ ποιητῶν μὲν Ὅμηρος, συγγραφέων δὲ Ἡρόδοτος· ἀπόχρη γὰρ ἐκ τούτων καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰκάσαι. Ἔστι δὴ παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁ παρὰ τῷ συβώτῃ καταγόμενος Ὀδυσσεὺς, περὶ τὴν ἑωθινὴν ὥραν ἀκρατίζεσθαι μέλλων, ὡς τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν· ἔπειτα ὁ Τηλέμαχος αὐτοῖς ἐπιφαινόμενος ἐκ τῆς εἰς Πελοπόννησον ἀποδημίας· πραγμάτια λιτὰ

nienſium conſulta, haud ſane amica.") Tum corrigendum προὐτετύπωτο. Verte: *iam antea habebat aliquid eorum quae ad illam rem facerent, ad eamque praeformatus erat.* Interpres tam vage, ut nihil ſupra. (Simile illud Luciani T. II. p. 174. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ νόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον εἰς ἴασιν τὸ σῶμα. nam pro προὔργου Graeci eadem vi dixerunt πρὸ ὁδοῦ.) Ibidem mox ſcribendum παρασχόμενον ἀφορμὰς τοῦ ταχὺ περιβόητον αὐτοῦ γενέσθαι τὴν ἀφιλαργυρίαν. Quae ſtatim ſequuntur, correxi ad Boſii libellum de Ellipſ. Gr. p. 93. Schaef.

ὀνομασίας] Dionyſius T. VI. p. 1008. in. ἔστιν ὥσπερ σώμασι πρέπουσά τις ἐσθὴς, οὕτως καὶ νοήμασιν ἁρμόττουσά τις ὀνομασία. ubi al. male ἁρμ. τοῖς ὀνόμασι. Idem vitium cognatam eiusdemque ſignificationis vocem, qua adhuc carent Lexica, ὀνόμασις, expulit e Platonis Sympoſio c. XX. 10. ubi vulgo editur ὀνόμασι δὲ καὶ θέσει ῥημάτων τοιαύτῃ, κ. τ. λ. Corrigendum ex cod. Vindob. ὀνομάσει δ. κ. θ. ῥ. τ. V. Baſtii egregium libellum p. 137. Ceterum ut in loco hoc Platonico ὀνόμασις a θέσει, ſic in loco Dionyſii p. 195. Reisk. ὀνομασία a συνθέσει diſtinguitur. Schaef.

τῆς ἁρμονίας] τις α. Reg. 2. Huds. *Var. Lect.* τις Reiskius primus recepit. Eum ſecutus ſum. Schaef.

φασὶν] Wolf. pro φασὶν legit ὥς φασιν. Sylb.

F. Ἵνα δὲ μὴ δόξω τισὶν ἀναπόδεικτα. Reisk.

pura excogitare et venuſta vocabula, niſi aptus iis compoſitionis ornatus imponatur.

Ne autem, quod aiunt, videar ſine teſte dicere, quibus rationibus inductus ſim affirmare, praeſtantius eſſe et perfectius compoſitionis ſtudium, quam delectus, re ipſa conabor oſtendere; cum pauca prius, tam ex ligata, quam ſoluta oratione excerpta, delibavero. Ex poëtis Homerus, ex hiſtoricis aſſumatur Herodotus; nam ex his licebit de caeteris etiam coniecturam facere. Apud Homerum a ſubulco Vlyſſes matutino tempore deducitur ientaturus, ut mos erat priſcis: quibus deinde inopinato ſupervenit Telemachus, ex peregrinatione reverſus, quam in Peloponneſum ſusceperat: res perquam tenues, et quae ad

Neutrum neceſſe. φασὶν ita ſaepe παρενθέτως inſeritur. Ariſtophanes Lyſiſtr. v. 188. ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτέ. Pauſanias III. c. 25. 5. πρότερον δὲ τοῖς ἐμπλέουσιν ἐς τὸ ὕδωρ τοὺς λιμένας, φασὶ, καὶ τὰς ναῦς θεάσασθαι παρεῖχε. ubi ſine cauſa Facius: „Forte λιμένας, ὥς φασι." Sic etiam ſingularis φησίν. Plutarchus Mor. T. I. p. 470. καλούσης αὐτῆς, φησὶν, ἤδη πρὸς ἑαυτήν. Ceterum ex noſtro φασὶν colligas, hanc vocem, ἀναπόδεικτα λέγεις, apud Graecos in diſſertando crebro uſu tritam fuiſſe. Schaef.

τὴν σύνθεσιν] τὴν θέσιν Colb. Hvds. *Var. Lect.* Nihil ad ſenſum intereſt. Vide locum Platonicum, quem paullo ante citavi. Schaef.

ἀκρατίζεσθαι] Ἀκρατίζω, ait Suidas, idem eſt atque ἄκρατον πίνω, et ἀκρατισμὸς, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. Quod tempore matutino parum mero imbutum ad vires corroborandas ſolebant ſumere. Theocriti quoque Scholiaſtes annotat, ἀκρατισμὸν eſſe, quum πρωΐας ἔτι οὔσης ὀλίγον τινὰ ἐσθίομεν ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον πίνομεν, ut pares oneri ferendo ſimus. Idyll. I. πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι. Vpt. V. Brunck. ad Ariſtophan. Plut. v. 295. Schaef.

πραγμάτια] Horat. in Arte,

— *Tantum ſeries iuncturaque pollet,*
Tantum de medio ſumptis accedit honoris.

Eſt ſane in tenui labor, at, quae inde provenit, ſi curam feliciter adhibueris, non tenuis eſt gloria. Vpt.

καὶ βιωτικά, ἡρμηνευμένα ὑπέρευ. Ποῦ δέ ἐστιν ἡ τῆς ἑρμηνείας ἀρετή; Τὰ ποιήματα δηλώσει παρατεθέντα αὐτά.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃς Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κειαμένω πῦρ,
Ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, ὑπὸ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·

ἀρετή;] Post ἀρετὴ posui signum interrogationis. Vulgo commate distinguunt. Sic mox: Ποῦ δὴ αὐτῶν ἐστιν ἡ πειθώ, καὶ διὰ τί τοιαῦτά ἐστι; Schaef.

Τὰ ποιήματα] *Versus*. Significatio haec paullo rarior, de qua Lexica tacent. Sic mox: ποιημάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων. Add. p. 36. 37. Reisk. Antiquit. Rom. T. I. p. 107. Τὰ δὲ ποιήματα ὧδε ἔχει. *Versus autem hi sunt*. Interpres: *Haec autem sunt eius poëtae carmina. Carmina* de singulis versibus non memini legere nisi in Grammaticorum notis adscriptis loco illi Virgiliano Aen. II. v. 567. Ceterum, quod satis notum est, eodem modo ἔπος nunc de integro carmine, nunc de singulis versibus dicitur. Lucianus T. II. p. 243. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν. Mox: καταθαρροῦντες τῷ στίχῳ. Obiter moneo, quod in Lexicis frustra quaeras, ἔπος passim significare etiam quam vulgo *lineam* dicunt. Lucianus T. II. p. 36. τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, ubi v. Solan. Ibid. p. 41. Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, — — — πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. Schaef.

Τὼ δ' αὖτ' κ. τ. λ.] Ita Virgilius pari cum elegantia et iucunditate agricolarum opera, per se et tenuia et paene immunda, feliciter admodum pertractavit.

Sed tamen alternis facilis labor; arida tantum
Ne saturare fimo pingui pudeat sola; neve
Effoetos cinerem immundum iactare per agros.
Sic quoque mutatis requiescunt foetibus arva:
Nec nulla interea est inaratae gratia terrae.

Aliud exemplum sane pulcherrimum pete e septima Virgilii Ecloga, non longe ab initio. Vpt.

κλισίῃς] Wolf. κλισίῃ, ut primum in Cod. Harlei. scriptum

vitam communem pertinent; sed egregie admodum enarratae. In quo autem sit haec virtus elocutionis sita, versus propositi indicabunt;

Iam vero in stabulis ad lumina prima subulcus
Et Laërtiades coenam accenso igne parabant,
Compulsasque sues tecto eduxere magistri.
Telemachum ecce canes agnoscunt murmure laeto,
Nec dominum allatrant venientem. Advertit Vlysses
Laetitiam; creberque pedum sonus attigit aures.
Protinus adstantique Eumaeo talia fatur:

videtur. Conf. Porson. p. 60. b. Schaef.

δῖος] In vulgatis Homeri editionib. pro δῖος legitur θεῖος. Ex eisdem sequenti versu pro vulgato ἐντύνοντες reposui ἐντύνοντο. Exstat vero hic locus Odyss. π. [init.] Sylb. Ἐντύνοντο Reg. 2. Huds. *Var. Lect.*

Wolf. δῖος. Sic Cod. Vindob. et Harlei. Passim confusa δῖος et θεῖος. Vid. Heyn. ad Iliad. T. V. p. 577. Iacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. p. 4. Schaef.

κειαμένω] κηαμένω Reg. 2. Huds. *Var. Lect.* Atque ita Eustathius. Upt. Vid. Heyn. T. V. p. 540. Schaef.

περίσαινον] Upton. περίσσαινον. Sic Wolf. Nostrum in Cod. Vindob. Ernestius: „Περίσαινον edd. vett. quae est antiquissima scriptura, in qua ι sit longum, vel velut e caesura, vel in pronunciando duplicanda litera sequente, ut in aliis. conf. ver. 10, ubi rursus omnes libri sic." Schaef.

ὑλακόμωροι] Vid. Clark. ad Odyss. XIV. v. 29. Heyn. ad Iliad. T. IV. p. 603. Schaef.

ὑπὸ δὲ] In vulg. Homeri editionib. pro ὑπὸ δὲ legitur περί τε. sed Dionysiana lectio melius congruit cum his quae mox sequuntur v. 10, ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Sylb. Clarkius: „Praestare tamen videtur hoc in loco vulgata lectio." Ernestius: „Nam ὑπακούειν δοῦπον dicitur, non ὑπέρχεται κτύπος, sed περιέρχεται, *circumsonat.* conf. ρ', 261." Ibi de citharae sono, qui recte dicitur περιέρχεσθαι. Sed pedum terram inter eundum pulsantium strepitus cur minus recte dicatur ὑπέρχεσθαι, non intelligo. Adde quod nostra lectio paullo argutior et tanquam γραφικωτέρα videtur. Ceterum adverte mutatam constructionem. Ex regula syntaxeos debebat esse: νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας, ὑπερχόμενον (s. περιερχόμενον) τε κτύπον ποδοῖιν. Sed ita haud raro, praemissâ copulâ τε, con-

Εὔμαι᾽, ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ περισσαίνουσι· ποδῶν δ᾽ ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
Ἔστη ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσε συβώτης·
Ἐκ δ᾽ ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο,
Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον· ὁ δ᾽ ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος·
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Χεῖράς τ᾽ ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ταῦθ᾽ ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, ποιη-

ſtructio abrupte inflectitur. Tetigit nuper rem Hermannus ad Hymn. Homer. p. 125. hoc ipſo uſus Homeri loco. Il. VIII. v. 345.

οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ᾽ εὐχετόωντο ἕκαστος.

Hic quantopere non animadverſa conſtructionis ratio τοὺς ἐξηγοῦντας turbaverit, diſcas ex Scholio Veneto: Μετὰ τὸ κεκλόμενοι στικτέον· ἑτέραν γὰρ πεποίηκε περίοδον τὴν ἑξῆς. ὡς εἴ γε διὰ τοῦ δ ἐγράφετο, μέγα δ᾽ εὐχετόωντο, ἐσίξαμεν ἂν ἐπὶ τὸ ἀνίσχοντες. καὶ τάχα γραφικὸν ἁμάρτημα γέγονε. Nollem Heynius aſſenſiſſet, qui, „Sane liberior" inquit „ſic oratio, et valde probanda." Exempla eiusdem anomaliae ex poſteriorum temporum ſcriptoribus (neque enim Homerici ſermonis propria eſt) haec habeto. Euripides Hec. v. 848. Porſ.

εἴ πως φανείη γ᾽, ὥστε σοί τ᾽ ἔχειν καλῶς,
στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρῄκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.

de quo loco Vir Summus ad Phoeniſſ. v. 557. „Poterat ab ὥστε verbum ſuspendere, non ab εἴ πως, et ſcribere μὴ δόξαι με." Herodotus I, c. 85. in. ἐν τῇ ὦν παρελθούσῃ εὐεστοῖ ὁ Κροῖσος τὸ πᾶν ἐς αὐτὸν ἐπεποιήκεε, ἄλλα τε ἐπιφραζόμενος, καὶ δὴ καὶ ἐς Δελφοὺς περὶ αὐτοῦ ἐπεπόμφεε χρησομένους. Pauſanias (quid enim ἀνωμάλως dictum in Patre Hiſtoriae reperias, quin in Periegeta iſto recurrat?) Pauſanias igitur X. c. 9. ἐναυμάχησε δὲ καὶ ἐναντία τοῦ Μήδου, ναῦν τε παρασκευασάμενος οἰκείαν, καὶ Κροτωνιατῶν ὁπόσοι ἐπεδήμουν τῇ Ἑλλάδι ἀνεβίβασε. (l. ἐνεβίβασε cum Valckenario ad Herodot. p. 640. 10. coll. Lennep. ad Phalar. p. 24.) Schaef.

προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα] He-

Eumaee, huc aliquis nobis adventat amicus,
Aut tibi quis notus: latratibus abstinet acer
Alluditque canis; plantarumque audio motus.

Nondum finierat; cum iam sibi filius adstat
Vestibulo. Surgit pastor stupefactus, et amens;
Et patera excussa est manibus, qua munera Bacchi
Miscuerat. Regi properans ipse obvius ibat:
Et capiti atque oculis crebra oscula figit, utrisque
Et manibus; lacrymaeque genis cecidere profusae.

Haec vero aures delinire carmina et permulcere; haec

mistichium istud, *προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα*, in vulg. Hom. editionib. sic legitur, *ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*: verbis tantum mutatis, non sententia. Sic v. 10, in eisdem exigua mutatione scriptum, *ἀντίον ἦλυθ' ἄνακτος*. Stilb.

περισσαίνουσι] Vpton. *περισσαίνουσι*. Sic Wolf. Nostrum in Codd. Vindob. Schaef.

ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω] Virg. in fine libri 11.

Adventumque pedum, flatusque audivit equorum.

Vpt. Il. X. v. 535.

ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.

Schaef.

εἴρητο] *εἴρηται* Colb. Huds. *Var. Lect.* „quo modo minime constaret Temporum ratio.“ Clarkius verissime. Herodotus III. c. 135. in. *Ταῦτα εἶπε· καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἐποίεε*, ut scribendum. Idem IX, c. 92. in. *Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ τὸ ἔργον προσῆγε*. Vid. Valckenar. ad utrumque locum, it. ad Euripid. Hippol. v. 1186. Lucianus T. III. p. 656. f.

ἄκου', ἔπος γὰρ οὐκ ἐτώσιον φέρω,
ἀλλ' ἔστι πρᾶξις τῶν λόγων συνέμπορος.

Hemistichium illud Homericum reddens Eusebius de Martyrio Pamphili p. 223. m. Fabric. (in Volum. II. Oper. Hippol.) *Οὔπω δὲ αὐτῷ πᾶν εἴρητο ἔπος, καὶ ποθεν ἀναβοᾷ μειράκιόν τι.* Sic scribo et interpunge. Interpres, quem latuit fons locutionis, pessime: *Sed nondum tota tragoedia peracta erat. Quomodo autem peracta est? Revocavit eum iuvenis quidam.* Schaef.

πέσεν] Wolf. cum al. *πέσον*. Schaef.

ἀντίος ἤλθεν ἄνακτος] *ἀντίος ἔδραμ' ἄνακτος* Reg. 2. Huds. *Var. Lect.*

ἐπάγεται] Hemsterhusius ad Aristophan. Plut. p. 68. a. „— est enim *ἐπάγεσθαι* aliquando *adlicere, blanditiis ad se per-*

μάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων οὐδενὸς ἧττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἄν, οἶδ' ὅτι, μαρτυρήσειαν. Ποῦ δὴ αὐτῶν ἐστιν ἡ πειθὼ, καὶ διὰ τί τοιαῦτά ἐστι; πότερον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἢ διὰ τὴν σύνθεσιν; Οὐδεὶς ἂν εἴποι διὰ τὴν ἐκλογὴν, ὡς ἐγὼ πείθομαι. Διὰ γὰρ τῶν εὐτελεστάτων τε καὶ ταπεινοτάτων ὀνομάτων πέπλεκται πᾶσα ἡ λέξις, οἷς ἂν καὶ γεωργὸς, καὶ θαλαττουργὸς, καὶ χειροτέχνης, καὶ πᾶς ὁ μηδεμίαν ὤραν τοῦ λέγειν εὖ ποιούμενος, ἐξ ἑτοίμου λαβὼν ἐχρήσατο. Λυθέντος γοῦν τοῦ μέτρου, φαῦλα φανήσεται τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἄζηλα· οὔτε γὰρ μεταφοραί τινες ἐν αὐτοῖς εὐγενεῖς ἔνεισιν, οὔτε ὑπαλλα-
22 γαὶ, οὔτε καταχρήσεις, οὔτε ἄλλη τροπικὴ διάλεκτος

ducere, — a qua potestate illa iidem dicuntur ἐπαγωγὰ, quae vim pellacem, magnumque lenocinium habent." Idem est ἐπαγωγικός. Noster infra p. 26. Reisk. καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα οὐδ' ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον. Cum quo loco comparandus ille T. VI. p. 1006. s. μετὰ τοῦτο τῆς συστροφῆς· ὑπτία γάρ ἐστι καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν· ἡ δ' ἐναγώνιος στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες. ubi Reiskius ἐπαγωγικὴ perperam interpretatur. Iam videamus quae leguntur p. 964. διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνὴν, ἀλλ' ὑπαγωγικήν τινα καὶ πλατεῖαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας — ἐγκαλλωπιζομένην. ὑπαγωγικὴν Reiskio genuinum videtur interpretanti *sinuosam, in recessus excurrentem, vel lectores seducentem:* Schneidero adeo placet, ut etiam p. 1006. ὑπαγωγικὴ scribendum censeat. Mihi, cum ὑπαγωγικὸς nihil aliud esse possit quam δεινὸς ὑπάγειν τὴν γαστέρα, corrigendum videtur ἐπαγωγικήν. Tum scribe ἐγκολπιζομένην. Conf. Sylburg. Alciphron I. ep. 18. ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ. Schaef.

ὥραν] Rectius exili spiritu ὤραν hic scribemus: ut Ammonius docet his verbis: ὥρα δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς. Sylb. Ita imprimendam curavi, cum et Suidas, prolatis etiam exemplis, idem tradat.

versibus etiam suavissimis nihil cedere, omnes, sat scio, confitebuntur. In quo autem sita est horum tam iucunda suavitas et persuadendi vis? aut quam tandem ob rem huiusmodi sunt facta? ob verborum delectum, an eorundem potius ob structuram? Propter delectum nemo, ut arbitror, dicturus est. Tota siquidem oratio ex minutissimis, composita humillimisque constat vocabulis: quibus utique vel agricola, vel nauta, vel opifex, vel alius quilibet, qui nullam omnino bene ornateque dicendi curam habet, ex promtu assumtis uteretur. Nam soluta carminis mensura, humiles iidem ipsi videbuntur, nec versus imitatione digni: nullae enim generosae in his occurrunt translationes, nulla hypallage, aut catachresis, nec figurata denique

Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς
Ὤραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε.

Sophocles Oedip. Colon. Vpt. Secutus est Reiskius. Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 276. 53. Berglerum ad Alciphron. p. 112. s. miror voci in loco et Rhetoris et Herodoti adspirasse. Schaef.

ἄζηλα] Hesychius, ἄτιμα καὶ ἀμίμητα. Nec honore, nec imitatione digna. Idem de Attio Navio, ὥστε πάντας ἀζήλους ἀποδεῖξαι. Antiquit. lib. 3. Vpt. Idem Antiquit. T. II. p. 1057. ἀλλ' ἀζήλοις, ἀκλαύτοις, ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ θηρίων διαφθαρῆναι. Oraculum apud Herodotum VII. c. 140. ἄζηλα πέλει. Plutarchus Moral. T. I. p. 124. οἰκτρόν ἐστι καὶ ἄζηλον. p. 136. φριττόντων δὲ τὸν θάνατον καὶ τὸν πόνον, ἄζηλον δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μηδὲν ἄνευ χρημάτων καὶ δόξης ἀγόντων. Schaef.

μεταφοραί] Locum Aristotelis in Poetic. cap. 21. videtur respexisse. Ἅπαν δὲ ὄνομά ἐστιν, ἢ κύριον, ἢ γλῶττα, ἢ μεταφορὰ, ἢ κόσμος, ἢ πεποιημένον, ἢ ἐκτεταμένον, ἢ ὑφῃρημένον, ἢ ἐξηλλαγμένον. Quem consule. Exemplis ibi illustrantur omnia. Vpt.

τροπικὴ] Quamvis Dionysius τροπικὴν λέξιν opponat saepius τῇ κυρίᾳ, et in Lysia dicat etiam διὰ τῶν κυρίων καὶ μὴ τροπικῶν κατασκευῶν ἐκφέρειν τὰ ὀνόματα: hoc tamen loco, ut Stephanus annotat, τὰ τροπικὰ ulterius ab eo quam usque ad metaphorica extenduntur. Vpt.

διάλεκτος] Hic i. q. λέξις. Similiter paullo post: ἐπὶ τὴν πεζὴν διάλεκτον. Add. p. 96. 104. 146. 185. Reisk. Schaef.

οὐδεμία, οὐδὲ δὴ γλῶτται πολλαί τινες, οὔτε ξένα ἢ πεποιημένα ὀνόματα. Τί οὖν λείπεται μὴ οὐχὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ κάλλους τῆς ἑρμηνείας αἰτιᾶσθαι; Τοιαῦτ' ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ μυρία, ὡς, εὖ οἶδ' ὅτι, πάντες ἴσασιν· ἐμοὶ δ' ὑπομνήσεως ἕνεκα λέγοντι ἀρκεῖ ταῦτα μόνα εἰρῆσθαι.

Φέρε δὴ μεταβῶμεν καὶ ἐπὶ τὴν πεζὴν διάλεκτον, καὶ σκοπῶμεν, εἰ κἀκείνῃ τὸ αὐτὸ συμβέβηκε πάθος, ὥστε περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα πράγματά τε καὶ ὀνόματα συνταχθέντα καλῶς, μεγάλας γίνεσθαι τὰς χάριτας.

Ἔστι δὴ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ βασιλεύς τις Λυδῶν, ὃν ἐκεῖνος Κανδαύλην [καλεῖ, Μυρσίλον δὲ καλεῖσθαι] φησὶν ὑφ' Ἑλλήνων, τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς ἐρῶν, ἔπειτα ἀξιῶν τινα τῶν ἑταίρων αὐτοῦ γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν· ὁ δὲ, ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι· ὡς δὲ

οὐδὲ δὴ] οὔτε de meo dedi, pro vulg. οὐδέ. Reisk. Revocavi priorum editionum lectionem. Saepe post οὔτε sequitur οὐδέ. Xenophon Memor. II. 2. 5. οὔτε γιγνῶσκον τὸ βρέφος ὑφ' ὅτου εὖ πάσχει, οὐδὲ σημαίνειν δυνάμενον ὅτου δεῖται. ubi non erat quod pro οὐδὲ scriberent οὔτε. Xenophon Ephes. p. 87. Loc. οὔτε Σικελιώτης, οὐδὲ ἐπιχώριος. Vid. Brunck ad Euripid. Orest. v. 295. ad Aeschyl. S. c. Theb. v. 835. Scharf.

γλῶτται — ξένα] Aristoteles (in Poëtic. c. 21.) γλώττας cum ξένοις confundit, cum dicit: ἅπαν δὲ ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα. dein subiungit: λέγω δὲ κύριον μὲν, ᾧ χρῶνται ἕκαστοι, γλῶτταν δὲ, ᾧ ἕτεροι. Dionysius vero hic loci a peregrinis manifesto distinguit; ac per γλώττας idem intelligere videtur cum Galeno (in τῇ τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσει) hisce verbis: ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις συνήθη ἦν, νῦν δὲ οὐκ ἔτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσι. Vide Robortellum in Aristot. Poëtic. p. 214. Huds. *Annot.*

καλεῖ — καλεῖσθαι] Verba signis bis [] inclusa, ad explendam loci sententiam inserta sunt ex Herodoto: cuius lib. 1, pag. 2, haec verba sunt: ἦν Κανδαύλης, τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον καλέουσι, τύραννος Σαρδίων. Tu si variandae locutionis gratia pro

locutio ulla; linguae etiam paucissimae, nec aliqua peregrina et conficta vocabula. Quid igitur restat, quo minus ipsi verborum compositioni hanc elocutionis pulchritudinem acceptam referamus? Talia sunt apud poëtam innumera, quod omnibus, probe scio, notum; mihi vero, memoriae causa scilicet, haec dicta sufficiant.

Age itaque, ad solutam iam orationem transeamus, an similes ei quoque affectus contigerint, quaesituri: ita ut tam ex rebus, quam vocabulis, quae tenuia sunt et abiecta, pulchram vero consecuta orationis structuram, egregiae venustates oriantur.

Est igitur apud Herodotum rex quidam Lydiae, (quem ille Candaulem vocat, Myrsilum vero a Graecis appellatum scribit) qui suam *perdite* amabat uxorem; ac quendam deinde ex amicis voluit nudam mulierem conspicere: ille autem primo ne cogeretur, obsistebat;

καλεῖ malis ὀνομάζει, non refragabor. Sylb. Malim καλῶν [vel ὀνομάζων] Μυρσίλον καλεῖσθαί φησιν ὑφ' Ἑλλήνων. (fine δέ.) Reisk.

Μυρσίλον] Alio a Graecis nomine, quod notatu dignum iudicavi, alio a Lydis, idem Candaules appellatur. Sed huic scriptori familiare est peregrina interpretari nomina. Ita sexto libro: Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δαρεῖος, ἐρξείης· Ξέρξης, ἀρήϊος· Ἀρταξέρξης, μέγας ἀρήϊος. Sed haec ideo scripsi, ut versui, nobis ab Hephaestione conservato, lucem aliquam adferrem; video enim nondum intellectum: occurrit autem capite de Trochaico metro:

'Ερξίῃ πῇ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

Dario sane infelices comparantur copiae.

Penultimam metri gratia corripuit poeta. Fuit autem, nisi me fallit coniectura, Simonides, qui de Cambysis et Darii regno scripsit, ut auctor est Suidas. Haec adeo ad pugnam cum Graecis Marathone ductu Datidis et auspiciis Darii initam videntur pertinere; quem regem hoc loco intelligendum puto. Vpt.

ἀπομαχόμενος μὴ ἀναγκασθῆναι] Ant. Rom. T. I. p. 362. ἀπομαχόμενος μὴ λαβεῖν τὴν

οὐκ ἔπειθεν, ὑπομένων τε καὶ θεώμενος αὐτὴν ἦν. Τὸ δὲ πρᾶγμα οὐχ ὅτι σεμνὸν, ἢ καλλιλογεῖσθαι ἐπιτήδειον, ἀλλὰ καὶ ταπεινὸν καὶ ἐπικίνδυνον, καὶ τοῦ αἰσχροῦ μᾶλλον, ἢ τοῦ καλοῦ, ἐγγυτέρω· ἀλλ' εἴρηται σφόδρα δεξιῶς, καὶ κρεῖττον γέγονεν ἀκουσθῆναι λεγόμενον, ἢ ὀφθῆναι γινόμενον. Ἵνα δὲ μή τις ὑπολάβῃ, τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει, μεταθεὶς αὐτῆς τὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν Ἀτθίδα γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, οὕτως ἐξοίσω τὸν διάλογον.

24 „Γύγη, οὐ γάρ σε δοκῶ πείθεσθαί μοι λέγοντι

ἀρχήν. Similiter Pausanias X. c. 14. 3. εἰ ἀπηξίωσεν ἐκείνου μόνου μὴ προσίεσθαι. τὰ ἀπὸ τῶν Μήδων. ubi v. Facius. (In oraculo quod ibi commemoratur, lego οἴκων, Praecessit enim: ἀποφέρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Post in ipso Pausania corrigo ἵνα μὴ ἀναθέντι. τὸ ἔχθος ἄσπειστον ποιήσῃ ἀπὸ τοῦ Μήδου. Nam quod ex codicibus enotavit Facius, interpretamentum est vocis genuinae. Vid. Kuhn. ad Pausan. p. 348. Hudson. ad Dionys. Ant. Rom. p. 231. (p. 736. Reisk.) Interpretes ad Polluc. T. I. p. 102. a. Bergler. in Reimari Commentario de Vita et Scriptis Io. Alb. Fabricii p. 222. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 612. et in epistola ad Reimarum addita Dioni Cassio T. II. p. 1500. b. Pierson. Verisim. p. 253. SCHAEF.

ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν] Redundare hic videtur particula δέ, sed si nominativa haec omnia referantur ad initiale periodi verbum ἐστι, nullus est pleonasmus. SYLB. Verissime Sylburgius. Sed ut illuc referre possis, delendum ἦν, natum illud ex ultimis literis pronominis αὐτήν. Eadem plane verborum structura supra in his· Ἔστι δὴ παρ' Ὁμήρῳ μὲν — —· ἔπειτα ὁ Τηλέμαχος αὐτοῖς ἐπιφαινόμενος ἐκ τῆς εἰς Πελοπόννησον ἀποδημίας. SCHAEF.

αὐτὴν ἦν] Post αὐτὴν adde Γύγης. *qui sustinebat eam spectare, Gyges fuit.* Nam ut regis nomen declarandum erat Dionysio, quo lector in rem praesentem quasi duceretur, et percipiendo Herodoteo loco praepararetur, ita necesse non minus fuit nomen tribuni edi, a quo ille rex regno vitaque privatus fuit. Neque dubitavi hoc nomen Gygis, quod vulgatis deest, de meo addere. REISK. Neutiquam opus addi. Tam nota enim erat illa de Candaula narratio, qua statim ab initio Herodotus lectores mirifica arte ἐπάγεται καὶ

ſed, regi cum perſuadere non potuit, ſuſtinuit, eamque conſpexit. Argumentum ſane, non modo non grande, aut ſermonis elegantiae idoneum; verum etiam et humile et periculoſum, quodque turpi propius videtur, quam honeſto: ſed felici explicatur elocutione, ita ut fando iucundius multo ſit auribus noſtris, quam id ſi oculis ſubiiceretur. Sed ne quis forte ſuſpicetur, orationis ſuavitatem eſſe a dialecto; Ionico charactere in linguam Atticam permutato, nullaque inſuper re addita, ipſam, ut eſt, colloquii narrationem proferam.

„Gyges, neque enim videris mihi fidem habere

καταγοητεύει, ut, audito regis nomine, nemo non etiam *τοῦ ἑταίρου* recordaretur. Praeterea, ſi Dionyſius ipſum Gygae nomen addere voluiſſet, non eo quo vult Reiskius loco, neque tali verborum ſtructura poſuiſſet, ſed ante, idque *παρενθέτως*, interſeruiſſet, ſic fere: *ἔπειτα ἀξιῶν τινα τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, Γύγην τοὔνομα, γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν*. SCHAEF.

Τὸ *δὲ πρᾶγμα*] Malim *τόδε τὸ πρᾶγμα*. REISK. Vulgata bene habet. Supra in loco perſimili ipſe articulus deeſt: *Πραγμάτια λιτὰ καὶ βιωτικὰ, ἡρμηνευμένα ὑπέρευ*. Poterat, ut hic, ſcribere: *Τὰ δὲ πράγματα λιτὰ κ. τ. λ.* SCHAEF.

οὐχ ὅτι] *non ſolum non*. Antiquit. Rom. T. I. p. 273. *οὐχ ὅτι θεῶν, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀξίους*. SCHAEF.

γλῶτταν] h. e. *διάλεκτον*. Thucydides III. c. 112. *Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας*. SCHAEF.

Γύγη, *κ. τ. λ.*] Si locum hunc cum vulgatis Herodoti editionibus conferas, praeter Ioniſmos a Dionyſio data opera ſublatos, invenies alias quoque diverſitates. Primum enim incluſus articulus *τὰ* ab editionib. illis abeſt. et viciſſim incluſum nomen *μέγα* abeſt a vulgat. edit. Dionyſii. Deinde v. 39, pro *ὁρᾷν τινα*, quaedam Herodoti exemplaria habent *τινὰ σκοπεύειν*: quaedam *σκοπέειν τινά*. Tum v. 40, pro *πασῶν γυναικῶν. εἶναι*, mutato verborum ordine illic legitur, *εἶναι πασέων γυναικῶν*. et mox pro *χρήζειν* ibidem ſcriptum eſt *δέεσθαι*. Sic v. 41, pro *ταῦτα* ibidem eſt *τοιαῦτα*. et mox ibidem poſt *ἀπεμάχετο* leguntur haec, quae a Dionyſii vulgatis exemplarib. abſunt: *ἀῤῥωδέων μή τί οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν*. Adhaec pro ſequentibus hisce, *ἠμείβετο τοῖσδε*, ibidem eſt *ἀμείβεται τοιάδε*. Praeterea v. 42, ibidem eſt, *ὥς σεο πειρώμενον*

λόγον τόνδε: et in quibusdam exempl, ὡς σέο πειρώμενος λέγω λόγον τόνδε. Insuper v. 44, ibidem pro ἀγαγὼν legitur ἐγώ: et mox sequenti vers. θήσω pro τήσω. Eodem v. 45, eadem exemplaria pro κοίτην et ἐγγὺς, habent κοιτῶνα et ἀγχοῦ. Et rursum seq. v. 46, pro ἐνδῦσα et παρέται, eadem habent ἐνδύνουσα et παρέξει. Rursum v. 47, pro ὅταν et πορεύηται, in iisdem legitur ἐπεὰν et στείχῃ. et sequenti pag. v. 1, pro composito ἀπιόντα eadem habent simplex ἰόντα: et mox cum articulo διὰ τῶν θυρέων. Denique loci clausula in iisdem haec est, ὧν ἕτοιμος: facta scilicet transpositione, et omissis ultimis hisce, ποιεῖν ταῦτα. Hae sunt huius loci in Herod. et Dionysii vulgatis exemplaribus diversitates. de quibus hoc monendum videtur: quaedam vocabula studio a Dionysio fuisse mutata; quippe quae Ionicae dialecti magis sint propria. Sic enim v. 39, pro σκοπεύειν, seu σκοπέειν, maluit ὁρᾷν: et v. 46, ἐνδῦσα pro ἐνδύνουσα. itidemque v. 47, ὅταν et πορεύηται, pro ἐπεὰν et στείχῃ. forsan etiam praeced. v. κοιτῶνα et ἀγχοῦ velut ἰωνικώτερα summovit. quamquam ipse in Rom. Antiquitatum libris adverbio ἀγχοῦ non infrequenter utitur. Similiter v. 43, pro Ionico pronomine μιν posuit commune αὐτήν. Si vero etiam alterum Ionismorum genus cognoscere cupias, quod scilicet in vocum metaplasmis situm est, et ipsum tibi paucis exponam. Eorum metaplasmorum, sive ad orthographiam referantur, sive ad etymologiam seu analogiam, alii cernuntur in quantitate, alii in qualitate. Quantitatis metaplasmi sunt in additione et detractione. Additione, ut cum Herodotus versu 36 dicit ἀνθρώποισιν ἐόντα pro ἀνθρώποις ὄντα. Ad eandem additionem referri potest contractorum dissolutio, seu incontractorum pro contractis usurpatio: ut v. 35 εἴδεος pro εἴδους. itidemque v. 40 et 42, σέο pro σοῦ. Sic v. 37 ὑγιέα pro ὑγιᾶ: et v. 40 παιδέων pro παιδῶν: et seq. p. v. 1, θυρέων pro θυρῶν. Sic etiam in verbis, v. 35, δοκέω pro δοκῶ: et seq. pag. v. 1, διαφυγέειν pro διαφυγεῖν. Contra per detractionem v. 44 et 45, e communi εἰς facit ἐς. Eodem referri possunt quae contra communis linguae consuetudinem contrahit, ut v. 37 ἀμβώσας pro ἀναβοήσας. Qualitatis metaplasmos vel in commutatione facit, vel in transpositione. Commutatio vero aut vocalium est, aut consonantium. Vocalium, ut cum v. 43 θύρης dicit pro θύρας: itidemque v. 38 et 47, θεήσασθαι pro θεάσασθαι. Sic in diphthongis, ἑωυτοῦ pro ἑαυτοῦ: itidemque v. 44, σεῦ pro σοῦ, et v. 41, φοβεῦ pro φοβοῦ. quamquam in his duobus postremis contractio potius statui potest, ex σέο et φοβέεο. Consonantium quoque commutationem facit: ut v. 42 et 47, τοι pro σοί. Sic v. 36, et seq. pag. v. 1, ὄκως pro ὅπως. Quibus addi potest ἐκ τῶν v. 39, pro ἐξ ὧν: et 44 τῷ pro ᾧ. [Videtur Sylburgius in ea fuisse hae-

reli, ut in talibus elementum τ pronomini relativo praepositum esse putaret. Gravis hic error, quem perinvitus video a Sturzio, optimo viro ac de literis nostris egregie merito, nuper in librum Maittairii illatum p. 125. Audi Reizium nostrum de Accent. Inclin. p. 25. s. Wolf. „Nimis argutatur super hoc usu articuli Gregorius de Dial. pag. 177. Τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, προστιθέασι τὸ τ οἱ Ἴωνες. Hanc frivolam et inanem argutiolam unde petierit, nescio. Etiam nos Germani saepe in lingua vernacula praepositivum articulum adhibemus *) loco postpositivi. *Ein grofs Licht, das den Tag regiere.*" Rectiora praeiverat ipse Maittairius p. 445. ed. Lips. SCHAEF.] Transpositionis Ionicae exemplum est in κιθῶνι, v. 38. id enim aspirationis sede transposita, usurpant Iones pro communis linguae vocabulo χιτῶνι. Sic ἐνθεῦτεν pag. sequent. v. 1, pro communi ἐντεῦθεν. In quibusdam duplicatus est metaplasmus, quantitatis scilicet et qualitatis: ut v. 39 τοῖσι pro οἷς. Sic versu 36. θεήσεαι pro θεάσῃ. quippe in quibus praeter commutationem facta est etiam additio. Hi metaplasmi Ionici, ne quid venustatis et gratiae viderentur compositioni afferre, (sicut scilicet Fabius Quintilianus infra 73, 30, scribit ipsam διάλεκτον in Herodoto eam habere iucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur) de industria sunt a Dionysio sublati, et Atticismi pro illis repositi. Sed libet ipsa Herodoti verba e vulg. editionib. huc transcribere: ut clarius utriusque linguae proprietates perspici queant. Sic ergo locus habet: Γύγη· οὐ γάρ σε δοκέω πείθεσθαί μοι λέγοντι περὶ τοῦ εἴδεος τῆς γυναικός· ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισιν ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν· ποίεε ὅκως ἐκείνην θεήσεαι γυμνήν. ὁ δὲ, μέγα ἀμβώσας, εἶπε, Δέσποτα, τίνα λέγεις λόγον οὐκ ὑγιέα, κελεύων με δέσποιναν τὴν ἐμὴν θεήσασθαι γυμνήν; ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. πάλαι δὲ τὰ καλὰ ἀνθρώποισιν ἐξεύρηται ἐκ τῶν μανθάνειν δεῖ. ἐν τοῖσιν ἓν τόδε ἐστὶ, τινὰ σκοπεύειν τὰ ἑωυτοῦ. ἐγὼ δὲ πείθομαι ἐκείνην εἶναι πασέων γυναικῶν καλλίστην· καὶ σέο δέομαι μὴ δέεσθαι ἀνόμων. Ὁ μὲν δὴ λέγων τοιαῦτα, ἀπεμάχετο, ἀῤῥωδέων μή τί οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. ὁ δὲ ἀμείβεται τοιάδε· Θάρσεε Γύγη, καὶ μὴ φοβεῦ μήτε ἐμὲ, ὡς σέο πειρώμενον λόγον τόνδε· μήτε γυναῖκα τὴν ἐμὴν, μή τί τοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλάβος. ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ μηχανήσομαι οὕτως, ὥστε μηδὲ μαθεῖν μιν ὀφθεῖσαν ὑπὸ σεῦ. ἐγὼ γάρ σε ἐς τὸ οἴκημα ἐν τῷ κοιμώμεθα, ὄπι-

*) Aliud hic egit vir scientissimus proprietatis verborum Latinorum. „*Adhibeo* non est utor, ut in Lexicis, quae optima putantur, traditur, sed admoveo, advoco, assumo. Ex quo intelligitur, nostros homines singulis prope paginis dicentes, *adhibere vocem, adhibere loquendi formulam,* parum Latine loqui." Ruhnkenius praefat. ad Schelleri Lexic. p. VI. SCHAEF.

„[τὰ] περὶ τοῦ εἴδους τῆς γυναικός· ὦτα γὰρ τυγχά-„νει ἀνθρώποις ὄντα ἀπιςότερα ὀφθαλμῶν· ποίει, „ὅπως ἐκείνην θεάσῃ γυμνήν. Ὁ δὲ, [μέγα] ἀναβοήσας „εἶπεν· Δέσποτα, τίνα λέγεις λόγον οὐχ ὑγιᾶ, κε-„λεύων με δέσποιναν τὴν ἐμὴν θεάσασθαι γυμνήν; „Ἅμα δὲ χιτῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ „γυνή. Πάλαι δὲ τὰ καλὰ ἀνθρώποις ἐξεύρηται, ἐξ „ὧν μανθάνειν δεῖ· ἐν οἷς ἓν τόδε ἐςὶν, ὁρᾷν τινα „τὰ ἑαυτοῦ. Ἐγὼ δὲ πείθομαι, ἐκείνην πασῶν γυ-„ναικῶν εἶναι καλλίςην, καὶ σοῦ δέομαι μὴ χρήζειν „ἀνόμων.“

σθε τῆς ἀνοιγομένης θύρης θήσω. μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα παρέσται καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοιτῶνα. κεῖται δὲ ἀγχοῦ τῆς ἐσόδου θρόνος. ἐπὶ τοῦτον τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαςον ἐκδύνουσα θήσει, καὶ κατ' ἡσυχίην πολλὴν παρέξει τοι θεήσασθαι. ἐπεὰν δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου ςείχῃ ἐπὶ τὴν εὐνὴν, κατὰ νώτου τε αὐτῆς γένῃ, σοὶ μελέτω τὸ ἐνθεῦτεν ὅκως μή σε ὄψεται ἰόντα διὰ τῶν θυρέων. Ὁ μὲν δὴ, ὡς οὐκ ἠδύνατο διαφυγέειν, ἦν ἕτοιμος. Sylb.

τὰ] Hunc articulum, perinde ac μέγα quod mox sequitur, priorum exemplo editorum inclusi. Reiskius uncinos removerat. Schaef.

τῆς γυναικός] Quare nomen non posuit? Herodoti παιδικὰ Plesirrhous adamabat Nyssiam, Halicarnasseam genere; repulsam passus, suspendio vitam finivit. Fuit reginae huic nomen Nyssia; quod ideo silentio obscurare voluit Herodotus. Alii vocant Tudun, alii Clytiam, alii denique Abronen. *Gale.* Vet.

ὦτα γὰρ κ. τ. λ.] Hor. in Arte poet.

Segnius irritant animos demissa per aurem,
Quam quae sunt oculis subiecta fidelibus, et quae
Ipse sibi tradit spectator.

Addam etiam e Sophocle in Oedipo Tyranno:

— — τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
Ἄλγις' ἄπεςιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.

Sic Polybius, τὰ ὄμματα τῶν ὤτων ἀκριβέςεροι μάρτυρες, hunc locum Herodoti imitatus. Et Lucianus in libro de Saltatione: Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιςότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεςιν. At Strabo, τὴν ἀκοὴν πρὸς ἐπιςήμην ὀφθαλμοῦ πολὺ κρείττω εἶναι, dicit: *quod licet certiora sint,*

„referenti de forma coniugis, (quod magis incredu-„lae sunt hominibus aures, quam oculi) fac illam „conspicias nudam. Hic autem vehementer excla-„mans: Quemnam, inquit, here, sermonem profers „haudquaquam sanum, qui me iubes inspicere heram „meam nudam? Mulier, exuta tunica, et verecun-„diam pariter exuit. Iam olim hominibus sunt „honesta excogitata, unde discere oportet; ex qui-„bus hoc unum est, Quae sua sint, quemque inspi-„cere debere. Ego vero tibi fidem habeo, illam esse „foeminarum omnium formosissimam; teque oro, ne „illicita a me exigas."

quae oculis percepimus, pauca tamen sint, quae sic sciri possint. Vpt. Lucianus T. II. p. 58. s. Ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. ubi v. Interpretes. Schaef.

Ἅμα δὲ χιτῶνι κ. τ. λ.] Haec e Theano, uxore Pythagorae, videtur historicus accepisse. Γυναικὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα μελλούσῃ πορεύεσθαι, παρῄνει, ἅμα τοῖς ἐνδύμασι καὶ τὴν αἰσχύνην ἀποτίθεσθαι, ἀνισταμένην τε πάλιν ἅμα αὐτοῖσιν ἀναλαμβάνειν. Laërtius in vita Pythagorae. Vpt. Notetur ibi phrasis πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα πορεύεσθαι, quam paullo rarius hoc sensu legas. Aliquanto frequentius similis verba significationis de coitu usurpantur. V. Iac. Gronov. ad Herodot. p. 107. ed. Wessel. Valckenar. ad eund. p. 280. 468. Villoison. ad Longi Pastoral. p. 163. s. Plene Euripides Pirith. Fragm. V. ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος Ζεύς. Schaef.

αἰδῶ] Editiones Herodoti ἐξύνουσιν, αἰδέι. Vtraque ratio patronos nacta est: sicque saepissime in libris scriptis editisque variatur. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 379. 52. p. 580. 38. Fischer. ad Weller. I. p. 296. Heyn. ad Apollodor. p. 134. ed. pr. ad Homer. Il. T. IV. p. 244. s. Porson. ad Euripid. Med. v. 1159. in Addend. Iacobs. ad Anthol. Gr. III. 1. p. 62. qui vellem Reiskio pepercisset ibid. p. 133. Schaef.

χρήζειν ἀνόμων] Minus recte Wetstenius ad N. T. T. I. p. 727. b. „χρήζει cum Genitivo, *eget:* cum Accusativo, *vult.*" Obiter moneo, in Dionysii Ant. Rom. T. II. p. 785. e Codice Vatic. scribendum esse, ᾧ χρήζητε συντυχεῖν. Quod editum legitur, ᾧ βούλεσθε συντυχεῖν, a glossatore profectum est. Conf. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocriti p. 328. B. Schaef.

Ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα, ἀπεμάχετο· [ἀῤῥωδῶν
μή τί οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν·] ὁ δὲ ἠμείβετο τοῖσδε·
„Θάρσει, Γύγη, καὶ μὴ φοβοῦ μήτ' ἐμὲ, ὡς πειρώμενός
„σου λόγον λέγω τόνδε, μήτε γυναῖκα τὴν ἐμὴν, μή
„τί σοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλάβος. Ἀρχὴν γὰρ ἐγὼ
„μηχανήσομαι οὕτως, ὥστε μηδὲ μαθεῖν αὐτήν ὀφθεῖ-
„σαν ὑπό σου. Ἀγαγὼν γάρ σε εἰς τὸ οἴκημα, ἐν ᾧ
„κοιμώμεθα, ὄπισθεν τῆς ἀνοιγομένης θύρας ςήσω·
26„μετὰ δ' ἐμὲ εἰσελθόντα παρέςαι καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ
„ἐς κοίτην. Κεῖται δὲ ἐγγὺς τῆς εἰσόδου θρόνος· ἐπὶ
„τοῦτον τῶν ἱματίων καθ' ἓν ἕκαςον ἐκδῦσα θήσει·
„καὶ καθ' ἡσυχίαν πολλὴν παρέςαι σοι θεάσασθαι.
„Ὅταν δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου πορεύηται ἐπὶ τὴν εὐνὴν,
„κατὰ νώτου τε αὐτῆς γένῃ, σοὶ μελέτω τὸ ἐντεῦθεν,
„ὅπως μή σε ὄψεται ἀπιόντα διὰ θυρῶν." Ὁ μὲν δὴ,
ὡς οὐκ ἠδύνατο διαφυγεῖν, ἕτοιμος ἦν ποιεῖν ταῦτα.

Οὐκ ἂν ἔχοι τις οὐδὲ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ σεμνότης τῶν ὀνομάτων εὔμορφον πεποίηκε τὴν φράσιν. Ἀνεπιτήδευτα γάρ ἐςι καὶ ἀνέκλεκτα, οἷα

ἀῤῥωδῶν — κακόν] Quae hic uncinis inclusimus, ex Herodoto habes desumpta, ipso sensu, ut videtur, postulante. VRT. Saltem αὐτῶν dare debebat. SCHAEF.

τῶν ἱματίων καθ' ἓν ἕκαςον] Herodotus II. c. 93. τῶν γὰρ ᾠῶν ἀποῤῥαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων. *nam ex ovis excernunt conchros* (quos dicimus), *neque hos confertos* (οὐκ ἀθρόους), *sed paucos singulis vicibus.* quae vulgo longe aliter intelligunt. Idem VIII. c. 113. ἐκ δὲ τῶν συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους. *ex singulis sociorum copiis seligebat paucos.* ubi v. Wesseling. IX. c. 102. οὗτοι δὲ κατ' ὀλίγους γινόμενοι, ἐμάχοντο κ. τ. λ. Vertitur: *ad paucos redacti.* Imo: *manipulatim, acie scissa, non continua.* (Cod. Pass. ibi habet κατὰ λόγους, quod tueri videatur coniecturam eximii viri in primo loco Herodoti, haud scio an sine causa iusta, corrigentis κατὰ λόγον τῶν κέγχρων.) Diodorus Sicul. XI. c. 79. καὶ κατ'

Atque haec dicendo Gyges repugnabat; cui vicissim ille his verbis: „Fidens, inquit, esto Gyges, „cave timeas aut me, tanquam hoc te sermone tentantem; aut uxorem meam, ne quod tibi ex ea „detrimentum fiat. Principio etenim sic ego machinabor, ut illa ne deprehendere quidem possit, „se fuisse a te inspectam. Te namque in quo cubamus cubiculo deductum, post fores, quum apertae „fuerint, collocabo. Vbi ergo fuero ingressus, aderit et uxor mea, ut lectum conscendat: iuxta cuius „introitum sella posita est, super quam vestes illa, „ut quamque exuet, reponet, sese per multum „otium tibi spectandam praebens: quae quum a sella „cubitum perget, et ei fueris a tergo, curae tibi „sit deinceps, ne te per fores abeuntem conspiciat.“ Gyges igitur, ubi effugere non potuit, ad ea facienda se paratum dedit.

Nemo sane, vel hoc etiam loco, potest dicere, verborum dignitatem gravitatemque formosam effecisse locutionem. Sunt enim nullo studio, nullo delectu

ὀλίγους συμπλοκὰς καὶ μάχας ποιούμενοι μικράς. ubi v. Wesseling. L. XVIII. c. 64. ἔλαθε νυκτὸς κατ' ὀλίγους στρατιώτας εἰσαγαγών. (al. εἰσάγων, quod praefero.) L. XIX. c. 48. κατ' ἰδίαν γὰρ ἐνετείλατο κατ' ὀλίγους αὐτῶν εἰς τοιαύτας χρείας ἀποστέλλειν, ἐν αἷς ἔμελλον ἀπολεῖσθαι. Ibid. c. 107. ἀπέστειλεν οὖν κατ' ὀλίγους τῶν στρατιωτῶν ὡς ἐπί τινας χρείας. Polyaenus p. 228. Maasv. ὁ δὲ κατ' ὀλίγους τῶν δαρεικῶν ἐῤῥίπτει κατὰ τῆς ὁδοῦ. Similiter Diodorus I. c. 21. εἰσκαλεσαμένην δὲ κατὰ γένη τῶν ἱερέων, ἐξορκίσαι πάντας κ. τ. λ. Schäef.

ἀνέκλεκτα] Pro corrupto ἀνήλεκτα incertum est utrum reponendum ἀνέκλεκτα, ἀνέλεγκτα, vel aliud quippiam magis consentaneum. Sylb.

Ἀνέλεγκτα Colb. Ἀνέκλεκτα Reg. 2. Huds. *Var. Lect.*

Priorem Sylburgii coniecturam, probante codice Reg. 2. in contextum admisi. Nec dissimulandum est, posteriorem quoque, nempe ἀνέλεγκτα agnoscere Colbertinum. Vet.

φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασιν· οὐδὲ γὰρ ἥρμοττεν ἴσως κρείττοσι χρήσασθαι ἑτέροις. Ἀνάγκη δή που, ὅταν τοῖς κυριωτάτοις τε καὶ προσεχεστάτοις ὀνό-
28 μασιν ἐκφέρηται τὰ νοήματα, μηδὲν σεμνότερον εἶναι, ἢ οἷά ἐστιν. Ὅτι δὲ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ἐστι σεμνὸν οὐδὲ περιττὸν, ὁ βουλόμενος εἴσεται, μεταθεὶς οὐδὲν ὅτι μὴ τὴν ἁρμονίαν. Πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τούτῳ τῷ ἀνδρὶ τοιαῦτά ἐστιν, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἱκανὰ ταῦτα.

ΤΜΗΜΑ δ'.

Συνθέσεως λύσις λύει καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ κράτος.

Ἵνα δὲ πολὺ μᾶλλον αἴσθηται, ὅσην ἔχει ῥώμην ἡ συνθετικὴ δύναμις ἔν τε ποιήμασι καὶ λόγοις, λή-

Editiones Vptoniana priores habent ἀνήλεκτα. Vptonum secutus est Reiskius. Bene: nam alterum illud, quod Sylburgius coniecit, hic locum non habet. Ceterum voce ἀνέκλεκτος Lexica augenda. Schaef.

ἥρμοττεν] Sic infra p. 151. Reisk. Scholiast. ad Aristophan. Plut. v. 586. τούτῳ δὲ ἥρμοττεν ἐκφαυλίζοντι λέγειν. v. paullo post. Phalaris p. 166. Lenn. ἐγείρειν μέντοι τὰ πλήθη λέγοντα τὰς αἰτίας ἥρμοζεν. Ammonius de Voc. Diff. p. 96. ἁρμόζει λέγειν. Schaef.

δή που] Malim δέ που. Sunt haec singula integrae ratiocinationis membra, quae Rhetor deinceps nectit iterando particulam δέ. Schaef.

κυριωτάτοις] Alio sensu κύριον ὄνομα, ᾧ χρῶνται ἕκαστοι, cui γλῶττα opponitur. Hic vero *nomina vere rebus imposita* sunt κύρια ὀνόματα, οἷα δηλοῦν, οἷον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων: ex Cicerone, *verba usitata*, quae proprie demonstrant ea, quae nobis significanda sunt. Petronium libet addere: *Nondum iuvenes declamationibus continebantur, cum Sophocles aut Euripides invenerunt verba, quibus deberent loqui.* Vpt. Sunt hic nomina, οἷα φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασιν. Sic Athenaeus T. I. p. 6. ἔσχεν ὄνομα τοῦ κυρίου διασημότερον. ubi τοῦ κυρίου de nomine dicitur, quod recens nato parentes indiderunt. v. Casaubon. c. 5. ed. Lugd. 1664. Schaef.

habito, ſumta; qualia natura impoſuit, ut rebus eſſent ſigna: nec decuit fortaſſe aliis uti praeſtantioribus. Nam cum ſenſa animorum propriis cognatisque exprimuntur vocabulis, ut nihil his auguſtius accedat quodammodo neceſſe eſt. Atqui nihil gravitatis, nihil excellentiae ipſis ineſſe, qui voluerit, mutata paululum ſola verborum conſtructione, cognoſcet. Et quidem multa alia apud hunc auctorem huiusmodi ſunt, ex quibus cuivis coniicere licet, non in verborum pulchritudine, ſed ſtructura, ſitam eſſe elocutionis ſuavitatem. Sed de his ſatis dictum eſt.

SECTIO IV.

Soluta verborum compoſitione, ſolvi etiam ipſius vim omnem et pulcritudinem.

Sed ut omnibus innoteſcat magis, quantam poteſtatem habeat componendi facultas, tam pedibus

μηδὲν σεμνότερον κ. τ. λ.] f. μηδὲν σεμνοτέραν τὴν λέξιν εἶναι, ἢ οἷά ἐστι τὰ ὀνόματα. Reisk. Idem eſt lectionis vulgatae ſenſus. Schaef.

περιττὸν] Nimia concinnitatis affectatio. Longinus, ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου. *Acceſſitum* vocat Fabius, et *elaboratum*. Vpt. Fallitur vir doctiſſimus. Περιττὸν hic, ut multis aliis locis, in laudem dicitur. Eſt *egregium, exquiſitum*. Schaef.

Πολλὰ δὲ καὶ παρὰ τούτῳ] f. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα παρὰ τούτῳ. Reisk. Noli vulgatam tentare. καὶ παρὰ τούτῳ, *etiam apud hunc*. Sic Rhetor infra p. 117. Reisk. laudatâ ῥήσει Platonicâ, addit: Μυρία τοιαῦτά ἐστι, καὶ παρὰ Πλάτωνι. Schaef.

ἐν τῇ συζυγίᾳ ἦν] ἦν deeſt Reg. 1. et Colb. atque redundare viſum eſt Vptono. Huds. *Var. Lect.*

Redundat ἦν poſt συζυγίᾳ; neque enim video, cur repetatur. Quam vocem merito e contextu eieci, hisce meis ſecundis curis, cum nec Regius 1. agnoſcat, nec Colbertinus. Vpt.

Retinuit Reiskius, qui „poſſit videri ἦν" inquit „emphaſeos ergo iteratum eſſe, h. e. ut contentio dicentis hoc luculentius appareret, et res praedicata hoc altius in mentem legentis ingereretur." Nullam hic emphaſin video. Ideo ſum Vptonum ſecutus. Schaef.

αἴσθηται] αἴσθῃ in ſecunda perſona, *ſentias, intelligas.* nam alloquitur ſuum Minutium

ψομαί τινας εὖ ἔχειν δοκούσας λέξεις, ὧν τὰς ἁρμονίας μεταθεὶς, ἀλλοῖα φαίνεσθαι ποιήσω καὶ τὰ μέτρα καὶ τοὺς λόγους. Λαμβανέσθω δὲ πρῶτον ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ταυτί·

Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.

Τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἑξάπουν, τέλειον, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον. Ἐγὼ δὴ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων τούτων μετακινήσας τὴν σύνθεσιν, τοὺς αὐτοὺς στίχους ἀντὶ μὲν ἑξαμέτρων ποιήσω τετραμέτρους, ἀντὶ δὲ ἡρωϊκῶν προσῳδικοὺς, τὸν τρόπον τοῦτον·

Ἀλλ' ἔχον, ὥστε γυνὴ χερνῆτις τάλαντα ἀληθὴς,
Ἥτ' εἴριον ἀμφὶς καὶ σταθμὸν ἔχουσ' ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵν' ἀεικέα παισὶν ἄροιτο μισθόν.

Τοιαῦτά ἐστι τὰ Πριάπεια, ὑπό τινων δὲ ἰθυφάλλια λεγόμενα, ταυτί:

Rufum. Reisk. Scribendum videtur αἴσθηταί τις. Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. p. 104. s. ed. Lips. alter. Scharf.

τὰ μέτρα] *versus*. quo sensu vocem Grammatici frequentant, veluti Hephaestio p. 14. Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν. Scharf.

ἄρηται] ἄρηται pro vulgato ἄροιτο ex Homeri editionib. repositum, magis est consentaneum: quamquam paulo post, v. 18, idem verbi modus optativus repetitur. Est autem desumptus locus ex Il. μ. [v. 433.] Sylb. Idem verbum necesse est in utroque loco ponatur; itaque paulo post ἄρηται etiam reponendum curavimus, cuius ultima corripitur. Alludit his versibus poeta, ut censet Eustathius, ad matrem Critheïda, quae lanâ et telâ inopiam suam sustentabat. Sed quod notandum iudicavimus, hunc locum expressit Apollonius tertio Argonaut. v. 291.

Ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ πυρὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
Χερνῆτις, τῇπερ ταλασήϊα ἔργα μέμηλεν.

Vpt. Fallitur Vptonus in altero etiam loco ἄρηται reponens: cum enim ibi consonans sequatur, αι corripi nequit. Iam cum τῶν αὐτῶν ὀνομάτων τούτων

adstricta, quam soluta oratione, quasdam locutiones assumam, quae pulchre videntur construi; quarum mutata compositione, efficiam, ut diversa penitus appareant tum carmina, tum prosaicae orationes. Primo itaque haec sint ex Homero decerpta:

Ac veluti aequatas mulier paupercula lances
Erigit, et lanam et pondus tenet aequa seorsim;
Exiguum ut possit pueris adferre lucellum.

Hoc carminis genus heroicum est, sex constans pedibus, perfectum, pede dactylico incedens: quorum ipse iam mutata verborum collocatione, eosdem versus pro hexametris tetrametros faciam, pro heroicis prosodicos, hoc modo:

Ac veluti aequatas lances opifex Minervae
Erigit, et lanam tenet et pondus seorsim;
Exiguum pueris ut adferat lucellum.

Cuiusmodi sunt et Priapeia, quae ab aliis et Ithyphallica vocantur, qualia sunt:

mox dicatur *μετακινηθῆναι ἢ σύνθεσις*, nulla ceteroqui facta mutatione, Dionysius in Homerico versu videtur legisse, non *ἄρηται*, sed *ἄροιτο.* SCHAEF.

βαινόμενον] Interpres *incedens:* quod Graece esset *βαῖνον.* Sed quod Rhetor scripsit *βαινόμενον*, passivi et formam et vim habet. Βαίνειν *μέτρον* est i. q. *scandere versum.* SCHAEF.

Πριάπεια] Πριάπεια, *βιβλία λεγόμ.* Reg. 1. et Colb. De Priapeis, Ithyphallicis et Sotadeis vide Annott. HUDS. *Var. Lect.*

Priapeiorum (quae carmina erant ludicra, fracta, et lasciva in honorem Priapi) varia sunt genera. Vsitatissimus tamen *numerus Priapeius* (ut inquit auctor Fragmenti incerti, quod Censorino tribui solebat) *tertium pedem pro dactylo creticum habet, alioqui hexametros esset, ut: Hunc lucum tibi dedico consecroque, Priape.* Vide Vossium ad Catullum p. 344, 345. IDEM *Annot.*

Ludicra carmina in honorem Priapi conscripta, auctore, ut scribit Plutarchus, Archilocho; fracta vero sunt, et mollia, quae minime ad maiestatem Heroici carminis assurgunt. Talia sunt et illa apud Hephaestionem:

Οὐ βέβηλος, ὡς λέγεται, τοῦ νέου Διονύσου,
Κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω.

Ἄλλους πάλιν λαβὼν στίχους Ὁμηρικοὺς, οὔτε προσθεὶς οὐδὲν αὐτοῖς, οὔτε ἀφελὼν, τὴν δὲ σύνθεσιν ἀλλάξας μόνον, ἕτερον ἀποδώσω μέλος τετράμετρον, τὸ καλούμενον Ἰωνικόν·

Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Αἱματοέσσης κόνιος δεδραγμένος, βεβρυχώς.

Ἠρίκησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλὰς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ κωμάζων παῖδ' ἁβρῇ.

Hi vero ab heroicis non aliter discrepant, nisi quod in tertia sede Creticus occurrat. Sed de Archilocho idem quoque tradit Hephaestion, eum tetrametris dactylicis ithyphallica primum subiunxisse; quod carmen tribus constat trochaeis, cuius hoc exemplum profert, Κάρφεται γὰρ ἤδη. Vpt.

Ἰθυφάλλια] Phallica et Ithyphallica mimorum genera instituta erant in honorem Bacchi, nomenque ex eo habuerunt, quod ii qui carmina haec canerent, (fuligine faciem obducti et ebriorum personas induti etc.) φαλλὸν sive ἰθύφαλλον perticae impositum manibus gestarent. De metris Ithyphallicis vide Vossii Instit. Poëtic. l. III. c. 18. et Casauboni notas ad Athenaeum, l. VI. c. 15. p. 444. Hvds. *Annot.*

λέγεται]. Pro λέγεται Aldinus codex habet τελεῖται. In Hephaestionis enchiridio quidam codices habent ὦ τελεταί: quidam ὦ τελεταί: non absurde. Sequenti etiam versu eadem Aldina editio, idemque Hephaestionis Enchiridion, pro ἐργασίης habent εὐεργεσίης. veriusne sit Ἐλευσινίης, an aliud consimile, viderint doctiores. In eodem Hephaestionis Enchiridio additur tertius hic versus: Ὁδεύω πη Λουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα. Tribuuntur autem istic versus hi Euphorioni Cherronesitae, itidemque Priapei nominantur. Sylb. Legendum est Πηλουσιακὸν, *Pelusiacam propter paludem*, ex Hephaestione: ita ut Sylburgii coniectura de Ἐλευσινίης non adeo vera sit. Ipse autem pro simplici ἐργασίης ex eodem scriptore εὐεργεσίης reposui, versu, ut videtur, postulante. Sensus est: *Non sum*

Non profanus, ut fertur, Bacchi iuvenilis,
Sacro ipse ex munere adsum orgiis celebratis.

Alios praeterea accipiam Homeri versus, quibus nihil addam, aut adimam; ipsa solummodo mutata collocatione, aliud carmen, ut tetrametrum sit, quod Ionicum vocatur, efficiam:

Sic ille inter equos fusus iacet, inter et arma;
Ore fremens, terram foedatam sanguine mordet.
Sic ille inter equos fusus iacet, inter et arma;
Tellurem sanguine foedatam mordet, ore frendens.

profanus, ut dicitur: Bacchi iuvenilis ex beneficio et ipse sacris initiatus adsum, dum vespertinus iter facerem iuxta Pelusiacam paludem. Quod ad Bacchi ἐπίθετον attinet, erat illi, ut cum Nasone loquar, *inconsumpta iuventas.* Nisi postremum hunc Hephaestionis versum ex alio loco desumptum putes. VPT. In εὐεργεσίης Vptonum secutus sum, qui in prima editione ἐργασίης cum ceteris dederat. Passim confusae hae voces. Vide var. lect. ad Artemidor. p. 379. Reiff. ubi etiam in Lemmate Capitis διττογραφίαν facile agnoscas. Conf. Retberg. in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunst* 10. *Stück*, Inedit. p. 24. SCHAEF.

Pro λέγεται et ἐργασίης in Reg. 1. et Colb. τελεταὶ et εὐεργεσίης. HUDS. *Var. Lect.*

F. ὡς λέγετε. *ut aitis vos, non ego sum, quem vos appellatis, profanus a sacris Liberi excludendus. sed ego quoque venio* —. REISK.

Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων κ. τ. λ.] Locus desumptus ex Il. ν. [v. 392.] SYLB.

Agitur de Asio ab Idomeneo interfecto. Sed quae scribit Isocrates in Encomio Euagorae, rem praesentem commode illustrabunt: Ἢν γάρ τις τῶν ποιημάτων τῶν εὐδοκιμούντων τὰ μὲν ὀνόματα καὶ τὰς διανοίας καταλίπῃ, τὸ δὲ μέτρον διαλύσῃ, φανήσεται πολὺ καταδεέστερα τῆς δόξης, ἧς νῦν ἔχομεν περὶ αὐτῶν. Omnis scilicet eodem modo Virgiliani carminis maiestas interibit, si feceris Sotadeum, verbis etiam iisdem manentibus:

Musa, mihi causas memora, quo numine laeso.

Sotad.

Laeso numine quo, memora causas mihi, Musa.

VPT. Ceterum Rhetor horum versuum compositionem non laudat tanquam specimen doctae compositionis, (neque enim

Τοιαῦτά ἐςι τὰ Σωτάδεια ταυτί·

32 Ἔνθ' οἱ μὲν ἐπ' ἄκραις πυραῖς νέκυες ἔκειντο
Γῆς ἐπὶ ξείνης, ὀρφανὰ τείχεα προλιπόντες
Ἑλλάδος ἱερῆς, καὶ μυχὸν ἐςίης πατρῴης,
Ἥβην τ' ἐρατεινὴν, καὶ καλὸν ἡλίου πρόσωπον.

Δυναίμην δ' ἂν ἔτι πολλὰς ἰδέας μέτρων καὶ διαφόρους εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἐμπιπτούσας ςίχον ἐπιδεικνύναι, τὸ δὲ αὐτὸ κἂν τοῖς ἄλλοις, ὀλίγου δεῖν, πᾶσι συμβεβηκὸς μέτροις τε καὶ ῥυθμοῖς ἀποφαίνειν, ὥςτε τῆς μὲν ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τῆς αὐτῆς μενούσης, τῆς δὲ συνθέσεως μόνης μάλιςα πεσούσης, τά τε μέτρα μεταλ-

poëta hîc assurgit supra nativam simplicitatem) sed ut etiam hoc exemplo doceat, quod ante professus est, ὅσην ἔχει ῥώμην ἡ συνθετικὴ δύναμις. SCHAEF.

Σωτάδια] Stephanus mavult Σωτάδεια, diphthongo: ut apud Hephaëstionem quoque legitur. sic certe mox v. 32 sequitur Εὐριπίδεια: et infra 8, 31, Σοφόκλεια. tamen prioris quoque scripturae reperiuntur exempla. SYLB. Ita et Σιμωνίδεια Sect. ultimâ; ideo in hac impressione Σωτάδεια rescripsi. VPT. In prima Vptonus dederat cum ceteris editoribus, etiam Reiskio, Σωτάδια. Hephaestio p. 57. τὸ καλούμενον Σωτάδειον. Hudsonus citat praeterea Suidam, qui T. III. p. 356. Σωτάδεια ποιήματα. τὰ τοῦ Σωτάδου. Add. Θουκυδίδειος. SCHAEF.

Sotades (quem omisit Vossius in recensione Poëtarum Gr.) erat (teste Suida) Cretensis Maronites, et primus cinaedici sermonis auctor, ut narrat Strabo l. XIV. p. 648. Sotadeorum (quos a pueris amoveri suadet Quinctil. l. II.) variae sunt species: at vulgatissimae τῶν παλινδρομεόντων seu *recurrentium*; de quibus Martialis l. II. Ep. 66. *Nec retro lego Sotadem cinaedum.* Horum exempla habemus apud Quinctil. l. IX. c. 4. et Hephaestionem. Compositio eorum erat anapaestica, et (ut dicit Demetrius de Elocut. Sect. 193.) μάλιςα ἐοικυῖα τοῖς κεκλασμένοις καὶ ἀσέμνοις μέτροις, ut Σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον, pro illo, Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Hic versus (pergit Demetrius) videtur in aliam formam mutatus, ut illi qui feruntur e maribus in foeminas conversi. HVDS. *Annot.*

Sotadei versus, qui et Ionici, nomen habent a Sotade, Cretensi poeta foedissimo; qui, ut auctor est Strabo, ἦρξε πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν. Et pretium

Qualia ſunt et Sotadea haec:

Tum vero ſummis in rogis mortui iacebant,
Longe a patria, vidua moenia relinquentes
Graeciae ſacrae, et penetrale Veſtae patroae,
Floremque iuventutis, et ſolis dulce lumen.

Poſſem et alia etiam carminum multa genera, eaque diverſa, quae in heroicos facile incidunt verſus, oſtendere; et hoc idem accidere fere omnibus tam menſuris, quam rhythmis, demonſtrare: permanente ſcilicet verborum delectu, ipſa ſolummodo mutata compoſitione, transmutari carmina, et corruere una

ſane operae tulit; nam in vincula coniectum ob ſpurcitiem contabuiſſe ſcribit Plutarchus. Aliter vero de huius morte Athenaeus: Πάτροκλος ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν, καὶ εἰς μολυβῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντωσε. Varia autem ſunt genera Sotadici carminis; ut cum heroicum recurrit, cuius exemplum apposite Quintilianus dabit: *ſit ut iisdem verbis alii atque alii verſus fiant*, ut,

Aſtra tenet coelum, mare claſſem, area meſſem.

Hic retrorſum fit Sotadeus; et vocatur ἀντίστροφος. Eodem modo ſi retro legatur iambicus, fit pentameter,

Micant nitore tecta ſublimi aurea.

Aliud ex Hephaeſtione proferam exemplum:

Σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ᾽ ὦμον.

Sunt autem invenuſtiores, quod metris praecipue conſtant anapaeſticis, quae fracta ſunt, et roboris expertia; cui ſententiae adſtipulatur Demetrius Phalereus, Sect. 193. Sotades vero Ἰλιάδα ἔγραψε, μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. VPT.

ἱερῆς] σεμνῆς Colb. in marg. ἴσ. ἱερῆς. HVDS. *Var. Lect.*

Ariſtophanes Equit. v. 1037.

Ἔστι γυνὴ, τέξει δὲ λέονθ᾽ ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.

Quo loco utitur Berglerus ad illud Alciphronis II. ep. 3. p. 232. ἐν ταῖς ἱεραῖς κώμαις. SCHAEF.

μάλιστα πεσούσης] Pro μάλιστα πεσούσης legendum videtur μεταπεσούσης: ſicut mox ſequitur συμμεταπίπτειν. SYLB.

Forte reponatur ἥκιστα; *vel minimum.* VPT.

F. μόνης, ἢ μάλιστα, μεταπεσούσης. *aut ſola haec cauſa eſt, aut eſt in cauſis praecipuis, ut, mutato metro.* REISK.

ῥυθμίζεσθαι, καὶ συμμεταπίπτειν αὐτοῖς τὰ σχήματα, τὰ χρώματα, τὰ ἤθη, τὰ πάθη, τὴν ὅλην τῶν ποιημάτων ἀξίωσιν· ἀλλ' ἀναγκασθήσομαι πλειόνων ἅψασθαι θεωρημάτων, ὧν ἔνια ὀλίγοις πάνυ ἐστὶ γνώριμα. Ἐπὶ πολλῶν δὲ ἴσως, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν τοιούτων, καλῶς ἂν ἔχοι τὰ Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν·

Μή μοι
Λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή.
Τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐάσειν μοι δοκῶ κατὰ τὸ παρόν. Ὅτι

Schottus in Comment. Societ. Philol. Lipf. I. 1. p. 38. tuetur vulgatam lectionem, μάλιστα πίπτειν interpretans *prorsus immutari*. Mihi unice placet Sylburgii ratio. Sic paullo post: μενόντων μὲν τῶν ὀνομάτων, ἀλλαττομένης δὲ τῆς συνθέσεως. Hesychius T. II. c. 837. μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως. Alio fenfu, fed eadem conftructione verborum, Aefchines p. 643. f. Reisk. εἰ δὲ μία μόνον μετέπεσεν. Schaef.

τὰ πάθη] Defunt Reg. 1. et Colb. ut et καὶ ante οὐχ ἥκιστα v. 5. Huds. *Var. Lect.*

Perfaepe ἤθη et πάθη vel iunguntur, vel opponuntur. Infra p. 149. Reisk. κατὰ πάθος λέγεσθαι μᾶλλον, ἢ κατ' ἦθος. Plutarchus Mor. T. I. p. 170. ὁ μὲν οὐκ ἔχων ἦθος, ὁ δὲ πρὸς πάθος ἀργός. Schaef.

ἀξίωσιν] Vid. Thom. Mag. p. 79. Schaef.

Ἐπὶ πολλῶν] Cicero in primo de Officiis: *Quod ab Ennio positum in una re, transferri in permultas poteft.* Upt.

τὰ Εὐριπίδεια] Sine articulo Uptonus: operarum negligentia, opinor. Schaef.

ἐπενεγκεῖν] Demetrius de Elocut. CXXII. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίσομεν. ex certa emendatione Hemfterhufii. V. Ruhnken. ad Longin. p. 255. Schaef.

Μή μοι κ. τ. λ.] Sequutus fum Grotium, qui verfus in anapaeftos digerit. Vulgo legitur,

Μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων.
Ψυχή· τί περισσὰ φρονεῖς;
εἰ μὴ
Μέλλεις σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

Huds. *Var. Lect.*

Hos verfus in anapaeftos digerit Grotius in Excerptis, et Barnefius in Euripide fuo; quos auctores in contextu reformando fecutus fum. Nihil vero aliud intelligit Dionyfius, quam quod uno verbo λεπτολογεῖν Graeci dicunt: *fubtiliter et argute dis-*

orationis figuras, colores, mores, affectus, totamque adeo poëmatis dignitatem. Sed necesse habeo plura praecepta attingere, quorum nonnulla quam paucissimis sunt cognita. Ista autem ex Euripide, cum multis de rebus fortasse, tum de his etiam praecipue, licebit proferre:

Ne subtiles
Tange loquelas, anime. ut quid enim
Vana labores, nisi forte inter
Vis te iactare sodales.

Haec itaque mihi in praesenti esse omittenda arbitror.

putare, sive nimiam in rebus minutulis diligentiam adhibere. Quin et alium ex eodem poëta in Medea locum proferam:

Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
Ἦλθον μείζους.

Sibi ipsi temperandum existimat, ne nimius sit, et fusiori tractatione rem praesentem persequatur. Sed incertum est, cui Tragoediae sint hi versus adscribendi. VPT.

Habet Grotius in Excerpt. p. 427. coll. p. 961. In Musgravii Sylloge est inter Fragmenta incertarum Tragoediarum XCVII. p. 599. b. SCHAEF.

ἐάσειν μοι δοκῶ] *omittere mihi placet.* Sic Aristides T. I. p. 519. extr. Iebb. ἐάσειν μοι δοκῶ. de quo loco Oudendorpius ad Thom. M. p. 168. „Minus Attice MS. Oxon. δοκεῖ.“ Aristophanes Plut. v. 1186.

τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας, ἐνθάδ᾽ αὐτοῦ καταμενεῖν.

ubi minus recte Berglerus, Brunckio sequente: *ipse etiam mihi videor — hic mansurus.* Plutarchus T. I. p. 371. in. Reisk. οὔ μοι δοκῶ περανεῖσθαι. Alia exempla huius usus cum infinitivo futuri habent Brunckius Supplem. Emendat. in Aristoph. Plut. p. 194. et Heindorf. ad Platon. Phaedr. p. 200. Cum infinitivo aoristi Aristophanes Av. v. 671.

ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλῆσαί μοι δοκῶ.

Denique cum infinitivo praesentis idem Vesp. v. 177.

ἀλλ᾽ εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ.

ut facile suspiceris, etiam Av. v. 1578. scribendum esse:

διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκῶ.

Non pauca, quae huc referas, habet cinnus in Wetstenii N. T. T. II. p. 632. f. SCHAEF.

δὲ καὶ ἡ πεζὴ λέξις τὸ αὐτὸ δύναται παθεῖν τῇ ἐμμέ-
34 τρῳ, μενόντων μὲν τῶν ὀνομάτων, ἀλλαττομένης δὲ τῆς συνθέσεως, πάρεστι τῷ βουλομένῳ σκοπεῖν. Λήψομαι δὲ ἐκ τῆς Ἡροδότου λέξεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας, ἐπεὶ καὶ γνώριμός ἐστι τοῖς πολλοῖς, μεταθεὶς τὸν χαρακτῆρα τῆς διαλέκτου μόνον.

„Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττου, „τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ· ὃς, „ῥέων ἀπὸ μεσημβρίας μεταξὺ Σύρων τε καὶ Πα-„φλαγόνων, ἐξίησι πρὸς βορέαν ἄνεμον εἰς τὸν Εὔξει-„νον καλούμενον πόντον.“

Μετατίθημι τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἁρμονίαν, καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδὲ ἱστορικὸν, ἀλλ᾽ ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον.

„Κροῖσος ἦν υἱὸς μὲν Ἀλυάττου, γένος δὲ Λυδὸς, „τύραννος δὲ τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ ἐθνῶν· ὃς, „ἀπὸ μεσημβρίας ῥέων μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγό-

ὄντων μὲν ὀνομάτων] Forsan legendum, μενόντων μὲν τῶν ὀνομάτων: vel μενόντων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων: ut paulo ante v. 28. Wolfius legit ὄντων μὲν τῶν αὐτῶν ὀνομάτων. Sylb.

Μενόντων γὰρ τῶν ὀνομάτων, ἀλλαττομένης δὲ τῆς συνθέσεως etc. Reg. 2. Huds. *Var. Lect.*

Nostrum iam Reiskius dederat, quem sequi non dubitavi, cum Codicis Regii auctoritas accesserit. Γὰρ et μὲν passim confunduntur. V. Melet. Crit. p. 76. Praeterea ex eodem libro scripsi ἀλλαττομένης. Vulgo ἀλλασσομένης. Schaef.

μόνον] Varietates insuper alias (quas Ionica forsan dialectus postulabat) facile quis deprehendat, modo Dionysium cum Herodoto conferre non gravabitur. Huds. *Var. Lect.*

Κροῖσος ἦν] Lucem aliquam huic argumento Demetrius de Elocutione afferet, qui simile exemplum habet ex Thucydide, Sect. 45. Upt.

Σύρων] Syrorum nomine Leucosyros intellige. Quoniam vero, sublatis Ionismis, quaedam in contextu manent variationes, verba Herodoti, ut eas facilius de-

Solutam vero orationem idem pati posse cum ligata, manentibus *scilicet* iisdem verbis, mutata vero compositione, licet cuilibet volenti considerare. Assumam ex Herodoti dictione historiae initium, locum plurimis notissimum; charactere tantum dialecti immutato.

„Croesus genere quidem fuit Lydus, patre autem Alyatte; earum vero nationum rex, quae intra Halym amnem sunt: qui, a meridie Syros ac Paphlagones interfluens, contra ventum Aquilonem in mare, quod vocant Euxinum, evolvitur."

Transponam dictionis huius iuncturam; et nec ad animos demulcendos accommodata mihi amplius erit compositio, nec historica, sed simplex potius et forensis.

„Croesus erat filius quidem Alyattis, genere vero Lydus, tyrannusque earum, quae intra sunt Halym amnem nationes; qui, a meridie interfluens Syros

prehendat lector, adscribam: Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω· τύραννος δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, ὃς ῥέων ἀπὸ μεσαμβρίης μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων, ἐξίει πρὸς βορῆν ἄνεμον ἐς τὸν Εὔξεινον καλεόμενον πόντον. Mox in sequenti collatione pro ἐξίησι habet ἐκδίδωσιν, in tertia ἐξεισιν. VPT.

τὸ πλάσμα] Longinus hoc sensu cognatam vocem, πλάσις, usurpat p. 146. ubi v. Toup. p. 363. SCHAEF.

ὀρθὸν] Non *simplex*, ut verterunt, sed *erecta*, qualis est oratoria. Opponitur ὕπτιος. Rhetor p. 538. Reisk. ὑπτία δέ ἐστι μᾶλλον καὶ κεχυμένη πλουσίως. p. 1006. ὑπτία γάρ ἐστι καὶ ἐπαγωγικὴ κ. τ. λ. p. 646. ὕπτιοι καὶ ψυχροὶ καὶ ἀσύστροφοι κ. τ. λ. Synesius p. 39. C. ἡ τῆς ἑρμηνείας ἰδέα διαλλάττουσα καὶ οὐκ οὖσα μία τῷ Δίωνι κατά τε τὰς σοφιστικὰς ὑποθέσεις καὶ κατὰ [add. τὰς] πολιτικάς· ἐν ἐκείναις μὲν γὰρ ὑπτιάζει κ. τ. λ. Neque solum rhetorico sensu, sed etiam grammatico ὀρθὸς et ὕπτιος sibi opponuntur. V. infra p. 41. Reisk. SCHAEF.

„νων, εἰς τὸν Εὔξεινον καλούμενον πόντον ἐκδίδωσι πρὸς „Βορέαν ἄνεμον."

Οὗτος ὁ χαρακτὴρ οὐ πολὺ ἀπέχειν ἂν δόξειεν τῶν Θουκυδίδου τούτων·

„Ἐπίδαμνός ἐςι πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν „Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δὲ αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρ„βαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος."

Πάλιν διαλλάξας τὴν αὐτὴν λέξιν, ἑτέραν αὐτῇ μορφὴν ἀποδώσω, τὸν τρόπον τοῦτον·

„Ἀλυάττου μὲν υἱὸς ἦν Κροῖσος, γένος δὲ Λυδὸς, „τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ τύραννος ἐθνῶν· ὃς, ἀπὸ
36 „μεσημβρίας ῥέων Σύρων τε καὶ Παφλαγόνων μετα„ξὺ, πρὸς Βορέαν ἔξεισιν ἄνεμον εἰς τὸν καλούμενον „πόντον Εὔξεινον."

Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς συνθέσεως, μικρόκομψον, ἀγενὲς, μαλθακόν. Τούτων γὰρ τῶν λήρων

Ἐπίδαμνος] Thucydidis locus desumptus est ex lib. 1, pag. 9. Sylb. Thucydidis locus desumptus est ex initio narrationis, finita praefatione. Edit. Oxon. pro εἰσπλέοντι legit ἐσπλέοντι; sic et Demetrius, Sect. 205, qui hunc locum citat, ut naturalis verborum ordinis exemplum. Vpt.

εἰσπλέοντι] Mallem ἐσπλέοντι, ut apud Thucydidem, l. 1. sub initium narrationis. Huds. *Var. Lect.*

Ταυλάντιοι] Ταλάντιοι minus recte in Ed. Steph. Huds. *Var. Lect.*

Πάλιν διαλλάξας] Vide Quinctilianum hac de re differentem, lib. 5. c. 4. Huds. *Var. Lect.*

Quintilianus lib. 9, cap. 4. *Quod cuique visum erit vehementer, dulciter, speciose dictum, solvat et turbet: abierit omnis vis, iucunditas, decor.* Et mox: *Illud notasse satis habeo, quo pulchriora et sensu et elocutione dissolveris, hoc orationem magis deformem fore: quia negligentia collocationis ipsa verborum luce deprehenditur.* Vpt.

τὴν αὐτὴν λέξιν] Deest αὐτὴν in Vptonianis: operarum, credo, negligentiâ. Schaef.

Ἡγησιακὸν τὸ σχῆμα] Fuere Hegesiae plures: at hic, de quo sermo, Sophista ex Magnesia: cuius stylum, ut fractum et concisum, minutum et puerilem, damnat Cicero de Oratore c. 67. et in Bruto c. 83. ut et

„ae Paphlagones, in mare, quod vocant Euxinum, „evolvitur contra ventum Aquilonem.“

Quae sane forma non multum ab hisce Thucydidis videtur differre:

„Epidamnus est urbs ad dextram sita navigantibus „Ionium sinum versus, cui finitimi sunt Taulantii „barbari, gens Illyrica.“

Hac iterum transmutata dictione, aliam ei formam dabo, hoc modo:

„Alyattis quidem filius erat Croesus, genere „vero Lydus, earum, quae intra sunt Halym „amnem, tyrannus nationum; qui, a meridie fluens „Syros inter ac Paphlagones, contra boream erum„pit ventum in mare, quod vocant Euxinum.“

Hegesiaca est haec struendae orationis forma; parum comta, vilis, robore destituta. Est enim

Theon in Progymn. c. 2. et Longinus Sect. 3. Vide Dionysium infra Sect. 18. Hvds. *Annot.*

Plures fuerunt Hegesiae; at hic, de quo sermo est, orator idem fuit atque historicus, ex Magnesia oriundus; et extremis Ptolemaei Lagi, ut Vossius coniicit, primisque Philadelphi temporibus vixit. Asiaticum genus dicendi introduxit, a nemine unquam, Varrone excepto, laudatum. Cicero in Orat. *Sunt etiam, qui illo vitio, quod ab Hegesia maxime fluxit, infringendis concidendisque numeris, in quoddam genus abiectum incidant, Siculorum simillimum.* Vid. Longinum Sect. 3, et quae mox a Dionysio Sect. 18. dicentur; ubi illustre Hegesiacae compositionis exemplum habes. Vpt.

De Hegesia vide Ruhnkenium ad Rutil. Lup. p. 25. ss. Schaef.

μικρόκομψον] μικρόκομψος est bellulus, qui venustatem, urbanitatem, festivitatem, elegantiam, comtum et exquisitum in verbis moribusque affectat et iactat in rebus minutis. Reisk.

Rara vox, ab H. Stephano omissa, a D. Scotto in solo reperta Dionysio. Obiter moneo, Lexica, quae etiam Archilocheo ἄκομψος (v. Ruhnken. ad Tim. Lexic. Plat. p. 163.) carent, augeri posse his vocibus: Μικρομετρεῖν. Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 436. ἥτις, φησὶ, μικρο-

ἱερεὺς ἐκεῖνος ἀνὴρ, τοιαῦτα γράφων· „Ἐξ ἀγαθῆς „ἑορτῆς ἀγαθὴν ἄγομεν ἄλλην.“ — „Ἀπὸ Μαγνη„σίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλεύς.“ — „Οὐ γὰρ „μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔπτυσεν ὁ Διόνυσος· ἡδὺς „μὲν γάρ ἐστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι.“

Ἅλις ἔστω τῶν παραδειγμάτων. Ἱκανῶς γὰρ οἴομαι πεποιηκέναι φανερὸν, ὃ προὔκειτό μοι, ὅτι μείζονα ἰσχὺν ἔχει τῆς ἐκλογῆς ἡ σύνθεσις.

μετροῦσά με βλάπτει. — Μικρόπους. Philes p. 242. v. 117. ῥαγὶ σταφυλῆς ἐμφερὴς καὶ μικρόπους. — Μικρόσιτος. Hesychius T. II. c. 1185. Σικχός. ὁ μικρόσιτος. Sic etiam Suidas T. III. p. 313. Vide Interpretes ad haec loca et Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 161. — Μικρόφθαλμος. Schol. Vict. ad Homer. Il. VIII. v. 164. (Heyn. T. V. p. 727.) τινὲς, ὅτι μικρόφθαλμος ἦν ὁ Διομήδης. — Μικροψύχως. Schol. ad Sophocl. Oedip. Colon. v. 1376. ὁ δὲ μικροψύχως καὶ τελέως ἀγεννῶς, κ. τ. λ. Schaef.

ἱερεὺς] Hanc loquendi formulam ex Aristophane in Nub. desumpsit:

Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενὲς, ὦ
θηρατὰ λόγων φιλομούσων·
Σύ τε λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ.

Ita et Cicero in Oratione pro P. Sextio, eadem et voce et figura usus: *Erat autem mihi res cum scurrarum locupletium scorto, cum sororis adultero, cum stuprorum sacerdote.* Vpt.

Ἀπὸ Μαγνησίας] Ita forte opus aliquod inchoavit Sophista. Ideo autem τῆς μεγάλης addidit, quia duae [in Asia. De his ceterisque Magnesiis v. Ruhnken. ad Vellei. p. 13. s. Schaef.] erant eiusdem nominis Magnesiae. Sed, opinor, non abs re erit, consimilem ex Luciano de Conscribenda Hist. locum proferre. Ineptum ibi quendam Herodoti imitatorem, celato nomine, [nam fallitur Maittairius Dialect. p. 468. ed. Lips. Callimorpho, quem Samosatensis paullo ante perstrinxit, hanc ῥῆσιν tribuens. Schaef.] qui hoc exordio usus est, deridet. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσέων. καὶ μικρὸν ὕστερον· Ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς. καὶ πάλιν· Ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσιν. [Κακόζηλος ille etiam dialectos videtur inepte miscuisse. Cum enim in Herodoto I. 7. ὀνομάζουσι legisset, intempestive recordatus doricum ὀνυμαίνω, quo vinceret scilicet exemplum suum, procudit inauditum, opinor, auribus Graecis, certe Doricae proprium dialecti, non Ionicae, verbum ὀνυμέω. Omnino dialectorum proprietates servum illud pecus imitato-

istiusmodi nugarum sacerdos vir ille, haec qui scribat: „Ex bona solennitate bonam ducimus aliam.“ — „Ex Magnesia sum magna, Sipylensis.“ — „Neque enim guttulam in Thebanorum undam evo„muit Bacchus: est quidem potu dulcis, parit vero „insaniam.“

Abunde satis exemplorum. Id enim, quod proposueram, me affatim demonstrasse arbitror; vim scilicet compositionem habere delectu maiorem.

rum parum curavit. Lucianus T. II. p. 25. de Callimorpho: *ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, εἶτ' οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν.* (Ibid. p. 24. videtur scripsisse: *ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τέχνην.* quomodo etiam in Ammonio p. 10. corrigam: *Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι.* Parum feliciter Valckenarius Animadvers. p. 19. Conf. Meletem. Crit. p. 117.) SCHAEF.) In quod vitium videtur et ipse Dionysius ad finem prioris Sect. incidisse: *Οὐδὲ γὰρ ἥρμοττεν ἴσως κρείττοσι χρήσασθαι ἑτέροις.* necnon vicesimâ quartâ: *δοκεῖ μοι τὰ πρωτεῖα ἐπιτήδεια εἶναι φέρεσθαι.* VPT.

Σιπυλεύς] Non habet Stephanus Byzant. sed *Σιπυληνός.* SCHAEF.

μικρὰν] In *μικρὰν* ellipsis est substantivi foeminini, *λιβάδα, χύσιν*, aut alius consimilis. Forsan etiam in tribus his ex Hegesia desumptis periodis, triplex est exemplum, e tribus diversis locis petitum. SYLB.

Μιαρὰν malit Casaub. HVDS. *Var. Lect.*

Post *μικρὰν* deesse videtur *χολήν.* *fel non contemnendum, vel bilis haud parum, videtur Bacchus in aquas Thebanorum inspuisse.* REISK.

Poterat etiam *πικρὰν* coniici. Sed nihil tribuo talibus somniis. Quamquam hos ingenii lusus paullo aequius fero, quam quod Leisnerus hoc fragmento abusus est ad Bosianum Ellipsium Catalogum nova accessione onerandum. Monui nuper ad Bos. Ellipl. p. 248. SCHAEF.

ἡδὺς] Ποταμὸς subintelligitur; neque enim ad *ὕδωρ* referri potest. Scholiastes Euripidis in Oreste ad v. 804, haec verba profert, sed auctorem silentio praeterit: *Ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν.* Eandem quoque de amne Lyncestio naturam refert Ovidius:

Quem quicunque parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset.

VPT.

Malim *ἡδὺ* in neutro. nam redit ad *ὕδωρ.* REISK.

Ἡ σύνθεσις μείζονα ἰσχὺν ἔχει τῆς ἐκλογῆς.

Καί μοι δοκεῖ τις οὐκ ἂν ἁμαρτάνειν, εἰκάσας αὐτὴν τῇ Ὁμηρικῇ Ἀθηνᾷ. Ἐκείνη τε γὰρ τὸν Ὀδυσσέα τὸν αὐτὸν ὄντα ἄλλοτε ἀλλοῖον ἐποίει φαίνεσθαι· τοτὲ μὲν ῥυσὸν καὶ μικρὸν καὶ αἰσχρὸν,

Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι·

τοτὲ δὲ, τῇ αὐτῇ ῥάβδῳ πάλιν ἐφαψαμένη,

38 Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·

— — — — — κὰδ δὲ κάρητος

Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

αὐτή τε, τὰ αὐτὰ λαμβάνουσα ὀνόματα, τοτὲ μὲν ἄμορφα καὶ πτωχὰ καὶ ταπεινὰ ποιεῖ φαίνεσθαι τὰ νοήματα, τοτὲ δὲ ὑψηλὰ καὶ πλούσια καὶ ἁδρὰ καὶ

ἄλλοτε ἀλλοῖον] Hesiodus Op. et D. v. 453. Brunck.

ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος
αἰγιόχοιο.

[V. 439. suspicor τυτθὸν ὄπισθεν. Sic Homerus Il. V. v. 443. τυτθὸν ὀπίσσω.] Simonides περὶ γυναικῶν v. 11. (Gnom. Poët. Gr. p. 95.)

— — ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλ-
λοίην ἔχει.

quomodo etiam v. 42. coniicias:

— φυὴν δ' ὡς ἄλλοτ' ἀλλοίην
ἔχει.

[V. 6. leg. ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν. V. 48. ὁμῶς.] Pindarus Isthm. IV. v. 8. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει. Xenophon Cyrop. VIII. 2. 6. ὄψα ἄλλοτε ἀλλοῖα ποιεῖ. Philo T. II. p. 557. 18. σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε. ubi gravi errore Mangeius: „ἀλλοίαν. Melius ἄλλην vel ἀλλοτρίαν.“ Hesiodus Op. et D. v. 769.

ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, — — —

Moschus II. v. 64.

ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι
θυμὸν ἔτερπον.

Archias Epigr. IX.

Τρίζυγες, οὐρεσίοικε, κασίγνητοι τάδε τέχνας
ἄλλος ἀπ' ἀλλοίας σοὶ γέρα, Πὰν, ἔθεσαν.

Crinagoras XXII. extr.

ἄλλα γὰρ ἀλλοῖαι πάντα φέρουσι γέαι.

Oppianus Halieut. II. v. 17.

ἄλλος δ' ἀλλοίοισιν ἐπώνυμος
ἔπλετο δαίμων
ἔργοις, — — — — —

In transcursu moneo, Lexica carere voce ἀλλοιοφωνία, qua utitur Euthymius Zigabenus Comment. in Euangel. T. I. p. 15. ad q. l. editor ex Diogene Laërtio citat, quod in Lexicis item

Structura orationis maiorem vim habet delectu.

Ac mihi quidem non multum ille videtur aberrare, quicunque eam Homericae Minervae assimulaverit. Nam Minerva Vlyssem, unum eundemque hominem, alias alium videri efficit; modo rugosum, et humilem, et sordidum,

Mendico similem, curas annosque ferenti:

modo, eadem ubi virga iterum contigerit,

Maiorem exhibuit, praestanti corpore firmum:

— — et multo contortos orbe capillos,

Purpureo similes flori, de vertice misit.

Sic et structura, verbis iisdem sumtis, modo informes et abiectae ac humiles ut videantur sententiae, facit; modo sublimes reddit et plenas et copiosas atque

frustra quaeras, ἀλλοιοσχήμων. Conf. Bastii Specimen edit. nov. Epistol. Aristaeneti p. 29. SCHAEF.

γέροντι] γέροντα Colb. HVDS. *Var. Lect.*

Μείζονα] Saepius occurrunt hi versus. Odyss. ζ. v. 231.

Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

[Hudsonus in Var. Lect. addit Odyss. ψ'. v. 157. SCHAEF.] Priorem locum habes Odyss. π. v. 273.

Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον.

VPT.

αὕτη] In vulgat. edition. est αὐτή. nostrum αὕτη melius congruit cum ἐκείνη, quod praecedit v. 9. SYLB.

καὶ πλούσια] Turbat concinnitatem oppositionis, profectumque est, opinor, a glossatore interpretante alterum quod sequitur adiectivum. Hesychius T. I. c. 100. Ἁδρός. — πλούσιος. Diodorus Sic. I. c. 35. τὰ μὲν δήγματα ποιεῖ ἁδρὰ καὶ χαλεπά. Al. e glossemate μεγάλα καὶ χαλ. SCHAEF.

ἁδρὰ] Vnde τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, in Longino. Τὸ ἁδρὸν, inquit Faber, *circa τὰς νοήσεις, nil aliud significat, quam pleniorem copiam earum sententiarum, quae stylo ἁδρῷ convenire possint; grandes, graves, politicae, et quae nihil σχολικὸν recipere videantur.*

Idem testatur de dicendi facultate Isocrates, initio Orationis panegyr. Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥσθ'

καλά. Καὶ τούτῳ μάλιστα διαλλάττει ποιητής τε ποιητοῦ, καὶ ῥήτωρ ῥήτορος, τῷ συντιθέναι δεξιῶς τὰ ὀνόματα.

Τοῖς μὲν οὖν ἀρχαίοις, ὀλίγου δεῖν, πᾶσι πολλὴ ἐπίδοσις ἦν αὐτοῦ· παρ' ὃ καὶ καλά ἐστιν αὐτῶν τὰ μέτρα, καὶ τὰ μέλη, καὶ οἱ λόγοι· τοῖς δὲ μεταγενεστέροις οὐκέτι, πλὴν ὀλίγων· χρόνῳ δὲ ὕστερον παντάπασιν ἠμελήθη, καὶ οὐδεὶς ᾤετο δεῖν ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι, οὐδὲ συμβάλλεσθαί τι τῷ κάλλει τῶν λόγων. Τοιγάρτοι τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, οἵας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρι κορωνίδος διελθεῖν· Φύλαρχον λέγω,

οἷόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τά τε μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, κ. τ. λ. Vpt.

Donatus Vit. Virgilii XXII. 91. *tres modos elocutionum, quos* χαρακτῆρας *Graeci vocant,* ἰσχνὸν, *qui tenuis;* ἁδρὸν, *qui validus,* μέσον, *qui moderatus intelligitur.* Heynius: „ἁδρὸν, *qui validus.* Melius Gellius VII, 14 *uberem* reddit, quem vide. Servius pr. Comment. in Bucolic. *grandiloquum.* Cf. Cuper. Obss. I, 5 pr.“ Eustathius ad Homer. Iliad. p. 406, 30. (p. 308, 10.) τῷ δὲ Ὀδυσσεῖ πάνυ ἁδρὸν καὶ πυκνότητι νοημάτων ἐμπλατυνόμενον ἐμφαίνει τὸν χαρακτῆρα. Conf. Ernesti Lexic. Technol. Graecor. Rhetor. p. 6. De animo, sic ut significet τὸ μεγαλόψυχον, Sthenidas Stobaei Serm. p. 332. 29. εἰ μεγαλόφρονά τε καὶ ἁδρὸν καὶ ὀλιγοδεέα παρασκευάζοι αὐτόν. ex certa emendatione Eldikii Suspic. Specim. p. 13. Schaef.

ἀρχαίοις] Idem tradit Fabius cap. 4. lib. 9; idem etiam Dionysius in περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. Πολλή τις ἐγένετο ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐπιθυμία καὶ πρόνοια τοῦ καλῶς ἁρμόττειν τὰ ὀνόματα, ἔν τε μέτροις καὶ δίχα μέτρων· καὶ πάντες οἱ σπουδαίας ἐβουλήθησαν ἐξενεγκεῖν γραφὰς, οὐ μόνον ἐζήτησαν ὀνομάσαι τὰ νοήματα καλῶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εὐκόσμῳ συνθέσει περιλαβεῖν. Nec omittendum Horatii iudicium, etsi loco difficiliori; qui scripta Graecorum antiquissima non dubitet vel optima appellare, cum diversa de suis Romanis statuat. Vpt.

ἐπίδοσις] Pro ἐπίδοσις convenientius legeris ἐπιτήδευσις, ut infra 23, 20: [Supra Sect. I. extr. p. 7. Reisk. διὰ ποίας ἂν ἐπιτηδεύσεως γένοιτο ἑκάτερον αὐτῶν. Schaef.] Maior mutatio foret, si legeremus ἐπιστροφή sed idem sensus qui v. 32, οὐ μικρὰν

elegantes. Atque hoc illud praecipue eſt, quo poëtae poëta praeſtat, orator oratori; felici nempe verborum compoſitione.

Antiquis propemodum omnibus magnae illa res curae fuit; quo factum eſt, ut pulchra ſint eorum carmina, verſus lyrici, et ſolutae orationes; recentioribus vero, paucis exceptis, non adeo; ac poſtea ſequentibus temporibus omnino negligebatur; nemoque aut eam eſſe neceſſariam, aut orationis venuſtati quicquam conferre exiſtimabat. Quo fit, ut ea poſt ſe conſcripta reliquerint volumina, quae nemo ſuſtinuerit ad coronidem usque evolvere: Phylarchum dico,

φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους. pro quo ſeq. pag. v. 57. dicit πρόνοια. SYLB. Poſtea Sylburgius videtur vulgatam probaſſe, eodem quo Reiskius ſenſu eam intelligens. In Verborum enim et Formularum Indice haec ſcripſit: „δόσιν τῆς ἀληθείας ποιούμεναι μεγάλην, pro φροντίδα ſeu πρόνοιαν 174, 15. ſic 192, 40. 194, 29. nec multum abſimili ſignif. ἐπίδοσις quoque uſurp. 5, 15.“ SCHAEF.

Eadem quidem voce utitur initio epiſtolae ad Ammaeum, ſed non eodem ſenſu et ſignificatione: τῆς περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους ἐπιμελείας οὐ μικρὰν ἐπίδοσιν πεποιημένης ἐπὶ τὰ κρείττω. Appoſite Ariſtoteles, primo Ethic. ὅθεν καὶ τῶν τεχνῶν γεγόνασιν ἐπιδόσεις. *progreſſus, incrementa.* VPT.

Dubio vacat, v. ἐπίδοσις bene habere, et vitio carere. Plus viginti loci Dionyſiani, ubi vocabulum hoc in ſenſu ὥρας, ἐπιμελείας, σπουδῆς, uſurpatum eſt, docent, id in idiotiſmis, vel gentiliſmis Dionyſii eſſe, aut in dictionibus aetati propriis ei, qua vixit, atque ſignificare τὴν σπουδὴν, ᾗ τις ἑαυτὸν ἐπιδίδωσι πράγματί τινι. *contentionem, qua quis ſe rei alicui, vel ſtudio, tradit, permittit, conſecrat.* REISK.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Reg. 1. HVDS. *Var. Lect.*

ᾤετο δεῖν] Ex abundanti additum δεῖν. Sed creberrimo uſu trita ac paene ſolennis eſt locutio οἶμαι δεῖν (hoc ordine), ſequente infinitivo: cuiusmodi formulae ubi ponuntur, oratio ad vivum non eſt reſecanda. Vid. Lennep. ad Phalar. p. 41. SCHAEF.

Τοιγάρτοι] In Antiquit. Rom. T. I. p. 401. ex libro Vat. ſcribendum τοιγάρτοι. Amat Dionyſius hanc particulam. Ibid. p. 258. Τοιγάρτοι διέμειναν κ. τ. λ. p. 292. Τοιγάρτοι πολλὰ ἐν Ἕλλησιν κ. τ. λ. SCHAEF.

κορωνίδος] Nota, quam veteres in fine librorum ſolebant appo-

καὶ Δοῦριν, καὶ Πολύβιον, καὶ Ψάωνα, καὶ τὸν Καλαντιανὸν Δημήτριον, Ἱερώνυμόν τε καὶ Ἀντίοχον,

nere. Hanc *lineam brevem ab inferiore parte flexam* fuisse, annotavit Cael. Rhodiginus lib. 15. cap. 20. Romanis in usu dicunt, non minus ut librorum initium, quam finem, *crescentis lunae* imagine signarent; unde adagium, Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος; et Martialis,

Si nimius videor, seraque coronide longus.

Alii volunt aut e navium rostris translationem, aut ab aedificio, cuius iam absoluti fastigio cornix apponitur. Vpt.

Φύλαρχον] Phylarchi patria incerta est; alii Aegyptium dicunt, alii Atheniensem. Euergetae vixit aetate et Philopatoris, scriptor multarum rerum; libros historiarum ad mortem Euergetae perducebat, sumpto ab expeditione Pyrrhi in Peloponnesum exordio. Vpt.

Δοῦριν] Philadelphi tempore floruit Duris Samius; de Tragoedia librum scripsit, ut et historiam Agathoclis Syracusani; de quo ita Cicero ad Atticum: *Num idcirco Duris Samius, homo in historia diligens, quod cum multis erravit, irridetur?* Hunc etiam Photius dicendi venustate longe inferiorem fuisse Ephoro et Theopompo iudicat; quos tamen dictionis gratia non adeo demiratur. Vpt.

Πολύβιον] Megalopolitanus fuit, Lycortae filius; ἀνὴρ πολυμαθὴς, Σκηπίωνι συγγενόμενος, ut de eo Aelianus; dictionis incuriam hoc loco reprehendit Dionysius. „Sed profecto" ait Vossius „nihil mirum videtur, „dictionis comptae minus rationem habere virum adeo seriis „semper deditum; sive, ut cum „Strabone loquar, τὸν οὕτως „ἐσπουδασμένον ἄνδρα. Verum „ut sane Polybius eloquentia „cedat Herodoto, Xenophonti, „et praeterea uni alterique Grae„corum; attamen civilem pru„dentiam si spectes, et scien„tiam militarem, nulli fuerit „secundus." Cicero in tertio de Offic. *Polybius, bonus auctor in primis.* Vpt.

Ψάωνα] Editiones Reiskiana priores Σάωνα. Schaef.

Saon hic loci est Psaon ille Plataeensis Historicus, qui historiam triginta libris contexuit, iuxta Diodorum Siculum l. XXI. inter Fragmenta Sect. 5. [p. 490, 62. Wessel. ubi perperam ὀξυτόνως, Ψαών. Schaef.] Estque Psaon ille mea quidem sententia diversus a Saeo, cuius meminit Athenaeus lib. IV. Saeus autem (qui illic truncus est) est Persaeus Cittiensis, quem citat Athenaeus XIII. 8. quemque Antigoni regis praeceptorem facit Aelianus in Var. Hist. l. III. c. 17. Ionsius de Script. Hist. Phil. l. I. c. 2. Hvds. *Annot.*

Σάωνα] Viri eruditi suspicantur eundem esse, qui Σαῖος dicitur Athenaeo, lib. 4; ubi eum citat ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ. *Vossius.* Quem tamen alii Περ-

et Durin, et Polybium, et Psaona, et Demetrium Calantianum, et Hieronymum, et Antilochum, et

σαῖον vocant, ut mutilato sit nomine; et Citiensem Persaeum intelligunt. Vpt.

Ψάωνα dedi, non de meo, sed de Ruhnkenii V. C. penu, ni memoria fallit, e cuius historia critica Graecorum oratorum didici, sic esse leg. pro vulg. Σάωνα. Reisk. Sic Ruhnkenius p. LXII. „*Psaon*, Plataeensis, historiae scriptor, quem idem [Dionysius] reprehendit de Structur. or. p. 5. ubi Σάωνα legebatur ante Ionsium de Script. H. Ph. I. 2. p. 11. et Valesium Emend. III. 14." Schaef.

Δημήτριον] Siculus fuit; patria illi Calantis, seu Calacta; quae urbs erat medio intervallo inter Mylas et Panormum. Suidas in Καικίλιος, cum duplici λλ, Καλλαντιανὸς et Κάλλαντις. Ita etiam dicitur Marciano Heracleotae, ν extrito, Καλατιανός.

Ὁ Καλατιανὸς συγγραφεὺς Δημήτριος.

Viginti scripsit libros de Asia et Europa. Vpt. Siculus si fuisset, corrigendum foret τὸν Καλακτῖνον Δημήτριον. Et profecto in his librarii non raro lapsi sunt. Vid. Kuster. ad Suid. T. II. p. 285. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 496. Sed fuit Moesia oriundus, natus Calatiae. Vid. Menag. ad Diogen. Laërt. p. 22. Ceterum formam Καλλατιανὸς, ν extrito, unice probat magnus interpres ad Diodor. Sic. T. II. p. 375. Schaef.

Ἱερώνυμον] Patria fuit huic viro Cardia, Thraciae Chersonesi civitas, scriptori inter historicos non ignobili: ὃς τὰ ἐπ' Ἀλεξάνδρου (ita enim legit Wolfius in Suida) πραχθέντα συνέγραψε. Vpt.

Ἀντίλογον] Viri docti (ut ait Vossius de Hist. Gr. l. III.) legere iubent Ἀντίοχον. quod si rectum est, plane verisimile sit, signari Antiochum Syracusanum. Sed ego Ἀντίλοχον malim propter locum hunc Clementis l. I. Στρωμάτ. p. 309. Ἀντίλοχος δὲ αὖ ὁ τοὺς ἴσορας πραγματευσάμενος etc. et alterum Theodoreti Therapeut. l. VIII. Huds. *Annot.*

Viri docti legunt Ἀντίοχον, et Antiochum Syracusanum intelligunt: at Vossius Ἀντίλοχον potius, propter hunc locum Clementis lib. I. Στρωματ. Ἀντίλοχος δὲ αὖ, ὁ τοὺς ἴσορας πραγματευσάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευτήν. Vnde discimus, scripsisse doctorum Chronologiam. Vpt. Ex Clemente αὐτολεξεὶ petiit Ios. Scaliger in Ἱσοριῶν Συναγωγῇ p. 331. b. Nam hic est ille Anonymus, cuius, ut diversi a Clemente, testimonio utitur Ionsius de Script. Hist. Phil. II. 5. 5. Conf. Valckenar. ad Theocriti Adonias. p. 269. s. Schaef.

Ἀντίλοχον (per χ) dedi de meo, pro vulg. Ἀντίλογον (per γ). Reisk. Non dubitanter secutus sum. Sic persaepe confusa nomina λόγος et λόχος. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T.

καὶ Ἡρακλείδην, καὶ Ἡγησίαν Μάγνητα, καὶ ἄλλους μυρίους· ὧν ἁπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βουλοίμην λέγειν, ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. Καὶ τί δεῖ τούτους θαυμάζειν, ὅπου γε καὶ οἱ τὴν Φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενοι, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ἐκφέροντες τέχνας, οὕτως εἰσὶν ἄθλιοι περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ὥστε αἰδεῖσθαι καὶ λέγειν; Ἀπόχρη δὲ τεκμηρίῳ χρήσασθαι τῷ λόγῳ Χρυσίππου τοῦ Στωϊκοῦ· περαιτέρω γὰρ οὐκ ἂν προβαίην. Τούτου γὰρ οὔτε ἄμεινον οὐδεὶς τὰς διαλεκτικὰς τέχνας ἠκρίβωσεν, οὔτε χεί-
42ρονι ἁρμονίᾳ συνταχθέντας ἐξήνεγκε λόγους τῶν ὀνόματος καὶ δόξης ἀξιωθέντων. Καίτοι σπουδάζειν γέ τινες προσεποιήθησαν αὐτῶν καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος, ὡς ἀναγκαῖον ὂν τῷ λόγῳ, καὶ τέχνας τινὰς ἐπέγραψαν

II. p. 553. Musgrav. ad Euripid. Rhes. v. 149. (coll Histor. Academ. Reg. Inscript. T. IX. p. 45.) et Villoison. ad Long. p. 184. Schaef.

Ἡρακλείδην] Multi erant huius nominis scriptores: verisimile autem est, fuisse hunc Heraclidem Serapionis filium, cognomento Lembum. Qui ut multa alia, ita grande composuit historiarum opus, Ptolemaei Philometoris temporibus florens. Vpt.

ἐπιλείψει] Vsitata καθ' ὑπερβολὴν loquendi formula. Ita Cicero, *deficeret me dies*; et auctor epistolae ad Hebraeos in simili argumento: Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος. Quem si ex hoc loco corrigere nefas putes, tamen necesse est τῆς ἡμέρας subintelligas. Et multa sane suadent, ut hunc librum legisse credam. Erat enim in omnium fere doctorum manibus: quod probatu facillimum. Vpt. Athenaeus T. I. p. 4. καὶ ὅσα ἄλλα οὐδ' ἂν εὐχερῶς ἀπομνημονεύσαιμι, ἢ ἐπιλίποι με ἡ ἡμέρα κατ' εἶδος διεξερχόμενον. In eodem T. II. p. 349. legendum: Ἐπιλείποι δ' ἄν μ' ὁ πᾶς χρόνος. V. Wyttenbach. in Bibl. Crit. III. 2. p. 45. Schaef.

ὅπου γε καὶ] In Marcellino de Thucydidis Vita p. 8. 13. Duk. scribendum: ὅπου γε καὶ παρ' Ἡροδότῳ κ. τ. λ. Etiam in Schol. ad Aristophan. Plut. v. 627. corrigendum ὅπου γε καί. quod miror ab Hemsterhusio vulgatae lectioni, ὅπου τε καὶ, non fuisse praelatum. Ceterum de locutione, Καὶ τί δεῖ —, ὅπου γε —,

Heraclidem, et Hegefiam Magnefium, et fexcentos alios; quorum omnium nomina fi velim recenfere, me prius diei fpatium deficeret. Sed hos quid ego mirer, cum et illi, qui philofophiam profitentur, et artes Dialecticas confcribunt, adeo infelices fint in collocandis verbis, ut etiam me pudeat dicere? Sed, ne longius abeam, dictione Chryfippi Stoici, ad hanc rem confirmandam, uti mihi fufficit. Nam eo nemo unquam accuratius Dialecticorum difciplinas profecutus eft; neque deteriori compofitos harmonia fermones in lucem protulit; ex iis fcilicet, qui alicuius nominis et famae funt. Et tamen eorum nonnulli hanc etiam partem, utpote quae ad elocutionem plurimum conferat, fe curare videri voluerunt; et quaedam praecepta de partium orationis ftructura fcriptis

v. Toup. ad Longin. p. 285. Schaef.

Χρυσίππου] De re dialectica plurimos fecit libellos: de nominibus dialecticorum, de coniunctis probabilibus, de connexo, de proloquiis, de iis quae negantur, de iis quae dicuntur per privationem, de optimis proloquiis, de differentia indefinitorum, de interrogatione, de refponfione, de categoriis, de fyllogifmis, de foritis, de definitionibus. Οὕτω δ' ἔνδοξος ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο, ὥστε δοκεῖν τοὺς πλείους, ὅτι εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ ἡ Χρυσίππειος. Fuit ille vir πολυγράφος, qui compofuerit volumina feptingenta quinque, in quibus acutiffime difputaffe fertur, fed ieiune et exiliter. Cicero de Orat. lib. 1. *Etenim videmus iisdem de rebus ieiune quosdam et exiliter, ut eum, quem acutiffimum ferunt Chryfippum, difputaviffe.* Strebaeus. Vpt.

χείρονι ἁρμονίᾳ] Idem etiam, fed aliquanto mollius, tradit Diogenes Laertius; verba adfcribam: πλεονάσας δὲ τοῖς πράγμασι, τὴν λέξιν οὐ κατώρθωσε. Et Seneca lib. 1. de Beneficiis: *Chryfippus quoque, penes quem fubtile illud acumen eft, et in imam penetrans veritatem, qui rei agendae caufa loquitur, et verbis non ultra, quam ad intellectum fatis eft, loquitur.* Tradunt etiam obfcuritate laboraffe: fed hodie (quod mireris apud Gellium lib. 14 cap. 4. huius extat fane quam elegans fragmentum, e libro Περὶ τοῦ καλοῦ καὶ ἡδονῆς defumptum. Vpt.

ψαν ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μορίων. Ἀλλὰ πολύ τι μᾶλλον πάντες ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπεπλανήθησαν, καὶ οὐδὲ ὄναρ εἶδον, τί ποτ' ἐςὶ τὸ ποιοῦν ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν σύνθεσιν.

Ἔγωγ' οὖν, ὅτε διέγνων συντάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐζήτουν, εἴ τι τοῖς πρότερον εἴρηται περὶ αὐτῆς, καὶ μάλιςα τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς φιλοσόφοις, εἰδὼς τοὺς ἄνδρας οὐ μικρὰν φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους· δεῖ γὰρ αὐτοῖς τἀληθῆ μαρτυρεῖν. Οὐδαμῇ δὲ οὐδὲν ὑπ' οὐδενὸς εὑρὼν τῶν ὀνόματος ἠξιωμένων οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον συναχθὲν

πολύ τι μᾶλλον] Reiskius de ſuo dedit: *πολλοὶ, ἢ μᾶλλον πάντες. multi, vel potius omnes.* Perperam. Non *multos*, ſed *omnino omnes* hac in re turpiter ſe dediſſe Rhetor dicit. Praecellit enim: *ὅπου γε καὶ οἱ τὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενοι κ. τ. λ.* Ceterum formula *πολύ τι μᾶλλον* neminem offendet. Lucillius Epigr. LXII. v. 4.

τοῦ καὶ τῶν ἀτόμων πουλύ τι λεπτοτέρου.

Add. Fiſcher. ad Weller. II. p. 142. SCHAEF.

μᾶλλον] Deeſt Colb. HUDS. *Var. Lect.*

ἀπεπλανήθησαν] Hinc nata *ἀποπλάνημα* et *ἀποπλανίας*, quae in Lexicis fruſtra quaeras. Prius habent Heſychius T. I. c. 421. in. et Suidas T. III. p. 68. Poſterius Bianor XV. v. 1. et Philippus Theſſalon. LXX. v. 1. Sed *ἀποπλάνιος* nollem Schneiderus civitate Graeca donaviſſet. SCHAEF.

ὄναρ] Abſolute dicitur, pro *κατ' ὄναρ*: et verti poteſt, *ne veſtigium quidem ullum.* UPT.

Οὐδ' ὄναρ, μηδ' ὄναρ, formula negandi ac pernegandi, quae ſatis frequenter legitur. Callimachus Epigr. XV. v. 4. (Anal. Brunck.)

— ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. — —

ad q. l. v. egregium interpretem I. 2. p. 272. qui eandem rem tetigit II. 3. p. 79. III. 1. p. 291. SCHAEF.

συντάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν] *tractare hoc argumentum.* Per compendium ſcripſit pro *συντάττεσθαι*, *σύγγραμμα περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως.* Eodem compendio noſter Antiquit. Rom. T. II. p. 650. *οἱ τὰ Ῥωμαϊκὰ συνταξάμενοι.* ubi al. ex gloſſemate *συγγραψάμενοι.* Plene T. I. p. 172. *ὁ περὶ Σαμοθρᾴκης συνταξάμενος ἱςορίαν.* Eadem breviloquentiae ratio Latinis placuit. Salluſtius in ipſo Hiſtoriarum exordio p. 933. Cort. *Res*

ediderunt. Sed omnes quam longiſſime a rei veritate aberrarunt; ne ſomnio quidem, quod aiunt, videntes, quid tandem ſit, quod iucundam ſimul et pulchram efficiat compoſitionem.

Cum itaque ipſe decreviſſem tractatum hunc componere, quaerebam, an aliquid ab antiquis etiam eadem de re eſſet dictum, et praecipue a Stoicis philoſophis: novi etenim, multam eos homines curam ac ſtudium in verbis explicandis inſumſiſſe: nam aequum eſt vera de iis teſtari. Sed nihil uſpiam ab ullo eorum, quos honore aliquo dignamur, conſcriptum inveni, ſive id magnum eſſet, ſive parvum, quod noſtrae huic inſtitu-

populi R. — — *militiae et domi geſtas compoſui.* ubi facile agnoſcas Θουκυδίδειον ζῆλον. Salluſtianus Velleius I. 3. 2. *Iliaca componentes tempora.* ubi v. Ruhnken. — Ὑπόθεσις, *materia, argumentum operis.* V. Ruhnken. ad Longin. p. 241. Toup. ad eund. p. 272. ſ. — Vſum medii συντάττεσθαι pro activo obiter tetigit Hemſterhuſius ad Xenophont. Epheſ. p. 283. Loc. Longinus init. Τὸ μὲν τοῦ Καικιλίου συγγραμμάτιον, ὃ περὶ ὕψους συνετάξατο, κ. τ. λ. Herodotus VII. c. 78. τούτους δὲ συνέτασσον ἄρχοντες οἵδε. ubi Cod. Arch. συνετάσσοντο. Diodorus Sicul. III. c. 65. extr. (eodem illo uſus compendio locutionis) οὗτος γὰρ τά τε περὶ τὸν Διόνυσον καὶ τὰς Ἀμαζόνας, ἔτι δὲ τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον πραχθέντα, καὶ πόλλ' ἕτερα συνέταξε. Weſſelingius: „[Pro συνέταξε] συντέτακται iidem [i. e. Cod. Vind. et Coiſl.] et Mut. Reg. Satis commode.“ Schaef.

Οὐδαμῇ — οὔτε ἔλαττον] Fortiſſime negandi formula, *plane nihil.* Sophocles Trachin. v. 323.

— — — — οὐδαμᾶ
προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ'
ἐλάσσονα.

Noſter Antiquit. Rom. T. I. p. 286. περὶ δὲ φυλακῆς γάμων καὶ σωφροσύνης γυναικῶν νομοθετεῖν οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον οὐδὲν ἐπεχείρησαν. p. 429. οὐδὲν γοῦν πεπονθότες ὑφ' ἡμῶν οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον κακόν. V. Inſcriptionem apud Fabrettum, de qua Iacobſius ad Anthol. Graec. III. 2. p. 317. et conf. quae in Iulianeis p. XXI. monui. Schaef.

εὑρὼν] ὁρῶν Reg. 1. εὗρον Colb. Huds. *Var. Lect.*

συναχθὲν] Dubito, an συνταχθὲν legi debeat. Upt. Uptoni coniectura nec ſatis coit cum iis quae ſequuntur, εἰς ἣν ἐγὼ προῄρημαι πραγματείαν, et officit elegantiae ac lepori huius

εἰς ἣν ἐγὼ προῄρημαι πραγματείαν· ὡς δὲ Χρύσιππος κατέλιπε συντάξεις διττὰς, ἐπιγραφὴν ἐχούσας, Περὶ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, οὐ ῥητορικὴν θεωρίαν ἐχούσας, ἀλλὰ διαλεκτικὴν, ὡς ἴσασιν οἱ τὰς βίβλους ἀνεγνωκότες, ὑπὲρ ἀξιωμάτων συντάξεως, ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν, καὶ δυνατῶν καὶ ἀδυνάτων, ἐνδεχομένων τε καὶ μεταπιπτόντων, καὶ ἀμφιβόλων, καὶ ἄλλων τινῶν τοιουτοτρόπων, οὐδεμίαν οὔτε χρείαν οὔτ' ὠφέλειαν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις συμβαλλομένων, εἰς γοῦν ἡδονὴν ἢ κάλλος ἑρμηνείας, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι τὴν σύνθεσιν· ταύτης μὲν τῆς πραγμα-
44 τείας ἀπέστην, ἐσκόπουν δὲ αὐτὸς ἐπ' ἐμαυτοῦ γενόμε-

loci. Cogitavit enim Rhetor coenam Graecorum collaticiam, ad quam suam quisque portionem συνῆγεν: ut συναχθὲν h. l. sit idem quod συμβεβλημένον, ἐρανισθέν. V. Coray ad Theophrasti Charact. p. 167. 321. 339. Schaef.

Περὶ τῆς συντάξεως] Inter varia librorum volumina, a Chrysippo conscripta, cuiusdam ἐπιγραφὴν recenset Laertius his verbis, Περὶ τῆς συντάξεως τῶν λεγομένων δ'. itemque, Περὶ τῆς συντάξεως καὶ στοιχείων τῶν λεγομένων, πρὸς Φίλιππον, γ'. Hos indicat Aegid. Menagius eosdem esse cum his, quorum meminit Dionysius. Idemque addit, pro eo quod hic legitur, Περὶ τῆς συντάξεως τῶν λεγομένων, δ'. scriptum esse ε' in quibusdam codicibus calamo exaratis. Vpt.

θεωρίαν ἐχούσας] Ἔχουσι lego; errore ex priore ἐχούσας nato. Vpt.

F. θεωρίαν εὑρὼν ἐχούσας. Hic nominativus εὑρὼν, quo carent libri vulgati, aptus est ex ἀπέστην versu 12. Reisk.

Nihil inferciendum. Participium ἐχούσας enim pendet a superiori εὑρών. Ac si Rhetor, quod placet Vptono, ἔχουσιν dare voluisset, scripsisset antea ὡς γὰρ Χρύσιππος κ. τ. λ. ut haec foret parenthesis. Ceterum fateor, iteratum ἐχούσας parum placere. Nec suavius λέγων bis iteratur p. 43. R. Schaef.

ἀξιωμάτων] Cicero Tusc. Quaest. lib. 1. *Omne pronunciatum (sic enim mihi in praesentia occurrit, ut appellarem ἀξίωμα: utar post alio, sed si invenero melius) id ergo est pronunciatum, quod est verum, aut falsum.* Idem de Fato: *Non omnis enunciatio, quod ἀξίωμα dialectici appellant, aut vera aut falsa erit.* Vpt.

tae ſcriptioni accommodum iudicaretur: qui vero a Chryſippo relicti ſunt libelli duo, qui *de conſtructione partium orationis* inſcribuntur, nihil artis Rhetoricae habent, ſed Dialecticae tantum, (ut ſciunt omnes, qui iſtos perlegerint) de compoſitione enunciationum, verarum et falſarum, poſſibilium et impoſſibilium, licitarum et illicitarum ac dubiarum, aliarumque huiusmodi, quae nullum commodum, nullam utilitatem civili adferunt eloquentiae, quo voluptas pariter et dicendi pulchritudo concilietur, ad quae praecipue collimare debet compoſitio: ab hoc propterea me opere abstinui. Conſideravi autem mecum in animo, ſi quod naturale initium poſſem

ἐνδεχομένων τε] Si quis pro *τὲ* malit *δὲ*, fruatur ſuo iudicio. Sylb.

καὶ ἀμφιβόλων] *Ambiguum eſt, quicquid in duos pluresve ſenſus verti poteſt.* Vpt.

ἄλλων τινῶν τοιουτοτρόπων] Noſter infra p. 43. R. *καὶ τὰ τοιουτότροπα*. Antiquit. Rom. T. I. p. 83. ſ. *ἄλλο τῶν τοιουτοτρόπων*. Herodotus VII. c. 226. extr. *ταῦτα μὲν καὶ ἄλλα τοιουτότροπα ἔπεα*. Thucydides II. c. 13. — *καὶ σκῦλα Μηδικὰ, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον*. ut Thomas Magiſt. p. 894. — *καὶ ἔθνος κοράκων, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον*. Hippocrates S. II. p. 77. B. ed. 1595. *τοῖσι δὲ γέρουσι τῶν μὲν τοιουτοτρόπων φυμάτων οὐδὲν ἐπιγίνεται*. (Sequitur continuo: *οἱ δὲ καρκῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται*. Hinc in Lexica irrepſit *ἀκρόπαθος*: nullo ſane iure. Nam ſi conferas quae Hippocrates praemiſit, *οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι οἱ ὑποβρύχιοι*, ſimulque memineris, alibi quoque literas ΛΟ in vicinas ΑΘ tranſiiſſe, facile mihi aſſentiaris, feliciter correxiſſe *ἀκρόπλοοι* eximium Criticum, Adrianum Heringam Obſervat. Crit. p. 58. ſ. Sic in Luciano T. I. p. 374. pro *εὐπάθωμεν* ſcribendum *εὐπλοῶμεν*, quod dudum a Valckenario Diatr. in Euripid. p. 281. ſolerter excogitatum, deinde in Codice Pariſienſi repertum, Editor Halenſis non dubitanter recipere debebat.) Simile, ſed longe rarius eſt *τοιουτόσχημος*, quod Baſtius Specim. Edit. Ariſtaen. p. 29. e Sexto Empir. enotavit. Schaef.

ἀπέσχην] Huic verbo nominativum *εὑρὼν*, qui praeceſſerat, referas neceſſe eſt. Vpt.

ἐπ' ἐμαυτοῦ] Ita de Scipione cogitabundo, dum flammas Car-

νος, εἴ τινα δυναίμην εὑρεῖν φυσικὴν ἀφορμὴν, ἐπειδὴ παντὸς πράγματος καὶ πάσης ζητήσεως αὕτη δοκεῖ κρατίστη εἶναι καὶ ἀρχή. Ἀψάμενος δέ τινων θεωρημάτων, καὶ δόξας ὁδῷ τινι τὸ πρᾶγμα χωρεῖν, ὡς ἔμαθον ἑτέρωσέ ποι ταύτην ἄγουσαν ἐμὲ τὴν ὁδὸν, οὐχ ὅποι προὐθέμην καὶ ἀναγκαῖον ἦν ἐλθεῖν, ἀπέστην. Κωλύει δὲ οὐδὲν ἴσως κἀκείνης ἅψασθαι τῆς θεωρίας, καὶ τὰς αἰτίας εἰπεῖν, δι᾽ ἃς ἐξέλιπον αὐτὴν, ἵνα μή με δόξῃ τις ἀγνοίᾳ παρελθεῖν αὐτὴν, ἀλλὰ μὴ προαιρέσει.

ΤΜΗΜΑ ε.

Τὰ μόρια τοῦ λόγου πῶς ἁρμοστέον.

Ἐδόκει δή μοι τῇ φύσει μάλιστα ἡμᾶς ἑπομένους οὕτω δεῖν ἁρμόττειν τὰ μόρια τοῦ λόγου, ὡς ἐκείνη βούλεται. Αὐτίκα τὰ ὀνόματα ἡγούμην τάττειν πρὸ τῶν ῥημάτων· τὰ μὲν γὰρ τὴν οὐσίαν δηλοῦν, τὰ δὲ

thaginis ex adiacenti colle intuebatur, scribit Appianus: ἐπὶ πολὺ δ᾽ ἔννους, ἐφ᾽ ἑαυτοῦ γενόμενός τε, καὶ συνιδών. [Sic in Plutarchi Mor. T. I. p. 710. scribam: γενόμενος δὲ μᾶλλον ἐφ᾽ ἑαυτοῦ. SCHAEF.] Cicero, *cum contemplor animo*. Mox vero φυσικὴν ἀφορμὴν vertit Schottus, *si quod ab ingenio subsidium nancisci possem*: quae interpretatio quid sibi velit, equidem nescio. Dionysius lib. 1. Antiquit. de urbe Roma: τῆς ἀοιδίμου γενομένης καθ᾽ ἡμᾶς πόλεως, ἀδόξους καὶ πάνυ ταπεινὰς τὰς πρώτας ἀφορμὰς λαβούσης. *ab initiis obscurissimis profecta.* Hanc adeo vocem cum ἐπιστήμῃ coniungit Xenophon in Oeconom. altera ab initio pagina: ὁρῶμέν τινας ἐπιστήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμάς: iacto scilicet disciplinarum fundamento. VET.

κρατίστη εἶναι] f. κρατίστη διδάσκαλος εἶναι. REISK.

καὶ ἀρχή] Pro καὶ ἀρχὴ forsan rectius legerimus ἡ ἀρχή: eo scilicet loquendi genere, quo infra 14, 34, μεγάλη τούτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ φύσις. SYLB.

Fortasse καὶ delendum, ut natum ex altera syllaba infinitivi praegressi. SCHAEF.

ἀλλὰ μὴ προαιρέσει] μὴ deest Reg. 1. et Colb. HUDS. *Var. Lect.*

Potest μὴ stare. Sed et pro-

deprehendere; siquidem id in omni re et quaestione videtur plurimum valere et fundamentum esse. Cum quaedam itaque praecepta attigissem, putaremque, via quadam ac ratione mihi iam res procedere; posteaquam animadverti, me alio penitus esse deductum, non eo autem, quo mihi proposueram, et quo erat veniendum, incepto absistebam. Nihil vero impedit, quo minus illam etiam attingamus disciplinam, et rationes, eam quare omisimus, proferamus; ne forte quispiam nos haec ignorantia potius, quam consilio, defugisse arbitretur.

SECTIO V.

Quo modo construendae sint partes orationis.

Visum est itaque mihi, ducem naturam nobis esse sequendam, et ex illius prorsus arbitrio partes orationis coaptandas. Ac primo quidem nomina verbis praeponenda censebam, (illa rei quippe substantiam,

bari possunt, qui id omittunt. Quod ubi fit, ita est accipienda oratio, ac si haec foret: *ἀλλὰ δόξῃ με ταῦτα παρελθεῖν προαιρέσει.* Reisk.

ἡγούμενην τάττειν] Modo plene legimus: *Ἐδόκει — δεῖν ἁρμόττειν.* *Ἐλλιπῶς* Xenophon Oeconom. VI. 5. *Πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει, συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας.* ubi Bachius ad *συναποδοκιμάζειν* recte subaudit *δεῖν.* Schaef.

πρὸ τῶν ῥημάτων] Nam *οὐσίαι*, quae substantiae dicuntur, priores sunt accidentibus. Sed huc planissime respexit Quintilianus Instit. Orat. lib. nono: *Illa nimia quorundam fuit observatio, ut vocabula verbis, verba rursus adverbiis, nomina appositis et pronominibus rursus essent priora. Nam fit contra quoque frequenter non indecore. Necnon et illud nimiae est superstitionis, ut quaeque sint tempore, ea facere etiam ordine priora: non quin frequenter sit hoc melius, sed quia interdum plus valent ante gesta, ideoque levioribus superponenda sunt. Verbo sensum cludere, multo, si compositio patiatur, optimum est; in verbis enim sermonis vis est.* Vpt.

τὸ συμβεβηκ'ς· προτέραν δὲ εἶναι τῇ Φύσει τὴν οὐσίαν τῶν συμβεβηκότων· ὡς τὰ Ὁμηρικὰ ἔχει·

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον.

καί·

Μῆνιν ἄειδε, θεά.

46 καί·

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπών.

καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. Ἡγεῖται μὲν γὰρ ἐν τούτοις τὰ ὀνόματα, ἕπεται δὲ τὰ ῥήματα. Πιθανὸς ὁ λόγος, ἀλλ' οὐκ ἀληθὴς ἔδοξεν εἶναί μοι. Ἕτερα γοῦν παράσχοιτ' ἄν τις παραδείγματα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ κείμενα, ἐναντίως συντεταγμένα, ἢ ταῦτα συντέτακται, καλά τε οὐχ ἧττον καὶ πιθανά. Τίνα οὖν ἐστι ταῦτα;

Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη.

προτέρον] προτέραν de meo dedi pro vulg. πρότερον. Reisk. Non opus. Verbum enim substantivum adverbiis saepe iungitur. Herodotus IV. c. 195. ταῦτα εἰ μὲν ἐστι ἀληθέως, οὐκ οἶδα. Plato Euthyphr. p. 10. Fisch. ὀρθῶς γάρ ἐστι τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι. quod non sollicitandum: etsi Stephani coniectura, ὀρθόν, assensum tulit Bastii ad Sympos. p. 115. ceteroqui recte tuentis vulgatam ibi (X. 5.) lectionem αἰσχρὸν μὲν οὖν ἐστι contra auctoritatem Codicum Vindobonensium αἰσχρῶς habentium, quod propter oppositionem, καλὸν δὲ, ferri non potest. Iam Homerus Il. VI. v. 130.

οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς, κρατερὸς Λυκόοργος,
δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν.

VII. v. 424.

ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον.

ubi al. χαλεπὸν ἦν, ex interpretatione. IX. v. 551.

τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· — —

Sophocles Antig. v. 637.

ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος.

ad q. l. vid. Erfurdt. p. 305. Euripides Hel. v. 1273. Musgr.

ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ᾖ.

Heracl. v. 188.

πῶς ἂν δικαίως, ὡς Μυκηναίους, ἄγοι
οὐδ' ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασεν χθονός;

ubi vid. Musgrav. Lucianus T. III. p. 674.

haec accidens tantum connotent) et natura priorem esse essentiam accidente: quemadmodum illa sunt Homeri:

Versutum mihi, Musa, virum cane.

et:

Iram, diva, cane.

et:

Sol undam exsiliit linquens.

aliaque his similia. Hic etenim praeeunt nomina, sequuntur verba. Ratio haec probabilis, at non vera, mihi visa est. Alia siquidem exempla, apud eundem poëtam sparsa, cuiusvis est ostendere, quae prorsus e contrario, atque haec sint ordinata, componuntur; nec ideo tamen aut minus pulchra, aut probabilia. Quaenam ergo sunt haec?

Audi invicta Iovis magni me filia Pallas.

οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν
ἔτι νόημα.

ubi nonnulla Reitzius. Sic etiam γίγνομαι. Herodotus I. c. 67. ἐπειρώτεον, τίνα ἂν θεῶν ἱλασάμενοι, κατύπερθε τῷ πολέμῳ Τεγεητέων γενοίατο. Praecessit: κατυπέρτεροι τῷ πολέμῳ ἐγεγόνεσαν. V. Musgrav. ad Euripid. Orest. v. 74. Schaef.

Ἄνδρα μοι κ. τ. λ.] Odyss. α. v. 1. Huds. *Var. Lect.*

Μῆνιν ἄειδε, θεά.] Iliad. α. v. 1. Huds. *Var. Lect.*

Ἠέλιος] Desumptus est hic versus ex initio Odyss. γ.

Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον.

Vet.

τὰ ῥήματα. κ. τ. λ.] f. τὰ ῥήματα. ἀλλὰ γὰρ, πιθανὸς μὲν ὁ λόγος. Reisk. Optime habet vulgata lectio. Schaef.

ἐναντίως συντεταγμένα, ἢ ταῦτα συντέτακται] Mox: ἐναντίως, ἢ ἐκεῖνα, εἴρηται. P. 172. Reisk. τἀναντία ποιοῦσα ἐν ταῖς τούτων ἁρμογαῖς, ἢ ταῖς τῶν ὀνομάτων. Plato Euthyphr. p. 42. f. Fisch. λέγω γὰρ δὴ τὸ ἐναντίον, ἢ ὃ ποιητὴς ἐποίησεν. Xenophon Anab. VI. 4. (6.) 34. καὶ πολὺ οἱ λόγοι οὗτοι ἀντίοι εἰσὶν, ἢ οὓς ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἐνίων ἤκουον Similiter Plato Phaedr. p. 192. Heind. ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μή. Schaef.

Κλῦθι] In vulgatis Homeri edition. legitur κλῦθί μοι: minus belle. locus est Od. δ. [v. 762.]

καί·

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.

καί·

Μῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

Ἐν γὰρ τούτοις ἡγεῖται μὲν ῥήματα, ὑποτέτακται δὲ τὰ ὀνόματα· καὶ οὐδεὶς ἂν αἰτιάσαιτο τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὡς ἀηδῆ.

Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἄμεινον ἐδόκουν εἶναι τὰ ῥήματα πρότερα τάττειν τῶν ἐπιῤῥημάτων· ἐπειδὴ πρότερόν ἐστι τῇ φύσει τὸ ποιοῦν ἢ πάσχον τῶν συνεδρευόντων αὐτοῖς· τρόπου λέγω, καὶ τόπου, καὶ χρόνου, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ δὴ καὶ καλοῦμεν ἐπιῤῥήματα· παραδείγμασι χρώμενος τούτοις·

Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' ἀεικής.

Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.

Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

48 Ἐν ἅπασι γὰρ τούτοις ὕστερα τέτακται τῶν ῥημάτων

Sequens versus exordium est catalogi navium, Il. β. Tertius vero desumptus est ex Il. ω. [v. 486.] Sylb. Primus versus Κλῦθί μευ, occurrit etiam Iliad. ε. v. 115. ut aliis locis, ubi μοὶ legitur; at initio Iliadis, Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Vpt. Vtraque constructio proba, neque altera magis bella alterâ. Cum dativo etiam Solon V. v. 2. (Gnom. Poët. Graec. p. 73. Br.) κλῦτέ μοι εὐχομένῳ. sicque, Solonem imitans, Crates Thebanus VI. v. 2. Vid. Clark. ad Homer. Il. V. v. 115. ad Odyss. IV. v. 762. Wolf. ad Hesiod. Theogon. p. 107. Ilgen. ad Homer. Hymn. p. 511. 606. Schaef.

ἡγεῖται μὲν ῥήματα] Ante ῥήματα articulum τὰ puto excidisse. Sic paullo antea: Ἡγεῖται μὲν γὰρ ἐν τούτοις τὰ ὀνόματα, ἕπεται δὲ τὰ ῥήματα. et paullo postea: Ἐν ἅπασι γὰρ τούτοις ὕστερα τέτακται τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιῤῥήματα. Schaef.

τῶν συνεδρευόντων] Huic certae stabilique sententiae quae sint coniuncta, explicabo brevi. Cicero de Finibus. At Poëta Venusinus:

Semper in adiunctis, aevoque morabimur aptis.

Vpt.

et:

Dicite iam, Muſae, coeleſtia tecta tenentes.

et:

Par ſuperis, memor eſto tui genitoris, Achille.

His etenim locis praeponuntur verba, nominibus ſubſequentibus: nec quisquam tamen eorum ſtructuram, tanquam iniucundam, poteſt incuſare.

Praeterea melius etiam mihi videbatur, ut verba adverbiis praeponerentur: ſiquidem ita a natura comparatum eſt, ut id, quod agit, aut patitur, prius ſit aſſidentibus; modum dico, locum, tempus, et quae his ſimilia, quae nos adverbia appellamus: atque huiusmodi utebar exemplis:

Enſe ferit valide: vox horum indigna cietur.
Lapſa cadit retro, vitamque exhalat in auras.
Procidit oblique; manibusque excuſſa feruntur
Pocula.

In hisce omnibus poſterius ordinantur verbis adverbia.

Infra p. 96. Reisk. τά τε ἤθη καὶ τὰ πάθη, καὶ αἱ διαθέσεις, καὶ τὰ ἔργα τῶν προσώπων, καὶ τὰ συνεδρεύοντα τούτοις. SCHAEF.

Τύπτε] Reperitur Il. φ. v. 20. et cum exigua varietate Il. κ. v. 483. Odyſſ. χ. v. 308. et Odyſſ. ω. v. 183. ſed ubique ſcriptum eſt ὧρνυτ' ἀεικής. HVDS. *Var. Lect.*

Occurrit hic verſus Iliad φ. v. 20. At in κ. v. 483. pro τύπτε legitur κτεῖνε. Sed utroque loco pro ὄρνυτ' in vulgatis Homeri editt. ὧρνυτ' ſcriptum habes: quod multo convenientius eſt; atque ita reponendum curavi. Sequens autem in χ. v. 467. Animo derelinquitur Andromache, occiſo Hectore. Tertius ex Odyſſ. χ. v. 17. Antinous ab Vlyſſe inter vinum, ſagitta confixus, in menſam procumbit. VPT. Vptonus in prima editione cum ceteris dederat ὄρνυτ'. ὧρνυτ' recentiſſimae etiam Poëtae editiones habent. Illud ἰακῶς, omiſſo augmento. Anglus. alterum multo convenientius dicens, ὄρνυτ' videtur pro praeſenti habuiſſe. SCHAEF.

Ἤριπε] Ante hoc verbum, itemque ante Ἐκλίνθη, Vptonus in tertia editione inſeruit copula καί. Sine librorum, opinor, auctoritate; certe nihil monuit. SCHAEF.

τὰ ἐπιῤῥήματα. Καὶ τοῦτο πιθανὸν μὲν, ὡς τὸ πρῶτον, οὐκ ἀληθὲς δὲ, ὡς οὐδὲ ἐκεῖνο. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ταῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐναντίως, ἢ ἐκεῖνα, εἴρηται·

Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.

Σήμερον ἄνδρα φάοσδε μογοστόκος Εἰλείθυια

Ἐκφανεῖ.

Ἆρ' οὖν χεῖρω τι γέγονε τὰ ποιήματα, ὑποταχθέντων ἐνταῦθα τοῖς ἐπιῤῥήμασι τῶν ῥημάτων;

Ἔτι καὶ τάδε ᾤόμην δεῖν μὴ παρέργως φυλάττειν, ὅπως τὰ πρότερα τοῖς χρόνοις καὶ τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται· οἷά ἐστι ταυτί·

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

καί·

Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστός.

καί·

Βοτρυδὸν] Desumptus est hic versus ex Iliad. β. v. 89. alter ex Iliad. τ. v. 103. Vpt.

Σήμερον] Huic voci Vptonus copulam καὶ in tertia editione praeposuit. V. quae modo notavi. Schaef.

φάοσδε] Editiones Poëtae φόωσδε. Omisit Heynius hanc scripturae diversitatem. Sic confusa φάος et φόως Il. XVI. v. 39. Schaef.

τάδε] Forsan rectius singulare τόδε, *hoc*. Sequenti certe versu convenientius leg. τῇ τάξει πρότερα λαμβάνηται, *ordine priora accipiantur*. [Quam lectionem pro dandi casu προτέρᾳ in contextum recepi, auctoritate etiam codicum tum Regii 1. tum Colbertini. Vpt. Vptonum secutus sum cum Reiskio. Schaef.] At v. 24. pro πλῆξεν ἀνασχόμενος, Antiquitatum Romanarum lib. 7, legi, κόψε δ' ἀπαρχόμενος, adnotavi ad p. 479, 12. Sylb.

Τάδε saepissime legas, ubi τόδε exspectaveris. Euripides Androm. v. 370. Br.

κἀγὼ θυγατρὶ, μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε,
λέχους στέρεσθαι, ξύμμαχος καθίσταμαι.

Vid. Valckenar. ad Phoeniss. v. 430. Herodotus I. c. 55. ἐπειρῶτα δὲ τάδε χρηστηριαζόμενος, εἴ οἱ πολυχρόνιος ἔσται ἡ μουναρχίη. Sic etiam ταῦτα pro τοῦτο. Xenophon Agesil. II. 7. Καὶ οὐ τοῦτο λέξων ἔρχομαι, — —· εἰ γὰρ ταῦτα λέγοιμι, κ. τ. λ.

Et hoc etiam verisimile videbatur, ut et illud superius, non tamen verum, uti neque id erat. Etenim a poëta haec eadem modo contrario dicta sunt:

Vere racematim volitant per florea rura.
Maturos hodie partus quae curat, in auras
Educet Lucina virum.

Ecquid igitur deteriores sunt hi versus, in quibus verba sunt adverbiis subiecta?

Quin etiam diligenter haec esse observanda existimabam; ut, quae tempore priora sint, priora etiam ordine et loco sumantur: qualia sunt haec:

Flexa retro est cervix, iugulata, et tergora rapta.

et:

Dat stridorem arcus, nervus sonat, acta sagitta est.

et:

Hutchinsonus p. 32. „Ταῦτα. Sic saepe Attici πληθυντικῶς rem unam exprimunt. Vide K. A. p. 448. n. 3.“ Idemque tenendum de pronomine relativo. Euripides Androm. v. 270.

ἃ δ' ἔσ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω,
οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω
κακῆς· — — — —

ubi ἃ refertur ad singularem numerum γυναικὸς κακῆς. Schaef.

Αὖ ἔρυσαν] Saepissime occurrit. Iliad. α. v. 459, et β. v. 422. Versus sequens notissimus Iliad. δ. v. 125. Tertius ex Odyss. ζ. desumptus est, v. 115. Edidi vero ex vulgatis Homeri editionibus; cum ita Sylburgius [h. Rob. Stephanus] exhibet:

Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφιπόλου βασιλείου.
Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ.

Nausicaa cum virginibus pila ludens describitur. Hic lusus φέννις appellabatur, (unde *tennis* linguâ nostrâ) quem Suidas ita exprimit: Παιδιὰ διὰ σφαίρας, ὁπηνίκα ἑτέρῳ προδεικνύντες, εἶτα ἄλλῳ ἀφιᾶσι τὴν σφαῖραν, ὥσπερ φενακίζοντες. De quo ita Apollonius 4. Argon. v. 951:

Σφαίρῃ ἀθύρουσιν περιηγέϊ, τὴν μὲν ἔπειτα
Ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
Ὕψι μεταχρονίην· ἡ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει.

Vrr.

Σφαῖραν ἔπειτ᾽ ἔῤῥιψε μετ᾽ ἀμφίπολον βασίλεια·
Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ᾽ ἔμβαλε δίνῃ.

Νὴ Δία, φαίη τις ἄν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ οὐχ οὕτω συντεταγμένα ποιήματα, οὐδὲν ἧττον ἢ ταῦτα καλά.

Πλῆξεν ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, ἣν λίπε κείων.

Πρότερον γὰρ δήπου τὸ ἐπανατείνασθαί ἐστι τοῦ πλῆξαι. Καὶ ἔτι·

50 Ἤλασεν ἄγχι στάς, πέλεκυς δ᾽ ἀπέκοψε τένοντας
Αὐχενίους.

Πρῶτον γὰρ δήπου προσήκει τῷ μέλλοντι τὸν πέλεκυν ἐμβάλλειν εἰς τοὺς τένοντας τοῦ ταύρου, τὸ στῆναι αὐτοῦ πλησίον.

Ἔτι πρὸς τούτοις καὶ ἠξίουν τὰ μὲν ὀνοματικὰ προτάττειν τῶν ἐπιθέτων· τὰ δὲ προσηγορικὰ τῶν ὀνοματικῶν· τὰς δὲ ἀντωνυμίας τῶν προσηγορικῶν· ἔν τε τοῖς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγῆται, καὶ τὰ παρεμφατικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά. Πάντα δὲ ταῦτα διεσάλευσεν ἡ πεῖρα, καὶ τοῦ μηδενὸς ἄξια ἀπέφηνε. Τοτὲ μὲν γὰρ ἐκ τούτων ἐγίνετο καὶ τῶν

Πλῆξεν] Odyss. ξ. v. 425. κόψε δ᾽ ἀνασχόμενος. Alibi (sc. Antiquitatum l. 7. p. 379. iuxta Ed. Sylb.) legit κόψε δ᾽ ἀπαρχόμενος. Hvds. *Var. Lect.* Participium ἀνασχόμενος agnoscit etiam Eustathius, et interpretatur ἀνατείνας. Vpt.

Πλῆξεν] Versus desumptus ex Odyss. ξ. quem duobus versiculis Latinum feci. Agitur de Eumaeo suem mactante. At apud codices Reg. 1. et Colb. alia occurrit lectio, κάλλιπε κείων. Sequens occurrit versus Odyss. γ. non longe a fine. Thrasymedes, Nestoris filius, sacra facturus, taurum securi ferit. Vpt.

τῷ μέλλοντι] Euripidem in Telepho respexisse videatur:

Ἀγάμεμνον, οὐδ᾽, εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων,
Μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμόν,

Deinde pilam misit celerem regina puellae,
Nec tetigit tamen; aequoream proiecit in undam.

Certissime, per deos, dicet aliquis. Sunt tamen versus quam plurimi, nec eodem constructi ordine, qui dicendi venustate his nihil cedunt.

Percussit, manibus sublatis, stipite querno,
Quem capiti impacto proiecit vulnere porcae.

Nam prius elevanda est manus, quam possit ictus infligi. Nec non illud:

Percutit ipse adstans propius, nervosque securis
Cervici abscindit.

Primum scilicet illi, qui securim in tauri tendines immissurus est, ut propius adstet, necesse est.

Volui praeterea, ut substantiva praeponerentur adiectivis, appellativa substantivis, appellativis pronomina: in verbis etiam putavi observandum, ut tempora praesentia derivatis praeirent, modi indicativi infinitivis, et caetera huiusmodi quam plurima. Haec vero omnia ipsa labefecit experientia, ac nullius esse momenti declaravit. Nam modo ex hac similique verborum constructione iucunda proficisci-

Συγγνώσομαι, δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.
VPT.

ἀντωνυμίας] ἀντωνομασίας Colb. HVDS. *Var. Lect.* V. supra p. 21. SCHAEF.

παρεμφατικὰ τῶν ἀπαρεμφάτων] ἀπαρεμφατικὰ τῶν παρεμφατικῶν Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.* Male. Adde quod ἀπαρεμφατικὸς ne graecum quidem est. Ἀπαρέμφατος quid sensu grammatico valeat, satis notum est. Sed, quod Lexica fere tacent, significat etiam in universum *non indicans*, sicque genitivo iungitur. Ammonius de Voc. Differ. p. 8. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον προσώπων. ut corrigendum: neque enim opus cum Valckenario ipsum αἴθε repetere. In Eranio Philone p. 163. legendum: τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον προσώπου. SCHAEF.

ὁμοίων αὐτοῖς ἡδεῖα ἡ σύνθεσις καὶ καλή, τοτὲ δὲ ἐκ τῶν μὴ τοιούτων, ἀλλ' ἐναντίων.

Διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας τῆς θεωρίας ἀπέστην. Ἐμνήσθην δὲ αὐτῶν καὶ νῦν, οὐχ ὡς σπουδῆς ἀξίων· καὶ τὰς διαλεκτικὰς παρεθέμην τέχνας, οὐχ ὡς ἀναγκαίας, ἀλλ' ἵνα μηδεὶς δοκῶν ἔχειν τι αὐτὰς χρήσιμον εἰς τὴν παροῦσαν θεωρίαν, περὶ πολλοῦ ποιῆται εἰδέναι, θηρευθεὶς ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν πραγματειῶν ὁμοιότητά τινα ἐχούσαις, καὶ τῇ δόξῃ τῶν συνταξαμένων αὐτάς.

Τοῖς ἀρχαίοις πολλὴ ἦν πρόνοια τῆς συνθέσεως.

Ἐπάνειμι δὲ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν, ἀφ' ἧς
52 εἰς ταῦτα ἐξέβην· ὅτι πολλὴ πρόνοια τοῖς ἀρχαίοις ἦν, καὶ ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι, φιλοσόφοις τε καὶ ῥήτορσι, τῆς ἰδέας ταύτης· καὶ οὔτε τὰ ὀνόματα

παρεθέμην] Interpres *adhibui.* Imo *apposui, in medium adduxi, citavi.* Nam hic idem fere est quod ἐμνήσθην. Athenaeus T. V. p. 114. f. καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο. p. 279. παρατιθέμενος ἀρχαῖον ἐπίγραμμα τόδε. Schaef.

οὐχ ὡς ἀναγκαίας] Ad institutam hanc scriptionem de vocabulis ordinandis et orationis structura nihil conducit Dialectice; quam etiam in secundo de Oratore apud Ciceronem dimittit Antonius: ut *quae in excogitandis argumentis muta nimium sit, in iudicandis nimium loquax.* Eandem quoque araneorum telae, teste Stobaeo, comparabat Aristo Chius: Ἀρίστων τοὺς λόγους τῶν Διαλεκτικῶν τοῖς τῶν ἀραχνίων ὑφάσμασιν εἴκαζεν, οὐδὲν μὲν χρησίμους, λίαν δὲ τεχνικούς. Est tamen oratori necessaria; quippe quae genus et speciem cuiusque rei quaerit, definiendo explicat, in partes distribuit; iudicat, quae vera, quae falsa sint; quae consequentia, quae repugnantia, videt; ambigua distinguit. Upt.

θηρευθεὶς] Euripides Hippol. v. 967. Br.

— — — — θηρεύουσι γὰρ σεμνοῖς λόγοισιν, — — —

quod miro modo vexat Wakefieldius Silv. Crit. III. p. 76. Xenophon Cyrop. VIII. 2. 2. τούτοις ἐπειρᾶτο τὴν φιλίαν θηρεύειν.

tur et pulchra compoſitio; modo ex diverſa penitus et contraria.

Propterea ob has cauſas ſtudio hoc et contemplatione abſiſtebam. Quorum ipſe mentionem feci, non eo quidem, tanquam alicuius eſſent ponderis; artesque adhibui dialecticas, non tanquam neceſſarias; ſed ne quis, exiſtimans, utile aliquid eſſe in iis ad praeſentem contemplationem, multum ad eas intelligendas laboret, titulis librorum deceptus, ſimilitudinem quandam prae ſe ferentium, aut eorum adeo auctoritate, qui iſtos compoſuerint.

Antiqui magnam ſtructurae orationis habuerunt curam.

Ad eam iam revertor quaeſtionem, a qua ad haec dicenda digreſſus ſum: antiquos ſcilicet, tam poëtas, quam hiſtoricos, tam philoſophos, quam oratores, multum in hac eloquentiae parte curae adhibuiſſe. Illi

In transcurſu defectus Lexicorum expleamus. *Θηρατήριος.* Sophocles Oenom. Fragm. III.

> *Τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.*

Θηράτωρ. Nicolaus Damaſc. p. 47. extr. Orell. *ὁ δὲ θηράτωρ ἐπὶ τὸν δόρκον.* Clemens Alexandr. p. 328, 14. Pott. *λεξειδίων θηράτορες.* Schaef.

ταῖς ἐπιγραφαῖς] Cuiusmodi multas apud Laertium in vita Chryſippi reperies: *Περὶ Λέξεων, πρὸς Σωσιγένην καὶ Ἀλέξανδρον, ί. Περὶ στοιχείων τοῦ λόγου, πρὸς Νικίαν, ά. Περὶ τῆς κατὰ τὰς λέξεις ἀνωμαλίας, πρὸς Δίωνα, δ'.* Pari fere modo et Cicero de Oratore lib. 2. *In philoſophos veſtros ſi quando incidi, deceptus indicibus librorum, quod ſunt fere inſcripti de rebus notis et illuſtribus.* Vpt.

τῇ δόξῃ τῶν συνταξαμένων]. Zenonis ſcilicet Eleatae, dialectices inventoris; et in primis Chryſippi, qui magnam ob artes dialecticas ſui nominis famam reliquerat. Vpt.

Ἐπάνειμι] Locum, unde huc declinavit, Sectione quarta conſule: *Τοῖς μὲν οὖν ἀρχαίοις. Sed unde huc digreſſa eſt, eodem redeat oratio.* Cicero de divinatione. Paula infra pro decompoſito *συνεξευρεῖν* Reg. 1. et Colb. *ἐξευρεῖν* legunt. Vpt.

τοῖς ὀνόμασιν, οὔτε τὰ κῶλα τοῖς κώλοις, οὔτε τὰς περιόδους ἀλλήλαις εἰκῆ συνάπτειν ᾤοντο δεῖν· τέχνη δέ τις ἦν παρ᾽ αὐτοῖς καὶ θεωρήματα, οἷς χρώμενοι συνετίθεσαν εὖ. Τίνα δὲ ἦν τὰ θεωρήματα ταῦτα, πειράσομαι διδάσκειν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ· ὅσα μοι δύναμις ἐγένετο συνεξευρεῖν, οὐχ ἅπαντα λέγων, ἀλλ᾽ αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα.

ΤΜΗΜΑ ϛ'.

Τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης ἔργα τρία.

Δοκεῖ μοι τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης τρία ἔργα εἶναι· ἓν μὲν, ἰδεῖν τί μετὰ τίνος ἁρμοττόμενον πέφυκε καλὴν καὶ ἡδεῖαν λήψεσθαι συζυγίαν· ἕτερον δὲ, γνῶναι τῶν ἁρμόττεσθαι μελλόντων πρὸς ἄλληλα πῶς ἂν ἕκαστον σχηματισθὲν κρεῖττονα φαίνεσθαι ποιήσειε τὴν ἁρμονίαν· τρίτον δὲ, τί δεῖται μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων, ἀφαιρέσεως λέγω καὶ προσθήκης καὶ ἀλλοιώσεως, γνῶναί τε πῶς καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν χρείαν οἰκείως ἐξεργάσασθαι.

λέγων] λέγω de meo dedi, *inquam*, pro vulg. λέγων. poterat dictio ὅσα suspicionem movere, rhetoricum omnia complexurum esse. cui errori quo occurrat, addit λέγω, quae est dictio auctoris lectorem admonentis et quasi paciscentis, conditionesque ferentis, quibus cum eo sit acturus. Reisk. Revocavi participium, quod miror viro praestantissimo displicuisse. λέγων, *sic tamen ut dicam*. Praeterea inverti interpunctionem: vulgo enim post ὦ commatis, post συνεξευρεῖν coli signo distinguunt. Schaef.

Δοκεῖ μοι] Wolf. l. δοκεῖ δή μοι. Sylb. Initio prioris Sect. Ἐδόκει δή μοι; infra tamen Sect. 10: δοκεῖ δέ μοι. Atque ita sententiam repraesentavi, ne insuavis videretur. Vpt.

In prima et secunda editione Vptonus, ut vulgo, Δοκεῖ μοι dederat: in tertia interseruit particulam δέ. Non opus. Schaef.

τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης] Sic Sect. VII. in. IX. f. Vid. L.

etenim nec verba verbis, nec membris membra, nec periodos temere inter ſe committendas eſſe cenſuerunt. Erat autem iis quaedam ars et praecepta, quorum ope ac beneficio pulchra utebantur compoſitione. Quae autem haec fuerint praecepta, quantum potero pro facultate ſolertiae meae in his rebus inquirendis, edocere conabor: nec tamen dicam omnia, ſed quae maxime ſint neceſſaria.

SECTIO VI.

Tria eſſe, quae ad facultatem ſtruendae orationis potiſſimum ſpectant.

Tria ſunt, ut mihi quidem videtur, quae ſpectant ad facultatem ſtruendae orationis: unum quidem, quid cum quo connexum pulchram ſoleat accipere et iucundam compoſitionem: alterum vero, quo pacto eorum ſingula, quae componenda ſunt, nova conformatione efficiant, ut praeſtantior iunctura orationis videatur: tertium autem, paratis vocabulis, eorum quaenam aliqua indigeant mutatione, ſive ea ablatio ſit, ſive appoſitio, ſive denique in aliam quamlibet formam traductio; nec non ad rem praeſentem quibus modis aptiſſime ſingula

Boſ. Ellipſ. v. Τέχνη. Euſtathius ad Homer. Od. p. 1771, 44. (p. 560, 21.) τοιαύτης δὲ συνθετικῆς δυνάμεως. Schaef.

ἀναλήψεσθαι] Pro quo codices Reg. 2. et Colb. λήψεσθαι legunt, quae vox paulo infra occurrit; et mox Reg. 1. et Colb. κατασκευῆς pro μετασκευῆς, ſed paucis interiectis idem invenies vocabulum. Vpt. Reiskius λήψεσθαι, quem ſecutus ſum. Schaef.

τρίτον δὲ, τί δεῖται] f. τρίτον δ', εἴ τι δεῖται. et ſic de meo dedi, pro vulg. τρίτον δὲ, τί δεῖται. p. 40. 10. εἴ τι δύσεδρόν ἐστι. Reisk. Placet. Schaef.

προσθήκης] προσθέσεως Reg. 2. Hvds. *Var. Lect.*

γνῶναί τε πῶς] Reiskius γνῶναί τέ πως. „πως encliticum" inquit „hinc tollendum eſt; ſive ut prorſus expungatur, ſive ut pone οἰκείως collocetur." Malim plane delere hanc particulam, natam, opinor, ex ſequente copula. Conf. Meletem. Crit. p. 73. Schaef.

Τί δὲ τούτων ἕκαστον δύναται, σαφέστερον ἐρῶ, χρησάμενος εἰκόσι τῶν δημιουργικῶν τεχνῶν τισιν, ἃς ἅπαντες ἴσασιν· οἰκοδομικῇ λέγω, καὶ ναυπηγικῇ, καὶ ταῖς παραπλησίαις. Ὅ τε γὰρ οἰκοδόμος, ὅταν πορίσηται τὴν ὕλην, ἐξ ἧς μέλλει κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν, λίθους,
54 καὶ ξύλα, καὶ κέραμον, καὶ τἄλλα πάντα, συντίθησιν ἐκ τούτων ἤδη τὸ ἔργον, τρία ταῦτα πραγματευόμενος· ποίῳ δεῖ λίθῳ τε καὶ ξύλῳ καὶ πλίνθῳ ποῖον ἁρμόσαι λίθον, ἢ ξύλον, ἢ πλίνθον· ἔπειτα, πῶς τῶν ἁρμοζομένων ἕκαστον καὶ ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδράσαι· καὶ τρίτον, εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν, ἀποκροῦσαι καὶ

Τί — δύναται] *Quid — sibi velit. Quomodo — sit intelligendum.* Herodotus II. c. 30. in. δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος — οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ. L. IV. c. 192. extr. δύναται δὲ — βουνοί. quomodo etiam Pausanias III. 11. 4. Αὔγουστος, ὃ — δύναται — σεβαστός. Thucydides VII. c. 58. m. δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι. quod ab Interprete perperam versum, rectius vertit Wallius in Dukeri praefatione. Ammonius de Voc. Differ. p. 97. δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλλ' πεπασμένον. Similius nostro loco Antiphaneum illud Athenaei T. IV. p. 183. τί δὴ δύναται τὸ ῥηθέν; coll. Koppiers. Observ. Philolog. p. 35. s. Plutarchus Mor. T. I. p. 8. s. Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐδέπω συμβαλεῖν ἐχόντων, τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύναται, καὶ τί βουλόμενος τοὺς σκύλακας ἐπεδείκνυεν, κ. τ. λ. SCHAEF.

δημιουργῶν] Wolf. mavult δημιουργικῶν. SYLB. Wolfii coniecturam in contextu reformando secutus sum, ut quae sit certissima, et mox ναυπηγικῇ admisi, emendante Sylburgio. VPT. In utroque Vptonum secutus sum. Ita etiam Reiskius. Ceterum Reiskiana post δημιουργικῶν habet τε: quod sphalma typotheticum interpretor. SCHAEF.

ναυτικῇ] Pro ναυτικῇ vereor ne auctor scripserit ναυπηγικῇ, ut coniicere licet e v. 6. SYLB.

πορίσηται] *sibi paraverit.* V. Lambin. Epist. ad Muretum in Mureti Oper. T. I. p. 402. Ruhnk. Ex abundanti (sic enim malim quam „maioris emphaseos gratia," ut placet Kustero de Verb. Med. p. 96. Woll.) Lycurgus p. 185. Reisk. τὴν σωτηρίαν αὑτοῖς ἔμελλον πορίζεσθαι. quemadmodum Diodorus Sicul. XV. c. 79. ἑαυτοῖς ἐπορίσαντο τὴν σωτηρίαν. Nam fere dicunt simpliciter πορίζεσθαι τὴν σωτηρίαν. V. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. II. p.

elaborentur. Quam vero potestatem eorum unumquodque habeat, a me apertius dicetur, adductis ad haec illustranda exemplis quarundam artium vulgarium, quae satis omnibus sunt notae; architecturae naviumque fabricandarum scientiam dico, et quae sunt istiusmodi. Nam cum aedificatori praesto est materia, ex qua domum oporteat struere, lapides, ligna, tegulae, ac id genus alia; opus demum ex his constituit, haec tria sedulo animadvertens: quali nempe cum lapide et ligno et latere qualem deceat lapidem, vel lignum, aut laterem, componere: eorum deinde unumquodque, quae ita aptantur, quo modo oporteat et quo in latere collocare: tertio, locari si quid

116. (ubi fugit Virum Summum locus in Excerpt. Legat. p. 631. 13. τὴν ἰδίαν σωτηρίαν πορισάμενος.) it. p. 616. Syrianus ad Hermog. p. 150. (Ernest. Lexic. Technol. Graec. Rhetor. p. 278.) τὴν σωτηρίαν διὰ τούτου πορίζομένων. SCHAEF.

ἐπὶ ποίας πλευρὰς] Malet fortasse quispiam singulariter, ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδράσαι. SYLB. Ita reposui pro plurali πλευράς. Mox etiam in codicibus Reg. 1. et Colb. pro εὔεδρον habes ἑδραῖον, quod praeterire nolui. VPT. Etiam Reiskius πλευρᾶς. Ceterum vulgo ἑδρᾶσαι: male. Recte Sylb[illegible]us in nota παροξύνει. Vid. [illegible]estion. p. 31. (Anal. Brunck. T. I. p. 205.) Macedon. Epigr. XXIII. extr. Epigr. adesp. CCXX. SCHAEF.

δύσεδρον] Mire ferax talium compositorum lingua Graeca. Horum cum numerus non exiguus Lexicographos fugerit, age, hunc quoque Lexicorum defectum pro virili parte sarciamus. Δυσαυγής. Manetho V. c. 180. μιμοῦνται δυσαυγῆ Κυβελήϊον ἔνθεον Ἄττιν. coll. Dorvill. ad Chariton. p. 763. Vid. Hemsterhus. in Musgravii Exercitat. in Euripid. p. 84. (s. in Musgravii Not. ad Euripid. Supplic. v. 654.) — Δυσαίθριος. Euripides Heraclid. v. 860. Musgr. ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου. — Δυσαίνιγμα. Scholiastes ad Euripid. Phoeniss. v. 45: διὰ τὸ δυσαίνιγμα τῆς Σφιγγός. ad q. l. vid. Valckenar. p. 609. — Δυσανapόρευτος. Philo T. I. p. 672. 30. δυσαναπορεύτοις βαράθροις περιπαρέντες. „ ubi legi forsan debet. δυσδιαπορεύτοις βάθεσι π." Valckenarius Adnotat. in Phalaridea Lennepii p. XIV. — Δυσάπιστος. Strato XXI. v. 3. ψυχὴ δ' ἡ δυσάπιστος ἀγαλλομένη πεπότηται. ut bene Codex, quem Brunckius sequi debebat. Verte: *minime morigera, contumacissima*. V. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 24. s. Compares δυσ-

περικόψαι, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὔεδρον ποιῆσαι· ὅ τε

ἄμμορος. Schol. Ven. ad Homer. Il. XXII. v. 428. Δυσάμμορος. δεδιπλασίακε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυς καὶ α ταὐτὸν δηλοῦσιν. — Δυσαπόβλητος. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 1818. 28. (p. 628. 35.) δυσαπόβλητοι γάρ, ἔτι δ' ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δὴ (f. δὲ) καὶ αἱ φαῦλαι. — Δύσβιος. Excerpta Lexici Sangerm. MS. in Valckenarii Theocriteis ad Adonias. p. 217. C. Ἄβιος. — ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει. — Δυσγαμία. Manetho V. v. 67. δυσγαμίην. — Δυσδιαλλάκτως. Ammonius de Voc. Differ. p. 64. δυσδιαλλάκτως ἔχων. — Δύσδωρον. Excerpta e Tzetzae allegorica Homeri expositione in Burgessii Init. Homeric. p. 68. Ὁ δὲ Μενέλαος λαβὼν τὰ δύσδωρα τὰ δῶρα. Conf. Sophocleum illud Aiac. v. 665. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. — Δυσέγερτος. Theophanes Nonnus T. I. p. 114. Κῶμα λέγεται ὁ βαθὺς καὶ παρὰ φύσιν δυσέγερτος ὕπνος. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 1733. 36. (p. 505. 2.) οὐχ ὡς ἀνέγερτος δηλαδή, ἀλλ' ὡς δυσέγερτος. — Δυσέκπνευστος. Habet Scholiastes ad Euripid. Phoeniss. v. 1447. — Δυσένδοτος. „Vox rarissima, et Lexicographis commendanda. Occurrit apud Eusebium Demonst. Evang. lib. IX. p. 420. Τοὺς ἀπιστοῦντας καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ δυσενδότους." Toup, Emendat. in Suid. T. II. p. 492. — Δυσεντέριον. Moeris p. 129. Δυσεντερία, θηλυκῶς, Ἀττικῶς. δυσεντέριον, Ἕλληνες. — Δυσεξήνυστος. Euripides Hippol. v. 1248. Br. δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθείς. Al. male (nam corrumpit metrum. v. Helen. v. 1305. Musgr. Theocrit. XV. v. 87.) δυσεξήνυτον, quod Lexica habent. (Valckenarius ad h. v. p. 297. b. D. „— nec Δυσήνυτον tantum, sed et Δυσήνυτος invenisse videtur Hesychius." Nimirum hic T. I. c. 1046. καὶ Δυσήνυκτον. Albertius: „An Δυσήνυστον?" Hac quoque forma Lexica carent. Ceterum ne de dorismo hic cogites, impedit litera η.) — Δυσέψανος. Suidas T. III. p. 448. ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον. — Δυσέψητος. Phrynichus ineditus in Ruhnkenii Animadvers. ad Timaei Lex. Plat. p. 53. τὸ μέντοι ἀτεράμων κυρίως ἐπὶ τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων τιθέασιν. — Δυσήβολος. Hesychius T. I. c. 1045. Δυσήβολον. δυσάντητον. ex Hemsterhusii emendatione in Auctar. Emendat. — Δυσήκεστος. Epigramma in Iacobsii Exercitat. Crit. T. II. p. 203. οἱ δὲ δυσηκέστων ἥρπασαν ἐκ καμάτων. (V. 1. corrig. χρύφιον γόνον.) — Δυσημέρημα. Scholiastes ad Homer. Il. VI. v. 336. Διὰ τὴν λύπην, ἀνίαν καὶ συμφορὰν τοῦ δυσημερήματος. — Δυσημέριος. Aeschylus Sphing. Fragm. p. 645. a. Pauw. Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν κύνα πέμπει. — Δυσθαλία. Sophron in Apollonii Alex. libello MS. περὶ Ἀντωνυμίας (Valckenar. Adnotat. in Adonias. Theocr. p. 302. A.):

non eſt adeo habile, frangendo recidendoque id effingere,

ταὶ δυσθαλίαι. — Δυσθεραπεύτως. Ammonius de Voc. Differ. p. 11. τοὺς ἠκισμένους καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα. — Δύσκλιτος. Etymologicum M. c. 809. 34. ἐν τοῖς Εὐλογίου τοῦ σχολαστικοῦ δυσκλίτοις ῥήμασι. — Δυσκολέκβατος. Diodorus Sicul. V. c. 5. πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασιν δυσεμβόλοις. Weſſelingius in Addend. „Ad vocem δυσεμβόλοις additur [in Codice Vrſini] ἤγουν δυσκολεκβάτοις." — Δυσμαχητέον. Sophocles Antig. v. 1106. — Δυσμετάπεμπτος. Euſtathius ad Homer. Il. p. 1084. 41. (p. 1111. 42.) δυσπέμφελος —, ὅ ἐστι δύσκολος, δυσμετάπεμπτος. — Δυσπαραποίητος. Ammonius de Voc. Differ. p. 74. τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα. ex Hemſterhuſii emendatione. — Δυσπαρατήρητος. Antigonus Caryſt. CXL. ἀνεξέταστόν τι ἔχειν καὶ δυσπαρατήρητον. „Vocabulo δυσπαρατήρητον ditari poſſunt lexica." Locella in Annotat. ſubiectis Marbodo de Gemmis p. 162. — Δυσπέλαστος. Sophocles Fragm. ex incert. Tragoed. X. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν. — Δυσπονία. Manetho IV. v. 259. ὑπουργοὶ δυσπονίης. coll. Dorvill. ad Chariton. p. 749. — [Δυσσαίνω. Huius verbi etſi nullum ſuppetit exemplum, Graecos tamen eo uſos fuiſſe vix dubites. Hinc δύσσηνος (vulgo δύσηνος), quemadmodum ἄσηνος, eiusdem vox ſignificationis, a verbo ἀσαίνω, cuius veſtigia ſatis expreſſa in Grammaticorum ſcriptis apparent. Vid. H. Stephan. Ind. in Theſaur. L. Gr. c. 555. C. 556. F. Conf. Ruhnken. Epiſt. Crit. p. 158. extr.] — Δύσστομος. Epigr. XXXII. in Aurigar. Stat. v. 3. οὔτε χαλινοῖς Δύσστομος ἱππείῃ σοῖς ἀπίθησε γένυς. ubi v. Brunck. — Δυστόκεια. Heſychius T. I. c. 1051. Δυστόκεια. ἐπὶ κακῷ τετόκυῖα. ex Kuſteri emendatione. Conf. Hemſterhuſ. in Auctar. Emendat. ad Heſych. T. II. c. 112. — Δυστοκεύς. Epigramma adeſp. DCCIII. v. 4. δυστοκέες τοκέες. Quo minus de illa Kuſteri emendatione dubites. [Callimachium δυστοκέες Hymn. in Del. v. 242. a δυστοκῆς derivandum videatur. Niſi, quod ſuſpicor, locus corruptus eſt: placetque etiam mihi Lennepii ratio corrigentis δυστοκίαις. Vid. Ruhnken. Epiſt. Crit. p. 158.] — Δυστραπελία. Diodorus Sicul. V. c. 15. διὰ τὰς δυσχωρίας καὶ τὴν ἐν τοῖς καταγείοις δυστραπέλειαν. (Malim παροξυτόνως.) Idem XVII. c. 82. περιεγίνετο τῆς τοπικῆς δυστραπελείας. — Δύστρωτος. Etymologicon M. c. 163. 28. φύσει δύστρωτον. — Δυσφήμως. Phrynichus ineditus in Valckenarii Diatr. Euripid. p. 109. Δυσοιωνεῖν, (quod verbum, nusquam Valckenario lectum, Schneiderus primus, ſed tacito Grammatici nomine, commemoravit.) τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι. — Δύσφωρος. V. Wyt-

ναυπηγὸς τὰ αὐτὰ ταῦτα πραγματεύεται δή. Παραπλήσιά φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τοὺς μέλλοντας εὖ συνθήσειν τὰ τοῦ λόγου μόρια. Πρῶτον μὲν, σκοπεῖν ποῖον ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων τι μορίων, ποίῳ συνταχθὲν ἐπιτηδείως ἔσαι κείμενον, καὶ πῶς οὐκ ἄμεινον· οὐ γὰρ δὴ πάντα γε μετὰ πάντων τιθέμενα ὁμοίως πέφυκε διατιθέναι τὰς ἀκοάς. Ἔπειτα, διακρίνειν πῶς σχηματισθὲν τοὔνομα, ἢ τὸ ῥῆμα, ἢ τῶν ἄλλων ὁτιδήποτε, χαριέστερόν ἱδρυνθήσεται καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα πρεπωδέστερον. Λέγω δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἑνικῶς ἢ πληθυντικῶς λαμβανόμενα κρείττω λήψεται συζυγίαν· καὶ πότερον κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐκφερόμενα πτῶσιν, ἢ κατὰ τῶν πλαγίων τινά· καὶ εἴ τινα πέφυκεν ἐξ ἀρσενικῶν γίνεσθαι θηλυκά, ἢ ἐκ θηλυκῶν ἀρσενικά, ἢ οὐδέτερα, ἐκ τούτων πῶς ἂν

tenbach. in Bibl. Crit. II. 2. p. 54. — Δύσχειροι. V. Wyttenbach. Ibid. In Diodoro Sic. V. c. 34. Codicibus non nolentibus legendum esse suspicor: δυσχειρότατοι τοῖς ἄλλοις εἰσί. — Δυσωπικῶς. Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 21. ἔπαιξε δὲ ἅμα χαριέντως καὶ δυσωπικῶς ὁ Καρίων. Schaef.

πραγματεύεται δή. Παραπλήσια] f. πραγματεύεται. καὶ δὴ παραπλήσια, aut οἷς δὴ παραπλ. Reisk. Particula sic posita Reiskium, opinor, offendit. Iure. In οἷς δὴ π. ego quoque incidi: estque hoc unice tenendum. Millies δὴ hoc modo pronomen relativum sequitur, quod hîc ultimae literae verbi praegressi hauserunt. Schaef.

ὁμοίως] Vide quae annotavit Sylburgius ad initium Sectionis duodecimae. Upt.

χαριέστερον ἱδρυνθήσεται κ. τ. λ.] Vulgo sic: χαριέστερον ἱδρυνθήσεται· καὶ πότερον ἑνικῶς κ. τ. λ. ceteris omissis. Ad καὶ Hudsonus in Var. Lect. „Καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα πρεπωδέστερον· λέγω δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἑνικῶς Reg. 1. et Colb. Καὶ πότερα ἑνικῶς Reg. 2.“ Hanc accessionem, qua oratio carere nequit, in textum primus intulit Reiskius. Schaef.

πότερον ἑνικῶς] Ita Virgilius partim invidiae augendae gratia, partim orationis ornandae, ad numerum pluralem transit, lib. 2. Aeneid. *Vós araé, ensesque nefandi, Quos fugi.* Idem, ne

dum loco ſuo aptum evadat. Quae etiam a naupego ſtudioſe obſervantur. His etiam ſimilia ab iis eſſe praeſtanda dico, quibus curae eſt orationis partes bene componere. Primum itaque eorum eſt videre, quale nomen, aut verbum, aut caeterorum pars alia, quali coniuncta ſcite ponatur, ita ut nihil ſupra: (neque enim eſt, ut omnia temere omnibus appoſita noſtras aeque adficiant aures) deinde diiudicare, quo modo nomen aliquod conformatum, aut verbum, aut alia pars quaepiam orationis, venuſtius collocetur; numero utrum ſingulari accepta, an plurali, meliorem obtineant ſtructuram; rectone, an obliquo caſu prolata; ſi qua etiam ex maſculinis ſoleant in foeminina tranſire, aut ex foemininis in maſculina, vel neutra, atque inde praeſtantiori con-

faceret ὁμοιοτέλευτον, maſculino genere uſus eſt:

Cum canibus timidi venient ad pocula damae.

Pauci quidem inter Graecos Latinosque ſcriptores aut ſimiliter deſinentia, aut plura eodem modo declinata, coniungunt vocabula. [Omnino lege egregium de hoc argumento caput XX. libri XIII. Noctium Atticarum Gellii, quod inprimis iis qui in veterum monumenta ſtilo tam fortiter graſſantur, accurate perpendendum etiam atque etiam commendo. Me quidem, cui natura aures, non Graecas, non Romanas, ſed Germanas tribuit, tales diſputationes, qualis illa Gellii eſt, prope ad deſperationem adducunt. Schaef.]

Sed hoc loco, quod notatu dignum, multa addunt et Reg. 1. et Colb. nec ea a re aliena. Καὶ πρὸς τὰ ὑποκείμενα πρεπωδεστέραν. λέγω δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὀνομάτων, πότερον ἑνικῶς. Pro maſculino ipſe πρεπωδεστέραν dedi, ut cum ſubſtantivo συζυγίαν copuletur. Vpt. Parum attendens vir doctiſſimus, quo loco Codices haec inſerant, πρεπωδέστερον, quod neutrius eſt generis, non maſculini, male refert ad συζυγίαν. Schaef.

λαμβανόμενα — λήψεται] En idem verbum, una voce interſerta, iteratum. Schaef.

ἀρσενικῶν] ἀῤῥενικῶν, et mox ἀῤῥενικὰ Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ἄμεινον σχηματισθείη, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Ἐπὶ
δὲ τῶν ῥημάτων, πότερα κρείττονα ἔσαι λαμβανόμενα,
τὰ ὀρθὰ, ἢ τὰ ὕπτια· καὶ κατὰ ποίας ἐγκλίσεις ἐκφε-
ρόμενα, ἃς δή τινες πτώσεις ῥηματικὰς καλοῦσι, κρα-
τίσην ἕδραν λήψεται· καὶ ποίας παρεμφαίνοντα δια-
φορὰς χρόνων, καὶ εἴ τινα τοῖς ῥήμασιν ἄλλα παρα-
κολουθεῖν πέφυκε. Τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν φυλακτέον, ἵνα μὴ καθ' ἓν
56 ἕκασον λέγω. Ἐπὶ δὲ τούτοις, τὰ ληφθέντα διακρίνειν,
εἴ τι δεῖ μετασκευῆς ὄνομα, ἢ ῥῆμα, ὡς ἂν εναρμονιώ-
τερόν τε καὶ εὐεδρότερον γένοιτο. Τοῦτο τὸ σοιχεῖον
ἐν μὲν ποιητικῇ δαψιλέσερόν ἐσιν, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς
σπανιώτερον· γίνεται δὲ καὶ ἐν τούτοις, ἐφ' ὁπόσον ἂν
ἐγχωρῇ. Ὅ τε γὰρ λέγων, „Εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα,"
προστέθεικέ τι τῇ ἀντωνυμίᾳ γράμμα, τῆς συνθέσεως
σοχαζόμενος· ἄρτιον γὰρ ἦν „Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα"
εἰπεῖν· καὶ πάλιν ὁ λέγων, „Κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν
ὑποκριτὴν," τῇ προθέσει παρηύξηκε τοὔνομα· τὸ γὰρ

εἴ τι δεῖ μετασκευῆς ὄνομα] Digna, quam attendas, constructio in Rhetore nostro: nisi is, quod mihi quidem probabile videtur, scripsit εἴ τι δεῖται μετασκευῆς ὄνομα. Sic antea hui. Sect. in. τί δεῖται μετασκευῆς τῶν λαμβανομένων. Ceterum passim confusa δεῖ et δέομαι. In Philostrati Heroic. p. 256. Boiss. nunc legimus ex Codicibus editum: Τί δέ σοι δεῖ δούλης Ἰλιάδος; Antea vulgatum erat: τί δέοιτο δ. Ἰ. Pausanias IV. c. 29. in. χρημάτων ἐσπανίζετο Φίλιππος, καὶ (ἐδεῖτο γάρ οἱ πάντως γενέσθαι χρήματα) ἀποσέλλει Δημήτριον ναυσὶν ἐς Πελοπόννησον. Lego: ἔδει γάρ οἱ κ. τ. λ. Conf. Herodot. I. c. 8. χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος, (χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς,) ἔλεγε πρὸς τὸν Γύγην τοιάδε. Schaef.

μετασκευῆς] κατασκευῆς Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

ἐναρμονιώτερον] Pro ἐναρμονιώτερον malet fortasse quispiam εὐαρμονιώτερον, ut mox sequitur εὐεδρότερον. Sylb. Nolim vulgatam tentare. Τὸ εὖ iam involutum latet in vocibus ἁρμόνιος, ἐναρμόνιος: nec, quod sciam,

formatione effingantur; et caetera his similia. In verbis etiam, rectane, an supina, usui sint commodiora; tum quibus modis prolata, (quos nonnulli verborum casus appellant) optimam sedem habeant; quas tandem temporum differentias indicantia; ac si quod aliud ulterius sit, quod verbis soleat accidere. Haec vero in caeteris quoque orationis partibus sunt observanda, ne mihi de singulis necesse sit dicere. Praeterea quae sumuntur vocabula, discernant ea oportet, si quod ex iis aut nomen, aut verbum, mutatione indigeat, quo iucundius in oratione et aequabilius collocetur. Cuius quidem principii in poëtica frequentior occurrit usus, in soluta vero oratione rarior; quatenus scilicet licuerit. Nam qui „Εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα" dixit, unam dedita opera pronomini apposuit literam, structurae ratione habita: integrum enim esset „Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα" dixisse. Rursum quum scribit, „Κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτήν," verbum appositione auxit; etenim „Ἰδὼν" sufficeret.

εὐαρμόνιος usquam repertum fuit. Antipater Sidon. LXXV. v. 3.

εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων
ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων,
βάρβιτ', ἐνεκρούου νέκταρ
ἐναρμόνιον.

Vicissim Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 351. Harles. in Eustathio ad Homer. Il. p. 5. 33. (p. 5. 1.) pro εὐάρμοστον legendum censet ἐνάρμοστον: quod non magis probo. Schaef.

σπανιώτερον] Levem mutationem feci, nova interpunctione adhibita. Antea legebatur, ut puto, minus concinne: ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίνεταί τε, καὶ ἐν τούτοις, ἐφ' ὁπόσον ἂν ἐγχωρῇ. Vpt. Secutus sum Vptonum. Alius τε plane delere malit. Schaef.

Εἰς τουτονὶ] Locus desumptus est ex initio orationis Demosth. περὶ Στεφάνου. Idem etiam paulo post, Περὶ τούτων δ' ὄντος τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος. Vide Fabium lib. 9. cap. 4. Vtrum volet sumat compositio, *Vitavisse*, vel *Vitasse*: *Deprehendere*, vel *Deprendere*. Vpt.

ἄρτιον] Illud alterum igitur, ex sententia Rhetoris, περισσόν. Schaef.

„Ἰδὼν“ ἀπέχρη· ὅ τε γράφων, „Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' ἥκειν,“ ταῖς συναλοιφαῖς ἠλάττωκε τὰ μόρια τοῦ λόγου, καὶ παρακέκρουκέ τινα τῶν γραμμάτων· καὶ ὅ τε „Ἐποίησε“ ἀντὶ τοῦ „Ἐποίησεν“ λέγων χωρὶς τοῦ ν, καὶ „Ἔγραψε“ ἀντὶ τοῦ „Ἔγραψεν“ λέγων, καὶ „Ἀφαιρήσομαι“ ἀντὶ τοῦ „Ἀφαιρεθήσομαι,“ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ὅ τε „Χοροφιλῆσαι“ λέγων τὸ „Φιλοχορῆσαι,“ καὶ „Λελύσεται“ λέγων τὸ „Λυθήσεται,“ καὶ τὰ τοιουτότροπα, μετασκευάζει τὰς λέξεις, ἵνα αὐτῷ γένοιντο ἁρμοσθεῖσαι καλλίους καὶ ἐπιτηδειότεραι.

ΤΜΗΜΑ ζ.

Τῶν κώλων ἁρμογή, ἡ δευτέρα τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης θεωρία.

58 Μία μὲν δὴ θεωρία τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης ἡ περὶ αὐτὰ τὰ πρῶτα μόρια καὶ στοιχεῖα τῆς λέξεως· ἑτέρα δὲ, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ἔφαμεν, ἡ περὶ τὰ

ἀπέχρη] ἀπέχρηκεν Colb. Huds. *Var. Lect.*

ἥκειν] Pro corrupto εἴκειν [priorum editionum] ex Demosthene reposui ἥκειν. Hunc locum fuse examinat Dionysius Sect. 25. Est autem desumptus ex initio orationis adversus Aristocratem. Upt. ἥκειν etiam in Reiskiana. Passim confusa haec verba. Antiphilus Epigr. IX. v. 3.

— — — — ἃ καλὸν ἔγχος,
ᾧ πόντος καὶ χθὼν εἶκε κραδαινομένῳ.

Codex Vatic. perperam ἧκε κρ. Schaef.

ἠλάττωκε μόρια] Formatur ab ἐλαττόω, imminuo. Sed τὰ articulus ante μόρια, ut arbitror, e contextu excidit. Apposite Demetrius Sect. 184. Κἂν μετροειδῆ δὲ ᾖ, τὴν αὐτὴν ποιήσει χάριν. λανθανόντως δέ τοι παραδύεται ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης ἡδονῆς χάρις. Hic enim carmen habes elegiacum, si unam in fine addideris syllabam. Upt. Addidi articulum, quem Uptonus excidisse viderat. Schaef.

καὶ ὅ τε „Ἐποίησε“ κ. τ. λ.] Locus hic triplici metaplasmo, mutatione, additione, et transpositione, sic videtur interpolandus: καὶ ὃ Ἐποίησεν ἀντὶ τοῦ

Et qui illud ſcripſit: „Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' ἥκειν," duplici vocalium eliſione contraxit orationis partes, et quasdam propria de ſede literas depulit. Et qui „Ἐποίησε" pro „Ἐποίησεν" ſine ν dicit, et „Ἔγραψε" pro „Ἔγραψεν," et „Ἀφαιρήσομαι" pro „Ἀφαιρεθήσομαι," et quae his ſimilia. Sic qui „Χωροφιλῆσαι" eodem uſurpat ſenſu, quo „Φιλοχωρῆσαι," et „Λελύσεται," quo „Λυθήσεται," ac alia huiusmodi: eo fine dictiones ille conformat, ut ſuo quaeque loco poſitae ornatiores inde ſibi atque habiliores evadant.

SECTIO VII.

Membrorum compoſitio, ſecunda in arte ſtruendae orationis contemplatio.

Haec itaque prima eſt commentatio, quae ad facultatem componendi pertinet; quae quidem primas circa partes atque elementa verſatur orationis. Altera vero,

Ἐποίησε λέγων, μετὰ τοῦ ν· καὶ Ἔγραψε ἀντὶ τοῦ Ἔγραψεν, χωρὶς τοῦ ν· καὶ Ἀφαιρ. ut ſcilicet omnia haec nominativa referantur ad unum verbum μετασκευάζει, quod ſequitur v. 28. SYLB.

Καὶ ὅ τε Ἐποίησε ἀντὶ τοῦ Ἐποίησεν λέγων etc. Colb. HVDS. *Var. Lect.*

Vulg. καὶ τὸ Ἐποίησεν ἀντὶ τοῦ Ἐποίησε λέγων etc. Aſcivi lectionem Codicis Colb. ut unice veram. Eâdem plane ſtructurâ mox: ὅ τε „Χωροφιλῆσαι" λέγων τὸ „Φιλοχωρῆσαι," καὶ „Λελύσεται" λέγων τὸ „Λυθήσεται." SCHAEF.

Ἀφαιρήσομαι] Vid. Kuſter. de Verb. Med. prope fin. et Tzſchuck. ad Strabon. T. IV. p. 254. Quanquam hic uſus futuri medii certis finibus regitur. Conf. Porſon. ad Euripid. Med. v. 336. SCHAEF.

πάντα τὰ τοιαῦτα] Articulum omittunt tres Vptonianae. In prima excidit per operarum, credo, negligentiam. SCHAEF.

Χωροφιλῆσαι] Pollux IX. 13. χωροφιλεῖν παρὰ Ἀντιφῶντι. Locus Oratoris eſt p. 744. Reisk. εἰ δ' ἐν Αἴγῳ χωροφιλεῖ. SCHAEF.

κατ' ἀρχὰς] Locum ſecundae Sect. indicat: Ἔςι δὲ τῆς συνθέ-

καλούμενα κῶλα, ποικιλωτέρας τε δεομένη πραγματείας καὶ μείζονος· ὑπὲρ ἧς αὐτίκα δὴ πειράσομαι λέγειν ὡς ἔχω γνώμης. Καὶ γὰρ ταῦτα ἁρμόσαι πρὸς ἄλληλα δεῖ, ὡς οἰκεῖα φαίνεσθαι καὶ φίλα, καὶ σχηματίσαι ὡς ἂν ἐνδέχηται κράτιστα, προσμετασκευάσαι τε, εἴ πού τι δέοι, μειώσει καὶ πλεονασμῷ, καὶ εἰ δή τινα ἄλλην μετασκευὴν δέχεται τὰ κῶλα. Τούτων δὲ ἕκαστον ἡ πεῖρα αὐτὴ διδάσκει. Πολλάκις γὰρ τουτὶ μὲν τὸ κῶλον τούτου προτεθὲν, ἢ ἐπὶ τούτῳ τεθὲν, εὐστομίαν τινὰ ἐμφαίνει καὶ σεμνότητα· ἑτέραν δέ τινα συζυγίαν λαβὸν, ἄχαρι φαίνεται καὶ ἄσεμνον. Ὃ δὲ λέγω, σαφέστερον ἔσται, εἴ τις αὐτὸ ἐπὶ παραδείγματος ἴδοι. Ἔστι δή τις παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ λέξις ἐν τῇ Πλαταιέων δημηγορίᾳ πάνυ χαριέντως συγκειμένη καὶ μεστὴ πάθους, ἥδε· „Ὑμεῖς „τε, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἡ μόνη ἐλπὶς, δέδιμεν μὴ οὐ „βέβαιοι ἦτε.“ Φέρε δή τις λύσας τὴν συζυγίαν ταύ-

σεως ἔργα. Sed praecedentem particulam δὲ post ἑτέρα nec codex Reg. 1. nec Colb. agnoscunt. Vpt.

ποικιλωτέρας] Vulgo male ποικιλοτέρας, quod mireris Sylburgii, hominis ad talia cernenda acutissimi, oculos effugisse. Sic in Luciano T. II. p. 211. olim vitiose legebatur ποικιλοτάτην. Vide ibi Iensium, item Solanum p. 286. Schaef.

ἐνδέχηται] Vulgo soloece ἐνδέχεται. Schaef.

προσμετασκευάσαι — μετασκευὴν] Vulgo προσκατασκευάσαι — κατασκευήν. Male. Nam tripartita est, ut singulorum vocabulorum (v. Sect. VI. in.), ita colorum compositionis theoria: τί μετὰ τίνος ἁρμοστέον, πῶς ἕκαστον σχηματιστέον, πῶς, εἴ τι δεῖται μετασκευῆς, μετασκευαστέον. Τῶν κώλων ἡ ἁρμογὴ hac Sectione, proxima ὁ σχηματισμὸς tractatur: post deinde Rhetor de eorum μετασκευαῖς disputat. Sic enim Sectionem IX. exorditur: Ἀλλὰ μὴν ὅτι γε καὶ μετασκευὰς δέχεται τῶν κώλων ἔνια, κ. τ. λ. Κατασκευῆς et μετασκευῆς Sect. VI. bis confusa vidimus. Conf. Meletem. Crit. p. 58. 134. Ceterum προσμετασκευάζω adde Lexicis. Schaef.

ut initio dixi, in membris (ita enim vocantur) occupata, fusiorem multo plenioremque tractationem requirit; de qua quid ſentiam, mox conabor dicere. Haec etenim inter ſe ita ſunt connectenda, ut cognata videantur et amica: deinde, quantum fieri poteſt, modo ſunt praeſtantiſſimo conformanda, adornandaque, ſicubi opus fuerit, auctione et diminutione, aut alio quopiam apparatu, ſi quem membra admittant: quae ſingula ipſa nos docet experientia. Fit enim ſaepe, ut hoc illi membrum praepoſitum, aut ſubiectum, quiddam ſonet rotundius, ac prae ſe ferat gravitatem: ſin aliam accipiat iuncturam, ingratum prorſus videatur atque ignobile. Id quod dico, dilucidius apparebit, ſi quis in exemplo idem hoc intuitus fuerit. Eſt quaedam apud Thucydidem in concione Plataeenſium oratio, eleganter admodum conſtructa et plena affectus, nempe haec: „Quinetiam, Lacedaemonii, „veremur, ne vos, unica ſpes noſtra, parum conſtan„tes ſitis.“ Age vero, hanc ſi quis conſtructionem

ἐπὶ παραδείγματος] Sic p. 46. R. ἐρῶ δ' ἐπὶ παραδείγματος. p. 86. ἔσται δὲ τοῦτο φανερὸν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων. p. 170. ἅπαντα γὰρ ἐπεξιέναι πάλιν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων, κ. τ. λ. p. 180. ἀπεδείκνυον ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα. mox: σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων. Schaef.

δέδιμεν] In vulgat. exemplarib. eſt δεδίαμεν. ego cum Stephano δέδιμεν repoſui e Thucydidis exemplaribus: apud quem locus exſtat lib. 3, pag. 102. Sylb. Edit. Oxon. p. 181. Sect. νζ. Vpt.

Φέρε δή] Vptonianae Φ. δέ: operarum errore, opinor. Φέρε δὴ formula fuit tam crebro uſu frequentata, ut κακόζηλοι de grege Sophiſtarum ea ad nauſeam usque abuterentur: quos ſuaviter ridet Ammianus Epigr. XXII. cuius v. 1. ſic ſcribendus et interpungendus:

Ω 'ΓΑΘΕ, καὶ ΜΩΝ ΟΥΝ, καὶ ΠΟΙ ΔΗ ΚΑΙ ΠΟΘΕΝ, Ω 'ΤΑΝ.

Non ſingulatim ποῖ δὴ et πόθεν, ſed coniunctim ποῖ δὴ καὶ πόθεν. Plato Phaedr. in. ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Lyſ. in. ποῖ δὴ πορεύῃ καὶ πόθεν; ubi v. Heindorf. Schaef.

την, μεθαρμοσάτω τὰ κῶλα οὕτως· „Ὑμεῖς τε, ὦ „Λακεδαιμόνιοι, δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε, ἡ μόνη „ἐλπίς.“ Ἆρ' ἔτι μένει, τοῦτον τὸν τρόπον ἡρμοσμέ-ϑονων τῶν κώλων, ἡ αὐτὴ χάρις, ἢ τὸ αὐτὸ πάθος; Οὐδεὶς ἂν εἴποι. Τί δαί; εἰ τὴν Δημοσθένους λέξιν ταύτην, „Τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννο„μον εἶναι, τὸ τούτων χάριν ἀποδοῦναι, παρανόμων „γράφῃ;“ εἰ λύσας τὶς, καὶ μεταθεὶς τὰ κῶλα, τοῦτον τὸν τρόπον ἐξενέγκαι, „Ὁμολογῶν οὖν ἔννομον εἶναι „τὸ λαβεῖν τὰ διδόμενα, παρανόμων γράφῃ τὸ τού„των χάριν ἀποδοῦναι;“ ἆρ' ὁμοίως ἔσαι δικανικὴ καὶ ςρογγύλη; Ἐγὼ μὲν οὐκ οἴομαι.

ΤΜΗΜΑ ή.

Τῶν κώλων καὶ λέξεων σχηματισμός.

Ἡ μὲν δὴ περὶ τὴν ἁρμογὴν τῶν κώλων θεωρία τοιαύτη· ἡ δὲ περὶ τὸν σχηματισμὸν ποταπή; Οὐκ ἔςιν εἷς τρόπος τῆς ἐκφορᾶς τῶν νοημάτων· ἀλλὰ τὰ

Τί δαί;] *Quid porro?* Aeschines Socratic. I. 1. τῶν μαγείρων facta mentione, ad τοὺς ἰατροὺς transiens: Τί δαί; εἰ βούλοιτο ἀγαθὸς γενέσθαι ἰατρὸς, παρὰ τίνα ἂν ἐλθὼν γένοιτο ἀγαθὸς ἰατρός; Vid. Reiz. de Accent. Inclinat. p. 97. Schaef.

Τὸ λαβεῖν] Sumpta haec ex Demosthenis oratione Περὶ Στεφάνου, Sect. λς'. Οὐκοῦν ἃ μὲν ἐπέδωκα, ταῦτ' ἔςιν· ὧν οὐδὲν σὺ γέγραψαι· ἃ δέ φησιν ἡ βουλὴ δεῖν ἀντὶ τούτων γενέσθαι μοι, ταῦτ' ἐσθ' ἃ διώκεις. Τὸ λαβεῖν οὖν. Ita se habet contextus. Sed notanda est εἰ particula, quae bis in eadem sententia, perspicuitatis scilicet gratia, occurrit: Τί δαί; εἰ τὴν Δημοσθένους — et mox, εἰ λύσας. Posui etiam ex Demosthene notam interrogationis. Upt.

παρανόμων] παρὰ νόμον, passim Reg. 1. Huds. *Var. Lect.*

ἆρ' ὁμοίως — ςρογγύλη;] οὐχ ὁμοίως ἔσαι δικανικὴ καὶ ςρογγύλη ἡ περίοδος Reg. 2. Huds. *Var. Lect.*

δικανικὴ] scil. ἡ λέξις. quod vocabulum praecessit v. 6. Reisk.

ſolvat, et membra ſic componat: „Quinetiam, Lace„daemonii, veremur, ne vos parum conſtantes ſitis, „unica ſpes noſtra.“ adhuc eadem manebit gratia, idem etiam affectus, hoc modo membris diſpoſitis? Nemo id dixerit. Quid vero, ſi haec quoque Demoſthenis locutio *ſumatur?* „Beneficia igitur accipere legi„timum eſſe confiteris; gratiasque ob accepta rependere, „id quaſi legibus contrarium reprehendis?“ Si quis immutaverit, et transpoſitis membris hoc modo protulerit: „Confiteris igitur, legitimum eſſe accipere beneficia; „et quaſi legibus id eſſet contrarium, reprehendis gra„tias ob accepta rependere?“ num rebus erit forenſibus aeque apta atque contorta? Equidem non arbitror.

SECTIO VIII.

Membrorum ac dictionis conformatio.

Ac huiusmodi ea quidem eſt diſciplina, quae membris aptandis occupatur: qualis vero iſta, quae in eorundem conformatione verſatur? Non unus eſt cogitationum

Vulgata lectio quanquam habet quo ſe tueatur, vix tamen repugnem, ſi quis, partim Codicis Reg. 2. auctoritate, locum ſic refingat: *ἀρ' ὁμοίως — στρογγύλη ἡ περίοδος*; Sect. IX. *τὴν Πλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον.* Schaef.

μὲν δὴ] Solennis uſus harum particularum, ubi, uno argumento abſoluto, ad alterum tranſitur. Sic Sect. VII. in. Sect. IX. in. p. 49. extr. R. (In tranſcurſu moneo, Pauſan. IX. c. 14. in. ex Cod. Moſc. corrigendum eſſe *Τὸ μὲν δὴ παραυτίκα.* Ibid. X. c. XVII. 4. ſcribo: *ὕστερον μέντοι πολλοῖς ἔτεσιν.* Viciſſim V. c. XIII. 5. recte Codices: *ἄχρι μὲν δὴ τῆς προθύσεως.* Saepe confuſa *μὲν δὴ* et *μέντοι.*) Schaef.

Οὐκ ἔστιν εἷς τρόπος] Quintilianus lib. 6. cap. 3. *Figuras quoque mentis, quae σχήματα διανοίας dicuntur, res eadem recipit omnes, in quas nonnulli diviſerunt ſpecies dictorum. Nam et interrogamus, et dubitamus, et affirmamus, et minamur, et optamus quaedam ut miſerantis, et quaedam ut iraſcentis.* (leg. miſeran-

μὲν ὡς ἀποφαινόμενοι λέγομεν, τὰ δὲ ὡς διαποροῦντες, τὰ δὲ ὡς πυνθανόμενοι, τὰ δὲ ὡς εὐχόμενοι, τὰ δὲ ὡς ἐπιτάττοντες, τὰ δὲ ὡς ὑποτιθέμενοι, τὰ δὲ ἄλλως πως σχηματίζοντες· οἷς ἀκολούθως καὶ τὴν
62 λέξιν πειρώμεθα σχηματίζειν. Πολλοὶ δὲ δήπου σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας· οὓς οὐχ οἷόν τε κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν· ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι, περὶ ὧν πολὺς ὁ λόγος, καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία. Οὐ δὴ τὸ αὐτὸ δύναται ποιεῖν τὸ αὐτὸ κῶλον οὕτω σχηματισθὲν, ἢ οὕτως. Ἐρῶ δὲ ἐπὶ παραδείγματος. Εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν ταύτην, „Ταῦτα εἰπὼν ἔγραψα, γράψας δ' ἐπρέσ„βευσα, πρεσβεύσας δ' ἔπεισα Θηβαίους,“ ἆρ' οὕτως ἂν συνέκειτο χαριέντως, ὡς νῦν σύγκειται; „Καὶ οὐκ „εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μὲν,

tes, irascentes.) Vide etiam quae habet Cicero ad finem lib. 3. de Orat. *Omnis enim motus animi suum quendam a natura habet vultum, et sonum, et gestum: totumque corpus hominis, et eius omnis vultus omnesque voces, ut nervi in fidibus, ita sonant, ut a motu animi quoque sunt pulsae.* et quae sequuntur. Est autem notissimum, Ciceronem cum Roscio histrione solitum fuisse decertare, uter pluribus modis eandem sententiam variaret; alter verbis, alter vero figuratis gestibus.

Articulum τῆς ante ἐκφορᾶς non exhibent Reg. 1. et Colb. Vpt.

νοημάτων] Vulgo ὀνομάτων. Nostrum, in Cod. Reg. 2. repertum, Reiskius primus ascivit. Bene. Conf. quae mox sequuntur: Πολλοὶ δὲ δήπου σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς εἰσιν, ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας. item locum Quintiliani paullo ante ab Vptono citatum. (Νοηματικὸς infer Lexicis. Habet Hesychius T. I. c. 1032. ubi ex Etymol. M. corrigendum ἐπιβολήν.) Schaef.

ἀποφαινόμενοι] Sic fere medium dicitur: rarior hoc sensu usus activi. Noster Antiquit. Rom. T. I. p. 74. f. Μύρσιλος, τὰ ἔμπαλιν ἀποφαινόμενος Ἑλλανίκῳ. p. 170. Τίμαιος μὲν ὁ συγγραφεὺς ὧδε ἀποφαίνεται. Diodorus Sicul. XIX. c. 34. in. ἡ νεωτέρα μὲν ἀπεφαίνετο —· ἡ δὲ πρεσβυτέρα δικαιότερον ἀπε-

proferendarum modus: nam quaedam declarantes eloquimur, quaedam dubitantes; alia interrogantes, alia precantes; haec praecipientes, illa pro concesso sumentes dicimus; alia porro aliis exprimentes figuris: quibus, ut aptam habeat oratio conformationem, operam damus. Multae autem figurae dictionis sunt, quemadmodum et mentis, ita ut summatim comprehendi nequeant, ne dicam esse infinitas: quas adeo fusius tractare, sermonis esset copiosi ac scientiae profundioris. Iam vero eandem non habet potestatem idem membrum, alio atque alio modo conformatum: id quod exemplo ostendam. Si sententiam hanc Demosthenes hoc modo protulisset, „His dictis, legem scripsi; scripta, „legationem obii; obita legatione, persuasi Thebanis," adeone esset venuste constructa oratio, uti iam construitur? „Nec haec dixi quidem, sed non scripsi; nec scripsi

φαίνετο εἶναι κ. τ. λ. ubi al. ἀπέφαινεν εἶναι: minus recte. Ex eod. Excerpt. Legat. p. 631. 40. κατασκευάζεσθαι γὰρ ἑαυτὸν ἀπεφαίνετο κ. τ. λ. Idem XV. c. 54. in. οὕτως γὰρ ἐν ἐκκλησίᾳ προαχθεὶς ἀπέφηνε τὸ παλαιὸν εἶναι λόγιον κ. τ. λ. Vir Summus in Addendis: „Scripsit, credo, Diodorus ἀπεφήνατο παλαιὸν εἶναι λόγιον. Sic quidem certe adsolet. Ἀδοξεῖν γὰρ ἀπεφήνατο τὴν Σπάρτην habes, ut alia praeteream, L. XV, 19. p. 17. extrema." Lucianus T. I. p. 794. in. ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται. Schaef.

καὶ τῆς διανοίας] Horat. de Arte Poëtica:

Format enim natura prius
nos intus ad omnem
Fortunarum habitum, iuvat
aut impellit ad iram;
Aut ad humum moerore gravi
deducit, et angit:
Post effert animi motus in-
terprete lingua.

Vpt.

κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν] Lucianus T. II. p. 252. τὸ κάλλιστον, ὡς οἶσθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα. Timaeus Lex. Platon. p. 33. ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα. Schaef.

Καὶ οὐκ εἶπον] Haec etiam ex oratione toties laudata pro Ctesiphonte sunt desumpta. Quem locum imitatur et Synesius in

„οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα „δὲ Θηβαίους.“ Πολὺς ἂν εἴη μοι λόγος, εἰ περὶ πάντων βουλοίμην λέγειν τῶν σχηματισμῶν, ὅσους τὰ κῶλα ἐπιδέχεται. Ἀπόχρη δὲ εἰσαγωγῆς ἕνεκα τοσαῦτα εἰρῆσθαι.

ΤΜΗΜΑ Θ'.

Τῶν κώλων μετασκευή.

Ἀλλὰ μὴν ὅτι γε καὶ μετασκευὰς δέχεται τῶν κώλων ἔνια, τοτὲ μὲν προσθήκας λαμβάνοντα οὐκ ἀναγκαίας ὡς πρὸς τὸν νοῦν, τοτὲ δὲ ἀφαιρέσεις ἀτελῆ ποιούσας τὴν διάνοιαν· ἃς οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα ποιοῦσι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας,

Epiſtola adverſus Andronicum: Καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δὲ, ἀλλὰ Βαβυλώνιος βασιλεύς. Sed optime hanc figuram exprimit Paulus Manutius in Praefat. ad Epiſt. *Neque vero vides tu quidem, ſed non imitaris; aut imitaris quidem, ſed non aſſequeris.* Vpt.

Πολὺς ἂν εἴη] Ita in Antiquit. lib. I. iisdem uſus verbis: περὶ ὧν πολὺς ἂν εἴη λόγος, εἰ βουλοίμην τὴν ἀκρίβειαν γράφειν. Vpt.

Ἀλλὰ μὴν — γε] *Porro.* Sic perſaepe hae particulae ſequentia cum antecedentibus connectunt. Lucianus T. III. p. 541. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφεσθαί γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοὐμόν. (Alia vi politae particulae ἀλλὰ μὴν, vertendae *atqui*, in Xenophont. Anab. V. 8. 26. ubi praefero aliquot Codicum ſcripturam καλόν τε καὶ δίκαιον. Καλός τε καὶ —, κάλλιστός τε καὶ —, formulae ſunt maxime ſolennes.) Schaef.

προσθήκας] Ita inferius Sect. 22: οὔτε προσθήκαις τισὶν ὀνομάτων, ἵνα ὁ κύκλος ἐκπληρωθῇ, μηδὲν ὠφελούσαις τὸν νοῦν χρωμένη. Vpt. Mox p. 49. extr. R. πρόσθεσις, quae ambo ſupra Sect. VI. in. in Codice confuſa vidimus. Sic Graeci dicunt promiſcue συνθήκη et σύνθεσις. V. ad init. huius libelli. Schaef.

λαμβάνοντα] Προσθήκας λαμβάνειν nihil habet quod inſolens videatur: habet ἀφαιρέσεις λαμβάνειν. Subaudi igitur ad nomen ἀφαιρέσεις, πάσχοντα, aut aliud ſimilis verbum ſignificationis. Schema hoc orationis, ſi quod aliud, frequentiſſimo uſu tritum. Sophocles Electr. v. 435.

„quidem, ſed non obii legationem; nec obii qui„dem, ſed non perſuaſi Thebanis.“ Longa ſane mihi eſſet oratio, ſi vellem omnia figurarum genera, quas membra admittunt, recenſere. Sufficit introductionis gratia iſta dixiſſe.

SECTIO IX.

Membrorum ornatus.

Verum enimvero quod varios ornatus quaedam recipiunt membra, aſſumtis modo adiectionibus ad mentem ſcriptoris aperiendam non ita neceſſariis, modo ablationibus, quae ſenſum loci reddant imperfectum; (quae ambo non aliam ob cauſam faciunt tam ligatae, quam ſolutae orationis ſcriptores, niſi ut iucundior

ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, — — — —

Egregie Scholiaſtes: πρὸς μὲν τὸ ΒΑΘΥΣΚΑΦΕΙ ΚΟΝΕΙ ἁρμοδίως λέγεται τὸ ΚΡΥΨΟΝ· πρὸς δὲ τὸ ΠΝΟΑΙΣΙΝ οὐ δύναται ἁρμόσαι. δεῖ οὖν συνυπακούειν ἔξωθεν ῥῆμα κατὰ ἀναλογίαν, ἢ τὸ ῥίψον, ἢ τὸ δὸς, ἤ τι τῶν τοιούτων. καὶ ἐν ἑτέροις τοῦτο γίνεται πολλοῖς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· (Ἰλ. γ'. 326.)

ἧχι ἑκάστῳ
ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.

οὐ γὰρ οἱ ἵπποι ἔκειντο, ἵν' ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔκειτο λέγηται μετεσχηματισμένον, ἀλλ' εἱστήκεσαν. Euripides Heracl. v. 311.

ἢν δ' οὖν ποθ' ὑμῶν (al. male ἡμῖν) νόστος εἰς πάτραν φανῇ,
καὶ δώματ' οἰκήσητε, καὶ τιμὰς πατρὸς,
σωτῆρας αἰεὶ καὶ φίλους νομίζετε.

Diodotus Sicul. XI. c. 57. γυναῖκα γὰρ αὐτῷ πρὸς γάμου κοινωνίαν ἔζευξε Περσίδα, — — — οἰκετῶν τε πλῆθος πρὸς διακονίαν, καὶ παντοδαπῶν ἐκπωμάτων, καὶ τὴν ἄλλην χορηγίαν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἁρμόζουσαν. Schaef.

ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς] Συγγραφεὺς vulgari ſignificatione *hiſtoricus* eſt: hic vero, ut et alibi, pro quolibet proſaico ſcriptore ſumitur, nec non apud Longinum §. 9. atque hoc egregie firmatur ex Sexto Empirico l. I. adv. Mathem. c. 3. Hudſ. *Annot.* Athenaeus T. II. p. 251. καλοῦσι δ' ἀρρενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τε-

ἵν' ἡδεῖα καὶ καλὴ γένοιτο· πάνυ ὀλίγου δεῖν οἴομαι λόγου. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσαι, τήνδε τὴν λέξιν, ἣν ὁ Δημοσθένης εἴρηκε, προσθήκῃ πλεονάζειν οὐκ
6 ἀναγκαίᾳ τῆς ἁρμονίας ἕνεκα; „Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ „ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, „οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ.“ Βραχύτερον τοῦ δέοντος ὂν καὶ οὐχ ἡδὺ ἀκουσθῆναι, τῇ προσθήκῃ ταύτῃ γεγένηται χαριέστερον. Καὶ ἔτι τὴν Πλατωνικὴν ἐκείνην περίοδον, ἣν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ὁ ἀνὴρ γράφει, τίς οὐκ ἂν φαίη παραπληρώματι λέξεως οὐκ ἀναγκαίῳ προσηρμόσθαι; „Ἔργων γὰρ εὖ „πραχθέντων λόγῳ καλῶς ῥηθέντι μνήμη καὶ κόσμος „γίνεται τοῖς πράξασι παρὰ τῶν ἀκουσάντων.“ Πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται, ἀλλ' ἵνα τὸ τελευταῖον κῶλον τὸ, „τοῖς πράξασι,“ πάριστόν τε καὶ ἐφάρ-

τάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Thomas Mag. p. 303. ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων. V. Interpretes ad eundem p. 813. ſ. Schaef.

Ὁ γὰρ οἷς] Περίοδος κατ' εὐθεῖαν, ut ſcholiaſtes Demoſthenis. Eſt autem locus deſumptus ex tertia Philippica: Ὥστε καὶ Μεγάρων ἁπτόμενον — λύειν φημὶ τὴν εἰρήνην, καὶ πολεμεῖν ὑμῖν· εἰ μὴ καὶ τοὺς τὰ μηχανήματα ἐφιστάντας, εἰρήνην ἄγειν φήσετε, ἕως ἂν αὐτὰ τοῖς τείχεσιν ἤδη προσαγάγωσιν. Ἀλλ' οὐ φήσετε. Ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγώ. Ita ſe habet locus. Vpt.

οὗτος] Malet fortaſſe quispiam adverb. οὕτως, *ſic*, *hac ratione*. Sylb. Nihil opus eſt emendatione; nam in pronomine maior eſt emphaſis; eamque lectionem vulgatae habent Demoſth. editiones. Vpt. Pronomen ſine cauſa ſuſpectum habuiſſe virum eximium, iam Meletem. Critic. p. 84. obiter monui. Hic addo, ſi οὕτως ab Oratoris manu profectum eſſet, Rhetorem noſtrum hoc eius loco non uſurum fuiſſe: προσθήκη enim illa οὐκ ἀναγκαία, ᾗ πλεονάζει ἡ λέξις τῆς ἁρμονίας ἕνεκα, eſt hoc ipſum pronomen οὗτος. Ceterum hic uſus pronominis non ſolam, opinor, harmoniam iuvat auribusque blanditur, ſed etiam propria quadam vi audientium animos movet ac percutit. οὗτος, *hic*, *hic inquam*. Schaef.

inde evadat harmonia atque elegantior) breviſſimo mihi opus eſſe ſermone arbitror. Quis enim non fateatur, locutionem hanc Demoſthenis adiectione haud neceſſaria abundare, idque ſtructurae ſolummodo gratia? „Qui etenim, quibus ego capiar, ea agit et inſtruit, „is bellum mecum gerit; etſi me nondum vel iaculis, „vel ſagittis inceſſerit.“ Quod cum eſſet brevius, quam oportuerit, nec auditu iucundum, adiectione hac multo factum eſt venuſtius. Praeterea et Platonis illam periodum, qua uſus eſt in *Laudatione funebri* vir ille *admirabilis*, expletione dictionis quis non dicat haud neceſſaria eſſe cumulatam? „Rebus ſiquidem bene ge-„ſtis, ex ipſo verborum ornatu, ad eos, qui geſſerunt, „apud auditores memoria perennis ſplendorque pro-„venit.“ Nihil eſt neceſſe, cur id dicatur, niſi ut ultimum hoc membrum (*τοῖς πράξασι*) aequale ſit, et reſpon-

κἂν μήπω] Citat haec verba Fabius, *κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ*, lib. 9. cap. 4. quem locum nemini non praeter Brutum placere arbitratur. In clauſulis, ubi praecipua numeroſae orationis ſita eſt virtus, plurimum a veteribus laudatur Creticus ante Spondeum. Ita, *πᾶσι καὶ πάσαις*, et, *eſſe pro nobis.* Eſt autem illa Ciceronis notiſſima, *eſſe videatur*, quae Trochaeo et Paeone tertio conſtat. Vpt.

Βραχύτερον] Ante hoc voc. deeſſe nonnulla videntur. Reisk. Nulla hîc lacuna. Non minus abrupte mox, praemiſſo Platonico loco, ſequitur: *Πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον λέγεται.* Schaef.

παραπληρώματι — προσηρανίσθαι] Nollem Schneiderus vertiſſet: *ſey mit unnützen Flickwörtern überhäuft, angefüllt.* Talia enim *τὴν ἁρμονίαν* non faciunt *ἡδεῖαν καὶ καλήν*. Ceterum verbum *προσερανίζειν* in ſolo hoc Dionyſii loco hucusque repertum: itemque ſignificatio eius et ſtructura admodum inſolens. Sic tamen Rhetor etiam *συνερανίζειν* dixit de Iſocr. Iudic. p. 541. R. *τὰ συνερανιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις*. neque enim illic cum Wolfio ſcribendum *κόσμους ἐπιθέτους*. Qui locus niſi eſſet, non mirarer, ſi quis hîc coniiceret *προσωραΐσθαι*. Schaef.

γίνεται τοῖς πράξασι] Sed apud Platonis exemplaria non eadem apparet verborum ſtructura: nam ibi, *τοῖς πράξασι γίγνεται*, verbis tranſpoſitis legitur. Vpt.

μᾶλλον τοῖς πρὸ αὐτοῦ γένηται. Τί δὲ δή; τὸ παρ' Αἰσχίνῃ λεγόμενον τουτὶ, „Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ „τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς," τρίκωλον ἐν τοῖς πάνυ ἐπαινούμενον, οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἰδέας ἔχεται; Ὃ γὰρ οἷόν τε ἦν ἑνὶ κώλῳ περιληφθῆναι τόνδε τὸν τρόπον, „Ἐπὶ σαυτὸν καὶ τοὺς νόμους „καὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς," τοῦτο εἰς τρία διῄρηται, τῆς αὐτῆς λέξεως, οὐ τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκα, τοῦ δὲ ἥδιω ποιῆσαι τὴν ἁρμονίαν, πολλάκις τεθείσης· καὶ πρόσεστι πάθος τῷ λόγῳ.

66 Τῆς μὲν δὴ προσθέσεως, ἣ γίνεται τοῖς κώλοις, οὗτος ὁ τρόπος· τῆς δὲ ἀφαιρέσεως τίς; Ὅταν τῶν ἀναγκαίων τι λέγεσθαι λυπεῖν μέλλῃ καὶ διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν, ἀφαιρεθὲν δὲ χαριεστέραν ποιῇ τὴν ἑρμηνείαν. Οἷάπερ ἐστὶν ἐν τοῖς μέτροις τὰ Σοφόκλεια ταυτί·

Μύω τε καὶ δέδορκα, κἀξανίσταμαι,

Τί δὲ δή;] Transitionis ad novum exemplum formula, plane respondens Latinae *Quid vero?* Ceterum periodum hanc, Τί δὲ δή; — — — ἔχεται; aliter ac vulgo fit, interpunxi. SCHAEF.

Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς] Λέξεως σχῆμα ἐκ τῆς ἀναφορᾶς, ut ait Demetrius, qui profert haec Aeschinis verba in exemplum, Sect. 281. καὶ δεινότης ἤθροισται ἐκ τῶν τριῶν. εἰ δ' εἴποι τις οὕτως, Ἐπὶ σαυτὸν, καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς, ἅμα τοῖς σχήμασιν ἐξαιρήσει καὶ τὴν δεινότητα. Ex Aeschinis oratione contra Ctesiphontem locus desumptus est. VPT.

τρίκωλον] Non neutrum adiectivi τρίκωλος, sed ipsum est substantivum, Lexicis illud inserendum. Sic dicunt Graeci τρίοδος, alia id genus. SCHAEF.

πρόσεστι] Non reprehendo vulgatam πρόσεστι, quae ferri potest. malim tamen προσέτι, *adhuc*, *praeterea*. nam ad πάθος τῷ λόγῳ subaudiri potest ποιῆσαι e praemissis. REISK. Hoc si voluisset Rhetor, sic fere scriptum legeremus: — τοῦ δὲ ἥδιω ποιῆσαι τὴν ἁρμονίαν, καὶ προσέτι ἐμπαθέστερον τὸν λόγον, πολλάκις τεθείσης. Imo hoc vult: Tricolo illo usus est Orator, non quod necesse esset, sed ut maior harmoniae suavitas aures iucundius afficeret. Hoc cum Aeschines unice (conf. Sect. hui. init.) spectaverit, nunc προσέτι, tanquam

deat illis, quae ſuperius ſunt dicta. Quid autem ad id dicam, quod ab Aeſchine prolatum eſt? „Contra „te ipſum vocas, contra leges vocas, contra democra„tiam vocas.“ Trimembris oratio in primis celebrata, eiusdem nonne formae affinis eſt? Quod enim unico poſſet concludi membro, hoc modo: „Contra te ipſum „et leges et democratiam vocas:“ id in tria diducitur, eadem dictione, non alicuius neceſſitatis gratia, ſed ut iucundior evadat orationis ſtructura, ſaepius repetita: quo factum eſt, ut ei affectus etiam concilietur.

Atque haec quidem adiectionis eſt ratio, quae membris accidit: quaenam vero eſt ablationis? Cum quiddam ſcilicet ex iis, quae neceſſario ſunt dicenda, moleſtia poſſet afficere et perturbare audientiam: idem ablatum venuſtiorem multo elocutionem reddit. Qualia ſunt e verſibus haec Sophoclea:

Conniveo, conſpicio, conſurgo quoque;

in cumulum, πάθος τῷ λόγῳ accedit. Itaque vulgata non ſolicitanda. Schaef.

οὗτος ὁ τρόπος] *haec ratio:* ſic ut inprimis cauſam ac conſilium ſignificet. V. Markland. ad Euripid. Supplic. v. 147. Homerus Il. X. v. 385.

πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος.

i. e. *πῶς, τίνι τρόπῳ, cur.* Al. e gloſſemate *τίφθ' οὕτως.* Schaef.

ποιεῖ] In *ποιεῖ* mutatus eſt verbi modus. regula poſtulat ſubiunctivum *ποιῇ*, Sylb. Hoc dedi. Reiskius *ποιεῖν*, hac nota adſcripta: „*ποιεῖν* in infinitivo dedi de meo, nam ſubauditur e praemiſſis *μέλλῃ*, pro vulg. *ποιεῖ.*“

Minus recte. Hic enim Rhetor dicit, quid *ſit:* antea, quid *futurum ſit.* Poterat ſic: *Ὅταν τῶν ἀναγκαίων τι λέγεσθαι, ὃ προστεθὲν λυπεῖν μέλλει καὶ διοχλεῖν τὴν ἀκρόασιν* (ſ. *ὃ προστεθὲν ἐλύπει ἂν καὶ διώχλει τὴν ἀκρόασιν*), *ἀφαιρεθὲν χαριεστέραν ποιῇ τὴν ἑρμηνείαν.* Schaef.

κἀξανίσταμαι]. *Κἀξεπίσταμαι* legit Grotius in Excerptis p. 145. [Error, opinor, aut calami ipſius Grotii, aut manus typothetae. Schaef.] *Καὶ ξυνίσταμαι* Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Eſt autem incertum, ad quam Sophoclis tragoediam hi verſus pertineant. Regiae autem vitae ſolicitudinem poëta videtur exprimere:

Πλεῖον φυλάσσων αὐτὸς, ἢ φυλάσσομαι.

Ἐνταῦθα γὰρ ὁ δεύτερος ςίχος ἐκ δυοῖν σύγκειται κώλων. Τελεία γὰρ ἂν ἡ λέξις ἦν οὕτως ἐξενεχθεῖσα· „Πλέον φυλάσσων αὐτὸς ἑτέρους, ἢ φυλασσόμενος „ὑφ' ἑτέρων·" τὸ δὲ μέτρον ἠδίκητο, καὶ οὐκ ἂν ἔσχεν ἣν νυνὶ χάριν ἔχει. Ἐν δὲ τοῖς πεζοῖς λόγοις τὰ τοιαῦτα· „Ἐγὼ δ' ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντα, πάντας „ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἀτέλειαν, τῶν ἀδίκων ἐςὶν, ἐάσω." Μεμείωται γὰρ κἀνταῦθα τῶν δυοῖν κώλων ἑκάτερον· αὐτοτελῆ δ' ἂν ἦν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐξήνεγκεν· „Ἐγὼ „δ' ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντα, ὡς οὐκ ἐπιτηδείων „ἔχειν τὴν ἀτέλειαν, πάντας ἀφαιρεῖσθαι καὶ τοὺς „δικαίως αὐτῆς τυχόντας, τῶν ἀδίκων ἐςὶν, ἐάσω." Ἀλλ' οὐκ ἐδόκει τῷ Δημοσθένει πλείονα ποιεῖσθαι λόγον τῆς ἀκριβείας τῶν κώλων, ἢ τῆς εὐρυθμίας.

Ταῦτα δ' εἰρήσθω μοι περὶ τῶν καλουμένων περιό-

Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

Vpt.

In Brunckii editione eſt Fragm. LXXXI. ex Incert. Tragoed. Schaef.

ἢ φυλάσσομαι] Ex regula foret ἢ φυλασσόμενος. Sic mox ipſe Dionyſius. Sed „cum Coniunctionis natura ſit ſimiles orationis partes coniungere, fit aliquando, ut diſſimiles copulet." Hoogeveenus ad Viger. VIII. 1. in. quem vide. Simili anomalia Homerus Il. II. v. 691.

Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης,
κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους.

Schol. B. et L. ἀπὸ μετοχῆς μετῆλθεν εἰς ῥῆμα. Aliam eiusdemmodi in ſtructura verborum anomaliam vidimus ſupra p. 31. ſ. Schaef.

τοῖς πεζοῖς λόγοις] τοῖς deeſt Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.* Rectius adeſt. Supra ἐν τοῖς μέτροις. Schaef.

Ἐγὼ δ' ὅτι] Deſumptus eſt hic locus ex initio orationis contra Leptinem. Sed multo aliter ſe habent verba in edit. Lambiniana, atque ea protulit Dionyſius: ſunt enim haec: Ἐγὼ δὲ ὅτι μέν τινων κατηγοροῦντας, πάντα ἀφαιρεῖσθαι τὴν δωρεὰν, τῶν ἀδικούντων ἐςὶν, ἐάσω. quanquam ex ſcriptis codicibus κατηγοροῦντα, πάντας, et ἀδίκων Morelius eruerit. Vpt. Etiam a Rhetore δωρεὰν hic et poſtea

Nec ſervor aliis ipſe, quam ſervo magis.
Hic enim verſus ſecundus ex duobus conſtat membris: nam perfecta eſſet locutio, ſi hoc modo efferretur: „Magis et ipſe alios ſervo, quam ab aliis ſervor:“ atqui metrum inde violaretur, nec eam habuiſſet gratiam, quam nunc habet. Ex ſoluta vero oratione haec: „Enimvero ne dicam, quantum cum aequitate „pugnet, ut, dum aliquot accuſas, omnes immunitate „ſpoliatos velis.“ Imminutum enim eſt hic duorum membrorum utrumque: eſſent autem abſoluta, ſi ſic protuliſſet: „Enimvero ne dicam, quantum cum aequitate pugnet, ut, dum aliquot accuſas, ut indignos, qui „immunitate fruantur, omnes, etiam eos, qui iuſte „conſecuti ſunt, ſpoliatos velis.“ Atqui non viſum eſt Demoſtheni, maiorem rationem habere membrorum, ea ut exacte eſſent plena, quam ut numeroſe procederent.

Eadem de periodis, ut vocantur, dicta ſunto: nam

ſcriptum ſuſpicor, cui aliquis ſuo in Codice interpretationis ergo ἀτέλειαν videtur alleviſſe. Ceterum quod Wolſius Commentar. in Demoſthen. Leptin. p. 217. „A nonnullis“ inquit „perperam ſcribitur τῶν ἀδικούντων,“ viro doctiſſimo aſſentiri non auſim. Xenophon Memor. I. 2. 10. Οὐκ οὖν τῶν φρόνησιν ἀσκούντων τὸ βιάζεσθαι, ἀλλὰ τῶν ἰσχὺν ἄνευ γνώμης ἐχόντων τὰ (ſ. τὸ) τοιαῦτα πράττειν ἐστίν. (Ibid. §. 9. praeferam μωρόν. Noſter Antiquit. Rom. T. II. p. 1003. πολλῆς δ' εἶναι μωρίας ἔργον, κ. τ. λ.) Schaef.

αὐτοτελῆ] Infra p. 72. R. Egregie Diodorus Sic. XII. 1. in. οὔτε γὰρ τῶν νομιζομένων ἀγαθῶν οὐδὲν ὁλόκληρον εὑρίσκεται δεδομένον τοῖς ἀνθρώποις, οὔτε τῶν κακῶν αὐτοτελὲς ἄνευ τινὸς εὐχρηστίας. Idem l. c. 3. οἱ πλεῖστοι μὲν (ſ. add. ἑνὸς) ἔθνους ἢ μιᾶς πόλεως αὐτοτελεῖς πολέμους ἀνέγραψαν. ubi v. Weſſeling. it. Valckenar. Diatrib. in Euripid. p. 41. Schaef.

Ταὐτὰ] Sic dedi pro vulg. ταῦτα. Nihil crebrius horum pronominum in hanc partem confuſione. Vid. Solan. ad Lucian. T. I. p. 800. Hemſterhuſ. ad Scholiaſt. in Ariſtophan. Plut. v. 672. p. 174. Wetſten. ad N. T. I. p. 693. in var. lect. Weſſeling. ad Herodot. p. 485. 72. in var. lect. Musgrav. ad Euripid. Electr. v. 775. Brunck. ad Ariſtophan.

δων. Καὶ γὰρ ταύταις χρὴ ταῖς τε προηγουμέναις καὶ ταῖς ταύταις ἑπομέναις οἰκείως συναρμόττειν, ὅταν ἐν ταῖς περιόδοις προσήκῃ τὸν λόγον ἐκφέρειν· οὐ γὰρ πανταχῇ γε τὸ ἐμπερίοδον χρήσιμον. Καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο
68 τὸ θεώρημα τῆς συνθετικῆς ἐπιστήμης ἴδιον, πότε δεῖ χρῆσθαι περιόδοις, καὶ μέχρι πόσου, καὶ πότε μή.

ΤΜΗΜΑ ι.'

Τίνων στοχαστέον τῷ τὴν λέξιν εὖ συντιθέναι βουλομένῳ.

Διωρισμένων δή μοι τούτων, ἀκόλουθον ἂν εἴη τὸ λέγειν, τίνα ἐστὶν, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι τὸν βουλόμενον συντιθέναι τὴν λέξιν εὖ, καὶ διὰ τίνων θεωρημάτων τυγχάνοι τις ἂν ὧν βούλεται. Δοκεῖ δέ μοι δύο ταῦτα εἶναι τελικώτατα, ὧν ἐφίεσθαι δεῖ τοὺς συντιθέντας εὖ μέτρα τε καὶ λόγους, ἥ τε ἡδονὴ καὶ τὸ καλόν. Ἀμφότερα γὰρ ἐπιζητεῖ ταῦτα ἡ ἀκοὴ, ὅμοιόν τι πάσχουσα τῇ ὁράσει. Καὶ γὰρ ἐκείνη πλάσματα, καὶ γραφὰς, καὶ γλυφὰς, καὶ ὅσα δημιουργήματα χειρῶν ἀνθρωπίνων ὁρῶσα, ὅταν εὑρίσκῃ τό

Nub. v. 545. ad Sophocl. Oedip. Reg. v. 284. 575. ad Antig. v. 211. Fischer: ad Platon. Euthyphr. p. 31. Coray ad Theophrasti Charact. p. 315. Schneider. ad Xenophont. Memor. I. 2. 10. Schaef.

Καὶ γὰρ ταύταις] Legendum arbitror quarto casu: Καὶ γὰρ ταύτας χρὴ τάς τε προηγουμένας καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας οἰκείως συναρμόττειν. Upt.

F. καὶ γὰρ ἐν ταύταις χρὴ ταῖς προηγουμέναις καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας —. Reisk.

Malim: Κἂν γὰρ ταύταις χρὴ τάς τε προηγουμένας καὶ τὰς ταύταις ἑπομένας οἰκείως συναρμόττειν. *nam etiam in his.* „Nonnunquam, ubi καὶ reperitur, ex καὶ ἐν contractum κἂν restituendum.“ Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 99. ubi v. exempla. Schaef.

οὐ γὰρ πανταχῇ] Nam, ut pulcherrime ait Longinus, τὸ πανταχοῦ κώδωνας ἐξῆφθαι λίαν σοφιστικόν. Upt.

εὖ] Saepe, ut hîc, postremo

et eas, quae praecedunt, et quae conſequuntur, ſibi ipſis accommodatas aptare oportet, quandocunque per periodos oratio erit efferenda. Neque enim in omni loco utilis eſt dictio periodica. Iſta vero pertinet disquiſitio ad facultatem orationis componendae: ubi ſcilicet, quatenus, ubi non, utendae ſint periodi.

SECTIO X.

Quae ſcriptori bene ornateque orationem compoſituro ſint advertenda.

Quibus adeo ſic definitis, conſequi videtur, ut ea iam dicamus, quae ſibi proponere neceſſe habeat, qui pulchra compoſitione ornare ſtudet orationem; ac quibus praeceptis inſtitutisque eadem, quae animo deſignat, aſſequatur. Videntur autem mihi duo praecipua eſſe iis expetenda, quibus curae eſt orationem bene ornateque componere, ſeu ligatam, ſeu ſolutam, *voluptas* ſcilicet et *pulchritudo*. Noſtrae etenim aures, ſimile quiddam cum oculis paſſae, haec utraque efflagitant: nam dum imagines, picturam ullam, aut ſtatuam, aut ſi qua alia artificum opera, oculi intuentur, iucunditate ſimul et

loco poſitum. Supra Sect. V. extr. οἷς χρώμενοι συνετίθεσαν εὖ. Herodotus III. c. 55. extr. διότι ταφῆναί οἱ τὸν πάππον δημοσίῃ ὑπὸ Σαμίων εὖ. ubi v. Weſſeling. Plato Euthyd. p. 419. ed. Heind. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ. Schaef.

ἐπιζητεῖ — ποθεῖ] Eiusdem verba ſignificationis. Herodotus III. c. 36. extr. ἐπὶ τῷδε τῷ λόγῳ, ὥστε, εἰ μὲν μεταμελήσει τῷ Καμβύσῃ, καὶ ἐπιζητήσει τὸν Κροῖσον, οἱ δὲ, ἐκφήναντες αὐτὸν, δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου· ἢν δὲ μὴ μεταμελῆται (l. μεταμέληται), μηδὲ ποθῇ μιν, τότε καταχρῆσθαι. Ἐπόθησέ τε δὴ ὁ Καμβύσης τὸν Κροῖσον κ. τ. λ. Add. Meletem. Crit. p. 106. Schaef.

καὶ ὅσα] Hoc ſenſu ἄλλα poſt ὅσα ſaepius additur: καὶ ὅσα ἄλλα δημιουργήματα. Sed conſulas, ſi tibi otium fuerit, quid de his quae mox ſequuntur, ſcripſerit Coel. Rhodiginus Lectionum Antiquar. lib. 25. cap. 3. Vpt.

θ' ἡδὺ ἐνὸν αὐτοῖς καὶ τὸ καλὸν, ἀρκεῖται, καὶ οὐδὲν
ἔτι ποθεῖ. Καὶ μὴ παράδοξον ἡγήσηταί τις, εἰ δύο
ποιῶ τέλη, καὶ χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τῆς ἡδονῆς·
μηδὲ ἄτοπον εἶναι νομίσῃ, εἴ τινα ἡγοῦμαι λέξιν ἡδέως
μὲν συγκεῖσθαι, μὴ καλῶς δέ· ἢ καλῶς μὲν, οὐ μὴν
καὶ ἡδέως. Φέρει γὰρ ἡ ἀλήθεια τὸ τοιοῦτο, καὶ οὐδὲν
ἀξιῶ καινόν. Ἡ γάρ τοι Θουκυδίδου λέξις, καὶ ἡ
Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου, καλῶς μὲν σύγκειται,
νὴ Δία, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλαι, οὐ μὴν ἡδέως γε πάνυ·
7 ἡ δέ γε τοῦ Κνιδίου συγγραφέως Κτησίου, καὶ ἡ τοῦ
Σωκρατικοῦ Ξενοφῶντος, ἡδέως μὲν, ὡς ἔνι μάλιστα,
οὐ μὴν καλῶς γε, ἐφ' ὅσον ἔδει. Λέγω δὲ κοινότερον,

οὐ μὴν καὶ ἡδέως] Forsan aliquis malet *οὐ μὴν ἡδέως γε*, ut mox v. 7. et 8. sed similis locutio est etiam apud Aristot. Polit. 40, 18. Sylb.

ἀξιῶ] Antiquit. Rom. T. I. p. 70. *ἀξιοῦσι τεθῆναι τοὔνομα*. Paullo ante: *τεθῆναι λέγουσι*. P. 204. f. *οἵους ἄν τις ἀξιώσειε τοὺς ἐκ βασιλείου τε φύντας γένους κ. τ. λ.* Schaef.

Ἡ δέ τοι] *Ἡ γέ τοι* Reg. 1. *Ἡ γάρ τοι* Reg. 2. Huds. *Var. Lect.* Posterius in locum vulgatae ascivi. Euripides Herc. fur. v. 101.

κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἱ συμφοραὶ,
καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει.

ubi quod Musgravius in altero versu fortasse spurio illo: certe orationem minus commode interpellat:) pro *οὐκ* legit *οὐδ'*, receptum a Wakefieldio, non probo. Philostratus Her. p. 212. Boiss. *τό τοι διαβεβλῆσθαι πρὸς χρήματα, ἐκεῖθεν τῷ Ἀχιλλεῖ φοιτῆσαι.* Bene Cod. *τὸ γάρ τοι δ.* Schaef.

Θουκυδίδου] Olori filius, Atheniensis. Scriptor densus et brevis, rerum explicator prudens, sententiis creber; qui *de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum.* Huic tamen Cicero laudem detrahit numerose dicendi: *in Thucydide*, inquit, *orbem modo orationis desidero, ornamenta comparent:* quemadmodum hoc loco Dionysius suavitatem ei non concedit. Upt.

Ἀντιφῶντος] Atheniensis e tribu Rhamnusia. Ob eloquentiam et dicendi suavitatem *Nestor* vocatus est: et Thucydidem discipulum habuisse quidam prodiderunt. Fuit autem post Gorgiam oratoriae forensisque eloquentiae

pulchritudine in iis reperta acquiescunt illico, nec quicquam amplius requirunt. Nemo autem hoc praeter omnium opinionem esse arbitretur, si duos faciam fines, et a voluptate seiungam pulchritudinem: neque adeo absurdum putet, si quasdam orationes iucunde constructas esse statuam, non autem pulchre; pulchre quasdam, sed iniucunde. Ipsa etenim hoc probat veritas; nec quicquam novi molior. Thucydidis siquidem oratio, et Antiphontis Rhamnusii, pulchre per deos, si qua alia, sed parum iucunde composita est: Ctesiae autem Cnidii historici, et Xenophontis Socratici dictio, quam maxima quidem iucunditate, non tamen ea, qua oportuerit, pulchritudine. Haec, quae dico, in communi velim, non

princeps: ac tandem a triginta Tyrannis occisus. VPT.

εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλαι] Lucianus T. II. p. 7. in. *εἴ τι ἐν λόγοις καὶ ἄλλο.* Alio ordine verborum Dionysius Antiquit. Rom. T. II. p. 902. *εἰ καί τις ἄλλος Ῥωμαίων.* ut Samosatensis T. III. p. 289. *εἰ καί τινα ἄλλην.* SCHAEF.

δέ γε] In Antiquit. Rom. T. I. p. 497. e Cod. Vat. scribendum Εἰ *δέ γε τούτων κ. τ. λ.* Conf. Boisson. ad Philostr. Her. p. 358. SCHAEF.

Κτησίου] Rerum Persicarum scriptor sane fabulosus, Xenophonti aequalis. De quo insigne est Is. Vossii commentum, hunc scilicet *non aliunde quam ex Iudaeorum Babylone et inter Persas viventium tapetibus, pleraque istaec Indica hausisse portenta.* Credat Iudaeus Apella. Sed Photii verba, ut qualis fuerit huius scriptoris elocutio innotescat, adscribam. *Ἔστι δὲ οὗτος ὁ συγγραφεὺς σαφής τε καὶ ἀφελὴς λίαν· διὸ καὶ ἡδονῇ αὐτῷ σύγκρατός ἐστιν ὁ λόγος. Κέχρηται δὲ τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, εἰ καὶ μὴ δι' ὅλου, καθάπερ Ἡρόδοτος, ἀλλὰ κατ' ἐνίας τινὰς λέξεις.* VPT.

Ξενοφῶντος] Grylli filius, Atheniensis, non multum absimilis est Caesari: uterque enim purus est, et elegans, ac cum lenitate quadam fluit: sed hoc differunt, quod Caesar gravior aliquanto, Xenophon suavior est. Quippe scriptor hic adeo est dulcis, ut Gratiae eius sermonem finxisse videantur, quemadmodum Fabius scribit. Imo Tullius ipse in Orat. ait, sermonem esse ei melle dulciorem, Musasque ore eius locutas videri: at propter hanc suavitatem *Musa Attica* dicebatur. *G. Vossius.* VPT.

ἀλλ᾽ οὐχὶ καθάπαξ· ἐπεὶ καὶ παρ᾽ ἐκείνοις ἥρμοσαί τινα ἡδέως, καὶ παρὰ τούτοις καλῶς. Ἡ δὲ Ἡροδότου σύνθεσις ἀμφότερα ταῦτα ἔχει· καὶ γὰρ ἡδεῖά ἐστι καὶ καλή.

ΤΜΗΜΑ ιά.

Ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν τίνα ποιεῖ.

Ἐξ ὧν δὲ οἴομαι γενήσεσθαι λέξιν ἡδεῖαν καὶ καλὴν, τέτταρά ἐστι τὰ κυριώτατα ταῦτα καὶ κράτιστα, μέλος, καὶ ῥυθμὸς, καὶ μεταβολὴ, καὶ τὸ παρακολουθοῦν τοῖς τρισὶ τούτοις πρέπον. Τάττω δὲ ὑπὸ μὲν τὴν ἡδονὴν, τὴν ὥραν, καὶ τὴν χάριν, καὶ τὴν εὐστομίαν, καὶ τὴν γλυκύτητα, καὶ τὸ πιθανὸν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ὑπὸ δὲ τὸ καλὸν, τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ βάρος, καὶ τὴν σεμνολογίαν, καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸ πιθανὸν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ταυτὶ γάρ μοι δοκεῖ κυριώτατα εἶναι, καὶ ὡσπερεὶ κεφάλαια τῶν ἄλλων ἐν ἑκατέρῳ. Ὧν μὲν οὖν στοχάζονται πάντες οἱ σπουδῇ γράφοντες μέτρον, ἢ μέλος, ἢ τὴν λεγομένην πεζὴν λέξιν, ταῦτ᾽ ἐστί· καὶ οὐκ οἶδα, εἴ τι

καθάπαξ] Infra p. 67. R. Καὶ μηθεὶς οἰηθῇ με καθάπαξ ταῦτα παραγγέλλειν. Schaef.

Ἡ δὲ Ἡροδότου] Idem omnes de Herodoto; sed Dionysius populari suo nonnihil videtur favere. Upt.

καὶ τὸ πιθανὸν] Comma istud, καὶ τὸ πιθανὸν, Wolfius in suo libro lineis inclusit; forsan quod ei superfluum videretur. Sylb.

τὴν μεγαλοπρέπειαν] τήν τε μεγαλοπρέπειαν Reg. 1. et 2. Huds. *Var. Lect.*

καὶ τὸ πιθανὸν] Τὸ πιθανὸν iam tributum fuit suavitati. Num ergo τὸ παθητικὸν, *affectus ciens?* Reisk. Hic quidem verba ista malim uncis includere, quam supra cum Wolfio. Recte enim τὸ πιθανὸν referas ad τὴν ἡδονὴν, quam Rhetor dicit: vix recte ad eius τὸ καλόν. Thomas Mag. p. 714. πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ, καὶ τοὺς ὁρῶντας πεῖθον

universim, accipiantur: siquidem non pauca in iis scriptoribus et suavi, et in his pulchra compositione constructa possint inveniri. At Herodoti dictio utrasque has continet virtutes: est enim et iucunda et pulchra.

SECTIO XI.

Quae suavem simul et pulcram orationem constituant.

Sunt autem quatuor, ut arbitror, quae plurimum conducunt, et praecipuam potestatem habent, ad orationem et iucundam et pulchram constituendam: modulatio, numerus, mutatio, et, quod haec tria consequitur, decorum. Sub voluptate venustatem pono, gratiam, stylum uberem, suavitatem, facultatemque persuadendi, et caetera istiusmodi: sub pulchritudine, magnificum illud dicendi genus, grave et severum, dignitate ac suadela plenum, et quae his similia. Haec enim mihi videntur esse validissima, atque caeterorum quodammodo capita, in utroque genere. Atque adeo ea sunt, quae sibi omnes habent proposita, quicunque carmina, versus lyricos, vel solutam serio conscribunt orationem: nec scio equidem, an aliud prae-

θαυμάζειν. καὶ πιθανὸς κόσμος. Timaeus Lex. Platon. p. 154. Κεκόμψευται. πεπιθάνευται. Lucianus T. I. p. 555. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον; Schol. τὸν στωμύλον. φλύαρον, πιθανολόγον. SCHAEF.

πεζὴν λέξιν] Hanc vocem πεζὴν nulla dubitatione in contextum, auctoritate inductus duorum codicum, Reg. 1. et Colb. inserui; quam et sensus et structura videntur postulare. VPT. Inseruit etiam Reiskius. SCHAEF.

εἴ τι παρὰ ταῦθ' ἕτερον] Antiquit. Rom. T. I. p. 426. εἰ δέ τινας ἔχεις παρὰ ταύτας λέγειν ἑτέρας εἴτε καλλίους διαλλαγὰς εἴτε δικαιοτέρας, κ. τ. λ. Aristophanes Nub. v. 698: οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. Sic etiam Vesp. v. 1166. Pac. v. 110. Plato Epist. VII. T. XI. p. 146. οὐ γὰρ τολμήσει Διονύσιος παρὰ τὰ χθὲς ὡμολογημένα ἄλλα ποτὲ δρᾶν.

72 παρὰ ταῦθ' ἕτερον. Οἱ δὲ πρωτεύσαντες ἐν ἑκατέρῳ τε καὶ ἐν ἀμφοτέροις, πολλοί τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες. Παραδείγματα δὲ ἀμφοῖν καθ' ἑκάστους φέρειν ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἐγχωρεῖ, ἵνα μὴ περὶ ταῦτα κατατρίψω τὸν λόγον· καὶ ἅμα εἴ τι λεχθῆναι περί τινος αὐτῶν καθήκει, καὶ δεήσει που μαρτυριῶν, ἕτερος αὐτοῖς ἔςαι καιρὸς ἐπιτηδειότερος, ὅταν τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἁρμονιῶν ὑπογράφω. Νῦν δὲ ταῦτα εἰρῆσθαι περὶ αὐτῶν ἀπόχρη. Ἐπάνειμι δὲ πάλιν ἐπὶ τὰς

V. Böckh. in Platon. Min. p. 120. Lucianus T. I. p. 807. ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα. ubi minus recte Interpres: *quiddam praeter illa omnia.* T. III. p. 15. ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. ubi non magis probandus Interpres. Pauſanias V. c. 12. ὁ μὲν δὴ ἐλέφας παρὰ τὰ λοιπὰ ζῶα διάφορον καὶ τὴν ἔκφυσιν παρέχεται τῶν κεράτων, ὥσπερ γε καὶ τὸ μέγεθός ἐςιν αὐτῷ καὶ εἶδος οὐδὲν ἐοικότα ἑτέρῳ θηρίῳ. Noſter Antiquit. Rom. T. I. p. 396. ἑνὸς ἀλλαγῇ γράμματος παρὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον ἐκφέροντες. Hîc quoque vis praepoſitionis Interpretem videtur fugiſſe. SCHAEF.

ἐν ἑκατέρῳ τε καὶ ἐν ἀμφοτέροις] Praeſtat vertere *et in alterutro et in utroque:* nam de *duobus*, non *pluribus* hîc agitur. HVDS. *Annot.*

Notandus locus ob diſtinctam diverſitatem ſignificationis horum adiectivorum, quae librariorum negligentia non raro confudit. Herodotus V. c. 95. extr. νέμεσθαι ἑκατέρους τὴν ἔχουσι. *ut ambo ſeorſum colerent.* Al. male ἀμφοτέρους. Quamquam paſſim nihil ad ſenſum intereſt, hanc an alteram lectionem probandam cenſeas. Dionyſius Antiquit. Rom. T. II. p. 932. καὶ γίνεται μέγας αὐτόθι τῶν ἱππέων ἑκατέρων συςάδην μαχομένων ἐπὶ χρόνον πολὺν ἀγών. Liber Vat. ἀμφοτέρων: quod et ipſum bonum. Sic enim centies de proeliantibus παρ' ἀμφοτέρων, *utrinque.* E. g. Diodorus Sic. XIX. c. 42. extr. πολλοὶ παρ' ἀμφοτέρων ἔπιπτον. [Weſſelingius ad h. l. „Longe verius eſt παρ' ἀμφοτέροις, quod ſaepe his in libris amanuenſes mutatum iverunt." Exempla hujus confuſionis ſunt XVIII. c. 44. XIX. c. 76. Vtroque loco Weſſelingius dativum aſcivit: haud ſcio an invito ſcriptore, qui genitivum videtur praetuliſſe. L. XVI. c. 7. πολλῶν ἀνθρώπων παρ' ἀμφοτέρων διαφθαρέντων. ubi nihil varietatis ex libris enotatum. Sic XIV. c. 52. ἐπειδὴ παρ' ἑκατέρων οἱ κινδυνεύοντες ἀπῆλθον. Omnino παρὰ cum genitivo ſaepius reperias,

terea quidpiam restet. Multi autem sunt ac praestantissimi viri, qui et in singulis et utroque egregie primas meruerunt. Exempla vero utrorumque sigillatim in praesentia afferre, non huius est loci, ne his diutius immorantes tempore abuti videamur; tum si quid forte de iis dicendum, allatisque opus fuerit testimoniis, aliud erit tempus aptius, cum formas structurae dicendique characteres aggrediar delineare: nunc vero de iis haec sufficiat dixisse. Redeo iam ad

ubi dativum exspectaveris. Idem XIII. c. 17. extr. ὁ δὲ λιμὴν πλήρης ἦν ὅπλων τε καὶ ναυαγίων, ὡς ἂν Ἀττικῶν μὲν νεῶν ἀπολομένων ἑξήκοντα, παρὰ δὲ τῶν Συρακουσίων ὀκτὼ μὲν τελέως διεφθαρμένων, ἑκκαίδεκα δὲ συντετριμμένων. ubi Wesselingius, offensus, ut videtur, hac structura: „Porro παρὰ — τοῖς Συρακουσίοις scribere alias solet.“ L. XIX. c. 53. extr. τὸ μὲν πρῶτον τῶν Θηβαίων τοῦ παρ' αὐτῶν ἔθνους προστάντων. Excerpt. de Vict. et Vit. T. II. p. 584. 73. τῶν νεανίσκων ἑκάτερον τὸν παρ' ἑαυτοῦ διαχειρισάμενον. (Ibid. v. 67. leg. ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον. V. Wesselingiana T. I. p. 216. 60. quae, si hic locus pateretur, magna vi exemplorum e Siculi Bibliotheca collectorum cumulari possent. Vnum hic iuvat addere, sed nostra demum opera e lectione vulgata eruendum. L. XIV. c. 49. extr. τὰς μηχανὰς ἐκ τοῦ κατὰ λόγον ἅμα τῇ τοῦ χώματος αὐξήσει προσήγαγε τοῖς τείχεσι. Scribe ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον. Κατὰ λόγους et κατ' ὀλίγους in Herodoto confundi, supra p. 44. monuimus.) Pausanias IV. c. 16. in. παρὰ Μεσσηνίων δὲ οἱ Ἀνδροκλέους ἀπόγονοι — ἐπειρῶντο ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνεσθαι. Suidas T. I. p. 361. τὴν συνήθη παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῶν πρεσβειῶν μισοπονηρίαν. Desumta haec e Diodoro, cuius v. Exc. Legat. p. 631. 28. ubi minus recte, opinor, παρὰ Ῥωμαίοις.] SCHAEF.

Παραδείγματα κ. τ. λ.] Παραδείγματι δὲ αὐτὴν καθ' ἕκαστον φέρειν Reg. 1. Παραδείγματι δὲ αὐτοῖ καθ' ἕκαστον φέρειν οὐκ ἐγχωρεῖ Colb. HVDS. *Var. Lect.* Hinc ἕκαστον Reiskius ascivit. Scripsitne Rhetor, Παραδείγματα δὲ αὐτῶν καθ' ἕκαστον (f. ἑκάστους) φέρειν? quamquam vulgata lectio nihil habet, quod iure reprehendas. SCHAEF.

περὶ ταῦτα κατατρίψω τὸν λόγον] Athenaeus T. I. p. 23. κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι καὶ πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας. SCHAEF.

ὑπογράφω] Clemens Alex. Strom. IV. c. 20. in. Φίλανδρον

διαιρέσεις, ἃς ἐποιησάμην, τῆς θ' ἡδείας συνθέσεως καὶ τῆς καλῆς, ἵνα μοι καθ' ὁδὸν, ὥς φασι, χωρῇ ὁ λόγος.

Ἀκοαῖς ἡδέα τινα.

Ἔφην δὲ, τὴν ἀκοὴν ἥδεσθαι πρώτοις μὲν τοῖς μέλεσιν· ἔπειτα τοῖς ῥυθμοῖς· τρίτον ταῖς μεταβολαῖς· ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασι τῷ πρέποντι. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τὴν πεῖραν αὐτὴν παρέξομαι μάρτυρα, ἣν οὐχ οἷόν τε διαβάλλειν τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογουμένην. Τίς γάρ ἐστιν, ὃς οὐχ ὑπὸ μὲν ταύτης τῆς μελῳδίας ἄγεται καὶ γοητεύεται, ὑφ' ἑτέρας δέ τινος οὐδὲν πάσχει τοιοῦτον; καὶ ὑπὸ μὲν τούτων τῶν ῥυθμῶν οἰκειοῦται, ὑπὸ δὲ τούτων διοχλεῖται; Ἤδη δ' ἔγωγε καὶ ἐν τοῖς πολυανθρωποτάτοις θεάτροις, ἃ συμπληροῖ παντοδαπὸς καὶ ἄμουσος ὄχλος, ἔδοξα καταμαθεῖν, ὡς φυσική τις ἐστὶν ἁπάντων ἡμῶν οἰκειότης πρὸς εὐ-

μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης. Noster Antiquit. Rom. T. I. p. 390. κεφαλαιώδει δ' ὑπογραφῇ δηλῶσαι τοιάδε ἐστί. Alia significatione ὑπογράφειν dixit Philostratus p. 30. Boiss. περί τε τῶν λεγομένων ὄφεων ξυμπεφυκέναι τοῖς Γίγασι, οὓς ὑπογράφουσιν οἱ ζωγράφοι τῷ Ἐγκελάδῳ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν. Interpres: *quos Encelado et sociis eius pictores appingunt.* Imo *suppingunt.* Schaef.

ἵνα μοι καθ' ὁδὸν] Cicero de Finibus: *Non quo ignorare vos arbitrer, sed ut ratione et via procedat oratio.* Vpt. Ibid. II. c. 1. extr. *quae via quadam et ratione habetur oratio.* Ernestius: „secundum regulas bene disserendi, recto ordine. v. Clav. in *via* et infra IV, 10.“ Vno verbo, μεθοδικῶς. [Μεθοδευτικὸς adde Lexicis. Habet Agatharchides de Rubro Mari p. 50. extr. Huds.] Schaef.

πρώτοις] Haud scio, an πρῶτον legendum sit, cum ἔπειτα mox sequatur, ac deinde τρίτον. Vpt. Probabilius corrigas πρῶτα. Lucianus T. II. p. 59. πρῶτα μὲν — εἶτα —. Schaef.

διαβάλλειν] *reiicere.* Plutarchus T. I. p. 70. Reisk. οἱ δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἔπος διαβάλλουσι. Schaef.

divifionem illam a me ante conftitutam de iucunda compofitione et pulchra, ut curfu mihi, quod dicitur, rectiori procedat oratio.

Quae auribus iucunda.

Dixi itaque, oblectari aures noftras, primum modulatione, deinde numeris, tertio permutationibus, ac, praecipue fupra haec omnia, decoro. Vera autem me haec dicere, ipfa teftis erit experientia; quam arguere poteft nemo, ut communibus animorum affectibus temere affentientem. Quis enim eft, qui non ab hoc cantu ducitur, et quadam demulcetur fafcinatione, ab alio autem nihil tale perfentit? qui numeris hisce non lenitur, illis turbatus offenditur? Quin egomet et in frequentiffimis theatris, omnigena et illiterata turba plenis, vifus fum mihi didiciffe, naturalem quandam effe nobis cognationem ad

τοῖς κοινοῖς πάθεσιν ὁμολογουμένην] Maximus Tyrius T. II. p. 124. *παντοδαπὰς μὲν φωνὰς, πάσας δὲ ἀλλήλαις ὡμολογημένας.* ex Heinfii emendatione. Ceterum *τὰ κοινὰ πάθη* Rhetor mox interpretatur *πάθη, ἃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ φύσις.* SCHAEF.

παντοδαπὸς] Qua de re ita Horatius in Arte:

Indoctus quid enim faperet, liberque laborum
Rufticus, urbano confufus, turpis honefto?

Sed hanc nimiam fpectatorum elegantiam; ne dicam faftidium, tangit quoque Cicero in Orat. *Quotus quisque eft, qui teneat artem numerorum ac modorum? At in his fi paulum modo offenfum eft, ut aut contractione brevius fieret, aut productione longius, theatra tota reclamant.* Idem in Paradoxis: *Hiftrio fi paulum fe movit extra numerum, aut fi verfus pronuntiatus eft fyllabâ unâ brevior, aut longior, exfibilatur et exploditur.* Scilicet, ut idem fcribit ad finem lib. primi de Oratore: *A quibus nihil praeter voluptatem aurium quaeritur, in iis offenditur, fimul atque imminuitur aliquid de voluptate.* VET.

μέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν, κιθαριστήν τε ἀγαθὸν, σφόδρα εὐδοκιμοῦντα, ἰδὼν θορυβηθέντα ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὅτι μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἔκρουσε, καὶ ἔφθειρε τὸ μέλος, καὶ αὐλητὴν, μετὰ τῆς ἄκρας ἕξεως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις, καὶ αὐτὸ τοῦτο παθόντα, ὅτι
74 ἀσύμφωνον ἐμπνεύσας, ἢ μὴ πιέσας τὸ στόμα, θρυλιγμὸν ἢ τὴν καλουμένην ἐκμέλειαν ηὔλησε. Καίτοι εἴ τις κελεύσειε τὸν ἰδιώτην τούτων τι, ὧν ἐνεκάλει τοῖς τεχνίταις ὡς ἡμαρτημένων, αὐτὸν ποιῆσαι λαβόντα τὰ ὄργανα, οὐκ ἂν δύναιτο. Τί δή ποτε; ὅτι τοῦτο μὲν ἐπιστήμης ἐστὶν, ἧς οὐ πάντες μετειλήφαμεν· ἐκεῖνο δὲ πάθους, ὃ πᾶσιν ἀπέδωκεν ἡ φύσις. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ῥυθμῶν γινόμενον ἐθεασάμην, ἅμα πάντας

θορυβηθέντα ὑπὸ τοῦ πλήθους] Plutarchus Mor. T. I. p. 800. λυπούμενος ὁ δῆμος ἐθορύβησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος. Diodorus Sicul. I. c. 72. αἱ δὲ πρὸς τὴν ἐκφορὰν συνηγμέναι μυριάδες τῶν ὄχλων ἀκούουσαι συνεπευφήμουν, εἰ τύχοι καλῶς βεβιωκώς· εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον ἐθορύβουν. ubi v. Wesseling. Alibi de strepitu dicitur applaudentium. V. Thomas Mag. p. 453. s. Conf. Iacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. p. 52. s. Schaef.

κατὰ τῆς ἄκρας] Nota hic κατὰ in signif. τοῦ μετά. Sylb. Secutus sum Reiskium, qui primus μετὰ dedit. Perpetua confusio harum praepositionum. Schaef.

ἀσυμφώνως] ἀσύμφωνον Colb. ut paullo supra v. 3. Huds. *Var. Lect.* Recepit Reiskius ἀσύμφωνον. Neque ego repugno. Schaef.

μὴ πιέσας] Post μὴ videtur ὀρθῶς, vel καλῶς, deesse. Reisk. Non opus. Schaef.

θρυλιγμὸν] Vno hic λ. V. Ernest. ad Homer. Il. XXIII. v. 396. ubi Eustathius docet, talia vulgo δι' ἑνὸς λ προφέρεσθαι. Θρυλῶ, θρυλίζω habet Etymolog. M. c. 456, 39. 44. Apposite ad nostrum locum de cithara, qua quis inscite et ἐκμελῶς canit, Hymn. Hom. in Mercur. v. 486.

— — — — ὃς δέ κεν αὐτὴν
νῆϊς ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζαφελῶς
ἐρεείνῃ,
μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα μετήορά
τε θρυλλίζοι.

Obiter moneo, Lexica augeri posse voce θρυλλητός. Reperi in Tzetzae Chil. XII. v. 38.

Κατὰ τὸ περιφόρητον καὶ θρυλ-
λητὸν τοῖς πᾶσι
τὸν Παλαμήδην ἔφευρεῖν τὰ
γράμματα εἰρήκειν.

ut locus scribendus. Schaef.

ſuavem numeroſae modulationis concentum: citharoedum etiam admodum clarum vidi exploſum a multitudine, quod unicam chordam male pulſaſſet, carmenque corrupiſſet: item tibicinem, quantum ex arte poſſit, utentem inſtrumentis, id ipſum paſſum, incongruenter quod inſpirans, vel os non comprimens, * murmur quoddam inconcinnum et modulandi artificio adverſum edidiſſet. Et ſane, ſi quis iuſſerit idiotam, ſumto inſtrumento, ea, quae in artificibus culpabat, ipſe facere; profecto nequeat. Quapropter? Quoniam hoc quidem eſt ſcientiae, cuius omnes participes non ſumus; illud vero eſt cuiusdam affectionis animi, quam omnibus natura conceſſit. Quod idem † rhythmis etiam accidit. Vidi una omnes in theatris

* Al. murmur et ſuſurrum ederet, aut eam quam vocamus diſſonantiam accineret. Hvds.

αὐτὸν ποιῆσαι] ſ. *αὐτῶν ὀρθῶς ποιῆσαι*. Reisk. Recte, ſi orationem ad regulam dialectices exigas: ſecus, ſi ſpectes vulgarem uſum dicendi et ſcribendi. Schaef.

Τί δή ποτε; ὅτι] Latinorum *Quid ita tandem? quia*. Schaef.

τοῦτο μὲν] ſcil. *τὸ ὀρθῶς ποιῆσαι*. Reisk.

ἐπιστήμης] Appoſite Ovidius in Epiſt. ad Brutum, lib. 3. de Ponto:

Non eadem ratio eſt ſentire et demere morbos:
Senſus ineſt cunctis; tollitur arte malum.

Cicero etiam in tertio de Oratore: *Mirabile eſt, cum plurimum in faciendo interſit inter doctum et rudem, quam non multum differat in iudicando*. Vpt.

ἐκεῖνο δὲ] ſcil. *τὸ ἐγκαλεῖν ὡς ἡμαρτημένων*. Reisk.

Τὸ δὲ αὐτὸ] Hic nominativus abſolute poni videtur; vel poſt *γινόμενον* verbum *ἐστὶ* ſubauditur. Cuiusmodi ſententia paulo infra occurrit, pag. 78. *Τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται καὶ περὶ τοὺς ῥυθμούς*. Nos autem, commate poſt *γινόμενον* ſublato, punctum repoſuimus. Vpt. Tenendum nempe, poſt *γινόμενον* in ed. Sylburgiana comma poſitum eſſe, in Vptoniana et Hudſoniana, quae illam imitata eſt, punctum. Ego utrumque ſuſtuli, et comma poſt *ἐθεασάμην* poſui. Reisk.

† Al. numeris. Hvds.

ἅμα πάντας] Dictum hoc eſt per ſuperenarrationem, quaſi dixiſſet: *δηλονότι ἅμα πάντας ἐθεασάμην*. Reisk.

ἀγανακτοῦντας καὶ δυσαρεστουμένους, ὅτε τις ἢ κροῦσιν, ἢ κίνησιν, ἢ φωνὴν, ἐν ἀσυμμέτροις ποιήσαιτο χρόνοις, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀφανίσειεν. Καὶ οὐχὶ τὰ μὲν εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα ἡδονῆς μεστά ἐστι, καὶ πάντες ὑπ' αὐτῶν κηλούμεθα· αἱ μεταβολαὶ δὲ καὶ τὸ πρέπον οὐκ ἔχουσι τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ χάριν, οὐδ' ὑπὸ πάντων ὁμοίως διακούονται· ἀλλὰ κἀκεῖνα πάνυ κηλεῖ πάντας ἡμᾶς κατορθούμενα, καὶ εἰς πολλὴν ὄχλησιν ἄγει ἁμαρτανόμενα. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε; Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι καὶ τῆς ὀργανικῆς μούσης, καὶ

ἅμα πάντας] Poterat uno verbo ἅπαντας. Etymolog. M. c. 655. 23. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βούλεται [ἅπας] ἐκ τοῦ ἅμα πᾶς εἶναι ἐν συγκοπῇ. Non mirum igitur, ambo passim confusa esse. Noster Antiquit. Rom. T. I. p. 265. ἔφερε δὲ τὴν ψῆφον οὐχ ἅμα πᾶς ὁ δῆμος. ubi Vat. οὐχ ἅπας ὁ δ. Strabo T. IV. p. 294. Γαμεῖν μὲν ἅμα πάντες ἀναγκάζονται. Aliis placuisse ἅπαντες, discas ex varietate lectionis. In transcursu moneo, in Dionysii Antiquit. Rom. T. II. p. 659. scribendum esse: τὰ δίκαια ἅπασι πρὸς ἅπαντας ὅμοια. quemadmodum Herodoto III. c. 114. ex Cod. Arch. restituendum est: δένδρεα ἅπαντα ἄγρια. Causa vitii utroque loco eadem. Schaef.

δυσαρεστουμένους] Suidas T. I. p. 633. Δυσαρεστούμενος. μὴ ἀρεσκόμενος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔφασαν, τὴν σύγκλητον δυσαρεστεῖσθαι τῇ τῶν ἐν Λακεδαίμονι τειχῶν καθαιρέσει. Legas haec, quod Kusterum fugit, cum aliqua verborum varietate in Legat. Excerpt. ex Diodoro Sic. T. II. p. 622. 13. Idem historicus XII. c. 69. in. δυσαρεστούμενοι τῇ τότε πολιτείᾳ. Activo utitur V. c. 9. in. δυσαρεστήσαντες τῇ βαρύτητι τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν βασιλέων. Item activo, sed significatione diversa et a Lexicographis neglecta, XVIII. c. 62. μάλιστα δ' Ἀντιγόνῳ δυσηρέστει τότε τὰ περὶ τὴν Εὐμένους προαγωγὴν, κ. τ. λ. gravia, molesta erant, displicebant. Schaef.

καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀφανίσειεν] Interpres: numerosque obscurarat. Imo: corruperat. Antiquit. Rom. T. I. p. 296. ἀφανιζούσας καὶ λυμαινομένας τά τε σώματα καὶ τὰς ψυχάς. ubi mox scribendum ex Cod. Vat. ἀπέδωκε. Nicostratus Stobaei Serm. p. 445. 44. πόῤῥω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι (haudquaquam requiret: ne cum Gesnero et Iacobsio Animadvers. in Euripid. Tragoed. p. 150. sollicites quod sanissimum est.) γυνὴ

indignari et aegre ferre, cum quis pulſum, aut motum, aut vocem, ſuo non diſtinctam intervallo ediderat, numerosque obſcurarat. Quae igitur apta ſunt modulatione et numero, non poſſunt non eſſe iucundiſſima, et nosmet plurimum oblectare: ſed mutationes et decorum fortaſſe parem non habent venuſtatem et gratiam, nec eodem animi affectu ab omnibus exaudiuntur. Imo vero haec recte facta magna nos omnes voluptate perfundunt; eademque, cum peccati aliquid acciderit, in perturbationem ſolent coniicere. Quod omnes fateantur neceſſe eſt. Hoc autem inde colligo, quod tam ex ea quae nervis

ὑγιαίνουσα καὶ ψιμμυθίου (ſic leg.) καὶ ὑπ' ὀφθαλμῷ ὑπογγαφῆς καὶ ἄλλου χρώματος ζωγγαφοῦντος καὶ ἀφανίζοντος τὰς ὄψεις. Gesnerus male: *quod — obumbret oculos*. Ariſtophaneum διεσπλεκωμένη Plut. v. 1082. alius de gloſſatoribus interpretatur διεφθαρμένη, alius (v. Hemſterhuſ. p. 406. a.) ὑπὸ τῆς συνουσίας ἠφανισμένη. Add. Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. v. 373. et Abreſch. Animadverſ. ad Aeſchyl. L. III. p. 99. ſ. Schaef.

διακούονται] Minus recte διοικοῦνται Colb. et mox πάντα Reg. 1. pro πάνυ. Omittunt adeo Reg. 1. et Colb. hanc ſententiam, Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε; Vpt. Vix mihi temperavi, quin verba haec quinque, ut ſpuria, uncis includerem. Quod enim πάντες ὁμολογοῦσι, ad id demonſtrandum nulla opus τεκμήρσει. Haec tamen continuo ſequitur. Schaef.

Antoninus Liber. IV. p. 28. Ἃ διακούσας ὁ Κραγαλεὺς, ἔγνω κ. τ. λ. Malim Ἃ δὴ ἀκούσας. Schaef.

τῆς ὀργανικῆς μούσης] Mire Interpres: *ex ea quae nervis intendatur muſa*. Eſt *cantus organicus*. Paullo poſt: Ἡ δὲ ὀργανική τε καὶ ᾠδικὴ μοῦσα. Conf. Phaënnus Epigr. II.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ, λιγυρὰν ὄκα μοῦσαν ἐνίην
ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὕπνον ἄγον.

ubi Codicis Vaticani non minor, quam tot aliis locis, virtus elucet. Primum ex eo corrigendum ἐνείην. Longe ſignificantior ad laudem τῆς ἀκρίδος uſus optativi, cum ὄκα ſic valeat *quoties*. Atque huc paullo ſuſpicaciorem quempiam ipſum illud Planudeum, ἐνίειν, facile perduxiſſet: has enim formas librarii ſaepiſſime commutarunt. Conf. Heyn. ad Homer. Il. T. IV. p. 517. T. VII. p. 266. Tum idem veriſſime, ſi accentum mutes: τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον. Et ἄγον quidem, ut par eſt, Δωρικῶς. De ſede au-

τῆς ἐν ᾠδαῖς γοητείας, καὶ τῆς ἐν ὀρχήσει χάριτος ἐν ἅπασι διευστοχούσης, μεταβολὰς δὲ μὴ ποιησαμένης εὐκαίρους, ἢ τοῦ πρέποντος ἀποπλανηθείσης, βαρὺς μὲν ὁ κόρος, ἀηδὲς δὲ τὸ μὴ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόττον ἐφάνη. Καὶ οὐκ ἀλλοτρίᾳ κέχρημαι τοῦ πράγματος εἰκόνι. Μουσικὴ γάρ τις ἦν καὶ ἡ τῶν πολιτικῶν λόγων ἐπιστήμη, τῷ ποσῷ διαλλάττουσα τῆς ἐν ᾠδαῖς καὶ ὀργάνοις, οὐχὶ τῷ ποιῷ. Καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ καὶ μέλος ἔχουσιν αἱ λέξεις, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μεταβολὴν, καὶ πρέπον. Ὥστε καὶ ἐπὶ ταύτης ἡ ἀκοὴ τέρπεται μὲν τοῖς μέλεσιν, ἄγεται δὲ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀσπάζεται δὲ τὰς μεταβολὰς, ποθεῖ δ' ἐπὶ πάντων τὸ οἰκεῖον· ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον.

Διαλέκτου μὲν οὖν μέλος ἑνὶ μετρεῖται διαστήματι τῷ λεγομένῳ διὰ πέντε, ὡς ἔγγιστα· καὶ οὔτε ἐπιτείνεται πέρα τῶν τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίου ἐπὶ τὸ ὀξὺ,

tem vocis ὕπνον ne addubites, vide Theocriti Epigr. V. extr.

Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

Schaef.

ἦν] Recte Interpres *est*. V. Valckenar. Diatr. in Euripid. p. 286. A. et Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 268. Schaef.

τῷ ποσῷ διαλλάττουσα] Vide Aristoxeni Harmonica, l. 1. p. 3. Huds. *Var. Lect.*

Hanc rem fusius explicat Aristoxenus, cuius verba e primo Harmonic. Element. adscribam. Πρῶτον μὲν οὖν ἁπάντων τὴν τῆς φωνῆς κίνησιν διοριστέον τῷ μέλλοντι πραγματεύεσθαι περὶ μέλους, αὐτὴν τὴν κατὰ τόπον. Οὐ γὰρ εἷς τρόπος αὐτῆς ὢν τυγχάνει. Κινεῖται μὲν γὰρ, καὶ διαλεγομένων ἡμῶν καὶ μελῳδούντων, τὴν εἰρημένην κίνησιν. Ὀξὺ γὰρ καὶ βαρὺ δῆλον ὡς ἐν ἀμφοτέροις τούτοις ἐστίν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ κατὰ τόπον, καθ' ἣν ὀξύ τε καὶ βαρὺ γίνεται· ἀλλ' οὐ ταὐτὸ εἶδος τῆς κινήσεως ἑκατέρας ἐστί. Vpt.

τὸ οἰκεῖον] Τὸ πρέπον, mutata voce. Vpt. Paullo supra: τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόττον. Schaef.

ἡ δὲ διαλλαγὴ — ἧττον] Verba haec existimo in textum Dionysii aliunde irrepsisse. Bircovius. Idem hoc loco aliis verbis tradit Dionysius, quod superius dixerat: τῷ ποσῷ διαλλάττουσα, οὐχὶ

intendatur musa, quam ex melicorum versuum lenocinio, saltationisque gratia, si tempestivis non utantur mutationibus, aut a decoro aberraverint, etsi in aliis feliciter administrata, gravis quidem oritur satietas, nec minor molestia, quod subiectae rei parum videantur congrua. Nec similitudine a re usus sum aliena. Est enim musica quaedam et civilium orationum scientia: differt autem ab ea, quae ad cantum instrumentaque pertinet, quantitate, non qualitate. Hac etenim in scientia admittunt dictiones modulationem, numerum, mutationem, et decorum: ita ut ibi etiam concentu delectentur aures nostrae, rapiantur numeris, varietatem amplectantur, atque adeo super omnia desiderent, quod proprium est et naturale: fit autem differentia, ratione quantitatis intensae remissaeve habita.

In communi sermone vocis modulatio uno ut plurimum mensuratur intervallo, dicto *diapente:* ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur ad acutum,

τῷ ποιῷ. VPT. Bene Vptonus haec verba tuetur. SCHAEF.

μετρεῖται] Sc. *terminatur*, *coërcetur*. Nam (ut notavit etiam Vossius in aureolo libello de Poëmatum cantu) tota vocis modulatio in communi loquela intra diapente subsistit. Quandocunque enim, propter emphaticam aut patheticam aliquam rationem, vox maiorem in modum intenditur, vix ultra diapente id fiet in communi sermone. In cantu vero musico non raro ad diapason, aut etiam ultra, intenditur. Quippe aliud est *cantus* (seu *accentus*) *grammaticus*, aliud *cantus musicus* seu *harmonicus*. HVDS. *Annot.*

τῷ λεγομένῳ] τῶν λεγομένων codex Colb. Sed ex hoc loco observat Vossius, in de Poëmatum cantu, vocem in communi sermone ut plurimum intra diapente subsistere, ita ut neque plus tribus tonis cum dimidio intendatur, neque maiori intervallo infra communem loquendi modum deprimatur. Idem etiam alio loco scribit, in cantu latius evagari tonos, quam in recitatione, aut communi sermone, utpote in quo vitiosum habeatur, si vox ultra diapente, seu tres tonos et semitonium, acuatur. VPT.

τόνων] Deest Colb. HVDS. *Var. Lect.*

οὔτε ἀνίεται τοῦ χωρίου τούτου, πλεῖον ἐπὶ τὸ βαρύ. Οὐ μὴν ἅπασά γε ἡ λέξις ἡ καθ' ἓν μόριον λόγου ταττομένη, ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέγεται τάσεως· ἀλλ' ἡ μὲν ἐπὶ τῆς ὀξείας, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς βαρείας, ἡ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν. Τῶν δὲ ἀμφοτέρας τὰς τάσεις ἐχουσῶν αἱ μὲν κατὰ μίαν συλλαβὴν συνεφθαρμένον ἔχουσι τῷ

οὔτε ἀνίεται] Verte *neque remittatur:* quippe *intendi* et *remitti* respondent Graecis ἐπιτείνεσθαι et ἀνίεσθαι. Quanquam enim hodie (et per aliquot secula) nos *acutum* in *alto* ponimus et *grave* in *imo:* sciendum autem (quod tamen pauci advertunt) Graecorum Musicorum veterrimos fecisse contrarium. Adeoque, quum eorum lyra erat tetrachordos, *gravissima* dicebatur *hypate* (ὑπάτη), *summa*, et *acutissima* quidem *nete* (νήτη vel νεάτη), *ima* vel *ultima*. Sic utique censebantur, et hoc ordine, *hypate, parhypate, paranete, nete:* i. e. *summa, prope-summa, prope-ima, ima.* Quod quum posteriores aliquot scriptores (per aliquot retro secula) non bene notaverint, multum sibi fecerunt negotii, seque mire torserunt in exponendis veterum nominibus et loquendi formulis. Vide Wallisii τοῦ μακαρίτου Append. ad Ptolemaei Harmonica ab ipso edita. Hvds. *Annot.*

καθ' ἓν μόριον λόγου] Malim interpretari *una sermonis* (quam *orationis*) *particula.* Non enim hic agitur de *octo partibus orationis*, (ut in Grammatica loqui solent) sed de *sermonis* seu *prolationis* particulis. Quippe hoc vult: non omnem dictionem, quae uno prolationis membro continetur, (monosyllabam intellige) sic posse vel gravi tensione (pariter ac acuta) proferri: sed nec (omnem) utraque: (quippe monosyllaba vox brevis, accentum si quem habet, acutum natura sua postulat; longa vero, nunc acutum, nunc circumflexum) quae vero dictiones utrasque admittunt tensiones, earum aliae habent in eadem syllaba cum acuto commistum grave, quas tensiones circumflexas vocamus; aliae in alio atque alio loco (separatim) utrumque, propriam sui naturam retinens. Si qua vero vox accentum inclinat suum, vel nullum habet, hoc est praeter naturam rei. Hvds. *Annot.*

Ἓν μόριον λόγου est *unum membrum orationis*, quod uno spiritu profertur, velut hoc ipsum, Οὐ μὴν ἅπασά γε ἡ λέξις ἡ καθ' ἓν μόριον λόγου ταττομένη. Sensus huius loci: Neque vero omnes voces, quae uno eodemque membro continentur, ad eundem modulum τείνονται. Scharf.

neque maiori diſtantia ad gravem accentum deprimatur. Nec vero omnis dictio, quae una ſcilicet orationis particula effertur, eiusdem intenſionis eſſe dicitur: ſed alia gravem, alia acutam, alia vero utramque recipit. Quae vero utramque intenſionem admittunt, earum nonnullae in una ſyllaba commiſtum habent cum acuto

ταττομένη — ἀμφοῖν] Ita reſtitui ex auctoritate Codd. Reg. 1. et Colb. Prius erat *ταττομένη ἐπὶ τῆς βαρείας, ἡ δὲ ἐπ' ἀμφοῖν.* quod ſuppleri voluit Sylburgius, inſerendo *ἡ μὲν* ante *ἐπὶ τῆς*. Hvds. *Var. Lect.*

Sylburgius: „Ante *ἐπὶ τῆς* inſerendum videtur *ἡ μέν*: vel pro ſequenti *ἡ δὲ* reponenda disiunctiva *ἤ*, *aut.*" Supplementum Codicum illorum receperunt etiam Vptonus in ſecunda et tertia editione atque Reiskius. Sed, quod iure mireris, nemo vidit poſt *ταττομένη* inſerendum eſſe *ἐπὶ*, quod ego primus addidi. Neque dubito, hanc praepoſitionem in Codicibus, ſi denuo excutiantur, repertum iri. Iam cauſa lacunae apparet. Nimirum librarius, cuius negligentiâ locus olim curtatus legebatur, a primo *ἐπὶ τῆς* ad tertium aberraverat. Ceterum *ἐπὶ τῆς αὐτῆς λέγεται τάσεως* dicitur ut paullo poſt p. 63. R. *ἐφ' ἑνὸς φθόγγου μελῳδεῖται.* Schaef.

συνεφθαρμένον] Recte Interpres: *commiſtum.* Infra p. 78. R. *συνεφθαρμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων.* Interpres: *literis ſe invicem mutua coitione corrumpentibus.* Niſi male, certe *ποιητικώτερον* quam pro ratione proſae Romanorum. P. 171. *γραφαῖς συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχούσαις.* Vid. Hemſterhuſ. ad Lucian. T. I. p. 51. Tetigit nuper Matthaei ad Nemeſium p. 133. Addam quae Philologus eximius in *Critical Review for July*, 1803. p. 343. ſ. publicavit: „— the following extract from a letter written by Mr. Upton to Dr. Taylor in conſequence of his note *in Lycurg.* p. 328. ed. 8. '*φθορὰ* apud pictores eſt colorum COMMIXTIO. Plut. de glor. Athen. p. 346. A. *Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθοράν.* Apollodorus primus hominum invenit colorum commixtionem. Porphyr. de Abstin. IV. §. 20. *τὰς μίξεις φθορὰς οἱ ζωγράφοι λέγουσι.* Vnius adeo rei cum altera commixtio eſt *φθορὰ*, et ex tali commixtione naturalis et proprius color perditur et corrumpitur *). Vnde *φθείρεσθαι* eſt commixtione corrumpere. Plut. in Sympoſ. p. 708. *ἀνθρώπων μὴ ὁμοφύλων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ συμφθαρέντων*, i. e. in unum confuſorum, commiſto-

*) Virg. Georg. II, 466. Nec caſia liquidi *corrumpitur* uſus olivi.

ὀξεῖ τὸ βαρὺ, ἃς δὴ περισπωμένας καλοῦμεν· αἱ δὲ
ἐν ἑτέρῳ τε καὶ ἑτέρῳ χωρὶς ἑκάτερον, ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν
οἰκείαν φυλάττον φύσιν. Καὶ ταῖς μὲν δισυλλάβοις
οὐδὲν τὸ διὰ μέσου χωρίον βαρύτητός τε καὶ ὀξύτη-
τος· ταῖς δὲ πολυσυλλάβοις, οἷαι ποτ' ἂν ὦσιν, ἡ τὸν
ὀξὺν τόνον ἔχουσα μία ἐν πολλαῖς βαρείαις ἔνεστιν.
Ἡ δὲ ὀργανική τε καὶ ᾠδικὴ μοῦσα διαστήμασί τε χρῆ-
ται πλείοσιν, οὐ τῷ διὰ πέντε μόνον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
διὰ πασῶν ἀρξαμένη, καὶ τὸ διὰ πέντε μελῳδεῖ, καὶ
τὸ διὰ τεσσάρων, καὶ τὸ διάτονον, καὶ τὸ ἡμιτόνιον,
78 ὡς δέ τινες οἴονται, καὶ τὴν δίεσιν αἰσθητῶς· τάς τε
λέξεις τοῖς μέλεσιν ὑποτάττειν ἀξιοῖ, καὶ οὐ τὰ μέλη
ταῖς λέξεσιν, ὡς ἐξ ἄλλων τε πολλῶν δῆλον, καὶ

rum, etc. Cf. Budaeum. Now will not this explication anſwer all paſſages in your Demoſthenes?' The learned editor of *The Orator* has ſubjoined to this expoſition another paſſage from Plutarch de EI ἐν Δελφοῖς v. fin. Τὰ μιγνύμενα τῶν χρημάτων οἱ βαφεῖς φθείρεσθαι, καὶ φθορὰν τὴν μίξιν ὀνομάζουσιν. Pro χρημάτων legendum χρωμάτων *)." Praecedit ibid. T. II.

*) Χρωμάτων habent, quae ad manus ſunt, Baſileenſes Frobenii Xylandrique, et Francofurtana a. 1620. [it. Pariſ. a. 1624. v. Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 97.] Neque in recentioribus, quibus utor, quidquam monitum de lectionis diverſitate. Quanquam non mirer, ſi qua de vetuſtioribus χρημάτων habeat. Hae enim voces paſſim confuſae ſunt. Conf. Dorvill ad Chariton. p. 720. ſ. Suidas T. I. p 344. Ὦ Θεάγενες, ἔφη, θαῤῥεῖν ἤδη σε χρὴ, καὶ τοῖς θεοῖς ὁμολογεῖν σωτηρίους χάριτας, ὑπὲρ δὲ τῶν χρημάτων οὐκ ἀθυμητέον. Codex Leidenſis poſt χάριτας inſerit ὑπὲρ τῶν χρωμάτων: quae verba Iac. Gronovio Emendat. in Suida p. 76. genuina viſa eſſe, equidem parum miror; miror Kuſtero, inter Principes Criticorum referendo, fraudem non ſuboluiſſe. Sic enim vir egregius Diatr. Anti-Gronov. p. 15 ed. ſec. „— expectas, credo, Lector, meam de verbo hoc χρωμάτων ſententiam. Equidem credo, pro eo aliud olim apud Suidam lectum fuiſſe, (quale vero, haud facile eſt divinare) ſed quod poſtea in χρωμάτων mutatum fuerit, errore librarii, oculos forte in vicinum χρημάτων coniicientis." Imo totum illud libri Leidenſis additamentum, pannum adſutum rectius dicas) ex διττογραφίᾳ originem traxit: locusque a Grammatico excerptus, ſi quis alius, integer eſt, nec quidquam ſupplementi deſiderat. Schaef.

gravem, qui vocantur accentus circumflexi; quaedam alio atque alio loco seorsim utrumque habent, qui propriam per se potestatem conservant. Et quidem in disyllabis nullus in medio locus est aut gravi, aut acuto accentui; sed in polysyllabis, qualescunque tandem fuerint, una est, inter multas graves, quae acutum habet accentum. Quae vero fidibus et lyricorum instrumentis aptatur musa, intervallis utitur pluribus, nec intra *diapente* subsistit: sed sumto a *diapason* initio, per *diapente* concinit, et *diatessaron*, et extentum illud genus, *diatonon* dictum, atque *semitonium*, ac ipsam sensili etiam, ut quidam putant, *diesin* discrimine. Dictiones praeterea concentui submittendas postulat, non autem dictionibus concentum; quod cum ex

p. 610. Wytt. *ἑτέρου γὰρ μίξει πρὸς ἕτερον ὁ μιασμὸς, ὥς που καὶ Ὅμηρος ἐλέφαντά τινα φοινισσόμενον βαφῇ μιαίνεσθαί φησι.* De hoc usu verbi *μιαίνειν*, similique affinis *χραίνειν*. v. Porsonus ad Euripid. Orest. v. 909. SCHAEF.

αἱ δὲ — χωρὶς] *αἱ δὲ ἕτεραί τε καὶ ἕτεραι χωρὶς* Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.* Videntur dare voluisse *ἐν ἑτέρᾳ τε καὶ ἑτέρᾳ*, scil. *συλλαβῇ*: quod verum puto. SCHAEF.

φυλάττον] *φυλάττοντα* Colb. HVDS. *Var. Lect.*

βαρύτητος] *βαρύτητός τε* Colb. HVDS. *Var. Lect.* Ascivi encliticam. SCHAEF.

οἷαί ποτ' ἂν ὦσιν] *εἰ καί ποτ' ἂν ὦσιν* Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.*

ἐν πολλαῖς βαρείαις] Nam in omni syllaba, ut loquuntur Grammatici, ubi nullus est accentus, gravis subintelligitur. VPT.

διαστήμασι] Discrimen illud, quo alter *φθόγγος* acutior est, alter gravior, appellatur *διάστημα*. Est autem *φθόγγος* vox simplex et utcunque missa. Censorinus cap. X. Consule Macrobium in Somn. Scip. cap. 1. lib. 2 ubi fusius haec omnia explicantur. Vide et Aristoxenum lib. 1. Harmon. Element. ubi differentiam tradit inter *φωνὴν συνεχῆ* et *διαστηματικήν*. VPT.

δίεσιν] Quid *δίεσις*, quae et *λεῖμμα* a Platone appellatur, docent musici, et in primis Vitruvius lib. 5. cap. 4. *Τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων. Suidas.* VPT.

μάλιϛα τῶν Εὐριπίδου μελῶν. ἃ πεποίηκε τὴν Ἠλέκτραν λέγουσαν ἐν Ὀρέϛῃ πρὸς τὸν χορόν·

Σῖγα, σῖγα. λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε. —
Ἀποπρόβατ᾽ ἐκεῖσ᾽ ἀπόπροθι κοίτας.

Ἐν γὰρ δὴ τούτοις τὸ „Σῖγα, σῖγα, λευκὸν" ἐφ᾽ ἑνὸς φθέγγου μελῳδεῖται· καίτοι τῶν τριῶν λέξεων ἑκάϛη βαρείας τε τάσεις ἔχει καὶ ὀξείας. Καὶ τὸ „ἀρβύλης" ἐπὶ μέσῃ συλλαβῇ τὴν τρίτην ὁμότονον ἔχει,

Σῖγα] In vulgatis Euripidis editionibus aliter leguntur hi versus. Ibi enim choro tribuuntur hi duo: σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. τιθεῖτε· μὴ κτυπεῖτε, μηδ᾽ ἔϛω κτύπος: et Electrae hi, ἀπὸ πρόβατ᾽ ἐκεῖ — σ᾽ ἀπὸ πρό μοι κοίτας: quod annotavit etiam Stephanus. Porro λευκὸν ἴχνος in Dionysii exempl. dici videtur obscurum vestigium et levi pede impressum: quia scilicet profundiora prae se ferunt aliquid nigredinis, ut omnia loca profundiora, at φωνὴν λευκὴν dici τὴν εὐήκοον, tradit in Organo Aristoteles pag. 286. et 287. Sylb.

Σίγα, σίγα in vulgatis exemplaribus. Perispomenws malui ex MS. Bodleiano et optimis Euripidis editionibus. Huds. *Var. Lect.*

Extat locus in Euripidis Oreste, quem ita exhibet editio Barnesiana:

Χο. Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος
ἀρβύλης
Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μηδ᾽
ἔϛω κτύπος.
Ἠλ. Ἀπὸ πρόβατ᾽ ἐκεῖ-
σ᾽, ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

Cavet Electra, ne Furiis Orestes agitatus e somnis excitetur; ita ut male Electrae verba, quemadmodum docti adnotarunt, adscribantur choro. Idem adeo sentiebat, qui argumentum huius fabulae scripsit: Ἔτι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ, Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. Sed pro κοίτας codex Regiae Societatis habet λέχους, testante eruditissimo Ioanne King, qui nuperrime tres fabulas Euripidis edidit; quod cum sequente Antistrophe melius videtur quadrare. Est autem σῖγα (licet aliter Sylburgius) idem cum σιγῇ, *tacite;* cuius ultima corripitur, ut facilius ab imperat. σίγα, *tace,* distinguatur.

— — δμώεσσι δ᾽ ἀρῆτα τεύ-
χε᾽ ἀείρειν
Πέφραδεν· οἱ δαὶ σῖγα κατη-
φέες ἠείροντο.

Apollonius Argon. I. Vpt.

Porsonus sic dedit:

σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρ-
βύλης

multis aliis apparet, tum praecipue ex hoc Euripidis cantico, quo fecit in *Oreste* ut ad chorum uteretur Electra:

Tacite, tacite, candidum soleae vestigium
Ponite, strepitum ne edite,
Procul abite hinc, procul a lecto.

Nam in his „Σῖγα, σῖγα, λευκὸν" uno vocis sono proferuntur; tres illae licet dictiones, suas unaquaeque, tam acutas, quam graves, habeant intensiones. Et vox „ἀρβύλης" praeterea eundem et in media et tertia syllaba tonum habet: etsi fieri minime potest,

τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω
κτύπος.
ἄπο προβᾶτ' ἐκεῖσ',
ἀπὸ πρό μοι κοίτας.
v. 140. ss. SCHAEF.

λευκὸν] λεπτὸν in vulgatis et MS. Bodl. HVDS. *Var. Lect.*

Porsonus: „sic [λευκὸν] et Dionysius Hal. in edd. sed in MSS. λεπτόν." In quibusnam MSS.? Λεπτὸς et λευκὸς confusa etiam in Medeae v. 1185. 1186. Pors. item in Apollonii Argon. II. v. 570. Ceterum Porsonus: „λευκὸν — magis poëticum videtur, ut infra λευκὸν ὄνυχα 950." Assentirer, si poëta de *ipso pede* dixisset. Sic Euripides Ion. v. 223. Musgr. γυάλων ὑπερβῆναι λευκῷ ποδί. Carmen inter Anacreontia XXXI. v. 5. ὁ λευκόπους Ὀρέστης. ad q. l. Brunckius p. 121. „Quaeritur hic cur Orestes λευκόπους dicatur. Caussam nescio." De caussa nemo, opinor, ambiget, qui legerit Musgravii notam ad Euripid. Bacch. v. 665. Sed λευκὸς ἴχνος ἀρβύλης quod non mirer si cavillator de soleis cretatis intelligat, mihi quidem permirum accidit: nam Sylburgii interpretatio parum placet. Itaque λεπτὸν praeferendum puto. SCHAEF.

Ἀποπρόβατ' — κοίτας] Vno (ut hic) versu in MS. Bodl. et editis plerisque. Al. duobus versiculis: Ἀποπρόβατ' ἐκεῖ — σ', ἀπόπροθι κοίτας. In editis etiam et MS. Bodl. et Reg. 1. et Colb. ἀπὸ (vel ἄπο) πρόβατ' et ἀπὸ (vel ἄπο) πρό μοι. HVDS. *Var. Lect.* Vptonus hic divise Ἀπὸ πρόβατ': infra coniuncte; ubi ipse Rhetor docet, coniuncte scribendum esse. Porsonus, alteram probans rationem, cur accentum in verbo mutarit, ignoro. SCHAEF.

ἐπὶ μέσῃ] Rectius, arbitror, pro ἐπὶ legatur ἔτι, *insuper, praeterea*. Καὶ τὸ Ἀρβύλης ἔτι, μέσῃ. VPT.

Lego: τῇ μέσῃ συλλαβῇ. Sic mox: τῆς μέσης συλλαβῆς. Subit autem mirari, in Longi Pastoralibus Snecanum illum persimili errore aliquot locis ἐπὶ dedisse, ubi alii recte habent τήν. V. Villoison. p. 259. SCHAEF.

ἀμηχάνου ὄντος ἓν ὄνομα δύο λαβεῖν ὀξείας. Καὶ τοῦ „Τιθεῖτε" βαρυτέρα μὲν ἡ πρώτη γίνεται, δύο δὲ μετ' αὐτὴν ὀξύτονοί τε καὶ ὁμόφωνοι. Τοῦ „κτυπεῖτε" ὁ περισπασμὸς ἠφάνισται· μιᾷ γὰρ αἱ δύο συλλαβαὶ λέγονται τάσει. Καὶ τὸ „Ἀποπρόβατε" οὐ λαμβάνει τὴν τῆς μέσης συλλαβῆς προσῳδίαν ὀξεῖαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν τετάρτην συλλαβὴν καταβέβηκεν ἡ τάσις τῆς τρίτης.

Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ περὶ τοὺς ῥυθμούς. Ἡ
μὲν γὰρ πεζὴ λέξις οὐδενὸς οὔτε ὀνόματος οὔτε ῥή-
8 ματος βιάζεται τοὺς χρόνους, οὐδὲ μετατίθησιν, ἀλλ'
οἵας παρείληφε τῇ φύσει τὰς συλλαβὰς, τάς τε μα-
κρὰς καὶ τὰς βραχείας, τοιαύτας φυλάττει. Ἡ δὲ
ῥυθμικὴ καὶ μουσικὴ μεταβάλλουσιν αὐτὰς μειοῦσαι
καὶ αὔξουσαι, ὥστε πολλάκις εἰς τἀναντία μεταχω-
ρεῖν· οὐ γὰρ ταῖς συλλαβαῖς ἀπευθύνουσι τοὺς χρό-
νους, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις τὰς συλλαβάς.

Δεδειγμένης δὴ τῆς διαφορᾶς, ᾗ διαφέρει μουσικὴ λογικῆς, λοιπὸν ἂν εἴη κἀκεῖνα λέγειν, ὅτι τὸ μὲν

ἀμηχάνου — ὀξείας] Nimirum φύσει: nam ἐγκλίσει licet. SCHAEF.

δύο δὲ] Imo αἱ δύο δέ. Mox: αἱ δύο συλλαβαί. Articulus cur exciderit, me etiam tacente quivis intelligit. Ceterum, ſi recte colligo, Rhetor in Euripide legit τίθετε, non τιθεῖτε: alioquin hic quoque ἠφανίσθαι τὸν περισπασμὸν monuiſſet. SCHAEF.

οὐ λαμβάνει — ὀξεῖαν] Intellige tanquam verba hoc ordine collocata ſint: τὴν τῆς μέσης συλλαβῆς προσῳδίαν οὐ λαμβάνει ὀξεῖαν: ne ante ὀξεῖαν inſerendum cenſeas articulum τήν. SCHAEF.

πεζὴ λέξις] Inſigne teſtimonium. Nihil ſane apertius dici poteſt contra receptam apud nos accentuum rationem eorumque uſum. Eſt autem ſuus ex his etiam (ſeu iis potius, quos veteres adhibuerunt) accentibus ſermoni cantus, ſed paucis, opinor, notus. Λέγεται γὰρ δὴ καὶ λογῶδές τι μέλος, τὸ συγκείμενον

sit una dictio duos habeat acutos. Quin et vocabuli „Τιθεῖτε“ prima gravior est syllaba; duae autem, quae sequuntur, acutum habent accentum, eundemque solum. Huius etiam „κτυπεῖτε“ circumflexus obscuratur; una etenim syllabae duae extensione proferuntur. Atque illud denique „Ἀπεπρόβατε“ mediae syllabae acutum accentum non recipit, sed in quartam usque syllabam tertiae reiicitur intensio.

Quod idem solet etiam numeris accidere. Nam oratio soluta neque nominis, neque verbi ullius tempora, vi illata, perturbat, sed et longas et breves syllabas, sicuti a natura acceperit, easdem conservat. Has vero rhythmicorum et musicorum scientia minuendo augendoque immutat, ita ut saepissime in contraria deventum sit: etenim syllabis non exigit tempora, sed temporibus syllabas.

Ostensa iam differentia, qua Musica discrepat a sermone communi, restat, ut ea quoque a nobis dicantur;

ἐκ τῶν προσῳδιῶν, τὸ ἐν τοῖς ὀνόμασι· Φυσικὸν γὰρ τὸ ἐπιτείνειν καὶ ἀνιέναι ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Aristoxenus. VPT.

Ἡ δὲ ῥυθμικὴ — τὰς συλλαβάς.] Gravissimum praeceptum, quod, ut illud prosodicum, ὅτι μουσικὴ τὰς λέξεις τοῖς μέλεσιν ὑποτάττειν ἀξιοῖ, καὶ οὐ τὰ μέλη ταῖς λέξεσιν, pervelim semper obversetur iis qui Tragicorum Choros critice tractant. SCHAEF.

διαφέρει μουσικὴ λογικῆς] f. διαφέρει ᾠδικὴ μουσικὴ λογικῆς; *Musica carminum et concentus differt a Musica orationis eius, qua in sermonibus utimur.* REISK. Non opus. Sic paullo ante τῇ πεζῇ λέξει opponitur simpliciter ἡ μουσική. Ceterum notandus hic usus vocis λογική, non commemoratus ille a Lexicographis. Plenius Demetrius de Elocut. in. Ὥσπερ ἡ ποίησις διαιρεῖται τοῖς μέτροις, — οὕτω καὶ τὴν ἑρμηνείαν τὴν λογικὴν διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλούμενα κῶλα. SCHAEF.

τῆς φωνῆς μέλος, λέγω δὲ οὐ τῆς ᾠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλῆς, κἂν ἡδέως διατιθῇ τὴν ἀκοὴν, εὐμελὲς λέγοιτ' ἂν, ἀλλ' οὐκ ἐμμελές· ἡ δ' ἐκ τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετριάζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος. Πῇ δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων ταῦτα, κατὰ τὸν οἰκεῖον καιρὸν ἐρῶ. Νυνὶ δὲ τὰ ἀκόλουθα ἀποδοῦναι πειράσομαι, πῶν ἂν γένοιτο λέξις πολιτικὴ παρ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν ἡδύνουσα τὴν ἀκρόασιν, κατά τε τὰ μέλη τῶν φθόγγων, καὶ κατὰ τὰς συμμετρίας τῶν ῥυθμῶν, καὶ κατὰ τὰς ποικιλίας τῶν μεταβολῶν, καὶ κατὰ τὸ πρέπον τοῖς ὑποκειμένοις· ἐπειδὴ ταῦτα ὑπεθέμην τὰ κεφάλαια.

τῆς ψιλῆς] Ψιλὸς quid quoque loco valeat, ex oppositione eruendum: nam omnino est *carens*, nostrum *blofs*. Hic, cum ᾠδικὸς opponatur, dicitur de voce loquentis, non canentis. Infra p. 196. R. οὐ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ. Sic ipsa poëmata dicuntur ψιλά, quae modis carent musicis, opposita lyricis carminibus, quae cantu instructa sunt. V. Tyrwhittus ad Aristotel. de Poët. p. 115. Idem tenendum de instrumentis musicis. Ψιλὴ κιθάρισις, ut hac utar, est, quam nec vox canentis, neque alius organi concentus comitatur. V. Nunnesius ad Phrynich. p. 66. Pauw. Marsyas tibiâ sola canens a Plutarcho dicitur ψιλῷ μέλει διαγωνίζεσθαι πρὸς ᾠδὴν καὶ κιθάραν. Moral. T. III. p. 956. Schaef.

συμμετριάζουσα] f. συμμετρία σώζουσα. Reisk. Coniectura inter optimas Reiskii referenda, quam magis etiam laudarem, nisi ego in eandem incidissem. Mox: κατὰ τὰς συμμετρίας τῶν ῥυθμῶν. Infra p. 196. extr. R. τεταγμένους σώζουσα ῥυθμούς. Schaef.

ἔνρυθμος] Vptonus in Ind. minus usitatum dicit quam ἔρρυθμος, quod legas infra p. 196. 197. R. Conf. Sylburg. ad Rhetoris Artem p. 359. R. Schaef.

Πῇ δὲ διαφέρουσιν κ. τ. λ.] Codex Colb. Πῇ δὲ διαφέρει ταῦτα, κατὰ τὸν —; nec sane displicet. Sed hanc rem duabus postremis Sectionibus fusius tractat. Vpt. Mutavi interpunctionem. Vulgo post ἀλλήλων commatis signum

ſc. quod vocis modulatio, (non quae in cantu verſatur, dico, ſed quae in nuda et ſoluta oratione) etiamſi auribus noſtris ſe ſuaviter inſinuat, canora iure vocari poſſit, non autem cantus: quae vero in partium orationis temporibus, habita proportione, ad menſuram verſuum lyricorum ſe exigit, numeroſa itidem, non tamen numeris adſtricta. Quaenam vero ſit earum differentia, ſuo dicetur loco. Sed iam ſequentia mihi curae erit exponere; qualis *nempe* verborum compoſitio aptari debeat civili dictioni, ut ea tum vocum modulatione, tum numerorum aequalitate, tum variis mutationibus, et decoro rei ſubiectae accommodate, auribus iucundam afferat delectationem. Haec enim mihi capita dicenda propoſui.

ponitur, pronomine ταῦτα iuncto verbis ſequentibus. SCHAEF.

παρὰ τὴν σύνθεσιν] παρ' αὐτὴν τὴν σ. Reg. et Colb. HUDS. *Var. Lect.* Sic dedi. Paullo ἐμφατικώτερον hoc, tacite oppoſito delectu verborum, τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων. Conf. p. 195. R. κατά γοῦν τὴν σύνθεσιν αὐτήν· ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων κ. τ. λ. Ceterum παρ' αὐτὴν τὴν σύνθεσιν eſt pro δι' αὐτῆς τῆς συνθέσεως. Infra p. 92. R. παρ' οὐδὲν — ἕτερον, ἢ τὰς τῶν συλλαβῶν κατασκευάς. p. 96. παρὰ μὲν τὰς τῶν γραμμάτων συμπλοκὰς ἡ τῶν συλλαβῶν γίνεται σύνθεσις ποικίλη, παρὰ δὲ (add. τὰς) τῶν συλλαβῶν συνθέσεις ἡ τῶν ὀνομάτων φύσις παντοδαπή, παρὰ δὲ τὰς τῶν ὀνομάτων ἁρμονίας πολύμορφος ὁ λόγος γίνεται. p. 140. παρά τί γέγονε τούτων ἕκαστον. SCHAEF.

ἡδύνουσα τὴν ἀκρόασιν] P. 79. ſ. R. δύναται δ' οὐχ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα· ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ, καὶ ἔστι τῶν ἡμιφώνων γλυκύτατον· τραχύνει δὲ τὸ ρ, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον· μέσως δέ πως διατίθησι κ. τ. λ. p. 82. τὸ ρ μᾶλλον ἡδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἑτέρων. p. 96. ὥστε πολλὴ ἀνάγκη — ἡδεῖάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι. Scholiaſtes Luciani T. II. p. 334. χρύσεον κόσμον, ἡδύνοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Etymolog. M. c. 537. 26. τὸ τὴν ψυχὴν ἡδῦνον. (Male Sylburgius ἡδύνον.) Sic Noſter ſaepe dicit γλυκαίνειν, πικραίνειν, τραχύνειν, λεαίνειν τὴν ἀκοήν. Infra p. 164. ex certa Sylburgii emendatione: τραχύνει τ' ἀλύπως καὶ πικραίνει τὰς ἀκοὰς μετρίως. SCHAEF.

ΤΜΗΜΑ ιβ'.

Πολιτικὴ λέξις πῶς τῇ συνθέσει τὴν ἀκρόασιν ἡδύνει.

Οὐχ ἅπαντα πέφυκε τὰ μέρη τῆς λέξεως ὁμοίως
82 διατιθέναι τὴν ἀκοήν, ὥσπερ οὐδὲ τὴν ὁρατικὴν αἴσθησιν τὰ ὁρατὰ πάντα, οὐδὲ τὴν γευστικὴν τὰ γευστά, οὐδὲ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις τὰ κινοῦντα ἑκάστην· ἀλλὰ καὶ γλυκαίνουσί τινες αὐτὴν ἦχοι καὶ πικραίνουσι, καὶ τραχύνουσι καὶ λεαίνουσι, καὶ πολλὰ ἄλλα πάθη ποιοῦσι περὶ αὐτήν. Αἰτία δὲ ἥ τε τῶν γραμμάτων φύσις, ἐξ ὧν ἡ φωνὴ συνέστηκε, πολλὰς καὶ διαφόρους ἔχουσα δυνάμεις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν πλοκὴ παντοδαπῶς σχηματιζομένη. Τοιαύτην δὴ δύναμιν ἐχόντων τῶν τῆς λέξεως μορίων, ἐπειδὴ μεταθεῖναι τὴν ἑκάστου φύσιν οὐχ οἷόν τε, λείπεται τῇ μίξει καὶ κράσει καὶ παραθέσει συγκρύψαι τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτῶν τισιν ἀτοπίαν, τραχέσι λεῖα μίσγοντα, καὶ σκληροῖς μαλακά, καὶ κακοφώνοις εὔφωνα, καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα, καὶ βραχέσι μακρά, καὶ τἄλλα τὸν αὐτὸν τρόπον εὐκαίρως συντιθέντα, καὶ

Οὐχ ἅπαντα] Coniunctionis ellipsis similis supra quoque notata est, ad 2, 8. Pro sequenti autem ὁμοίως in Aldina editione spatium esse vacuum, propter tachygraphicum compendium a librariis ignoratum, adnot. Henricus Stephanus Schediasmatum lib. 2. cap. 14. Idem de aliis trib. locis ibidem adnotat: quorum primus exstat infra 12, 47: secundus, 13, 16: tertius, 22, 10. Rursum eandem editionem Aldinam eo in loco qui supra exstat 7, 9, pro ὁμοίως habere οὖν, per eiusdem compendii ignorationem, adnotat ibidem idem Stephanus. Sylb.

τὴν ὁρατικὴν αἴσθησιν τὰ ὁρατὰ πάντα] Cassius Probl. XIX. citatus a Bernardo ad Thom. Mag. p. 290. b. ἐνεργεῖ τὸ ὁρατικὸν διὰ παντὸς τοῦ ὁρατοῦ. Moschopulus Voc. Attic. Collect. v. Νοῦς· — ὅρασις, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ ὁραθέν. Schaef.

τὴν γευστικὴν τὰ γευστά] Moschopulus l. c. καὶ γεῦσις, ἡ

SECTIO XII.

Qua compositione oratoria civilisque dictio audientiae grata sit et iucunda.

Non omnes a natura solent orationis partes eadem ratione auditum afficere; sicuti neque visum ea omnia, quae adspectu sentiuntur; neque gustandi facultatem, quae gustu percipi possunt; nec alios sensus, quae singulos eorum movent: etenim ex sonis alii deliniunt, alii etiam exacerbant aures nostras, suaque asperitate perstringunt, alii molliunt, et varios omnino affectus excitant. Cuius rei causa est, tam literarum natura, e quibus vox constituitur, quae multas variasque potestates habet, quam multiplex syllabarum copulatio diversis modis conformata. Cum eam itaque vim habeant orationis partes, nec in nostra potestate sit earum naturas immutare, superest, ut mistura et temperata positione ac situ asperitatem, earum nonnullis quae videtur inesse, occultemus; levia miscentes asperis, duris mollia, sonora male sonantibus, prolatu facilia difficilioribus, longa brevibus, caeteraque omnia pari ratione concinne componentes; ut neque pauca,

γευστικὴ δύναμις, καὶ ἐπὶ τοῦ γευστοῦ. SCHAEF.

τῇ μίξει καὶ κράσει] Solennis horum nominum copulatio, cuius exempla congessit Toupius ad Longin. p. 360. s. Distinguit Antipater Stobaei Serm. LXV. p. 417. 30. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι φιλίαι ἢ φιλοστοργίαι ἐοίκασι ταῖς τῶν ὀσπρίων ἤ τινων ἄλλων παραπλησίων κατὰ τὰς παραθέσεις μίξεσιν· αἱ δ' ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ταῖς δι' ὅλων κράσεσιν, ὡς οἶνος ὕδατι, καὶ τοῦτο ἔτι μὲν μίσγεται δι' ὅλων. ubi καὶ τοῦτο ἔτι μὲν ulcere laborant, quod aliis sanandum committo. SCHAEF.

τραχέσι λεῖα] Fabius idem praecipit, lib. 9. cap. 4. *Miscendi sunt pedes, curandumque, ut sint plures qui placeant, et circumfusi bonis deteriores lateant. Nec vero in literis syllabisque natura mutatur, sed refert, quae cum qua optime coëat.* VIT.

μήτε ὀλιγοσύλλαβα πολλὰ ἑξῆς λαμβάνοντα· κόπτεται γὰρ ἡ ἀκρόασις· μήτε πολυσύλλαβα πλείω τῶν ἱκανῶν, μηδὲ δὴ ὁμοιότονα παρ' ὁμοιοτόνοις, μηδ' ὁμοιόχρονα παρ' ὁμοιοχρόνοις. Χρὴ δὲ καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνοματικῶν ταχὺ μεταλαμβάνειν· μηκυνόμεναι γὰρ ἔξω τοῦ μετρίου, πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς· καὶ τὴν ὁμοιότητα διαλύειν συνεχῶς, ὀνομάτων τινῶν ἑξῆς τιθεμένων πολλῶν ῥημάτων, καὶ τῶν

πολλὰ ἑξῆς] πλείω τῶν ἱκανῶν Colb. Vide Quinctilian. l. 9. c. 4. Hvds Var. Lect.

κόπτεται] *obtunditur.* V. Pierson. ad Moer. p. 74. a. Schaef.

μηδὲ δὴ] Sic mox: μηδὲ δὴ ἄρχεσθαι. Antiquit. Rom. T. I. p. 497. μήτε δὴ βιασθέντες ὑπὸ τῶν ἡγουμένων τῆς πόλεως, μήτε παρακρουσθέντες. Supra p. 15. R. οὔτε δὴ γλῶτται πολλαί τινες. Schaef.

ὁμοιότονα — ὁμοιοχρόνοις] Num ὁμοιότονα παρεζευγμένα ὁμοιοτόνοις, μηδ' ὁμοιόχρονα ὁμοιοχρόνοις? Reisk. Vulgata bene habet. Ceterum supra p. 78. Vpt. habuimus ὁμότονος. Athenaeus T. III. p. 480. τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, κἂν μεταληφθῇ εἰς τὸ α παρ' Ἀττικοῖς Ammonius de Voc. Differ. p. 126. ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα, τοῖς δὲ ὀξυτόνοις τὰ ὀξύτονα. Eustathius ad Homer. Il. p. 670. f. (541. 9.) πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις. Idem ad Odyss. p. 1457. 48. (113. 21.) διὰ τὰ ἐνικὰ, οἷς ὀφείλουσιν ὁμοτονεῖν. Schaef.

μεταλαμβάνειν] *corripere*, συναρπάσαι, seu ἀλλάσσειν. Vpt. Est *mutare*. V. Athenaei locum modo citatum. Eadem qua ille structura Eustathius ad Homer. Il. p. 653. 37. (490. 18.) Εὐριπίδης δέ που (Med. v. 613. Pors.) τὰ ὁμηρικὰ σήματα εἰς ξύμβολα μεταλαβὼν, φησί·

ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.

Sic enim versum etiam Eustathius scripsit, non ut Romae ac Basileae ediderunt. Schaef.

μηκυνόμεναι] Quale illud poëtae Dithyrambici, Ἑρμοκαϊκόξανθος, ab Aristotele prolatum: ideoque illud Pacuvii reprehendit Fabius:

Nerei
Repandirostrum incurvicervicum pecus.

Mox vero προΐσταται Colb. atque ita Antiquit. lib. I. προϊστάμεναι eodem sensu habet codex Vat. ubi de scriptis parum elegantibus agit Dionysius, pari usus locutione: μονοειδεῖς γὰρ ἐκεῖναί τε καὶ ταχὺ προϊστάμεναι τοῖς ἀκούουσιν. Vpt. Ab errore librariorum profectae istae lectiones: cuius erroris en aliud exem-

rum syllabarum dictiones multas ordine assumamus, (nam inde offenduntur aures) neque plures ex polysyllabis, quam necesse sit, aut quae sunt eiusdem accentus, aut temporum similium. Quin et nominum casus subinde oportet correptos dare: nam plus aequo producti in longitudinem gravissime auribus obstrepunt. Similia etiam ne occurrant, cavendum est, multis inter se nominibus ordine, aut verbis, reliquisve orationum par-

plum. Libanius Declam. XXIII. in. p. 548. A. ὥστε καὶ προΐστατο τὸ γιγνόμενον ὑμῖν. Interpres: *ut praesagierit quod vobis facere usu venit.* Wyttenbachius Epist. Crit. p. 59. „Lego προσίστη. *nauseam vobis creat.*" Leniore medicina Reiskius T. IV. p. 410. „leg. προσίστατο. ut facinus vobismet ipsis quoque fieret exosum, ut vos eo offenderemini," Gregorius Corinth. p. 17. καὶ γὰρ τὸ πολὺ τῆς ὀπώρας τῷ στομάχῳ προσίσταται. Etymolog. Magn. c. 700. 18. — τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ προστῆναι· ἐὰν γὰρ εἴπω, προσστῆναί μου (imo μοι, ut etiam Sylburgio placet.) τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου, διὰ δύο σσ γράφεται· ὅτε δὲ σημαίνει τὸ προΐστασθαι, δι' ἑνός. (Etymologus scripserit in Xenophont. Oeconom. X. 10. προσστᾶσαν, in Cyneget. VI. 20. προσστάντα, ibid. 21. προσστῶσι. Certe perperam vulgo haec ad προΐστημι referunt.) Schaef.

διαλύειν συνεχῶς, ὀνομάτων] Sic Reiskius interpunxit: bene. Vulgo sic distinguunt: διαλύειν, συνεχῶς ὀνομάτων. Compara quod modo praecessit, ταχὺ μεταλαμβάνειν, quodque mox sequitur, θαμινὰ μεταβάλλειν. Schaef.

τιθεμένων κ. τ. λ.] Pro πολλῶν ῥημάτων, πολλῶν τε ῥ. forsan legendum, commate post τιθεμένων posito: seu, ἑξῆς τιθεμένων πολλῶν, ῥημάτων τε, καὶ τῶν. Ita enim legenti omnia multo erunt clariora. Upt.

Paullo aliter legisse videtur Bircovius, dum vertit: *similitudo etiam est dissolvenda inter aliquot continuata nomina, aut verbis, aut aliis partibus orationis coniectis, ut satietas evitari possit.* Huds. *Var. Lect.*

Fortasse nihil mutandum. Genitivi ὀνομάτων τινῶν, opinor, pendent ab ἑξῆς. Pausanias II. c. 19. Ἑξῆς δὲ τῆς εἰκόνος ταύτης πῦρ καίουσιν, ὀνομάζοντες Φορωνέως εἶναι *). Scholiastes ad

*) Notanda haec constructio verbi ὀνομάζω cum infinitivo εἶναι. Sic idem VIII. c. 36. τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς ὀνομάζουσιν. (In eodem capite leges: Ἀριστοδήμου τάφος, ὃν οὐδὲ τυραννοῦντα ἀφείλοντο μὴ ἐπονομάσαι χρηστόν. quod adde illis quae congessi ad Bosium de Ellips. Gr. L. p. 555.) Eadem con-

ἄλλων μερῶν, τὸν κόρον φυλαττόμενον· σχήμασί τε μὴ τοῖς αὐτοῖς διαμένειν, ἀλλὰ θαμινὰ μεταβάλ-

Ariſtophan. Plut. v. 1172. ἑξῆς δὲ τούτων — ἑξῆς δ' αὖ τούτων —. Diodorus Sicul. V. c. 12. extr. ἐπώνυμεν πάλιν ἐπὶ τὰς ἑξῆς τῇ Λιπάρᾳ νήσους. al. τῆς Λιπάρας. Vtrumque bonum. Idemque valet in compoſitum ἐφεξῆς. Cum genitivo Pauſanias X. c. 30. ἐφεξῆς δὲ τῆς Μαίρας 'Ακταίων ἐςίν. Cum dativo idem X. c. 15. in. Τὰ δὲ ἐφεξῆς ταύτῃ. c. 18. in. Τὸν δὲ ἵππον, ὃς ἐφεξῆς τῇ εἰκόνι ἐςί. c. 31. in. ἔςιν ἐφεξῆς τῷ 'Ακταίωνι Αἴας. Alia habet Marklandus ad Euripid. Iphigen. Aul. p. 89. Quanquam fateor, me huc inclinare ut ſcribendum cenſeam: ὀνομάτων τινῶν ἑξῆς τιθεμένων ἢ πολλῶν ῥημάτων καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τὸν κόρον φυλαττόμενον. Sic autem genitivi illi omnes ab accuſativo τὸν κόρον reguntur. Schaef.

φυλαττόμενον] Reg. 1. et 2. φυλαττομένους numero plurali,

ſtructio verbi compoſiti ἐπονομάζω. Pauſanias IX. c. 29. in. Θῦσαι δὲ ἐν 'Ελικῶνι Μούσαις πρώτους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν 'Εφιάλτην καὶ 'Ωτον λέγουσιν. L. X. c. 35. ὁπόσα δ' ἂν τῶν βοσκημάτων ἱερὰ ἐπονομάσωσιν εἶναι τῇ 'Αρτέμιδι, κ. τ. λ. Hoc quoque Cappadox ab Halicarnaſſenſi mutuatus eſt. Herodotus IV. c. 33. πρῶτον δὲ τοὺς 'Υπερβορέους πέμψαι φερούσας τὰ ἱρὰ δύο κόρας, τὰς οὐνομάζουσι Δήλιοι εἶναι 'Υπερόχην τε καὶ Λαοδίκην. Male igitur Facius ad locum e l. VIII. c. 36. citatum: „ὀνομάζουσιν. Scribendum eſſe νομίζουσιν, mihi dubium non eſt." Quanquam veriſſimum, verba νομίζω et ὀνομάζω a librariis ſaepiſſime commutata eſſe. Sic, ut hoc utar, in Pauſania IV. c. 31. ſcribendum: 'Εφεσίαν δὲ 'Αρτεμιν πόλεις τε νομίζουσιν αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Conf. ibid. c. 32. in. θεῶν ἀγάλματα, ὁπόσους νομίζουσιν 'Ελληνες. et III. c. 17. in. οἰκοδομῆσαι δέ φασιν αὐτὸ καὶ Εἰλείθυιαν νομίσαι θεὸν γενομένου σφίσιν ἐκ Δελφῶν μαντεύματος. Rurſus in Strabone T. IV. p. 135. ſuſpicor corrigendum: τὸ ἀπὸ τοῦ Λευκάτα ὀνομαζόμενον ἅλμα. Alia eiusdem commutationis exempla habent Interpretes ad Pauſan. II. c. 14. in. Weſſeling. ad Diodor. Sicul. T. I. p. 26, 72. 29, 59. 34, 12. 143, 85. 251, 15. 241, 1. (L. IV. c. 22. bene corrigit H. Stephanus, conſentientibus Rhodomano et Weſſelingio: περὶ τὴν 'Αορνον ὀνομαζομένην λίμνην, ἱερὰν δὲ Περσεφόνης νομιζομένην. Paſſim haec verba ſic iunguntur. Weſſelingius p. 55. ſ. „Eleganter Libanius T. I. p. 9. D. [T. IV. p. 861. ſ. Reisk.] Εἰκότως ἄρα θησαυροί τε ΕΝΟΜΙΣΘΗΣΑΝ 'Αλεξάνδρῳ καὶ ΩΝΟΜΑΣΘΗΣΑΝ οἱ φίλοι." ubi puſilla menda, etiam Reiskianam editionem obſidens, Virum Summum fefellit. Tranſpoſitâ encliticâ ſcribe: ἐνομίσθησάν τε — καὶ ὠνομάσθησαν.) Valckenar. Diatr. in Euripid. p. 63. extr. P. L. Struchtmeyer. Epiſt. Crit. in Gloſſ. Nomic. p. 22. Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. T. I. p. 390. Baſt. Epiſt. Crit. ad Boiſſon. p. 45. ſ. (Phlegontis ὀνομαζόμενος contra Hemſterhuſium defendi poſſe, hac nota perlecta vir egregius haud gravate, opinor, fatebitur.) Schaef.

tibus temere coniectis, vitandae satietatis gratia. Nec iisdem loquendi formulis immerandum, sed eas subinde

atque ita in praecedentibus maluerim; quanquam infra singulari quoque utatur. Vpt. Singularis ubique tenendus: neque hic ulla ratio Codicum Regiorum habenda, quorum scriptura merus est librarii parum sibi caventis error, non varia lectio. „Hesychius: Ὑποῤῥάπτεις λόγους. συντίθης. Vbi ne quis variam lectionem Alcest. 548. [ubi omnes: ὑποῤῥάπτεις λόγον.] sibi fingat, deleat ς male repetitam, et υ in similem literam ν mutet." Porsonus ad Euripid. Phoeniss. v. 1521. Schaef.

διαμένειν] Forsan legendum ἐνδιαμένειν. Sylb. Ita διατρίβειν apud Lucianum in de Conscrib. Hist. quanquam Marcilius ἐνδιατρίβειν maluerit: τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι. Vpt. Locus est T. II. p. 9. ubi nunc recte editum legitur ἐνδιατρίβουσι. (Idem T. I. p. 664. πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης. al. περὶ τ. ἡ. ἐ. τ. ψ. δ. al. πρὸς τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τ. ψ. δ. Quicquid horum optes, perinde est. V. Iulianea nostra p. IV. et Boisson. ad Philostrat. Her. p. 310. 660. Tetigi ibidem locutiones, quarum eadem vis est, εἶναι πρός τι et εἶναι πρός τινι. Huius exempla, inprimis e Philostrato congesta, nuper Gallus ille perdoctus priore loco dedit. Illa in memoriam mihi revocat Diodoreum hoc in Excerpt. de Virt. et Vit. T. II. p. 562. 1. ἁπάντων [ἑτοίμων] ὄντων πρὸς ἀπόστασιν. Wesselingius: „Secunda vox Valesio debetur, quae si abesset, sententia eadem foret. Εἶναι πρός τι vel πρός τινι dicuntur, qui illi rei student. πρὸς θρήνοις ἦν Heliodorus L. X. p. 509. πρὸς ἄλλοις μείζοσιν ὢν κατέλυσε τὸν βίον Strabo L. X. p. 699. etc." Quae quanquam commode monita esse non nego, suspicor tamen, Diodorum scripsisse ἀπ. ὁρώντων πρ. ἀπ. quod etiam Reiskio in mentem venisse nunc ipsum perlibenter video. Sic enim Siculus solet. Eclog. ex l. XXXIV. T. II. p. 524. 20. πρὸς σπονδὰς ὁρᾷν. ex l. XXXVI. p. 532. 90. ἐπὶ τὴν προδοσίαν ὁρᾷ. Denique eadem ratione dicitur, nunc ἔχειν πρός τι, nunc ἔχειν πρός τινι. Xenophon Oeconom. I. 21. πάνυ σφοδρῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχουσι. XII. 16. πρὸς τὸ φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσιν. Vtrobique al. πρὸς τῷ. Nihil, opinor, interest: nisi dicas, ἔχειν πρός τι esse, *inclinare*, *ferri ad aliquid*, ἔχειν πρός τινι, *versari in aliqua re*.) Scripsitne Rhetor, σχήμασί τε μὴ τοῖς αὐτοῖς προσδιαμένειν? Huius quidem compositi nullum mihi exemplum suppetit: sed plane sic Graeci dicunt προσδιατρίβειν τινὶ pro ἐνδιατρίβειν τινὶ, *immorari in aliqua re*. V. H Stephan. Thes. III. c. 1337. L. Schaef.

λειν· καὶ τρόπους μὴ τοὺς αὐτοὺς ἐπεισφέρειν, ἀλλὰ ποικίλλειν· μηδὲ δὴ ἄρχεσθαι πολλάκις ἀπὸ τῶν αὐτῶν, μηδὲ λήγειν εἰς τὰ αὐτὰ, ὑπερτείνοντα τὸν ἑκατέρου καιρόν.

84 Καὶ μηθεὶς οἰηθῇ με καθάπαξ ταῦτα παραγγέλλειν, ὡς ἡδονῆς αἴτια διὰ παντὸς ἐσόμενα, ἢ τοὐναντίον ὀχλήσεως· οὐχ οὕτως ἀνόητός εἰμι· οἶδα γὰρ ἐξ ἀμφοῖν γινομένην πολλάκις ἡδονὴν, ποτὲ μὲν ἐκ τῶν ἀνομοίων, ποτὲ δὲ ἐκ τῶν ὁμογενῶν· ἀλλ᾽ ἐπὶ πάντων οἴομαι δεῖν τὸν καιρὸν ὁρᾷν· οὗτος γὰρ ἡδονῆς καὶ ἀηδίας κράτιστον μέτρον. Καιροῦ δὲ οὔτε ῥήτωρ οὐδεὶς, οὔτε φιλόσοφος εἰς τόδε χρόνου τέχνην ὥρισεν· οὐδ᾽ ὅσπερ πρῶτος ἐπεχείρησε περὶ αὐτοῦ γράφειν, Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, οὐδ᾽ ὅ,τι λόγου ἄξιον ἔγραψεν· οὐδὲ ἔχει φύσιν

τὸν καιρὸν ὁρᾷν] Πάντα γὰρ καιρῷ καλὰ, ut ait Sophocles in Oedipo Tyranno. Vide hac de re quid ſcripſit Quintilianus, lib. 11. cap. 1. Vpt.

De hoc uſu verbi ὁρᾷν v. Ienſ. ad Lucian. T. I. p. 378. ſ. Scharf..

εἰς τόδε χρόνου τέχνην ὥρισεν] εἰς τὸ λέγειν τέχνην ὥρισεν, ita Reg. 1. et Colb. Iidem codices mox πρῶτον ἐπεχείρησε. Vpt.

Antiquit. Rom. T. I. p. 44 ἔτι καὶ εἰς τόδε χρόνου. Add. p. 95. ſ. 156. 504. T. II. p. 1068. Euripides Phoeniſſ. v. 436 Porſ.

οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ᾽ ἡμέρας.

Herodotus VII. c. 38. ἐμὲ ἐς τόδε ἡλικίης ἥκοντα οἰκτείρας. Scharf.

Γοργίας] Rhetor et Sophiſta, ex oppido Siciliae Leontino: qui de omni re, quaecunque in diſceptationem quaeſtionemque vocaretur, ſe copioſiſſime dicturum profitebatur; isque princeps ex omnibus auſus eſt in conventu poſcere, qua de re quisquis vellet audire. Cui tantus honos habitus eſt, ut Delphis aurea donaretur ſtatua. *Centum et ſeptem complevit annos; neque unquam*, ut ait Cicero, *in ſuo ſtudio atque opere ceſſavit*. Vpt.

οὐδ᾽ ὅ,τι λόγου ἄξιον] Reiskius οὐδέν τι λ. ἄ. „Sic" inquit „de meo dedi, pro vulg. οὐδ᾽ ὅ,τι λ. ἄ." Vulgata non tentanda. *nihil ſcripſit, quod commemorari dignum ſit; nedum quod dici poſſit* Τέχνη Καιροῦ. Saepe ſic formulae ab ὅ,τι incipientes, ad quas ἐστὶ ſubaudiendum, interſeruntur. Obiter moneo, in

mutare debemus; nec iisdem continuo, ſed variis figuris utendum eſt; neque principia ſunt ab iisdem ſaepius ſumenda, nec in ſimilia definendum, obſervata utriusque opportunitate.

Nemo autem arbitretur, me haec in univerſum praecipere, tanquam perpetuo eſſent delectationem, vel moleſtiam, allatura: non ſum adeo demens. Novi enim, ex utrisque conflatam voluptatem, modo ex diſſimilibus, modo ſimilibus. Sed rerum opportunitatem praecipue advertendam eſſe cenſeo: eſt enim ſuavitatis et aſperitatis menſura optima. Nec tamen aut rhetorum quisquam, aut philoſophorum, huc usque opportunitatis artem definivit: neque ipſe Gorgias Leontinus, qui primus de ea ſcribere aggreſſus eſt, quicquam alicuius momenti protulit: neque ita ſane

Luciano T. I. p. 855. interpungendum eſſe: ὅ,τι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης, ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Interpres, quem vis et elegantia locutionis fugit, male: *virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, aiunt, et recta talium regula.* Imo: *flos virtutis omnis, norma, aiunt, et recta regula talium.* Conf. Pindar. Ol. I. 20.

— — δρέπων μὲν
κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ.

ubi eadem anomalia ſtructurae, de qua ſupra p. 110. dictum eſt. Recte Heynius: „Debebat ſequi ἀγλαϊζόμενος δέ." Porro in Luciano T. III. p. 34. ſ. ſic diſtingue: ὁρᾷς, οἵους ἄνδρας σοι φημὶ, πανσόφους καὶ πανάρετους, ὅ,τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. Interpres, item a mente ſcriptoris toto coelo aberrans: — *quodque caput rei eſt, de unaquaque ſecta.* Verte: *florem ipſum de unaquaque ſecta.* Conf. T. II. p. 336. (debebat eſſe 340.) καὶ γὰρ ὅ,τι περ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. Interpres recte: *etenim flos ipſe et medulla ſumus Atticiſſationis.* Vid. Kuſter. ad Ariſtophan. Ecclesiaz. v. 53. SCHAEF.

ἔχει φύσιν — πεσεῖν] Vulgo dicunt: πέφυκε — πεσεῖν. Pauſanias V. c. 12. οὐ μὴν οὐδὲ εἴχειν πυρὶ ἔχουσιν ὀδόντες φύσιν. Lucianus T. III. p. 37. διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι. Add. Scholiaſt. ad Philoſtr. Her. in Boiſſon. Adnotat. p. 527. SCHAEF.

τὸ πρᾶγμα εἰς καθολικὴν καὶ ἔντεχνόν τινα περίληψιν πεσεῖν· οὐδ' ὅλως ἐπιστήμῃ θηρατός ἐστιν ὁ καιρὸς, ἀλλὰ δόξῃ. Ταύτην δὲ οἱ μὲν ἐπὶ πολλῶν καὶ πολλάκις γυμνάσαντες, ἄμεινον τῶν ἄλλων εὑρίσκουσιν· οἱ δὲ ἀνάσκητον ἀφέντες, σπανιώτερον καὶ ὥσπερ ἀπὸ τύχης.

Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἴπω, ταῦτ' οἴομαι χρῆναι φυλάττειν ἐν τῇ συνθέσει τὸν μέλλοντα διαθήσειν τὴν ἀκοὴν ἡδέως· τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα ὀνόματα, ὑφ' ὧν γλυκαίνεταί τε καὶ μαλάττεται, καὶ τὸ ὅλον οἰκείως διατίθεται ἡ αἴσθησις, ταῦτα ἀλλήλοις συναρμόττειν, ἢ τὰ μὴ τοιαύτην ἔχοντα φύσιν ἐγκαταπλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς

καθολικὴν] Obſerva hanc vocem καθολικὴν, apud Theologos ſatis celebrem; neque enim ab ullo antiquiore [uſurpatam] facile reperies. Sed Ciceronem adeamus, lib. primo de Oratore. *Eſt definitio earum rerum, quae ſunt eius rei propriae, quam definire volumus, brevis et circumſcripta quaedam explicatio. Opportunitatis* vero, ut ipſe ſcribit eodem libro, *nulla eſt definitio: quod tamen unum id eſſe, quod tradi arte non poſſit.* VPT. Apollonius Lex. Hom. p. 664. Vill. Οὐ καθολικῶς λέγει πλατὺν, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν Τροίαν μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου. Schol. Ven. ad Homer. Il. IV. v. 161: καθολικῶς ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρκια. SCHAEF.

εὑρίσκουσιν] ſcil. τὸν καιρόν. REISK.

σπανιώτερον] In vulg. edit. ſcriptum eſt σπανιωτέραν, *rariorem.* Noſtrum adverbium σπανιώτερον, melius quadrat ad praeced. ἄμεινον. SYLB.

ἀπὸ τύχης] Diodorus Sicul. Eclog. T. II. p. 526. 6. Πολλῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ σχεδιαζομένων, ἀπὸ τύχης ἔνια πρὸς ἀλήθειαν ἐξέβαινε. (Ibid. v. 2. ſcrib. οὗτος. Conf. Weſſeling. T. II. p. 289. 34. Etiam in Luciano T. II. p. 213. praeferenda altera lectio, οὗτος.) Vid. Coray ad Theophraſt. p. 266. SCHAEF.

ἐγκαταπλέκειν] Adde Lexicis haec: Ἐγκαταθνήσκω. Apollonius Rhod. II. v. 834. χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων. Brunckius: „ἐνικάτθαν'. Coniunctim ſic ſcriptum in A. B. E." — Ἐγκατακοιμῶμαι. Herodotus VIII. c. 134. extr. διὰ τοῦτο μὲν οὐκ ἔξεστι Θηβαίων οὐδενὶ αὐτόθι ἐγκατακοιμηθῆναι. — Ἐγκαταμυκτηρίζω.

res eſt a natura, ut in generalem poſſit atque artificioſam comprehenſionem cadere: neque omnino ſcientia percipi poteſt opportunitas, ſed opinione. Qua in re quicunque diu et frequentiſſime ſe exercuerunt, eam aliis multo felicius adinveniunt: dum ii contra, qui inexercitatam omiſere, longe rarius, idque non niſi fortuito, aſſequuntur.

Vt vero et de caeteris pariter loquar, haec illi in collocatione obſervanda cenſeo, qui auribus placere ſtudeat: ut verba ſuavi modulatione temperata, numeroſa ac ſonora, quibus egregie delinitur audiendi ſenſus, et ſumma voluptate perfunditur, ſibi invicem connectat; aut ſi quorundam ea non fuerit natura, potentioribus paſſim immiſceat, quae valeant aures noſtras variis affe-

Heſychius T. I. c. 1069. in. Ἐγκατιλλῶψαι. ἐγκαταμυκτηρίσαι. — [Ἐγκαταμύω noli huc referre. Legas quidem in Euſtathio ad Homer. Il. p. 182. 26. (138. 23.) ἑτέροις δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις ἐγκαταμύων τοὺς βλέποντας ὀφθαλμούς. Sed locus vitio laborat ſcribendumque eſt συγκαταμύων. „Saepius hoc modo antecedens Σ praepoſitionem σὺν abſorpſit." Wyttenbachius Epiſt. Crit. ad D. Ruhnken. p. 42. „Saepiſſime permutantur verba, quae in capite habent praepoſitiones ἐκ, ἐν, σύν." Erneſtius Excurſ. ad Callim. Epigr. XXIX. p. 337. Vid. noſtra in amiciſſimi viri, Matthiae, praefat. ad Homer. Hymn. p. VIII. quibus nunc iuvat addere haec. Dionyſius Halic. Antiquit. Rom. T. I. p. 286. μοῖρά τις ὑπολειφθεῖσα τῆς ἐν αὐτῇ δυνάμεως. Codex Vatic. prope verum ἐν αὐτῷ. Scribe σὺν αὐτῷ: quomodo etiam Reiskius legendum vidit. Eunapius Aedeſ. p. 37. Col. τοῦ πολλάκις ἐμβαίνοντος. Cod. Vatic. bene συμβαίνοντος. V. Boiſſonad. ad Philoſtrat. Her. p. 400. Lucianus T. II. p. 136. νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος (ſic Cod. Auguſtan. cuius penes me ſunt lectiones), συνοικουμένη. Reitzius: „συν in Fr. ita exaratum eſt, ut parum differat ab ἐν."] — Ἐγκαταπείρω. Demetrio Conſtantinopolitano certa emendatione reſtituit Abreſchius ad Cattieri Gazophylac. p. 97. — Ἐγκαταπίπτω. Antipater Theſſalon. LI. v. 3. καὶ γὰρ Ἴων ὅρμῳ ἐνικάππεσεν. — Ἐγκαταριθμῶ. Scholiaſtes ad Pindari Olymp. X. v. 58. p. 415. extr. Heyn. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγκαταριθμεῖται τοῖς ιβ́ θεοῖς. [Alcin

δυναμένοις αὐτὴν γοητεύειν, ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοτεῖσθαι τὴν τούτων ἀηδίαν· οἷόν τι ποιοῦσιν οἱ φρόνιμοι στρατηλάται κατὰ τὰς τάξεις τῶν
86 στρατευμάτων· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι συγκρύπτουσι τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ, καὶ γίνεται αὐτοῖς οὐδὲν τῆς δυνάμεως μέρος ἄχρηστον. Διαναπαύειν τε καὶ τὴν ταυτότητά φημι δεῖν, μεταβολὰς εὐκαίρους εἰσφέροντα· καὶ γὰρ ἡ μεταβολὴ παντὸς ἔργου χρῆμα ἡδύ. Τελευταῖον δὲ, ὃ δὴ καὶ πάντων ἐστὶ κράτιστον, οἰκείαν ἀποδιδόναι τοῖς ὑποκειμένοις καὶ πρέπουσαν ἁρμονίαν. Δυσωπεῖσθαι δὲ οὐδὲν οἴομαι δεῖν, οὔτε ὄνομα, οὔτε ῥῆμα· οὔτ' ἐπιτέτραπται μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγεσθαι.

phron III. ep. LXI. καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι. Berglerus: „Pro καταριθμεῖται mallem ἐγκαταριθμεῖται. vel συγκαταριθμεῖται." Scribendumne μεταριθμεῖται? Nondum vidi exemplum huius compositi: sed Hom. Hymn. in Bacch. v. 6. habet μετάριθμιος ἀθανάτοισιν. Apollonius Rhod. I. v. 205. μετάριθμιος πᾶσιν ἀριστήεσσιν.] Schaef.

αὐτὴν γοητεύειν] τὴν αἴσθησιν, *audiendi sensum.* Vpt.

ἐπισκοτεῖσθαι] Infra p. 203. R. ὑφ' οὗ δὴ τὸ μέτρον ἐπισκοτούμενον ἠφάνισται. Sextus Empir. p. 259. Fabr. τούτους δὲ ὑπὸ τῆς περὶ αὐτὸν λαμπρότητος ἐπεσκοτῆσθαι. Alia constructione Menander Fragm. p. 184. Cler.

— — τοῦτο μόνον ἐπισκοτεῖ
καὶ δυσγενείᾳ καὶ τρόπου πονηρίᾳ,
καὶ πᾶσιν οἷς ἔσχηκεν ἄνθρωπος κακοῖς,
τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι· τὰ δ' ἄλλ' ἐλέγχεται.

ex emendatione Bentleii p. 64. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 713. et Pierson. ad Moer. p. 162. b. Schaef.

στρατηλάται] Fortasse ad hos poëtae versus Iliad. δ. v. 297. alludit:

Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλούς,
Ἕρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν.

Eadem usus est similitudine et Cicero in de claris Oratoribus: *Omnia veniebant Antonio in mentem; eaque suo quaeque loco, ubi plurimum proficere et valere possent, ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura, sic ab illo in maxime opportunis orationis partibus collocabantur.* Hanc adeo instruendi exercitus peritiam a

ctibus exercere, ut horum venuſtate atque gratia illorum obſcuretur inſuavitas: id quod ordinibus inſtruendis prudentes imperatores factitant. Etenim infirmiora ſolent illi fortioribus occultare; quo fit, ut nulla copiarum pars inutilis reddatur. Aio etiam, ab iterationibus eſſe abstinendum, et commodas mutationes inſerendas: eſt enim in omni re varietas gratiſſima. Poſtremo, ut propria rei ſubiectae atque accommodata (quod omnium praeſtantiſſimum eſt) ſtructura adhibeatur. Nullum praeterea nomen, aut verbum, cum dedecore penitus ſummoveri debere arbitror: nec ideo committendum, ut quae pudorem incutiant, eloquamur.

Xenophonte habes laudatam, lib. ſeptimo Inſtitutionis: Ἀναπτυχθείσης δ' οὕτω τῆς φάλαγγος, ἀνάγκη τοὺς πρώτους ἀρίστους εἶναι, καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς κακίστους τετάχθαι. Vpt.

Διαναπαύειν τε καὶ ταυτότητα] Reg. 1. 2. et Colb. melius fortaſſe Διαπαύειν τε τὴν ταυτότητα. Vpt. Articulum primus Reiskius recepit, quem ſecutus ſum. Ceterum compoſita illa ſaepius confuſa. Plato Sympoſ. c. 15. extr. διαναπαύοιντο. „Codices Vindob. διαπαύοιντο. διαναπαύειν reperitur etiam Politic. T. VI. p. 6." Baſtius Peric. Critic. p. 126. Lucianus T. I. p. 475. διαναπαυόμενοι πάλιν ἐχολάζοντο. Sic ſcribo, iubente Solano, non vetante Hemſterhuſio. Philoſtratus Icon. p. 865. ὁ δὲ Ἀπόλλων γέγραπται διαναπαύων ἑαυτὸν ἐπὶ πέτρας τινός. Schaef.

ἡ μεταβολὴ — ἡδύ] Hac de re Dionyſius §. 19. et alicubi in Epiſt. ad Pompeium. Vide etiam, quae congeſſit Fr. Iunius de Pictura veterum lib. 3. c. 3. p. 173. Hvds. *Var. Lect.*

Idem in Epiſt. ad Pompeium, ἡδὺ χρῆμα ἐν ἱστορίαις, γραφῆς μεταβολή. et Euripides in Oreſte [v. 228. Porſ.] Μεταβολὴ πάντων γλυκύ. Vpt. „Quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irriſum, Ariſtoteles etiam uſurpat Ἠθ. Εὐδ. VIII. p. 186." Hemſterhuſius ad Lucian. p. 435. b. Vide Porſonum ad verſum citatum, quo utitur etiam Ammonius de Voc. Differ. p. 92. ſ. Schaef.

ῥῆμα· οὔτ' ἐπιτέτραπται] Probabiliter Reiskius: ῥῆμα, ὅ γ' ἐπιτέτραπται. „Sic" inquit „de meo dedi, pro vulg. ῥῆμα· οὔτ' ἐπιτέτρ. *vocabulum, quod quidem pronunciare ſine rubore* (vel *dedecore*) *licet.*" Schaef.

Οὐδὲν γὰρ οὕτω ταπεινὸν, ἢ ῥυπαρὸν, ἢ μιαρὸν, ἢ ἄλλην τινὰ δυσχέρειαν ἔχον ἔσεσθαι φημὶ λόγου μόριον, ᾧ σημαίνεταί τι σῶμα ἢ πρᾶγμα, ὃ μηδεμίαν ἕξει χώραν ἐπιτηδείαν ἐν λόγοις. Παρακελεύομαι δὲ ἐν τῇ συνθέσει πιστεύοντας ἀνδρείως πάνυ καὶ τεθαῤῥηκότως αὐτὰ ἐκφέρειν, Ὁμήρῳ τε παραδείγματι χρώμενος, παρ' ᾧ καὶ τὰ εὐτελέστατα κεῖται τῶν ὀνομάτων, καὶ Δημοσθένει, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν ὀλίγον ὕστερον μνησθήσομαι, καθ' ὅ, τι ἂν ἁρμόττῃ περὶ ἑκάστου. Ταῦτά μοι περὶ τῆς ἡδείας εἰρήσθω συνθέσεως, ὀλίγα μὲν ὑπὲρ πολλῶν θεωρημάτων, ἱκανὰ δὲ, ὡς κεφάλαια, εἶεν.

ΤΜΗΜΑ ιγ'.

Καλὴ πῶς γίνεται ἡ τῆς λέξεως καὶ τῶν κώλων ἁρμονία.

88 Καλὴ δὲ ἁρμονία πῶς γένοιτ' ἂν, εἴ τις ἔροιτο, ἢ ἐκ ποίων θεωρημάτων, οὐκ ἄλλως πως μὰ Δία

Οὐδὲν γὰρ οὕτω] Quo igitur sensu sunt haec Petronii intelligenda? *Effugiendum est ab omni verborum, ut ita dicam, vilitate, et sumendae voces a plebe submotae, ut fiat,*

Odi profanum vulgus, et arceo.

Videtur Dionysio contraria praecipere, et prorsus repugnantia. Neque enim satis erit dixisse, haec praecepta ad poëtas solummodo pertinere. VPT.

ἐν τῇ συνθέσει πιστεύοντας] Suspicor, deleta praepositione, τῇ συνθέσει πιστεύοντας, *compositione fidentes.* Πιστεύειν ἔν τινι, dictum hoc sensu, Latinismum sapit. SCHAEF.

χρωμένους] Hoc loco numerum mutavit, superius singulari usus; sed, quod adnotandum est, χρώμενος habent Reg. 1. 2. et Colb. VPT. Hoc praetuli: ut iungantur, Παρακελεύομαι — χρώμενος. Τῶν παραδειγμάτων ubi Rhetor mentionem facit, ex sua ipsius persona loquitur. SCHAEF.

καθ' ὅ,τι] Alibi continuo ductu literarum. Antiquit. Rom. T. I. p. 139. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τούτων καὶ αὖθις λεχθήσεται, καθότι ἂν ὁ λόγος ἐφ' ἑκάστου καιροῦ δηλωθῆ-

Nam ne ullam quidem adeo humilem, aut sordidam, aut impuram, aut alia quavis asperitate praeditam fore dico orationis particulam, qua corpus, aut res notatur, quin commodum in sermone locum habitura sit. Moneo porro atque hortor, ut in compositione securi plane et nulla cum dubitatione ista efferant, Homeri exemplum secuti, apud quem vocabulorum quaeque etiam vilissima reperiuntur; nec non Demosthenis, ac Herodoti, aliorumque, quibus de singulis paullo inferius, quantum ad institutum faciat, dicetur. Haec vero de iucunda compositione dicta sint, pauca sane de multis doctrinis, sed quae tamen capitum loco sufficiant.

SECTIO XIII.

Quibus praeceptis pulchra efficiatur orationis membrorumque structura.

Pulchra vero structura quo modo efficiatur, interroganti, aut quibus ex praeceptis, non aliunde equi-

ναι ἀπαντῷ. (Ibid. praefero egregii illius Codicis lectionem ἡρῴοις pro ἡρίοις. Passim confusae hae voces. V. Hemsterhus. ad Lucian. p. 518. a.) Schaef.

ὑπὲρ πολλῶν] ἀπὸ πολλῶν de meo dedi, pro vulg. ὑπὲρ π. Reisk. Non displicet Reiskii ἀπὸ π. Diodorus Sic. XIX. c. 16. ὑπὲρ τὸ τεῖχος ἔῤῥιψαν. Al. ἀπὸ τοῦ τείχους ἔῤῥιψαν. Nostrum verte: *pauca quidem super multis theorematis.* Schaef.

εἶεν] Wolf. pro εἶεν legit εἶναι. Sylb.

Particula ἂν desiderari ante εἶεν videtur. Vpt.

Reiskius Wolfii εἶναι recepit. Fortasse iure: nisi malis, quod mihi placet, εἶεν, διῃρημένως ἀναγνωσθὲν, iungere sequentibus. Εἶεν. Καλὴ δὲ ἁρμονία κ. τ. λ. Scholiastes ad Euripidis Phoeniss. v. 856. p. 708. Valck. Εἶεν. Διῃρημένως (l. διῃρημένως) ἀναγνωστέον. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα, τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν. Scholiastes ad Lucian. T. I. p. 620. Εἶεν. Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίῤῥημα ἀφαιρετικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. Schaef.

φαίην ἄν, οὐκ ἐξ ἄλλων τινῶν, ἢ ἐξ ὧνπερ ἡδεῖα· τὰ γὰρ αὐτὰ ποιητικὰ ἀμφοῖν· μέλος εὐγενές, ῥυθμὸς ἀξιωματικός, μεταβολὴ μεγαλοπρεπής, τὸ πᾶσι τούτοις παρακολουθοῦν πρέπον. Ὥσπερ γὰρ ἡδεῖά τις γίνεται λέξις, οὕτω καὶ γενναία τις ἑτέρα· καὶ ῥυθμὸς ὥσπερ γλαφυρός τις, οὕτω καὶ σεμνὸς ἕτερος· καὶ τὸ μεταβάλλειν ὥσπερ χάριν ἔχει τινά, οὕτω καὶ πιθανόν· τὸ δὲ δὴ πρέπον εἰ μὴ τοῦ καλοῦ πλεῖστον ἕξει μέρος, σχολῇ γ' ἂν ἄλλου τινός. Ἐξ ἁπάντων δή φημι τούτων ἐπιτηδεύεσθαι δεῖν τὸ καλὸν ἐν ἁρμονίᾳ λέξεως, ἐξ ὧνπερ καὶ τὸ ἡδύ. Αἰτία δὲ κἀνταῦθα ἥ τε τῶν γραμμάτων φύσις, καὶ ἡ τῶν συλλαβῶν δύναμις, ἐξ ὧν πλέκεται τὰ ὀνόματα· ὑπὲρ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λέγειν, ὥσπερ ὑπεσχόμην.

οὐκ ἐξ ἄλλων] *οὐδ' ἐξ ἄλλων* de meo dedi, pro vulg. *οὐκ ἐξ ἄλλων*. Reisk.

μέλος εὐγενὲς] Codex Colbertinus *μ. εὐμελὲς*, et paulo poſt *ἀκολουθοῦν* pro compoſito *παρακολουθοῦν*. Sed priore periodo lego, *οὐδ' ἐξ ἄλλων τινῶν*. Ita concinnior erit ſtructura. Vpt.

Debebat Rhetor ſic ſcribere: *ἐκ μέλους εὐγενοῦς, ῥυθμοῦ ἀξιωματικοῦ, κ. τ. λ.* Nunc haec ad nominativum praegreſſum, *τὰ αὐτὰ*, negligentius retulit. Ceterum *εὐγενὲς* unice verum eſſe, etiam quod mox ſequitur *γενναία* arguit. Schaef.

τὸ πᾶσι] Dictio *ἀσύνδετος* celeritatem exprimit, aut orationi etiam conciliat venuſtatem: hoc tamen loco copulam *καὶ* fortaſſe inſertam malueris *καὶ τὸ πᾶσι*. Vide initium Sectionis undecimae. Eadem fere habet Dionyſius in libello *Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος*, ſed locus corruptus eſt, p. 192. edit. Sylb. *Εὕρισκε δὴ (ὁ Δημοσθένης) τὰ μὲν αὐτὰ ἀμφοτέρων (κάλλους καὶ ἡδονῆς) ὄντα αἴτια, τὰ μέλη, καὶ τοὺς ῥυθμούς, καὶ τὰς μεταβολάς, καὶ τὸ παρακολουθοῦν ἅπασιν αὐτοῖς παραίτιον.* Quid ſit *παραίτιον* hoc loco, ignotum eſt: lego itaque, ſenſu poſtulante, *τὸ πρέπον*, ut hic locus indicat. Vpt.

πρέπον] Vide libellum *περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος* p. 192. iuxta Ed. Sylb. et Fr. Iunium

dem, aut ex aliis hercule, reſponderem, quam quibus ſit iucunda. Nam eadem utrumque conſtituunt, concentus nobilis, numeri cum dignitate graves, magnifica permutatio, et, haec omnia quod conſequitur, decorum. Quemadmodum enim iucunda quaedam ſit oratio, ita et alia generoſa; et numerus ut alius politus eſt, ita alius gravis; ſua etiam ut permutationi ineſt gratia, ita et ſuadendi facultas. Iam verò ſi maximam pulchritudinis partem decorum non habuerit, nedum alius rei cuiuspiam particeps futurum eſt. Ex his itaque omnibus conficiendam arbitror diſpoſitionis pulchritudinem, unde etiam conſtituitur iucunditas. Eſt autem et hoc loco cauſa tam literarum natura, quam poteſtas ſyllabarum, e quibus componuntur vocabula. Sed de his iam tempus eſt, ſicuti pollicitus ſum, dicendi pauca.

de Pictura veterum l. 3. c. 6. p. 199. Hvds. *Var. Lect.*

Ὥσπερ γὰρ — λέξις] τῷ μέλει aut ſimile quid videtur excidiſſe. Schaef.

οὕτω καὶ πιθανόν] F. οὕτω καὶ τὸ πιθανόν. ſcil. ἔχει. dummodo quod non video, quid τὸ πιθανὸν cum τῇ μεγαλοπρεπείᾳ commune habeat. v. p. 70. pen. ubi eſt μεταβολὴ μεγαλοπρεπής. Reisk. Poſſis ſuſpicari οὕτω καί τι πιθανόν. Sed me quoque, ut Reiskium, offendit, quod Rhetor τὸ πιθανὸν opponit τῇ χάριτι. Conf. not. ad p. 116. Scribemusne οὕτω καί τι καλόν? Non ſatisfacit. Schaef.

σχολῇ γ᾽ ἂν ἄλλου τινός] Xenophon Memor. III. 14. 3. Σχολῇ γ᾽ ἄν, ἔφη, ἄλλος τις ὀψοφάγος εἴη. In Sophocle Oed. Tyr. v. 433. e Suida T. III. p. 421. ſcribendum:

— — — — — — ἐπεὶ
σχολῇ γ᾽ ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς
ἐστειλάμην.

Schaef.

ταῦτα ὑπὲρ ὧν] Primam hanc vocem nec Reg. 1. nec Colb. agnoſcunt; et commode ſatis, Hudſono iudicante, abeſſe poteſt. Auctoritate veterum exemplarium e contextu eieci. Vpt. Si ταῦτα ſervamus, addendum ei erit τοίνυν, et ſubaudiendum ἐστίν. *haec ergo ſunt ea, de quibus —.* Reisk. Cum Vptono delevi. Schaef.

ΤΜΗΜΑ ιδ'.

Φωνῆς στοιχεῖα τὰ γράμματα· καὶ αὐτῶν ἡ φύσις διαφορᾶς.

90 Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσι τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐνάρθρου φωνῆς, αἱ μηκέτι δεχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα καὶ γράμματα· γράμματα μὲν, ὅτι γραμμαῖς τισι σημαίνεται· στοιχεῖα δὲ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων λαμβάνει πρῶτον, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίαν. Τῶν δὲ στοιχείων τε καὶ γραμμάτων οὐ μία πάντων φύσις, διαφοραὶ δὲ αὐτῶν. Πρώτη μὲν, ὡς Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἀποφαίνεται, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους· φωνὰς μὲν, τὰ λεγόμενα φωνήεντα· ψόφους δὲ, τὰ λοιπὰ πάντα. Δευτέρα δὲ, καθ' ἣν τῶν φωνηέντων ἃ μὲν καθ' ἑαυτὰ ψόφους ὁποίους δή

γράμματα] Vide Vossium de Arte Grammat. l. I. c. 8. Huds. *Var. Lect.*

Ita etiam ex *lineatura* contractam esse literam arbitratur Iul. Scaliger. Upt.

Dionysius Thrax Art. Gramm. c. VII. Γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ξυσμαῖς τυποῦσθαι. γράψαι γὰρ τὸ ξῦσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Schaef.

στοιχεῖα δὲ, ὅτι κ. τ. λ.] Aliter Dionysius Thrax c. I. Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν στοῖχόν τινα καὶ τάξιν. Rhetoris ratio melior. Sic etiam Latini *elementa* dicunt de literis. Schaef.

λαμβάνει πρῶτον] Cum mox τελευταίαν sequatur adiectivum, πρώτην hoc loco legendum arbitror. Upt.

διαφοραὶ] διαφοραὶ (in plur.!) de meo dedi, pro vulg. διαφορᾶς. Reisk.

Ἀριστόξενος] Huius viri sententiam profert Dionysius in libello περὶ δεινότητος Δημοσθ. *de* ἡγεμόνος *pedis ortu.* Erat autem Musicus peritissimus tempore Alexandri regis, Tarento natus, Italiae oppido, sed Mantineae plurimam aetatis partem degit. Musicae grammaticen subiectam putavit, utriusque rei praeceptor. *Vocis rationem,* inquit Fabius, *dividit in* ῥυθμὸν *et* μέλος ἔμμετρον: *quorum alterum modulatione, alterum canore ac sonis constat.* Upt.

SECTIO XIV.

Vocis elementa esse literas; quarum naturae differentes ostenduntur.

Principia humanae articulataeque vocis sunt, quae divisionem ulterius non admittunt; quaeque elementa vocamus et literas. Literae appellantur, quia lineis quibusdam exprimuntur: elementa, quia primam ex his originem vox omnis sumit, inque ea postremo se resolvit. Est autem non una omnium elementorum literarumque natura; sed variae differentiae. Prima est, ut tradit Aristoxenus musicus, qua voces literae aliae, aliae sonos tantum conficiant; voces ex vocalibus, e reliquis formantur soni. Secunda vero, qua consonantium quaedam per se sonos qualescunque soleant edere, veluti stridorem,

φωνὰς — ψόφους] Vid. Hemsterhus. ad Lucian. p. 84. b. Similiter Plutarchus *τὸν ψόφον* opponit *τῇ ἐνάρθρῳ φωνῇ*, T. II. p. 156. Reisk. *δυνατὸν δὲ καὶ μυγμῷ καὶ στεναγμῷ ψόφον ὅμοιον ἐκβάλλειν ἀγάλματα, κατὰ ῥῆξιν ἢ διάστασιν μορίων βιαιοτέραν ἐν βάθει γενομένην· ἔναρθρον δὲ φωνὴν καὶ διάλεκτον οὕτω σαφῆ καὶ περιττὴν καὶ ἀρτίστομον ἐν ἀψύχῳ γενέσθαι, παντάπασιν ἀμήχανον.* Schaef.

τὰ λεγόμενα φωνήεντα] *Τὰς ἑπτὰ φωνὰς* vocat *ποιητικῶς* Callias Athenaei T. IV. p. 164. Schaef.

τῶν φωνηέντων] Lege *συμφώνων*, sensu postulante. Upt. Probabilis emendatio. Nostrum „librarii errore ortum ex proxime antecedentibus: ut est in primis mendorum fons similitudo vicinarum vocum.“ Wyttenbach. Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Historic. p. 356. Conf. Kuster. Diatr. Anti-Gronov. p. 15. edit. sec. Aliter Schottus Comment. Societ. Philol. Lips. I. 1. p. 39. Obiter moneo, nihil causae fuisse cur Hemsterhusius ad Lucian. p. 88. b. solicitaret Euripidis Palam. II. *ἄφωνα καὶ φωνοῦντα.* Conf. Aristotel. Poët. c. XII. (20.) *συλλαβὴ δέ ἐστι φωνὴ ἄσημος, συνθετὴ ἐξ ἀφώνου καὶ φωνὴν ἔχοντος.* (*Φωνῆντα*, quod Viro Summo placet, est Epicorum; *τολμῶς* enim, quod olim in Aeschyli

τινας ἀποτελεῖν πέφυκε, ῥοῖζον, ἢ συριγμὸν, ἢ ποπ-
πυσμὸν, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων δηλωτικά· ἃ
δέ ἐστιν ἁπάσης ἄμοιρα φωνῆς καὶ ψόφου, καὶ οὐχ
οἷά τε ἠχεῖσθαι καθ' ἑαυτά. Ταῦτα μὲν ἄφωνά
τινες ἐκάλεσαν, θάτερα δὲ ἡμίφωνα. Οἱ δὲ τριχῇ
9 νείμαντες τὰς πρώτας τε καὶ στοιχειώδεις φωνῆς δυνά-
μεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλεσαν, ὅσα καὶ καθ' ἑαυτὰ
φωνεῖται, καὶ μεθ' ἑτέρων, καὶ ἔστιν αὐτοτελῆ· ἡμί-
φωνα δὲ, ὅσα μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων κρεῖττον ἐκφέ-
ρεται, καθ' ἑαυτὰ δὲ χεῖρόν τε καὶ οὐκ αὐτοτελῶς·

Prom. v. 235. legebatur, Viri Docti dudum correxerunt. V. Heynium ad Homer. Il. T. V. p. 670. Φωνᾶντα probarem: sed in melicis. Sic Androm. v. 286. αἰγλᾶντα. V. Musgrav. ad v. 275.) Schaef.

ψόφους] Eadem fere habet, et fortasse a Dionysio mutuata, Sextus Empiricus: Καὶ ἡμίφωνα μὲν, ὅσα δι' αὐτῶν ῥοῖζον, ἢ σιγμὸν, ἢ μυγμὸν, ἤ τινα παραπλήσιον ἦχον κατὰ τὴν ἐκφώνησιν ἀποτελεῖν πεφυκότα. Ex hoc loco Dionysii pro σιγμὸν, συριγμὸν corrige. Upt. Noli auscultare. Sic enim Dionysius Thrax c. l. Ἡμίφωνα δὲ λέγεται, ὅτι (del.) παρ' ὅσον ἧττον τῶν φωνηέντων εὔφωνα καθέστηκεν, ἔν τε τοῖς μυγμοῖς καὶ σιγμοῖς. Alibi etiam, quod mirum, hanc vocem eodemque modo Critici vexarunt. „Plutarch. VII. Sympos. T. II. p. 713. B. Σιγμοῖς δὲ καὶ ποππυσμοῖς ἀμελέσιν τὰ θρέμματα ἐγείρουσι καὶ κατευνάζουσι. quo loco cur Xylander συριγμοῖς malit, non perspicio. Σιγμοῦ ex sono fictum est vocabulum, eodemque in re tritum Plutarcho: nam et de Socrat. Gen. p. 593. B. de equis εὐθὺς ἀπὸ σιγμοῦ τοῦ τυχόντος, ἢ ποππυσμοῦ τὸ προσταττόμενον αἰσθανόμενοι ait, et VIII. Sympos. 5. p. 722. A. σίζειν καὶ ψοφεῖν. et dein τὸν σωμάτων σιγμὸν habet, vocemque egregie firmat." Wesselingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 93. b. Schaef.

ῥοῖζον, κ. τ. λ.] Genetio casu legendum videtur, ῥοίζου, ἢ συριγμοῦ, ἢ ἀποππυσμοῦ: aut pluraliter, ῥοίζων, ἢ συριγμῶν, ἢ ἀποππυσμῶν. Significantur autem his nominibus litterae ρ, σ, π, cum cognatis β, φ. nam in his quoque, etiamsi non accedat vocalis ulla, φωνῆς τινος seu ἤχου σημασία est. Wolfium quoque gignendi casu legisse ῥοίζων, monuit me Hoeschelius meus. Sylb.

Si gignendi casu cum Wolfio legas, pendeant necesse est a voce δηλωτικά; sin ὡς inseras ante ῥοῖζον, nulla casuum muta-

aut sibilum, aut poppysmum quem dicimus, et quaecunque istiusmodi sonos indicant: quaedam autem, omnis vocis et soni expertes, ne possint quidem omnino per se voce pronunciari: has nonnulli mutas appellarunt, illas semivocales. Quidam vero, triplici divisione instituta primarum vocis potestatum, vocales appellarunt, quae tam per se, quam cum aliis coniunctae, vocem edunt absolutam; semivocales vero, quae melius cum vocalibus efferuntur, per se tenuioris soni, neque iam perfecti: mutas denique, quae neo

tione opus erit. Atque haud scio, an per se etiam sana sententia sit, *appositione*, ut loquuntur Grammatici, connexa. Sed monendus est lector, codices Reg. 2. et Colb. mox *ποππυσμὸν* exprimere; quae lectio fortasse verior. VPT. Imo unice vera. Recepit Reiskius, quem secutus sum. Vulg. *ἀποπτυσμόν*. Scholiastes in Dionysium Thracem (Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 104. not. 1.) *ὡς οἱ συριγμοὶ καὶ ποππυσμοὶ, τοῖς οἰκέταις δὲ* (l. *τε*) *καὶ τοῖς κτήνεσι προσφωνούμενοι καὶ σημαίνοντές τι.* Delenda igitur in Lexicis vox *ἀποπτυσμὸς*, ut quam, Henrico Stephano omissam, Scottus in solo hoc Dionysii loco repererit. Rursus inferenda iis vox optimae notae *ἀπόπτυσμα*. Hesychius T. I. c. 765. in. *Βρῦγμα*. (l. *Βῦγμα*.) *ἀπόπτυσμα ἀπὸ θώρακος*. Conf. Heyn. ad Homer. Il. T. V. p. 111. SCHAEF.

F. *ῥοίζων, ἢ συριγμῶν,* [vel *σιγμῶν*, ut Sextus Empiricus: nil enim refert] *ἢ ποππυσμῶν, ἢ τοιούτων τινῶν ἄλλων ἤχων δηλωτικούς:* redit enim ad *ψόφους*. REISK. Mihi quoque genitivi illi placent. Sed *δηλωτικὰ* non solicitem. SCHAEF.

Ταῦτα μὲν ἄφωνα] F. *ταῦτα,* [pro *τούτων*] *τὰ μὲν ἄφωνα*. REISK. Male. Lacuna textus, de qua statim dicam, non animadversa, videtur Reiskium turbasse. Eadem Schotto l. c. negotium facessivit. Aleam subis Criticen exercens, nisi plures tibi editiones scriptoris ad manus sint. SCHAEF.

θάτερα — ἐκάλεσαν] Haec omnia in Reiskiana editione exciderunt, cum typothetae oculi a priore *ἐκάλεσαν* ad posterius deerrassent: nam quomodo toties librarii erraruut, saepissime errant operae officinarum typographicarum. Geminum errorem, qui, non animadversus, virum doctum ad Ellipsin fabricandam perpulit, nuper notavi in Indice Verborum ad Bosii Ellipses Gr. L. p. 875. SCHAEF.

ἄφωνα δὲ, ὅσα οὔτε τὰς τελείας, οὔτε τὰς ἡμιτελείας φωνὰς ἔχει καθ᾽ ἑαυτὰ, μεθ᾽ ἑτέρων δὲ ἐκφωνεῖται.

Ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν ὅστις ἐστὶν, οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν ἀκριβῶς· ἐπεὶ πολλὴν παρέσχε καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἀπορίαν τὸ πρᾶγμα. Οἱ μὲν γὰρ ᾠήθησαν εἶναι τριακαίδεκα τὰ πάντα τῆς φωνῆς στοιχεῖα, κατεσκευάσθαι δὲ τὰ λοιπὰ ἐκ τούτων· οἱ δὲ, καὶ τῶν εἰκοσιτεσσάρων, οἷς χρώμεθα νῦν, πλείω. Ἡ μὲν οὖν ὑπὲρ τούτων θεωρία γραμματικῆς τε καὶ μετρικῆς, εἰ βούλεταί τις, καὶ φιλοσοφίας οἰκειοτέρα· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη μήτε ἐλάττους τῶν κδ΄, μήτε πλείους ὑποθεμένοις, δεικνύναι τὰς τῆς φωνῆς ἀρχὰς, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐτῇ λέγειν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν φωνηέντων ποιησαμένοις.

Φωνήεντα.

Ἔστι δὲ ταῦτα τὸν ἀριθμὸν ζ΄· δύο μὲν μακρὰ,

μεθ᾽ ἑτέρων δὲ ἐκφωνεῖται] μεθ᾽ ἑτέρων καὶ ἐκφωνεῖται Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* „Solent iſtae voculae ubique in Codd. permutari.“ Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 398. Schaef.

τριακαίδεκα] Pro τριακαίδεκα legendum videtur ἑκκαίδεκα, *ſexdecim*. nam, ut Plinius tradit lib. 7. cap. 56, Cadmus olim e Phoenice in Graeciam intulit litteras ſedecim numero, A, B, Γ, Δ, E, I, K, Λ, M, N, O, Π, P, Σ, T, Υ. quibus poſt a Palamede, Simonide, Epicharmo, additae ſunt litterae compoſitae; duae vocales, η et ω: tres ſemivocales, ζ, ξ, ψ: tres mutae adſpiratae, θ, χ, φ. Si quis τριακαίδεκα retinendum putet, e ſedecim paulo ante numeratis demendae erunt medii generis mutae, β, γ, δ. Sylb.

εἰκοσιτεσσάρων] De literis paſſim multi multa ſcripſere; easque a Phoenicibus in Graeciam devenisse, Cadmi miniſterio, traditum eſt. Ioſephus contra Apionem, non longe ab initio: παρὰ Φοινίκων καὶ Κάδμου σεμνύνονται μαθεῖν. unde Timon Phliaſius Φοινικικὰ σήματα Κάδμου: et Lucanus:

Phoenices primi, famae ſi creditur, auſi
Manſuram rudibus vocem ſignare figuris.

perfectam per se vocem, nec imperfectam habent, sed cum aliis una pronunciantur.

Literarum numerum, qui sit, non adeo facile est exacte dicere: siquidem haec res magnam dubitationem, etiam iis, qui ante nos fuerunt, attulit. Nonnulli vocis elementa omnia esse tredecim numero putaverunt, et ex his constitui reliqua; alii autem viginti quatuor, quibus hoc tempore nos utimur, et eo etiam plura. Sed horum consideratio grammaticae metricaeque facultatis, aut etiam, si quis ita voluerit, philosophiae magis propria est: nobis quidem sufficit, neque pauciores viginti quatuor, neque plures admittentibus literas, principia vocis, et quae ei accidunt, enarrare, initio a vocalibus facto.

Vocales.

Sunt autem numero septem: duae quidem longae,

Quot vero Cadmus Graeciae intulerit, omnino dubium est: Aristoteles, fuisse duodeviginti, videtur indicare, dum totidem, Plinio teste, *priscas* vocat. Postea Palamedis ingenio, Epicharmi atque Simonidis, ad numerum viginti quatuor auctae sunt; quas barbaris adeo hisce vocabulis, Κναξζβι, χθύπτης, φλεγμώ, δρώψ, e veteribus nonnulli exprimebant, ut esset στοιχειωτικὴ τῶν παίδων διδασκαλία. Vpt. De hoc aliisque ὑπογραμμοῖς παιδικοῖς v. Summum Criticum in Epistola ad Millium p. 47. ss. Scharf.

μετρικῆς] Gellius lib. 16, cap. 18. *Est et alia species Geometriae, quae appellatur* μετρική: *per quam syllabarum longarum, et brevium, et mediocrium iunctura et modus congruens cum principiis Geometriae, aurium mensura examinatur.* Hanc etiam disputationem Aristoteles arti metricae adiudicat in περὶ Ποιητικῆς cap. 20. ἀλλὰ καὶ τούτων θεωρῆσαι τὰς διαφορὰς, τῆς μετρικῆς ἐστι. Vpt.

F. μετρικῆς, καὶ, εἰ βούλεταί τις, καὶ φιλοσοφίας. *ad grammaticam pertinet, et ad prosodicam disciplinam, et, si quis ita vult, vel ad philosophiam ipsam.* Reisk.

Ἔστι δὲ ταῦτα τὸν ἀριθμὸν] Ἔστι

τό τε η καὶ τὸ ω· [δύο δὲ βραχέα, τό τε ε καὶ τὸ ο·] τρία δὲ δίχρονα, τό τε α καὶ τὸ ι καὶ τὸ υ, ἃ
94 καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται· ἃ οἱ μὲν δίχρονα, ὥσπερ ἔφην, οἱ δὲ μεταπτωτικὰ καλοῦσιν. Ἐκφωνεῖται δὲ ταῦτα πάντα τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦ στόματος ἁπλῶς σχηματισθέντος, τῆς τε γλώσσης οὐδὲν πραγματευομένης, ἀλλ' ἠρεμούσης. Πλὴν τὰ μὲν μακρά, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μακρῶς λέγεται, τεταμένον λαμβάνει καὶ διηνεκῆ τὸν αὐλὸν τοῦ πνεύματος· τὰ δὲ βραχέα, ἢ βραχέως

δὲ ταῦτά τ' ἀριθμὸν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Male habuerunt pro enclitica articulum scriptum per compendium, cuius virgulae evanuerant. Iustinus Mart. Apol. I. p. 59. 20. Thirlb. ἄνδρες δεκαδύο τὸν ἀριθμόν. ad q. l. Davisius p. 442. b. „Heliodorus Aeth. lib. I. pag. 8. Δέκα τὸν ἀριθμὸν ὄντας. Iustinus M. Dial. cum Tryphon. p. 261. Πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ὄντες. Si pluribus sit opus, vide Platonem de Rep. lib. V. p. 388. Origenem in Cels. lib. I. pag. 21. Cyrillum in Iulian. lib. IX. pag. 321. et Synesium Encom. Calvit. pag. 65." Dicitur etiam, articulo neglecto, ἀριθμὸν s. ἀριθμῷ. Theaetetus Epigr. IV. v. 3. ὀγδώκοντα δ' ἀριθμὸν ἐλεύθεροι ἄμμιγα δούλοις. Noster Antiquit. Rom. T. I. p. 334. τῶν ἐπιχωρίων ἀριθμῷ οὐκ ἐλάττους. ubi Cod. Vatic. ἀριθμόν. Conf. T. II. p. 681. Item εἰς ἀριθμόν. Sophocles Acris. XI. εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς. Sicque etiam Parthenii locum c. 8. intelligo, de quo nuper Bastius Epist. ad Boisson. p. 184. Schaef.

δύο δὲ — τὸ ο] Illa uncis inclusa contextui inseruit Vptonus, ex auctoritate Smithi nostratis, in aureolo libello *de recta et emendata linguae Graecae pronunc.* p. 33. b. et 34. a. Hvds. *Var. Lect.*

Hoc membrum, δύο δὲ βραχέα, τό τε ε, καὶ τὸ ο, quod editio Sylburgiana non exhibet, in contextum ex eruditissimo Thomae Smithi nostratis, qui haec verba citat, libello *de recta linguae Graecae pronunciatione* inserui. Vpt.

δίχρονα] Vide Sextum Empiricum adv. Mathem. cap. 5. Hvds. *Var. Lect.*

Δίχρονα *communes.* Vertendum potius *ancipites:* cum dubii sint temporis, quandoque breves, quandoque longae. Idem *Annot.*

De his ita Sextus Empiricus: ἅπερ δίχρονα καὶ ὑγρὰ καὶ ἀμφίβολα καὶ μεταβολικὰ καλοῦσι.

η et ω; totidem breves, ε et ο; tres vero communes, α, ι, υ, quae et producuntur et corripiuntur; et ab aliis, ut ſupra dixi, communes, ab aliis mutabiles appellantur. Omnes autem arteria ſpiritum cohibente, et ſimplici oris conformatione proferuntur, lingua interim nihil adlaborante, ipſa prorſus quieta. Verum longae, et ancipitum quotquot longo efferuntur tempore, extentum capiunt et continuum ſpiritus meatum: breves contra, aut brevi tempore prolatae, vocis obtuſione facta, itemque

ἕκαστον γὰρ αὐτῶν πέφυκεν ὁτὲ μὲν ἐκτείνεσθαι, ὁτὲ δὲ συστέλλεσθαι, οἷον, τὸ μὲν α ἐπὶ τοῦ,

Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιβλῆτα.

τὸ δὲ ι,

Ἴλιον εἰς ἱρήν· τῇ δ' ἀντίον ὦρνυτ' Ἀπόλλων.

τὸ δὲ υ,

Θεσπέσιον νεφέων ἐκ Διὸς ὗσεν ὕδωρ.

Vpt.

Obiter moneo, recentioribus Graecis δίχρονος eſſe *bimus*. V. Bernard. Reliqu. Med. Crit. p. 26. Schaef.

Ἐκφωνεῖται] Ἐμφωνεῖται legit Smithus eodem libello p. 34. Huds. *Var. Lect.* Vulgatam noli ſolicitare. Mihi quidem nusquam lectum ἐμφωνῶ. In transcurſu moneo, mihi quoque videri Xenophontem Hiſtor. Gr. II. 4. 20. ſcripſiſſe μάλ' εὔφωνος ὤν. Aliud ἔμφωνος (*cui vox ineſt*), aliud εὔφωνος; quemadmodum aliud ἔμψυχος, aliud εὔψυχος, de quibus v. Reisk. ad Noſtri Antiquit. Rom. T. III. p. 1830. coll. H. Stephani Annotat. in Dion. Halic. p. 52. Compara Herodoteum IV. c. 141. φωνέων μέγιστον ἀνθρώπων. Adde quod Graeci μάλ' εὖ, μάλ' εὖ — uſu inprimis crebro videntur triviſſe. V. noſtra ad Boſii Ellipſes p. 224. Schaef.

οὐδὲν πραγματευομένης] Excipe literas λ et ρ. nam in his proferendis moventur motu tremulo linguae latera, dum profertur λ, et extremum linguae, dum profertur ρ. In aliis literis proferendis requiritur non tam linguae motus, quam debita poſitio, ut et reliquarum oris partium. Huds. *Annot.* Fallitur Hudſonus. Nihil excipiendum, cum Rhetor hic de ſolis vocalibus disputet. Schaef.

τὸν αὐλὸν] i. e. τὴν ἐκφοράν. Saepius de ſanguine prorumpente ex vulnere. Homerus Odyſſ. XXII. v. 18.

— αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν

αἵματος ἀνδρομέοιο· — — —

Nonnus Dionyſ. prope fin. l. IV.

L

λεγόμενα, ἐξ ἀποκοπῆς τε καὶ μιᾷ πληγῇ πνεύματος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ἐπὶ βραχὺ κινηθείσης ἐκφέρεται. Τούτων δὴ κράτιστα μέν ἐστι καὶ φωνὴν ἡδίστην ἀποτελεῖ τά τε μακρὰ, καὶ τῶν διχρόνων ὅσα μηκύνεται κατὰ τὴν ἐκφορὰν, ὅτι πολὺν ἠχεῖται χρόνον, καὶ τοῦ πνεύματος οὐ κατακόπτει τὸν τόνον· χείρω δὲ τὰ βραχέα, ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα, ὅτι μικρόφωνά τέ ἐστι καὶ σπαδονίζει τὸν ἦχον. Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν εὐφωνότατον τὸ α, ὅταν ἐκτείνηται· λέγεται γὰρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλεῖστον, καὶ τοῦ πνεύματος ἄνω φερομένου πρὸς τὸν οὐρανόν.

— — — δαϊζομένων δὲ Γιγάντων
λοίγιος αἱμαλέης ἀνεκήκιεν αὐλὸς ἐέρσης,
ἄορι θεινομένων. — — —

Heſychius T. I. c. 617. Αὐλόν. τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος. Scharf.

πληγῇ πνεύματος] πληγῇ τοῦ πνεύματος. *Smithus.* Upt.

ἐστι] Deeſt Reg. 1. et Colb. nec agnoſcit *Sm.* Huds. *Var. Lect.* Recte adeſt, cum ſequatur ἀποτελεῖ, non ἀποτελοῦντα. Scharf.

τὰ βραχ. λ.] τὰ deeſt Reg. 1. et omittit *Sm.* Huds. *Var. Lect.*

σπαδονίζει] i. q. κατακόπτει, οὐ διηνεκῶς ἐκφερόμενα. Similiter Rhetor p. 1077. R. verba aſpere iuncta dicit σπαδονισμοὺς τῶν ἤχων ποιεῖν καὶ ἀντιτυπίας. ubi p. 1076. eodem ſenſu: φεύγει μὲν ἁπάσῃ σπουδῇ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολὰς, ὡς τὴν λειότητα καὶ τὴν εὐέπειαν διασπώσας. quocum conf. infra p. 145. 160. 167. ſ. Noſtro loco uſus eſt Toupius Emendat. in Suid. T. II. p. 186. Scharf.

Αὐτῶν δὲ τῶν]. Hunc locum usque ad ἡμιφώνων δὲ τοιάδε, profert idem Tho. Smithus in libro quem ſupra laudavimus; ubi occurrunt hae lectiones variantes. Pro εὐφωνότατον habet ἐμφωνότατον: pro ἐκτείνηται indic. ἐκτείνεται, et ἐρείδῃ ſubiunct. pro ἐρείδει. Idem στρογγύλλεται gemino λ, ut emendat Sylburgius. Mox pro γενομένης legit γινομένης: et ἐμπίπτει ὁ ἦχος, quod vertit *anguſtius incidit ſonus*: nec τὴν particulam poſt ὀδόντας agnoſcit: et pro οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων, οὐκ ἔτι λαμπρυνόντων. Denique, poſito poſt θατέρου puncto, legit ὁ τὴν πληγήν: figitque ante φύσις articulum ἡ, αὐτὴ ἡ φύσις. Tum vero in auctoris laudem his verbis prorumpit: *Quis Apelles aut Parrhaſius faciem hominis penicillo, vel coloribus, expri-*

una ſpiritus percuſſione, ipſa leniter arteria ad tempus breviſſimum mota, pronunciantur. Ex his praeſtantiſſimae ſunt, vocemque adeo iucundiſſimam edunt longae, et communium quaecunque inter efferendum producuntur; quippe diu ſonant, nec ſpiritus reſcindunt tenorem. Breves autem, et breviter dictae, deteriores habendae ſunt: nam ſoni ſunt exilioris, et quaſi caſtratam vocem emittunt. Inter vocales longas *α* ſonantiſſima eſt, quum extenditur: ore enim plurimum dilatato profertur, ſurſumque ſpiritu palatum verſus ſublato. Huic pro-

mere potuit felicius, differentiamque conſtituere inter diverſos vultus, quam hic verbis vocalium naturam diſtinxit ac ſeparavit? VPT.

De vocalium ſono et pronunciatione vide Smithum in lib. de Ling. Graec. pronunc. Checum in Epiſt. ad Stephanum Winton. Voſſium in libello de Poëmatum cantu, et Wetſtenium in orationibus de Ling. Graec. pronunc. HVDS. *Var. Lect.*

εὐφωνότατον τὸ α] Omnium literarum, ut dignitate, ita quoque ordine, prima eſt apud pleraſque gentes A vocalis. Quam vaſtam et ſonoram haec edat vocem, vel ipſe ſatis declarat oris hiatus. Suavitate fere deſtituitur, ſed magnificentia aures propemodum percellit. In culto ſermone magnam prae ſe fert maieſtatem, eadem tamen, ſi nimium producatur eius ſonus, vocem edit ruſticam: quomodocunque tamen prolata, ſemper grande et vaſtum quid ſonat. Merito itaque laudatur non in Bucolicis tantum, ſed et dithyrambicis ſcriptoribus, qui latos et patentes affectant ſonos, ideoque perpetui ſunt in Doriſmis. *Iſ. Voſſius.* VPT.

οὐρανόν] Vt Perſae (teſte Heſychio) *τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανοὺς* appellabant, ita Dionyſio forſan placuit figurate *palatum* exprimere. Abſque figura tamen intelligere licet, ſimpliciterque interpretari, *ſurſumque ſpiritu coelum verſus ſublato.* HVDS. *Var. Lect.*

Satis audax metaphora, praecipue a pedeſtri ſcriptore prolata. Nam Lucretium quidem inter Latinos poetica tuetur licentia, dum ſcribit:

— — — *Suaviter omnia tractant*
Humida linguai circum ſudantia templa.

Videntur autem hac in re ad

96 Δεύτερον δὲ τὸ η· ὅτι κάτω περὶ τὴν βάσιν τῆς γλώσσης ἐρείδει τὸν ἦχον ἀκόλουθον, ἀλλ' οὐκ ἄνω, καὶ μετρίως ἀνοιγομένου. Τρίτον δὲ τὸ ω· στρογγύλλεταί τε γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα, καὶ περιστέλλει τὰ χείλη, τήν τε πληγὴν τὸ πνεῦμα περὶ τὸ ἀκροστόμιον ποιεῖται. Ἔστι δὲ ἧττον τούτου τὸ υ· περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος. Ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι·

Μικρὸν κόσμον alludere: qua scilicet appellatione nihil augustius de *Homine* potuerunt veteres excogitare. Sicut etiam a Chrysostomo (Hom. 19. in Epist. ad Ephes.) vocatur οὐρανός, καλὴ καὶ μεγάλη καμάρα, *pulcher et magnus fornix:* ita ἡ τοῦ ἀνθρώπου καμάρα, sive *palatum*, οὐρανὸς dici potest. Nec minorem ὑπερῷον seu ὑπερῴα, qua voce *palatum* significatur, prae se fert audaciam. Sed, quod monuit Hudsonus ex Hesychio, Πέρσαι τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανοὺς appellabant. Mox adeo post ἀνοιγομένου deesse videtur τοῦ στόματος: καὶ μετρίως ἀνοιγομένου τοῦ στόματος. Vpt.

Miror et Hudsonum simpliciter, ut ait, interpretantem *coelum versus*, et Vptonum dicentem *satis audacem metaphoram, praecipue a pedestri scriptore prolatam.* Num ignorarunt, *palatum* a Graecis ὀνόματι τεχνικῷ dictum fuisse οὐρανὸς s. οὐρανίσκος? V. Oribasius Anat. p. 140. Dund. Anonymus Introd. Anat. p. 134. Hypatus de Corp. Part. p. 148. Bern. Praxagoras Anat. ap. Scholiast. ad Homer. Il. XXII. v. 325. p. 38. Valcken. Add. Davis. ad Ciceron. de Nat. Deor. II. c. 18. extr. et Riemerus in Schneideri Lex. Gr. T. II. p. 181. a. ed. sec. Schaef.

Δεύτερον δὲ τὸ η] Nulla hac blandior est litera, cum fractum et effeminatum habeat sonum. Grandi itaque et sublimi orationis generi penitus est contraria; quapropter apud dithyrambicos poetas vix unquam occurrit. Quod siquis frequenter ea utatur, non humilem tantum, sed et insipidam facit orationem. Magna tamen est huius literae potentia in mollibus et amatoriis canticis: inest quippe huic quidpiam ἑλκυστικὸν, delectanturque ea imprimis mulieres. *Voss.* Vpt.

ἐρείδει] Obiter in Aristophanis Eccles. v. 150. corrige:

διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

Passim haec verba ab augmento laborant. In Schol. brev. ad Homer. Il. V. v. 309. corrig. ἐπηρείσθη. Schaef.

ἀκόλουθον] Num κόλουρον, *cauda mutilatum*, aut οἷα κόλουρον, *quasi mutilum*. Reisk.

xima eſt η; quod infra ad radicem linguae ſonum ſequentem ſiſtat, non ſurſum verſum, atque os etiam mediocriter aperit. Tertia eſt ω: nam in ea exprimenda os rotundatur, contrahuntur labra, et ſummos oris margines ſpiritus ferit. Hac deterior eſt υ: nam labiorum notabili contractione facta praefocatur, et anguſtus exilisque ſonus excidit. Extrema eſt

Τρίτον δὲ τὸ ω] Vltima apud Graecos vocalis Ω; licet ex geminato O compoſita credatur, ſonum tamen efficit diverſum, et velut medium inter O et A. Eſt haec vocalis magis ſonora et magnifica quam O, minus tamen quam A, cum et ſonum habeat obſcuriorem, et propemodum in ipſis faucibus ſepultum. Dithyrambici eo imprimis gaudent, et imprimis Pindarus. *Voſſ.* Vpt.

στρογγύλεται] Malim στρογγύλλεται, gemino λ, ut ποικίλλεται, et conſimilia. Sylb. Ita quidem reponendum curavi, partim coniectura Sylburgii adductus, partim fide codicis, quo uſus eſt Tho. Smithus, vir egregie doctus. Vpt. Secutus eſt Reiskius. Recte. V. Leonid. Tarent. Epigr. LXXVIII. v. 8. Compares στωμύλλω. Schaef.

περιστέλλει] Subaudi ἑαυτά. Reisk. Sic etiam Interpres. Mihi hoc verbum ob poſitum encliticae praegreſſae τε ad τὸ στόμα referendum videtur: ut τὰ χείλη accuſativus caſus ſit. Schaef.

Ἔτι δὲ ἧττον τούτου τὸ υ] Infimum dignitatis gradum tenet Υ vocalis. Non obſcurum tantum, ſed et foedum et impurum ut plurimum efficit ſonum, cum naribus potius quam ore proferatur. Lepide itaque Ariſtophanes in Pluto inducit Sycophantam olfacientem ſacrificiorum nidorem, qui totum ſenarium naribus abſolvit:

ὒ ὗ, ὒ ὗ, ὒ ὗ, ὒ ὗ, ὒ ὗ, ὒ ὗ.

Vbi tamen notandum, priorem cuiusque pedis ſyllabam ſcribi debere ſpiritu tenui, ſequentem vero denſo, ipſa id exigente rei natura. *Voſſius.* Vpt.

F. Ἔτι δὲ ἧττον τούτου εὔφωνον τὸ υ. Reisk. Non opus. ἧττον, *inferius.* Poterat non minus apte χεῖρον. Sic ſupra: χείρω δὲ τὰ βραχέα. Schaef.

Ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι] Nulla eſt exilior vox illâ, quam efficit I vocalis. In levibus et argutis uſum habet praecipuum. Multum tamen discrepat huius ſonus, prout nempe ille plus minusve ad dentes alliditur. Alias itaque ſtridet haec litera, alias rogat, blanditur et ſupplicat. Nonnunquam et admirationem exprimit, ſed in rebus inanibus et minutis: Quam vero illa aures offendat, ſi crebro nimis iteretur, ſatis declarant hodierni Graeci, qui

περὶ τοὺς ὀδόντας γὰρ ἡ κρότησις τοῦ πνεύματος γίνεται, μικρὸν ἀνοιγομένου τοῦ ςόματος, καὶ οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. Τῶν δὲ βραχέων οὐδέτερον μὲν εὔηχον, ἧττον δὲ δυςηχὲς τὸ ο· διΐςησι γὰρ τὸ ςόμα κρεῖττον θατέρου, τὴν δὲ πληγὴν λαμβάνει περὶ τὴν ἀρτηρίαν μᾶλλον.

Ἡμίφωνα.

Φωνηέντων μὲν οὖν γραμμάτων αὕτη ἡ φύσις· ἡμιφώνων δὲ τοιάδε. Ὀκτὼ γὰρ τὸν ἀριθμὸν ὄντων αὐτῶν, πέντε μέν ἐςιν ἁπλᾶ, τό τε λ, καὶ τὸ μ, καὶ τὸ ν, καὶ τὸ ρ, καὶ τὸ σ· τρία δὲ διπλᾶ, τό τε ζ,
98 καὶ τὸ ξ, καὶ τὸ ψ. Διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ, ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ, τὸ δὲ ξ διὰ τοῦ κ καὶ σ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π καὶ σ, συνεφθαρμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόν-

perpetuo Iotacismo reliquas fere ita obtundunt vocales, ut eos hinnire potius quam loqui existimes. *Vossius.* Vpt.

ὀδόντας] Post hanc vocem vulgo inseritur enclitica τε. Omittit Codex Smithi. Recte. Schaef.

ἡ κρότησις] F. ἡ ἐκράπισις. v. p. 79. 3. Reisk. Non opus. Est i. q. πληγή. Schaef.

οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων] οὐκ ἔτι λαμπρυνόντων *Sm.* et Colb. Huds. *Var. Lect.* Vulgata optime habet. Plutarchus Mor. T. IV. p. 687. οἱ βάτραχοι προσδοκῶντες ὄμβρον ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς. Schaef.

εὔηχον] Adverbio εὐήχως Lexica auge. Habet Thomas Mag. p. 571. Schaef.

ἧττον δὲ δυςηχὲς τὸ ο] O vocalis sonum quidem habet vastum, et aliqua ratione magnificum, longe tamen minus quam α, cum et obscúrum et saepe rusticum quid sonet, praesertim si duplicetur et longius protrahatur. Nulla hac aptior litera ad significandam magnorum animalium et ingentium corporum seu vocem, seu sonum. Praeclare itaque pelagi murmur explicat Homerus, cum inquit,

Ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

Non dixit βοάουσι, sed βοόωσι, ad ampliorem similitudinem fluctuum maris exprimendam. *Vossius.* Vpt.

αὔτη φύσις] αὐτὴ ἡ φύσις. *Sm.* Huds. *Var. Lect.*

omnium ι: circa enim dentes ſpiritus alliditur, ore paululum diducto, nec labra quicquam ſonum illuminant. Brevium vero neutra ſonora eſt; ο tamen eſt minus abſona: nam latius, quam altera, diducit os, circa arteriam maxime repercuſſione facta.

Semivocales.

Haec itaque vocalium natura eſt: ſemivocalium vero huiusmodi. Cum enim octo ſint numero, earum quinque ſimplices reperiuntur, λ, μ, ν, ρ, σ; tres duplices, ζ, ξ, ψ. Vocantur autem duplices, aut quod compoſitae ſint; ζ quidem ex σ et δ, ξ vero ex κ et σ, atque ψ ex π et σ, literis ſe invicem mutua coitione corrumpentibus, ita tamen, ut

Reiskius αὕτη ἡ φύσις: quem ſecutus ſum. Sic paullo poſt dedi: Οὗτοι οἱ σχηματισμοὶ γραμμάτων ἡμιφώνων. Schaef.

σύνθετα — διὰ —] Infra p. 89. R. τὰς ἐκ τούτων συνισταμένας συλλαβὰς, ἢ διὰ τούτων πλεκομένας. Antiquit. Rom. T. I. p. 205. ἐν ὄρεσι τὰ πολλὰ πηξαμένοις διὰ ξύλων καὶ καλάμων σκηνὰς αὐτορόφους. Theoridas Epigr. III.

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου
-τριχὸς ἀμνοῦ,
Ἑρμᾶ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον.

Pro quo Suidas T. III. p. 102. citans hoc diſtichon: πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν. Diodorus Sicul. XVII. c. 115. in. κατεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, καὶ τῶν ἄλλων τῶν θαυμαζομένων παρ' ἀνθρώποις. Scholia ad Lucian. T. I. p. 162. ſuppleta a Baſtio Epiſt. ad Boiſſon. p. 49. τοῦ θεάτρου διὰ λίθων κατεσκευασμένου. Pſeudo-Menander p. 268. v. 627. (Pſeudo-Philemon in Brunckii Gnom. Poët. Gr. p. 194.):

ἢ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου
ζώδια.

quod pro ſemibarbaro habenti Luzacio Exercit. Academ. p. 164. non aſſentior. Conf. Pollux VI. 105. κυάθιον δι' ἀργύρου. Schol. ad Lucian. T. II. p. 330. μυρτινός δέ ἐστι πλέγμα διὰ ῥοδῶν καὶ τινῶν ἄλλων. Non multum differt illud Scholiaſtae ad Ariſtophan. Ran. v. 333. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς Θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυρσίνης στέφεσθαι. Modo ſcripſerat: Μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. Schaef.

των· ἢ διὰ τὸ χώραν ἐπέχειν δυοῖν γραμμάτων ἐν ταῖς συλλαβαῖς παραλαμβανόμενα. Ἑκάστου δὴ τούτων κρείττω μέν ἐστι τὰ διπλᾶ τῶν ἁπλῶν· ἐπειδὴ μείζονά ἐστι τῶν ἑτέρων, καὶ μᾶλλον ἐγγίζειν δοκεῖ τοῖς τελείοις· ἥττω δὲ τὰ ἁπλᾶ, διὰ τὸ εἰς βραχυτέρους αὐτῶν τόνους συνάγεσθαι τὸν ἦχον. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τοιόνδε δή τινα τρόπον· τὸ μὲν λ, τῆς γλώσσης πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνισταμένης, καὶ τῆς ἀρτηρίας συνεχούσης τὸ πνεῦμα· τὸ δὲ μ, τοῦ μὲν στόματος τοῖς χείλεσι πιεσθέντος, [τοῦ δὲ πνεύματος] διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένου· τὸ δὲ ν, τῆς γλώττης τὴν φορὰν τοῦ πνεύματος ἀποκλειούσης, καὶ μεταφερούσης ἐπὶ τοὺς ῥώθωνας τὸν ἦχον· τὸ δὲ ρ, τῆς γλώσσης ἄκρας ἀποῤῥαπιζούσης τὸ πνεῦμα, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῶν ὀδόντων ἀνισταμένης· τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προσαγαγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ μέσου αὐτοῦ φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθοῦντος τὸ σύριγμα. Τρία δὲ τὰ λοιπὰ ἡμίφωνα μικτὸν λαμβάνει τὸν ψόφον, ἐξ ἑνὸς μὲν τῶν ἡμιφώνων, τοῦ σ, τριῶν δὲ ἀφώνων, τοῦ τε κ καὶ τοῦ δ καὶ τοῦ π.

παραλαμβανόμενα. Ἑκάστου δὴ τούτων κ. τ. λ.] Suſpicor: παραλαμβανόμενα ἕκαστα. Τούτων δὴ κ. τ. λ. Schaef.

εἰς βραχυτέρους αὐτῶν] Fortaſſe ὑπ' αὐτῶν legendum eſt: quo tamen ſublato, facilior erit ſtructura. Vpt. F. transpoſitis vocibus: εἰς βραχυτέρους τόνους αὐτῶν συνάγεσθαι τὸν ἦχον. Schaef.

Ἐκφωνεῖται] Φωνεῖται Reg. 1. 2. et Colb. ut et infra p. 23. v. 20. [p. 102. v. 11. Vpt.] Hvds. *Var. Lect.*

τοιόνδε δή τινα] Alio ordine, ſed non minus recto, Antiquit. Rom. T. I. p. 408. μηχανᾶται δή τι τοιόνδε. ut ſcribendum ex Codice Vaticano. Sic ibid. p. 204. κατὰ δή τι ἀναγκαῖον. P. 195. ex eodem Codice manum ſcriptoris facile eruas: ſcribendum enim μακρῷ δή τινι. Conf. p. 5. Schaef.

πιεσθέντος] Poſt πιεσθέντος deeſſe videtur τοῦ δὲ ἦχου, vel τοῦ δὲ πνεύματος: ut colligitur ex 13, 2: et 24, 3. Sic certe et

propriam vocem singulae conservent, aut quod duarum literarum locum in syllabis assumtae habeant. Sunt autem earum singulae simplicibus praestantiores: caeteris quoniam pleniores videntur, et perfectarum ad naturam propius accedere: eo autem deteriores simplices, quod breviori ab iis intensione vox contrahatur. Harum unaquaeque tali fere modo profertur: λ, erecta ad palatum lingua, et spiritum arteria constringente: μ, ore labiis compresso, ac per nares undatim emisso spiritu: ν, lingua spiritus impetum intercludente, et sonum ad nares transferente: ϱ, spiritum linguae extremitate vibrante, ad palatum iuxta dentes sublatae: σ, lingua sursum ad palatum adducta, spirituque per medium erumpente, et circa dentes tenuem quendam eiiciente angustumque sibilum. Tres vero reliquae semivocales mistum accipiunt sonum, ex una e semivocalibus, σ, itemque ex tribus mutis, κ, δ, et π.

Marius Victorinus Artis grammat. cap. 4, *M impressis invicem labiis, mugitum quendam intra oris specum attractis naribus dabit.* et Iulius Scaliger de caussis linguae Latinae, lib. 1, c. 10, *clauso enim ore et effuso in nares sono, M conformatur.* Sylb.

Idem ipse notaram, nondum perspecto, quid scripserat Sylburgius: nec secunda impressione in contextum recipere, uncis inclusa, dubitavi. Vpt.

F. πιεσθέντος, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ τῶν ῥώθωνων μεριζομένου. Reisk.

Vptonus ascivit τοῦ δὲ ἤχου: mihi alterum placuit. Sic clarius apparet caussa lacunae. Schaef.

γλώττης] Praecedit sequiturque altera forma, γλώσσης. Num igitur disparia haec ad eandem formam revocabimus? Non puto. V. Meletem. Crit. p. 128. Schaef.

ἀποῤῥαπιζούσης] Suspicor ἀποῤῥιπιζούσης. Conf. infra ad p. 176. et Abresch. Lection. Aristaenet. p. 193. Schaef.

Οὗτοι οἱ σχηματισμοὶ γραμμάτων ἡμιφώνων. Δύ-
ναται δὲ οὐχ ὁμοίως κινεῖν τὴν ἀκοὴν ἅπαντα· ἡδύνει
μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ, καὶ ἔστι τῶν ἡμιφώνων γλυκύ-
τατον· τραχύνει δὲ τὸ ρ, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γεν-
100 ναιότατον· μέσως δέ πως διατίθησι τὰ διὰ τῶν ῥι-
νῶν συνηχούμενα, τό,τε μ καὶ τὸ ν, κερατοειδεῖς
ἀποτελοῦντα τοὺς ἤχους· ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ,
καὶ, εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ· θηριώδους γὰρ καὶ
ἀλόγου μᾶλλον, ἢ λογικῆς, ἐφάπτεσθαι δοκεῖ φωνῆς
ὁ συριγμός. Τῶν γοῦν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό
τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους
ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν. Δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς

Οὗτοι οἱ σχηματισμοὶ] Addidi articulum, qui vulgo deest. Supra editum ex Smithi Codice: Φωνηέντων μὲν οὖν γραμμάτων αὕτη ἡ φύσις. Schaef.

τραχύνει] Locum hunc citat Paulus Leopardus Emendationum lib. 8, cap. 15. Sylb.

κερατοειδεῖς] non *similes τοῖς κέρασι*, sed *similes τοῖς τῶν κεράτων ἤχοις*: quomodo etiam quod statim sequitur, θηριώδους φωνῆς, intelligendum. *) Eadem enim in his breviloquentia, quae est in ἰσόθεος aliisque id genus, de quibus ad Plinii Epistol. p. 40. a. et in Meletem. Crit. p. 57. s. 134. monuimus. Homerus Il. XVII, 51.

αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

Bene Scholia: Ἀντὶ τοῦ ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσαι. (Mox ibi scribendum: Μακεδόνες τε καὶ Κ. Inepta haec altera interpretatio, in quam videntur incidisse, qui brachylogicam illam rationem parum perspectam haberent.) Philostratus Her. p. 78. Boiss. τὰ δὲ ἐν Ἰλίῳ παραπλήσια τοῖς ἄλλοις ἥρωσι. Schol. ἤγουν ταῖς πράξεσι τῶν ἄλλων ἡρώων. Sic explica Philostratea ibid. p. 222. Ἡ δὲ ῥὶς ὀρθή τε ἦν καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνευρύνετο, καθάπερ οἱ πρόθυμοι τῶν ἵππων. Seneca de Benef. IV. c. 27. *nec ideo tamen omnes homines*

*) Homer. Hymn. in Mercur. v. 81. *μυρσινοειδέας ὄζους*. i. e. ὁμοίους τοῖς τῆς μυρσίνης ὄζοις, *ramos de genere myrteorum*. Alii μυρσίνους intelligunt, antestantes vim versus hexametri, quae *significationes verborum* immutare possit. Dicemusne poëtam hunc, qui, ut dactyli suppeditent, analogicas linguae rationes pervertere cogitur? Non loquor de *inflexu formarum*, quem epicis licitum fuisse nemo dubitet. Schaef.

Hae ſunt literarum ſemivocalium conformationes. Non tamen eandem poteſtatem habent omnes in auditu movendo: nam eum λ demulcet, ſemivocalium longe iucundiſſima: ϱ exacerbat, caeterarum eiusdem generis robuſtiſſima: ſed media quadam ratione noſtras aures afficiunt, quae per nares efferuntur μ et ν, * corneum quendam edentes ſonum. Ingrata prorſus et inſuavis eſt σ, ac crebro repetita vehementer angit; magis enim agreſtium belluarum et ratione carentium, quam eorum, qui rationali ſermone utuntur, videtur eſſe ſibilus: atque veterum ſane nonnulli ea rarius uſi ſunt et caute. Sunt etiam, qui ſine hac litera integras odas compoſuerunt: quod ſatis indicat his verbis Pindarus:

aciem habent Lynceo ſimilem. Schaef.

* Sc. tibiarum quodammodo cantu expreſſo. *Vpt.* Hvds.

ἔχαρι] De hoc quoque loco monet Brodaeus Miſcellaneorum lib. 3. cap. 14. Sylb.

πλεονάσεσι] *πλεονάσει* Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ἐφάπτεσθαι] *contingere, confinis eſſe.* Conf. Wyttenbach. Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Hiſtoric. p. 355. Schaef.

πεφυλαγμένως] V. H. Stephan. Animadverſ. in Lib. de Dialectis p. 53. Schaef.

ἀσίγμους] Nemini opinor ignotum eſſe, quantum antiquis Atticis displicuerint Euripidis *σίγματα* [l. *σίγμα*]; quem et Plato et Eubulus ob hanc cauſam ſiniſtre exceptum deriſerunt. Vide Scholiaſten ad hunc Medeae verſum:

Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

Vpt.

ἀσίγμους] Huius literae ſonus inſuavis ſemper eſt habitus, cum tamen e conſonantibus nulla ſit crebrior. Itaque Euripidis verſiculus, *Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν,* ab omnibus laceratur. Quidam etiam e veteribus vocavit *σίγματα* [l. *σίγμα ἐτὰ*] Εὐριπίδου. Pindarus oden *ἄσιγμον* edidiſſe fertur, et poeta neſcio quis e tota Odyſſea exemiſſe omnia ſigmata. *Caninius.* Vpt.

Ἄσιγμος ne derives, ut vulgo ſit, a *σιγμὸς,* ſed a *σίγμα*. Hinc verbum perrarum *ἀσιγμοποιεῖν* in Athenaeo T. IV. p. 169. quod, iam H. Stephano commemoratum Theſ. L. Gr. T. II. c. X. G., miror a recentioribus Lexicographis omiſſum eſſe. V. Schweighaeuſ. Animadv. in Athen. T. V. p. 582. Schaef.

φησι· „Πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμ-
102βων, καὶ τὸ σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι.“ Τριῶν δὲ
τῶν ἄλλων γραμμάτων, ἃ δὴ διπλᾶ καλεῖται, τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει τὴν ἀκοὴν τῶν ἑτέρων. Τὸ μὲν γὰρ ξ διὰ τοῦ κ, τὸ δὲ ψ διὰ τοῦ π τὸν συριγμὸν ἀποδίδωσι, ψιλῶν ὄντων ἀμφοτέρων· τοῦτο δ' ἡσυχῇ τῷ

Πρὶν μὲν ἧριπε]. Pindari locus hic citatur etiam ab Athenaeo lib. 10 et 11. sed utrobique corruptus legitur. Sic enim lib. 10, Basil. ed. p. 225, v. 2, πρὶν μὲν εἵρπε σχοινοτενία τὰ οἶδα, καὶ τὸ σὰν κίβδηλον, ἄνθρωποι. at lib. 11, (230, 37) sic, πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενείατα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ ςομάτων. Dionysianorum exemplarium scriptura est integrior. Si quis tamen pro ἄνθρωποι e posteriore Athenaei loco reponere malit ἀπὸ ςομάτων, nequaquam improbavero: hoc videlicet sensu: πρὶν μὲν ἀπὸ ςομάτων ἧριπε (id est ἔπεσε) σχοινοτενῆ διθυράμβων φωνήεντα, καὶ τὸ κίβδαλον σάν. Porro σχοινοτενῆ φωνήεντα nominare videtur vocales longas, et quae latiore oris diductione proferuntur, ut prae ceteris α Doricum, quo faciunt quae Dionysius infra in austerae compositionis charactere tradit, 22, 28: et supra 12, 16, 22. cuius generis apud Horatium de tragico stilo sunt ampullae et sesquipedalia verba. σὰν vero (ut idem Athenaeus 230, 3, et Herodotus lib. 1, pag. 36, testantur) Dorico nomine Pindarus eam litteram vocat, quam Iones, Attici, et communis lingua nominat σίγμα: atque inde, eodem Athenaeo teste, apud Aristophanem comicum σαμφόρας dicitur ἵππος ὁ τὸ σ ἐγκεχαραγμένον ἔχων, equus littera S insignitus: quae a Graecis quadruplici figura pingitur Σ, Ϲ, σ, s. κίβδαλον autem propterea dicit τὸ σὰν, quia (ut idem Athen. ibidem ex Aristoxeno tradit) οἱ μουσικοὶ πολλάκις τὸ σίγμα λέγειν παρῃτοῦντο, διὰ τὸ σκληρόςομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῷ. Sicut vero Dionysius hic refert fuisse qui integras ᾠδὰς ἀσίγμους fecerint, ita idem Athenaeus in priore loco tradit Lasum Hermionensem fecisse ἄσιγμον ᾠδὴν, et ὕμνον ἄσιγμον. qua de re monuit etiam Paul. Leopard. loco iam ante citato. Sylb.

Pindari locus hic citatur etiam ab Athenaeo l. 10. p. 455. Ed. Lugd. Πρὶν μὲν εἵρπε σχοινοτονία τὰ οἶδα, καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι. [in margine Πρὶν μὲν ἧριπε σχοινοτενής, τ' ἀοιδὰ, καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον, ἄνθρωποι, ἀπὸ ςομάτων, vel ἀπὸ διθυράμβων.] ut lib. 11. p. 467. Πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενείατα οἶδα καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον ἀπὸ ςομάτων. Locum adhuc corruptiorem exhibet Strabo, l. 10. p. 369. Ed. Paris. quem vide sis, ut et Leopardum Emend. l. 8. c. 15. et Brodaeum

Olim ſane exſularunt iunceae dithyramborum vocales, et illud, o homines, impurum σάν. Ex tribus autem literis, quae vocantur duplices, egregie ζ prae caeteris iucundam auribus affert delectationem. Nam ξ propter κ, et ψ propter π ſibilum quendam efficiunt, cum utraeque ſint tenues: haec vero ſenſim ſpiritu

Miſcell. l. 5. c. 14. Hvds. *Var. Lect.*

Haec Pindari verba principium fuiſſe cuiusdam dithyrambici carminis ſcribit Strabo lib. 10. qui locum multo corruptiorem exhibet, quam aut Athenaeus, aut Dionyſius, et tamen ex eodem carmine pauca profert alia:

Σοὶ μὲν κατάρχαὶ μᾶτερ, πάρα
Μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων·
Ἐν δὲ καχλάδων κρόταλα,
Αἰθομένα τε δαῒς ὑπὸ ξανθῇσι
πεύκαις.

Magnam Matrem his verſibus celebrat. Sed ex primo, qui apud Strabonem ita legitur, Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτονίας ἀοιδοὶ διθυράμβων, verbisque ipſius Strabonis non pauca diſcimus de argumento. Videtur enim recentem poeſin cum vetere, et inſtituta antiquorum poetarum cum nuperis inventis comparaſſe. Vpt.

Vid. Pindari Fragm. p. 70. ſſ. ed. Heyn. et conſ. Tzſchuck. ad Strabon. T. IV. p. 176. Schaef.

σχοινοτενῆ] Eruditi viri exiſtimarunt, vocales σχοινοτενεῖς eſſe vocales longas, et quae buccas impleant: ut α Doricum, et ω. Plane contrarium vox Graeca ſignificat; σχοινοτενεῖς, ut ſi dicas *iunceae*, literae ſunt exiles et tenuis ſoni: puta inter vocales ι et ο, inter conſonantes ς. Sic σχοινοτενὲς mentum, prominens et longum. Nicetas Choniates, καὶ τὴν σχοινοτενῆ γένυν ἐκέκαρτο. Inde oratio σχοινοτενής, ſoluta et inconcinnis longisque periodis conſtans, parum toroſa. *Caſaubonus.* Addam notum illud e Terentio:

Si qua eſt habitior paulo, pugilem eſſe aiunt: deducunt cibum:
Tametſi bona eſt natura, reddunt curatura iunceas.

Vpt.

τὸ σὰν κίβδαλον] Me quidem hic ordo verborum offendit. Exſpectavi σὰν τὸ κίβδαλον. Schaef.

ἄνθρωποι] Latetne in hac voce οὐρανῷ? ut Athenaei alterum illud ἀπὸ ςομάτων interpretatio ſit genuinae vocis. Exempla commutationis ſatis frequentis horum nominum habent Bernardus ad Anonymi Introduct. Anatom. p. 134. ſ. et Reiskius ad Dion. Chryſoſt. T. II. p. 325. Schaef.

τὸ ζ μᾶλλον ἡδύνει] De ſuaviſſimo huius literae ſono vide quae ſcripſerit Voſſius ad *Smyrnam Cinnae* apud Catullum, p. 321. Vpt.

πνεύματι δασύνεται, καὶ ἔστι τῶν ὁμογενῶν γενναιότατον. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἡμιφώνων τοσαῦτα.

Ἄφωνα.

Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντων, τρία μέν ἐστι ψιλὰ, τρία δὲ δασέα, τρία δὲ μεταξὺ τούτων. Ψιλὰ μὲν τό,τε κ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ· δασέα δὲ τό,τε χ, καὶ τὸ φ, καὶ τὸ θ· κοινὰ δὲ ἀμφοῖν τό,τε γ, καὶ τὸ β, καὶ τὸ δ. Ἐκφωνεῖται δὲ αὐτῶν ἕκαστον τρόπον τόνδε· τρία μὲν, ἀπὸ τῶν χειλέων ἄκρων, τὸ π καὶ τὸ φ καὶ τὸ β, ὅταν, τοῦ στόματος πιεσθέντος, τὸ προβαλλόμενον ἐκ τῆς ἀρτηρίας πνεῦμα λύσῃ τὸν δεσμὸν αὐτοῦ. Καὶ ψιλὸν μέν ἐστιν αὐτῶν τὸ π, δασὺ δὲ τὸ φ, μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸ β· τοῦ μὲν γὰρ ψιλώτερόν ἐστι, τοῦ δὲ δασύτερον. Μία μὲν αὕτη συζυγία τριῶν γραμμάτων ἀφώνων, ὁμοίῳ σχήματι λεγομένων, ψιλότητι δὲ καὶ δασύτητι διαφερόντων. Τρία δὲ ἄλλα λέγεται, τῆς γλώσσης ἄκρῳ τῷ στόματι προσερειδομένης κατὰ τοὺς μετεωροτέρους ὀδόντας, ἔπειθ' ὑπὸ τοῦ

κοινὰ] i. e. μέσα, μεταξὺ ὄντα. Infra p. 146. R. μεταφορικοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν αὐστηρὰν, τὴν δὲ γλαφυρὰν ἢ ἀνθηρὰν, τὴν δὲ τρίτην κοινήν. Conf. ibidem mox p. 147. et quae nostro loco praecedunt ac sequuntur. Paullo post p. 84. R. μέσον δὲ καὶ ἐπίκοινον τὸ δ. SCHAEF.

Ἐκφωνεῖται] Al. Φωνεῖται. V. supra ad p. 168. SCHAEF.

Μία μὲν αὕτη] Videtur μία hoc loco idem esse idemque quod πρώτη significare. Quod observatu ideo dignum iudicavi, quia vulgo hanc locutionem Hebraeis esse propriam dicitur; et Iosephus historiae initio suis adeo peculiarem arbitratur, ut eius rei se olim certo volumine rationes daturum scribat. VPT. Μία etiam hîc valet *una*: quanquam, sensum si spectes verborum, nihil impedit vertere *prima*. Sequitur paullo post: Αὕτη δευτέρα συζυγία. Sic Graeci non raro iungunt εἷς et δεύτερος, ut Latini *unus* et *alter*, nosque Germani *einer* et *der andere*. Iosephus Antiquit. Iud. XVI. c. 10. 8. p. 818. m. Hav. τῶν περὶ Ἡρώδην πεσόντος ἑνὸς καὶ δευτέρου. Alciphron L. ep. 9. πρὸς ἕνα ἢ

asperiori profertur, inter affines literas generosissima. Atque hactenus quidem de semivocalibus.

M u t a e.

Ex mutis, ita enim vocantur, quae novem sunt numero, tres sunt tenues, aspiratae tres, tres intermediae. Tenues sunt κ, π et τ: aspiratae χ, φ et θ: utrisque communes γ, β et δ: quae singulae hoc modo proferuntur. Tres quidem supremis labiis, π, φ et β, ore scilicet compresso, ubi ex arteria spiritus prorumpens ipsius vinculum resolverit. Ex his π tenuis est, φ densa, media vero inter utramque β: earum enim altera tenuior est, altera densior. Haec quidem coniugatio prima est trium mutarum; quae eadem figura ac habitu vocis proferuntur, tenui solummodo asperoque spiritu differentes. Tres vero aliae, τ scilicet et θ et δ, lingua summo oris margini ad dentes superiores affixa, deinde spiritu le-

δεύτερον τουτωνὶ τῶν λαμπηπλούτων. Ammonius de Voc. Diff. p. 49. ἐφ' ἑνὸς ἢ δευτέρου. ad q. l. v. Valckenar. , Idem p. 103. ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου. ubi alterum ὑπὸ delendum videtur. Add. Abresch. Dilucidat. Thucyd. p. 812. SCHAEF.

συζυγία] Lexicis adde συζύγιος. Euripides Hippol. v. 1168. Br. (1161. Musgr.) συζύγιαι Χάριτες. ad q. l. vid. Musgravii Supplem. T. III. p. 542. b. Brunckius: „Voci σ. adposita glossa, ἢ συζευγνύουσαι, ὃ ἐστι γαμήλιοι." Conf. Stobaeus Eclog. T. II. p. 54. Heer. τὴν γαμήλιον Ἥραν, συζυγίαν καὶ τελείαν ἐπονομάζουσι. (Ibid. revoca, quod olim legebatur, αὐτοτελῆ τε καὶ εὐτελῆ. Αὐτοτελὴς hoc sensu habet Lucianus T. II. p. 559. ubi αὐτοτελεῖς Guietus rectius vertit *suis sumptibus vivantes*, quam Gesnerus *suo stipendio militantes*.) SCHAEF.

μετεωροτέρους] In Antiquit. Rom. T. I. p. 48. ex Codice Vat. scribendum: μετεωρότεροι ἐνεχθέντες, καὶ πρὸς τῷ ἐπὶ κ. τ. λ. Obiter Lexicis infer μετεώρως, quod habet Suetonius Claud. c. 4. SCHAEF.

πνεύματος ὑποῤῥαπιζομένης, καὶ τὴν διέξοδον αὐτῷ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, τὸ τ καὶ τὸ θ καὶ τὸ δ. Διαλλάττει δὲ καὶ ταῦτα δασύτητι καὶ ψιλότητι· ψιλὸν μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν, τὸ τ, δασὺ δὲ τὸ θ, μέσον δὲ καὶ ἐπίκοινον τὸ δ. Αὕτη δευτέρα συζυγία γραμμάτων ἀφώνων. Τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν
104 ἀφώνων λέγεται μὲν, τῆς γλώττης ἀνισταμένης κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῆς φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑπηχούσης τῷ πνεύματι, τὸ κ καὶ τὸ χ καὶ τὸ γ, οὐδενὶ ταῦτα διαφέροντα τῷ σχήματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ χ δασέως, τὸ δὲ γ μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων. Κράτιστα μὲν οὖν ἐστιν, ὅσα τῷ πνεύματι πολλῷ λέγεται· δεύτερα δὲ, ὅσα μέσῳ· κακίω δὲ, ὅσα ψιλῷ. Ταῦτα μὲν γὰρ τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἔχει μόνην· τὰ δὲ δασέα καὶ τὴν τοῦ πνεύματος προσθήκην, ὥστε ἐγγὺς τοῦ τελειότατα εἶναι ἐκεῖνα.

ΤΜΗΜΑ ιέ.

Συλλαβῶν φύσις διάφορος.

Ἐκ δὴ τῶν γραμμάτων τοσούτων τε ὄντων καὶ

ὑποῤῥαπιζομένης] Lexicon Hederico-Ernestianum: „Ὑποῤῥαπίζω, leniter adſpiro, leniter auram vibro. Dionyſ. Halic.“ Minus recte · nam h. l. non τὸ πνεῦμα, ſed ἡ γλῶσσα dicitur ὑποῤῥαπίζεσθαι. Addit: „Sed leg. ὑποῤῥιπίζω.“ V. ſupra p. 169. b. SCHAEF.

Διαλλάττει] Quod de mutarum diſtinctione attulit, id paucis accipe: π, β, φ, labiis efferri; τ, δ, θ, dentibus; κ, γ, χ, intimo palato et gutture, arteriae quoque flatu vocem ſimul adiuvante. Ex his, quae vocis eodem inſtrumento utuntur, magnam affinitatem habent, et ſola ſpiritus intenſione vel remiſſione differunt: id quod in iis oſtendam, quae labiorum adminiculo proferuntur. Nam ut exprimatur φ, maxima ſpiritus copia; ut π, minima; ut β, mediocris requiritur. VPT.

ἐπίκοινον] In Herodoto I. c. 216. in. recte mihi videor edidiſſe ἐπίκοινα. Conf. VI. c. 77. τὸ χρηστήριον, τὸ ἐπίκοινα ἔχρησε ἡ Πυθίη. Eſt pro adverbio ἐπικοίνως, quod, Lexicographis

niter vibrata, meatumque ipsi circa dentes praebente, nascuntur. Hae quoque densitate inter se differunt et tenuitate: nam ex iis tenuis est τ, densa ϑ, media vero δ et utriusque communis. Hic alter ordo est mutarum. Reliquae tres, κ, χ et γ, proferuntur, lingua ad palatum, nec procul a gutture sublata, adiutante etiam arteriae flatu sonumque subministrante: nec ullo modo habituve sibi invicem differunt, nisi quod tenuiter κ pronunciatur, χ dense, γ mediocriter ac media inter eas ratione. Sunt autem praestantissimae, quae spiritu copioso proferuntur; quibus proximae sunt, quae medio; quae vero tenuissimo, eae omnium deterrimae. Nam hae suam ipsarum solummodo potestatem obtinent, cum densae et spiritus habent adiectionem, ita ut parum absit, quin perfectissimae iudicentur.

SECTIO XV.

Multiplicem esse syllabarum naturam.

Ex literis itaque tot numero, talique natura

omissum, habet Clemens Alex. p. 103, 35. Pott. SCHAEF.

μετρίως] i. q. μέσως. [Lexicis infer μετριόπλουτος. Achmet Oneir. p. 175. (citatus ab Albertio Glossar. Graec. in N. F. Ind. III. v. Ταπείνωσις): ταπεινὸν ἄνδρα καὶ μετριόπλουτον.] SCHAEF.

τελειότατα] Ferri potest lectio, si verba sic construas, ὥστε ἐγγὺς ἐκεῖνα τοῦ τελειότατα εἶναι. alioqui legendum foret, ὥστε ἐγγὺς τῆς τελειότητος εἶναι ἐκεῖνα. SYLB.

Fortasse δοκεῖν post ἐγγὺς desideratur. Sed in Reg. 1. et Colb. τελειότερον εἶναι ἐκείνων: quae sane lectio non est improbanda. VPT.

Suspicor ὥστε ἐγγύς που τελειότατα εἶναι ἐκεῖνα. Sic dicitur σχεδόν που. Diodorus Sicul. Eclog. T. II, p. 537, 51. ἔτη σχεδόν που τέτταρα. Inverso ordine Lucianus T. II. p. 254. δισμυρίων που σχεδόν. T. III. p. 42, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λοχαυγές. Eadem vis formulae ἐγγύς τι, de qua Toupius ad Longin. p. 395. quemadmodum Graeci dicunt σχεδόν τι, quod redde Straboni T. IV. p. 496. scribendo σχεδὸν δέ τι. SCHAEF.

δυνάμεις τοιαύτας ἐχόντων, αἱ καλούμεναι γίνονται συλλαβαί. Τούτων δὲ ἐστι καὶ μακραὶ μὲν, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων, ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς μακρὸν, ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἤτοι τῶν ἡμιφώνων, ἢ ἀφώνων· βραχεῖαι δὲ, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος, ἢ βραχέως λαμβανομένου, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς ταῦτα. Μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. Ἔσται δὲ τοῦτο φανερὸν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων.

106 Ὁμολογεῖται δὴ, βραχεῖαν εἶναι συλλαβὴν, ἣν ποιεῖ φωνῆεν βραχὺ τὸ ο, ᾧ λέγεται Ὀδός. Ταύτῃ προστεθήτω ἓν γράμμα τῶν ἡμιφώνων τὸ ρ, καὶ γενέσθω Ῥόδος· μένει μὲν ἔτι βραχεῖα ἡ συλλαβὴ, πλὴν οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἕξει τινὰ παραλλαγὴν ἀκαρῆ παρὰ τὴν προτέραν. Ἔτι προστεθήτω ταύτῃ τῶν ἀφώνων γραμμάτων τὸ τ, καὶ γενέσθω Τρόπος· μείζων αὕτη τῶν προτέρων ἔσται συλλαβῶν, καὶ ἔτι βραχεῖα μένει.

Τούτων δὲ ἐστι] Pro ἐστὶ convenientius legemus εἰσί. Sylb. Hanc emendationem Sylburgii non dubitavi in contextum recipere. Sed conſulendus eſt Hephaeſtion, ſi plura de ſyllabarum quantitate ſcire deſideras. Upt.

Poſt ἐστὶ plures voces videntur excidiſſe. Schaef.

εἰς ταῦτα] Malim εἰς τοιαῦτα. Schaef.

Ὁμολογεῖται] Quintilianus lib. 9. cap. 4. huc videtur reſpexiſſe: *Sit in hoc quoque aliud fortaſſe momenti, quod et longis longiores, et brevibus ſunt breviores ſyllabae: ut quamvis neque plus duobus temporibus, neque uno minus habere videantur, (ideoque in metris omnes breves longaeque inter ſe obſeſſae ſunt pares) lateat tamen neſcio quid, ſi quicquam ſuperſit, aut deſit.* Sed duo codices Reg. 1. et Colb. ita hunc locum exhibent: φωνῆεν βραχὺ τὸ ο, ᾧ λέγεται Ὀδός. Upt. Aſcivi horum librorum lectionem.

praeditis et poteſtate, oriuntur ſyllabae: quarum longae ſunt, quae vocalibus conſtant longis, aut communibus, ubi longo efferuntur tempore, aut quae deſinunt in longam, aut longo tempore prolatam literam, ſeu ſemivocalem, ſeu mutam: breves vero, quae brevi vocali conſtant, aut breviter ſumta, quaeque deſinunt in breves. Longitudinis vero et brevitatis ſyllabarum non una eſt eademque natura; ſed longiores quaedam ſunt longis, et brevibus breviores: id quod exemplis magis patebit.

Eam eſſe brevem ſyllabam confitendum eſt, quam ο vocalis litera brevis conſtituit, verbi gratia Ὁδός. Huic addatur ρ, una ex ſemivocalibus, et fiat Ῥόδος: manet quidem ſyllaba brevis, non tamen eodem modo; nam habebit quoddam, etſi non ita magnum, temporis discrimen priori additum. Praeterea una ex mutis, τ ſcilicet, adiiciatur, et fiat Τρόπος: ſyllabis erit prioribus longior, et tamen adhuc brevis.

Vulgo: *Φωνῆεν βραχὺ γράμμα τὸ ο, ὡς λέγεται Ὁδός.* Praefert eandem Reiskius, vulgatam tamen in textu ſervans. SCHAEF.

Ταύτῃ προστεθήτω] Differentiam docet inter voces *ὁδὸς*, *ῥόδος*, *τρόπος* et *στρόφος*; in quibus licet breves dicantur priores quaelibet ſyllabae, ſatis tamen ſenſile eſt temporis discrimen, quod in ſingulis, ut diſtincte proferantur, requiritur, ut ſcribit Voſſius. VPT.

παραλλαγὴν — παρὰ τὴν προτέραν] V. ſupra ad p. 117. ſ. SCHAEF.

ἀκαρεὶ] Wolfius legit *ἀκαρῆ*, *exiguam*. SYLB.

Wolfium ſequor, ita pro *ἀκαρεῖ* coniicientem: quae emendatio ut proba videtur, ita a Reg. 1. codice confirmatam habemus. Dionyſius libro 15. Antiquit. *ἀκαρῆ χρόνον ἀνθήσας*, de Bruto regum exactore. VPT.

Etiam Reiskius, in textu *ἀκαρεὶ* ſervans, in notis *ἀκαρῆ* probat. SCHAEF.

Τρίτον γ᾽ ἔτι γράμμα τῇ αὐτῇ συλλαβῇ προστεθήτω τὸ σ, καὶ γενέσθω Στρόφος· τρισὶν αὕτη προσθήκαις ἀκουσαῖς μακροτέρα γενήσεται τῆς βραχυτάτης, μένουσα ἔτι βραχεῖα. Οὐκοῦν τέσσαρες αὗται βραχείας συλλαβῆς διαφοραὶ, τὴν ἀνάλογον ἔχουσαι αἴσθησιν τῆς παραλλαγῆς μέτρον. Ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς. Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ η γινομένη συλλαβὴ, μακρὰ τὴν φύσιν οὖσα, τεττάρων γραμμάτων προς-

Τρίτον γέ τι] Pro *γέ τι* rectius fortaſſe legeris *γ᾽ ἔτι*, vel ſimplicius *ἔτι*. Sylb.

Ἔτι Reg. 2. non agnoſcunt Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Cum Reg. 2. agnoſcat *ἔτι*, et ſtructura videatur poſtulare, diutius a contextu abeſſe nolui. Vpt.

In prima editione Vptonus cum Hudſono, quem miror etiam Reiskium ſecutum eſſe, dederat *γέ τι*: in alteram tertiamque noſtram lectionem recepit. Ceterum nihil frequentius perverſa diviſione literarum in his ſimilibusque voculis. Sic *δέ τι* pro *δ᾽ ἔτι* Straboni paullo ante reddidimus. Contrarium vitium nunc eximamus Hippocrati. Eclogae Phyſicae Schneideri p. 138. *Ἄρτοι θερμοὶ μὲν ξηραίνουσι, ψυχροὶ δὲ ἧσσον, ἕωλοι δέ τι ἧσσον.* Editor: „*δὲ ἥκιστα?*" Corrige *δ᾽ ἔτι ἧσσον.* Schaef.

Οὐκοῦν τέσσαρες] De hoc loco vide Petr. Victor. Var. lectionum lib. 13. cap. 6: ubi poſteriorem eius partem ſic legit: *τὴν ἄλογον αἴσθησιν ἔχουσαι τῆς παραλλαγῆς μέτρον*; et *ἄλογον αἴσθησιν* e Cicerone reddi poſſe arbitratur *tacitum ſenſum*. Sic certe infra 27, 28, *τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος*. et rurſum in Lyſia, 84, 47, *ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν*: et mox 85, 8, *οὐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν*: quae ſcilicet nulla ratione vel oratione poteſt exprimi, 84, 39. Mentio fit infra etiam *συλλαβῆς ἀλόγου*, 16, 34. Sylb. Adde e libro de Vi Demoſthenis, *ἐκ τῆς ἐμμελείας, ἧς κριτήριον ἄριστον ἡ ἄλογος αἴσθησις.* Vpt. *Ἀλογία* de *ſilentio* habet, ſed in Lexiphane, Lucianus T. II. p. 337. In transcurſu videamus Pauſaniam V. c. 2. *Διάφοροι δὲ τῶν εἰρημένων δύο εἰσὶ λόγοι.* Facius: „Vterque Cod. mendoſe exhibet *δύω εἰσὶν ἄλογοι λόγοι*. Alter tamen Liber Vindob. (51.) genuinam lectionem ſervaſſe videtur, *δύω εἰσὶν ἄλλοι λόγοι.*" Mihi *ἄλογοι λόγοι* genuina videtur lectio: i. e. *εὐήθεις λόγοι*, quo adiectivo ſcriptor de his narrationibus paullo poſt utitur. Ac ne nimium tribuas Vindobo-

Tertia insuper litera huic syllabae apponatur σ, ut fit Στρόφος: hac triplici literarum accessione sensili erit longior, quam brevissima, cum tamen ipsa brevis permaneat. Quamobrem hae quatuor syllabae brevis differentiae, habita mensurae variationis ratione, sensibile discrimen temporis sortiuntur. Eadem quoque ratio est et longae. Nam syllaba, quae ex η vocali constituitur, cum sit natura longa, adiectione quatuor literarum aucta,

mensi libro, scito, passim librariorum errore ἄλλος legi, ubi ἄλογος corrigendum. V. Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 245. In Thoma Mag. p. 153. assentior Oudendorpio probanti coniecturam Valckenarii, ἀλόγων. Schaef.

Οὐκοῦν τέσσαρες] Quod annotavit Sylburgius ex Victorio, non satis locum videtur explicare. Quis enim sensus? *Quamobrem hae quatuor syllabae brevis differentiae, tacitum habentes* (seu *habent*) *sensum, qui nulla ratione potest exprimi, additae variationis mensuram.* At potest inter proferendum sensile discrimen percipi. Cui praeterea verbo nominativus ἔχουσαι referendus est? neque enim tam duram loquendi formulam posse Atticis adscribi puto. Posita itaque interrogationis nota, legendum arbitror: Οὐκοῦν τέσσαρες *αὗται βραχείας συλλαβῆς διαφοραὶ*, τὴν ἀνάλογον ἔχουσιν αἴσθησιν τῷ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ; seu, ἔχουσαι αἴσθησιν τῷ τῆς παραλλαγῆς μέτρῳ, φανεραί εἰσι; nam necesse est, aliquid eiusmodi addatur. Maluit Hudsonus, levi mutatione, *τὴν ἀνάλογον ἔχουσιν αἴσθησιν πρὸς τὸ τῆς παραλλαγῆς μέτρον.* Vpt.

Vulgata bene habet, modo deleas quod vulgo post αἴσθησιν ponunt signum commatis: id quod feci. Verte: *Quatuor igitur hae syllabae brevis differentiae sunt, analogum sensum mutationis habentes pro modulo*, s. *quas metitur analogus sensus mutationis.* Ad διαφοραὶ subaudi *εἰσί*: quae verbi substantivi ellipsis tam pervulgata est, ut Vptono duram hanc loquendi formulam videri potuisse vehementer mirer. Conf. (nam plura exempla congerere piget) similis locus infra p. 104. R. *Δισυλλάβου μὲν οὖν λέξεως διαφοραὶ τρεῖς.* Schaef.

ἀνάλογον] Vox *ἀνάλογον* hic loci sonat *congruum, consimile, proportionale.* Huds. *Annot.*

Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ η γινομένη συλλαβή] Mox: *τῆς προτέρας ἐκείνης τῆς μονογραμμάτου.* V. quae ad Bosii Ellips. p. 452. monui. Schaef.

108 θήκαις παραυξηθεῖσα, τριῶν προταττομένων, ἑνὸς δὲ ὑποταττομένου, καθ' ἣν λέγεται Σπλὴν, μείζων ἂν δήπου λέγοιτο εἶναι τῆς προτέρας ἐκείνης τῆς μονογραμμάτου· μειουμένη δ' αὖ πάλιν καθ' ἓν ἕκαστον τῶν προστεθέντων γραμμάτων, τὰς ἐπὶ τοὔλαττον παραλλαγὰς αἰσθητὰς ἂν ἔχοι. Αἰτία δὲ ἥτις ἐστὶ τοῦ μήτε τὰς μακρὰς ἐκβαίνειν τὴν ἑαυτῶν φύσιν, μέχρι γραμμάτων ἑπτὰ μηκυνομένας, μήτε τὰς βραχείας, εἰς ἓν ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων συστελλομένας, ἐκπίπτειν τῆς βραχύτητος, ἀλλὰ κἀκείνας ἐν διπλασίῳ λόγῳ θεωρεῖσθαι τῶν βραχειῶν, καὶ ταύτας ἐν ἡμίσει τῶν μακρῶν, οὐκ ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι σκοπεῖν. Ἀρκεῖ γὰρ, ὅσον εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν ἥρματτεν, εἰρῆσθαι, ὅτι διαλλάττει καὶ βραχεῖα συλλαβὴ βραχείας, καὶ μακρὰ μακρᾶς, καὶ οὔτε τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν, οὔτε ἐν λόγοις ψιλοῖς, οὔτ' ἐν ποιήμασιν ἢ μέλεσι διὰ ῥυθμῶν ἢ μέτρων κατασκευαζομένοις, πᾶσα βραχεῖα καὶ πᾶσα μακρά.

Πρῶτον μὲν δὴ θεώρημα τοῦτο τῶν ἐν ταῖς συλ-

καθ' ἣν λέγεται] Forsan legendum, καθάπερ ἣν λέγηται, veluti si dicatur. SYLB. Nihil mutandum, si, quod mihi non displicet, pluralem προσθήκαις mutes in singularem προσθήκῃ. Nam quatuor hae literae non deinceps apponuntur, quemadmodum antea syllabam brevem μονογράμματον ο τρεῖς προσθῆκαι, tanquam per gradus, transformarunt in syllabam στρο: sed unâ operâ, unâ τεττάρων γραμμάτων προσθήκῃ, ἡ μονογράμματος η transit in πενταγράμματον illud σπλήν. „In numeris permutandis ludunt librarii." Porsonus ad Euripid. Orest. v. 154. SCHAEF.

μειουμένη δ' αὖ πάλιν καθ' ἓν] μειουμένης γοῦν αὖθις καθ' ἓν Reg. 1. et Colb. HUDS. *Var. Lect.*

τὰς ἐπὶ τοὔλαττον παραλλαγὰς] τὰς ἐπὶ τὸ λοιπὸν παραλλαγὰς Reg. 1. et Colb. HUDS. *Var. Lect.*

ἐπὶ τοὔλαττον] Aristoteles Ethic. Nicom. II. c. 7. p. 82. Wilk. ἡ δὲ προσποίησις, ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία, καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν ἀλαζών· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ

tribus praepofitis, una fubiecta, unde (ex. gr.) Σπλὴν conflatum habes, longior quodammodo dicatur, quam illa prior, quae unica conftabat litera. Quae rurfus diminuta, demtis figillatim, quae adiectae fuerant, literis, permutationes, priore quamque breviorem, fenfiles habebit. Quid vero caufae fit, cur neque longae naturam fuam excedant, etiamfi ad feptem usque literas extendantur, nec breves, in unam licet a pluribus literis contrahantur, fua excidant brevitate, verum illae duplici ratione brevium confiderentur, hae dimidia longarum, non neceffe eft in praefenti examen inftituere. Nam fufficit, quod huius eft inftituti, dixiffe, et brevem fyllabam a brevi, et a longa differre longam, neque omnem brevem, aut omnem longam, nec in oratione foluta, nec ligata, feu heroicum fuerit carmen, feu melicum, five numeris, five metro, eandem plane habere poteftatem.

Haec itaque prima eft eorum, quae fyllabis acci-

ἔλαττον, εἰρωνεία, καὶ εἴρων. L. IV. c. 7. p. 193. Οἱ δ' εἴρωνες ἐπὶ τὸ ἔλαττον λέγοντες, κ. τ. λ. Longinus p. 138. Toup. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τοὔλαττον. Schaef.

ἑπτὰ] An πέντε legendum? qui numerus eft literarum, e quibus Σπλὴν vocabulum conftat. Vpt.

καὶ οὔτε] Alterutra copula abundat. Noli tamen hoc pleonafmo offendi. Xenophon Ephef. p. 29. Loc. εὐθὺς μὲν ἀχανὴς ἦν, καὶ οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ηὕρισκεν. quod variis modis folicitarunt. Similiter Ariftaenetus I. ep. 6. πέπαυσο τούτων, καὶ μηδὲ περαιτέρω ἐξαμάρτανε. Bene Abrefchius in Addend. p. 123. „Eodem pleonafmo, quem hic notabis, ego offenfus in Xenoph. Ephef. Lib. I. Pag. 21. vf. 5. ἀχανὴς ἦν, καὶ οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ηὕρισκεν. vereor, ne non movenda moverim.“ Hac quoque ratione defendas, quod item folicitarunt, Aefchyleum illud Prom. v. 450. Sch. κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ἦσαν: de quo nuper, alia ad id tutandum

λαβαῖς παθῶν, ἕτερον δὲ τοιόνδε. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἐχόντων διαφορὰς, οὐ μόνον παρὰ τὰ μήκη καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοὺς ἤχους, ὑπὲρ ὧν ὀλίγῳ πρότερον εἴρηκα, πᾶσα ἀνάγκη τὰς ἐκ τούτων συνισαμένας συλλαβὰς, ἢ διὰ τούτων πλεκομένας, ἅμα τήν τε ἰδίαν ἑκάσου σώζειν δύναμιν, καὶ τὴν κοινὴν ἁπάντων, ἣ γίνεται διὰ τῆς κράσεώς τε καὶ τῆς παραθέσεως αὐτῶν· ἐξ ὧν μαλακαί τε φωναὶ γίνονται καὶ σκληραὶ, καὶ λεῖαι καὶ τραχεῖαι, γλυκαίνουσαί τε τὴν ἀκοὴν καὶ πικραίνουσαι, καὶ σύφουσαι καὶ διαχέουσαι, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην κατασκευάζουσαι διάθεσιν φυσικήν· αὗται δ' εἰσὶ μυρίαι τὸ πλῆθος ὅσαι.

110 Ταῦτα δὴ καταμαθόντες οἱ χαριέσατοι ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, τὰ μὲν αὐτοί τε κατασκευάζου-

utens proprietate syntaxis Graecae, ad Bosii Ellips. p. 229. SCHAEF.

παρὰ τὰ μήκη] *περὶ τὰ μήκη*, et mox *περὶ τοὺς ἤχους* Colb. HVDS. *Var. Lect.*

πᾶσα ἀνάγκη] Fere hoc ordine. V. Wesseling. ad Herodot. p. 56. b. Rarius inverso. Lucianus T. III. p. 200. *ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν.* SCHAEF.

ἰδίαν ἑκάσου] Simile est, quod priore Sect. dixit, *συνεφθαρμένων ἀλλήλοις καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων.* VPT.

μυρίαι τὸ πλῆθος ὅσαι] Notanda haec constructio ob interfertas voces *τὸ πλῆθος.* In Antiquit. Rom. T. II. p. 1033. ex Codice Vatic. scribendum: *καὶ ἐπ' ἄλλων συμφορῶν κωλύσει μυρίων ὅσων, τηλικαύτης τυχόντες ἐξουσίας ἅπαντες κ. τ. λ.* In Luciano T. I. p. 740. s. deleto commatis signo, iunge: *Τὰ μὲν ἆθλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας.* Sic idem T. II. p. 31. *ὡς ἐλπίσαι θαυματὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι.* T. I. p. 668. *δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγισα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά.* Etiam T. I. p. 844. arcte iungenda *καὶ τοῦτο θαυμασὸν οἷον ἔδοξέ μοι.* Haec solennis ordinatio verborum: multo rarior inversa. Herodotus I. c. 14. *ὅσα μὲν ἀργύρου ἀναθήματά ἐσίν οἱ πλεῖσα ἐν Δελφοῖσι.* Iac. Gronovius p. 798. a.

dunt, disquifitio, altera vero huiusmodi. Cum varias habeant literae differentias, non folum propter longitudinem et brevitatem, fed etiam fonos, de quibus paullo fuperius diximus, fieri non poteft, quin iftae, quae ex iis conftant et implicantur, fyllabae, tam propriam fingularum, quam omnium communem, poteftatem confervent; quae earum varia ex admiftione et fitu nafcitur: ex quibus molles et durae voces oriuntur, leves atque afperae, quae voluptate aures perfundant, iisdem etiam quae fint peracerbae, quae conftringant ac diffundant, et nullos non affectus naturales, qui quidem infinitae funt multitudinis, eliciant.

His itaque cognitis, politiffimi quique, tam poëtae, quam * hiftorici, ipfi fibi nomina confingunt, oppor-

„Nec Valla bene vertit, et Stephanus male interponit *cum alia*. Neuter intellexit feparatas voces ὅσα et πλεῖστα in conftruendo oportere iungi. ἀλλ' ὅσα πλεῖστα μὲν etc. *Sed plurimum quantum quidem eft eius donariorum argenti.*" Athenaeus T. IV. p. 208. ἐκπώματα ὅσα πλεῖστα εἶχεν. Scholiaftes ad Philoftrati Heroica p. 160. Boiff. ὅσα μυρία ὀνόματα. Plene Callimachus H. in Iov. v. 64.

— τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.

Schaef.

οἱ χαριέστατοι] *optimi, probatiffimi. In fuo quodque genere praeftans* Graeci dicunt χαρίεν. V. H. Stephan. Annotat. in Excerpta de Legat. ex Dionyf. Hal. p. 6. Wefféling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 470. Dorvill. ad Chariton. p. 215. Wolf. Prolegom. in Homer. p. CLXXX. Plutarchus Mor. T. I. p. 872. Τί δή ποτε, ὦ Περίανδρε, εἶπεν, ἀντὶ χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς; P. 375. Καὶ τοῦτο μάλιστα πάσχουσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ χαρίεντες. (Ibid. p. 374. in. poft ἀληθὲς videtur ὅς excidiffe. Mox in Oraculo Timefiae dato fufpicor Ἑρμᾶ μελ. Expende quae ftatim fequuntur et conf. Porfon. ad Euripid. Med. v. 494.) Schaef.

* *Al.* profaïcae orationis fcriptores. Huds. Bene. Conf. Sect. XVI. in. Schaef.

σιν ὀνόματα, συμπλέκοντες ἐπιτηδείως ἀλλήλοις τὰ γράμματα, καὶ τὰς συλλαβὰς δὲ οἰκείως οἷς ἂν βούλωνται παραστῆσαι πάθεσι, ποικίλως φιλοτεχνοῦσιν, ὡς ποιεῖ πολλάκις Ὅμηρος· ἐπὶ μὲν προσηνέμων αἰγιαλῶν, τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον·

Ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

ἐπὶ δὲ τοῦ τυφλουμένου Κύκλωπος, τό,τε τῆς ἀλγηδόνος μέγεθος καὶ τὴν διὰ τῶν χειρῶν βραδεῖαν ἔρευναν τῆς τοῦ σπηλαίου θύρας·

Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων.

καὶ ἄλλοθί που δέησιν ἐνδείξασθαι βουλόμενος πολλὴν καὶ κατεσπουδασμένην·

οἰκείως] „Pro adverbio οἰκείως ob sequens adverbium ποικίλως forte elegantius scribetur οἰκείας: syllabas aptas et accommodatas adfectibus pro lubitu excitandis." Schottus in Comment. Societ. Philol. Lipf. I. 1. p. 41. Vulgatam lectionem tuetur quod praecedit, ἐπιτηδείως ἀλλήλοις. Genitivum iungit adverbio οἰκείως Diodorus Sic. XX. c. 101. οἰκείως τῆς ἀσεβείας κολάσας τὸν τύραννον. Eclog. ex L. XXXVI. p. 529, 66. οἰκείως τῆς περὶ αὐτὸν ῥᾳδιουργίας κατέστρεψε τὸν βίον. Ext. de Virt. et Vit. p. 586, 49. τῆς ἡλικίας οἰκείως. Non minus anceps constructio adiectivi οἰκεῖος. Idem historicus XIII. c. 91. οἰκείους ὄντας ὀλιγαρχίας. Al. ὀλιγαρχίαις. c. 92. οἰκεῖα τοῖς πράγμασι. V. ad utrumque locum Wesseling. L. XIX. c. 70. ὡς ὄντας οἰκείους τυραννίδος. Editor: „τυραννίδι Reg. 1. Leid. nulla gravi caussa." (Lexicis adde οἰκειωματικὸς, quo utitur Etymol. M. c. 30, 6.) Schaef.

προσηνέμων] Ab epico ἤνεμος, quod solus, opinor, servavit Hesychius T. I. c. 1640. Ἤνεμος. ἄνεμος. Addam locum ex H. Stephani Thesauro T. I. c. 427. A. ut hexametri vim ad mutandas vocum formas iam ante duas amplius annorum centurias Philologis notam fuisse appareat. „— Est autem poeticum vocabulum ἀνεμόεις, quod ut ingredi versum hexametrum possit, mutat α in η interdum. dicitur enim ἠνεμόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόεν." Quidni hoc rectà deducimus ab illo ipso ἤνεμος? Schaef.

Ἠϊόνες] Desumptus est hic versus ex Iliad. ρ, v. 265.

tuna literarum connexione; syllabas etiam apposite, ad quosvis pro lubitu excitandos affectus, vario accommodant artificio: id quod familiare Homero. In describendis litoribus excelsis, continuum illum sine intermissione fremitum exprimere conatus, syllabarum extensione utebatur:

Litora mugitus elisis fluctibus edunt.

Verum in Cyclope excoecato, doloris magnitudinem, tardamque illam in vestigandis speluncae foribus manuum palpationem:

Crebra gemens Cyclops, curisque ingentibus aeger,
Vestigat manibus.

Alio etiam loco, vehementem precandi ardorem, re serio suscepta, cum vellet indicare:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον· ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν.

Vt vero, quanta sit huius vocis efficacia, quanta vis ad fluctus marinos, dum scopulis illiduntur, et pelagi murmur exprimendum, clarius intelligatur, aliam substituit Aristoteles, Poet. c. 22. hoc modo: Ἠϊόνες κράζουσιν. quae quidem *propria* est, ac humilis, et parum sonora. Haec autem eiusmodi est ὀνοματοποιΐα, ut, veterum nonnullis si fidem habeas, admiratione perculsus Plato sua combusserit poemata, ne nimium Homero videretur inferior. Nec potuit Maro, eandem rem aggressus, eadem felicitate explicare:

— — *Quem super ingens*
Porta tonat coeli, et scopulis illisa reclamant
Aequora.

Qui sequitur versus de Polyphemo, occurrit Odyss. ι, v. 416. Vpt.

καὶ τὴν διὰ τῶν] καὶ δὴ τὴν τῶν Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ψηλαφόων] Extensione scilicet vocabuli manuum extensionem, qua Cyclops utebatur in foribus investigandis, indicare voluit poeta: quam rem ita Ovidius in Fastis exprimit:

Et praefert cautas subsequiturque manus.

Ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, Lucianus. Prior versus ipsa tarditate, si quid video, moestitiam quandam videtur et dolorem repraesentare. Vpt.

Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Μυρία ἐστὶν εὑρεῖν παρ' αὐτῷ τοιαῦτα, χρόνου μῆκος, ἢ σώματος μέγεθος, ἢ πάθους ὑπερβολὴν, ἢ στάσεως ἠρεμίαν, ἢ τῶν παραπλησίων τι δηλοῦντα, παρ' οὐδὲν
1120 οὕτως ἕτερον, ἢ τὰς τῶν συλλαβῶν κατασκευάς· καὶ ἄλλα τούτοις ἐναντίως εἰργασμένα εἰς βραχύτητα, καὶ τάχος, καὶ σπουδὴν, καὶ τὰ τούτοις ὁμογενῆ· ὡς ἔχει ταυτί·

Ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.

καὶ,

Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ.

Ἐφ' ὧν μὲν γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος δηλοῦται συγκοπὴ, καὶ τὸ τῆς φωνῆς ἄτακτον· ἐφ' ὧν δ' ἡ τῆς διανοίας ἔκπασις, καὶ τὸ τοῦ δείματος ἀπροσδόκητον. Ποιεῖ

Οὐδ' εἴ κεν κ. τ. λ.] Il. χ. v. 220. Hvds. *Var. Lect.*

Προπροκυλινδόμενος] Eadem compositione bis usus est Apollonius, Argonaut. I. v. 385.

— — 'Επὶ δ' ἐρρώσαντο
πόδεσσιν
Προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἕσπετο
Πηλιὰς Ἀργώ.

et libro 2. v. 596.

Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λαύρῳ
Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός.

Nullus tamen excitatur affectus. Vpt.

Conf. Huschkii Epist. Crit. in Propert. p. 88. „[Πρὸ] bis praefixa verbo apud Poëtas facit ad emphasin, ut προπροβιάζεσθαι in Apoll. Rhod. I. vs. 386. Add. Schol. ad L. III. vs. 453. et 1012." Abreschius ad Cattieri Gazophylac. p. 89. Schaef.

Ἀμβλήδην] In vulgatis Homeri editionibus, Il. χ. v. 476. μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν. Hvds. *Var. Lect.*

Rob. Stephani editio habet Ἀμβλύδην: operarum, opinor, errore, qui post fefellit Sylburgium, Hudsonum, Reiskium. [Adde Scottum in Append. ad Thesaur. H. Steph. T. I. c. 160.] Vnus Vptonus dedit Ἀμβλήδην, sed in altera demum tertiaque editione. Schaef.

Occisum Hectorem, deplorat Andromache, Iliad. χ. v. 476. Sed ex Homeri vulgatis exemplaribus, quod rei veritas exigebat, ipse Τρωῇσιν reposui, cum prius δμωῇσιν parum recte lege-

Non, si multa ferat studioso pectore, summi
Et Iovis ante pedes sese provolvat Apollo.

Innumera huiusmodi apud illum reperiuntur, quae temporis diuturnitatem, magnitudinem corporis, affectus exsuperantiam, stationis tranquillitatem, et quae sunt eiusdem generis, egregie exprimunt, idque nulla prorsus alia re magis, quam varia syllabarum constructione: nec non et alia his plane contraria, ad brevitatem expressa, celeritatem, festinationem, et quae his similia: quemadmodum haec se habent:

Haec famulis, largo fundens suspiria fletu.

et:

Attoniti aurigae stabant, viso igne furenti.

Illis etenim ostenditur spiritus praecisio, vocisque perturbatus tenor; his vero mentis emotae excessus, et terricu-

retur. In versione vox *Troasin* Ovidiana est, Graeco fonte detorta, Ep. ad Protesilaum: *Troasin invideo.* [Vptonus versum sic vertit: *Corde ciens imo gemitus, ita Troasin infit.*]

Alter autem versus occurrit Iliad. σ. v. 225: quem pariter emendavimus, cum antea Sylburgius exhibuerat, Ἡνίοχον δ' ἔκπληγον. Paulo post pro ἡ τῆς διανοίας ἔκτασις lego ἔκστασις: ut ἔκστασις μανικὴ, καὶ ἡ τῶν φρενῶν, intelligatur. Vpt.

Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν] Sic etiam Hudsoniana, quam Reiskiana sequitur. Schaef.

διανοίας ἔκτασις] Vptonum sequutus lego διανοίας ἔκστασις, ut apud Aristot. ἔκστασις μανικὴ, et apud Chrysost. ἔκστασις φρενῶν, et apud Plut. ἔκστασις τῶν λογισμῶν. Forsan et ἔντασις reponi possit. Hvds. *Var. Lect.*

τὸ τοῦ δείγματος] Troianis terrorem iniecerat sacer iste ignis, quem ex vertice Achillis Minerva accenderat, Iliad. σ. v. 225.

Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Vpt.

F. δείματος. nam paulo ante v. eodem ἔκστασις procul dubio est legendum cum Vptono. Reisk. Quod miror Reiskium non fecisse, haud cunctanter dedi δείματος. Noster in Antiquit. Rom. T. I. p. 276. s. τα-

δὲ τούτων ἑκάτερον ἡ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων ἐλάττωσις.

ΤΜΗΜΑ ις'.

Ὀνόματα οἰκεῖα καὶ δηλωτικά· καὶ καλὴ πῶς γίνεται ἡ λέξις.

Καὶ αὐτοί τε δὴ κατασκευάζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, πρὸς χρῆμα ὁρῶντες, οἰκεῖα καὶ δηλωτι-

ραχὰς ἐξαιρούμενοι ψυχῆς καὶ δείματα. ubi al. pari errore δείγματα, quod tanti facere non debebant Sylburgius et Vigerus. Sed ἔκτασις in ἔκστασις auctore Vptono iamiam mutaturum [Ammonius de Voc. Differ. p. 92. ἔκστασις λογισμοῦ.] inhibuit percommode oblatus Sophoclis locus, quem si dicas Rhetori obversatum esse, vix dissentiam, Oed. Tyr. v. 153.

— ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων.

Brunckius in editione a. 1788. „ἐκτέταμαι. Sic libri omnes. Gl. ἔκνους ἐγενόμην, ἢ μετέωρος. Quod pertinet quidem ad ἐκπέπταμαι, quomodo Poëtam scripsisse olim opinatus sum [in edit. a. 1779.]. Sic Antig. 1307. ἀνέπταν φόβῳ. Eurip. Suppl. 89. ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ. Sed nihil mutandum. ἐκτέταμαι Triclinius recte exponit e veteribus scholiis, quibus integrioribus usus est, quam erant in exemplari a Iano Lascare edito. ΕΚΤΕΤΑΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν, ἐν ὅσῳ χρόνῳ ἐκπλήττονται, πάσχουσι. Eodem sensu ἐκτέταμαι accipiendum videtur, quo παρετάθη apud Comicum in Nubibus 213. ubi rusticus ait, Euboeam ab Atheniensibus duce Pericle vexatam fuisse: ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους. Inest his verbis cruciatus notio. Sic apud Plutarchum in Solone p. 179. παρατείνεσθαι πόθῳ." Schaef.

Καὶ αὐτοί τε δὴ] Interpres: *Ipsi etiam.* Imo: *Et ipsi, inquam.* Haec enim cum superioribus p. 184., τὰ μὲν αὐτοί τε κατασκευάζουσιν ὀνόματα, arcte cohaerent. Vis haec particulae δὴ orationem, quae interrupta fuit, redintegrantis etsi satis nota est, haud raro tamen editores scriptorum Graecorum fugit: unde tot interpunctionum monstra exstiterunt. In Nostri Antiquit. Rom. T. I. p. 125. f. interpunge: Δεξαμένων δ' αὐτοὺς καὶ τῶν Ζακυνθίων — — — τῆς νήσου κτίσης· ταύτης τε (add. ex Cod. Vat.) δὴ τῆς συγγενείας ἀναμνήσει, κ. τ. λ. In Strabonis Geograph. T. IV. p. 242. Ὡς δ' εἴρηκεν Ἔφορος, ζηλωτὴς

lum inopinato oculis oblatum: quorum utrumque ipsa syllabarum efficit literarumque imminutio.

SECTIO XVI.

Rei subiectae convenientia eligenda esse vocabula: quibus etiam modis pulcra constituatur dictio.

Ipsi etiam poëtae et * historici, rem ipsam oculis subiicientes, propria confingunt et apta argu-

ὁ Μίνως ἀρχαίου τινὸς Ῥαδαμάνθυος, — — — εἰς μέσον· τοῦτον δὴ (sic recte liber Medic.) μιμούμενος καὶ ὁ Μίνως κ. τ. λ. Apparet igitur, non debuisse haec Rhetoris verba novi Τμήματος initium fieri. Geminum errorem sustuli ex Herodoti Polymnia, cuius caput 43. priores Editores, non attendentes vim illam particulae δὴ perversaque interpunctione sensum totius loci turbantes, ibi ubi non oportebat exorsi erant. Ceterum quod paullo ante de pleonastico usu copulae in καὶ οὔτε monui, idem tenendum de καὶ — τε, quod h. l. legitur. Aristophanes Lysistr. v. 1200.

χ' ἅ τ' ἔνδον ᾖ φορεῖν.

Pac. v. 961.

καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί.

Herodes Attic. Inscr. Triop. v. 30. (coll. Iacobs. II. 2. p. 380.)

καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα

νηῷ ἐγκατέθηκε, συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν.

Aliis locis incertam facit lectionem dissensus codicum, quorum partim καὶ — γε habent, adeo probatum illud Criticis nonnullis, ut illi alteri bellum, haud scio an iniustum, indixisse videantur. V. Brunck. ad Aristophan. Lysistr. v. 489. ad Equit. v. 1088. et Porson. ad Euripid. Hec. v. 1269. [Antonini Liber. III. p. 20. Verb. κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε καὶ πυρὸν καὶ ἄλλην τροφήν, tuetur cum aliis Bastius Epist. Crit. ad Boissonad. p. 74. Facile assentirer, si verba posita essent hoc ordine: κἀκεῖνός τε ἔπεμπε κ. π. κ. ἄ. τ. Nunc male me habet sedes encliticae, suspicorque τε plane delendum esse, quippe natum ex ultima syllaba verbi praegressi.] SCHAEF.

* *Al.* solutae orationis scriptores. HVDS. Recte. SCHAEF.

πρὸς χρῆμα] Hoc sumpsisse videtur ex Aristot. Poët. sub initium c. 17. HVDS. *Var. Lect.*

Qui rem ipsam de qua tractat, suis ipsius oculis quodammodo subiicit, non potest non apta reperire vocabula. Hoc videtur ex Aristotele sumpsisse cap. 17. Poet. Οὕτω γὰρ ἂν ἐναργέστατα ὁρῶν, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς γιγνόμε-

καὶ τῶν ὑπεκειμένων τὰ ὀνόματα, ὥσπερ ἔφην· πολλὰ
δὲ καὶ παρὰ τῶν ἔμπροσθεν λαμβάνουσιν, ὡς ἐκεῖνοι
114 κατεσκεύασαν, ὅσα μιμητικώτατα τῶν πραγμάτων
ἐςίν· ὡς ἔχει ταυτί·

Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

νοι τοῖς πραττομένοις, εὑρίσκει τὸ πρέπον, καὶ ἥκιστα ἂν λανθάνοιτο τὰ ὑπεναντία. Agit de fabulae constitutione philosophus. Sed consulatur Longinus, ubi egregiam ex Euripide φαντασίαν profert; qui solicitam Phoebi curam, ob filium equos coelis ducentem, summo affectu luculenter admodum depingit. Ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος, καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ τοῖς οὐρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομοῦσα ἐφέρετο, τοιαῦτ' ἄν ποτε ἐφαντάσθη. *Si vis me flere, dolendum est Primum ipsi tibi.* Vpt.

Πρὸς χρῆμα sine articulo: quod solenne est in formula frequentissimi usus, παραχρῆμα, quam passim rectius scribas diductis vocibus, παρὰ χρῆμα. V. Corayum ad Thucydidis versionem Gallicam T. I. p. 316. Schaef.

πολλὰ δὲ] δὲ h. l. refertur ad antecedens τε. Homerus Il. V. v. 359.

Φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με,
δὸς δέ μοι ἵππους.

quod non erat cur Heynio tantopere displiceret. Ibid. IX. v. 519.

νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ δίδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη.

Apollonius Rhod. I. v. 517.

— — — ἐπί τε γλώσσῃσι
χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.

Euripides Suppl. v. 97. Musgr.

— — ἔκ τε γὰρ γερασμίων
ὅσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς
γαῖαν δάκρυ,
κουραὶ δὲ καὶ πεπλώματ' οὐ
θεωρικά.

Marklandus: „Κουραὶ ΔΕ'] Mallem, Κουραί ΤΕ: praecessit enim, ἔκ ΤΕ γὰρ γερασμίων etc." Musgravius: „Optime Marklandus κουραί τε." Non puto. Ibid. v. 554.

— — — πρός τε γὰρ τοῦ
δυστυχοῦς,
ὡς εὐτυχὴς ᾖ, τίμιος γεραίρεται,
ὁ δ' ὄλβιός νιν, πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν,
ὑψηλὸν αἴρει.

Iterum Marklandus: „Pro Ὁ δ' ὄλβιος scriberem Ὅ τ' ὄλβιος, propter τοῦ δυστυχοῦς ΤΕ." Iphigen. Taur. v. 1001. Musgr.

σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἄν,
σώσαιμι δ' οἴκους.

Rursus idem: „Mallem, Σώσαιμί Τ' οἴκους· quia praecessit, Σφαγῆς ΤΕ γὰρ σῆς." Diodorus Sic. XIII. c. 86. Διόπερ αὐτοῦ καθαιρομένου, τῶν τε μαντεῶν

mento vocabula, ut iam ante diximus: multa quoque ex veteribus ſumunt, iam conformata, quae rerum naturam optime videantur depingere: cuiusmodi ſunt haec:

Cum gemitu illiſi volvunt ad litora fluctus.

τινες προνοήσαντες διεκώλυσαν· εὐθὺς δὲ καὶ λοιμὸς ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον. H. Stephanus: „Hic quoque puto τὲ eſſe pro τότε,' et legendum τῶν, τότε μάντεων τινες." Fallitur. Ibid. c. 114. Οὐδὲν δ' ἧττον καὶ κατὰ Λιβύην διαμείναντος τοῦ λοιμοῦ, παμπληθεῖς αὐτῶν τε τῶν Καρχηδονίων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συμμάχων διεφθάρησαν. L. XIV. c. 10. καὶ ναῦς τε κατεσκευάζετο, συνῆγε δὲ καὶ μισθοφόρων πλῆθος. Xenophon Epheſ. p. 34. τό,τε γὰρ εἰπεῖν 'Αβροκόμῃ παρῃτεῖτο, φιλοῦσα τὴν 'Ανθίαν, πάνυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν. quod ne Locella ſollicitaret, fecit tempore oblatus Achillis Tatii locus. V. viri doctiſſimi Adnotat. p. 184. Schaef.

ὡς ἐκεῖνοι κατεσκεύασαν] Suſpicor ὧν i. e. Schaef.

'Ροχθεῖ] Haec vox de maris fluctu proprie dici exiſtimatur, et ex eius imitatione per ὀνοματοποιΐαν eſſe facta. Verſus autem deſumitur ex Odyſſ. ε. v. 402. Eſt autem ξερὸν συστολὴ Ionica, pro ξηρόν. Alter ex Iliad. μ. v. 207. Tertius ex Iliad. β. v. 210. Quartus ex Iliad. π. v. 361. Upt.

Scripſi 'Ρόχθει, ut in Homero legitur: unde verſus tranſumtus in Centonem inter Heroica adeſpota XXVIII. v. 8. Dionyſii editiones habent 'Ροχθεῖ. Compoſitum ἀναρροχθεῖν uſurpat Orpheus Argon. v. 704.

κῦμα δ' ἀνεῤῥόχθησε· — — —

„reſonuit, de tumultu aquarum. Simplex ῥόχθει eſt de eadem re Ὀδ. Ε. 402. et Ὀδ. Μ. 60. Factum ex ipſo ſono, ut ῥόγχος." Geſner. in Ind. Simile ὀρεχθεῖν, quo utitur Theocritus Id. XI. v. 43.

τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα
ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.

Euſtathius ad Homer. Il. p. 1285. 60. (1393. 29.) — τὸ μὲν ὀρέχθεον, μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. Ceterum totus ille Poëtae locus, ni fallor, ab interpunctione laborat. Sic diſtinguo:

ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης —
ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,
δεινὸν ἐρευγόμενον· εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ·
οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε —

Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο.
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
Σκέπτετ' οἰϛῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

Μεγάλη τούτων ἀρχὴ καὶ διδάσκαλος ἡ Φύσις ἡ ποιοῦσα μιμητικοὺς ἡμᾶς καὶ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων, οἷς δηλοῦται τὰ πράγματα, κατά τινας εὐλόγους καὶ κινητικὰς τῆς διανοίας ὁμοιότητας· ὑφ' ὧν ἐδιδάχθημεν ταύρων τε μυκήματα λέγειν, καὶ χρεμετισμοὺς ἵππων, καὶ φρυαγμοὺς τράγων, πρός τε βρόμον καὶ

καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

ut, ῥόχθει — πάγοι τε interſertis παρενθέτως, apodoſis demum a verbis καὶ τότ' incipiat. Eodem modo v. 409. particulae καὶ δὴ ordiuntur, non apodoſin, ſed alterum membrum protaſis. Schaef.

ξερὸν] Gregorius Corinth. p. 217. Πάλιν ἡ μὲν Συϛολὴ τῶν Ἰώνων ἐϛίν. οἷον·

Ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

ἀντὶ τοῦ ξηρόν. ubi notanda diverſitas ſcripturae, δὲ, quam reperias etiam apud Euſtathium l. in nota ſuperiore c. [Porſonus p. 25. b. „ῥόχθει γὰρ text. et Schol. Sed pro γὰρ habent δὲ Apollonius in Lexico et Etymologus p. 705, 29. et ſic alibi citatum vidi, niſi fallor.“] Phanias Epigr. VII. v. 1.

Ἀκτίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας.

Ceterum ξερὸν ἠπείροιο compares cum δεξιὰ χειρὸς, de quo nuper ad Boſii Ellipſ. p. 296. Addo nunc Aratum Phaenom. v. 707. Schaef.

Αὐτὸς] Ante hunc verſum, itemque ante alterum ac tertium Vptonus in ultima editione contra fidem Codicum καὶ inſeruit. Schaef.

πνοιῇσ'] Al. πνοιῆς. „Nil intereſt; utrum teneas: modo retineas conſtanter.“ Heynius. Malim noſtrum, ſervans illud priſcam formam dativi, vocumque τὴν συνάφειαν nonnihil iuvans. Schaef.

μιμητικοὺς] Imitationem natura nobis eſſe inſitam docet philoſophus cap. 4. Poetic. Τό,τε γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐϛὶ, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων, ὅτι μιμητικώτατόν ἐϛι, καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πρώτας. Sed duo quae ſequuntur vocabula, καὶ θετικοὺς, nec Reg. 1. nec Colb. agnoſcunt. Si quid video, συνθετικοὺς auctor ſcripſit. Vpt. Fallitur Vptonus. Non de compoſitione, ſed de fictione vo-

Ipsa volat stridens, ventis adiuta, per auras.
Litora pulsa fremunt, vastumque immurmurat aequor.
Stridorem iaculumque sagittarumque notabat.

Magnum horum principium magistraque natura est; quae nos, imaginibus quibusdam decoris, mens unde nostra excitatur, efficit, ut imitari possimus et vocabula struere res ipsas exprimentia: quibus edocti sumus taurorum mugitus, equorum hinnitus, fremitusque hircorum verbis repraesentare, praeterea fragorem et stre-

cum Rhetor loquitur, plura τῆς ὀνοματοποιΐας exempla, nullum τῆς συνθέσεως, commemorans. Antea dixit κατασκευάζειν (non συντιθέναι) ὀνόματα. Schaef.

διανοίας] Wolf. cum articulo l. τῆς διανοίας ὁμοιότητας. Sylb. Admisi in contextum, cum ita linguae Graecae idioma postulet. Vpt. Secutus sum Vptonum, qui demum in tertia editione articulum in ordinem recepit. Sect. XV. extr. ἡ τῆς διανοίας ἔκτασις. Quanquam, ut reciperem, movit me, non linguae Graecae idioma, sed vulgatae lectionis τὸ κακόφωνον. Nam saepius διάνοια sine articulo reperias. Thucydides VI. c. 76. ἥκουσι γὰρ ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ᾗ πυνθάνεσθε, διανοίᾳ δὲ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν. Scholiastes ad Philostrati Her. p. 34. Boiss. ἀνατυποῦσθαι. ἐπὶ διανοίας φαντάζεσθαι. Schaef.

ὁμοιότητας] Vide, si libet, Observationes Poeticas Andr. Schotti, lib. 2, cap. 51. Haec autem describendi ratio (ut Taubmanni verbis utar) Quintiliano *credibilis rerum imago*, aliis *evidentia*, aliis *informatio* dicitur. Aphthonius ἔμφασιν, Rutilius Lupus χαρακτηρισμὸν, Aquila Rom. διατύπωσιν, vulgo ὑποτύπωσιν vocant. Vpt.

φρυαγμοὺς τράγων] Imo φριμαγμοὺς τρ.: nam φρυαγμοὶ equorum sunt. Ammonius de Voc. Diff. p. 144. Φριμάττεσθαι καὶ φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· (καὶ φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνὴ, ὥσπερ φρυμαγμός.) Φρυάττεσθαι δὲ, τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυρούμενον. Thomas Mag. p. 901. Φριμάττεσθαι, ἐπὶ τράγου· φρυάττεσθαι δὲ ἐπὶ ἵππου. Erycius VII.

Ὁ τράγος ὁ Κλήσωνος ὅλαν διὰ
πάννυχον ὄρφναν
αἶγας ἀκοιμάτους θῆκε φριμασσόμενος.

Passim confusae illae voces. Lycophron v. 244.

ἵππων φριμαγμὸν ἠόνες δεδεγμέναι.

Cod. Vat. a Sebastiano collatus φρυαγμὸν, quod praevideo fore qui praeferendum censeant:

πάταγον ἀνέμων, καὶ συριγμὸν κάλων, καὶ ἄλλα τούτοις ὅμοια παμπληθῆ, τὰ μὲν φωνῆς μιμητικὰ, τὰ δὲ μορφῆς, τὰ δὲ ἔργου, τὰ δὲ πάθους, τὰ δὲ κινήσεως, τὰ δὲ ἠρεμίας, τὰ δὲ ἄλλου χρήματος ὁτουδήποτε· περὶ ὧν εἴρηται πολλὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν. Τὰ κράτιστα δὲ νέμω, ὡς πρώτῳ τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας εἰσαγαγόντι λόγον, Πλάτωνι τῷ Σωκρατικῷ, πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ.

Τί δὴ τὸ κεφάλαιόν ἐστί μοι τοῦ λόγου; Ὅτι
116 παρὰ μὲν τὰς τῶν γραμμάτων συμπλοκὰς ἢ τῶν συλλαβῶν γίνεται σύνθεσις ποικίλη, παρὰ δὲ τὰς τῶν

quanquam etiam vulgata lectio recte habet, cum φριμαγμὸς, φριμάσσεσθαι interdum de equo dicantur. V. Valckenar. Animadverſ. ad Ammon. p. 226. ad Herodót. p. 242. 76. Item verba φρυάσσεσθαι et φριμάσσεσθαι a librariis commutata. Apollonidas XVIII. v. 2.

πῶλον ἐπ' ἀνδρομέαν σάρκα φρυασσόμενον.

Superſcriptum in libro Vaticano φριμασσόμενον. Obiter moneo, in Diodoro Sic. XIX. c. 31. ſcribendum eſſe, ὁ ψόφος τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἵππων ὁ φρυαγμός: nec me movet Weſſelingii vulgatam lectionem in Addend. defendentis auctoritas. Conf. var. lect. ad XVII. c. 53. Schaef.

πρός τε] Idem ſignificat, quod προσέτι, *praeterea.* Sed dubium eſt, an pro ἀνέμων, ὑδάτων reponendum ſit, cum paullo infra pag. 118, v. 16. haec coniuncta reperias: καὶ πάταγον ὑδάτων ἀναμισγομένων ἐκμιμήσασθαι βουλόμενος. Upt.

Non idem ſignificat quod προσέτι, ſed idem quod πρὸς ἔτι τε, *et praeterea.* Wakefieldius de hoc uſu praepoſitionis πρὸς agens Silv. Crit. P. II. p. 54. perperam huc trahit Sophocleum illud Trachin. v. 418. πρὸς τί δ' ἱστορεῖς; male vertens: *quid inſuper ſcite quaeris?* Hoc graece foret: πρὸς δὲ, τί ἱστορεῖς; Schaef.

κάλων] Si mendo caret, confirmari poterit Virgiliano iſto Aen. 1, *Inſequitur clamorque virûm ſtridorque rudentum.* Sylb.

Apollonius 2. Argonaut. v. 727.

— — — ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες
Ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.

Upt.

μιμητικὰ] μιμήματα Colb. Huds. *Var. Lect.* Paullo ante: ὅσα μιμητικώτατα τῶν πραγμάτων ἐστίν. Schaef.

pitum ventorum, rudentum ſtridorem, atque horum ſimilia quamplurima, quorum alia vocem, alia formam, alia rem geſtam, alia affectiones, aut motum, aut quietem, aut quodvis denique aliud imitantur; de quibus multa ab iis ſcripta, qui nos praeceſſerunt. Laudem vero praecipuam Platoni Socratico, ut primo nominum ad origines ſuas reductori, equidem aſſigno; qui hac de re cum ſaepe alias, tum potiſſimum in Cratylo disputat.

Summa autem noſtri ſermonis huc redit: e varia literarum connexione variam naſci ſyllabarum compoſitionem, e ſyllabis compoſitis omnimodam vocabulo-

Τὰ κράτιστα δὲ νέμω] Lucianus T. II. p. 282. ſ. *μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ*. Schaef.

ἐτυμολογίας] Fabius lib. 1, cap. 4. *Etymologia, quae verborum originem inquirit, a Cicerone dicta eſt* notatio, *quia nomen eius apud Ariſtotelem invenitur σύμβολον, quod eſt nota: nam verbum e verbo ductum, id eſt* veriloquium, *ipſe Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti* originationem *vocent.* Vpt.

εἰσάγοντι] *εἰσαγαγόντι* Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Recte codd. *εἰσαγαγόντι*. Reisk. Recepi. Schaef.

Πλάτωνι] Phavorinus in Var. Hiſt. l. VIII. apud Diog. Laërt. refert, Platonem primum Grammaticae vim inſpexiſſe, *θεωρῆσαι πρῶτον τῆς γραμματικῆς δύναμιν*, vel (ut ipſe Diog. Laërtius per Gloſſam interpretari videtur) *διαλεχθῆναι περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος*. Cratylum adi Platonis, et ſtatim noſces, non temere a Dionyſio dictum, Platonem deducendarum Etymologiarum et rectae nominum compoſitionis primum auctorem fuiſſe etc. *Mauſſac. in Diſſert. Critic. ad Harpocrat. p.* 383. *Ed. Lugd.* Hvds. *Var. Lect.*

πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλοθι, μάλιστα δὲ] Plato Sympoſ. VI. in. *πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ ἥκιστα δὲ* —. Herodotus VI. c. 21. *τῇ τε ἄλλῃ πολλαχῇ, καὶ δὴ καὶ* —. Etiam in his, *ἄλλῃ, τῇ ἄλλῃ*, Musgravii ratio obtinet, de qua ad Boſii Ellipſ. p. 43. fruſtraque ſunt, qui, ut ea explicent, ellipſes neſcio quas comminiſcuntur. Poterat Herodotus eodem plane ſenſu: *τά τε ἄλλα π.* Omnia haec, ſive feminina, ſive neutra, adverbialiter dicuntur, valentque nunc *ἄλλως*, nunc *ἄλλοθι*, nunc *ἄλλοσε*. Schaef.

τῶν συλλαβῶν] Articulus *τὰς* deſideratur vel ante vel poſt ge-

συλλαβῶν συνθέσεις ἡ τῶν ὀνομάτων φύσις παντοδαπὴ, παρὰ δὲ τὰς τῶν ὀνομάτων ἁρμονίας πολύμορφος ὁ λόγος γίνεται· ὥστε πολλὴ ἀνάγκη, καλὴν μὲν εἶναι λέξιν, ἐν ᾗ καλά ἐστιν ὀνόματα, καλῶν δὲ ὀνομάτων συλλαβάς τε καὶ γράμματα καλὰ αἴτια εἶναι, ἡδεῖάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι· καὶ τὸ παραπλήσιον, ὀνομάτων τε καὶ συλλαβῶν καὶ γραμμάτων τάς τε κατὰ μέρος ἐν τούτοις διαφορὰς, καθ' ἃς δηλοῦται τά τε ἤθη, καὶ τὰ πάθη, καὶ αἱ διαθέσεις, καὶ τὰ ἔργα τῶν προσώπων, καὶ τὰ συνεδρεύοντα τούτοις, ἀπὸ τῆς πρώτης κατασκευῆς τῶν γραμμάτων γίνεσθαι τοιαῦτα.

Χρήσομαι δὲ ὀλίγοις δείγμασι τοῦ λόγου τοῦδε, τῆς σαφηνείας ἕνεκα· τὰ γὰρ ἄλλα, πολλὰ ὄντα, ἐπὶ σεαυτοῦ συμβαλλόμενος εὑρήσεις. Ὁ δὴ πολυφωνότατος ἁπάντων τῶν ποιητῶν Ὅμηρος, ὅταν μὲν

nit. τῶν συλλαβῶν, ut in ſequenti membro. SYLB. Addendum eſſe articulum monui iam ſupra p. 137. cum de vi praepoſitionis παρὰ poſitae pro διὰ, *per*, agerem. SCHAEF.

τάς τε κατὰ μέρος] Lege τὰς κατὰ μέρος, neque enim coniunctionem poſtulat ſententia. VPT.

Idem placuit Schotto, Comment. Societ. Philol. Lipſ. I. 1. p. 42. Non aſſentior, ut cui vitium, quo hic locus profecto laborat, in praecedentibus latere videatur. Interpunctione reficta ſic lego: ὥστε πολλὴ ἀνάγκη, καλὴν μὲν εἶναι λέξιν, ἐν ᾗ καλά ἐστιν ὀνόματα, καλῶν δὲ ὀνομάτων συλλαβάς τε καὶ γράμματα καλὰ αἴτια εἶναι· ἡδεῖάν τε διάλεκτον ἐκ τῶν ἡδυνόντων τὴν ἀκοὴν γίνεσθαι κατὰ τὸ παραπλήσιον ὀνομάτων τε καὶ συλλαβῶν καὶ γραμμάτων· τάς τε κατὰ μέρος κ. τ. λ. Καὶ et κατὰ millies commutata. V. Meletem. Crit. p. 47. 119. Κατὰ τὸ παραπλήσιον eſt pro adverbio παραπλησίως. Sine praepoſitione Diodorus Sic. XIX. c. 43. extr. τὸ παραπλήσιον δ' οἵ τε σατράπαι καὶ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τε καὶ στρατιωτῶν οἱ πλεῖστοι τὸν στρατηγὸν ἐγκαταλιπόντες, τῆς ἰδίας ἀσφαλείας μόνον ἐφρόντισαν. Sic Graeci dicunt adverbialiter et τοὐναντίον, et κατὰ τοὐναντίον, quo utitur idem Hiſtoricus XVIII. c. 4. SCHAEF.

rum naturam, ex vocabulorum denique ſtructura orationem prodire multiſormem: quo neceſſario factum eſt, ut ea pulchra ſit elocutio, cuius pulchra fuerint vocabula, necnon ex literis et ſyllabis pulchris ut pulchrarum dictionum ſit origo deducenda, adeoque ex iis ſermo iucundiſſimus oriatur, quae ſuavitate aures perfundunt; ac proinde fieri non poteſt, quin vocabulorum, ſyllabarum, literarumque particulares, quae his inſunt, differentiae, quibus exprimuntur mores, affectus, diſpoſitiones, opera perſonarum, et quae his adiuncta, e prima literarum conſtructione proficiſcantur.

Vtar vero, orationis illuſtrandae gratia, ut clara ſint omnia, paucis exemplis; alia, quae ſuperſunt multa, tibi, *mi Ruſe*, ſubducta ratione invenienda relicturus. Homerus, omnium poëtarum dicendi ſublimitate

τοιαῦτα.] Schottus l. c. mutat in *τοιαύτας*. Bonum hoc: nec tamen malum *τοιαῦτα*. SCHAEF.

σαφηνίας] Alibi *σαφηνείας*, diphthongωs. SYLB. Ita contextum reformavi, *σαφηνίας* mutato: quam mutationem confirmant duo codices Reg. 1. et Colb. Sed libet annotare, quod ſcribit Cicero de Orat. *Cum tradita ſint cuiusque artis difficillima, reliqua, quia aut faciliora, aut ſimilia ſunt, tradi non neceſſe eſt.* VPT. Reiskiana ſervavit *σαφηνίας*. Ego tres Vptonianas ſecutus ſum. In Aeſchyli S. c. Theb. v. 67. nunc editum *σαφηνείᾳ*. Olim *σαφηνίᾳ*. SCHAEF.

συμβαλλόμενος εὑρήσεις] Ex Herodoto in Polymnia, *συμβαλλεόμενος εὑρίσκω*. VPT. C. 24. in. *Ὡς μὲν ἐμὲ συμβαλλεόμενον εὑρίσκειν*. C. 184. in. *ὡς ἐγὼ συμβαλλεόμενος* (ſic leg.) *εὑρίσκω*. C. 187. *εὑρίσκω γὰρ συμβαλλεόμενος*. Item Vraniae c. 30. *ὡς ἐγὼ συμβαλλεόμενος εὑρίσκω*. Similiter Euterpes c. 31. *οὗτοι* (l. *τοσοῦτοι*) *γὰρ συμβαλλομένῳ* (malim *συμβαλλεομένῳ*) *μῆνες εὑρίσκονται ἀναισιμούμενοι*. SCHAEF.

πολυφωνότατος] Antipater Sidon. Epigr. LXIX.

Τὰν μερόπων Πειθὼ, τὸ μέγα
ςόμα, τὰν ἴσα Μούσαις
Φθεγξαμέναν κεφαλὰν, ὦ
ξένε, Μαιονίδεω
ἅδ' ἔλαχεν νασῖτις Ἴου σπιλάς — — —

Vertas *vocalissimus*. Horatius Carm. I, 12, 7. *vocalem — Orphea*. In transcursu Lexicis adde verbum πολυφωνεῖν. Eustathius ad Homer. Il. p. 751. 10. (651. 7.) Ἔστι δὲ τρύζειν, τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφωνεῖν. Sed quid impedit plures eiusdemmodi defectus Lexicorum, cum non pauca huius notae in mundo habeam, hac occasione oblata sarcire? Πολυανδρία. Habet Synesius Epist. 138. p. 275. C. — Πολυαστήρ. Oraculum ap. Eusebium Praeparat. Euangel. p. 125. D.

ἠοῦς καὶ νυκτὸς πολυαστέρος ἡνία νωμῶν.

Tres priores versus illius oraculi, partim aliter scriptos, hunc quidem corruptum, habet Ioannes Lyd. de Mensib. p. 15. — Πολύβιος. Loca Grammaticorum hac voce utentium collegit Valckenarius Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 216. s. — Πολύγελως. Plutarchus Mor. T. III. p. 227. αὐτούς τε σώφρονας τοὺς πολίτας καὶ φιλέργους ἐκ πολυγέλων καὶ λάλων κατασκευάσαντες. — Πολυδαισία. Suidas T. I. p. 267. ὑπὲρ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας ἐρίσαι. — Πολύδειρος. Usurpat Nonnus Dionys. XXV. p. 652. 31. — Πολυδράστεια. Reperias in Phurnuto c. 13. extr. p. 156. Amstel. ubi legas etiam ἀειδράστεια, quo Thesaurus Graecae Linguae non magis carere debet. — Πολυείμων. Dionysius Hymn. in Apoll. extr.

πολυείμονα κόσμον ἑλίσσων.

Quae non est Buretti emendatio, ut Iacobsio videtur, sed scriptura Codicis Parisini. Gallus: „C'est ainsi qu'on lit ce vers dans le manuscrit de la bibliothéque royale. Mais l'édition d'Oxford et le manuscrit de Florence portent Πολυοίμονα κόσμον ἑλίσσων." — Πολυεπαίνετος. Xenophon Agesil. VI. extr. ὥστε ἀκαταφρόνητος μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν *) διετέλεσεν, ἀζήμιος δ' ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἄμεμπτος δὲ ὑπὸ τῶν φίλων, πολυεραστότατος δὲ καὶ πολυεπαινετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. Hutchinsonus p. 65. „Πολυεπαινετώτατος. Vocem hanc ex MSto Harl. reposui. Vulgo scribitur πολυεπαινότατος. Et haec et illa vox Lexicogr. pariter est ignota." Schneiderus: „— vocabulo πολυεπαίνετος — simile equidem nondum reperi." Simillimum est πολυαίνετος, quo utitur Euripides Heraclid. v. 764. Musgr. Nec dissimile Ἀριστοαίνετος, nomen proprium. — Πολυεύπορος. Cedrenus p. 140. B. Paris. ἥτις Διδὼ ἦν πλουσιωτάτη, ἔχουσα ἄνδρα Συχαῖον, ὃν

*) Non Ernestii modo ac Fischeri, sed ipsi adeo Valckenarii post ἐχθρῶν, ut plane necessarium, inseruerint participium ὤν. V. Abresch. in Addend. ad Aristaenet. p. 137. et Valckenar. ad Xenophont. Memorab. p. 241. Non imiter. Iunctum et adiectivo et participio διατελεῖν legas in Dionysii Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 815. μεγάλη καὶ εὐδαίμων καὶ πολλῶν ἄρχουσα ἀνθρώπων ἡ πόλις ἡμῶν διετέλεσεν. Obiter moneo, in Iosephi de Vita sua Libro prope fin. (p. 39. Hav.) Henkium sine dubitatione edere debuisse: καὶ πολλὰ δὲ ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Schaef.

ἐφόνευσεν ἐν κυνηγεσίῳ ὁ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς ὁ Πυγμαλίων, διαφθονούμενος αὐτῷ ὡς πολυευπόρῳ καὶ δυνάστῃ. Idem similiter narrans Ioannes Malala p. 206. Oxon. divise dat: διαφθονούμενος αὐτῷ ὡς πολὺ εὐπόρῳ καὶ κελεύοντι πάσῃ τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ. quod Chilmeadus, cui Cedrenus ad manus erat, corrigere debebat. — Πολυεύχετος. Homer. Hymn. in Cerer. v. 165.

ὀψίγονος τρέφεται, πολυεύχετος, ἀσπάσιός τε.

V. Ruhnken. ad v. 220. — Πολύζωος. Habet Manetho IV. v. 516. — Πολυήλιος. In Scholiis ad Euripid. Androm. v. 535. Barn. — Πολυΐψιος. V. Heynius ad Homer. Il. T. IV. p. 590. Nec talibus Thesaurum Gr. L. recte carere opinor. — Πολυκήριος. Habet Nicander Ther. p. 12. v. ult. ed. Paris. 1622. Item Epigramma ap. Muratorium, quod nuper tractavit Iacobsius ad Anthol. Gr. III. 2. p. 308. — Πολύκλινος. Heliodorus p. 198. Cor. εἰ μή τις τυγχάνεις τῶν πολυκλίνους οἴκους ἐπιζητούντων. — Πολυκριθᾶν. Eustathius ad Homer. Il. p. 658. 43. (524. 39.) Ἀκοστῆσαι δὲ, τὸ πολυκριθῆσαι. [Lexicis adde κριθοπώλης, quam vocem reperias in Hippiatricis p. 4. de quo loco v. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 379. b.] — Πολύκυκος. Porphyrius ad Homer. Il. II. v. 145. p. 232. Wassenb. Τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολύκυκόν ἐστι καὶ ταραχῶδες. — Πολυκύμαντος. Hesychius T. I. c. 213. Ἀκύμονος. πολυκαμάτου, ἢ πολυκύμονος. „πολυκυμάντου corrigi debebat, non πολυκυμάτου." Valckenarius Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 225. C. — Πολυκώτιλος. „Simonides apud Etym. M. p. 813. l. 8. et Eustath. ad Od. T. p. 1875. [40. p. 710. 44.] Εὖτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι, χλωραύχενες, εἰαριναί." Ruhnkenius Epist. Crit. p. 82. — Πολυλαμπής. Selenita in Luciani Vera Historia T. II. p. 86. — Πολυμανής. V. Epigr. adespot. VIII. extr. — Πολυμετάβολος. Timaeus Lex. Plat. p. 204. Παλίμβολος. ὕποπτος καὶ ὕπουλος, πολυμετάβολός τε, καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων. — Πολυμνήστειος. Aristophanes Equit. v. 1285.

καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.

V. ibi Schol. et Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 90. — [Πολύξαντος. Archias XXX. v. 6.

κῦμα πολυξάντους σ' ὦσεν ἐπὶ ψαμάθους.

si vere correxit Toupius l. c. p. 100. quod dubitat Iacobsius II. 1. p. 269. s. non dubitat Huschkius Anal. Crit. p. 296. Ceterum illius poëmatii distichorum tertii quartique ordo invertendus, quod Guietum, vulgari ordine, ut oportebat, offensum (v. Iacobs. III. 2. p. 474.), non vidisse miror.] — Πολυοινεῖν. Homer. Hymn. in Mercur. v. 91.

ἦ πολυοινήσεις, εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέρῃσι.

ex emendatione Ilgenii, quem vide p. 383. — Πολυπείρως. In Scholiis ad Theocriti Id. XV. v. 48. — Πολυπλαγκτοσύνη. Manetho IV. v. 222.

καὶ πολυπλαγκτοσύνης ἐπιβήτορας, οἰκτροκελεύθους.

[Infer Lexicis οἰκτροκέλευθος: itemque simile compositum οἰκτρομέλαθρος, quo idem l. IV. v. 33. utitur.] — Πολυπλούσιος. Habet Cyrillus in Lexico ap. Valckenar. Animadverſ. ad Ammon. p. 187. — Πολυπόδης. Bianor II.

Ἀκταίην παρὰ θῖνα, διαυγέος ἔνδοθεν ἅλμας
ἰχθύα πουλυπόδην ἴδρακεν ἰχθυβόλος.

Antiphilus XXIII.

Αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν ὑποπλώοντα λαθραίη
εἰρεσίη Φαίδων εἴσιδε πουλυπόδην.

— Πόλυπος. Antipater Theſſal. XLIV.

Πούλυπος εἰναλίη ποτ' ἐπὶ προβλῆτι τανυσθεὶς
ἠελίῳ ψύχειν πολλὸν ἀνῆκε πόδα.

Iſidorus Aegeat. I.

Πούλυπον ἀγρεύσας ποτὲ Τύννιχος, ἐξ ἁλὸς εἰς γῆν
ἔῤῥιψεν, δείσας θηρὸς ἱμαντοπέδην.

[In Athenaeo T. II. p. 363. corrig. πολύπουν.] — Πολυπρώτιστος. Homerus Il. II. v. 702.

νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.

Euſtathius p. 326. 12. (246. 50.) Τὸ δὲ πολὺ πρώτιστον, τινὰ τῶν ἀντιγράφων πολυπρώτιστον ὑφὲν γράφουσι. — Πολύπυρος, a πῦρ. Aeſchylus Prom. v. 885. Br.

— — οἴστρου δ' ἄρδις
χρίει μ' ἄπυρος.

Scholiaſtes: Ἄπυρος. πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τοῦ πάθους. quam interpretationem cum Alberto Schultenſio probat Valckenarius Adnotat. in Adonias. Theocrit. p. 227. B. C. — Πολυσέβαστος. Crinagoras XXI. v. 3. Καῖσαρ ὁ πουλυσέβαστος. — Πολυσημάντωρ. Homer. Hymn. in Cerer. v. 31.

πατροκασίγνητος πολυσημάντωρ Πολυδέγμων.

Add. v. 84. 376. — Πολύσκηπτρος. Agathias Prooem. in Epigr. v. 63. (Iacobſ. Prolegom. in Anthol. Gr. p. LV.)

καὶ καμάτους μέλψεις πολυσκήπτρου βασιλῆος.

— Πολύσχημος. Ariſtaenetus I. ep. 26. ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης χειρὶ πολυσχήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη. Baſtius in Specim. n. edit. Ariſtaen. p. 29. „Vocabulo πολύσχημος augenda ſunt lexica." [Idem ſtatim: „Caeterum in univerſum notent tirones, adiectiva exeuntia in σχημος non niſi in recentioribus fere ſcriptoribus inveniri." Mox: „Antiquiores Graeci utuntur forma in ων." Sed Euripides Hec. v. 573. Porſ. utitur adverbio εὐσχήμως.] — Πολυταρβής. Epigramma in Huſchkii Anal. Crit. p. 278. πολυταρβέα χεῖρα τιταίνεις. — Πολυτέχνης. Solon V. v. 49. in Gnom. Poët. Gr. p. 75. Br.

ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἔργα δαεὶς, χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.

— Πολύτμητος. Antiphilus in Huſchkii Anal. Crit. p. 225. et

Iacobsii Comment. ad Anthol. Gr. II. 2. p. 412.

Κὴν τείνῃς ξανθόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς

χρῶτα, — — — — —

— Πολυφάσματος. Oraculum ap. Eusebium Praeparat. Euang. IV. extr. p. 175. C.

Ἠδ' ἐγώ εἰμι κόρη πολυφάσματος, οὐρανόφοιτος.

— Πολυφήτωρ. Homerus Il. IX. v. 404.

οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει.

Schol. Ven. ἀφήτορος — ἢ τοῦ πολυφήτορος, τουτέστι τοῦ πολλὰς φήμας ἀφιέντος, ὃ καὶ ἄμεινον. Insere haec Valckenarianis in praeclara illa a Theocriteis Digressione ante Ἀχανής, p. 231. — Πολυχαρίδης. Aristophanes Lysistr. v. 1098. 1242. ὦ πολυχαρίδα. Brunckius in Supplem. T. III. p. 179. „— liquet vocem πολυχαρίδας non esse nomen proprium, sed blandam compellationem, qua utebantur Lacones." Iam antea viro egregio probabilius visum erat, „id nomen non esse proprium viri, sed blande compellandi vocabulum." T. I. p. 71. — Πολύχεσος. Trimeter aut Comicus aut, quod magis placet, Satyricus, quem vulgo habent pro loco scriptoris prosaici, in Suida T. I. p. 262. (coll. T. III. p. 663. Iac Gronov. Emendat. in Suida p. 59. Toup. Emendat. in Suidam T. II. p. 373. et Porson. Append. p. 481.):

Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.

ubi quod libri aliquot legunt πάθους, suspicor versum a poëta sic scriptum esse:

Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου παθήματος.

— [Πολύψαμμος Codicis Vaticani in Archiae Epigr. XXX. Toupius mutavit in πολύξαντος. V. supra.] — Πολύψοφος. Paulus Silent. LXXIV. v. 51.

πέμπει λίθους θειώδεις, πολυψόφους, βροντώδεις.

[Βροντώδης Lexica non magis habent.] — Πολύωρος. Stobaeus Serm. LXIII. extr. p. 409. 10. οἶνον πιεῖν ἁδὺν καὶ πολύωρον. „Gesnerus in margine legendum suspicatur: πολυφόρον. Perperam, si quid video. Οἶνος πολύωρος est *vinum vetustum*. Homer. Ἰλ. σ. 351.

Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο.

ubi Eustathius p. 1199. 16. Ἔλαιον δὲ ἐννέωρον τὸ ἐνναετές· ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός. (Schol. ὧρος γὰρ ὁ χρόνος. eadem significatione. v. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 178. 407.)" Iacobsius Animadvers. in Stobaeum p. 268. Lexicon Cyrilli Alex. in Matthaei Glossar. Gr. minor. T. I. p. 47. Ὧρος· ὁ καιρὸς, ἢ ὁ ἐνιαυτός. ubi v. editorem. — Πολυώροφος. Eustathius ad Homer. Il. p. 640. 1. (499. 10.) ὑπερῴους, πολυεύγους, πολυωρόφους. Proba haec forma. Herodotus I. c. 180. οἰκιέων τριωρόφων τε καὶ τετρωρόφων. ubi al. τριορόφων et τετρορ. In Nostri Arte Rhetor. I. 3. Schottus bene secutus est libros πεντώροφα καὶ ἑξώροφα habentes. Add. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 666. a. Schaef.

ὥραν ὄψεως εὐμόρφου καὶ κάλλος ἡδόνης ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βούληται, τῶν δὲ φωνηέντων τοῖς κρατίστοις χρήσεται, καὶ τῶν ἡμιφώνων τοῖς μαλακωτάτοις, καὶ οὐ καταπυκνώσει τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβὰς, οὐδὲ συγκόψει τοὺς ἤχους, παρατιθεὶς ἀλλήλοις τὰ δυσέκφορα, πραεῖαν δέ τινα ποιήσει τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμάτων καὶ ῥέουσαν ἀλύπως διὰ τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει ταυτί·

Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

ὥραν — καὶ κάλλος] Passim haec iunguntur ex abundanti: nam significatione vix ac ne vix quidem differunt. Xenophon Sympos. VII. 3. τοὺς καλοὺς καὶ ὡραίους θεωρεῖν. Longus p. 94. Vill. καλὴ καὶ ὡραία κόρη. Non male Interpres: *honesta atque formosa puella*, si *honesta* de specie intellexit. Similiter Athenaeus T. I. p. 77. πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν. Minus recte Interpres: *cum formosus esset et florente aetate.* Schaef.

κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν] Ἐπαγωγὸς h. l. est δεινὸς ἐπάγειν, sive simpliciter ἐπάγων, *afferens*: quae significatio non protrita. Sic Aeschylus ap. Strabonem T. IV. p. 192. μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. Thomas Mag. p. 331. Ἐπαγωγὸς οὐ μόνον ὁ ἕλκων εἰς εὔνοιαν, — ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστής. Vulgari significatione Rhetor de Isocr. p. 541. R. καίτοιγε ἀνθηρός ἐστιν, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων Ἰσοκράτης. quomodo Heliodorus p. 92. Cor. Αἰγύπτιον γὰρ ἄκουσμα καὶ διήγημα πᾶν Ἑλληνικῆς ἀκοῆς ἐπαγωγότατον. Schaef.

καταπυκνώσει] καταπυκνοῖ et mox συγκόπτει Reg. 1. et Colb. Sed si vera sit lectio, caetera etiam fut. temp. mutanda sunt. Huds. *Var. Lect.* Futurum in talibus recte ponitur. Significat, aliquid *fieri solere*. Itaque h. l. χρήσεται valet *uti solet*: eodemque modo cetera intelligenda. Dioscorides Epigr. XX. v. 5.

εἰς πῦρ ἡρώων ὁ πολὺς πόνος.
ἐν γὰρ ἀμούσοις
καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξετ'
ἀοιδότερον. *)

Al. item praesens φθέγγετ'. minus recte. Sic alibi etiam in hoc futurorum usu libri fluctuan-

*) Notandus hic comparativus, quo utitur etiam Arcesilaus Epigr. I. v. 4.
ἔσσεται εἰσαῦτις πολλὸν ἀοιδοτέρη.
Schaef.

praeſtantiſſimus, ſi quando vultus pulcherrimi venuſtatem, aut formam voluptati inducendae accommodam exhibere ſtatuit, vocalium optimis utitur, et ſemivocalium molliſſimis: non ille mutis denſat ſyllabas, non ſonos praeſcindit, non ſecum prolatu aſperrima coniungit; ſed lenem quandam profert literarum ſtructuram, noſtras aures ſine moleſtia ſuaviter permeantem: quo in genere ſunt haec:

Penelope thalamum, prudens regina, relinquit,
Formoſae Veneri ſimilis, pulchraeve Dianae.

tur. V. Fiſcher. ad Platon. Euthyphr. p. 47. et Zeun. ad Xenoph. Memor. p. 136. Schaef.

καταπυκνώσει] Mox: καὶ καταπυκνώσει τούτοις τὰς συλλαβάς. Diodorus Sic. III. c. 44. πάσας δ' ἐλαίαις καταπεπυκνῶσθαι διαφόροις τῶν παρ' ἡμῖν. L. XVIII. c. 71. θύρας γὰρ μεγάλας πλείονας ἥλοις ὀξέσι καταπυκνώσας, κ. τ. λ. Hinc ſubſtantivum καταπύκνωσις, quo Lexica augenda. Alciphron III. ep. 55. p. 410. ſ. Bergl. λέγων τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, καὶ τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου.*) ubi Berglerus de Epicureo uſu verbi καταπυκνοῦν. Notabili ſtructura Apollonius de Synt. p. 56. 5. ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν. Scripſitne Grammaticus: κατάπυκνός ἐστι τῇ τοῦ τ χρήσει. Photius Lex. c. 159. Λεύκωμα, τοῖχός ἐστι γύψῳ ἀληλιμμένος. Al. τοῖχος ἐπὶ γ. ά. Schaef.

τὴν ἁρμονίαν] Hudſoniana et Reiskiana carent articulo: negligentiâ, puto, operarum. Schaef.

Ἡ δ' ἴεν] Deſumpti ſunt ex Odyſſ. τ. v. 53. Alter ρ. v. 36. ibi etenim, Βῆ δ' ἰέναι θαλάμοιο. Proxime ſequentes ex Odyſſ. ζ. v. 163. Vltimi ex λ. v. 280. ſed pro διὰ κάλλος edit. Homeri vulgatae habent μετὰ κάλλος; quo modo legit et codex Colbertinus. Vpt. Il. XX. v. 235. κάλλεος εἵνεκα οἷο. Schaef.

*) i. e. τῆς ἡδονῆς. In Plutarchi Mor. T. I. p. 357. Codicum non paucorum auctoritate legendum: δεῖ μήτε τὸ χαῖρον ἐφ' οἷς ἁμαρτάνουσιν, ἀργὸν εἶναι, μήτε τὸ λυπούμενον ἐφ' οἷς κατορθοῦσιν. Euripides Hec. v. 303. Porſ.

Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.

Musgravius: „τῷ θυμουμένῳ. Recte Interpretes *prae ira*. Sic τὸ ἡδόμενον et τὸ χαῖρον. Plut. Op. Mor. p. 2000. τῷ σεβομένῳ καὶ τιμῶντι. Ibid. p. 2020." Schaef.

118 καὶ,

Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

καὶ,

Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.

Ὅταν δὲ οἰκτρὰν, ἢ φοβερὰν, ἢ ἀγέρωχον ὄψιν εἰσάγῃ, τῶν τε φωνηέντων οὐ τὰ κράτιστα θήσει, ἀλλὰ τῶν ψοφοειδῶν, ἢ ἀφώνων τὰ δυσεκφορώτατα λήψεται, καὶ καταπυκνώσει τούτοις τὰς συλλαβὰς, οἷά ἐστι ταυτί·

Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἅλμῃ.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.

Ποταμῶν δέ γε σύρρυσιν εἰς χωρίον ἓν, καὶ πάταγον ὑδάτων ἀναμισγομένων ἐκμιμήσασθαι τῇ λέξει βουλόμενος, οὐκ ἔτι λείας συλλαβὰς, ἀλλ' ἰσχυρὰς καὶ ἀντιτύπους θήσει·

Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ.

Recentiores Poëtae editiones utrobique: Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλ. Tum Wolfiana Ἰακῶς, χρυσέη. V. Brunckius ad Apollon. Rhod. p. 180. s. qui tamen nollem composuisset quae diversi sunt generis. In Apollonio quidem revocandum vere Ionicum θάμβευν. In Theognide ipse Brunckius postmodum recte edidit Θεύγνιδος. Sunt haec Ionicae dialecto cum Dorica communia. V. Valckenar. ad Theocr. Dec. Eidyll. p. 54. s. Νευτίμα in Persae Epigr. IV. v. 3. SCHAEF.

νέον ἔρνος] Nausicaam tenerae proceraeque palmae poeta comparat. *Homericus Vlysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dixit; hodie monstrant eandem.* Cicero 1. de Legibus. VPT.

τῶν τε φανηέντων] Videtur τε hoc loco abundare: quo sublato facilior erit structura. VPT.

Malim, servatâ encliticâ, mox

et:

Talem equidem Delo, ſacratam ad Apollinis aram,
Frondentem palmae ramum proſerpere vidi.

et:

Et Chlorin vidi formoſam, quam ſibi Neleus
Duxerat, egregio vultu, ſine dote, puellam.

Quum vero miſerabilem, aut horrendam, aut arrogantem ſpeciem inducit, non optimas iam inſerit vocalium, ſed quae ſonantiſſimae ſunt, aut mutarum ſibi eligit prolatu aſperrimas, iisque ſyllabas condenſat: cuiusmodi haec ſunt:

Horridus apparet cultu, confectus ab undis.
Triſtia fulſerunt Phorcynidos ora Meduſae,
Horrendo adſpectu: circum Terrorque Metusque.

Fluviorum praeterea concurſum in eundem locum, et aquarum ſonitum ſe commiſcentium, dictione imitari atque exprimere laborans, non iam laeves ſyllabas, ſed robuſtas et ſono duriori concurſantes adhibet:

Non ſecus hyberni ſummis de montibus amnes
Permiſtas volvunt plenis convallibus undas.

Sic ſcribere: ἀλλὰ τῶν ψοφοειδῶν, ἀφώνων τε τὰ δυσεκφορώτατα λήψεται. ἢ, quod legitur ante ἀφώνων, natum ſuſpicor ex litera poſtrema vocis antecedentis. V. Meletem. Crit. p. 11. Copula autem per librariorum ſocordiam ſaepiſſime excidit: qui error hoc loco proclivior etiam fuit, cum ſequeretur continuo perſimilis vocula, τά. Conf. Porſon. ad Euripid. Hecub. v. 1149. SCHAEF.

Σμερδαλέος] Locus ex Odyſſ. ζ. v. 137. deſumptus eſt. Sed inter hunc forſan et ſequentes verſus copulativa καὶ deſideratur, ut iam [in edit. 3.] appoſui; qui Iliad. λ. v. 36. occurrunt. Mox adeo pro compoſito ſimplex μισγομένων legunt et Reg. 1. et Colb. VPT.

ἐπὶ] Vptóni tertia ἔπι. SCHAEF.

μισγάγγειαν] Scribitur etiam μισγάγκειαν: ut ſignificetur locus, in quo μίσγονται τὰ ἄγκεα,

Βιαζόμενον δέ τινα πρὸς ἐναντίον ῥεῦμα ποταμοῦ μετὰ τῶν ὅπλων, καὶ τὰ μὲν ἀντέχοντα, τὰ δὲ ὑποφερόμενον εἰσάγων, ἀνακοπάς τε ποιήσει συλλαβῶν, καὶ ἀναβολὰς χρόνων, καὶ ἀντιστηριγμοὺς γραμμάτων·

Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίζεσθαι. —

Ἀραττομένων δὲ περὶ πέτρας ἀνθρώπων ψόφον τε καὶ μόρον οἰκτρὸν ἐνδεικνύμενος, ἐπὶ τῶν ἀηδεστάτων τε καὶ

id eſt, in quo miſcentur ſeu coniunguntur valles, convallis. Sylb.

Locus eſt Iliad. δ. v. 452. ubi pro ὄμβριμον, ὄβριμον ſcribitur. Vpt.

Scripſi μισγάγκειαν, quae forma ſola probanda. Foedius etiam corruptum Heſychii μισαγγία T. II. c. 606. Sic ἄγγος et ἄγκος confuſa in Euripidis Iphig. Taur. v. 960. ubi v. Markland. p. 346. item in Herodoti Erat. c. 74. extr. ubi v. Weſſeling. p. 472. „Significat autem [μισγάγκεια] *convallem aquoſam et paluſtrem montibus interiectam, quae delatos inde torrentes recipiat.*“ Hemſterhuſius ad Lucian. p. 508. b. Schaef.

τὰ μὲν —, τὰ δὲ —] *nunc* —, *nunc* —. Sic paſſim hae formulae de tempore dicuntur, vel iunctae, ut hic, vel ſola prior, ſequente alia tempus ſignificante. Herodotus III. c. 85. extr. καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιήγαγε (al. bene περιῆγεν) ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ, ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ· τέλος δὲ ἐπῆκε ὀχεῦσαι τὴν ἵππον. ubi cave iungas τὰ πολλά. Verte: *et primum quidem ſaepius etc.* Schaef.

ὑποφερόμενον] Longus p. 42. Vill. ταχὺ δὴ μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν [τὴν ναῦν] ὑπήνεγκεν ἡ παλίῤῥοια τοῦ κύματος, καὶ ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. p. 90. Ἡ ναῦς — μακρὰν τῆς γῆς ὑπηνέχθη πνεύματι. Metaphorico ſenſu Plutarchus Mor. T. I. p. 274. Σφόδρα δὲ ἐμφανῶς ἀνακαλεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς ὑποφερομένους. Interpres: *Sed et huiusmodi vehementer revocant in peius ſublabentes.* Schaef.

ἀνακοπάς] Idem fere et Longinus habet de Euripide, Dircen a tauro raptatam deſcribente. Ἔστι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα, ἁδρότερον δὲ γέγονε τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ' οἷον ἀποκύλισμά τι φέρεσθαι, ἀλλὰ στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος. Vpt.

ἀνακοπάς — συλλαβῶν] Interpres: *ſyllabarum eliſiones.* Imo

Quin et ſub armis quendam vi fluminis adverſi impulſum, modo ſe ſustentantem, modo impetu delatum, ubi inducit, ſyllabarum eliſiones habet, temporum intervalla, et literarum crebra ſulcimenta:

Peliden fremitu immani circúmſtetit unda,
Et clypeo incumbens urgebat fluctibus amnis,
Nec poterat ſtabilire pedes.

Quorundam vero hominum, capitibus hinc illinc ad ſaxa alliſis,, fragorem et interitum miſerabilem ostenſurus,

eſt: *colliſus ſyllabarum ſe inter ſe retundentium nec laevi iunctura coëuntium.* Rhetor de vi dic. in Demoſth. p. 1070. Reisk. ἀνακοπὰς καὶ ἀντιστηριγμοὺς λαμβάνειν καὶ τραχύτητας ἐν ταῖς συμπλοκαῖς τῶν ὀνομάτων ἐπισυφούσας τὴν ἀκοὴν ἡσυχῇ βούλεται. Schaef.

ἀντιστηριγμοὺς] Vide Longinum §. 39. et Dionyſium ipſum p. 38. v. 9. Huds. *Annot.*

Interpres: *crebra ſulcimenta.* Voluit, opinor, *contraria ſulcimenta.* Melius: *reniſus.* Ceterum vocem ἀντιστηριγμὸς ex Dionyſii Rhetoricis primus Schneiderus Lexicis intulit, cum dudum habuiſſent cognatam ἀντιστήριγμα. [Sic formae pridem receptae κιθάρισμα nuper addita eſt, ſed, quod nollem factum, tacito auctore, altera κιθαρισμός. Legitur haec in Inſcriptione III. Appendicis ad Marmora Academiae Oxonienſis p. 10. ubi v. Maittair. p. 11. b.] Schaef.

Δεινὸν] Ex Iliad. φ. v. 240. Sed pro στηρίζεσθαι, vulgatae habent editiones Homeri στηρίξασθαι: quae lectio videtur melior, eo quod durius quiddam ſonat; nec dubitavi iam in contextum recipere. Upt. In prima editione στηρίζεσθαι ſervaverat, quod in altera tertiaque recte mutaſſe virum doctiſſimum in στηρίξασθαι opinor: neque enim illud deputem variam lectionem, ſed merum ſcribae παρόραμα. Millies commutatae per negligentiam librariorum literae α et ε, item ζ et ξ. „Nihil frequentius earum literarum [ζ et ξ] confuſione.“ Heringa Obſervat. p. 123. Add. Brunck. ad Ariſtophan. Equit. v. 294. et Baſt. in Epiſt. Crit. ad Boiſſon. p. 13 196. In Manethonis Apoteleſm. II. v. 55. ſine dubitatione corrigendum ἐζώσαντο. Minus recte de h. l. Dorvillius ad Chariton. p. 727. rectius p. 783. Schaef.

περὶ πέτρας] Malim πρὸς πέτρας. Diodorus Sic. III. c. 44. τοῦ δὲ κύματος τὸ μὲν πρὸς μεγάλας πέτρας ἀραττόμενον εἰς ὕψος ἵσταται. Schaef.

μόρον οἰκτρὸν] Antiquit. Rom. T. II. p. 1051. τὸν οἴκτιστον μο-

κακοφωνοτάτων χρονιεῖ γραμμάτων, οὐδαμῇ λεαίνων τὴν κατασκευὴν, οὐδὲ ἡδύνων·

Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας, ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν, εἰ πάντων παραδείγματα βουλοίμην φέρειν καὶ κατὰ τὸν τόπον τόνδε, ὧν ἄν τις ἀπαιτήσειεν· ὥστε ἀρκεσθεὶς τοῖς εἰρημένοις, ἐπὶ τὰ ἑξῆς μεταβήσομαι. Φημὶ δὲ τὸν βουλόμενον ἐργάσασθαι λέξιν καλὴν, ἐν τῷ συντιθέναι τὰς φωνὰς, ὅσα καλλιλογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἢ σεμνότητα

ρον ἀποθανεῖν σὺν αἰκίαις καὶ βασάνοις. Herodotus I. c. 117. τέῳ δὴ μόρῳ τὸν παῖδα κατεχρήσαο, κ. τ. λ. Paullo post: καὶ τοιούτῳ μόρῳ ἐχρήσατο ὁ παῖς. Plurali, quem raro reperias, utitur Pſeudophalaris ep. 5. extr. κοινῇ μὲν γὰρ ἅπαντας ἀνθρώπους ἠδίκει, καθ' ὃ τοιούτους ἐπενόει μόρους. Altera ſignificatione, qua *fatum* indicat, legitur in Oraculo Laïi:

τέξεις μὲν φίλον υἱόν· ἀτὰρ τόδε
σοι μόρος ἔσται.

pro quo al. eadem vi:

δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστί.

[Hoc rectius quam quod alii habent: ἀτάρ σε π. ἐ. Prima enim vocis πεπρωμένος in heroicis, quod meminerim, nusquam corripitur.] Oraculum ap. Herodot. IX. c. 43.

τῇ πολλοὶ πεσέονται ὑπὲρ Λάχεσίν τε μόρον τε
τοξοφόρων Μήδων, ὅταν αἴσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ.

ut locus, qui vulgo laborat ab interpunctione, diſtinguendus eſt. Schaef.

χρονιεῖ] Activi uſus pervulgatus: longe rarior medii. V. Coray ad Theophraſti Charact. p. 244. Παθητικῶς Noſter Antiquit. Rom. T. I. p. 419. ſ. ὅ,τι πολλοῖς συνέβη παθεῖν ἐν ταῖς πολυανθρώποις καὶ χρονιζομέναις συνωμοσίαις. Schaef.

Σὺν δὲ δύω] Ex Odyſſ. ι. v. 289. haec deſumpta ſunt. Ita quoque egregie Virgilius [l. 5. Aen. v. 478. Huds.]:

— — *durosque reductâ*
Libravit dextrâ media inter cornua caestus
Arduus, effractoque illiſit in oſſa cerebro.

Quis non, perlectis his verſibus, literarum aſperitate delectatur, quae ſonum, qualem oſſa edunt effracta, mirabili artificio exprimunt? Upt.

Πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν] Antiquit. Rom. T. I. p. 249. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῆς εἰς τὸ δαιμόνιον ὀλιγωρίας, ᾗ χρῶνταί τινες ἐν τοῖς

insuavissimis maleque sonantibus literis immoratur, nusquam structuram laevigat, nusquam suavitate perfundit:

Prensa manu, ut catulos, scopulis duo corpora fregit:
Fluxit humi cerebrum, et rorabat sanguine tellus.

Immensi laboris res esset, si omnium vellem exempla recensere, quae huc pertineant, et a nonnullis fortasse reposcantur: his igitur, quae dicta sunt, contentus, ad reliqua transibo. Dico autem, eum, qui vult orationem quam pulcherrimam elaborare, in struendis vocibus eiusmodi nomina in unum colligere debere, quae elegantiam, aut

καθ' ἡμᾶς χρόνοις, πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν. T. II. p. 1034. καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ αὐθάδη διεπράξατο, περὶ ὧν πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν. ut scribendum ex Codice Vaticano. Sicque etiam T. III. p. 1484. malim: ἃ πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν. SCHAEF.

καὶ] F. τῶν, aut alias deest aliquid. REISK. Malim copulam delere, natam illam, opinor, ex praepositione quae sequitur. Conf. Meletem. Crit. p. 119. Mox Hudsoniana vitiose habet ἐπαιτήσειεν, oscitanter sequente Reiskiana. SCHAEF.

ἐργάσασθαι] Aoristus pro praesenti tempore ponitur. [Vid. Thomas Mag. p. 159. f. ubi Drakenbrochii a Grammatici sensu mire aberrantis notam plane ἀπροσδιόνυσον Bernardus omittere debebat. Noster Antiquit. Rom. T. II. p. 1013. extr. εἰ βούλεται κοινωνοὺς τῶν κινδύνων ἕξειν. Magistri canonem tuetur liber Vaticanus ἔχειν habens. Conf. Brunck. ad Theognid. v. 187. Sed in Herodoto IV. c. 111. extr. sine scripturae varietate legas: βουλόμενοι ἐξ αὐτέων παῖδας ἐγγενήσεσθαι. V. Wesseling. ad h. l. SCHAEF.] Mox pro εἰς τοῦτο, legendum forsan εἰς ταυτὸ συνάγειν. Verum haec sententia mihi videtur esse mutila, et verbum aliquod, puta δεῖν, a quo pendeat Infinit. συνάγειν, desiderari. Ita Sect. 6. Παραπλήσιά φημι δεῖν ποιεῖν καὶ τοὺς μέλλοντας εὖ συνθήσειν τὰ τοῦ λόγου μόρια. VPT. Εἰς τοῦτο non solicitem. Est pro εἰς τὸ συντιθέναι τὰς φωνάς, εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς λέξεως. Neque mutilam dixerim sententiam, cum δεῖν, quod Vptono videtur desiderari ad eius integritatem, non addendum sit, sed subaudiendum. V. Bosii Ellipses Verbor. v. Δεῖν. Palladas IV.

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι, λέγουσαι
εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρᾶν λείψανον ἡλικίης.

ubi monuit Iacobsius. SCHAEF.

περιείληφεν ὀνόματα, εἰς τοῦτο συνάγειν. Εἴρηται δὲ τινα περὶ τούτων καὶ Θεοφράστῳ τῷ φιλοσόφῳ κοινότερον ἐν τοῖς περὶ Λέξεως, ἔνθα ὁρίζει, τίνα ὀνόματα φύσει καλὰ, παραδείγματος ἕνεκα, ὧν συντιθεμένων, καλὴν οἴεται καὶ μεγαλοπρεπῆ γενήσεσθαι τὴν φράσιν, καὶ αὖθις ἕτερα μικρὰ καὶ ταπεινὰ, ἐξ ὧν οὔτε ποίημα χρηστὸν ἔσεσθαί φησιν, οὔτε λόγον. Καὶ μὰ Δία οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τῷ ἀνδρὶ εἴρηται. Εἰ μὲν οὖν ἐγχωροίη πάντα εἶναι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ὑφ' ὧν μέλλει δηλοῦσθαι τὸ πρᾶγμα, εὔφωνά τε καὶ
122 καλλιῤῥήμονα, μανίας ἔργον ζητεῖν τὰ χείρω· εἰ δὲ

ἐν τοῖς περὶ Λέξεως] Huius meminit et in Lysia: quin et Demetrius §. 175. ex hoc Theophrasti (ut videtur) libello ἀποσπασμάτιον quoddam affert. Hvds. *Var. Lect.*

Hujus libri meminit Dionysius in Lysia, ubi a Theophrasto reprehenditur: quin et Demetrius Sect. 175. ex hoc Theophrasti libello pulcra definit vocabula: Ὡρίσατο δ' αὐτὰ Θεόφραστος οὕτως· Κάλλος ὀνόματός ἐστι, τὸ πρὸς τὴν ἀκοὴν ἢ πρὸς τὴν ὄψιν ἡδύ· ἢ τὸ τῇ διανοίᾳ ἔντιμον. Hic prius vocabatur Tyrtamus, διὰ δὲ τὸ θείως φράζειν, ut scribit Suidas, ὑπὸ Ἀριστοτέλους ἐκλήθη Εὔφραστος, εἶτα Θεόφραστος. Vpt.

μικρὰ] Hudsoniana πικρὰ, qui typothetae error post in Reiskianam transiit. Schaef.

οὔτε ποίημα — οὔτε λόγον] Aristoteles Rhetor. III. 3. ἐν μὲν γὰρ ποιήσει πρέπει γάλα λευκὸν εἰπεῖν· ἐν δὲ λόγῳ, τὰ μὲν ἀπρεπέστερα. Ibid. c. 4. in. Χρήσιμον δὲ ἡ εἰκὼν καὶ ἐν λόγῳ· ὀλιγάκις δέ· ποιητικὸν γάρ. Demetrius de Elocut. IV. οὔτε δὴ τὸ μῆκος τῶν κώλων πρέπον τοῖς λόγοις διὰ τὴν ἀμετρίαν, οὔτε ἡ μικρότης. ubi mox malim καὶ κατακεκερματ. [Obiter moneo, participiis illis iota iam in H. Stephani Thes. Gr. L. T. II. c. 104. D. subscriptum legi. Non opus. V. Not. et Emendat. in Longi Pastor. p. 367. s. Notatis ibi addo nunc haec. Pausanias X. c. 25. ἐοίκασιν ἀνασκοπούμενοι τὸ Ἑλένης εἶδος. Lucianus T. III. p. 366. πάνυ ἀδικουμένῃ ἐοικυῖα. Reitzius: „Sic bene Fl. P. aliaeque. ἀδικουμένη sine puncto male I. V2." Cur igitur, o bone, non correxisti p. 385. σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων: neque p. 521. s. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὢν ὧδε βεβουλευμένος? Quod igitur ad Longum p. 428. in Euripid. Alcest. v. 1071. Musgr. corrigendum censui νέᾳ — πρέ-

magnificum quiddam ac grande, prae se ferant. De quibus a Theophrasto philosopho communius dictum est, in libello *de dictione:* quo ille, natura quae pulchrae sunt voces, definit, (ex. gr. quibus coniunctis, pulchram evasuram arbitratur et magnificam locutionem) et quaedam contra vocabula esse omnino humilia atque abiecta, a quibus nec poëma, nec orationem ullius pretii constitui posse asserit. Nec mehercule abs re haec literis vir ille prodidit. Nam si ita res haberet, ut omnes orationis partes, quibus vitae negotia exprimantur, sonorae fuerint et venustate plenae, amentiae esset deteriores quaerere: sin vero

πει, cum etiam huic verbo nominativus recte iungi videatur, nunc ἀνατίθεμαι.] Pausanias X. c. 26. *Ξενοδίκης δὲ μνημονεύσαντα οὐκ οἶδα οὔτε ποιητήν, οὔτε ὅσοι λόγων συνθέται.* Philostratus Her. p. 50. Boiss. *οὔτε γὰρ ποιητῇ εἴρηταί πω, οὔτε ἐς λόγον τινὰ τῶν Τρωϊκῶν ἥκει.* [ubi in transcursu notetur constructio paullo rarior *λόγος τῶν Τρωϊκῶν*, i. e. *λ. περὶ τ. Τρ.* V. Musgr. ad Euripid. Ion. v. 650. quaeque ego nuper ad Bosii Ellipses p. 735. congessi. Cicero in Verr. Act. II. L. III. c. 44. *Sed mihi Aetnensium brevis est oratio.* Paullo ante: *De Aetnensibus perpauca dicam.* Ernestius: „*Aetnensium oratio.* int. de Aetnensibus. Sic et Graeci solent, saepius Latinis.“] Eodem sensu eademque plane oppositione Latini scriptores *oratio* usurpant. Quintilianus Inst. Or. VIII, 6, 66. *Poëtae quidem etiam verborum divisionem faciunt et transgressionem,*

— — Hyberboreo septem
subiecta trioni.

quod oratio nequaquam recipiet. Spartianus Adrian. c. 15. *oratione et versu promptissimus.* Sic Graeci utuntur adiectivo *λογικὸς*, opponentes illi *ποιητικός*. V. supra p. 135. Conf. Aristoxen. p. 9. 10. qui p. 18. habet *λογώδης*, qua voce Lexica augenda. Schaef.

μανίας ἔργον] Parum compta videtur haec lectio, quam luxatam arbitror. Locus erit facilior, si quis hoc modo legat: *μανίας ἂν εἴη ἔργον ζητεῖν*, seu *μανίας ἂν ἔργον εἴη ζητεῖν τὰ χείρω·* *εἴη* mox post *ἀδύνατον* e contextu sublato. Atque ita Chrysost. in secunda ad Genesin Homilia, *τῆς ἐσχάτης παραφροσύνης ἂν εἴη σημεῖον.* Upt. Sana est vulgata. Ad *μανίας ἔργον* subaudi *ἐστί*: qui modus ne quem offendat post optativum *ἐγχωροίη* positus, re-

ἀδύνατον εἴη τοῦτο, ὥσπερ ἐπὶ πολλῶν ἔχει, τῇ πλοκῇ καὶ μίξει καὶ παραθέσει πειρατέον ἀφανίζειν τὴν τῶν χειρόνων φύσιν· ὅπερ Ὅμηρος εἴωθεν ἐπὶ πολλῶν ποιεῖν. Εἰ γάρ τις ἔροιτο ὀντινοῦν τῶν ποιητῶν ἢ ῥητόρων, τίνα σεμνότητα ἢ καλλιλογίαν ταῦτα ἔχει τὰ ὀνόματα, ἃ ταῖς Βοιωτίαις κεῖται πόλεσιν, Ὑρία, καὶ Μυκαλησσὸς, καὶ Γραῖα, καὶ Ἐτεωνὸς, καὶ Σκῶλος, καὶ Θίσβη, καὶ Ὀγχηστὸς, καὶ Εὔτρησις, καὶ τἄλλα ἑξῆς, ὧν ὁ ποιητὴς μέμνηται, οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν οὐδ' ἥντινοῦν ἔχοι. Ἀλλ' οὕτως αὐτὰ καλῶς ἐκεῖνος συνύφαγκεν, καὶ παραπληρώμασιν εὐφώνοις διείληφεν, ὥστε μεγαλοπρεπέστατα φαίνεσθαι τούτων ὀνόματα.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλόνιός τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν,

nendum hanc modorum consecutionem usus satis pervulgati esse. Sic statim sequitur: εἰ δὲ ἀδύνατον εἴη [quod cave cum Vptono deleas] τοῦτο, — πειρατέον. i. e. δεῖ πειρᾶσθαι. Infra p. 112. R. εἰ δ' ἀναγκαῖον εἴη —· οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φιλοτέχνως. Aristoteles Rhetor. I. 6. εἰ γὰρ μηδὲν ἄλλο ἔποιτο ἀγαθὸν, καθ' αὑτὸ αἱρετόν ἐστι. de quo loco v. Auctar. Frid. Aug. Wolfii subiectum Vateri Animadversionibus p. 208. Philostratus Her. p. 178. Boiss. εἰ γὰρ μετ' ἐκεῖνον λέγοιτο, οὐ θαύματα εἶναι δόξει. p. 240. ὁπόσα τῇ Θετταλίᾳ ἐνέσκηψεν εἰ διεξίοιμι, ἀδολεσχίας πλέως ὁ λόγος ἔσται. Schaef.

Βοιωτίαις] Hudsoniana et Reiskiana operarum negligentiâ Βοιωτίας. Schaef.

κεῖται] Herodotus VII. c. 200. κώμη τέ ἐστι, τῇ οὔνομα Ἀνθήλη κεῖται. ubi v. Valckenarius. Theaetetus Epigr. I.

— — — — — τί δ' ὑμῖν
ὧδε καλοῖς χαρίεν κείμενόν ἐστ' ὄνομα;

Iacobsius: „In talibus κεῖσθαι nihil fere differt ab ὑπάρχειν, εἶναι. Tryphiodor. v. 286. οὔνομα κεῖται." Add. Rhetor p. 111. R. Schaef.

Ὑρία] Quae scribenti Dionysio in memoriam prima veniebant, ea literis mandavit. Neque enim verisimile est, tantam eum versuum farraginem, quam Sylburgius annumerat, hoc loco congessisse. Vpt.

id fieri nequit, ut in multis accidit, implicatione, mistura ac situ, deterrimarum, quantum potest, natura est obscuranda: id quod Homerus passim solet facere. Nam si poëtarum aut rhetorum quemvis interroges, quam tandem dignitatem aut pulchritudinem habeant vocabula, Boeotiae civitatibus imposita, Hyria, Mycalessus, Graea, Eteonus, Scolus, Thisbe, Onchestus, Eutresis, et alia deinceps, quorum poëta meminit; ne minimam quidem vel unus eorum his nominibus inesse responderet. Quae tamen omnia adeo pulchre contexuit, adeo sonoris verborum complementis distincta illuminavit, ut ipsa etiam amplissima videantur et magnifica.

Agmina Boeotum, bello fortissima, ducunt,
Peneleusque duces et Leïtus, ordine primi,
Arcesilausque, Prothoënorque, Cloniusque;
Quique Hyrien coluere, ac Aulidis aspera saxa,
Qui Schoenum, qui Scolum, montosamque Eteonum,

συνύφανεν] Maior erit temporum similitudo, si legas συνύφαγκε: ut infra 18, 17. Ibidem paulo ante nota, minorem Boeoticorum oppidorum a Dionysio poni numerum, quam paulo post in Homerico catalogo: et contra Θίσβην atque Ὀγχηστὸν a Dionysio memorari, quarum hic nulla fit mentio. Sed hic memineris non integrum in vulgatis Dionysii editionib. citari locum, atque addi posse septem hos ex Homeri exemplarib. versus, hos scilicet: Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην· Οἵ τε Κορώνειαν, καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον, Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλισσᾶντ' ἐνέμοντο· Οἵ θ' ὑπὸ Θήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος· Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν, Νίσσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Sylb.

συνύφαγκεν] Non tantum Sylburgii coniecturâ, sed et codicum Reg. 1. et Colb. auctoritate inductus, hanc vocem in contextum admisi, cum prius συνύφανεν obtinuisset. Vpt. Vptonum secutus sum. Artemidorus IV. c. 40. Γυνὴ ἔδοξεν ἱστὸν ὑφαγκέναι. V. Bast. in Epist. Crit. ad Boisson. p. 33. Conf. Valckenar. Diatr. de Aristobulo Iud. p. 87. Schaef.

τούτων] Ante hoc pronomen suspicor excidisse articulum τά. Schaef.

Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν·
Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς·
Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', ἐΰκτίμενον πτολίεθρον.

124 Ἐν εἰδόσι λέγων οὐκ οἴομαι πλειόνων δεῖν παραδειγμάτων. Ἅπας ἐστὶν ὁ κατάλογος αὐτῶν τοιοῦτος, καὶ πολλὰ ἄλλα, ἐν οἷς ἀναγκασθεὶς ὀνόματα λαμβάνειν οὐ καλὰ τὴν φύσιν, ἑτέροις αὐτὰ κοσμεῖ καλοῖς, καὶ λύει τὴν ἐκείνων δυσχέρειαν τῇ τούτων εὐμορφίᾳ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις.

ΤΜΗΜΑ ιζ.

Ἀριθμῶν ἢ ῥυθμῶν πέρι.

Ἐπεὶ δὲ τοὺς ῥυθμοὺς ἔφην οὐ μικρὰν μοῖραν ἔχειν τῆς ἀξιωματικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς συνθέσεως, ἵνα μή μέ τις εἰκῇ δόξῃ λέγειν, ῥυθμοὺς καὶ μέτρα, μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας, εἰς οὐ ῥυθμικὴν οὐδ' ἔμμετρον εἰσάγοντα διάλεκτον, ἀποδώσω καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον. Ἔχει δὲ οὕτως. Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μόριον λέξεως, ὅ,τι μὴ μονοσύλλαβόν

"Ἁρμ'] Homeri Scholiastes: Ἅρμα, πόλις τῆς Βοιωτίας, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ αὐτόθι καταποθῆναι σὺν τοῖς ἵπποις τὸ Ἀμφιαράου τοῦ μάντεως ἅρμα σὺν αὐτῷ. ne versionem Latinam mireris. VPT.

Ἐν εἰδόσι] Vide Var. Lect. ad Tom. priorem p. 643. v. 45. [T. IV. p. 2126. Reisk.] HVDS. *Var. Lect.*

Nihil hac dicendi formula apud probatissimos scriptores usitatius, etsi quibusdam visa est obscurior. *Cum nemo fere sit, qui haec ignorat.* Dionysius plus vice simplici utitur in de admiranda vi Demosthenis: Ἀρκεῖ γάρ, ὡς ἐν εἰδόσι λέγοντας: deinde tribus interiectis paginis, Ἡ γὰρ ὑπόμνησις ὡς ἐν εἰδόσι. Pari modo locutus est et Pericles apud Thucydidem: Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, ἐάσω. Sed Iosephus libro primo de Bello Iudaico dicere maluit,

Thespiam, Graeamque, et qui spatia amplu tenebant
Antiquae Mycalessi, et leto nobile vatis
Argivi Harma, urbes et Erythras Ilesiumque;
Quique Eleona habuere, atque Hylen, et Peteona,
Ocalean, et qui muris Medeona superbam.

Cum autem ad intelligentes loquar, pluribus exemplis uti non necesse existimo. Est enim tota enumeratio eiusmodi, ut et multa alia; in quibus coactus verba assumere natura minime pulchra, aliis pulchrioribus ea exornat, illorumque asperitatem horum venustate diluit. Sed de his quidem satis.

SECTIO XVII.

De numeris orationis.

Quoniam vero ad grandem orationis compositionem et magnificam dixerim numeros non parum conferre; ne quis forte me temere id dixisse arbitretur, qui numeros et metra, speculationis musicae propria, sermoni *prosaïco*, et numeros et metra respuenti, obtrudam, de his etiam consilii rationem reddam. Sic autem se res habet. Omne nomen et verbum et quaevis alia

μέλλων γε πρὸς εἰδότας ἐρεῖν: et Homerus Il. κ. v. 250.

Εἰδόσι *γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.*

denique versu pulcherrimo Sophocles:

Τὰ *μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.*

Oedipus Theseum alloquitur. Haec exempla rem satis explicabunt, nec de sensu quenquam sinent in posterum dubitare. Vpt.

αὐτῶν τοιοῦτος] Locutio infrequentior, pro *αὐτὸς τοιούτων.* Vpt.

Αὐτῶν referri potest ad *πόλεις* p. 102. 3. malim tamen *καταλογος μετὸς τοιούτων.* Reisk. Num in *αὐτῶν* latet *νεῶν*? Schaef.

τοὺς ἀριθμοὺς] *τοὺς ῥυθμοὺς* Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Ascivi *ῥυθμοὺς* pro vulg. *ἀριθμούς.* Conf. Sect. XIII. Schaef.

ἐστιν, ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.

Δισύλλαβοι πόδες.

Δισυλλάβου μὲν οὖν λέξεως διαφοραὶ τρεῖς. Ἢ γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων ἔσται βραχειῶν, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων μακρῶν, ἢ τῆς μὲν βραχείας, τῆς δὲ μακρᾶς. Τοῦ
126 δὲ τρίτου τούτου τοῦ ῥυθμοῦ διττὸς ὁ τρόπος· ὁ μέν τις, ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος, καὶ λήγων εἰς μακράν· ὁ δὲ, ἀπὸ μακρᾶς, καὶ λήγων εἰς βραχεῖαν. Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος, Ἡγεμών τε καὶ Πυῤῥίχιος καλεῖται, καὶ οὔτε μεγαλοπρεπής ἐστιν, οὔτε σεμνός. Σχῆμα δ' αὐτοῦ τοιόνδε·

Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόλυτα μέλεα.

Ὁ δ' ἀμφοτέρας τὰς συλλαβὰς μακρὰς ἔχων, κέκληται μὲν Σπονδεῖος, ἀξίωμα δὲ ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

τὸ δ' αὐτὸ — ῥυθμόν] Dicam falli eos, et in iis Halicarnasseum, qui existimant, rhythmum et pedes idem esse, ut constat ex Longino §. 39 ubi dicit, rhythmos dactylicos esse ψήφισμα, et τῇ πόλει etc. quum dactyli non sint. Videlicet longe alia res est μέτρον, longe alia ῥυθμός, qui plerumque ex pronunciatione nascitur. *Faber.* Vide etiam Dacerii notas, et Vossium de Poëmatum cantu. Huds. *Annot.*

Δισυλλάβου] De pedibus sive numeris orationis multi scripserunt; nemo autem Dionysio fusior. Aristoteles lib. 3. Rhet. cap. 8. Cicero de Orat. lib. 3. Fabius itidem: nam Longinus eos tantum recenset pedes, Sect. 40. qui potissimum Sublimitati adversentur. Upt.

ἀρχόμενος] Debetur hoc participium Colbertino codici, in impressis huc usque desideratum. Ita paucis interiectis, ὁ δὲ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας. Upt. Secutus sum Uptonum. Reiskius, quod miror, participium non recepit. Schaef.

βραχυσύλλαβος] Lexica: „paucis syllabis constans." Imo: *brevibus syllabis constans.* Schaef.

Ἡγεμών] De quo ita Terentianus:

pars orationis, modo non ſit monoſyllaba, numero quodam profertur: idem vero et pedem et rhythmum voco.

Pedes diſyllabi.

Diſyllabae quidem vocis tres ſunt differentiae. Aut enim utrisque conſtat brevibus, aut utrisque longis; aut altera longa, altera brevi. Huius autem tertii pedis duplex eſt forma: aut enim a brevi incipit, et in longam ſyllabam definit; aut incipit a longa, et in brevem definit. Pes autem, qui e duabus brevibus conſtat, vocatur Hegemon, ſive Pyrrhichius: numerus nec magnificus, neo gravis. Haec eius figura:

Tu vero refer e veſtigio recens ſoluta membra.

Qui vero utramque habet longam, Spondeus appellatur; ac magnificum habet inceſſum et plenum gravitatis. Exemplum illius hoc ſit:

Primus ille eſt, iure primus,
ἡγεμὼν qui dictus eſt,
Auctor et ductor melorum,
qui duas breves habet.

Nominis rationem tradit Dionyſ. in Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότ. Καλοῦσι τὸν οὕτως κατασκευασθέντα ῥυθμὸν Ἡγεμόνα, πρῶτον ἔχοντα. λόγον τῶν ἴσων ἄρσει τε καὶ θέσει χρόνων. Vpt.

Πυῤῥίχιος] De Pyrrhichio, Spondeo etc. vide Voſſium de Poëmatum cantu p. 6. etc. Huds. *Var. Lect.*

Pyrrhichius, ut primus ordine, ita dignitate poſtremus, cum e duabus brevibus conſtet ſyllabis, volat potius quam currit. Nullum ex eo alicuius momenti conſtitui poteſt carmen, cum numero et pondere pene careat. Aptus duntaxat ad celeres motus exprimendos, cuiusmodi erant armati ſaltus Corybantum apud Graecos, et Saliorum apud Romanos; unde etiam a mobilitate dictus creditur, quaſi totus igneus. *I. Voſſius.* Vpt.

Σχῆμα] Vix differt a παράδειγμα. Sic etiam infra p. 106. 108. R. Schaef.

νεόλυτα] Cuiuscunque poetae fuerit, videtur hoc verſu Penthea dilaniatum exprimere. Vpt.

Νεόλυτος in Lexicis fruſtra quaeras. Schaef.

Σπονδεῖος] Hic pes inceſſum habet tardum et magnificum;

Ποίαν δῆθ' ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν;

Ὁ δὲ ἐκ βραχείας τε καὶ μακρᾶς συγκείμενος, ἐὰν μὲν τὴν ἡγουμένην λάβῃ βραχεῖαν, Ἴαμβος καλεῖται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγενής· ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἄρχηται, Τροχαῖος, καὶ ἔστι μαλακώτερος θατέρου καὶ ἀγενέστερος. Παράδειγμα δὲ τοῦ προτέρου τοιόνδε·

Ἐπεὶ σχολὴ πάρεστι, παῖ Μενοιτίου.

128 τοῦ δ' ἑτέρου·

Θυμὲ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε.

Δισυλλάβων μὲν δὴ μορίων λέξεως διαφοραί τε καὶ ῥυθμοὶ καὶ σχήματα τοσαῦτα.

Τρισύλλαβοι πόδες.

Τρισυλλάβων δ' ἕτερα πλείω τῶν εἰρημένων, καὶ ποικιλωτέραν ἔχοντα θεωρίαν. Ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἁπα-

itaque rebus gravibus, et maxime sacris, vel ipso attestante vocabulo, imprimis adhibetur. *I. Vossius.* Vpt.

Ποίαν δῆθ'] En loci ex Euripidis Hecuba consimiles: v. 163. Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κείναν Στείχω; v. 1060. Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω; Addam ex Ennii Medea: *Quo nunc me vertam? quod iter incipiam ingredi?* Vpt.

V. Porson. ad Hecub. v. 165. qui „dele" inquit „κείναν ἢ ταύταν, e varia lectione nata." Schaef.

Ἴαμβος] Iambo nullus usitatior pes, omnibus temporibus et ab omnibus pene gentibus praecipue frequentatus. Incessum et percussionem habet insignem et virilem, cum a brevi incipiat et desinat in motum gravem. Est itaque non acer tantum et bellicus, sed et mordax et iracundus, sic dictus ab ἰάσσειν, id est, θυμοῦσθαι, δάκνειν, ἰάπτειν, ut interpretantur Grammatici. *Voss.* Vpt.

οὐκ ἔστιν οὐκ ἀγενής] Priorem negativam codices et Reg. 1. et Colb. non agnoscunt, quorum fidem si quis probaverit, idem cum Vossio sentiat necesse est; nosque, mutata versione, *pedem in primis generosum* oporteт interpretemur. [Vertit Vptonus: *pes modo non ignobilis.*] Sed aliter de Iambo sentire videtur Dionysius, dum bis sequenti Sectione, ut et aliis in locis, inter fractos, nulliusque aut ponderis aut dignitatis pedes recenset. Nec doctos latet, Aristotelem in tertio Rhet. λέξιν τῶν πολλῶν dicere, et heroo,

Qua tandem via me propere conferam? hac, an illa: illa, an hac?

At qui e longa et brevi conftat, fi brevem praeeuntem acceperit, vocatur Iambus, pes in primis generofus: fin a longa inceperit, Trochaeus, priore multo mollior, nec ita generofus. Prioris exemplum eft huiusmodi:

Vacat, Patrocle, mens mihi a negotiis.

hoc vero alterius:

Vita, vita macerata maximis doloribus.

Diffyllabarum itaque dictionum differentiae, pedes et figurae totidem funt.

Pedes trifyllabi.

Aliae vero trifyllabarum; quae plures praecedentibus et multo fufiorem admittunt confiderationem.

cui opponitur, inferiorem iudicare. Sed verba Ciceronis e tertio de Orat. libet adiicere: *Cum fint numeri plures, Iambum et Trochaeum frequenter fegregat ab oratore Ariftoteles; qui natura tamen incurrunt ipfi in orationem fermonemque noftrum; fed funt infignes percuffiones eorum numerorum et minuti pedes.* Vpt.

Οὐκ prius recte abeft a codd. mftis. Reisk. Veriffime: itaque delevi. Senfus: Iambus eft pes, non ille quidem admodum εὐγενής, fed tamen non ἀγενής, certe εὐγενέστερος Τροχαίου. Fallitur enim Vptonus interpretans, tanquam per λιτότητα dictum, *pedem in primis generofum.* Schaef.

Τροχαῖος] Iambo oppofitus trochaeus, a longa incipiens, et in brevem definens fyllabam. Debilem et muliebrem prorfus pes ifte imitatur motum, vehemens in initio, fed cito deficiens. Quapropter lenibus et amatoriis affectibus exprimendis eft aptus. *Voff.* Vpt.

Θυμὲ] Extat hic Archilochi verfus, cum paucis aliis, apud Stobaeum, ἐν τῷ περὶ Ὀργῆς. Vpt. In Brunckii Analectis Fragm. XIV. Ceterum recte Brunckius κήδεσιν, quod dedi pro vulgata in Dionyfio fcriptura κήδεσι. N illud, nifi meae me aures fallunt, fulcrum eft perutile, adeoque plane neceffarium. [Etiam Fragm. XIII. fcribendum κύμασιν.] Schaef.

Ὁ μὲν γὰρ] Hic nominativus verbo ἐστὶ, qui paulo infra fequitur ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι, praecedit. De hoc pede ita

σῶν βραχειῶν συνεστώς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων [Χορεῖος] Τρίβραχυς πούς· οὗ παράδειγμα τοιόνδε·

Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε·

ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι [καὶ ἀγενὴς], καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον. Ὁ δὲ ἐξ ἁπασῶν μακρῶν, (Μολοττὸν δὲ αὐτὸν οἱ μετρικοὶ καλοῦσιν,) ὑψηλός τε καὶ ἀξιωματικός ἐστι καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

Ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες.

Ὁ δ' ἐκ μακρᾶς καὶ δυοῖν βραχειῶν, μέσην μὲν λαβὼν τὴν μακρὰν ἑκατέρας τῶν βραχειῶν, Ἀμφίβραχυς ὠνόμασται, καὶ οὐ σφόδρα τῶν εὐσχημόνων ἐστὶ ῥυθμῶν, ἀλλὰ διακέκλασταί τε καὶ πολὺ τὸ θῆλυ καὶ ἀγενὲς ἔχει· οἷά ἐστι ταυτί·

Ἴακχε διθύραμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

Vossius: *Tribrachys, qui totus constat e brevibus syllabis, vilis, humilis, minimeque virilis est, e quo nihil generosum confici possit.* Vpt.

Χορεῖος] Abest Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Vncinis inclusi. Margini olim adscriptum, post in textum puto irrepsisse. Si ab ipso Dionysio esset, inter Χορεῖος et Τρίβραχυς particulam copulantem legeremus, ut supra: Ἡγεμών τε καὶ Πυῤῥίχιος καλεῖται. Schaef.

Βρόμιε] Si cum apostropho legas δορατοφόρ', erit iusta metri desinentia. Sic v. 26, ut iusta fiat desinentia, legendum videtur δίραμβε, expuncta syllaba θυ: ut Bacchus dicatur δίραμβος ex eo quod, cum immaturus a Semele per abortum esset editus, Διὸς ἐνεῤῥαμμένος μηρῷ, ita demum ad maturitatem est perductus. vel quasi δὶς ἐῤῥαμμένος: primum scilicet Semeles utero, deinde Iovis femori insutus. Sylb. Admisi apostrophum. Vulg. δορατοφόρε. Schaef.

καὶ ἀγενὴς] Si duas has voces sustuleris, nihil detrimenti locus accipiet, duosque codices et Reg. 1. et Colb. iudicio suffragantes habebis. Lineis inclusi. Vpt. Nec mihi probantur; etiam propterea quod continuo sequitur: καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον. Igitur Vptonum secutus sum. Schaef.

Μολοττὸν] Tribrachei contrarius Molossus, cum omnes syllabas habeat longas, dignitatem

Nam qui totus e brevibus conſtat, vocatus a quibusdam Choreus, pes Tribrachys, (cuius hoc exemplum eſt:

Bromie, Thyrſiger, Martie, belli ſtrepitu gaudens)

abiectus eſt, et nullius aut gravitatis, aut ponderis; ex quo nihil generoſum fieri poſſit. Qui vero ex omnibus longis conſtat, quem Moloſſum rerum metricarum ſcriptores appellant, ſublimis eſt, et dignitatem habet, latis ut plurimum paſſibus incedens. Exemplum illius:

O fratres Ledaei, ſervatores optimi.

Qui longa et duabus conſtat brevibus, ſi mediam acceperit longam, et utrinque breves, Amphibrachys dicitur, numeros inter elegantes vix habendus; nam fractus eſt, et multum in ſe muliebre continet, multum ignobile: qualia ſunt haec:

Iacche dithyrambe, qui hos choro praeis.

habet praecipuum. Stabilem et magnificam pes iſte habet gravitatem; quapropter Dionyſius διαβεβηκότα illum appellat, velut latis paſſibus omnia pervadentem. *Voſſius.* Vpt.

καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες] Displicent iuncta κάλλιστοι σωτῆρες, quae nemo, opinor, defendet Epico illo, Διὸς περικαλλέα τέκνα. An igitur mutatione tantilla, ut vix dicas mutationem (v. Porſon. ad Euripid. Med. v. 44.): καὶ Λήδας καλλίστας, σωτῆρες. Conf. Homer. Hymn. XXXIII. in Dioscur. v. 2. et Euripid. Oreſt. v. 1382. Porſ. Schaef.

ἑκατέρας] ἐξ ἑκατέρας malit Vpt. Hvds. *Var. Lect.* In prima editione Vptonus ad h. v. „Deſideratur, ut puto, ἐξ particula ante ἑκατέρας." Poſtmodum coniectura viro doctiſſimo videtur diſplicuiſſe: certe in altera, tertiaque editione nihil monuit. Suſpicor: μέσην μὲν λαβὼν τὴν μακρὰν, ἄκραν δ' ἑκατέραν τῶν βραχειῶν. Vides me paene nihil praeterquam aliquot literas iteraſſe. Sic paullo poſt de Cretico: μέσης μὲν γὰρ γενομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν. Schaef.

διακέκλασται] V. Vpton. infra ad p. 238. (206. Reisk.) et Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 166. ſ. Schaef.

διθύραμβε] Displicet Sylburgii δίραμβε, quod et auctoritate caret, neque verſum ob primae ſyllabae productionem (v. Brunck. ad Ariſtophan. Nub. v. 984. et

Ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαιστος μὲν καλεῖται, σεμνότητα δὲ ἔχει πολλὴν, καὶ ἔνθα δεῖ μέγεθος περιθεῖναι τοῖς πράγμασιν ἢ πάθος, ἐπιτήδειός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. Τούτου τὸ σχῆμα τοιόνδε·

Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.

Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας, Δάκτυλος μὲν καλεῖται, πάνυ δέ ἐστι σεμνὸς, καὶ εἰς κάλλος ἁρμονίας ἀξιολογώτατος, καὶ τό γε ἡρωϊκὸν μέτρον ἀπὸ τούτου κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν.

Οἱ μέντοι ῥυθμικοὶ τούτου τοῦ ποδὸς τὴν μακρὰν βραχυτέραν εἶναί φασι τῆς τελείας· οὐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῳ, καλοῦσιν αὐτὴν ἄλογον. Ἕτερον δὲ ἀντίστροφόν τινα τούτῳ ῥυθμὸν, ὃς ἀπὸ τῶν βραχειῶν ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν ἄλογον τοῦτον τελευτᾷ, χωρίσαντες ἀπὸ

Porson. ad Euripid. Orest. v. 5.) intrare potest. Suspiceris δίθυρσε, *duobus thyrsis armate.* V. Iacobs. ad Anthol. Gr. III. 1. p. 74. Schaef.

τῶνδε] Interpres: *hos.* Sed *Bacchae,* opinor, intelligendae. Schaef.

ἐπίκρανον] Quod super caput est: *Vitta, capitis ligamentum,* κεφαλόδεσμος: *tegumentum muliebre,* κρήδεμνον. ita hunc locum H. Stephanus interpretatur. At infinitivum ἔχειν, cum prius ἔχει legebatur, reposui. Ex Euripidis Hippolyto locus desumptus est, v. 201: ubi Phaedra amore languens, et libidinis aestu iam confecta, ne mundum quidem sustinet muliebrem. Upt. Edidi cum Uptono ἔχειν pro vulg. ἔχει. [Ἐπίκρανον de parte vestis caput tegente (*Capuchon*) habet Pollux VII. 70. διφθέρα δὲ, στεγανὸς χιτών; ἐπίκρανον ἔχων. De capitulo columnae Euripides Iphig. Taur. v. 51. quo loco Schneiderus minus recte utitur. V. Porson. ad Euripid. Hec. v. 788.] Schaef.

Δακτυλικὸς] Pro δακτυλικὸς seq. pag. v. 37 legitur δάκτυλος: itidemque 21, 35, et alibi. excusari tamen et haec lectio potest, ut infra 48, 15, ἰαμβικὸς legitur, subaudito substantivo nomine

At qui duas initio breves ceperit, Anapaestus vocatur. Pes in primis gravis; et, sicubi magnitudo rebus fuerit adhibenda, aut affectus maiores excitandi, nullus eo numerus potest accipi accommodatior. Huius figura talis est:

Grave est mihi, capitis gestare ornamentum.

Sed pedi, qui a longa exorsus brevibus duabus terminatur, nomen est Dactylo. Hic gravitate eximia praeditus, quam plurima ad felicem struendae orationis venustatem confert, maximum heroici carminis ornamentum. Eius exemplum est:

Ad Ciconas tulit Iliacis celer Eurus ab oris.

Metrici quidem scriptores longam huius pedis syllabam perfecta breviorem esse dicunt: cum vero, quantum absit, nequeant dicere, * irrationalem nuncupant. Alium porro pedem, huic altera ex parte quasi respondentem, qui a brevibus exorsus hac terminatur irrationali, quem

πούς. Sylb. Δάκτυλος Reg. 1. Sed et Longinus ῥυθμοὺς δακτυλικοὺς εὐγενεστάτους καὶ μεγεθοποιοὺς vocat: διὸ καὶ τὸ ἡρῷον, ὧν ἴσμεν κάλλιστον, μέτρον συνιστᾶσιν. Vpt. Dedi Δάκτυλος pro vulg. Δακτυλικός. Schaef.

Ἰλιόθεν] Ex Odyss. ι. v. 40. Sequenti versu, Οἱ μὲν ῥυθμικοὶ Colb. Vpt.

ἄλογον] Sc. improportionatam, seu non debita proportione longam, qualis hic in capite versus dactylici sperari posset. Huds. *Annot.*

* Al. tacitum. Huds.

ἀντίστροφόν] Aristoteles Rhetor. init. Ἡ ῥητορική ἐστιν ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ. Vid. Platon. Gorg. p. 58. Heind. Lesbon. de Schemat. p. 179. et Biblioth. Coislin. p. 595. f. Schaef.

τελευτᾷ] τελευτᾷ videtur hic active usurpatum pro τελευτᾶν ποιεῖ, *desinére facit.* Sylb. Hac in re Sylburgio non assentior, qui τελευτᾷ active sumi putat. nam pro τοῦτον legendum est ταύτην potius: ἐπὶ τὴν ἄλογον ταύτην, subaudi συλλαβήν. At Colbertinus, ἐπί τινα τὴν ἄλογον τελευτᾷ. Vpt. Genuinum videtur ἐπὶ τὴν ἄλογον τελευτᾷ: ut libri Colbertini scriptura e διττογραφίᾳ, quam Critici satis norunt, nata sit. V. Melet. Crit. p. 36. 100. Schaef.

τῶν ἀναπαίστων, Κύκλον καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες τοιόνδε·

Κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν.

Περὶ ὧν ἂν ἕτερος εἴη λόγος. Πλὴν ἀμφότεροί γε τῶν πάνυ καλῶν οἱ ῥυθμοί. Ἓν ἔτι λείπεται τρισυλλάβων ῥυθμῶν γένος, ὃ συνέστηκε μὲν ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, τρία δὲ ἔχει σχήματα. Μέσης μὲν
132 γὰρ γενομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, Κρητικός τε λέγεται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγεννής. Ὑπόδειγμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·

Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήνησι χαλκεμβόλοισιν.

Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακραὶ κατάσχωσι, τὴν δὲ τελευτὴν ἡ βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί·

Σοὶ, Φοῖβε Μοῦσαί τε, συμβῶμεν·

ἀνδρῶδές τε πάνυ τοῦτο τὸ σχῆμα, καὶ εἰς σεμνολο-

Κύκλον] Forte κῶλον legendum. Quippe quod innuit, hoc est, longam Anapaesti syllabam ultimam quasi claudicare, utpote longam quidem, sed minus longam, quam oportuit. Huds. *Annot.* Voluit, opinor, κόλον. Schaef.

Κύκλιον legendum censeo; ita sane doctissimus Hephaestionis scholiasta: Ὁ χορίαμβος ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς, δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ Κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ καὶ βακχεῖος κατὰ τροχαῖον. Vnde sit desumptus hic versus ex anapaestis constans, mihi ignotum. Vpt.

Κρητικός] Cicero de Orat. lib. 3. *Est autem paeon hic posterior —˘— par fere Cretico, qui est ex longa, et brevi, et longa: ut,*

Quid petam praesidii, aut exsequar? quove nunc?

A quo numero exorsus est Fannius, Si, Quirites, minas illius. Alias vocatur amphimacer: est autem pes non ignobilis, praesertim si commodam sortiatur stationem. Vpt.

πλωταῖς ἀπήνησι] Euripides Med. v. 1119. s. Pors.

Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.

ad q. l. Beckius citat Mureti Var. Lect. I. c. 11. Sophocles Trachin. v. 658. πολύκωπον ὄχημα

etiam ab Anapaesto diversum volunt, appellant Circulum, hoc ipsius allato exemplo:

Aequata solo est urbs altis portis ornata.

Sed de his alius forte dicendi locus. Veruntamen utrique inter pedes pulcherrimi sunt. Vnum adhuc restat pedum trisyllaborum genus, quod e duabus constat longis et una brevi, cuius tres sunt formae. Nam cum media brevis est et extremae longae, appellatur Creticus; estque non ignobilis. Exemplum autem istiusmodi est:

Hi vero contendebant ratibus navigationi aptis, aereis rostris.

Quod si principium duae occupaverint longae, finem brevis; (cuiusmodi sunt:

Tecum, Phoebe Musaeque, ineamus gratiam)

virilis admodum erit haec forma, et ad dignitatem

ναός. V. Staveren. ad Cornel. Nep. Timoth. c. 2. in. SCHAEF.

ἡ βραχεῖα] Articulum addidi. Paullo ante. τῆς βραχείας. Mox: ἡ βραχεῖα. Elisit articulum ultima litera vocis praegressae. V. Meletem. Crit. p. 11. SCHAEF.

Σοὶ, Φοῖβε] Minus gravitatis habet hypobacchius, (*hic a Dionysio vocatur Bacchius*) quod brevis syllaba subsequatur duas longas. Pes incommodus et rarus. Quapropter eum carminibus inutilem esse scribit Hephaestion. *Voss.* VPT.

ἀνδρῶδες δὲ] Legendum videtur ἀνδρῶδές τε: aut δὲ redditive accipienda est. vel comma unum et alterum deest. In seq. vulgati libri corrupte habent εἰς σεμνότητος λογίαν: qua de re monuit etiam Henricus Stephanus Schediasmatum lib. 2, cap. 14. [Vitium natum, opinor, ex διττογραφίᾳ: σεμνότητα, (conf. Meletem. Crit. p. 112.) σεμνολογίαν. SCHAEF.] σεμνολογίας autem vocabulo supra quoque usus est Dionysius, 9, 14, et infra aliquoties. Sequens locus citatur a Petro Victorio, Variarum lectionum lib. 4, c. 1: ubi notat, pedem quem Fabius Quintilianus Baccheum appellat, a Dionysio Halicarnasseo Hypobaccheum vocari. SYLB.

ἀνδρῶδες δὲ] Sana est haec lectio, ut mihi quidem videtur. Particula δὲ multo est ἐμφατικωτέρα, ac si dicas, *enimvero, inprimis*; qua sublata, sua etiam orationi deerit elegantia. VPT.

γίαν ἐπιτήδειον. Τὸ δὲ αὐτὸ συμβήσεται, κἂν ἡ βραχεῖα πρώτη τεθῇ τῶν μακρῶν· καὶ γὰρ οὗτος ὁ ῥυθμὸς ἀξίωμα ἔχει καὶ μέγεθος. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

Τίν' ἀκτὰν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

Τούτοις ἀμφοτέροις ὀνόματα κεῖται τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῶν μετρικῶν, Βακχεῖος μὲν τῷ προτέρῳ, θατέρῳ δὲ Ὑποβάκχειος. Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοί τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πρῶτοι καταμετροῦντες ἅπασαν ἔμμετρόν τε
134 καὶ ἄμετρον λέξιν, ἐξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα. Οἱ γὰρ ἄλλοι ῥυθμοὶ καὶ πόδες πάντες ἐκ τούτων εἰσὶ σύνθετοι· ἁπλοῦς δὲ ῥυθμὸς ἢ πούς, οὔτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὔτε μείζων τριῶν. Καὶ περὶ μὲν τούτων οὐκ οἶδα ὅ,τι δεῖ πλείω λέγειν.

Dedi ἀνδρῶδές τε. Vulgatam cum Vptono non ausim defendere: nedum elegantem dicam. „Hae particulae frequenter confusae." Hemsterhusius ad Argum. Pluti Aristophan. p. 4. SCHAEF.

τὸ σχῆμα] Articulus vulgo deest. SCHAEF.

πρώτη] i. e. προτέρα. Homerus Il. XIII. v. 502.

Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν
Ἰδομενῆος.

Strato XLVIII. extr.

πρῶτον συμμελετᾷν, ἢ μελετᾷν μαθέτω.

V. Musgrav. ad Sophocl. Antig. v. 1349. Vt non opus sit suspicari pro πρώτη τεθῇ legendum esse προτεθῇ. SCHAEF.

καὶ γὰρ οὗτος] Possis etiam sic legere, καὶ γὰρ καὶ οὗτος. SYLB. Censeo iterandam particulam. V. omnino Boissonad. ad Philostrati Heroica p. 312. 450. SCHAEF.

κεῖται ῥυθμοῖς ὑπὸ τῶν] Reg. 1. et Colb. κεῖται τοῖς ποσὶν ὑπὸ τῶν; qui codices in omnibus fere consentiunt. VPT. Secutus sum hos libros, non quod nomen ποσὶν alteri praeferrem, (ipse enim Dionysius supra hui. Section. in. τὰ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμὸν,) sed quod oratio

orationi conciliandam accommoda. Idem eveniet, ſi brevis initio duabus longis praeponatur: ſuam etenim dignitatem hic numerus habet atque amplitudinem. En illius exemplum:

Quod tandem ad litus, quam ſylvam curram? quo me conferam?

Horum utrique ſua nomina impoſuerunt rerum metricarum ſcriptores; illo ſcilicet Bacchio, hoc Hypobacchio appellato. Hi vero, ſeu rhythmi, ſeu pedes, numero duodecim, primi ſunt, qui omnem emetiuntur orationem, tam vinctam, quam ſolutam, ex quibus et verſus et membra proficiſcuntur. Nam reliqui omnes numeri et pedes ſunt ex his compoſiti: rhythmus autem ſimplex, ſive pes, neque minor eſt duabus ſyllabis, neque tribus maior. Ac de his quidem haud ſcio quid amplius dicendum ſit.

articulum requirere videretur. SCHAEF.

Βακχεῖος] Quem *βακχεῖον* hic vocat Dionyſius, Hephaeſtionis ſcholiaſtes pag. 82 *παλιμβάκχειον* nominat. tradit enim, *τὸν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν*, appellari *βακχεῖον*: a quibusdam etiam *ὑποβάκχειον*: at oppoſitum huic pedem, *τὸν ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας*, nominari *παλιμβάκχειον*. *βακχεῖον* autem ex eo vocatum ſcribit, quoniam dithyrambici poetae hymnos in Bacchum plerumque iſto metri genere contexuerint. SYLB.

Ὑποβάκχειος] Bacchius, (*a Dionyſio Hypobacchius vocatus*) qui incipit a brevi et terminatur duabus longis, gravem et cum maieſtate coniunctum habet inceſſum. Frequens eſt hic pes in Bacchicis et Dithyrambicis carminibus; multum enim roboris habet in movendis magnis affectibus. *Voſſ.* VPT.

ὅ,τι — πλείω] Conſtructio *σολοικοφανής*: nam ex regula foret ὅ,τι — πλέον. Diodorus Sic. I. c. 63. *ἡ μὲν γὰρ μεγίστη, τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι, τὴν ἐπὶ τῆς βάσεως πλευρὰν ἑκάστην ἔχει πλέθρων ἑπτὰ, τὸ δ' ὕψος πλείω τῶν ἓξ πλέθρων*. Conf. Weſſeling. ad c. 32. et 92. it. quae nuper ad Boſii Ellipſ. p. 389. obiter monui. SCHAEF.

ΤΜΗΜΑ ιή.

Ῥυθμῶν δύναμις.

Ὧν δὲ ἕνεκα νῦν ὑπήχθην ταῦτα προειπεῖν· οὐ γὰρ δὴ τηνάλλως γέ μοι προὔκειτο ῥυθμῶν τε καὶ μετρικῶν ἅπτεσθαι θεωρημάτων, ἀλλὰ τοῦ ἀναγκαίου ἕνεκα· ταῦτά ἐστιν, ὅτι διὰ τῶν γενναίων καὶ ἀξιωματικῶν καὶ μέγεθος ἐχόντων ῥυθμῶν ἀξιωματικὴ γίνεται σύνθεσις καὶ βεβαία καὶ μεγαλοπρεπής, διὰ δὲ τῶν ἀγενῶν καὶ ταπεινῶν ἀμεγέθης καὶ ἄσεμνος, ἐάν τε καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι τούτων λαμβάνωνται τῶν ῥυθμῶν, ἐάν τε ἀλλήλοις κατὰ τὰς ὁμοζυγίας συμπλέκωνται. Εἰ μὲν οὖν ἔσται δύναμις ἐξ ἁπάντων τῶν

οὐ γὰρ δὴ — γέ] Sic fere *γε* a ceteris particulis intercapedine aliqua dirimitur. Euripidis Ion. v. 972. Musgr.

τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.

Lucianus T. I. p. 745. ſ. *οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκὸς, κ. τ. λ.* Longe rarius continuo ſequitur. Sic Rhetor p. 116. Reisk. SCHAEF.

τηνάλλως] *Μάτην. καὶ, οὐ τηνάλλως, μετὰ τῆς ἀποφάσεως,* cum negatione, ut hoc loco. *Suidas.* VPT.

Pauſanias X. c. 9. *ἑλεῖν γὰρ τοὺς θύννους προαιρούμενοι, τηνάλλως ταλαιπωρίαν εἶχον.* Marcellinus de Thucydid. Vita p. 3. *παρέσχε δ' ἡμῖν τηνάλλως αὐτὸς ζήτησιν.* Alciphron III. ep. 58. *τηνάλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν.* V. Bergler. ad l. ep. 19. p. 72. ſ. qui quod ait „Saepe et apud Heliodorum", excipiendus eſt locus p. 210. Cor. *ἄχθος μὲν τηνάλλως*, ubi ſcribendum eſſe Πλατωνικῶς, *ἄχθος μὲν γῆς ἄλλως*, vere monuit Ruhnkenius ad Tim. p. 199. quod editorem Aethiopicorum praeſtantiſſimum fugit. SCHAEF.

ῥυθμῶν] Poſſis etiam legere *ῥυθμικῶν*: ut ſequitur *καὶ μετρικῶν*. SYLB. At nulla id neceſſitas poſtulat; nec quicquam muto. VPT. Mallem tamen Codex daret *ῥυθμικῶν*. In talibus acutiſſime cernit Sylburgius, cuius opinionibus multorum decreta poſthabeam. SCHAEF.

Εἰ μὲν οὖν ἔσται] Pro *ἔσται*, fortaſſe legendum *εἴη*, et mox *ἔσται* pro *εἴη*, locis mutatis. *Εἰ μὲν οὖν ἐγχωροίη*, ſimili ſenſu, ſuperius dixerat, Sect. 16. Notes, ſi placet, Reg. 1. et Colb. habere *συμπλέκοντες* periodo praecedente. VPT.

Ἔσται bene habet. Proba enim conſtructio eſt, *εἰ — ἔσται, ἔχοι ἄν.* Plato Gorg. p. 51. Heind. *οὐ δεινὰ αὖ ἂν ἐγὼ πάθοιμι, εἰ μὴ ἐξέσται μοι ἀπιέναι. καὶ μὴ*

SECTIO XVIII.

Numerorum vis et poteſtas.

At vero qua cauſa inductus ſum ad haec praefanda, (neque enim temere praecepta, ad numeros et res metricas pertinentia, propoſui mihi tractanda, ſed omnino neceſſitatis gratia) conſilii mei haec ratio fuit: *ſc.* quod generoſos propter numeros, graves et ampliſſimos, prodit ſtructura maieſtatis plena, ſtabilis et magnifica; propter ignobiles et abiectos exilis inde fit et contemnenda, ſeu per ſe numerorum accipiantur ſinguli, ſeu mutua connexione ſibi invicem implicentur. * Quod ſi in noſtra foret poteſtate, totam ex numeris

ἀκούειν σου; Xenophon Anab. VII, 6, 15. *εἰ μὲν ἐπαινῶ αὐτὸν, δικαίως ἄν με καὶ αἰτιῷσθε καὶ μισοῖτε· εἰ δὲ πρόσθεν αὐτῷ πάντων μάλιστα φίλος ὢν, νῦν πάντων διαφορώτατός εἰμι, πῶς ἂν ἔτι δικαίως, αἱρούμενος ὑμᾶς ἀντὶ Σεύθου, ὑφ' ὑμῶν αἰτίαν ἔχοιμι περὶ ὧν πρὸς τοῦτον διαφέρομαι;* Sophocles Ai. v. 263.

ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐ-
τυχεῖν δοκῶ.

i. e. *κάρτ' ἂν εὐτυχοίην, ὡς δοκῶ.* *) In Euripidis Hippol. v. 474. Brunck. genuinum videtur quod olim ediderunt:

ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν
κακῶν ἔχεις,
ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ
πράξειας ἄν.

Sic mox v. 483.

ἤ τ' ἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύ-
ροιεν ἄν,
εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρή-
σομεν.

V. ipſe Brunckius ad locum priorem. Neque magis cum Uptono ſolicitandum quod mox ſequitur *εἴη.* V. ſupra p. 214. ubi hanc alteram ſtructuram ſatis tutati ſumus. Schaef.

* Al. Si igitur facultas erit etc. Huds.

ἔσται δύναμις] Poterat uti hoc loco Boſius in Ellipſi Nominum

*) Conf. Daweſ. Miſcell. Crit. p. 82. ſ. Ad eandem normam Schneiderus in Xenophontis Anab. II, 2, 2. nuper edidit: *πράττετε, ὁποῖον ἄν τι ὑμῖν οἴεσθε μάλιστα συμφέρειν.* hac nota adſcripta: „Soloecum *οἴησθε* ex Guelf. correxi. *δοκεῖ* habet Eton. aeque bonum." Mihi *οἴεσθε* ſoloecum videtur: particula enim *ἂν* non infinitivo *συμφέρειν* iungenda, ſed vocibus quibus interſerta eſt, *ὁποῖόν τι. ὁποῖον ἄν τι,* *quodcunque.* Sic autem coniunctivus *οἴησθε* ſequatur oportet. Igitur aeque vitioſum alterum illud *δοκεῖ*, quod mutandum in *δοκῇ*. [Ibid. II, 1, 13. perverſe interpungitur poſt *ἄν.*] Schaef.

κρατίστων ῥυθμῶν συνθεῖναι τὴν λέξιν, ἔχοι ἂν ἡμῖν κατ' εὐχήν· εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη μίσγειν τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας, ὡς ἐπὶ πολλῶν γίνεται· τὰ γὰρ ὀνόματα ἔγκειται τοῖς πράγμασιν, ὡς ἔτυχεν· οἰκονομεῖν αὐτὰ χρὴ φιλοτέχνως, καὶ διακλέπτειν τῇ χάριτι τῆς συνθέσεως τὴν ἀνάγκην, ἄλλως τε καὶ πολλὴν τὴν ἄδειαν ἔχοντας· οὐδὲ γὰρ ἀπελαύνεται ῥυθμὸς οὐδεὶς ἐκ τῆς ἀμέτρου λέξεως, ὥσπερ ἐκ τῆς ἐμμέτρου.

136 Μαρτύρια δὲ ὧν εἴρηκα παραθεῖναι λοιπὸν, ἵνα μοι καὶ πίστιν ὁ λόγος λάβῃ. Ἔστι δὲ ὀλίγα περὶ πολλῶν. Φέρε δὴ, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν, ἀξιωματικῶς τε συγκεῖσθαι καὶ μεγαλοπρεπῶς τὴν Θουκυδίδου λέξιν τὴν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ταύτην; „Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν.“ Τί οὖν ἐστιν, ὃ πεποίηκε ταύτην μεγαλοπρεπῆ τὴν σύνθεσιν; τὸ ἐκ τοιούτων συγκεῖσθαι ῥυθμῶν τὰ κῶλα. Τρεῖς

v. Ἐξουσία. Antipater Sidonius LXVII. v. 7.

τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἁνίκ' ἀλάλκειν
τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

SCHAEF.

ἔγκειται] Vix differt a simplici. Infra p. 195. Reisk. Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρου ἐγκειμένη. it. p. 198. f. ἀπὸ κωμικοῦ στίχου τετραμέτρου δι' ἀναπαίστων τῶν ῥυθμῶν ἐγκειμένου. quibus locis ἐγκεῖσθαι pro συγκεῖσθαι dictum videtur Vptono in Indice Verbor. et Formul. SCHAEF.

ἀπολαύεται] Pro ἀπολαύεται sensus videtur postulare ἀπελαύνεται seu ἀποκλείεται. Wolfium certe in suo libro reposuisse ἀπελαύνεται, monuit me Hoeschelius. SYLB. Wolfium, re cogente, secutus sum, ἀπολαύεται prorsus repudiato: quam coniecturam libri confirmant Reg. 1. et Colb. Ita ut de ea nullus dubitationi relinquatur locus. VPT. Reiskium miror ἀπολαύεται servasse. Vptonum secutus sum. SCHAEF.

Ἔστι δὲ ὀλίγα] Mallem ἔσται futuro tempore. VPT. Placet. Praesens enim h. l. ambiguum est, cum etiam *suppetunt* verti possit. Passim autem confusa ἐστιν et

praeſtantiſſimis orationem componere, pulchre ex voto res ſuccederet: cum vero nobis neceſſe ſit, deteriores praeſtantioribus, ut ſaepe accidit, immiſcere, (rebus enim ſua nomina fortuito imponuntur) ita oportet cum artificio disponamus, ut compoſitionis venuſtate ipſa obſcuretur neceſſitas, idque etiam magna libertate uſi. Neque enim ullus omnino pes, quemadmodum ex ligata, ita ex oratione ſoluta excluditur.

Eorum, quae dixi, teſtimonia proferre reliquum eſt, quo maiorem auctoritatem habeat oratio. De multis vero pauca. Age igitur, ecquis non fatebitur, ſumma dignitate atque amplitudine eſſe illam Thucydidis orationem in *Laudatione funebri*? „Multi quidem eorum, qui ex hoc loco verba iam fecerunt, eum laudant, qui hanc orationem funebrem veteri inſtituto addidit; propterea quod eam de iis, qui bello interfecti ſepelirentur, haberi praeclarum eſſet." Quid tandem eſt, quod magnificam hanc collocationem effecit? quod numeris *ſcil.* pedibusque ſublimibus tota conſtituuntur membra. Primi

ἔσαι. Euripides Iphig. Aul. v. 1033. ἔστιν τάδ'. Marklandus: „Mallem, ἔσαι τάδ'." probante Porſono ad Hecub. v. 894. Schaef.

'Οἱ μὲν πολλοὶ] Ex initio orationis haec deſumpta ſunt, pag. 103. edit. Oxonien. quam Pericles habuit in honorem militum, qui anno primo belli Peloponneſiaci perierunt. Mox τὸν προσθέντα Scholiaſtes Thucydidis explicat, τὸν νομοθέτην, δηλονότι τὸν Σόλωνα. Sed de antiquitate huius inſtitutae rei adeundus eſt Dionyſius lib. 5. Hiſt. 'Οψὲ γάρ ποτε 'Αθηναῖοι προσέθεσαν τὸν ἐπιτάφιον ἔπαινον τῷ νόμῳ, εἴτ' ἀπὸ τῶν ἐπ' 'Αρτεμισίῳ καὶ περὶ Σαλαμῖνι [Vat. bene Σαλαμῖνα. Schaef.] καὶ ἐν Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανόντων ἀρξάμενοι, εἴτ' ἀπὸ τῶν περὶ Μαραθῶνα ἔργων. ubi nempe de Bruti funere, et laudatione fuſius tractat. Vpt.

τῶν πολέμων] Incluſus articulus τῶν, additus eſt ex verſu 24: ubi hic ipſe locus repetitur. Sylb. Articulum τῶν addidit Sylb. agnoſcunt etiam Reg. 1. et Colb. et Thucydidis exemplaria. Huds. *Var. Lect.* Sylburgius τῶν uncis incluſerat, quos poſteriores editores recte amoverunt. Schaef.

μὲν γὰρ οἱ τοῦ πρώτου προηγούμενοι κώλου σπονδεῖοι
πόδες εἰσίν· ὁ δὲ τέταρτος, ἀνάπαιστος· ὁ δὲ μετὰ
τοῦτον, αὖθις σπονδεῖος· ἔπειτα, Κρητικός· ἅπαντες
ἀξιωματικοί. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ κῶλον διὰ
ταῦτά ἐστι σεμνόν· τὸ δὲ ἑξῆς τοῦτο· „Ἐπαινοῦσι τὸν
προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε·“ ὅτι δύο μὲν
ἔχει τοὺς πρώτους πόδας ὑποβακχείους, Κρητικὸν δὲ
τὸν τρίτον, εἶτ' αὖθις ὑποβακχείους δύο, καὶ συλλα-
βὴν, ὑφ' ἧς τελειοῦται τὸ κῶλον· ὥστ' εἰκότως σεμνόν
ἐστι καὶ τοῦτο, ἐκ τῶν εὐγενεστάτων τε καὶ καλλίστων
ῥυθμῶν συγκείμενον. Τὸ δὲ δὴ τρίτον κῶλον· „Ὡς
καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγο-
ρεύεσθαι αὐτόν·“ ἄρχεται μὲν ἀπὸ τοῦ Κρητικοῦ
ποδὸς, δεύτερον δὲ λαμβάνει τὸν ἀνάπαιστον, καὶ τρί-
138 τον σπονδεῖον, καὶ τέταρτον αὖθις ἀνάπαιστον, εἶτα
δύο τοὺς ἑξῆς δακτύλους, καὶ σπονδείους δύο τοὺς
τελευταίους, εἶτα κατάληξιν. Εὐγενὲς δὴ καὶ τοῦτο
διὰ τοὺς πόδας γέγονε. Τὰ πλεῖστα δέ ἐστι παρὰ
Θουκυδίδῃ τοιαῦτα, μᾶλλον δὲ ὀλίγα μὴ οὕτως ἔχον-
τα· ὥστε εἰκότως ὑψηλὸς εἶναι δοκεῖ καὶ καλλιεπὴς
καὶ εὐγενὴς, ὡς ἐκλέγων τοὺς ῥυθμούς.

αὐτῷ] Sic Rhetor paullo negligentius. Cum enim pronomen ad λέξις s. σύνθεσις referatur, scribi debuit αὐτῇ. Schaef.

ὅτι δύο] Illud ὅτι commode satis abesse potest. Huds. *Var. Lect.*

Haud immerito displicet τὸ ὅτι Hudsono, quam vocem huic loco inutilem censet. Sed hoc modo, si retineas, videtur explicanda: τὸ δὲ ἑξῆς κῶλον τοῦτο σεμνόν ἐστιν, ὅτι δύο μὲν ἔχει. Mox tertio abhinc versu συγγενεστάτων legunt Reg. 1. et Colb. Vpt. Recte Vptonus explicat. ὅτι commodissime sequitur, cum modo praecesserit διὰ ταῦτα. Schaef.

τοῦ Κρητικοῦ] Quam verum sit hoc, dispiciant alii. Ad rem satis esse videatur, si quo modo pedem istum referat, aut ad eum quam proxime accedat: nec ad amussim rigide exigenda sunt verba Dionysii. Huds. *Var. Lect.*

ſiquidem membri tres, qui praecedunt, pedes Spondei ſunt; quartus Anapaeſtus; qui ſequitur, Spondeus; deinde Creticus: omnes dignitatis pleni. Ac primum quidem membrum propterea magnificum eſt et grave. Huic vero proximum: „Eum laudant, qui orationem hanc funebrem veteri inſtituto addidit:“ quia duos priores pedes Hypobacchios habet, tertium Creticum, deinde etiam Hypobacchios duos, et ſyllabam, qua membrum terminatur: iure igitur merito gravitate plena eſt et haec ſententia, cum nobiliſſimis ex numeris pulcherrimisque conſtituatur. Quin et tertium membrum: „Propterea quod eam de iis, qui bello interfecti ſepelirentur, haberi praeclarum eſſet:“ incipit a Cretico pede, proximumque facit Anapaeſtum, et tertium Spondeum, quartumque rurſus Anapaeſtum; duos deinde dactylos aſſumit, totidemque ad extremum Spondeos, poſtea clauſulam. Generoſum et hoc factum eſt ſuos ob pedes. Sunt autem plurima apud Thucydidem huiusmodi; aut potius rariſſima ſunt, quae ita ſe non habeant: adeo ut merito ſublimis et elegans et nobilis haberi debeat, ob numerorum ſcilicet delectum.

Vt primo huius ſententiae pedi conſultum ſit, quid ſi dicamus legiſſe Dionyſium, ὡς καλόν γ' ἐπὶ τοῖς? Qua enim ratione pes Creticus ex duobus his vocabulis, ὡς καλὸν, elici poſſit, cum proxima a vocali dictio incipiat, non video. Eſt enim aut pes dactylus, aut hypobacchius, qui Bacchius a Dionyſio vocatur: nam prima ſyllaba in καλὸν eſt anceps. Itidemque αι diphthongus in fine dictionis ἀγορεύεσθαι ante vocalem, quod rarius eſt, producitur. Vpt.

Si poſt καλὸν ponas ſignum commatis, attendasque vim accentus in huius vocis ſyllaba poſteriore, ὡς καλὸν proxime accedere ad menſuram Cretici facile ſentias. Schaef.

καταληξιν] Συλλαβὴν, ὑφ' ἧς τελειοῦται τὸ κῶλον. Vpt.

καλλιεπὴς] Hoc loco infeliciter ſatis καὶ καλλίστης εὐγενείας proferunt Reg. 1. et Colb. Vpt.

Τὴν δὲ δὴ Πλατωνικὴν λέξιν ταύτην τίνι ποτὲ ἄλλῳ κοσμηθεῖσαν, οὕτως ἀξιωματικὴν εἶναι φαίη τις ἂν καὶ καλήν, εἰ μὴ τῷ συγκεῖσθαι διὰ τῶν καλλίστων τε καὶ ἀξιολογωτάτων ῥυθμῶν; ἔστι γὰρ δὴ τῶν πάνυ φανερῶν καὶ περιβοήτων, ᾗ κέχρηται ὁ ἀνὴρ κατὰ τὴν τοῦ ἐπιταφίου ἀρχήν· „Ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδ᾽ ἔχουσι τὰ προσήκοντα σφίσιν αὐτοῖς· ὧν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν.“ Ἐν τούτοις δύο

Lexicon Hederico-Erneſtinum: „Καλλιέπεια — A καλλιεπής, cuius exemplum non notatum eſt.“ Exemplis a Scotto ex Ariſtophane ac Rhetore noſtro dudum notatis adde Epigr. adeſp. CCCCXCVII.

Θεῖος Ὅμηρος ὅδ᾽ ἐστὶν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιεπεῖ σοφίῃ.

ubi quod ſtatim ſequitur θεοτείχης, a Lexicographis omiſſum, Schneiderus; ſed aliter τονωθὲν, in Appendicem Lexici ſui nuper intulit. [In gratiam optimi viri addo haec ſimilis compoſitionis vocabula: nam tertiam editionem egregii libri mox prodituram eſſe laeti auguramur. Θεαιδής. Suidas T. II. p. 169. Θεαιδέστατος. Θεοῦ ἰδέαν ἔχων. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας οὕτως· Ἄνθρωπος, ὅς φησι μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατος *) γενέσθαι. ubi conf. Kuſter. Sic fere etiam Etymol. M. c. 444. 13. Sylburgius in Ind. „θεαιδέστατος pro θεειδέστατος.“ V. eiusdem Notas p. 26. a. — Θεηλασία. Scholiaſtes ad Sophoclis Trachin. v. 1235. τίς ἂν ταῦτα πράττειν ἕλοιτο ἐκτὸς ὢν μανίας καὶ θεηλασίας; — Θεογαμία. Habet Suidas T. III. p. 107. ubi Kuſterus idem ex Zoſimo citat. — Θεόεχθρος. Reſtituit Kuſterus Suidae T. I. p. 125. Toupius eidem T. II. p. 755. V. praeſtantiſſimi Critici Emendat. in Suid. T. I. p. 30. Hinc θεοεχθρία, de qua voce v. Abreſch. in Act. Liter. Societ. Rheno-Traiect. T. I. p. 215. V. etiam mox. — Θεόληπτος. Vtitur hac forma Manetho IV. v. 80. 548. VI. v. 378. — Θεολωβητής. In eiusdem poëtae Apoteleſm. IV. v. 234. Gronovius dedit: καὶ θεολωβήτας. Sed ſcribendum ſu-

*) De hac conſtructione v. hoc ipſo loco utentem Porſonum ad Euripid. Phoeniſſ. v. 1730. cuius notae nonnulla in altera editione Lipſienſi acceſſerunt. Eandem ſtructuram tetigi ad Boſii Ellipſ. p. 188. it. in Ind. Verb. p. 921. Nunc addo locum Homericum Il. VIII. v. 247.

αὐτίκα δ᾽ αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν.

Nam τελειότατον maſculini generis eſt. Schaef.

Haec etiam Platonis ſententia, qua tandem re alia ornata, nobis adeo magnifica videtur et venuſta, niſi quod ex numeris praeſtantiſſimis conſtat et ſublimibus? Eſt enim notiſſima et celebratiſſima, qua uſus vir ille ad initium *Laudationis funebris:* „Re quidem a nobis illi, quae ſua ſunt, habent; eaque iam aſſecuti, iter a fatis deſtinatum peragunt.“ In his duo ſunt

ſpicor θεολωβήτους, a θεολώβητος. — Θεομίσητος. In Lexicis Graece ſcriptis paſſim obvium. V. Albert. ad Gloſſar. Gr. in N. F. p. 91. — Θεόμορφος. Strato XXXVIII.

Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις,
θεόμορφε Λυκῖνε.

— Θεοποίητος. Simmiae in Securi πύργων θεοτεύκτων interpretatur Paraphraſtes τῶν θεοποιήτων πύργων. — Θεοπόλος. Lucianus T. II. p. 247. θεοπρόπους πέμπειν. ubi al. θεοκόλους, vel θεοπόλους. — Θεοστεφής. Inſcriptio libri Conſtantini Imperat. de admin. imper. τὸν θεοστεφῆ καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα. Inſcriptio epiſtolae Gregorii Palamae publicatae a Boivino ad Nicephor. Gregor. p. 788. τὴν θεοστεφῆ βασιλίδα. — Θεοστήρικτος. Conſtantinus Rhodius in Iacobſii Prolegom. ad Anthol. Gr. p. LXXV. σκῆπτρα θεοστήρικτα. — Θεοσυλία. Habet Aelianus Var. Hiſt. VI. c. 8. de Nat. Anim. X. c. 28. — Θεοφανής. Alexis Athenaei T. I. p. 210. it. p. 296. τό,τε θεοφανὲς μητρῷον ἐμοὶ μελέδημ', ἰσχάς. — Θεοφιλητός. Stobaeus Serm. p. 444. 41. ἦμαν ἁγνὰν καὶ θεοφιλατάν. — Θεοφρονής. Hymnus Orphicus in Wakefieldii Silv. Crit. P. IV. p. 251.

ναὶ, λίτομαι, δότε χεῖρα, θεοφρονέας τε κελεύθους
δείξατέ μοι χατέοντι, — — — —

— Θεοχολωσύνη. Scholiaſtes ad Lucian. T. II. p. 336. θεοεχθρία [in ipſo Luciano θεοεχθρίᾳ] δὲ, ἢ, ὡς ἄν τις εἴποι, θεοχολωσύνη. — Θεόχρηστος. Philo T. II. p. 577. 13. Mang. Θεόχρηστα γὰρ λόγια τοὺς νόμους εἶναι ὑπολαμβάνοντες, κ. τ. λ. Cum Πυθόχρηστος comparant Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 323. et Toupius Emendat. in Suid. T. II. p. 443.] Schaef.

τὴν εἱμαρμένην] Hanc mortis periphraſin multis laudibus effert Longinus Sect. 28. Quin et ipſe Dionyſius in τῷ περὶ Δημοσθ. δεινότητος, de hac Platonis dictione, quam iterum ad cenſuram ibi vocat, ſumma cum admiratione profert ſententiam: Ἡ μὲν εἰσβολὴ θαυμαστὴ, καὶ πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι, κάλλους τε ὀνομάτων

μέν ἐστιν, ἃ συμπληροῖ τὴν περίοδον, κῶλα· ῥυθμοὶ δὲ οἱ ταῦτα διαλαμβάνοντες, οἵδε. Βακχεῖος μὲν ὁ πρῶτος· οὐ γὰρ δή γε ὡς ἴαμβον ἀξιώσαιμ' ἂν ἔγωγε τὸ κῶλον τουτὶ ῥυθμίζειν, ἐνθυμούμενος, ὅτι οὐκ ἐπιτροχάλους καὶ ταχεῖς, ἀλλ' ἀναβεβλημένους καὶ βραδεῖς τοῖς οἰκτιζομένοις προσῆκεν ἀποδίδοσθαι τοὺς χρόνους· σπονδεῖος δὲ ἕτερος· ὁ δ' ἑξῆς δάκτυλος, διαιρουμένης τῆς συναλοιφῆς· εἶτα μετὰ τοῦτον σπονδεῖος· ὁ δ' ἑξῆς μᾶλλον Κρητικὸς ἢ ἀνάπαιστος· ἔπειθ', ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, σπονδεῖος· ὁ δὲ τελευταῖος ὑποβάκχειος, εἰ δὲ βούλεταί τις, ἀνάπαιστος· εἶτα κατάληξις. Τούτων τῶν ῥυθμῶν οὐδεὶς ταπεινὸς, οὐδεὶς ἀγενής. Τοῦ

ἕνεκα, καὶ σεμνότητος καὶ ἁρμονίας. Locum vide. VPT.

Πλατωνικῶς Iulianus dicit πορευθῆναι τὴν εἱμαρμένην πορείαν. V. ad Bosii Ellips. p. 465. SCHAEF.

τὴν περίοδον] Adverte, λέξιν illam Platonicam a Nostro *periodum* dici e disciplina Rhetorum veterum, non recentiorum Ernestinam periodi definitionem probantium. V. Weiskium Commentar. in Ation. pro Marcello p. 65. SCHAEF.

ἴαμβον] Qui confici potest ex μὲν et prima in ἡμῖν syllaba, alia scilicet mensurandi ratione inita. Quanquam et prior syllaba in Ἔργῳ, ob naturam scilicet τοῦ ρ ἑνὸς τῶν ὑγρῶν γραμμάτων, brevis dicatur: quemadmodum correpta apud Menandrum occurrit in his gravissimis versibus:

Ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε, πλησίον παρὼν,
Ὃς ἔργοις δικαίοις ἥδεται, κ' οὐκ ἀδίκοις.

VPT.

Fallitur Vptonus ἴαμβον h. l. de *pede* intelligens. Est *versus iambicus*. V. Dawes. Miscell. Crit. p. 29. Magis etiam errat priorem syllabam in Ἔργῳ pro correpta habens. Versus isti, sane gravissimi argumenti, non Menandri sunt, sed Comico pia fraude ὑποβέβληνται. V. Luzac. Exercit. Academ. p. 163. Alterum versum ut Vptonus citavit, sic habet Iustinus Martyr. Alii aliter legunt ac digerunt. Hoc quidem satis apparet, Pseudo-Menandrum priorem syllabam in ἔργοις non corripuisse: quomodo scripserit, vix operae pretium sit accuratius quaerere. SCHAEF.

ῥυθμίζειν] *Scandere*. SCHAEF.

ἕτερος] Forsan cum articulo legendum ὁ ἕτερος, aut contracte ἅτερος: sicut scilicet v. 54 praecedit, βακχεῖος μὲν ὁ πρῶτος. SYLB.

membra, quae totam adeo abſolvunt periodum: numeri vero, quibus diſtinguuntur, ſunt hi. Bacchius primus eſt: (non enim mihi poſſum perſuadere, Iambo eſſe hoc membrum dimenſum, ea ratione inductus, quod volubiles motus et velocia tempora nequaquam rebus miſerandis, ſed remiſſa potius et tarda, adhibere oporteat) hunc ſequitur Spondeus; deinceps, colliſione vocalium reſoluta, Dactylus; rurſus Spondeus: qui vero ſequitur, is potius Creticus, quam Anapaeſtus; poſtea, ut mea fert opinio, Spondeus: ultimus Hypobacchius, aut etiam, ſi quis ita voluerit, Anapaeſtus: poſtremo deſinentia. Ex his numeris nullus humilis, nullus ignobilis. Se-

Aſſentior. Sequuntur etiam articuli. Vulgatam quidem non defendas his ſimilibusque locis: Demoſthenes T. I. p. 566. Reisk. ἐγένοντο εἰς Εὔβοιαν ἐπιδόσεις παρ' ὑμῖν πρῶται. — ἕτεραι δεύτεραι μετὰ ταῦτα εἰς Ὄλυνθον. — τρίται νῦν αὗται γεγόνασιν ἐπιδόσεις. Diodorus Sic. Exc. Legat. T. II. p. 619. ſ. ὁ δὲ Φλαμινῖνος ἔφη, δυοῖν πραγμάτων ὄντων, ἕτερον τῷ βασιλεῖ τὴν σύγκλητον συγχωρεῖν. *alteram utram rem.* Quanquam non minus recte θάτερον ſcribere potuiſſet. Minus etiam defendas Homericis, cuiusmodi hoc eſt Il. XII. v. 452. χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ. i. e. *manu ſiniſtra.* V. Kuhn. ad Pauſan. p. 355. Iure enim ſuo Poëta χεῖρα dicit ἑτέρην, quam alii χεῖρα τὴν ἑτέραν. Paullo ſpecioſius tuearis Sophocleo Electr. v. 707.

ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο.

Fruſtra: ſi veri ſunt Angli, in his quoque defectum articuli explentes ſpiritu aſpero. V. Philologum eximium in *Critical Review* 1803. Ianuar. p. 6. *) Quanquam protinus ſequitur ſine articulo:

Βοιωτὰς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.

SCHAEF.

σπονδεῖος] Rhetor in loco Platonico legit ἔχουσιν. SCHAEF.

ὡς ἡ ἐμὴ δόξα] V. ad Boſii Ellipſ. p. 84. ſ. SCHAEF.

*) Simile quid reperias in Caſp. Hofmanni Epiſtola ad Th. Reineſium p. 4. „εἷς θεός ἐστι· θεῷ δ' ἓν σύμφυτον, ἀλήθεια. Ita enim ſcribo, ut ſit q. ἡ ἀλ. et verſus conſtet." coll. Porſon. ad Euripid. Phoeniſſ. v. 936. Plane occupatum a viro egregio dicerem Daweſii εὕρημα, niſi ſtatim addidiſſet: „Ita ὡυτὸς pro ὁ αὐτὸς ſaepe apud Hipp. eſt." SCHAEF.

140 δὲ ἑξῆς κώλου· „Ὧν τυχόντες, πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν·“ δύο μέν εἰσιν οἱ πρῶτοι πόδες Κρητικοὶ, σπονδεῖοι δὲ οἱ μετὰ τούτους δύο· μεθ᾽ οὓς αὖθις Κρητικὸς, ἔπειτα τελευταῖος ὑποβάκχειος. Ἀνάγκη δὴ, τὸν ἐξ ἁπάντων συγκείμενον καλῶν ῥυθμῶν καλὸν εἶναι λόγον. Μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι· ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος. Καὶ εἴ γε δεινὸς ἦν οὕτως ἐκλέξαι τὰ ὀνόματα, ὡς συνθεῖναι περιττὸς, καί νύ κεν ἢ παρέλασσε τὸν Δημοσθένην κάλλους ἑρμηνείας εἵνεκεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε· νῦν δὲ δὴ περὶ μὲν τὴν ἐκλογήν ἐστιν ἃ διαμαρτάνει, καὶ μάλιστα ἐν οἷς ἂν τὴν ὑψηλὴν καὶ περιττὴν καὶ ἐγκατάσκευον διώκῃ φράσιν· ὑπὲρ ὧν ἑτέρωθί μοι δηλοῦται. Σαφέστερον δὲ συντίθησι τὰ

οὗτος] Non absurde legeris οὕτως, sic. In sequentib. alluditur ad Hom. Il. ψ. Sylb. Scripsi οὕτως. Frequentissima confusio harum vocum. Diodorus Sicul. XI. c. 47. m. οὕτως ἀκριβῶς καὶ δικαίως τὸν διαμερισμὸν ἐποίησεν, ὥστε κ. τ. λ. Wesselingius: „οὗτος ὡς ἀκριβῶς Reg. 2. Venet. Clar., non male.“ Mireris, διττογραφίαν eximium Criticum fallere potuisse. Schaef.

Meo sane iudicio melior erit structura, hoc modo conformata: καὶ εἴ γε δεινὸς ἂν ἦν οὗτος. Upt. Fallitur. Schaef.

καί νύ κεν] Homerum designat, Iliad. ψ. v. 382, et 525. bis etenim occurrit:

Καί νύ κεν ἢ παρέλασσ᾽, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε.

Si eadem Platoni fuisset cura in seligendis nominibus, quae componendis apparet, fore omnino censet Dionysius, ut Demostheni aut laudem ornate dicendi erepturus videretur, aut dubia certe cum eo palma certaturus. *Quis enim uberior in dicendo Platone? Iovem aiunt Philosophi, si Graece loquatur, sic loqui.* Cicero in Bruto. Idem in Officiis: *Equidem et Platonem existimo, si genus forense dicendi tractare voluisset, gravissime et copiosissime potuisse dicere; et Demosthenem, si illa quae a Platone didicerat, tenuisset, ornate splendideque potuisse facere.* Vide Longinum Sect. 12. ubi cum Demosthene (ut coniicit Tollius) Platonem comparat; etsi multa eo

quentis vero membri: „Eaque iam assecuti, iter a fatis destinatum peragunt:“ primi duo pedes sunt Cretici, deinde Spondei duo, quos sequitur Creticus; ultimus vero Hypobacchius est. At vero orationem venustam esse, quae numeris venustis tota constat, necesse est. Infinita huiusmodi apud Platonem sunt: erat enim in perspicienda orationis modulatione et numerorum concinnitate homo ingenii plane admirabilis. Qui, uti erat in componendis vocibus eximius, si paullo etiam seligendis fuisset curiosior, ipsum utique dicendi pulchritudine Demosthenem *aut praevertisset*, *aut dubiam sane victoriam fecisset*. Sed in delectu verborum saepiuscule peccat; idque praecipue, quum sublimem et elegantem et nimis elaboratam locutionem assequi studet: qua de re alibi nobis dictum est. Splendidius autem collocat

loci e Longino periisse dolendum est. VPT.

Δημοσθένην] Atticus accusativus, pro Δημοσθένη. Rationem tradit Demet. Phalereus de Elocutione Sect. 177. καὶ ὅλως τὸ ν δι' εὐφημίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοί, Δημοσθένην λέγοντες καὶ Σωκράτην. VPT.

καὶ μάλιστα ἐν οἷς] Eandem rupem, ad quam toties a peritissimis alliditur, Longinus indicat, Sect. 3. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος, ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς τροπικὸν καὶ κακόζηλον. Sed hac de re multus est ipse Dionysius in περὶ Δημοσθ. δεινότητος, ubi Platonem fusius examinat. VPT.

ἐγκατάσκευον] Demetrius Phaler. XV. οὕτω γὰρ καὶ ἐγκατάσκευος ἔσται [ὁ λόγος], καὶ ἁπλοῦς ἅμα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν ἡδύς· καὶ οὔτε μάλα ἰδιωτικὸς, οὔτε μάλα σοφιστικός. V. Ernesti Lexic. Technol. Graec. Rhetor. p. 91. s. SCHAEF.

διώκῃ] Vulg. διώκει, quod post ἐν οἷς ἂν soloecum est. SCHAEF.

ἑτέρωθι] De Platone seorsum agit infra in epistola ad Cn. Pompeium, 125, 30: et rursum 166, 3: 177, 23. SYLB. Sed multo se habebit rectius sententia, ut opinor, si levi mutatione quae separantur coniunxeris: ἑτέρωθί μοι δηλοῦται σαφέστερον. συντίθησι δὲ τὰ ὀνόματα. VPT. Assentior viro doctissimo. SCHAEF.

ὀνόματα, καὶ ἡδέως, καὶ καλῶς νὴ Δία· καὶ οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρος.

Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι λέξιν, ᾧ τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν λόγοις δεινότητος καταδίδωμι. Ὅρος γάρ δή τις ἐστὶν ἐκλογῆς τε ὀνομάτων καὶ κάλλους συνθέσεως ὁ Δημοσθένης. Ἐν δὴ τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ τρία μέν ἐστιν, ἃ τὴν πρώτην περίοδον συμπληροῖ, κῶλα· οἱ δὲ καὶ ταῦτα καταμετροῦντες οἵδε εἰσὶν οἱ ῥυθμοί·
142 „Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.“ Ἄρχει δὲ τοῦδε τοῦ κώλου Βακχεῖος ῥυθμὸς, ἔπειθ᾽ ἕπεται σπονδεῖος, εἶτα ἀνάπαιστος, καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερος σπονδεῖος, εἶθ᾽ ἑξῆς Κρητικοὶ τρεῖς, σπονδεῖος δὲ ὁ τελευταῖος. Τοῦ δὲ δευτέρου κώλου τοῦδε· „Ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν·“ πρῶτος μὲν Ὑποβάκχειός ἐστι πούς, εἶτα Βακχεῖος, εἰ δὲ βούλεταί τις, Δάκτυλος· ἔπειτα Κρητικός· μεθ᾽ οὓς εἰσι δύο σύνθετοι πόδες, οἱ καλούμενοι Παίονες· οἷς ἕπεται Μολοττὸς, ἢ Βακχεῖος,

καταδίδωμι] Insolens verbum hac quidem significatione. Itaque suspicor ἀποδίδωμι. Aristides T. I. p. 138. Iebb. τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπέδοσαν τῇ πόλει. Non rara autem commutatio verborum cum his praepositionibus compositorum. Conf. Meletem. Crit. p. 129. Schaef.

Ὅρος] Ita et Longinus de Demosthene, capite περὶ πλήθους μεταφορῶν eandem habet sententiam: Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ τῶν τοιούτων. qua voce usus est et noster de Thucydide, Ἧς ὅρος καὶ κανὼν ὁ Θουκυδίδης, in de Admir. vi dicendi in Demosthene. Vpt. V. Toup. ad Longin. p. 338. Aristophanes Fragm. Pythagor. v. 7.

ὅρους ἔπηξαν τοῖς πένησι χρησίμους.

Schaef.

* Al. Est enim quasi meta et terminus, non tantum etc. Familiam ducit non tantum etc. Huds.

κατὰ ταῦτα] κατὰ ante ταῦτα vel expungenda videtur, vel in καὶ mutanda. Sylb. Καὶ particulam contextui insertam habes. Vpt. Dedi cum Vptono καί. Schaef.

verba, et mehercule iucunde admodum atque eleganter: nec ſane eſt, cur ab ullo hac parte reprehendi debeat.

Vnius praeterea locutionem proferam, cui primas in admiranda vi dicendi tribuo. * Eſt enim regula, ad quam dirigamur, non tantum in verbis deligendis, ſed pulcherrima etiam collocatione ſtruendis, Demoſthenes. In illa iam *de Corona* oratione tria ſunt membra, quae primam periodum abſolvunt: ea autem qui emetiuntur, pedes hi ſunt: „In primis quidem, o Athenienſes, deos deasque omnes obſecro.“ Incipit hoc membrum a pede Bacchio, quem ſequitur Spondeus, deinde Anapaeſtus, poſtea alius etiam Spondeus: tum tres ordine Cretici, poſtremo autem Spondeus. Huius vero ſecundi membri: „Vt quanta ego benevolentia civitatem, et vos univerſos usque proſequor:“ pes primus Hypobacchius eſt, deinde Bacchius, aut etiam, ſi quis voluerit, Dactylus; poſtea Creticus: hos duo ſequuntur pedes compoſiti, Paeones appellati; deinceps Moloſſus, aut Bacchius,

Πρῶτον μὲν] Haec deſumpta ſunt ex initio orationis, quam Dionyſius Sect. 25. κράτιςον ἀποφαίνεται πάντων λόγων: ibi etiam denuo haec verba examinat. Fabius quoque lib. 9. exordium hoc citat, cui videtur ſevera haec Demoſthenis compoſitio. Vpt.

Παίονες] Cicero de Orator. lib. 3. *Probatur autem ab eodem illo* (Ariſtotele) *maxime paeon; qui eſt duplex. Nam aut a longa oritur, quam tres breves conſequuntur, ut haec verba,* definite, incipite, comprimite: *aut a brevibus deinceps tribus, extrema producta atque longa, ſicut illa ſunt,* domuerant ſonipedes. Sic et διατελῶ paeon eſt quartus, ut *domuerant*, qui conſtat ex pyrrhichio et iambo: at τῇ τε πόλει non erit paeon, niſi ultima ſyllaba in πόλει corripiatur, contra leges metricas. Eſt autem pes choriambus. Vpt.

Μολοττὸς] Si moloſſum feceris, neceſſe eſt ultima in πᾶσιν producatur ob ſequentem aſpiratam. Vpt.

ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκατέρους αὐτὸν διαιρεῖν· τελευταῖος δὲ ὁ σπονδεῖος. Τοῦ δὲ τρίτου κώλου, τοῦ· „Τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ᾽ ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα·“ ἄρχουσι μὲν Ὑποβάκχειοι δύο, ἔπειτα Κρητικὸς, ᾧ συνῆπται σπονδεῖος· εἶτ᾽ αὖθις Βακχεῖος, ἢ Κρητικὸς, καὶ ὁ τελευταῖος πάλιν Κρητικὸς, εἶτα κατάληξις. Τί οὖν ἐκώλυε καλὴν ἁρμονίαν εἶναι λέξεως, ἐν ᾗ μήτε πυῤῥίχιός ἐστι ποὺς, μήτε ἰαμβικὸς, μήτε ἀμφίβραχυς, μήτε τῶν χορείων ἢ τῶν τροχαίων μηδείς; Καὶ
144 οὐ λέγω τοῦτο, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕκαστος οὐ κέχρηταί ποτε καὶ τοῖς ἀγενεστέροις ῥυθμοῖς· κέχρηται γάρ· ἀλλ᾽ εὖ συγκεκρύφασιν αὐτοὺς καὶ συνυφάγκασι, διαλαβόντες τοῖς κρείττοσι τοὺς χείρονας.

Οἷς δὲ μὴ ἐγένετο πρόνοια τούτου τοῦ μέρους, οἱ μὲν ταπεινὰς, οἱ δὲ κατακεκλασμένας, οἱ δὲ ἄλλην τινὰ αἰσχύνην ἢ ἀμορφίαν ἐχούσας ἐξήνεγκαν τὰς γραφάς. Ὧν ἐστι πρῶτός τε καὶ τελευταῖος καὶ

ἑκατέρους αὐτὸν] Forſan rectius αὐτῶν, ipſorum. Sylb.

Mallem ἑκατέρως αὐτὸν διαιρεῖν, ut ſit ſenſus: *licet enim utrovis modo diſtinguere*. Huds. *Var. Lect.* Tum vero αὐτὸ, ut ad κῶλον referatur, legendum. Sylburgio potius aſſentior. Vpt. Ego vero Hudſoni coniecturam amplector. Senſus: *licet enim in alteram utram partem de eo ſtatuere*. V. Lamb. Boſii Obſervat. Miſcell. p. 25. ſ. coll. Weſſeling. ad Herodot. p. 518. 27. Schaef.

εἶτ᾽ αὖθις Βακχεῖος] Qua tandem ſcanſione fiant hi pedes poſtremi, mihi prorſus ignotum eſt. Nam etſi liquidarum apud poetas veteres magna ſit poteſtas, ut primae ideo ſyllabae in Φίλος, Μέλος, et Ἑλώρια productae legantur; et e contra in Τέκνον, Τέχνη, et Τεκμήριον correptae: tamen an unquam apud Graecos τὸν vocali ſequente producatur, nonnihil vereor: quod quidem hoc loco neceſſe eſt. Ita enim haec Demoſthenis verba metienda cenſet Dionyſius: Τοσαύτην, hypobacch. | ὑπάρξαι, idem | μοι παρ᾽ ὑ, Creticus | μῶν εἰς, Spondeus | τουτονὶ, Bacch. vel τουτονί, Creticus | τὸν ἀγῶ, Cret. | να, deſinentia. Atqui haec licentia

(licet enim utrumlibet eorum eligere) ultimus Spondeus eſt. At tertii huius membri: „Tanto vos ſtudio in hac contentione erga me utamini:" primum locum obtinent Hypobacchii duo, poſtea Creticus, cui Spondeus annectitur, deinde rurſus Bacchius, aut Creticus, ultimus rurſum Creticus, tandemque clauſula. Quid itaque prohibet, quo minus pulchra ſit orationis ſtructura, in qua nec pes Pyrrhichius occurrat, nec Amphibrachys, neque ullus omnino aut ex Choreis, aut etiam Trochaeis? Id vero non dico, eorum ſcriptorum neminem vilioribus numeris unquam fuiſſe uſum: nam utuntur quidem; ſed eos arte occultant, et deteriores paſſim pulchrioribus intertexunt.

Qui vero hac in parte nullam adhibuerunt curam, illi aut humilia, aut fracta, aut turpitudinem aliam quandam ac deformitatem habentia, in lucem ſcripta protulerunt. Quorum primus et ultimus et medius eſt

vix poetis, nedum oratoribus, videtur concedenda: ne cavillis forte cuiusdam Euclidis Iambici poetae iterum detur locus:

Ἠτίχαριν εἶδον Μαραθῶνα βαδίζοντα.

Vide Ariſt. Poet. cap. 22. Vpt.

τούτου μέρους] f. τούτου τοῦ μέρους. Reiskivs. Addidi articulum. Schaef.

πρῶτος] Loquendi formula uſitatiſſima: ita Dio Chryſoſtomus de Homero, Ὅμηρος καὶ μέσος καὶ ὕστατος καὶ πρῶτος, παντὶ παιδὶ καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι. At de Aeſchine pulcerrime Demoſthenes: Ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονώς· οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν. Vpt.

Theocritus XVII. v. 3.

ἀνδρῶν δ᾽ αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,

καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.

[V. 2. editum: ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς. Al. ἀείδωμεν. In hac altera ſcriptura genuinum, opinor, latet: κλείωμεν. Heſiodus Op. in.

Μοῦσαι Πιερίηθεν, ἀοιδῇσι κλείουσαι.

Add. Heſych. T. II. c. 273. Κλείοιμι. ᾄδοιμι. Viciſſim Platoni verbum ᾄδειν, quod invito

μέσος ὁ Μάγνης σοφιστὴς Ἡγησίας· ὑπὲρ οὗ, μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἅπαντας, οὐκ οἶδ᾽ ὅ,τι χρὴ λέγειν, πότερον τοσαύτη περὶ αὐτὸν ἦν ἀναισθησία καὶ παχύτης, ὥστε μὴ συνορᾶν, οἵτινές εἰσιν εὐγενεῖς ἢ ἀγενεῖς ῥυθμοὶ, ἢ τοσαύτη θεοβλάβεια καὶ διαφθορὰ τῶν φρενῶν, ὥστε εἰδότα τοὺς κρείττους, ἔπειτα αἱρεῖσθαι τοὺς χείρονας· ὃ καὶ μᾶλλον πείθομαι. Ἀγνοίας μὲν γάρ ἐστι καὶ τὸ κατορθοῦν πολλαχοῦ· προνοίας δὲ, τὸ μηδέποτε. Ἐν γοῦν ταῖς τοσαύταις γραφαῖς, ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ

solitus error abstulit, reddamus. T. VI. p. 220. κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες. Leg. κ. π. ε. ᾄδοντες. Conf. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1588. et ad Herodot. p. 631. 38. Hermann. ad Aristotel. Art. Poët. p. 163.] Schaef.

μὰ τὸν Δία κ. τ. λ.] Demosthenes T. I. p. 124. Reisk. οὐ μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. V. Ind. Verbor. ad Bosii Ellips. p. 848. Schaef.

παχύτης] Scholiastes MS. Dionysii Periegetae citatus a Ruhnkenio in Auctario Fragment. Callimachi p. 575. τὴν δὲ παχύτητα τῶν ποιημάτων ἱκανῶς μὲν διασύρει Ἀριστοφάνης κ. τ. λ. Ipse Callimachus:

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν —.

Lucianus T. II. p. 224. παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις. V. Interpretes ad T. II. p. 214. et Wesselingium ad Herodot. p. 385. 8. Opponitur, ut proprio sensu, ita hoc metaphorico λεπτός. Plutarchus Mor. T. I. p. 594. ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον, εἰ παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀστέον παρέχεται. [Lexicis adde adverbium παχέως. Philostratus p. 117. Olear. παχέως οὖν, ἔφη, διαιτᾶσθε; ἡμεῖς μὲν, ἔφασαν, λεπτῶς.] Schaef.

θεοβλάβεια] Ex opinione veterum haec traducta, qui deos immortales, ut cuique homini bene aut male consultum cuperent, ita bonum ei aut malum consilium dare, profuturas aut nocituras cupiditates in animum immittere, crediderunt. Notum illud Tragici,

Ὅταν δ᾽ ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακά,
Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον.

Hinc etiam Virgilius,

Hic mihi nescio quod trepido male numen amicum
Confusam eripuit mentem.

Itemque ex eadem opinione Homerus de Glauco arma aurea aeneis permutante:

Magnefius fophifta Hegefias: de quo, per Iovem et caeteros omnes deos, quid fit dicendum, plane nefcio: utrum ei adeo ftupidum fuerit et craffum ingenium, ut perfpicere non potuerit, qui numeri generofi, aut ignobiles; an tanta Diis iratis eum occupaverit ftoliditas mentisque depravatio, ut, melioribus perfpectis, deteriores tamen praeferret? quod quidem ego magis exiftimo. Ignorantiae enim eft, identidem res feliciter cedere; nunquam vero, confilii ac prudentiae. Nam inter tot fcripta, quae nobis vir ille reliquit, ne pagel-

Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς.

Sed praeclare Fabius lib. 9. cap. 3. illorum fententiam refellit, qui curam omnem compofitionis excludant, atque illum horridum fermonem, ut forte affluxerit, modo magis naturalem, modo etiam magis virilem effe contendant. VPT.

Appianus T. II. p. 274. ἀλλ' αὐτὸν — θεοβλάβεια δοκεῖ παραγαγεῖν. Herodotus VIII. c. 137. θεοβλαβὴς γενόμενος. Male olim verterant: *in deum contumeliosus*. Rectius poftea verfum: *mente divinitus laefus*. V. Heyn. ad Homer. Il. T. V. p. 547. SCHAEF.

διαφθορὰ τῶν φρενῶν] Euripides Oreft. v. 291. Porf.

— τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν.

Vno verbo dicitur φρενοβλάβεια. [Lexicis adde haec: Φρενοθελγής. Proclus Hymn. in Muf. v. 17.

καὶ κλέος εὐεπίης φρενοθελγέος αἰὲν ἔχουσαν.

— Φρενομόρως. Sophocles Ai. v. 625. (630. Musgr.)

— νιν ὅταν νοσοῦντα φρενομόρως ἀκούσῃ.

Musgravius: „φρενομόρως. Hefychius: μόρος — φθόρος — νόσος. Hinc apparet φρενομόρως idem effe quod φρενοβλαβῶς."

— Φρενοπληγής. Aefchylus Prom. v. 884. Br.

ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσ', — — —]

SCHAEF.

πολλαχοῦ] Reg. 1. et Colb. πολλαχῇ. Quod vero de hoc fcriptore tradit Dionyfius, idem fere a Cicerone comprobatur. *At Charifii vult Hegefias effe fimilis, isque fe ita putat Atticum, ut veros illos prae fe paene agreftes putet.* de claris Orat. VPT.

μίαν οὐκ] i. e. οὐδεμίαν. Antiquit. Rom. T. II. p. 980. οὐδὲ μία τε κατελείπετο τοῖς ἀπιένα

ἂν εὕροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς· ἔοικε δὲ ταῦτα ὑπολαβεῖν ἐκείνων κρείττω, καὶ μετὰ σπουδῆς αὐτὰ ποιεῖν, εἰς ἃ δι᾽ ἀνάγκην ἄν τις ἐμπεσὼν ἐν λόγῳ σχεδίῳ δι᾽ αἰσχύνης ἔθετο φρόνημα ἔχων ἀνήρ. Θήσω δὲ καὶ τούτου λέξιν ἐκ τῆς ἱστορίας, ἵνα σοὶ γένηται δῆλον ἐξ ἀντιπαραθέσεως, ὅσην μὲν ἀξίωσιν ἔχει τὸ εὐγενὲς ἐν ῥυθμοῖς, ὅσην δὲ αἰσχύνην τὸ ἀγενές.

Τί δὲ ὃ λαμβάνει πρᾶγμα ὁ σοφιστής; τοιόνδε.
146 Ἀλέξανδρος, πολιορκῶν Γάζαν, χωρίον τι τῆς Συρίας πάνυ ἐχυρὸν, τραυματίας τε γίνεται κατὰ τὴν προσβολὴν, καὶ τὸ χωρίον αἱρεῖ χρόνῳ φερόμενος. Ὁ δ᾽ ὑπ᾽ ὀργῆς τούς τ᾽ ἐγκαταληφθέντας ἀποσφάττει πάντας, ἐπιτρέψας τοῖς Μακεδόσι τὸν ἐντυχόντα κτείνειν, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτὸν αἰχμάλωτον λαβὼν, ἄνδρα ἐν ἀξιώματι καὶ τύχης καὶ εἴδους, ἐξ ἁρματείου δίφρου δῆσαι κελεύσας ζῶντα, καὶ τοὺς ἵππους ἐλαύνων ἀνὰ κράτος, ἐν τῇ πάντων ὄψει διαφθείρει

βουλομένοις ἔξοδος. Scribendum ex libro Vaticano: *μία τε οὐ κατελείπετο*. Schaef.

Τί δὲ ὃ] f. ὃ videtur redundare, aut ἐστὶν addendum, ut sit: *τί δ᾽ ἐστὶν, ὃ λαμβάνει*: aut *τί δέ τοι λαμβάνει*. Reisk. Vulgatam non solicitem. Subaudi ἐστίν. Schaef.

χωρίον] *Modico praesidio*, inquit Curtius, *muros ingentis operis tuebatur* Betis. Rem fusius indicat Arrianus: Ἄραβάς τε μισθωτοὺς ἐπαγόμενος, καὶ σῖτον ἐκ πολλοῦ παρεσκευακὼς διαρκῆ ἐς χρόνιον πολιορκίαν, καὶ τῷ χωρίῳ πιστεύων, μήποτε ἂν βίᾳ ἁλῶναι, ἔγνω μὴ δέχεσθαι τῇ πόλει Ἀλέξανδρον. Upt.

Χωρίον hîc idem est quod φρούριον. Diodorus Sicul. XX. c. 103. extr. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως οἱ σύνεγγυς τὰ [f. τὰ σ.] φρούρια κατέχοντες, ὑπολαμβάνοντες ἀδύνατον ὑπάρχειν τὸ διαφυγεῖν τὴν βίαν τοῦ βασιλέως, παρέδωκαν αὐτῷ τὰ χωρία. Schaef.

χρόνῳ]. Post bimestrem scilicet obsidionem vi cepit. Diodorus, δίμηνον προσεδρεύσας, εἷλε κατὰ κράτος τὴν πόλιν. Upt.

lam quidem unicam inveneris felici structura ornatam: hos utique pedes illis praestantiores iudicabat, et de industria visus est adhibere, in quos si prudens quispiam necessitate coactus inciderit, idque in oratione facta ex tempore, non poterit a rubore sibi temperare. Hominis vero sermonem ex historia sumtum ante oculos ponam, ut tibi ex mutua comparatione appareat, quantum dignitatis illud in numeris generosum habeat, quantumque sordeat ignobilis structura.

Quam vero sibi rem *illustrandam* sophista assumit? Huiusmodi est. Alexander, dum Gazam obsidione cingeret, castellum Syriae munitissimum, vulnus inter oppugnandum accepit, nec eam, nisi longo post tempore, in potestatem redegit. Ira itaque accensus omnes, quos urbe superstites invenit, gladio sustulit; Macedonibus permisso, ut quemvis occiderent obvium: ipsum etiam imperatorem, quem ceperat, summae tam fortuna, quam corporis pulchritudine existimationis, vivum currui biiugo alligari iussit, atque equis vehementer incitatis omnium in con-

Sic distinguo: *χρόνῳ· Φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς.* et v. antep. sic: *διαφθείρει. τούτων οὐκ ἂν ἔχοι.* Reisk.

Distinguens cum Reiskio, praeferam: *Φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς, κ. τ. λ.* ut *ὁ* natum sit ex postrema litera participii praegressi. Sed de altera coniectura, in quam ipse incidi, viro praestantissimo plane assentior. Schaef.

ἡγεμόνα] Curtius lib. 4. cap. 6: *Praeerat ei Betis, eximiae in Regem suum fidei.* Batin nominat Arrianus et fuisse eunuchum scribit: *Εὐνοῦχος δέ τις, ᾧ ὄνομα ἦν Βάτις, κρατῶν τῆς Γαζαίων πόλεως.* Iosephus *Βαβημήσην* vocat. Hunc autem forma fuisse praestanti, indicat Dionysius, *εἴδους* vocabulo usus, sensu, ut arbitror, Homerico, *εἶδός τε μέγεθός τε*: quo et Euripides in illo, quem citat Athenaeus, versu pulcerrimo:

Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος.

At omnino contraria de Beti scribit mox Hegesias, *ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέγαν, ὡς βδελυρώτατον*, et quae sequuntur. Sed codices Reg. 1. et Colb. ibi *βλοσυρώτατον* legunt. Vpt.

τοῦτον. Οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν δεινότερα πάθη, οὐδὲ ὄψεις φοβερωτέρας. Πῶς δὴ ταῦτα ἡρμήνευκεν ὁ σοφιστὴς, ἄξιον ἰδεῖν, πότερον σεμνῶς καὶ ὑψηλῶς, ἢ ταπεινῶς καὶ καταγελάστως.

„Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔχων τὸ σύνταγμα προηγεῖτο, καί πως ἐβεβούλευτο τῶν πολεμίων τοῖς ἀρίστοις ἀπαντᾶν εἰσιών. Τοῦτο γὰρ ἔγνωστο, κρατήσασιν ἑνὸς, συνεκβάλλειν καὶ τὸ πλῆθος. Ἡ μὲν οὖν ἐλπὶς αὕτη συνέδραμεν εἰς τὸ τολμᾶν, ὥστε Ἀλέξανδρον μηδέποτε κινδυνεῦσαι πρότερον οὕτως. Ἀνὴρ γὰρ τῶν πολεμίων, εἰς γόνατα συγκαμφθεὶς, ἔδοξε τοῦτ᾽ Ἀλεξάνδρῳ τῆς ἱκετείας ἕνεκα πρᾶξαι. Προέμενος δ᾽ ἐγγὺς, μικρὸν
148 ἐκνεύει τὸ ξίφος ἐνέγκαντος ὑπὸ τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος, ὥστε γενέσθαι καὶ τὴν πληγὴν οὐ καιριωτάτην. Ἀλλὰ τὸν μὲν αὐτὸς ἀπώλεσε, κατὰ κεφαλῆς τύπτων τῇ μαχαίρᾳ· τοὺς δ᾽ ἄλλους ὀργὴ πρόσφατος ἐπίμπρατο. Οὕτω γὰρ ἑκάστου τὸν ἔλεον

δεινότερα πάθη] Idem adhuc ſpiranti accidit filiae Limones adultero per Hippomenem, unum ex Codri poſteris. Heraclides in Politicis, Ἐκεῖνον μὲν ἀνεῖλεν ὑποζεύξας μετὰ τῆς θυγατρὸς τῷ ἅρματι. *Ipſum* adulterum *necavit currui alligatum, una cum filia.* Schefferus. Vpt.

Ὁ δὲ βασιλεὺς] Ita vocat Betin: neque enim de Alexandro poteſt intelligi. Mox etiam de Beti, urbis praefecto: τὸν μέντοι βασιλέα αὐτὸν ἀνήγαγον. Id etiam probat, quod ſequitur: μισήσας [ὁ Ἀλέξανδρος] ἐφ᾽ οἷς ἐβεβούλευτο [ὁ Βάτις]: ſi conferas cum initio hoc narrationis Hegeſiacae. Vpt.

ἔχων τὸ σύνταγμα προηγεῖτο] Diodorus Sicul. XV. c. 86. καθηγούμενος δὲ τοῦ συντάγματος, κ. τ. λ. Schaef.

συνέδραμεν] Quo ſenſu *concurrit* apud Propertium invenitur. Et Euripides in Oreſte, Καὶ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει. Vpt.

Προέμενος] Ne legenti mora ſit, haec verba ſupple: Τὸν δὲ στρατιώτην προέμενος ἐγγὺς ὁ Ἀλέξανδρος: poſt ἐνέγκαντος, αὐτὸ ſubaudito, ſcilicet τὸ ξίφος. Vpt.

ſpectu interemit. Enimvero calamitatem crudeliorem enarrare, aut quidquam adſpectu horribilius, nemo poterit. Qui vero haec oratione ſophiſta illuſtraverit, operae pretium erit videre; an dictione ſublimi et plena gravitatis, an humili prorſus ac ridcuda.

„At rex cum inſtructo agmine praeibat, et primoribus hoſtium aliquo modo occurrere conſtituit, proelium ingreſſus. Hoc enim putabat, uno ſuperato, reliquam una ruituram multitudinem. Cui rei audendae viſa eſt et ipſa ſpes concurrere, adeo ut maiori nunquam antea periculo verſaretur Alexander. Vir quidam ex hoſtium numero, in genua procidens, fidem fecit Alexandro, ſupplicando animo id egiſſe. Eum ergo admittens propius, vix declinavit gladium, quem transfuga ſub ipſas loricae pinnulas intulerat, ut non acciperet vulnus letale. Sed eum quidem, impacta in caput machaera, ipſe rex interemit: caeteris vero militibus ex integro ira exarſit. Nam ſingulorum usque

F. *προϊέμενος. cum proceſſiſſet*, vel *prope acceſſiſſet*. Reisk.

Lego *προσιέμενος*. Recte Interpres: *admittens*. Eadem verba commutantur in Xenophont. Cyrop. VII, 1, 13. Schaef.

ἐκνεύει] Diodorus Sicul. XV. c. 87. in. *πολλῶν δὲ καὶ πυκνῶν φερομένων βελῶν, τὰ μὲν ἐξένευε, τὰ δὲ διεκρούετο*. L. XVII. c. 100. *ὁ δὲ ἕτερος βραχὺ παρεγκλίνας, τὴν ἐπιφερομένην πληγὴν ἐξένευσεν*. Schaef.

τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος] Schol. Ven ad Homer. Il. IV. v. 132. *καθ' ὃ [μέρος] ἀλλήλοις ἐπιφερόμενα τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος. ἐσφίγγετο ὑπὸ τοῦ ζωστῆρος*. Schaef.

ἐπίμπρατο] Activa ſignif. accipiendum hic videtur pro *accendebat*. vel legendum *εἰς δὲ τοὺς ἄλλους*. [Si locus vitioſus eſt, ſcribam: *τοῖς δὲ ἄλλοις ὀ, π. ἐ.* quod etiam Reiskio placuiſſe video, qui haec adſcripſit: „*τοῖς δ' ἄλλοις — ἐπίμπρατο* legendum videtur, aut *τοὺς δ' ἄλλους — ἐπίμπρα*." Schaef.] Curtius de Alexandro, *Inter primores*, inquit, *dimicat; ira quoque accenſus, quod duo in obſidione urbis eius acceperat vulnera*. Praecedentis periodi mutilae (ut videtur) ſententia ex eodem Curtio peti

ἐξέςησεν ἡ τοῦ τολμήσαντος ἀπόνοια, τῶν μὲν ἰδόντων, τῶν δ' ἀκουσάντων, ὥστε ἑξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι. Τὸν μέντοι βασιλέα αὐτὸν ἀνήγαγον ζῶντα Λεωνάτος καὶ Φιλωτᾶς. Ἰδὼν δὲ πολύσαρκον, καὶ μέγαν, ὡς βδελυρώτατον· μέλας γὰρ ἦν καὶ τὸ χρῶμα· μισήσας ἐφ' οἷς ἐβεβούλευτο, καὶ τὸ εἶδος, ἐκέλευσε διὰ τῶν ποδῶν χαλκοῦν ψαλίον διείραντας, ἕλκειν κύκλῳ γυμνόν. Πιλούμενος δὲ κακοῖς περὶ πολλὰς τραχύ-

potest: cuius lib. 4 haec sunt verba: *Arabs quidam, Darii miles, maius fortuna sua facinus ausus, clypeo gladium tegens, quasi transfuga genib. regis advolvitur. Ille assurgere supplicem, recipique inter suos iussit. At gladio barbarus strenue in dextram translato, cervicem appetit regis: qui exigua corporis declinatione, in vanum manum barbari lapsam amputat gladio.* Sylb.

Locum mutilum esse indicant Reg. 1. et Colb. in quibus vacuum reperitur spatium. Hvds. *Var. Lect.*

ἰδόντων] Exemplar habet ἰδόντων: errore ambiguo. Sylb.

ἑξακισχιλίους] τετρακισχιλίους Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην] i. e. ὑπὸ τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο. quae vocis huius significatio rara est neque Lexicographis notata. Aristoteles Art. Rhetor. III. c. 6. extr. οἷον τὸ φάναι, τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. „ubi notandum est τὸ ΣΑΛΠΙΓΞ pro Σάλπισμα usurpari.“ Tyrwhittus ad Aristotel. Art. Poët. p. 177. Schaef.

αὐτὸν] Accus. αὐτὸν legitur etiam v. 33. Si quis utrobique αὐτῶν malit, fruatur suo iudicio. Sic certe Curtius: *Betim deseruerant sui.* Arrianus historiam hanc leviter attingit, at Curtius multo luculentius: quem hic cum Hegesia confer. Sylb.

In Ed. Steph. βασιλέα αὐτοῦ. Βαῖτιν αὐτοῦ Reg. 1. Βαίτιον αὐτοῦ Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Regis nomine Betim intelligit Freinshemius; et recte: quanquam aliter sentiat Pitiscus, qui regem intelligit Alexandrum. Nec Sylburgii αὐτῶν hoc loco admittendum videtur. Nihil enim Curtii verba probant. Vpt.

Λεωνάτος] Λεόνατος Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. lect.*

In Diodori Siculi Bibliotheca scribitur Λεοννάτος: et Φιλώτας. Neque aliter in Arriani Anabasi. Schaef.

adeo misericordiam immutarat hominis audacia perdita, non solum eorum, qui praesentes viderant, sed qui ab aliis rem acceperant, ut ad illum tubae sonitum sex millia barbarorum interficerentur. Ipsum vero regem Leonatus et Philotas vivum adduxerunt. Quem ubi obesum conspexerat Alexander, et vasto corpore, ut nihil foedius, (erat enim nigro colore) odio, non tantum ob ea, quae molitus esset, facinora, sed etiam ob formam, concepto, iussit, ut unco pedes traiectus aereo nudus in orbem raptaretur. Quibus malis gravatus, nimia doloris acer-

εἰς βδελυρώτατον] Suspicor *καὶ β.* V. Meletem. Crit. p. 73. Sequentia sic distinguam: *μέλας γὰρ ἦν· καὶ τὸ χρῶμα μισήσας ἐφ' οἷς ἐβεβούλευτο, καὶ τὸ εἶδος, κ. τ. λ.* Schaef.

βδελυρώτατον] *βλοσυρώτατον* Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.* Praestat nostrum, foeditatis notionem adiunctam habens. Schaef.

ἐφ' οἷς ἐβεβούλευτο] Ob militis perfidiam, quem suasu Betis id facinus verisimile est suscepisse: aut quod ipse unius urbis praefectus, Alexandro cum omni exercitu, profligatis iam Darii copiis, restare ausus, cruentam sane Macedonibus victoriam fecisset. Upt.

ψαλλίον] Rectius *ψαλίον*, uno *λ*: sicut etiam praeced. tomi p. 105, 33. Tarpeiam *ἔρως εἰσέρχεται τῶν ψαλίων, ἃ περὶ τοῖς ἀριστεροῖς βραχίοσιν ἐφόρουν οἱ Σαβῖνοι.* itidemque apud Hesychium *Ψαλία, κρίκοι, δακτύλιοι.* alioqui *ψαλία* dicuntur etiam frena: ut apud eundem Hesych. legimus, *Ψαλίον, χαλινὸς, κωλυτήριον.* Apud Suidam in freni significatione *ψαλίον* legitur: at pro armilla sive circulo, *ψέλλιον.* Sylb. At *ψάλιον* proparoxytonws malit Stephanus. Ipse *ψαλίον* in contextum admisi, cum ita legant codices Reg. 1. et Colb. Upt. Uptonum secutus sum. V. Pierson. ad Moer. p. 420. Schaef.

κακοῖς] An *κακῶς*? Sensus verborum videtur hic esse: *Cum autem multis loci asperitatibus foede identidem allideretur.* *Πιλούμενος* pro *πυκνῶς ἀρασσόμενος.* Locutio inepta ac plane abhorrens a gravitate historiae; uno verbo, *Ἡγησιακή.* Ephippum, sed Comicum, decuit scribere (Athenaeus T. I. p. 251.):

πιλοῦν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς.

i. e. *mandere*, ut Casaubonus recte interpretatur: nam continuo sequitur:

πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Schaef.

τητας ἔκραζεν. Αὐτὸ δ᾽ ἦν, ὃ λέγω, τὸ συνάγον ἀνθρώπους. Ἐπέτεινε μὲν γὰρ ὁ πόνος, βάρβαρον δ᾽ ἐβόα δεσπότην, καὶ ἱκετεύων· γελᾷν δὲ ὁ σολοικισμὸς ἐποίει. Τὸ δὲ στέαρ καὶ τὸ κύτος τῆς γαστρὸς ἐνέφαινε Βαβυλώνιον ζῶον ἕτερον ἁδρόν. Ὁ μὲν οὖν ὄχλος ἐνέπαιζε, στρατιωτικὴν ὕβριν ὑβρίζων εἰδεχθῆ καὶ τῷ τρόπῳ σκαιὸν ἐχθρόν."

150 Ἆρά γε ὅμοια ταῦτά ἐστι τοῖς Ὁμηρικοῖς ἐκείνοις, ἐν οἷς Ἀχιλλεύς ἐστιν αἰκιζόμενος Ἕκτορα μετὰ τὴν τελευτήν; Καίτοιγε πάθος ἐκείνου ἔλαττον· εἰς ἀναίσθητον γὰρ σῶμα ἡ ὕβρις. Ἀλλ᾽ ὅμως ἄξιόν ἐστιν ἰδεῖν, πόσῳ διενήνοχεν ὁ ποιητὴς τοῦ σοφιστοῦ.

Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα.
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντας
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ᾽ ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ᾽ ἔδησε· κάρη δ᾽ ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ᾽ ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε᾽ ἀείρας,
Μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν· τὼ δ᾽ οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Τοῦ δ᾽ ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίπλαντο, κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι

βάρβαρον] An ἐς τὸ βάρβαρον? *more barbarorum*. Mox pro καὶ ἱκετεύων suspicor καθικετεύων. SCHAEF.

τὸ κύτος τῆς γαστρὸς] Ex his composita vox κυτογάστωρ, quam Toupius certa emendatione restituit Leonidae Tarent. XIV. v. 3. Lexica non habent. SCHAEF.

ἐνέφαινε] ἐνεφαίνετο Reg. 1. et Colb. Eiusdem quidem Hegesiae ineptum ac frigidum dictum in Alexandro refert Plutarchus, ut et Zonoras; et Cicero l. 2. de Nat. Deor. Vide Petrum Victorium l. 13. Var. Lect. c. 20. et Turnebum in Adversf. l. 27. c. 4. *Schottus*. HUDS. *Var. Lect.*

ὑβρίζων εἰδεχθῆ] f. ὑβρίζων εἰς εἰδεχθῆ. REISK. Non assentior. ὑβρίζειν, ut multa alia verba huius generis, duplicem accusativum adsciscit. Hinc passivum, ὕβριν ὑβρίζομαι. V. Euripid. Bacch. v. 1287. Br. SCHAEF.

Ἆρά γε ὅμοια]. Vt Dionysius Hegesiae locum hic cum Home-

bitate clamorem ſustulit. Hoc autem erat, quod dico, cur undique conflueret multitudo. Quum vero magis magisque dolores invaleſcebant, barbara voce clamabat *Dominum*, ſupplicatione adhibita; factoque ſoloecismo, omnes in riſum egit. Ipſo autem abdomine et ventris cavitate ſaginatum aliquod animal Babylonium oculis ſpectantium ſubiecit. Inſultabat itaque multitudo, ac militari affecit contumelia deformem adſpectu et moribus rudem hoſtem.

Haeccine tandem Homericis illis ſimilia, in quibus Achilles mortuum Hectorem contumelioſe tractat? Etſi perpeſſio haec inferior ſit: (corpori enim ſenſu deſtituto iniuria facta eſt) operae tamen pretium erit videre, quantum ſophiſtae poëta antecelluit.

Haec ait: et facinus molitur in Hectora ſaevum.
Lora pedem per utrumque, ferus quos ruperat uncis
A calce ad talos, ferro traiecit: et ipſum,
Pelle boum ſecta raptandum, adnexuit axi
Impius: heu! capite in terram vultuque profuſo.
Tum currum adſcendens, ſumtis fulgentibus armis,
Acer equis ſcutica inſtabat properantibus ultro.
Quo tracto nubes adſurgunt pulveris: atro
Tellurem verrunt concreti ſanguine crines:
Et caput, olim illud ſacrum, vultusque decoros

rico confert, ita Curtius loco citato, *Per talos ſpirantis*, inquit, *lora traiecta ſunt; religatumque ad currum traxere circa urbem equi; gloriante rege, Achillem, a quo genus ipſe deduceret, imitatum ſe eſſe poena in hoſtem capienda.* Sylb.

τένοντας] In vulg. Homeri editionib. dualiter ſcriptum τένοντε. Sylb.

Μάστιξεν] In eisdem H. edit. mutata coniunctione ſcriptum μάστιξεν δ' ἐλάαν. et ſeq. v. πίλναντο pro πίπλαντο. tu non minus apte legeris πίτναντο. Exſtat autem locus Iliad. χ. [v. 395.] Sylb.

Sequor Homeri exemplaria, copulativa δὲ poſt μάστιξεν reiecta. Vpt.

ἀέκοντε] Contracte ἄκοντε vulgatae habent Hom. editt. et κονίσσαλος duplici σσ ſcriptum: et mox pro ὡς εἰ coniunctim ὡσεὶ ἅπασα. Vpt.

Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ᾽ ἐσιδοῦσα.
Ὤιμωξεν δ᾽ ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ᾽ εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
Τῷ δὲ μάλιστ᾽ ἄρ᾽ ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ᾽ ἄκρης.

Οὕτως εὐγενῶς ἅμα καὶ δεινῶς πάθη λέγεσθαι προσ-
152 ῆκεν ὑπ᾽ ἀνδρῶν φρόνημα καὶ νοῦν ἐχόντων. Ὡς δὲ ὁ Μάγνης εἴρηκεν, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατεαγότων ἀνθρώπων λέγοιτ᾽ ἄν, καὶ οὐδὲ τούτων μετὰ σπουδῆς, ἀλλ᾽ ἐπὶ χλευασμῷ καὶ καταγέλωτι. Τί οὖν αἴτιον ἐκείνων μὲν τῶν ποιημάτων τῆς εὐγενείας, τούτων δὲ τῶν φλυαρημάτων τῆς ταπεινότητος; ἡ τῶν ῥυθμῶν διαφορὰ μάλιστα, εἰ καὶ μὴ μόνη. Ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ οὐδὲ εἷς στίχος ἄσημος, οὐδ᾽ ἀδόκιμος· ἐνταῦθα δὲ οὐδεμία περίοδος, ἥτις οὐ λυπήσει. Εἰρηκὼς δὲ καὶ περὶ τῶν ῥυθμῶν, ὅσην δύναμιν ἔχουσιν, ἐπὶ τὰ λειπόμενα μεταβήσομαι.

καὶ δεινῶς] Aliud si quaeris exemplum, huiusmodi plenum affectu, Iosephum lege, belli Iudaici lib. 7. Ibi mulier Iudaea, fame compulsa, filium lactantem interimit: interempti partem ipsa devorat, partem militibus epulandam apponit. Nihil huic simile antra habent Cyclopum; nihil coena Thyestaea, quod iure comparari debeat. Ἔργον, ut ipse ait Iosephus, οἷον μήτε παρ᾽ Ἕλλησι, μήτε παρὰ βαρβάροις ἱστόρηται, φρικτὸν μὲν εἰπεῖν, ἄπιστον δ᾽ ἀκοῦσαι. At quiddam etiam atrocius apud Petronium invenies: *Cum esset Numantia a Scipione capta, inventae sunt matres, quae liberorum suorum tenerent semesa in sinu corpora.* VPT.

Ὡς δὲ ὁ Μάγνης] Si prius ὡς retineas, proxime sequens expun-

Iam ſordes foedant. Ipſis ſic Iupiter iram
Hoſtibus indulget, patriae ſub moenibus urbis.
Hanc ſortem, hos habuit caſus. At regia mater
Infelix evulſa comas, procul abiicit omnem
Ornatum, et miſeris auras ululatibus implet.
Lamentis gemituque pater crudelia clamat
Sidera: nec fletus ceſſant effundere cives.
Non aliter, quam ſi ruat omne a culmine ſummo
Ilium, et infeſtis conſidant Pergama flammis.

Tanta quidem cum dignitate et gravitate enarrandi ſunt affectus, ab hominibus ingenio iudicioque praeditis. Non ſecus autem Magnes ille, ac ſi quid a mulierculis diceretur, aut inſanis et male feriatis hominibus; idque cum rem haud ſerio agerent, ſed per iocum riſumque. Quid ergo rei eſt, cur generoſa videantur haec carmina; iſta autem nugamenta quam viliſſima? numerorum ſcilicet pedumque differentia potiſſimum, etſi ea non unice cauſa ſit. Nam in his ne verſus quidem unus ſua ſine dignitate, aut qui probari non mereatur: at vero in illis ne una periodus, quae non offendat. Cum itaque iam expoſuerim, quantam vim habeant et poteſtatem numeri, ad reliqua dicenda me conferam.

gendum erit, vel in articulum ὁ mutandum: ſic: ὡς δὲ ὁ Μάγνης εἴρηκεν, ὁ ὑπὸ γ. aut priore ὡς ſublato ita legendum: ὁ δὲ Μάγνης εἴρηκεν ὡς ὑπὸ γ. Sylb.

Poſterior Sylburgii emendatio videtur praeferenda. Quod ſi τοιαῦτά ἐστιν, aut aliquid eiusmodi aliud, poſt verbum εἴρηκε ſubintelligis, nulla opus erit emendatione. Vpt.

Pro altero ὡς ſcribam οὕτως. Schaef.

κατεαγότων ἀνθρώπων] *effeminatis hominibus.* Plutarchus T. IV. p. 697. Reisk. αὐλητὴς τῶν κατεαγότων. *tibicen effeminatus.* Schaef.

τῶν ποιημάτων] *verſuum.* V. ad p. 30. Schaef.

Ἐν] Deeſt Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

ΤΜΗΜΑ ιθ'.

Μεταβολαῖς ποικίλλειν τὴν σύνθεσιν πῶς δεῖ· καὶ λέξις κρατίστη τίς.

Ἦν δέ μοι τρίτον θεώρημα τῶν ποιούντων τὴν καλὴν ἁρμονίαν ἡ μεταβολή. Λέγω δὲ οὐ τὴν ἐκ τῶν κρειττόνων ἐπὶ τὰ χείρω· πάνυ γὰρ εὔηθες· οὐδέ γε τὴν ἐκ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττω· ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς ὁμοειδέσι ποικιλίαν. Κόρον γὰρ ἔχει καὶ τὰ καλὰ πάντα, ὥσπερ καὶ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ ταυτότητι· ποικιλλόμενα δ' ἐν ταῖς μεταβολαῖς ὡς ἀεὶ καινὰ μένει. Ἐν τοῖς μὲν οὖν τὰ μέτρα καὶ τὰ μέλη γράφουσιν οὐχ ἅπαντα ἔξεστι μεταβάλλειν, ἢ οὐχ ἅπασιν, οὐδ' ἐφ' ὅσον βούλονται. Αὐτίκα τοῖς μὲν ἐποποιοῖς μέτρον οὐκ ἔξεστι μεταβάλλειν, ἀλλ' ἀνάγκη πάντας εἶναι τοὺς στίχους ἑξαμέτρους· οὐδέ γε ῥυθμόν,

Κόρον] Vide Franc. Iunium l. 3. c. 3. de Pictura Veterum, p. 173. Hvds. *Var. Lect.*

ποικιλλόμενα δ' ἐν ταῖς μεταβολαῖς] F. ποικιλλόμενα δὲ ταῖς μεταβολαῖς. Sic infra p. 132. Reisk. ποικίλλειν ταῖς μεταβολαῖς τὴν σύνθεσιν. Schaef.

ὡς ἀεὶ] Hae duae voces in Reg. 1. et Colb. desiderantur. *Ipsae etiam, ut hoc addam, orationis virtutes fastidium pariunt, nisi gratia varietatis adiutae.* Vpt.

Lego: ὡς δεῖ. „Perperam A aut scriptum, aut lectum fuit pro Δ, quod millies contigisse tironibus iam notum." Brunck. ad Aristophan. Concion. v. 293. Schaef.

Ἐν τοῖς μὲν] Idem fere scribit Sect. vicesima sexta: Τοῖς μὲν οὖν τὰ ἔπη καὶ τοὺς ἰάμβους, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοειδῆ μέτρα κατασκευάζουσιν, οὐκ ἔνεστι, κλ. Vnde etiam apparet praepositionem ἐν ex hoc loco tollendam esse. Neque enim sensus est, *in quibusdam rebus.* Error fortasse ex superiori ἐν ταῖς ortum duxit. Quam particulam contextui paullo post, ante ἅπασιν si quis inserat, haud male, ut puto, fecerit hoc modo, ἢ οὐκ ἐν ἅπασιν. Vpt.

Suspiceris: καινὰ ἂν μένειεν. Τοῖς μὲν οὖν κ. τ. λ. Schaef.

ἢ οὐχ ἅπασιν] Verba ἢ οὐχ ἅπασιν sunt delenda: irrepserunt e scholio marginali, quod docere voluit, in aliis codd. pro ἅπαντα

SECTIO XIX.

Quibus mutationibus illustranda sit oratio: tum quae dictio praestantissima haberi debeat.

Erat autem mihi commutatio, ex iis, quae pulchram faciunt orationis structuram, tertia proposita disputatio. Mutationem autem dico, non ex melioribus in deteriora; (id enim fatui hominis esset) nec vero in meliora ex deterioribus: sed eorum, quae sunt eiusdem generis, varietatem. Nam et pulchra omnia, sicuti et dulcia, satietatem habent, quamdiu in eodem statu manent: variegata vero semper veluti nova sunt post mutationes. Iam vero carmina et versus Lyricos scribentibus non omnia licet permutare, nec in omnibus, aut etiam quantum velint. Nequeunt siquidem Epici poëtae mensuram carminis immutare, sed versus omnes sex pedibus constent necesse est; nec

fuisse exaratum ἅπασιν. Reisk. Non deleam. Verte locum: *non omnia licet mutare, aut non omnibus, nec quantum volunt.* Schaef.

τοῖς μὲν ἐποποιοῖς] Forsan inserta rationali coniunctione legendum, τοῖς μὲν γὰρ ἐποπ. Sylb. At si a priore periodo adverbium αὐτίκα seiunxeris, ut a me factum vides, nulla opus erit alia correctione: qua voce saepius initio sententiae, imitatione fortasse Homerica, utitur Dionysius; quod et antea Hudsonum monueram. Upt. In Hudsoni editione hanc legas Uptoni notam Annotationibus insertam: „Ab illo αὐτίκα, quod perperam iungitur cum βούλονται, incipere debet sequens comma, ut constat ex p. 53. v. 14. et p. 56. v. 31." Reiskius: „Sic distinguendum: βούλονται. Αὐτίκα, τοῖς μὲν —. Illud αὐτίκα significat, *exempli gratia, ut hoc utar, ne longe abeam.*" Sequutus sum Uptonianas posteriores. Reiskiana cum ceteris [etiam prima Uptoni] male sic: — βούλονται αὐτίκα. τοῖς μὲν ἐποποιοῖς —. Idem interpunctionis vitium ex Hippocrate expulit Koenius ad Gregor. Corinth. p. 194. b. Ceterum αὐτίκα, quod hic, ut plurimis aliis locis, de *exemplo* dicitur, passim vertendum: *ut hoc argumento utar.* Sic Incertus Auctor de Thucydide p. (10). Duk. Schaef.

ἀλλὰ τοῖς ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένοις συλλαβῆς χρήσονται, καὶ οὐδὲ τούτοις ἅπασι· τοῖς δὲ τὰ μέλη γράφουσι τὸ μὲν τῶν στροφῶν τε καὶ ἀντιςρόφων οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι μέλος, ἀλλ' ἐάν τε ἐναρμονίους, ἐάν τε χρωματικὰς, ἐάν τε διατόνους ὑπόθωνται μελῳδίας, ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιςρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν· οὐδέ γε τοὺς περιέχοντας ὅλας τὰς στροφὰς ῥυθμοὺς καὶ τὰς ἀντιστροφὰς, ἀλλὰ δεῖ καὶ τούτους τοὺς αὐτοὺς διαμένειν· περὶ δὲ τὰς καλουμένας ἐπῳδοὺς ἀμφότερα κινεῖν ταῦτα ἔξεςι, τό τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμόν· τά τε κῶλα, ἐξ

τούτοις ἅπασι] Sensus est: nec tamen his omnibus utuntur Epici poetae, qui a longa syllaba incipiunt: respuit enim Creticos, exempli gratia, carminis heroici mensura; quibus immistis, fiunt Priapeia. Vpt. Sic recte Vptonus in secunda editione ac tertia. In prima minus apte haec adscripserat: „Sensus est, *nec his tamen perpetuo.* nam interdum μέτρῳ ἀκεφάλῳ, ut vocant, utuntur poetae: ut,

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

Ponitur etiam pro dactylo seu spondeo anapaestus; ut, *Fluviorum rex Eridanus:* et, *Vehemens et liquidis, puroque simillimus amni.*" Quae cum in Hudsonianam transiissent, hinc in Reiskianam ascita sunt. Scharf.

ἀντιςρόφων] Malim ἀντιςροφῶν: itidemque v. 34. ἀντιςροφαῖς: sicut scilicet v. 35. sequitur ἀντιςροφάς. et contra eod. v. 35. τὰς καλουμένας ἐπῳδούς, ut v. 40. Sylb.

Bene habet ἀντιςρόφων, moxque ἀντιςρόφοις. Platonius Grammaticus de Different. Comoed. καὶ ςροφῆς καὶ ἀντιςρόφου. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 253. μεταξὺ τῆς τε ςροφῆς καὶ τῆς ἀντιςρόφου. Mox: ἐὰν ἀντίςροφος ἐπιφέρηται. Add. Metrica ad Pindarum p. 163. Heyn. Rhetor infra p. 221. Reisk. οὔτε ςροφὴν, οὔτ' ἀντιςροφήν. Codices: ἀντίςροφον. vere, opinor. Itaque etiam h. l. paullo post scribam ἀντιςρόφους. Conf. Meletem. Crit. p. 93. Scharf.

ἐναρμονίους] Vide Aristoxeni Harmonic. l. 2. p. 44. Euclidis Introduct. Harm. p. 9. Aristidem Quinctilianum de Musica l. 1. p. 18. et l. 2. p. 111. Macrobii Comm. l. 2. c. 4. et Mart. Capellam de nuptiis Philol. l. 9. Ed. Amstel. Hvds. *Var. Lect.*

Tria haec sunt apud musicos modulandi genera. Macrobius

quidem numeros, cum iis, qui incipiant a longa ſyllaba, uti debeant, nec his tamen omnibus: Lyrici etiam nec ſtropharum poſſunt, nec antiſtropharum cantus immutare; nam, ſeu melodias enharmonicas, ſeu chromaticas, ſeu diatonicas ſcribant, eosdem perpetuo ductus in omnibus, tam ſtrophis, quam antiſtrophis, ſervare oportet: neque adeo pedes ſunt immutandi, quibus ſtrophae et antiſtrophae continentur, ſed iidem ipſi permaneant oportet: verum in epodis appellatis haec utraque, et cantum et numeros, movere licet; membra etiam, quibus ſingulae

Comm. lib. 2. cap. 4. *Cum ſint melodiae muſicae tria genera, enarmonium, diatonum et chromaticum, primum quidem propter nimiam ſui difficultatem ab uſu receſſit; tertium vero eſt infame mollitie. Vnde medium, id eſt, diatonum, mundanae muſicae doctrina Platonis adſcribitur.* Et Martian. Capella, *Enharmonion,* inquit, *dicitur, quod pluribus ſpatiis et anguſtioribus ſeparatur: diatonon vero, quod tonis copioſum: chroma, quod de hemitoniis componitur.* Vpt.

ἀγωγὰς] Strabo p. 959. A. Almel. παραφθείρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγήν. Ibidem mox: ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ τοῖς κιναίδοις διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιΐας. Schaef.

καὶ ἀντιστρόφας] Poſt ἀντιστρόφας deſiderari videtur μεταβάλλειν ἔξεστι, vel οὐχ οἷόν τε ἀλλάξαι, ut v. 32. Sylb.

Ἀπὸ κοινοῦ repetenda vox eſt ἀλλάξαι, nondum finita periodo. Sed quod monendum eſt, Reg. 1. et Colb. τὰς ἀντιστροφὰς legunt, addito articulo. Vpt.

Recte dant codd. καὶ τὰς ἀντιστροφάς. Nihil hic deeſt, ſed repetitur tacite a communi δεῖ φυλάττειν. Reisk. Scribere voluit vir doctiſſimus δεῖ μεταβάλλειν ἢ δ. ἀλλάξαι. Ceterum addidi articulum ante ἀντιστροφὰς, quem facile paterer abeſſe, ſi verba ſcripta eſſent hoc ordine: τοὺς περιέχοντας ὅλας τὰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς ῥυθμούς. Schaef.

ἐπῳδὰς] ἐπῳδοὺς Reg. 1. et Colb. ut mox ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγοις, atque ita legendum eſſe monuit Sylb. Hvds. *Var. Lect.*

Dedi ἐπῳδούς. Rhetor p. 221. Reisk. ἐπῳδόν. Etiam in Metricis ad Pindarum p. 163. extr. Heyn. ſcribam ἐπῳδούς. Erroris cauſa eadem quae tot aliorum ſimilium. V. Meletem. Crit. l. c. Schaef.

ὧν ἑκάστη συνέστηκε περίοδος, ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας δέδοται αὐτοῖς ποικίλως διαιρεῖν, ἄλλοτε ἄλλα μεγέθη καὶ σχήματα αὐταῖς περιτιθέντας, ἕως ἂν ἀπαρτίσωσι τὴν στροφήν· ἔπειτα πάλιν δεῖ τὰ αὐτὰ μέτρα καὶ κῶλα ποιεῖν. Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοὶ, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφὼ, μικρὰς ἐποιοῦντο στροφὰς, ὥστε ἐν ὀλίγοις τοῖς κώλοις οὐ πολλὰς εἰσῆγον
156 τὰς μεταβολὰς, ἐπῳδοῖς τε πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγαις· οἱ δὲ περὶ Στησίχορόν τε καὶ Πίνδαρον, μείζους ἐργασάμενοι τὰς περιόδους, εἰς πολλὰ μέτρα καὶ κῶλα διένειμαν αὐτὰς, οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τῆς μεταβολῆς ἔρωτι. Οἱ δέ γε Διθυραμβοποιοὶ καὶ τοὺς τρόπους μετέβαλλον, Δωρίους τε καὶ Φρυγίους καὶ Λυδίους ἐν

ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας] Lucianus T. III. p. 389. λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας. [Paullo ante malim ἐφεῖτο pro ἐφίετο.] Vid. Meletem. Crit. p. 83. SCHAEF.

μικρὰς ἐποιοῦντο στροφὰς] Nam, ut ſcribit Hephaeſtion, τοιούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφὴν, εἶτα ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον. VPT.

ἐχρῶντο ὀλίγοις] Rectius foeminino fine ὀλίγαις, ut v. 35. SYLB.

Vera fortaſſe emendatio; ſunt tamen et Ἐπῳδοὶ maſculino genere, ut ex Hephaeſtione diſcimus; cuius verba, ſumptâ hinc occaſione, proferam, ut tituli ratio, quem *Epodis* ſuis inſcripſit Horatius, magis innoteſcat; de quo tanta inter doctos iamdiu exorta eſt controverſia. Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι Ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται· οἷον,

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε!

Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

nempe de morte ſibi conſciſcenda locutus, ut arbitror. Hunc locum a nemine productum miror, niſi a Turnebo, viro ſane doctiſſimo. VPT.

Dedi ὀλίγαις. Neque enim credibile eſt, cum Rhetor hanc carminis lyrici partem paullo ante θηλυκῶς, ut Graeci ſolent, dixiſſet, nunc inſolenter genus immutaſſe. SCHAEF.

Στησίχορον] Qualis fuerit Steſichori dictio, infra dicetur Sect. 24. Hic olim Tiſias vocabatur: ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, uti ſcribit Suidas, ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίας χορὸν ἔστησε. Natus eſt Olympiade 37. Himerae in Sicilia,

constant periodi, multa cum libertate variis modis distinguere concessum est, aliis atque aliis magnitudinibus atque figuris illis appositis, usque dum totam absolverint stropham: deinde eadem metra, eadem iterum membra sunt conficienda. Et quidem veteres Lyrici, Alcaeum dico et Sappho, parvas fecerunt strophas; ita ut in paucis membris non crebras mutationes induxerint, atque epodis usi fuerint brevissimis. Stesichorus vero et Pindarus, cum ampliores periodos facerent, in plures versus et membra eas diviserunt, non alius cuiusdam, quam permutationis, amore et studio. Quin et Dithyrambici modos immutarunt, Dorios et Phrygios et Lydios cantico

unde Ἱμεραῖος appellatur. Scripsit poematum, teste eodem Suida, libros 26. ἐν τῇ Δωρίδι διαλέκτῳ, quas Horatius *graves Camoenas* vocat. Et egregie Fabius lib. X. *Stesichorum, quam sit ingenio validus, materiae quoque ostendunt, maxima bella et clarissimos canentem duces, et epici carminis onera lyra sustinentem.* Huius adeo in ore, quum infans esset, cecinisse lusciniam Plinius tradit. Vpt.

Δωρίους] Vide Aristidem Quintilianum de Musica l. 2. p. 25. etc. et Lucianum sub initium Harmodiae [Harmonidae]. Hvds. *Var. Lect.*

Vide Schottum ad Procli Chrestom. p. 44. Idem *Annot.*

Aliter vero Aristoteles: qui lib. 8. Polit. cap. 7. monet Phrygiam potius quam Doricam harmoniam dithyrambis convenire. Est enim Phrygia concitatior, et commovendis ad virtutem animis non inefficax: utrasque coniungit Flaccus, atque inde sibi concentum postulat:

Sonante mistum tibiis carmen lyra,
Hac Dorium, illis barbarum.

Alii autem quatuor, alii quinque veteris musicae modos fuisse principales scribunt: Phrygium, Lydium, Dorium, Ionicum et Aeolium. Qui quatuor solummodo constituunt, sub Dorio videntur Aeolium involvere; qui passim a scriptoribus confunduntur. Hos Lucianus Harmodiae initio ita distinguit, adscripto, unicuique quod proprium videtur: τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου, τὸ ἔνθεον· τῆς Λυδίου, τὸ Βακχικόν· τῆς Δωρίου, τὸ σεμνόν· τῆς

τῷ αὐτῷ ᾄσματι ποιοῦντες· καὶ τὰς μελῳδίας ἐξήλλαττον, τοτὲ μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τοτὲ δὲ χρωματικάς, τοτὲ δὲ διατόνους· καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐνεξουσιάζοντες διετέλουν, οἵ γε δὴ κατὰ Φιλόξενον καὶ Τιμόθεον καὶ Τελέστην· ἐπεὶ παρά γε τοῖς ἀρχαίοις τεταγμένος ἦν ὁ Διθύραμβος. Ἡ δὲ πεζὴ λέξις ἅπασαν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ἄδειαν ποικίλλειν ταῖς μεταβολαῖς τὴν σύνθεσιν, ὅπως βού-

Ἰωνικῆς, τὸ γλαφυρόν. Sed legunt ἐν αὐτῷ ᾄσματι Reg. 1. et 2: ἐν τῷ αὐτῶν ᾄσματι Colb. quod reponendum duxi. VPT.

Recte codd. ἐν τῷ αὐτῷ ᾄσματι, REISK. Fallitur Reiskius hanc Codicum scripturam dicens: quam tamen non dubito ipsius Rhetoris fuisse. Itaque sic edidi. SCHAEF.

κατὰ πολλὴν ἄδειαν] Antiquit. Rom. T. II. p. 967. ἐπειδὴ τὴν χώραν αὐτῶν ἐδῄωσε κατὰ πολλὴν ἄδειαν Ibid. T. I. p. 116. ex Vaticano Codice lego: κατὰ πολλὴν ἄδειαν σώζεσθαι τοῖς φεύγουσι παγῆκαν. Idem foret ἐπὶ πολλῆς ἀδείας. V. Meletem. Crit. p. 83. SCHAEF.

ἐνεξουσιάζοντες] Vox insolentior; qua tamen alibi Dionysius utitur de Thucydide, ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων. *solutus lege, poetarum sibi licentiam assumit.* Id quod egregie exprimit Horatius de Pindaro:

Seu per audaces nova dithyrambos
Verba devolvit, numerisque fertur
Lege solutis.

Ne cuiquam vero locus moram faciat, particulae sequentes οἵ γε δὴ sensu peculiari accipiuntur, pro *scilicet, inquam, praesertim.* VPT.

Excerpta ex Diodoro Sic. de Virtut. et Vit. T. II. p. 608. 57. διὸ καὶ πᾶς τρόπος ἔγεμεν ἁρπαγῆς βιαίου ταῖς τῶν εὐπόρων οὐσίαις ἐνεξουσιαζούσης. SCHAEF.

γε δὴ] *saltem.* Antiquit. Rom. T. I. p. 4. s. τοῖς γε δὴ μὴ παντάπασιν ἀπείρως ἔχουσι τῆς κοινῆς ἱστορίας. p. 15. μαθοῦσί γε δὴ παρὰ τῆς ἱστορίας, ὅτι κ. τ. λ. Art. Rhetor. p. 251. s. Reisk. μάλιστά γε δὴ τοὺς ἑκάστοτε ἐκ βασιλέων εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις τὰς ἡμετέρας παραγινομένους. p. 258. τόν γε δὴ ὁδῷ τινι καὶ ἐπιστήμῃ μετιόντα λόγους. Herodotus II. c. 120. μέλλοντά γε δὴ τῶν παρεόντων κακῶν ἀπαλλαγήσεσθαι. L. III. c. 38. οὐκων οἰκός ἐστι ἄλλον γε δὴ ἢ μαινόμενον ἄνδρα γέλωτα τὰ τοιαῦτα τίθεσθαι. SCHAEF.

οἵ — κατὰ Φιλόξενον κ. τ. λ.] i. e. *Philoxenus, Timotheus*

adhibentes; alias etiam aliasque fecerunt melodias, modo enharmonicas, modo chromaticas, modo diatonicas; necnon multa usi libertate, seu legibus soluti potius, pedes efformarunt, (Philoxenum dico atque Timotheum et Telestem) cum iam a veteribus constitutus esset Dithyrambus. Oratio vero soluta nullam non habet libertatem, omni sepofito metu, suam, ut voluerit, variis mutationibus ornandi compositio-

et Telestes eorumque aequales. Locutio similis illi notissimae, *οἱ ἀμφί (περί) τινα*. SCHAEF.

Φιλόξενον] Intellige Cytherium: de quo videndus est Vossius in Institut. Poët. l. III. c. 16. HVDS. *Annot.*

Cytherius, Euletidae filius, qui dithyrambos viginti quatuor, ut auctor est Suidas, scripsit: a quo eos esse inventos putavit Pindari Scholiastes; sed G. Vossius magis Herodoto assentitur, qui Arioni Lesbio adscribit. Ex hoc loco satis apparet, antiquiorem his scriptoribus fuisse dithyrambum. Dictio Philoxeni, quemadmodum dicit Casaubonus, lasciva est et ad nugas comparata. VPT.

Τιμόθεον] Genere Milesius fuit, idem poeta et musicus; contra quem insigne Spartanorum exstat decretum, quod veterem musicam, lyrae quibusdam chordis additis factam molliorem, corruperat. Multa, praeter Dithyrambos duodeviginti, ut Suidas testatur, conscripsit. VPT.

Τελέστην] Poeta Comicus ex urbe Selino [Selinunte]; floruit Olympiad. 95. Philoxeno et Timotheo aequalis. Hos itidem poetas coniungit Diodorus Siculus: Ἤκμασαν δὲ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ ἐπισημότατοι διθυραμβοποιοὶ, Φιλόξενος Κυθήρειος, Τιμόθεος Φιλήσιος [lege Μιλήσιος], Τελέστης Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν. VPT.

Vulg. perperam ὀξυτόνως, Τελεστήν. „Nomina propria hominum et locorum, facta ex appellativis aut adiectivis, ultimam acutam habentibus, gravantur." Reizius de Accent. Inclin. p. 116. Nam omnino „voces huiusmodi, quum ex communi significatione in rei certae proprietatem concedunt, diversitate accentuum separantur." Gellius Noct. Att. XVII. c. 3. extr. Frequentissimus autem error librariorum in harum vocum τονώσει. V. var. lect. ad Diodor. Sicul. XVIII. c. 3. in. et Iacobs. ad Meleagr. LXVIII. v. 2. SCHAEF.

ἄδειαν ποικίλλειν] Sic saepius cum infinitivo. Diodorus Sicul. XX. c. 41. ἄδειαν διδόναι πᾶσιν ἃ βούλοιντο ποιεῖν ἀπαρατηρήτως. Scholiastes ad Philostrati Heroi-

158 λεται. Καὶ ἔστι λέξις κρατίστη πασῶν, ἥτις ἂν ἔχοι πλείστας ἀναπαύλας τε καὶ μεταβολὰς ἁρμονίας, ὅταν τουτὶ μὲν ἐν περιόδῳ λέγηται, τουτὶ δὲ ἔξω περιόδου· καὶ ἥδε μὲν ἡ περίοδος ἐκ πλειόνων πλέκηται κώλων, ἥδε δὲ ἐξ ἐλαττόνων· αὐτῶν δὲ τῶν κώλων τὸ μὲν βραχύτερον ᾖ, τὸ δὲ μακρότερον· καὶ τὸ μὲν αὐτῶν γοργότερον, τὸ δὲ βραδύτερον, τὸ δὲ ἀκριβέστερον· ῥυθμοί τε ἄλλοτε ἄλλοι, καὶ σχήματα παντοῖα, καὶ τάσεις φωνῆς αἱ καλούμεναι προσῳδίαι διάφοροι, κλέπτουσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον. Ἔχει δέ τινα χάριν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὸ οὕτω συγκείμενον, ὥστε μὴ συγκεῖσθαι δοκεῖν. Οὐ πολλῶν δὲ οἴομαι δεῖν λόγων εἰς τοῦτο τὸ μέρος· ὅτι γὰρ ἥδιστόν τε καὶ κάλλιστον ἐν λόγοις ἡ μεταβολὴ, πάντας εἰδέναι πείθομαι.

Παράδειγμα δὲ αὐτῆς ποιοῦμαι πᾶσαν μὲν τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτωνος, πᾶσαν δὲ

ca p. 541. Boiss. πολλὴ γὰρ ἄδεια τοῖς μέτροις καὶ προστιθέναι καὶ ἀφαιρεῖν στοιχεῖα. Add. Meletem. Crit. p. 81. Schaef.

ἀναπαύλας] Oraculum ap. Phlegont. Trallian. c. II. v. 10.

οὐδ' ἀναπαύλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.

Ad h. v. Bastius in Epist. Crit. ad Boissonad. p. 46. „On dit ἀνάπαυσις et ἀνάπαυλα; mais je doute qu' ἀναπαύλησις soit un mot grec. Le manuscrit met l'accent de cette manière, ἀναπαυλησισ." Hoc me movet, ut scribendum suspicer:

οὐδ' ἄρ' ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.

Iam agnoscis pannum Homericum. Il. II. v. 379.

εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.

Vt autem alibi particulae ἄρ' et ἂν commutatae sunt, (v. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 1672. ad Med. v. 937.) sic hoc loco prior per ἂν — plane elisa facile potuit evanescere. Obiter Lexicis adde ἀναπαύστρα. Scholiastes ad Lucianum T. II. p. 329. Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἣν ἀναπαύστραν φασίν. Item ἀναπαυστήριος. Libanius T. I. p. 284. extr. Reisk. τόποις ἀναπαυτηρίοις. Al. ἀναπαυστηρίοις. Schaef.

nem. Illa autem omnium praeſtantiſſima habenda eſt dictio, quae plurimis gaudeat intermiſſionibus et ſtructurae permutationibus; cum quaedam periodo incluſa, quaedam extra periodum efferantur; cumque altera ex pluribus membris periodus, altera ex paucioribus componatur: tum vero ex membris, cum hoc brevius, illud longius; aliud velocius, aliud remiſſius, aliud denique accuratius ſit: numeri praeterea cum diverſi, diverſae figurae, vocisque variae intenſiones, qui accentus vocantur, ſua varietate faſtidium ſatietatemque ſurrepturae. Nec ſua interim gratia caret, quod ita conſtituitur, ut *arte* minime conſtitutum videatur. Neque longo, ut arbitror, ſermone opus eſt, ad hanc partem *confirmandam:* nam in oratione nihil varietate ſuavius eſſe, omnes intelligere perſuaſum habeo.

Cuius mihi exemplo eſt tota Herodoti, tota Platonis, tota denique Demoſthenis locutio: (neque enim

γοργότερον] Eodem ſenſu Hermog. *εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος,* et *γοργὸς ῥυθμός.* Atque ita explicat Heſychius, *εὐκίνητος, ταχύς.* [Sumta haec ex H. Stephani Ind. in Theſaur. c. 693. B. SCHAEF.] Sed *ἄλλοτε* ſequenti verſu in contextum recepi, trium codicum auctoritate Reg. 1. et 2. et Colb. *ῥυθμοί τε ἄλλοτε ἄλλοι.* VPT.

Gloſſae: *Γοργὸς,* — *pernix.* Ceterum Lexicographi noſtri omiſerunt adverbium *γοργῶς,* quod iam H. Stephanus c. l. E., ſed nullo auctore commemorato, in ordinem receperat. Apollodorus Fragm. p. 1051. *ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾠδῷ.* Scholiaſtes ad Ariſtophan. Plut. v. 325. *καὶ σπουδαίως, καὶ γοργῶς.* Euſtathius ad Homer. Od. p. 1468. 25. (128. 26.) *εἰ καὶ σεσίγηται τὸ τῆς ἀκοῆς ἀφελῶς ἢ γοργῶς.* Gloſſae: *Γοργῶς.* *Strenue.* SCHAEF.

τὸ δὲ ἀκριβέστερον] Videtur hic aliquid deeſſe: non enim *τὰ ἀκριβῆ* par ſuum habent. REISK.

ῥυθμοί τε ἄλλοι] Recte codd. *ἄλλοτε* addunt. REISK. Recepi cum Vptono. SCHAEF.

συγκείμενον] Wolf. pro *συγκείμενον* legit *συγκεῖσθαι.* SYLB. Nihil neceſſe eſt, ut Wolfii coniecturam ſequamur. Eſt autem ars maxima, artem celare. VPT.

τὴν Δημοσθένους. Ἀμήχανον γὰρ εὑρεῖν τούτων ἑτέ-
ρους ἐπεισοδίοις τε πλείοσι, καὶ ποικιλίαις εὐροωτέραις,
καὶ σχήμασι πολυειδεστέροις χρησαμένους. Λέγω δὲ
τὸν μὲν, ὡς ἐν ἱστορίαις σχηματισμῷ· τὸν δὲ, ὡς ἐν
διαλόγων χάριτι· τὸν δὲ, ὡς ἐν λόγων ἐναγωνίων χρείᾳ.
Ἀλλ' οὐχ ἥ γε Ἰσοκράτους καὶ τῶν ἐκείνῳ γνωρίμων
αἵρεσις ὁμοία ταύταις ἦν· ἀλλὰ καίπερ ἡδέως καὶ
μεγαλοπρεπῶς πολλὰ συνθέντες οἱ ἄνδρες οὗτοι, περὶ
τὰς μεταβολὰς καὶ τὴν ποικιλίαν οὐ πάνυ εὐτυχοῦ-
σιν· ἀλλ' ἔστι παρ' αὐτοῖς εἷς περιόδου κύκλος, ὁμοει-
160 δὴς σχημάτων τάξις, συμπλοκὴ φωνηέντων ἡ αὐτή·
ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα κόπτοντα τὴν ἀκρόασιν. Οὐ
δὴ ἀποδέχομαι τὴν αἵρεσιν ἐκείνην κατὰ τοῦτο τὸ
μέρος. Καὶ αὐτῷ μὲν ἴσως τῷ Ἰσοκράτει πολλαὶ
χάριτες ἐπήνθουν ταύτην ἐπικρύπτουσαι τὴν ἀμορ-

εὐροωτέραις] Ferri poteſt. poteſt tamen admitti etiam *εὐχροωτέραις*. illud pulchrius fluentes, hoc elegantius coloratas ſignificat. Sylb. Fallitur Sylburgius. *εὔροος* hic non eſt *pulchre fluens*, ſed *ubertim fluens*, *uber*, *frequens*. Schaef.

ὡς ἐν ἱστορίας — χάριτι] *ὡς ἐν ἱστορίαις σχηματισμῷ, τὸν δὲ ὡς ἐν διαλόγοις χάριτι* Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Ἰσοκράτους] Theodori filius, Athenienſis; octogeſima ſexta Olympiade natus, anno ante bellum Peloponneſiacum quinto; magiſtrum habuit Leontinum Gorgiam. De ſcribendi charactere, quo uſus eſt Iſocrates, vide Sect. 23. Upt.

τῶν ἐκείνῳ γνωρίμων] Rarior conſtructio pro vulgari, *τῶν ἐκείνου γνωρίμων*. Scholiaſtes ad Nicandri Ther. v. 3. *ὁ Ἑρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητῇ* [ſic] *καὶ γνώριμος ἦν*. V. Toup. ad Longin. p. 394. Schaef.

ταύταις] *τούτοις* legendum arbitror; Demoſtheni ſcilicet, Platoni atque Herodoto. Upt. Non opus vulgatam ſcripturam mutare. Si Rhetor, quod ſane potuit, ſcripſiſſet *τούτοις*, eſſet hoc per breviloquentiam dictum pro *ταῖς τούτων αἱρέσεσιν*. Schaef.

ἄλλα πολλὰ] Copulativa particula deſideratur, ut ſit *καὶ ἄλλα πολλά*, ſeu *ἄλλα τε πολλὰ τοιαῦτα*. Exempla ex Iſocrate copioſe Ariſtoteles Rhetor. lib. 3. cap. 9. collegit. Cuiusmodi ſunt:

possumus alios reperire, qui episodiis frequentioribus, qui varietate affluentiori, qui figuris multiformioribus usi sint) illum dico historiae conformatione, alterum suavitate dialogorum, tertium orationum forensium usu. Atqui Isocratis eiusque familiarium secta neutiquam videtur illis comparanda; nam multa quamvis hi scriptores iucundissima componant, et satis cum maiestate; haud tamen in commutanda orationis structura et varietate admodum sunt felices: est enim iis unus idemque periodi circulus, uniformis figurarum structura, eadem vocalium implicatio, aliaque eiusdem generis multa, quae aures offendunt. Qua in parte sectam hanc probare equidem non possum. Fortasse sane multae apud Isocratem efflorescebant gratiae, quae naevos huiusmodi occultent:

Συμβαίνει πολλάκις ἐκ ταύταις, — καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, — καὶ τοὺς ἄφρονας κατορθοῦν. Καὶ, πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, — πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης. Τὸν μὲν Ἑλλήσποντον ζεύξας, — τὸν δ' Ἄθω διορύξας. Καὶ, οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν κακῶς ἀπώλοντο, — οἱ δ' αἰσχρῶς ἐσώθησαν. Nec non Homerus: *Οὔρεά τε σκιόεντα, — θάλασσά τε ἠχήεσσα.* Quibus alia sexcenta accumulare cuiusvis est. Vpt.

τὴν αἵρεσιν] *τὴν διαίρεσιν* Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

κατὰ τοῦτο τὸ μέρος] Supra p. 140. Vpt. *καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρος.* T. VI. p. 1006. *οὐ μὴν τελεία γε κατὰ τοῦτο τὸ μέρος.* Scharf.

ἴσως] De re certa. Diodorus Sicul. XX. c. 50. *διεγνωκὼς ἴσως ἰσχυρὸν κατασκευάσαι τοῦτο τὸ κέρας.* Monnimus ad Longi Pastoral. p. 357. Add. Boissonad. ad Philostrati Her. p. 463. Scharf.

ἐπήνθουν] Lucianus T. II. p. 466. *ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο;* Ibid. p. 64. *ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει.* V. Toup. ad Longin. p. 337. Vere Heynius ad Homer. Il. T. IV. p. 239. „Placent sibi in hac voce Attici, inprimis rhetores et sophistae, in his Lucianus, pro *ἐπιπολάζειν, ἐπεῖναι.*" [Lexicis infer *ἐπάνθηρος.* Marc.

φίαν· παρὰ δὲ τοῖς μετ᾽ ἐκεῖνον ἀπ᾽ ἐλαττόνων τῶν ἄλλων κατορθωμάτων περιφανέστερον γίνεται τοῦτο τὸ ἁμάρτημα.

ΤΜΗΜΑ κ΄.

Πρέπουσα σύνθεσις πῶς γίνεται.

Εἷς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος ὁ περὶ τοῦ πρέποντος. Ὡς γὰρ τοῖς ἄλλοις σχήμασιν ἅπασι παρεῖναι δεῖ τὸ πρέπον· καὶ εἴ τι ἄλλο ἔργον ἀτυχεῖ τούτου τοῦ μέρους, εἰ καὶ μὴ τοῦ παντὸς, τοῦ κρατίστου γε ἀτυχεῖ. Περὶ μὲν οὖν ὅλης τῆς ἰδέας ταύτης οὐχ οὗτος ὁ καιρὸς ἀνασκοπεῖν· βαθεῖα γάρ τις αὕτη καὶ πολλῶν πάνυ δεομένη λόγων ἡ θεωρία. Ὅσα δὲ εἰς τοῦτο συντείνει τὸ μέρος, ὑπὲρ οὗ τυγχάνω ποιούμενος τὸν λόγον, εἰ μὴ καὶ τὰ πάντα, μηδὲ τὰ πλεῖστα, ὅσα γε οὖν ἐγχωρεῖ, λεγέσθω.

tho VI. v. 343. ἐπανθήραις λιθάκεσσιν, ex emendatione Dorvillii ad Chariton. p. 782. Item ἐπανθοπλοκεῖν. Strato VII. v. 1.

Εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον.

Adde, si is, ἀνθηρόπους. Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 589. Ποδαλείριος, οἱονεὶ ἀνθηρόπους. Et ἀνθοβόλησις. Geoponica X. c. 59. extr. πρὸ τῆς ἀνθοβολήσεως. Denique ἀνθοτρόφος. Hesychius T. I. c. 381. Ἀνθοβόσκον. (l. Ἀνθοβοσκόν.) ἀνθοτρόφον. Neque ἀνθοβοσκὸς in Schneideri Lexico reperias.] SCHAEF.

Ὡς γὰρ τοῖς] Mutila mihi videtur haec sententia, et verba aliquot e contextu post τὸ πρέπον excidisse; veluti ὑπ᾽ ἐμοῦ πρότερον εἴρηται. Ita sane locus multo erit dilucidior. Vide Sectionem 11: Τέτταρά ἐστι τὰ κυριώτατα ταῦτα καὶ κράτιστα, μέλος, καὶ ῥυθμὸς, καὶ μεταβολὴ, καὶ τὸ παρακολουθοῦν τοῖς τρισὶ τούτοις πρέπον: nec non initium Sect. decimae tertiae: Τὸ δὲ δὴ πρέπον εἰ μὴ τοῦ καλοῦ πλεῖστον ἕξει μέρος, σχολῇ γ᾽ ἂν ἄλλου τινός. — VPT.

F. καὶ γάρ. V. Meletem. Crit. p. 73. SCHAEF.

ἀτυχεῖ] Timaeus Lex. Plat. p. 55. Ἀτυχῆσαι. μὴ τυχεῖν. ubi v. Ruhnken. Herodotus IX. c. 111. in. ὅτι ἀτυχῆσαι τὸν χρῆ-

apud eos vero, qui ſecuti ſunt illum, cum multo rarius felici *in ſcribendo* utantur ſucceſſu, id vitium apparet manifeſtius.

SECTIO XX.

Quibus modis decora fiat et argumento accommoda orationis ſtructura.

Adhuc una mihi reſtat quaeſtio explicanda, de Decoro. Reliquis enim omnibus dicendi formis adſit decorum neceſſe eſt: quam partem ſi quod opus non fuerit aſſecutum, etſi haud de toto, re tamen praeſtantiſſima decidet. Sed de genere quidem univerſo ſermonem inſtituere, non huius eſt temporis: nam profunda eſt, et quae copioſa admodum oratione egeat, contemplatio. Quae vero ad hanc partem, de qua mihi nunc ſermo eſt, pertineant, etſi non omnia, neque adeo plurima, quae tamen locus ſibi poſtulat, dicentur.

ζοντα οὔ σφι δυνατόν ἐςι. Idem ſignificat, quod longe rarius occurrit, *ἀτευκτεῖν*. Plutarchus Mor. T. I. p. 938. *τῆς πατρίου ἀγωγῆς ἀτακτήσαντες.* Wyttenbachius: „*ἀτακτήσαντες.* Satis bonum. Melius tamen et forte verum *ἀτυχήσαντες.* J. Venet. *ἀτευκτήσαντες*: quod nec ipſum repudiandum.“ Mihi unice probandum videtur: idemque Schneidero placuit. Conf. Boiſſonad. ad Philoſtr. Her. p. 551. Rarius etiam et Lexicographis omiſſum, eiusdem et originis et ſignificationis verbum, *ἀποτευκτεῖν*. Photius Lex. c. 262. *Οὐκ ἀποτευκτήσεις. οὐκ ἀποτεύξῃ. λέγουσι καὶ οὐκ ἀτυχήσεις.* Schaef.

εἰ μὴ καὶ] Nota *μὴ* interpoſitum inter particulas *εἰ καὶ*, *etſi*. Omiſit hoc Hoogeveenus Doctr. Particul. XVI. 5. 2. Schaef.

γε οὖν] Sic rarius: nam fere legas unâ voculâ *γοῦν*. Antiquit. Rom. T. I. p. 356. *διὰ τοῦτό γε οὖν φασι κ. τ. λ.* Ariſtoxenus Stobaei Serm. LXXVII. p. 457. 21. *θυμουμένοις γε οὖν ὑπείκειν δεῖ.* Marcellinus de Thucydid. Vita p. 6. extr. *διά γε οὖν τὸ ὑψηλόν.* Ariſtophanes Lyſiſtr. v. 950. *ὑπολύομαι γοῦν.* Brunckius: „Male vulgo diviſim *γ' οὖν*.“ Cur male? Ibid. v. 155. *ὁ γῶν Μενέλαος.* Idem paullo mitius: „*ὁ γῶν.* Sic Aug. Vulgo diviſim *ὅ γ' ὦν*.“ Add. Rhetor infra p.

Ὁμολογουμένου δὴ παρὰ πᾶσιν, ὅτι πρέπον ἐστὶ
τὸ τοῖς ὑποκειμένοις ἁρμόζον προσώποις τε καὶ πρά-
γμασιν, ὥσπερ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων, ἡ μέν τις ἂν
162 εἴη πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις, ἡ δὲ ἀπρεπής, οὕτω
δή που καὶ ἡ σύνθεσις. Παράδειγμα δὲ τούτου χρὴ
παραλαμβάνειν τὴν ἀλήθειαν. Ὃ δὲ λέγω, τοιοῦτόν
ἐστιν. Οὐχ ὁμοίᾳ συνθέσει χρώμεθα ὀργιζόμενοι καὶ
χαίροντες, οὐδὲ ὀλοφυρόμενοι καὶ φοβούμενοι, οὐδ' ἐν
ἄλλῳ τινὶ πάθει ἢ κακῷ ὄντες, ὥσπερ ὅταν ἐνθυμώ-
μεθα, καὶ μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταράττῃ μηδὲ παραλυπῇ.
Δείγματος ἢ παραδείγματος ἕνεκα ταῦτα εἴρηκα,
ὀλίγα περὶ πολλῶν, ἐπεὶ μυρία ὅσα τις αἴτια εἰπεῖν
ἔχοι, τὰς ἰδέας ἁπάσας ἐκλογίζεσθαι βουλόμενος τοῦ
πρέποντος. Ἓν δέ, ὃ προχειρότατον ἔχω καὶ κοινό-
τατον εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῦτο ἐρῶ. Οἱ αὐτοὶ ἄν-

144. Reisk. Conf. Hoogeveen. c. l. T. I. p. 232. Passim dirimuntur interserta particula ἂν Euripides Med. v. 504. Pors.

— — — — καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα
κατέκτανον.

Ibid. v. 588.

καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέ-
τεις λόγῳ.

Schaef.

τὴν ἀλήθειαν] veritatem vitae, usum rerum, ea, quae videmus et sentimus quotidie evenire; quatenus opponitur somniis scholarum. Reisk.

ὀργιζόμενοι] Vide Horatium de Arte Poëtic. v. 92. etc. Hyds. *Var. Lect.*

Nam, ut poeta scribit Venusinus, *Tristia moestum vultum verba decent, iratum plena minarum.* Verum ad haec illustranda orationem lege Achillis ira in Agamemnonem efferati: Iliad. α. v. 149. ibi verba χειμάῤῥου δίκην effusa reperies. Quin et apud Maronem Laocoontis, et cursu et indignatione anheli, ita ut uno spiritu versum nequeat absolvere, verba ad finem usque sunt interrupta. Quae autem laetabundis dicendi σχήματα conveniant, docebit Anchisae oratio, viso apud Inferos Aenea. Summa etiam arte Andromache, prae gaudio Aeneae adventantis deliquium passa, animo tandem recepto:

Verane te facies, verus mihi
nuncius adfers,

Cum apud omnes in confesso sit, id decorum esse, quod personis rebusque subiectis convenit; idcirco sicuti delectui verborum, alter ut argumento sit accommodus, alter vero non ita, ita etiam collocationi accidit. Cui rei illustrandae ipsa veritas adducenda est. Quod autem dico, ita velim accipias. Non eadem nos utimur compositione, cum irascimur et cum laetamur, cum lugemus et cum timemus, neque cum in alio quopiam affectu, aut malo versamur, ut solemus, cum nobiscum taciti res reputamus, nihilque nos omnino perturbat, molestiamve affert. Vel monendi, vel illustrandi gratia, haec a me dicta sunt, pro multis pauca: siquidem causae paene sunt infinitae, si quis singulas decori species percensere velit. Vnum autem, quod promtissimum hac de re habeo, et communissimum est, id proferam.

Nate Dea? vivisne? aut si
lux alma recessit,
Hector ubi est?

Vpt.

ὀλοφυρόμενοι] Horat. de Arte,

Telephus et Peleus, quum
pauper et exul, uterque
Proiicit ampullas et sesquipedalia verba:
Si curat cor spectantis tetigisse querela.

Et quae ibi sequuntur. Vpt.

ὄντες] Deest Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.* Ad ὄντες, quod infra post ψυχῆς sequitur, per errorem retulit Vptonus. Schaef.

ἐνθυμώμεθα] F. εὐθυμώμεθα, *hilares simus.* Reisk. Non assentior. Τὸ εὐθυμεῖσθαι nequit cogitari, quin aliquid τοῦ πάθους adiunctum cogites. Schaef.

Δείγματος — ἕνεκα] V. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 161. 27. Verba ἢ παραδείγματος si abessent, ego quidem non desiderarem. Schaef.

ὀλίγα περὶ πολλῶν] Sic supra p. 113. Reisk. Similiter Sect. XII. extr. ὀλίγα μὲν ὑπὲρ πολλῶν θεωρημάτων. ubi si nostrae locutionis, quae illam satis superque tuetur, memor fuissem, Reiskii rationem facile repudiassem. Schaef.

αἴτια] suspectum. Reisk. Requiras: ἐπεὶ μυρία ὅσα τις ἂν εἰπεῖν ἔχοι. Schaef.

τοῦτο ἐρῶ] Pronomen omissum in Vptonianis, negligentiâ, ut videtur, operarum. Schaef.

θρωποι ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει τῆς ψυχῆς ὄντες, ὅταν ἀπαγγέλλωσι τὰ πράγματα, οἷς ἂν παραγενόμενοι τύχωσιν, οὐχ ὁμοίᾳ χρῶνται συνθέσει περὶ πάντων, ἀλλὰ μιμητικοὶ γίνονται τῶν ἀπαγγελλομένων καὶ ἐν τῷ συντιθέναι τὰ ὀνόματα, οὐδὲν ἐπιτηδεύοντες, ἀλλὰ φυσικῶς ἐπὶ τοῦτο ἀγόμενοι. Ταῦτα δὲ παρατηροῦντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν ποιητήν τε καὶ ῥήτορα μιμητικὸν εἶναι τῶν πραγμάτων, ὑπὲρ ὧν ἂν τοὺς
164 λόγους ἐκφέρῃ, μὴ μόνον κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν. Ὃ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος Ὅμηρος, καίτοι μέτρον ἔχων ἕν, καὶ ῥυθμοὺς ὀλίγους, ἀλλ' ὅμως ἀεί τι καινουργῶν ἐν τούτοις καὶ φιλοτεχνῶν· ὥστε μηδὲν ἡμῖν διαφέρειν γινόμενα τὰ πράγματα ἢ λεγόμενα ὁρᾷν. Ἐρῶ δὲ ὀλίγα, οἷς ἄν τις δύναιτο παραδείγμασι χρῆσθαι ἐπὶ πολλῶν.

ἀλλὰ — ἀγόμενοι] Mutavi interpunctionem. *imitantur res quas narrant etiam in compositione verborum.* Vulgo ſic diſtinguunt: ἀλλὰ μιμητικοὶ γίνονται τῶν ἀπαγγελλομένων, καὶ ἐν τῷ συντιθέναι τὰ ὀνόματα οὐδὲν ἐπιτηδεύοντες, ἀλλὰ φυσικῶς ἐπὶ τοῦτο ἀγόμενοι. Hanc rationem, plane alienam, puto, a mente Rhetoris, ſequitur Interpres. Conf. quae ſtatim ſequuntur, it. mox p. 276. Schaef.

οὐδὲν — ἀγόμενοι] Infra p. 199. ſ. R. οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως τοῦτο, ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου ἐγένετο. Schaef.

μιμητικὸν] Haec pulcritudo, quae captanda eſt e ſonis vocabulorum, tenuis quidem, ſed tamen iucundiſſima, paucis, ſi Homerum excipias et Virgilium, culta eſt atque elaborata. Et tamen eam conſectetur neceſſe eſt, quisquis naturam imitari ſtudet; ita ut iure optimo reprehendantur, qui pedibus ſenis verba illigare contenti, auribus omnino ſervire neglexerunt. Etenim triſtia flebiliter oportet, incitata celeriter, aſpera aſpere proferantur. Infinita huius generis exempla facile eſt e Graeco Latinoque poetis colligere; quibus rerum ipſarum ſonum, celeritatem, tarditatem, literarum verborumque ſtructura admodum feliciter exprimunt.

Nemo eſt praeter Servium, cui illud, *procumbit humi bos,* non

Iidem homines, quum animorum eadem est constitutio, res gestas, quibus interesse contigit, aliis enarrantes, non simili in omnibus compositione utuntur; sed quae referunt, figuratis gestibus imitari conantur, nullam interim curam verborum structurae habentes, eos ultro ipsa ad id ducente natura. Haec optimo cuique poëtae atque oratori observanda sunt, ut res, de quibus sermonem instituit, non solum verborum delectu, sed orationis etiam structura imitetur. Quod in primis Homerus, ingenii vir divinissimi, facere consuevit; uno quanquam carminis genere uteretur, et pedibus paucissimis: novitatis tamen ubique adeo studiosus est, adeo arti curiosae deditus, ut parum intersit, remne oculis gestam intueamur, an ab eo enarratam. Pauca proferam, quibus exemplorum loco ad multa uti liceat.

eximie placeat. Nam ut singulae voces dempta syllaba decrescunt, ita versus monosyllabo terminatur: quo factum est, ut sonus ille bovis corruentis obtusus excitetur legentibus. Pari etiam artificio versus ille elaboratus:

— — *It clamor, et agmine facto,*
Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum:

aures nostras equorum currentium sono verberat. Haec quidem notissima: sed per totum fere poema, si diligentius attenderis, idem artificium se ostendit, eadem felix industria. Upt.

ἐκφέρῃ] Art. Rhetor. p. 296. Reisk. τὴν μίμησιν ἐξήνεγκε. Schaef.

ἐπὶ πολλῶν] Sulpicor περὶ π. De phrasi ὀλίγα περὶ πολλῶν v. supra p. 273. „— In hunc autem Longi locum περὶ, pro ἐπὶ, male irrepsit, quod has praepositiones eodem fere modo in Codd. Manuscriptis, immo et in quibusdam Edd. principibus quas vocant, efformentur; quod et ipsis viris doctis fraudi interdum fuisse, ideoque monendum, observat Raphaël Columbanius in typographicorum mendorum Indice suae Editioni subiecto.“ Villoisonus ad Longum p. 34. Add. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. II. p. 487. 78. et Fischer. ad Palaephat. p. 143. b. 162. a. Schaef.

Ἀπαγγέλλων οὖν πρὸς τοὺς Φαίακας Ὀδυσσεὺς τὴν ἑαυτοῦ πλάνην, καὶ τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν εἰπὼν, τὰς ὄψεις τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀποδίδωσιν. Ἐν δὲ τούτοις καὶ τὰ περὶ τὸν Σίσυφον διηγεῖται πάθη, ᾧ φασι τοὺς καταχθονίους θεοὺς ὅρον πεποιῆσθαι τῆς τῶν δεινῶν ἀπαλλαγῆς, ὅταν ὑπὲρ ὄχθου τινὸς ἀνακυλίσῃ πέτρον τινά· τοῦτο δὲ ἀμήχανον εἶναι, καταπίπτοντος, ὅταν εἰς ἄκρον ἔλθῃ, πάλιν τοῦ πέτρου. Πῶς οὖν δηλώσει ταῦτα μιμητικῶς καὶ κατ᾽ αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, ἄξιον ἰδεῖν.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ᾽ ἄλγε᾽ ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. —

Ἐνταῦθα ἡ σύνθεσίς ἐστιν ἡ δηλοῦσα τῶν γινομένων ἕκαστον, τὸ βάρος τοῦ πέτρου, τὴν ἐπίπονον ἐκ τῆς γῆς κίνησιν, τὸν διερειδόμενον τοῖς κώλοις, τὸν ἀναβαίνοντα πρὸς τὸν ὄχθον, τὴν μόγις ἀνωθουμένην πέτραν. Οὐδεὶς ἂν ἄλλως εἴποι, παρὰ τί γέγονε τούτων ἕκα-
166στον· οὐ γὰρ εἰκῆ, οὐδὲ ἀπὸ ταὐτομάτου. Πρῶτον μὲν

ὅρον] *conditionem.* SCHAEF.

Καὶ μὴν] Locus desumptus est ex Odyss. λ. non longe a fine. Vide Demetrium pag. 49. qui versus hos notavit Καὶ γὰρ ὁ στίχος (Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε, intellige) μῆκός τι ἔσχεν ἐκ τῆς συγκρούσεως, καὶ μεμίμηται τοῦ λίθου τὴν ἀναφορὰν καὶ βίαν. En etiam ex Virgilio locum consimilem; qui non minori artificio Gigantum arduos labores et molimina videtur exprimere:

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam
Scilicet, atque Ossae frondosae involvere Olympum.

Synaloephâ bis neglectâ, occursantes sibi invicem vocalium robustissimae operis difficultatem optime depingunt. VPT.

Λᾶαν] Vide Demetrium Phalereum §. 72. et Gellium l. 2. c. 30. et l. 7. c. 20. HVDS. *Var. Lect.*

* Nemo sane efferret singula, supra quam facta sunt. *Bircov.* HVDS.

Vlyſſes ſuos dum Phaeacibus errores narrat, deſcenſu ad inferos explicato, malorum iſtius loci expreſſam oculis imaginem repraeſentat. Inter alia et Siſyphi miſerias recenſet: cui metam hanc calamitatis finiendae deos inferos ferunt conſtituiſſe, ubi ſupra montem quendam ſaxum ingens protruſerit: quod tamen fieri neutiquam poteſt, ſaxo rurſus, ubi ad ſummum pervenerit, relabente. Haec autem qua imitatione expreſſerit per ipſam verborum ſtructuram, operae pretium eſt videre.

Siſyphon adſpexi duros perferre dolores,
Saxum utraque manu geſtantem pondere vaſto.
Ille quidem manibusque humerisque volubile ſaxum
Ad iuga connixus trudit. —

Hic ſtructura eſt eiusmodi, ut oculis res ſingulas ſubiiciat; ſaxi pondus, laborioſum eius e terra motum, Siſyphum modo totis membris connitentem, modo clivum adſcendentem, ſaxumque magno vix demum labore protruſum. * Nemo ſane aliud praeterea dicat, a quo haec ſingula proficiſcantur: neque enim temere, aut caſu facta ſunt. Principio quidem

ἄλλως] Arbitror legendum ἄλλο: fortaſſe etiam hoc modo: Οὐδεὶς ἂν εἴποι παρὰ τί ἄλλο γέγονε τούτων ἕκαστον. Vpt.

Nihil hic deeſt, praeter punctum poſt εἴποι, et ſignum interrogandi poſt ἕκαστον. Duae ſunt ſententiae: οὐδεὶς ἂν ἄλλως εἴποι, *nemo facile hoc infitiabitur.* παρὰ τί γέγονε τούτων ἕκαστον; *ſed unde ſit horum quodque?* Reisk.

In ſcirpo nodum viri docti quaeſiverunt. Senſus: *Alioqui* (niſi haec eſt cauſa) *nemo dicat, quaenam horum omnium ratio ſit:* cauſam autem rationemque eorum quandam eſſe oportet, *neque enim temere aut fortuito facta ſunt.* * Tuetur vulgatam etiam Schottus Comment. Societ. Philol. Lipſ. I. 1. p. 43. Schaef.

Πρῶτον — οἷς] Πρῶτον τοῖς β'. στίχοις, οἷς etc. Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Poſt μὲν videtur praepoſitio ἐν excidiſſe. Schaef.

τοῖς δυσὶ ςίχοις, ἐν οἷς ἀνακινεῖ τὴν πέτραν, ἔξω δυοῖν ῥημάτων τὰ λοιπὰ τῆς λέξεως μόρια πάντα ἐςὶν ἤτοι δισύλλαβα, ἢ μονοσύλλαβα· ἔπειτα ἡμίσει πλείους εἰσὶν αἱ μακραὶ συλλαβαὶ τῶν βραχειῶν ἐν ἑκατέρῳ τῶν ςίχων· ἔπειθ᾽ ἅπασαι διαβεβήκασιν αἱ τῶν ὀνομάτων ἁρμονίαι διαβάσεις εὐμεγέθεις, καὶ διεςήκασι πάνυ αἰσθητῶς, ἢ τῶν φωνηέντων συγκρουομένων, ἢ τῶν ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων συναπτομένων· ῥυθμοῖς τε καὶ δακτύλοις καὶ σπονδείοις τοῖς μηκίςοις, καὶ πλείςην ἔχουσι διάβασιν, ἅπαντα σύγκειται. Τί δὴ τούτων ἕκαςον δύναται; Αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πολλοὺς μεταξὺ χρόνους ἀλλήλων ἀπολείπουσαι, τὸ χρόνιον ἐμιμήσαντο τοῦ ἔργου· αἱ δὲ μακραὶ συλλαβαὶ, ςηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα, τὴν ἀντιτυπίαν, καὶ τὸ βαρὺ, καὶ τὸ μόγις· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων ψύγμα, καὶ ἡ τῶν τραχυνόντων γραμμάτων παράθεσις, τὰ διαλείμματα τῆς ἐνεργείας, ἐποχάς τε καὶ τοῦ μόχθου μέγεθος· οἱ ῥυθμοὶ δὲ ἐν μήκει θεωρούμενοι, τὴν ἔκτασιν τῶν μελῶν, καὶ τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος, καὶ τὴν τοῦ πέτρου ἔρεισιν. Καὶ ὅτι ταῦτα οὐ φύσεώς

ἐν οἷς ἀνακινεῖ] Versum intellige, Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος, cum sequente. Quod autem mox addit longas in utroque carmine brevibus syllabis dimidio plures esse, id mihi non satis compertum est: sunt enim numero fere pares; ut carmina pedibus suis metienti constabit. Vpt.

ἐν ἑκατέρῳ τῶν ςίχων] *ἐν ἑκατέρῳ τῷ ςίχῳ* Colb. Hvds. *Var. Lect.*

καὶ δακτύλοις καὶ σπονδείοις] Delenda esse suspicor, quippe profecta a glossatore, qui *ῥυθμοὺς τοὺς μηκίςους καὶ πλείςην ἔχοντας διάβασιν* interpretari vellet. Certe sic posita vitiose dirimunt, quae arcte iungenda sunt, *ῥυθμοῖς τε τοῖς μηκίςοις*. Schaef.

Τί δὴ] Hudsoniana errore operarum, ut puto, *Τί δὲ*, quod in Reiskianam transiit. Schaef.

* Sed quo haec pertineant? *Schott.* Hvds.

duobus verſibus, in quibus ſaxum protrudit, duabus exceptis vocibus, reliquae omnes orationis partes ſunt aut diſſyllabae, aut monoſyllabae: deinde longae brevibus fere dimidio plures ſunt in utroque verſu: omnes praeterea vocabulorum harmoniae latis progrediuntur paſſibus, et ſenſili admodum discrimine diriמuntur, aut colliſis inter ſe vocalibus, aut ſemivocalibus mutisque coniunctis: ex numeris etiam dactylicis ſpondaicisque, qui longiſſimi ſunt latoque incedunt greſſu, tota componuntur. * Quid igitur valent haec ſingula? monoſyllabae quidem et diſſyllabae dictiones, longo a ſe invicem temporum intervallo diſtantes, referunt moram ac diuturnitatem rei: ſyllabae autem longae, ſtabilitate quadam atque tarditate gaudentes, renixum, gravitatem, difficultatemque: facta vero inter vocabula reſpiratio, et denſa literarum aſperrimarum poſitio, operis intermiſſionem, impedimenta, et laboris magnitudinem: numeri denique quoad longitudinem ſpectati, membrorum extenſionem, provolventis molitionem, ſaxique reſiſtentiam obfirmatam repraeſentant. Haec autem non eſſe naturae, ſua

στηριγμούς] Vide Longinum Sect. 39. ubi quosdam ex Euripide verſus examinat, ſtabili firmaque compoſitione laudatos. Vpt.

ἐγκαθίσματα] Infra p. 169. Reisk. *αἵ τ' ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσματα. Morae vocis tanquam conſidentis.* Schaef.

ψύγμα] Quid *ψύγμα* ſit, dubito: forſan legendum eſt *ψῆγμα*, *ramentum*; ſed nec illud placet. Heſychius certe *ψύγμα* habet errore manifeſto, pro *ψῆγμα*, neque enim *πτύγμα* hoc loco reponi poteſt. Vpt.

F. *ἀνάψυγμα*, *reſpiratio*. Reisk.

Vulgata non mutanda. „*Ψύγμα τὸ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων*, *interſpiratio*." Sylburgius in Ind. Conf. H. Stephanus Theſ. T. IV. c. 738. B. et Dorvill. ad Chariton. p. 732. Schaef.

ἐϛιν αὐτοματιζούσης ἔργα, ἀλλὰ τέχνης μιμήσασθαι τὰ γινόμενα πειρωμένης, τὰ τούτοις ἑξῆς λεγόμενα δηλοῖ. Τὸν γὰρ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐπιϛρέφοντα πάλιν καὶ καταχυλιόμενον πέτρον οὐ τὸν αὐτὸν ἡρμήνευκε τρόπον, ἀλλ' ἐπιταχύνας τε καὶ συϛρέψας τὴν σύνθεσιν. Προειπὼν γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι·

168 — ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν —·

ἐπιτίθησι τούτῳ·

— τότ' ἀποϛρέψασκε κραταιΐ̈ ἴς.
Αὖθις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Οὐχὶ συγκατακεκύλιϛαι τῷ βάρει τῆς πέτρας ἡ τῶν ὀνομάτων σύνθεσις, μᾶλλον δὲ ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου φορὰν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος; Ἔμοιγε δοκεῖ. Καὶ τίς ἐνταῦθα πάλιν αἰτία; καὶ γὰρ ταύτην ἄξιον

ἀπὸ κορυφῆς] Addunt articulum, nec male, ἀπὸ τῆς κορυφῆς Reg. 1. et Colb. quem contextui insertum habes. Vpt.

Recte codd. ἀπὸ τῆς κορυφῆς. Reisk.

Articulum cum Vptono inserui. Schaef.

ἐπιϛρέφοντα] Activum loco medii, ut saepius. Excerpta ex Diodoro p. 241. Vales. (T. II. p. 554. 73.) τῆς πόλεως σχεδὸν ὅλης ἐπ' αὐτὸν ἐπιϛρεφομένης. Probo quod margo habet, ἐπιϛρεφούσης. Schaef.

ἀποϛρέψασκε] ἐπιτρέψασκε Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Rhetor in Poëta videtur legisse ἐπιϛρέψασκε. Arguit hoc et illorum librorum scriptura, quamvis vitiosa, et quod ipse paullo ante posuit, ἐπιϛρέφοντα. Schaef.

κραταιΐ̈ ἴς] Sic Rhetoris editores, non, ut alii in Poëta, κραταιΐς. „ὁ μὲν ἀρίϛαρχος καὶ ἡρωδιανὸς ὀξυτόνως κατὰ συϛολὴν ὡς λικριφὶς ἀμφουδὶς ἐπιρρηματικῶς· ὁ δὲ ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες κραταιὰ ἴς οἷον ἰσχυρὰ δύναμις. Alterum scholion, τότε ὁ λίθος ὑπέϛρεφε κραταιῶς ὅ ἐϛι ταχέως. τὸ δὲ ὅλον ἐπὶ τοῦ λίθου ἀκουϛέον ὡς ἀρίϛαρχος φησί." Porsonus Var. Lect. e Cod. Harlei. p. 46. f. Schaef.

Αὖθις] Ita hunc locum exhibent et Homeri vulgatae editiones, nisi quod Αὖτις legant. At in tertio Rhetor. aliter Aristoteles citat: Αὖτις ἐπὶ δάπεδόν τε

ſe ſponte offerentis, opera, ſed artis omnino, quae res geſtas imitari conetur, ex his, quae poſtea dicentur, patet. Lapidem etenim e vertice montis relabentem devolutumque non eodem modo expreſſit; ſed numeris ſtructurae uſus incitatioribus et contortis. Nam cum eadem dicendi forma haec eſſet elocutus:

— Sed culmina iamiam
Tacturum —:

huic membro adiungit:

— retro fati vis aſpera vertit:
Fertur ad ima ruens lapis improbus aequora campi.

An non una cum ſaxi gravitate provolvitur ipſa verborum collocatio, ſeu potius lapidis curſum praevertit dictionis volubilitas? Mihi quidem videtur. Quae tandem hoc etiam loco cauſa eſt? (nam eam inveſtigari

κυλίνδετο. Noſtra confirmat examen quod ſequitur: *μονοσύλλαβον μὲν οὐδεμίαν, δισυλλάβους δὲ δύο μόνας ἔχων λέξεις.* Sed Lucretium audiamus, qui libro tertio Siſyphum quoque depingit,

— adverſo nixantem trudere monte
Saxum; quod tamen a ſummo iam vertice rurſum
Volvitur, et plani raptim petit aequora campi.

Vpt.

ἀπαγγελίας] Ἀπαγγελία idem, ac *ἑρμηνεία*, *elocutio*, ut conſtat ex p. 39, 41, et 70. iuxta Ed. Sylb. atque etiam (ut nos monuit Vptonus) ex Chryſoſt. in 4to *περὶ ἱερωσύνης*, hiſce verbis: *καὶ οὐδέν μοι φράσεως, οὐδὲ ἀπαγγελίας μέλει.* Hvds. *Var. Lect.*

Obſerves *ἀπαγγελίαν* idem eſſe ac *ἑρμηνείαν*, et *elocutionem* ſignificare; quo ſenſu ſaepius in hoc ſcriptore occurrit; necnon et apud Chryſoſt. in 4to *περὶ Ἱερωσύνης, Οὐδέν μοι φράσεως, οὐδὲ ἀπαγγελίας μέλει.* Vpt.

V. Toup. ad Longin. p. 373. qui noſtro loco utitur. [Notiſſimo vitio depravatus etiam Pauſanias IV. c. 19. in. ubi corrigendum: *ὑπὸ ἀνδρῶν ἀπηγγέλλετο αὐτομόλων.* Conf. Facius ad c. 22. p. 535. Mox ibid. diſtinguendum: — *ἀναβιῶναι, παρ' αὐτοῦ τοιόνδε Ἀριστομένους ὑπῆρξεν ἐς πίστιν.* Transfugis opponitur *ipſe* Ariſtomenes. Fallitur Kuhnius.] Schaef.

ἰδεῖν· ἡ τὴν καταφορὰν δηλῶν τοῦ πέτρου στίχος, μονοσύλλαβον μὲν οὐδεμίαν, δισυλλάβους δὲ δύο μόνας ἔχων λέξεις. Τοῦτο οὐκ ἐᾷ πρῶτον διεστηκέναι τοὺς χρόνους, ἀλλ' ἐπιταχύνει. Ἔπειθ' ἑπτακαίδεκα συλλαβῶν οὐσῶν ἐν τῷ στίχῳ, δέκα μέν εἰσι βραχεῖαι συλλαβαὶ, ἑπτὰ δὲ μόναι μακραὶ, καὶ οὐδ' αὗται τέλειοι. Ἀνάγκη οὖν κατεσπάσθαι καὶ συστέλλεσθαι τὴν φράσιν, τῇ βραχύτητι τῶν συλλαβῶν ἐφελκομένην. Ἔτι πρὸς τούτοις οὐδὲ ὄνομα ἀπὸ ὀνόματος ἀξιόλογον εἴληφε διάστασιν· οὔτε γὰρ φωνήεντι φωνῆεν, οὔτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον ἢ ἄφωνον, ἃ τραχύνειν πέφυκε καὶ διϊστάνειν τὰς ἁρμονίας, οὐδέν ἐστι παρακείμενον. Οὐ δὴ διάστασις αἰσθητὴ, μὴ διηρτημένων τῶν λέξεων, ἀλλὰ συνολισθαίνουσιν ἀλλήλαις καὶ συγκαταφέρονται, καὶ τρόπον τινὰ μία ἐξ ἁπασῶν γίνεται διὰ τὴν
170 τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαν. Ὃ δὲ μάλιστα τῶν ἄλλων θαυμάζειν ἄξιον, ῥυθμὸς οὐδεὶς τῶν μακρῶν, οἳ φύσιν ἔχουσι πίπτειν εἰς μέτρον ἡρῷον, οὔτε σπονδεῖος, οὔτε βακχεῖος, ἐγκαταμέμικται τῷ στίχῳ, πλὴν ἐπὶ τῆς τελευτῆς· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες εἰσὶ δάκτυλοι, καὶ οὗτοί

κατεσπάσθαι] Nota hic dissimilitudinem temporum in κατεσπᾶσθαι καὶ συστέλλεσθαι. Sylb.

Erit quidem eadem temporum dissimilitudo, sed verior fortasse lectio, si quis admittendum censeat κατεσπεῦσθαι. Eo sane utitur Longinus Sect. 39. τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι: *eo quod numerus non praecipitetur.* Upt.

Habet utraque lectio, quo se commendet, cum κατεσπεῦσθαι, tum κατασπᾶσθαι: nam sic malim legi, quam κατεσπᾶσθαι. Reisk.

Mutavi accentum. Vulgo κατεσπᾶσθαι. Schaef.

ἄφωνον γίνεται] Forsan verbo γίνεται in sequentem periodum translato sic legendus locus: οὔτε ἡμιφώνῳ ἡμίφωνον, ἢ ἄφωνον, ἃ τραχύνειν πέφυκε καὶ διϊστάνειν τὰς ἁρμονίας, οὐδέν ἐστι παρακείμενον. οὐ δὴ διάστασις αἰσθητὴ γίνεται μὴ διηρτ. τ. λ. Sylb.

Rectius (ut in Reg. 1. et Colb.)

par eſt) verſus *nempe*, qui ſaxi revolutionem exprimit; cum dictionem ne unam quidem monoſyllabam, nec plures duabus habeat diſſyllabas. Id vero inprimis tempora in longum trahi non ſinit, ſed quam citiſſime accelerat: deinde, cum huic verſui ſyllabae ſint ſeptendecim, earum decem ſunt breves, longae ſolummodo ſeptem, nec eae ipſae perfectae. Neceſſe itaque eſt contrahi et coarctari locutionem, ab ipſa ſyllabarum brevitate coactam. Nomen praeterea nullum a nomine intervallo longiuſculo diſtat: neque enim vocali vocalis, neque ſemivocali aut ſemivocalis, aut muta addita eſt, quae ſtructuram orationis aſperare ſoleant et diſtrahere; nihil, *inquam*, horum omnium adiunctum eſt. Nulla etiam ſenſilis eſt diſtantia, divulſis vocibus; ſed eodem omnes lapſu ſecum videntur praecipitari, et deorſum ferri: ut unam quodammodo ex omnibus, ea eſt ſtructurae perfectio, conflatam putes. Quod vero prae aliis egregie admirationem habeat, nullus omnino e longis pes, quorum natura eſt in carmen heroicum incidere, neque ſpondeus, neque Bacchius, praeterquam in fine, verſui admiſcetur: nam reliqui omnes ſunt dactyli, iique ad

abeſſet verbum *γίνεται*. HVDS. *Var. Lect.*

Hanc vocem *γίνεται* e contextu ſuſtuli, plane otioſam, monente etiam Hudſono; cum nec in Reg. 1. codice nec Colb. appareat. VPT.

Delevi cum Vptono. Reiskius cum Hudſono ſervaverat. SCHAEF.

μάλιστα τῶν ἄλλων] i. e. *μᾶλλον τ. ἄ.* Euripides Iphigen. Aul. v. 1603.

ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται.

Muſgravius: „*μάλιστα*. Poni videtur pro *μᾶλλον*, ut Apollon. Rhod. III. v. 91.

πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα

Ἦ *ἐμοί*.“ SCHAEF.

μέτρον ἡρῷον] Damagetus (ſic rectius, opinor, quam *Damagetas*) Epigr. V. v. 6.

καὶ στίχον ἡρῴῳ ζευκτὸν ἔτευξε ποδί.

SCHAEF.

γε παραδεδιωγμένας ἔχοντες τὰς ἀλόγους, ὥστε μὴ πολὺ διαφέρειν ἐνίους τῶν τροχαίων. Οὐδὲν δὴ τὸ ἀντιπράττον ἐστὶν, εὔτροχον καὶ περιφερῆ καὶ καταῤῥέουσαν εἶναι τὴν φράσιν, ἐκ τοιούτων συγκεκροτημένην ῥυθμῶν.

Πολλά τις ἂν ἔχοι τοιαῦτα δεῖξαι παρ' Ὁμήρῳ λεγόμενα· ἐμοὶ δὲ ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', ἵνα ἐγγένηταί μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. Ὧν μὲν οὖν δεῖ στοχάζεσθαι τοὺς μέλλοντας καλὴν καὶ ἡδεῖαν ποιήσειν σύνθεσιν ἔν τε ποιητικῇ καὶ λόγοις ἀμέτροις, ταῦτα κατ' ἐμὴν δόξαν ἐστὶ, τά γ' οὖν κυριώτατα καὶ κράτιστα. Ὅσα δὲ οὐχ οἷά τε ἦν, ἐλάττω τε ὄντα τούτων, καὶ ἀμυδρότερα, καὶ διὰ πλῆθος δυσπερίληπτα γραφῇ, ταῦτ' ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις προϋποθήσομαί σοι, καὶ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις χρήσομαι. Νῦν δὲ τὰ καταλειπόμενα ὧν ὑπεσχόμην, καὶ οὐδενὸς ἧττον ἀναγκαῖα εἰρῆσθαι, ταῦτ' ἔτι προσθεὶς

παραδεδιωγμένας] Παραδιώκειν, H. Stephano omiſſum, in ſolo hoc Rhetoris loco Scottus reperit. Vertunt: *pone ſequi; nebenbey oder auf dem Fuſse folgen.* Vereor ut recte. Hîc quidem *παραδεδιωγμένας* interpreter: *veloci curſu praetervectas.* Schaef.

τὰς ἀλόγους] *συλλαβὰς*, ſcilicet in *πέδονδε*, *κυλίνδετο*. Vide Sect. 17. *οὐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῳ, καλοῦσιν αὐτὴν ἄλογον.* Vpt.

τροχαίων] An *τριβραχέων*? Schaef.

εὔτροχον] Ante hanc vocem requiro *μὴ οὐχί*. Schaef.

ἀποχρῆν] Antiquit. Rom. T. I. p. 305. *ἀποχρῆν οἰόμεναι τὴν οἰκείαν δύναμιν.* Thomas Mag. p. 920. *χρῆν καὶ ἐπὶ ἀπαρεμφάτου.* minus recte, puto, addens: *χρῶνται δὲ τούτῳ ποιηταί. λογογράφοι δὲ, τὸ* [l. *τῷ*] *χρῆναι ἀεί.* Schaef.

ἵνα ἐγγένηταί μοι] Mutilam eſſe hanc ſententiam nullus dubito; ſcilicet aut *σχολὴ*, aut *χρόνος* deſideratur. Neque enim abſolute dici poteſt, ut, *ſi liceat, vel concedatur*, interpretemur. Ita ſane Sect. prima, Ἐὰν δὲ ἐγγένηταί μοι σχολή:

naturam *irrationalium* syllabas quam proxime accedentes habent, ut nonnulli a trochaeis non multum absint. Nihil itaque obstat, quo minus volubilis sit oratio, et contorta, ac venuste fluat, quae huiusmodi numeris temperatur.

Multa eiusdem generis ab Homero tractata cuiusvis est proferre: mihi vero sufficere videntur haec, ut caetera etiam explicandi locum habeam. Quae igitur illis curae esse debent, qui pulchram cupiunt et iucundam, tam in ligata, quam soluta oratione, compositionem efficere, haec iuxta meam opinionem longe praecipua sunt et praestantissima. Quae vero his scriptis facile includi nequeunt, eo quod minutiora sint et obscura, aut aegre propter multitudinem assequenda, haec tibi exercitationibus quotidianis proponam, optimorum tam poëtarum, quam historicorum ac oratorum, testimoniis usurus. Nunc ubi ea, quae restant, quaeque eram pollicitus, haud dictu minus necessaria, huic ser-

et infra, ubi agit de *austerae compositionis charactere*, Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰπεῖν ἐγγένηταί μοι χρόνος. Vpt. Non meminerat vir optimus, ἐγγίνεται sic absolute positum pro ἔξεστι, *licet*, persaepe se legisse. Noster Antiquit. Rom. T. II. p. 1058. ὦ μακάριοι μὲν, οἷς ἂν ἐγγένηται τὸν ἐκ τοῦδε τοῦ πολέμου θρίαμβον καταγαγεῖν. ubi Portus sine causa malit ἐκγένηται. „Promiscue dicitur ἐγγίγνεται et ἐκγίγνεται, *licet.*" Brunckius ad Aristophan. Equit. v. 851. Add. quae ad Bosii Ellips. p. 149. notavi. Schaef.

οὐχ οἷά τε ἦν] Excidisse verbum aliquod e contextu persuasum habeo, puta λεχθῆναι, περιλαβέσθαι; nisi subintelligi malueris. Est autem carminis hemistichium, δυσπερίληπτα γραφῇ; cui non adeo absimile illud Empedoclis, δυσπερίληπτα νόῳ. Vpt. Excidisse verbum mihi quoque probabile fit. Schaef.

ἐν ταῖς καθ' ἡμέραν] Ex hoc loco apparet, Dionysium Romae aut publice aut privatim Rhetoricen docuisse. Vpt.

προϋποθήσομαι] Malim προσυποθήσομαι. Schaef.

τῷ λόγῳ, παύσομαι· „Τίνες εἰσὶ διαφοραὶ τῆς συνθέσεως, καὶ τίς ἑκάστης χαρακτὴρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν τε πρωτευσάντων ἐν αὐταῖς μνησθῆναι, καὶ δείγματα ἑκάστου παρασχεῖν. Ὅταν δὲ ταῦτα λάβῃ μοι τέλος, τότε κἀκεῖνα διευκρινῆσαι τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορού-
172μενα· Τί ποτ' ἐστὶν, ὃ ποιεῖ τὴν πεζὴν λέξιν ὁμοίαν ποιήματι φαίνεσθαι, μένουσαν ἐν τῷ τοῦ λόγου σχήματι, τὴν δὲ ποιητικὴν φράσιν ἐμφερῆ τῷ πεζῷ λόγῳ, φυλάττουσαν τὴν ποιητικὴν σεμνότητα.“ Σχεδὸν γὰρ οἱ κράτιστα διαλεχθέντες ἢ ποιήσαντες ταῦτα ἔχουσιν ἐν τῇ λέξει τὰ ἀγαθά. Πειρατέον δὴ καὶ περὶ τούτων ἃ φρονῶ λέγειν· ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου.

ΤΜΗΜΑ κα΄.

Συνθέσεως διαφοραί τινες.

Ἐγὼ τῆς συνθέσεως εἰδικὰς μὲν πολλὰς διαφορὰς σφόδρα εἶναι τίθεμαι, καὶ οὔτε εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν

μνησθῆναι] Nihil est, a quo regantur infinitivi μνησθῆναι et παρασχεῖν: itaque post μνησθῆναι, βουλόμενος insertum velim; seu ἐν νῷ ἔχων, ad finem periodi. Vpt.

Permira verborum constructio, imputanda illa, opinor, ipsius Rhetoris negligentiae, quam gratam dicere nolim. Nuper hunc locum tractavit Schottus Comment. Societ. Philol. Lips. I. 1. p. 43. ss. „Praestat“ inquit „mea qualicunque sententia, vocabulo βουλομενος vel ante vel post μνησθηναι posito, atque verbis: τινες εισι — παρασχειν ab antecedentibus plane seiunctis, de omni loco ita statuere, ut ante haec verba excidisse aliqua putemus, quae quamquam non accurate restitui possunt, coniectura tamen assequi licet, auctorem fere ita scripsisse: και πρωτον μεν δειξομαι [δειξω], τινες εισι διαφοραι (nam certe particulam μεν desiderare videtur sequens δε, όταν δε ταυτα λαβῃ μοι τελος).“ Schaef.

διευκρινήσαι] Codex Reg. 1. διευκρινῆσαι, nec male; quemadmodum et alii infinitivi prae-

moni addidero, finem dicendi faciam: „Quae ſc. compoſitionis ſint differentiae; quis uniuscuiusque maxima ex parte character et nota; ſcriptorum adeo in ſingulis, qui primas meruerint, mentionem facturus, ſuis cuique exemplis additis. Ea ubi finem acceperint, tunc illa etiam inquiram, de quibus plerique dubitarunt: Quid tandem ſit, quod efficit, ut ſoluta oratio, quamvis permaneat in ſermonis forma, ſimillima tamen carmini videatur; atque ut locutio poëtica pedeſtrem prae ſe ferat ſermonem, cum dignitatem tamen poëticam ipſa tueatur.“ Haec etenim orationis ſunt ornamenta, quae praeſtantiſſimi quique ſcriptores proſaici et poëtae comprehendunt. Nobis igitur conandum eſt, quae de his ſentiamus, ea explicare; initio a primis ducto.

SECTIO XXI.

Quae ſint compoſitionis differentiae.

Equidem compoſitionis ſpeciales differentias oppido multas eſſe concedo; neque eas in compendium,

ceſſerunt. Vpt. Ob infinitivos praegreſſos aſcivi διευκρινῆσαι. Non quid ſcriptor dare debuerit, ſed quid dederit, ſpectandum. Schaef.

τὴν δὲ ποιητικὴν] τί δὲ ποιητικὴν Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Minus accurate inſpecta ſcripturae diverſitate, Vptonus: „Colb. τί δὲ τὴν ποιητικὴν, quod probare paene cogor.“ Ego non item. Vid. ſupra p. 225. b. Schaef.

ποιήσαντες] Athenaeus T. V. p. 187. ἐπειδήπερ Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. Philoſtratus p. 829. Olear. ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἀφίκετο. Schaef.

Πειρατέον] Eadem occurrunt verba non longe ab initio Sect. viceſimae quintae. Vpt.

πολλὰς διαφορὰς σφόδρα] „Adverbium σφοδρα non ſuo loco poſitum, ſed ante διαφορας collocandum videtur.“ Schottus Comment. Societ. Philol. Lipſ. I. 1. p. 45. Malim hoc ordine: διαφορὰς πολλὰς σφόδρα. Schaef.

τίθεμαι] Non ignoro uſum verbi τίθεμαι poſiti pro ἡγοῦμαι, νομίζω: hic tamen perlubenter

δυναμένας, οὔτε εἰς λογισμὸν ἀκριβῆ· οἴομαί τε ἴδιον ἡμῶν ἑκάστῳ χαρακτῆρα, ὥσπερ ὄψεως, οὕτω καὶ συνθέσεως ὀνομάτων παρακολουθεῖν, οὐ φαύλως παραδείγματι χρώμενος ζωγραφίᾳ. Ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τὰ αὐτὰ φάρμακα λαμβάνοντες ἅπαντες οἱ τὰ ζῶα γράφοντες, οὐδὲν ἐοικότα ποιοῦσιν ἀλλήλοις τὰ

legam πείθομαι. Sic paullo post: Τὰς μέντοι γενικὰς αὐτῆς διαφορὰς ταύτας εἶναι πείθομαι τὰς τρεῖς. Passim autem confusa haec verba. In Heliodoro p. 345. Cor. nuper editum πείθεσθαι. Vulg. τίθεσθαι. Conf. Valckenar. Diatr. Euripid. p. 9. A. Schaef.

οὐ φαύλως — ζωγραφαίῳ] F. οὐ φαύλῳ παραδείγματι χρώμενος, τῇ ζωγραφίᾳ. nam ω adhaesit e proximo vocabulo ὥσπερ. Reisk.

φαύλως] Malim cum Reiskio φαύλῳ. *exemplo satis luculento utens pictura.* Conf. Meletem. Crit. p. 112. s. Schaef.

ζωγραφαίῳ] In corrupta voce ζωγραφαίῳ duplicis lectionis est vestigium: ζωγραφικῷ et ζωγραφίᾳ: quorum illud antecedenti, hoc sequenti respondet. Sylb.

Ζωγραφιαίῳ Colb. Quod si priorem Sylburgii coniecturam admiseris, post ἐκείνῃ addas licet τῇ τέχνῃ. Upt.

Scripsi ζωγραφίᾳ, quod ipsum ex Colbertini libri scriptura nullo negotio eruas, modo deleveris male repetitam primam literam vocis sequentis. Vidit iam Reiskius. Itaque non erat cur Schneiderus meus ex hoc loco in Lexicon inferret, ut probae notae vocabulum, ζωγραφιαῖος. Rectius inferet haec: Ζωογλύφος. Meleager Epigr. XI. v. 1. XII. v. 1. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 512. — Ζωογράφος. Theocritus XV. v. 81.

ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;

Valckenarius ad h. l. p. 374. B. „A Theocrito hic plene dicuntur ζωογράφοι· ut in epigr. 26 Anthol. IV. c. VIII.

Ζωογράφων ὦ λῷστε, —"

Est in Epigramm. Glauci V. v. 5. Conf. Dorvill. l. c. — Ζωοστάσιον. Eustathius ad Homer. Il. p. 531, 17. (402, 31.) σταθμοὶ δὲ τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζωοστάσια. — Ζωοτύπη. Manetho IV. v. 343.

ζωοτύπης μακάρων ἀποπλάστορας, — —

['Αποπλάστωρ non magis reperies in Lexicis. Ἀποπλάσσω, Lexicographis aut plane neglectum, aut minus curatum quam oportuerat, habent Callimachus Fragm. Bentl. CXCIV. Euenus Epigr. XI. Posidippus Epigr. XV.ª v. 5. Paulus Silentiarius Epigr. VII. v. 10. LIX. v. 2. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 551.] — Ζωπονῶ. Philippus Epigr. XLIX. v. 4.

aut in enumerationem accuratam, venire posse existimo. Puto autem, unumquemque nostrum, quemadmodum in visu, sic et in verborum compositione, proprium charactera sequi; haud male exemplo e pictura traducto usus. Nam veluti in ea arte omnes pingendi artifices, sumtis iisdem coloribus, diversas penitus colorum mix-

τέχνῃ δ' ἐξεπόνησεν ὄψιν ἔμπνοον.

ubi obiter in altero pede nota anomaliam metricam. „Constat optimos poëtas ante Z sibi indulsisse." Dorvillius ad Chariton. p. 769. Epigramma adesp. CCCLXXXIX. v. 5.

τὸ ξίφος εἶλ' Αἴαντα μεμηνότα, καὶ πάλι ζωστὴρ
εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον.

Sed in Agathiae Epigr. VII. v. 4. probo quod Codex praestantissimus habet:

οὔτε ζωροτέρῳ μείζονι κισσυβίῳ.

Ceterum ne in Nostri loco ante ζωγραφίᾳ cum Reiskio requiras articulum τῇ, memento, huiusmodi nomina articulo facile carere posse. Conf. Meletem. Crit. p. 4 N. Potuisset Rhetor eodem sensu scribere ζωγραφικῇ. Schaef.

φάρμακα] Colores, quibus utuntur pictores, βάμματα, χρωμάτων σύγκρασις. Horatius:

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Ita et Virgilius 2. Georgic.

Alba nec Assyrio fucatur lana veneno.

Upt.

Moeris p. 399. Φάρμακα, τὰ χρώματα τῶν ζωγράφων, Ἀττικῶς. ubi v. Pierson. Add. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 240. [Lexicis accedant: Φαρμακία. Callicter Epigr. II.

Φαρμακίησι Ῥόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἴρει·
τἆλλα δὲ πάντ' αἴρει καὶ δίχα φαρμακιῶν.

V. Dorvill. ad Chariton. p. 405. — Φαρμακίστρια. Hesychius T. I. c. 687. Βαμβακεύτριαι. μαγγανεύτριαι. οἱ δὲ φαρμακίστριαι. e quo Glossographi loco etiam μαγγανεύτρια in Lexica inferendum. — Φαρμακοπνευτής. Nicolaus Hydruntinus Epigr. II. v. 4. in Bastii Specim. edit. nov. Epistol. Aristaen. p. 8.

φαρμακοπνευτῶν βασκάνων Ὑδρουντίνων.

V. Bast. p. 9.] Schaef.

οἱ τὰ ζῶα γράφοντες] Una voce οἱ ζωγραφοῦντες. Barbaro ζωαγράφος, cuiusmodi composita furcillis eiicienda e Lexicis, nollem Schneiderus pepercisset. Nititur illud vitiosa scriptura loci Herodotei IV. c. 88. ἀπ' ὧν δὴ Μανδροκλέης ἀπαρχὴν, ζωαγραφάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου — ἀνέθηκε. „Valla: *Ex cuius primitiis Mandrocles*

T

μίγματα· τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν ποιητικῇ τε διαλέκτῳ
καὶ τῇ ἄλλῃ ἁπάσῃ, τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι χρώμενοι
πάντες, οὐχ ὁμοίως αὐτὰ συντίθεμεν. Τὰς μέντοι
γενικὰς αὐτῆς διαφορὰς ταύτας εἶναι πείθομαι τὰς
174 τρεῖς, αἷς ὁ βουλόμενος ὀνόματα θήσεται τὰ οἰκεῖα,
ἐπειδὰν τούς τε χαρακτῆρας αὐτῶν καὶ τὰς διαφο-
ρὰς ἀκούσῃ. Ἐγὼ μέντοι κυρίοις ὀνόμασιν οὐκ ἔχων
αὐτὰς προσαγορεῦσαι, ὡς ἀκατονομάςους, μεταφορι-
κοῖς ὀνόμασι καλῶ, τὴν μὲν αὐςηράν, τὴν δὲ γλαφυ-
ρὰν ἢ ἀνθηρὰν, τὴν δὲ τρίτην κοινήν. Ἣν ὅπως ποτὲ
γίνεσθαι φαίην ἂν ἔγωγε, ἀπορῶ, καὶ δίχα μοι
νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν, εἴτε κατὰ τὴν ςέρησιν τῶν

pictis animalibus commiſſionem Bospori — dedicavit. Haud ille quidem bene, teſtatus tamen legiſſe ſe disiunctim, ζῶα γραψάμενος, ut veteres ſolebant, picturae ex animalium delineatione, initia indicantes. Nihil abit a Laurentio Codex Arch., nec *) Euſtathius, ὅμοια δὲ τούτοις, καὶ τὸ κενὴ δόξα, ἡ κενοδοξία· καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ὁ δὲ νεκρὸς ἦν θέης ἄξιος, IX, 25., ἤτοι ἀξιοθέατος, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἤγουν ζωγραφήσας. Quorum quidem in iudicio cur acquieſcere detrectabimus?" Weſſelingius Diſſert. Herodot. p. 82. ſ. Recte igitur edidit diremtis vocibus ζῶα γραψάμενος. Sed vellem Vir Summus ſimul docuiſſet, ſatisne graecum ſibi videretur ζῶα γράφειν τι pro ζωγραφεῖν τι. Mihi quidem haec locutio, etſi Archiepiſcopo probata, permira accidit. Itaque, repudiata vulgari ratione, verba ſic diſtinguo: ἀπ' ὧν δὴ Μανδροκλέης ἀπαρχὴν ζῶα, γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου — ἀνέθηκε. Quam interpungendi rationem unice probandam eſſe, etiam inde diſcas, quod ante ἀνέθηκε repetitur non integrum illud Euſtathii, ταῦτα ζῶα γραψάμενος, ſed ſimpliciter, ταῦτα γραψάμενος. Ceterum Pauſanias eodem ſenſu dicit ζῶα γραφῇ μεμεῖσθαι. L. V. c. 11. ἔςι καὶ ζῶά τε ἐπ' αὐτοῦ γραφῇ μεμιγμένα —. Corrige, ſodes μεμιμημένα. quod iam Heynio oblatum nollem ut argutiolam inanem ſpretum fuiſſe. **) Sic in libris et ſcriptis et editis paſſim turba-

*) In Homer. p. 626, 50.

**) V. Viri Eximii *Sammlung antiquariſcher Aufſätze, zweytes Stück, S.* 165. SCHAEF.

turas faciunt: eodem modo, ſeu ligata fuerit, ſeu alia quaevis oratio, omnes etſi verbis iisdem utimur, non tamen eadem ratione illa collocamus. Generales itaque illius differentias tres eſſe arbitror, quibus ſua vocabula pro lubitu quivis imponat, earum ubi a me characteras differentiasque audiverit. Quoniam autem propria nomina, quibus eas appellem, ipſe non habeo, tanquam ſuis careant nominibus, translatis uſus, hanc *auſteram* voco, illam *politam* ſeu *floridam*, tertiam *communem*. Atqui haec tertia quo tandem modo fiat, dubito; atque anceps mihi animus eſt, quo pacto certi quid pronunciem: ſive extremorum utrius-

tum fuit. Herodotus II. c. 78. περιφέρει ἀνὴρ νεκρὸν ἐν σορῷ ξύλινον πεποιημένον, μεμιμημένον ἐς τὰ μάλιστα καὶ γραφῇ καὶ ἔργῳ. Wesselingius: „μεμιμημένον. Sic omnes, μεμιγμένον errore manifeſto Editi nonnulli.“ Demetrius de Elocut. XXIV. ὁ δὲ τρόπος τῆς ἑρμηνείας μεμιμημένος ἀντίθεσίν τινα πλανῶντι ἔοικεν. Schneiderus p. 126. „μεμιμημένος. Ex emendatione Mureti V. L. I. 16. Vulgo μεμιγμένος. Saepius haec duo verba in Demetrio et Dionyſio confuſa invicem leguntur.“ Imagines *fingere* Cappadox dicit ζῷα πλάττειν. L. IV. c. 36. extr. Βούπαλος δὲ ναούς τε οἰκοδομήσασθαι καὶ ζῷα ἀνὴρ ἀγαθὸς πλάσαι κ. τ. λ. Schaef.

οὐχ ὁμοίως αὐτὰ] In tractatu περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότ. quatuor rationes affert Dionyſius, (quarum duas priores adſcribam) cur plura apud ſcriptores dicendi genera reperiantur, ita ut ſuo ſibi omnes ſtylo, et peculiari charactere gaudeant: pag. 302. edit. Hudſon. Τούτου δ᾽ αἰτίας οἴομαι γενέσθαι πολλάς. πρῶτον μὲν, τὴν ἑκάστου φύσιν, ᾗ ἄλλοι πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν εὖ. δευτέραν δὲ, τὴν ἐκ λόγου καὶ προαιρέσεως ἐμφυομένην δόξαν, δι᾽ ἣν τὰ μὲν ἀσπαζόμεθα, τοῖς δ᾽ ἀπεχθόμεθα. Duae, ut dixi, ſubſequuntur aliae; altera ex *opinione* animo concepta et longo uſu confirmata, ex *imitatione* altera traducta. Upt.

ἢ ἀνθηρὰν] Non agnoſcunt Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.* Cave deleas. Sect. XXIII. in. Ἡ δὲ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις, κ. τ. λ. Schaef.

ἀτρέκειαν] De hoc loco conſule Petrum Victorium, Var. lect. lib. 22, cap. 9: ubi clauſulam Pindaricam, ἀτρέκειαν εἰπεῖν, ſignificare arbitratur, *ut verum*

ἄκρων ἑκατέρας, εἴτε κατὰ μίξιν· οὐ γὰρ ῥάδιον εἰκάσαι τὸ σαφές. Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν, ὅτι κατὰ τὴν ἄνεσίν τε καὶ τὴν ἐπίτασιν τῶν ἐσχάτων ὅρων οἱ διὰ μέσου γίνονται πολλοὶ πάνυ ὄντες. Οὐ γὰρ ὥσπερ ἐν μουσικῇ τὸ ἴσον ἀπέχει τῆς νεάτης καὶ ὑπάτης ἡ μέση, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐν λόγοις ὁ μέσος ἑκατέρου τῶν ἄκρων ἴσον ἀφέστηκεν· ἀλλ' ἔστι τῶν ἐν πλάτει θεωρουμένων, ὡς ἀγέλη τε καὶ σωρὸς καὶ ἄλλα πολλά. Ἀλλὰ γὰρ οὐχ οὗτος ὁ καιρὸς ἁρμόττων τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ· λεκτέον δ', ὡς ὑπεθέ-

fatear, et quemadmodum res ipsa se habet aperiam. Sylb.

Vide Ciceronis Epist. 58. ad Attic. lib. 13. *Nunc me iuva, mi Attice, consilio,* πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, *id est, utrum aperte hominem asperner, et respuam,* ἢ σκολιαῖς ἀπάταις. *ut enim Pindaro, sic* δίχα μοι νόος, ἀτρέκειαν εἰπεῖν. *Omnino moribus meis illud aptius, sed hoc fortasse temporibus.* Extant etiam haec poetae verba in secundo Platonis de Repub. et apud Maximum Tyrium Serm. 2. prope initium. Ita se habet locus: Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν: seu ἐπιχθονίων, ut Stephanus corrigit. Est autem δίχα μοι νόος, quod aliis verbis ait Callimachus, Ἐν δοιῇ μάλα θυμός. *animus mihi haeret, ambigit.* Tollius hoc loco particulam ὡς subintelligi scribit, in notis suis ad Longinum. Vpt.

V. Pindari Fragm. p. 81. s. Heyn. Theognis v. 91. Brunck.

ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, — —

Notanda haec potestas particulae δίχα significantis *diversitatem.* Aeschylus Agam. v. 1380. Sch.

τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.

Bene editor: *Aliud enim est coniicere, aliud certo scire.* Cf. Heyn. ad Il. T. VIII. p. 190. Plane sic χωρὶς usurpatur. Simonides Il. v. 1. (Brunck. Gnom. Poët. Gr. p. 94.)

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον.

Grotius:

Non fecit unam feminae mentem Deus.

Sophocles Oedip. Col. v. 808.

χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ καίρια.

ut legendum cum Musgravio e Suida T. III. p. 681. qui sic interpretatur: ἄλλο ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν, καὶ ἄλλο τὸ ἀναγκαῖα λέγειν. Idem Antig. v. 510.

σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῇ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

Trachin. v. 1004.

que privatione, five eorundem miftura: neque enim facile eft, rei veritatem explorare. Num igitur fatius effet affirmare, ex remiffione et intenfione extremorum terminorum medios conftitui, qui multi admodum funt? non enim, ficuti in Mufica media ab ima fupremaque chorda aequali intervallo diftat, perinde et in orationibus accidit, ut media utrinque ab extremis pari diftantia dirimatur: eft enim ex iis, quae laxius tractanda veniunt, veluti grex et cumulus, aliaque id genus multa. Huic vero quaeftioni fufius explicandae tempus haud commodum eft: nam de variis dicendi characteribus, quemad-

— ὅς τῆσδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς καταχηλήσει.
Quod minus recte, opinor, Scholiaftes intellexit. A folo Iove Hercules exfpectat levamentum malorum. Schaef.

εἴτε κατὰ μίξιν] Idem in libello fuperius laudato: οἱ δὲ, συνθέντες ἐφ' ἑκατέρας [ἁρμονίας] χρησιμωτάτην, μικτὴν καὶ μέσην ἐξήλωσαν ἀγωγήν. Vpt.

τὸ σαφές] Antiquit. Rom. T. I. p. 267. extr. οὐκ εχω τὸ σαφὲς εἰπεῖν. p. 294. οὐ γὰρ ἔχω τὸ σαφὲς εἰπεῖν. Homerus Il. IV. v. 404.
Ἀτρείδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
Schaef.

Μή ποτ' οὖν] Ellipfis eft τοῦ λογιστέον, σκεπτέον. Neceffe eft aliquid eiusmodi fubintelligatur, ut habeas cui fequentia innitantur; nifi notam interrogationis cum Hudfono ponendam cenfueris. [Hanc notam, poft ὄντες pofitam, Reiskiana retinuit. Non placet ob fubiunctivum qui fequitur: placeret, fi fequeretur indicativus, aut plane omiffum effet verbum fubftantivum. V. Bofii Ellipf. p. 437. f. Schaef.] Verum eadem aliquanto plenius tradit pag. 302. in libello de Demofthene: Τρεῖς γὰρ δὴ συνθέσεως σπουδαίας χαρακτῆρες οὗτοι οἱ γενικώτατοι. οἱ δὲ ἄλλοι, παρὰ τούτους τε καὶ ἀπὸ τούτων εἰσὶ κατεσκευασμένοι, πολλοὶ σφόδρα ὄντες, ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει διαφέροντες ἀλλήλων. Idem praeterea monet, ex tribus hisce dicendi generibus, quod omni parte purum fit et integrum, inveniri non poffe apud ullum feu vinctae feu folutae orationis fcriptorem, quin miftum in fe aliquid alieni coloris habeat, dispar fui atque diffimile. Vpt.

ἐν πλάτει] Infra p. 186. Reisk. Ὁρᾶται δὲ, ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον, οὐ κατὰ ἀπαρτισμὸν, ἀλλ' ἐν πλάτει. Dicitur etiam κατὰ πλάτος. V. Scriptor de Barbarifmo poft Ammonium Valckenarii p. 193. Schaef.

μην, περὶ τῶν χαρακτήρων οὐχ ἅπανθ᾽ ὅσα εἰπεῖν ἔχοιμι· μακρῶν γὰρ ἂν οἶμαι πάνυ δεήσειν λόγων· ἀλλ᾽ αὐτὰ τὰ φανερώτατα.

176 ## ΤΜΗΜΑ κβ΄.

Αὐστηρᾶς ἁρμονίας χαρακτήρ.

Τῆς μὲν οὖν αὐστηρᾶς ἁρμονίας τοιόσδε καὶ ὁ χαρακτήρ. Ἐρείδεσθαι βούλεται τὰ ὀνόματα ἀσφαλῶς, καὶ στάσεις λαμβάνειν ἰσχυρὰς, ὥστε ἐκ περιφανείας ἕκαστον ὄνομα ὁρᾶσθαι, ἀπέχειν τε ἀπ᾽ ἀλλήλων τὰ μόρια διαστάσεις ἀξιολόγους, αἰσθητοῖς χρόνοις διειργόμενα· τραχείαις τε χρῆσθαι πολλαχῇ καὶ ἀντιτύποις ταῖς συμβολαῖς οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, οἷον γίνονται τῶν λογάδην συντιθεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων αἱ μήτε εὐγώνιοι, μήτε συνεξεσμέναι βάσεις, ἀργαὶ δέ τινες καὶ αὐτοσχέδιοι· μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ· τὸ γὰρ ἐκ βραχείας συλλαβῆς συνάγεσθαι πολέμιον αὐτῇ, πλὴν εἴ ποτε ἀνάγκη βιάζοιτο.

ὅσα εἰπεῖν ἔχοιμι] Desidero particulam ἄν. ὅσα ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. SCHAEF.

δεήσειν] δεήσει Reg. 1. et Colb. HVDS.

F. δεήσειε. Nisi praestat ἂν h. l. tollere, ponendum illud, ut modo dixi, ante εἰπεῖν. SCHAEF.

τοιόσδε καὶ] F. loco copulae huius leg. est τις. REISK.

Καὶ plane deleam. Particulae δὲ et καὶ quoties in Codicibus permutatae sint, dicere nihil attinet: hic altera alteram videtur peperisse, SCHAEF.

ἐκ περιφανείας] Conf. Sect. XXIII. in. it. p. 184. R. SCHAEF.

ταῖς συμβολαῖς] Lege ταῖς τῶν φωνηέντων συμβολαῖς. Ita loquitur pag. 303. κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολὰς, et sensus postulat. VPT. Non persuadet. ταῖς συμβολαῖς, scil. τῶν ὀνομάτων. SCHAEF.

οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει] Xenophon Anab. V, 4, 2. Οἱ δ᾽ εἶπον, ὅτι οὐ διοίσειεν· ἐπέκευον γὰρ τοῖς χωρίοις. Nullum de Anabaseos editoribus hic pedem offendisse miror: nam διοίσειεν illud meram

modum propofui, aliquid ut proferam, a me locus exigit; non tamen, quae poſſim, omnia, (id enim copiofam, arbitror, orationem poſtularet) ſed quae ſint notiora et manifeſta.

SECTIO XXII.

Qui ſit auſterae compoſitionis character.

Auſterae itaque compoſitionis character huiusmodi eſt. Sua ut firme collocentur verba, gradusque ſtabiles aſſumant, operam dat; ita ut ſingula veluti ex proſpectu appareant, et partes quaeque a ſe invicem ſatis iuſto intervallo ſeparentur, tempore etiam ſenſili disiunctae. Aſperis eadem ſaepiſſime et reſiſtentibus literarum colliſionibus uti ne minimum gravatur; perinde atque in aedibus ſtruendis, quum lapides cura ſelecti componuntur, ipſa fundamina neque angulis rectis conſtant, neque ad amuſſim poliuntur, verum rudia ſunt et temere coniecta. Atque magnis ut plurimum dictionibus, paſſuque grandi incedentibus produci amat: nihil enim huic inimicum adeo, ac brevibus coarctari ſyllabis; niſi id forte neceſſitas poſtulet.

barbariem redolet. Lego: ὅτι οὐ διοίσει· ἐνεπίστευον γὰρ τοῖς χωρίοις. Hutchinſonus ad h. l. „Similiter eodem verbo uſus eſt Aelian. H. V. l. 3. c. 32. Καὶ τί διοίσει, ἔφη, etc. Idem l. 7. c. 14. Οὐδὲν γὰρ διοίσει, εἴ τις, etc." Add. Rhetor infra p. 205. Reisk. Lucianus T. I. p. 789. τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει. Verbi ἐμπιστεύειν hoc modo uſurpati nunc quidem non ſuppetit aliud exemplum e ſcriptis τῶν θύραθεν niſi Scholiaſtae ad Philoſtrati Heroica p. 456. Boiſſ. ubi cum verbo θαῤῥεῖν, ut eiusdem ſignificationis, iungitur: ſed recte ſic dici non dubito. Schaef.

λογάδην] Thucydides libro 4to. Ἔρυμα αὐτόθι ἦν παλαιὸν, λίθων λογάδην πεποιημένον, *ex ſelectis lapidibus*. Vpt. Sumſit ex H. Stephani Theſ. T. II. c. 651. F. qui etiam *ſelectis* vertit Debebat *collectis, collectitiis*. Schaef.

διαβεβηκόσιν] V. ſupra p. 128. m. Vpt. Conf. Toup. ad Longin. p. 365. ſ. Schaef.

ἐκ βραχείας συλλαβῆς] „Sententiae ratio maxime ſuadet, ut

Ἐν μὲν δὴ τοῖς ὀνόμασι ταῦτα πειρᾶται διώκειν, καὶ τούτων γλίχεται· ἐν δὲ τοῖς κώλοις ταῦτά τε οὐχ ἧττον ἐπιτηδεύει, καὶ τοὺς ῥυθμοὺς τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἐκλέγεται, καὶ οὔτε πάρισα βούλεται τὰ κῶλα ἀλλήλοις εἶναι, οὔτε παρόμοια, οὔτε ἀναγκαίᾳ δουλεύοντα ἀκολουθίᾳ, ἀλλ' εὐγενῆ καὶ ἁπλᾶ καὶ ἐλεύθερα· φύσει τ' ἐοικέναι μᾶλλον αὐτὰ βούλεται, ἢ τέχνῃ, καὶ κατὰ πάθος λέγεσθαι μᾶλλον, ἢ κατ' ἦθος. Περιόδους δὲ συντι-
178 θέναι συναρτιζούσας τὸν νοῦν τὰ πολλὰ μὲν οὔτε βούλεται· εἰ δέ ποτε αὐτομάτως ἐπὶ τοῦτο κατενεχθείη, τὸ ἀνεπιτήδευτον ἐμφαίνειν ἐθέλει καὶ ἀφελές· οὔτε

βραχείαις συλλαβαῖς scribamus, sequuti vestigia interpretis latini, qui ita reddidit: nihil enim huic inimicum adeo, ac brevibus coarctari syllabis." Schottus Commentar. Societ. Philol. Lips. I. 1. p. 45. Sensum vulgatae, sanissimae illius, Interpres Latinus non male reddidit. ἐκ βραχείας συλλαβῆς est i. q. βραχείᾳ συλλαβῇ. V. Hemsterhus. ad Scholiast. Aristoph. Plut. p. 386. s. Theocritus VII. v. 6.

— Βούρινναν ὡς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν.

Musgravius ad h. l. T. II. edit. Wart. p. 410. „εκ ποδος valet ποδι, plane ut εκ χειρος Soph. Aiac. v. 26. et εκ τοξων Philoctet. v. 724. valent χειρι et τοξοις." Schaef.

οὐχ ἧττον] ὁμοίως, ἢ οὐχ ἧττον Colb. Huds. *Var. Lect.*

πάρισα] Aristot. Rhet. lib. 3. cap. 9: Παρίσωσις, ἐὰν ἴσα τὰ κῶλα· παρομοίωσις δὲ, ἂν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων. ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ, ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν. Sed infinitivum εἶναι in hoc membro nec Reg. 1. nec Colb. agnoscunt. Upt.

κατ' ἦθος] Ἤθη dicuntur affectus leniores et suaviores: contra πάθη, vehementiores. Cicero lib. 1. de Divinatione: *O poema tenerum et moratum, atque molle:* ἠθικὸν ποίημα. *Hier. Wolfius: Affectus vel illos mites, vel hos concitatos.* Quintil. Upt.

συναρτιζούσας] Rectius forsan ἀπαρτιζούσας, qua voce et alibi (uti p. 35. v. 55.) utitur Dionysius: necnon Demetrius Phalereus περὶ ἑρμηνείας §. 2. quem consulas velim. Huds. *Var. Lect.*

Post συναρτιζούσας, ἑαυταῖς insero. Cui coniecturae fidem adstruunt, quae alio Dionysius loco scribit, περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότ. Ibi enim habet τὰς περιόδους μήτε συναρπαζούσας (lego

Atque haec quidem in *struendis* vocabulis conatur assequi, horumque est amantissima: nec minori studio membris incumbit, ut numeros dignitatis maiestatisque plenissimos eligat; ne solicita quidem, ut membra sibi ipsis aequalia sint, aut similia, aut consecutioni necessariae serviant, sed ut generosa, ut simplicia sint, et libera. Naturae magis, quam arti, ea accommodari vult, atque affectibus concitandis aptiora dici, quam moratae orationi. Periodos, quae sensa animi absolvant, plerumque non requirit: (quod si forte in eas aliquando inciderit, negligentiam ostentare quaerit, ornatumque simplicem) nec ulla nomi-

συναρτιζούσας) ἑαυταῖς τὸν νοῦν, μήτε συμμετρουμένας τῷ πνεύματι. Ita alter alteri locus auxilium dabit. Neque enim Hudsono assentior, *ἀπαρτιζούσας* conicienti. Vpt.

Vulgata bene habet: nec quidquam inserendum. *συναρτίζειν* est i. q. *συμπληροῦν*. Idem valet *συναπαρτίζειν*. Hesychius T. II. c. 1300. *Συναπηρτισμένος. συμπληρωμένος.* Schaef.

τὰ πολλὰ μὲν] Hoc *μὲν*, cui *δὲ* non respondet, submonet austeram compositionem ab huiusmodi periodis non semper alienam esse. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 8. Schaef.

οὔτε βούλεται] Schottus Commentar. Societ. Philol. Lips. I. 1. p. 46. mutandum censet in *οὐδὲ**) *βούλεται. ne cupit quidem.* Vulgatam non solicitem. Verto: *neque vult, et si quando forte huc delabatur, —.* Non raro post *οὔτε* sequitur *δέ*. Sic in Sophoclis Trachin. v. 1145. ff. **) Conf. Heindorf. praefat. ad Platonis Libros Quatuor p. XIX. Schaef.

κατενεχθείη] *κατενεχθῇ* Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Genuinus in tali constructione usus optativi, quem a librariis in coniunctivum persaepe corruptum videas. Schaef.

*) Antiquit. Rom. T. I. p. 9. legendum: *οὐδὲ ὅλα ἔτη τριάκοντα τὴν ἀρχὴν κατασχόντες.* Schaef.

**) Verba poëtae, deleto signo commatis, sic iunge:

— — — — *ἀλλ' ἐκεῖνη*
Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν.

sed nunc forte Tirynthe habitat. ἀλλ' ἐν Τίρυνθι τυγχάνει κατοικοῦσα. Interpretes a vero sensu horum verborum mire aberrarunt. Conf. Ephorus Macrobii Saturn. V. c. 18. De usu particulae *ὥστε* pleonastico monui ad Bosii Ellips. p. 784. 924. Schaef.

προσθήκαις τισὶν ὀνομάτων, ἵνα ὁ κύκλος ἐκπληρωθῇ, μηδὲν ὠφελούσαις τὸν νοῦν χρωμένη, οὐδ᾽ ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γένοιντο θεατρικαί τινες ἢ γλαφυραὶ σπουδὴν ἔχουσα, οὐδ᾽ ἵνα τῷ πνεύματι τοῦ λέγοντος ὦσιν αὐτάρκεις συμμετρούμεναι μὰ Δία, οὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπίτηδες οὐδεμίαν. Ἔτι τῆς τοιαύτης ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια·

αἱ βάσεις αὐτῶν] „Sunt periodorum clausulae, vid. Ernestius in lexico technolog. Graec. rhetor. sub v. βασις, non sententiarum, de quibus latinus interpres cogitavit." Schottus l. c. Schaef.

γένοιντο] Adverte usum optativi loco coniunctivi, qui statim sequitur, ἵνα — ὦσιν. Vid. Meletem. Crit. p. 121. Schaef.

ἔχουσα] In vulg. ed. pluraliter scriptum ἔχουσαι: perperam. Sequenti versu si quis malit adverb. αὐτάρκως, fruatur suo iudicio. Sylb. Noli αὐτάρκεις tentare. V. not. sequ. Schaef.

συμμετρούμεναι] Scribo συμμετρουμένη. Antiquit. Rom. T. II. p. 683. τὴν δὲ δαπάνην — συμμετρησάμενος, ὁπόση τις ἀρκοῦσα ἔσται. Obiter moneo, in Arte Rhetor. p. 266. etiam Codicem Vindob. legere συνεμετρήθη, quod Schottus recte praetulit. Schaef.

μὰ Δία] In periodo negante, quae constat e pluribus membris, passim additur aut postremo, aut uni e posterioribus. Eodem plane modo saepiusque usurpatur νὴ Δία in periodo aiente. Vid. Meletem. Crit. p. 62. E Strabone T. IV. p. 168. nollem Tzschuckius νὴ Δία, ut inepto loco interpositum languensque, unius auctoritate Codicis expulisset. Quod enim ex Mediceo libro ascivit καὶ Δία, vehementer dubito an cuiquam probaturus sit. Primum enim, hoc si Strabo voluisset, scripsisset cum articulo καὶ τῷ Διΐ: nam quotquot praecedunt deorum dearumque nomina, articulum sibi iunctum habent. Deinde ne verum quidem est, τοὺς Ἕλληνας τοὺς πλείστους etiam Iovi προσθεῖναι τὸ ὀργιαστικὸν πᾶν κ. τ. λ. De solis hoc Cretensibus Strabo narrat p. 170. Schaef.

οὐδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας, κατὰ ταῦτα δὲ πτώσεις] Paulo rectius fortasse legemus, οὐδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας κατὰ ταῦτα αἱ πτώσεις. Sylb. Displicet Vptono, qui verba hoc modo refingi vult, οὐδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας τὰς αὐτὰς πτώσεις. Locum difficilem sane et perplexum (utpote cui vocabula quaedam excidisse suspicor) nonnihil adiuvat lectio Cod. Colb. οὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπίτηδες οὐδεμίαν. ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας καὶ ταῦτα

num additamenta, ad cogitata illustranda parum facientia, tantum ut orbes orationis impleantur, expetit: neque curam adhibet, ut clausulae sententiarum tragico ornatu compositae sint, aut arte expolitae; neque adeo mehercule, dicentis ut spiritui commensuratae videantur. Omnem huiusmodi curiosam elaboratae concinnitatis diligentiam de industria adhibitae prorsus negligit. Ad hanc praeterea orationis structuram inprimis pertinet,

ἴδια· ἀγχίστροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις etc. *neque aliud aliquod id genus artificium de industria adhibet. Et quoniam huiusmodi orationis structurae haec propria sunt: subinde mutat casus* etc. Nec multum discrepat Reg. 1. οὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἔχουσα ἐπίτηδ' οὐδεμίαν ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια ἀγχίστροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις etc. Hvds. *Var. Lect.*

Parum, opinor, lectori satisfaciet Sylburgii coniectura. etenim fieri non potest, ut πτώσεις nominandi sit casus, cum praecedat ἐπιτηδεύει, et mox ποικίλη, ὀλιγοσύνδεσμος, sequantur: quae voces, mutatâ structurâ, absolute positae, nihil cui adnectantur, habebunt. Quod mihi adeo tentanti in mentem veniebat, id proferam; etsi doctis, sat scio, minime placiturum. haec etenim et huiusmodi loca, non suam aliunde, quam a scriptis codicibus medicinam expetunt. En mea qualiscunque: οὐδὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρμονίας, τὰς αὐτὰς πτώσεις. A praecedenti τοιαύτην errore facili τοιαύτης videtur fluxisse.

Ita olim scripsi, sed iam codices sequor et Reg. 1. et Colb. qui medicinam huic loco expetitam feliciter attulerunt. Quod tamen te monitum velim, ἔτι a me habes, cum alter codex ἐπεὶ, alter ἐπὶ proferat. Vpt.

F. ἐπιτηδεύει οὐδεμίαν· ἔτι [vel ἐστι] τῆς τοιαύτης ἁρμονίας καὶ ταῦτα ἴδια. ἀγχίστροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις. Ad hunc modum videtur lectio Colbertini esse refingenda. Reisk.

Secutus sum Vptonum. Ceteri, τελείως illi εἴξαντες post μὰ Δία, sic dederunt: οὐδὲ ἄλλην τινὰ πραγματείαν τοιαύτην ἐπιτηδεύει, οὐδὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἁρμονίας, κατὰ ταῦτα δὲ πτώσεις, ποικίλη κ. τ. λ. Ceterum advertendus promiscuus usus negativarum particularum deinceps positarum, οὔτε — οὔθ' — οὐδ' — οὐδὲ —. Huius usus, qui h. l. Schottum nostrum offendit (Commentar. Societ. Philol. Lipſ. c. l.), haud rara sunt exempla. Euripides Hercul. fur. v. 1106. Musgr.

ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον,
Πλούτωνά τ', οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης.

ἀγχίστροφός ἐστι περὶ τὰς πτώσεις, ποικίλη περὶ τοὺς σχηματισμοὺς, ὀλιγοσύνδεσμος, ἄναρθρος. ἐν πολλοῖς ὑπεροπτικὴ τῆς ἀκολουθίας, ἥκιστα ἀνθηρὰ, μεγαλόφρων, αὐθέκαστος, ἀκόμψευτος, τὸν ἀρχαϊσμὸν καὶ τὸν πῖνον ἔχουσα κάλλος.

Ταύτης δὲ τῆς ἁρμονίας πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ζηλωταὶ κατά τε ποίησιν καὶ ἱστορίαν καὶ λόγους πολιτικοὺς, διαφέροντες δὲ τῶν ἄλλων, ἐν μὲν ἐπικῇ
180 ποιήσει ὅ,τε Κολοφώνιος Ἀντίμαχος καὶ Ἐμπεδοκλῆς

{Wakefieldius ad h. l. „ηδε rescribam sane pro ουδε: nam Pluto et Proserpina, ut res diversae, non erant disiungendae; nec disiungere potuit Euripides.“ An:

Πλούτωνος οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης.

V. Bosii Ellips. p. 776. s.] Lycophronides Athenaei T. V. p. 35.

Οὔτε παιδὸς ἄῤῥενος, οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων, οὐδὲ γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει. [s. πέφυκεν.]
ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.

quo loco mirari subit incredibilem consensum inter Gottingensem Criticum Anglumque illum eximium in *Monthly Review* Ianuar. 1799. p. 99. s. Xenophon Cyrop. II, 2, 15. οὔτε γὰρ αὐτὸς χρώμενος ἀνήλωκας αὐτὸν, οὐδὲ μὴν φίλοις γε οὐδὲ ξένοις ἑκὼν εἶναι γέλωτα παρέχεις. ubi v. Zeun. Noster infra p. 158. Reisk. οὔτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, οὐδὲ τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἑκάτερον. „Sic Synesius de Provid. p. 91. A. ἥκει δὲ οὔτε τῷ γένει τὴν φύσιν, οὐδ' ὅλως ἀνθρώπων τινί. Euripides Hippol. 75.

Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,
Οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος.“

Boissonad. ad Philostrati Her. p. 513. Schaef.

ἀγχίστροφος] Antiquit. Rom. T. I. p. 457. ubi vulgo legitur ἀντίστροφοι, ex libro Vaticano scribendum ἀγχίστροφοι. De fortuna ibid. T. II. p. 1081. ἀβέβαιός ἐστι καὶ ἀγχίστροφος. In numero vocabulorum quae Dionysius, exemplo Thucydidis, familiaria habeat, ponit H. Stephanus Oper. in Dionys. Halic. p. 51. De homine nunc hoc, nunc illud probante Herodotus VII. c. 13. ἀγχίστροφα βουλεύομαι. Sic in Suida T. I. p. 44. de Theramene Cothurno: ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος. ut in Nostro statim sequitur ποικίλη. Schaef.

τὸ πῖνον] Forsan rectius τὸν πῖνον, substantive, ut infra 26, 18. Sylb. Hanc coniecturam firmant et alia Dionysii loca: sc. p. 127. 166. 187. iuxta Ed. Sylb. Huds. *Var. Lect.*

ut frequens fit et fubita in mutatione cafuum, varia in figuris; ut conviuctionibus rariffimis utatur, nullis articulis; coufecutionis ut plurimum negligens, minime florida, fublimitatis animofae, praefracta, incomta, vetuftatem atque horridum illum et informem fitum honori fibi ducens et ornamento.

Hanc orationis ftructuram fumma diligentia multi perfecuti funt, tam in poëfi, quam in hiftoria et civili eloquentia: qui vero caeteris videntur praeftitiffe, funt, in epica poëfi, Antimachus Colophonius et Empedocles

Nihil dubitavi τὸν πῖνον refcribere. quam lectionem ad confirmandam alium tibi ex Epift. ad Pompeium locum adducam, p. 204: ὅ τε πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Eft autem πῖνος *fermonis antiqui fqualor*, feu *oratio fitu et vetuftate fordida.* VPT.

Dedi cum Vptono genere mafculino. Infra p. 166. Reisk. οὕτως εὔπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν. V. Reisk. in Hiftor. Acad. Reg. Parif. T. XI. p. 47. et Toup. ad Longin. p. 336. f. SCHAEF.

ἐπικῇ ποιήσει] Vulg. libri habent ἐπιεικεῖ ποιήσει: nihil ad rem. noftrum ἐπικῇ cum aliis confirmatur locis, tum iis qui fequuntur infra 26, 21: et 31, 47. SYLB.

Ἀντίμαχος] Quintilianus lib. 10. cap. 1: *in Antimacho vis et gravitas, et minime vulgare eloquendi genus, habet laudem. Sed quamvis et fecundas fere Grammaticorum confenfus deferat; et affectibus, et iucunditate, et difpofitione et omnino arte deficitur, ut plane manifefto appareat, quanto fit aliud proximum effe, aliud fecundum.* Idem a Catullo tumidus appellatur: *At populus tumido gaudeat Antimacho.* Grammaticus fuit et poeta; fed fcriptor, ut reliquiae indicant, obfcuriffimus, et paucis etiam aetate Hadriani notus; cum ille Imperator τὸν Ὅμηρον καταλύων, Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγε. Sed quid Hadrianum, inquit Ifaac. Vossius, memoro Caefarem; cum et Platoni adeo placuerint carmina Antimachi, ut illum non tantum Choerilo, fed et aliis quoque praepofuerit poetis; et amico fuo Heraclidi Pontico ad conquirenda pleraque Antimachi fcripta Colophonem adire perfuaferit? Quae laus, ut idem cenfet, amicitiae omnino tribuenda eft, quae Platoni cum Antimacho interceffit. Patrem habuit Hyparchum; et ab Ovidio Clarius appellatur ab urbe Claro, Colophoni vicina. VPT.

Ἐμπεδοκλῆς] Poeta phyficus, Agrigenti natus: de quo Arifto-

ὁ Φυσικός· ἐν δὲ μελοποιΐᾳ Πίνδαρος· ἐν δὲ τραγῳδίᾳ Αἰσχύλος· ἐν δ᾽ ἱστορίᾳ Θουκυδίδης· ἐν δὲ πολιτικοῖς λόγοις Ἀντιφῶν. Ἐνταῦθα ἡ μὲν ὑπόθεσις ἀπῄτει πολλὰ παρασχέσθαι τῶν εἰρημένων ἑκάστου παραδείγματα, καὶ ἴσως οὐκ ἂν ἀηδὴς ὁ λόγος ἐγένετο, πολλοῖς ὥσπερ ἄνθεσι ποικιλλόμενος τοῖς ἐαρινοῖς· ἀλλ᾽ ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν. Οὐ μὲν δὴ οὐδ᾽ ἀνεξέλεγκτα παραλιπεῖν τὰ ῥηθέντα ἥρμοττεν, ὡς δὴ φανερὰ καὶ οὐ δεόμενα μαρτυρίας· ἔδει δέ πως τὸ μέτριον ἀμφοῖν λαβεῖν, καὶ μήτε πλεονάσαι τοῦ καιροῦ, μήτε ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως. Τοῦτο δὴ πειράσομαι ποιῆσαι, δείγματα λαβὼν ὀλίγα παρὰ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος

teles in Poet. Οὐδὲν δὲ κοινόν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον. διὸ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν· τὸν δὲ Φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν. Sed ita de Empedocle Lucretius:

Carmina quin etiam divini pectoris eius
Vociferantur, et exponunt praeclara reperta,
Vt vix humana videatur ſtirpe creatus.

Vpt.

ἐν δὲ μελοποιΐᾳ] Aliam verborum ſeriem proferunt Reg. 1. et Colb. ἐν μελοποιΐᾳ δὲ Πίνδαρος, ἐν τραγῳδίᾳ δ᾽ Αἰσχύλος: et Colb. τοῖς articulum inſerit ante ἐαρινοῖς. Iidem codices paulo poſt παραγγελματικὸν legunt, et ſequenti periodo, Οὐδ᾽ ἀνεξέλεγκτα, quod ſane placet. Vpt.

Ἀντιφῶν] Sophili filius, Athenienſis e tribu Rhamnuſia. de quo Thucydides, huius, ut fertur, diſcipulus, ita ſcribit: Ἀντιφῶν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὕστερος, καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Quae ſuperſunt Antiphontis orationes, non huius videntur. Vpt.

πολλοῖς — τοῖς ἐαρινοῖς.] πολλοῖς ὥσπερ ἄνθεσι ποικιλλόμενος τοῖς ἀριθμοῖς Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Recepi articulum. Vulgo ſimpliciter ἐαρινοῖς. Sic mox in loco Pindarico: ἰοδέτων — στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων. Schaef.

παραγγελτικόν] παραγγελματικὸν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Praefero παραγγελματικόν

physicus: in lyrica Pindarus: in tragoedia Aeschylus: in historia Thucydides: in oratione civili Antipho. Hoc autem loco propositi mei ratio postulare videatur, ut eorum, quae a me sunt dicta, compluria proferam exempla; nec iniucunda fortasse oratio foret, vernis veluti floribus depicta: sed in nimiam inde molem excresceret haec instituta scriptio, atque umbraculis otioque magis convenire, quam praeceptis tradendis, videretur. Ea vero, quae diximus, nullo examine praeterire, tanquam satis per se essent manifesta, nec testimoniis indigerent, mihi religio erat: modus scilicet utrisque habeatur oportet; ut neque prolixior sim, quam temporis ratio patiatur, nec rei probandae desim. Hoc itaque praestare conabor, e nobilissimis scriptoribus pauca excerpens exempla. E poëtis Pindarus

nam *παραγγελτικὸν* est *plenum adhortationum;* alterum autem, quod malumus, *plenum praeceptis et doctrinis,* vel *regulis.* Reisk.

Secutus sum hos libros. Schaef.

ἀνέλεγκτα] *οὐδ' ἀνεξέλεγκτα* Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Praestat *ἀνεξέλεγκτα.* Reisk.

Non hoc tantum ascivi, sed etiam percommode oblatam particulam *οὐδ'* inserui. Vulg. *Οὐ μὲν δὴ ἀνέλεγκτα.* Similiter Diodorus Sicul. IV. c. 56. *Οὐ παραλειπτέον δ' ἡμῖν ἀνεξέλεγκτον τὴν ἱστορίαν κ. τ. λ.* ubi tamen adiectivi *ἀνεξέλεγκτος* diversa potestas est. Interpres: *Nec praetermittenda hic est confutatio historiae* etc. Schaef.

δέ πως] *δή πως* Colb. Huds. *Var. Lect.*

τὸ μέτριον ἀμφοῖν] Sic Hippocrates epist. 9. *τουτέων ἀμφοῖν τὸ μέτριον κτήσασθαι.* quem locum citat Boissonad. ad Philostrati Heroica p. 376. Schaef.

ἐλλιπεῖν τῆς πίστεως] Antiquit. Rom. T. I. p. 480. *ὅσοι δὲ τούτων τινὸς ἐνέλιπον.* ubi praeferam quod ante Reiskium ediderant, *ἐνέλειπον.* Eandem constructionem verbi *πλεονάζειν* modo vidimus. Obiter Lexicis infer *ἐλλειπόντως.* Hesychius T. I. c. 199. *Ἀχραῆ. ἄχρως προϊόντα, οὔτε σφοδρῶς, οὔτε ἐλλειπόντως.* Item, si placet, *ἐλλειπῶς.* Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 15. *δοκεῖ κατὰ τὴν σύνταξιν ἐλλειπῶς ἔχειν.* Schaef.

ἀρκέσει παρακληθεὶς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης· κράτισοι γὰρ οὗτοι ποιηταὶ τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας. Ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τούτου διθύραμβός τις; οὗ ἐστιν ἀρχή·

„Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι, ἐπί τε κλυτὰν
182 „πέμπετε χάριν, θεοὶ, πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφα-

παρακληθεὶς] παραληφθεὶς Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Δεῦτ'] Totum hunc locum vertit H. Stephanus in Lyricorum fragmentis. In Codd. MSS. lectiones quaedam variantes occurrunt; quas (licet minutiores sint) notare non gravabimur: ut Ἴδετ' pro Δεῦτ' et mox v. 32. ἰοδέτην λάχετε. v. 33. ἐαριδρέπων. v. 43. τὸν κισσοδόταν θεὸν τὸν Βρόμιον Ἐριβόαντε. v. 36. ὑπάτων μὲν πατέρων μέλπε γυν. Καδμ. ἔμολον. ἐν Ἀργεανεμέᾳ. v. 40. ἀμβρόταν χθόν' ἐρωτὰν, ἴον φοβεράτε κόμαισι μίγνυται. οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς .... οἰχνεῖτε Σεμέλην. Hvds. *Var. Lect.*

Hos Pindari versus suis numeris restituit, Latine interpretatus est, et pro ea, qua pollet, humanitate mecum communicavit Vir egregius, quo nemo fere mortalium de Graecis literis praeclarius meritus est, I. Barnesius, amicorum optimus et integerrimus.

Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί·
Πολύβατον οἵ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
Ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις
Οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλεᾶ ἀγοράν,
Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
Τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν.
Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἴδετε
Πορεύσαντες ἀοιδαῖς δεύτερον
Ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν,
Ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν·
Γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπομεν
Γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
Φοίνικος ἔρνος, ὁπότ',
Οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου,
Εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ
Φυτὰ νεκτάρεα·
Τότε βάλλεται,
Τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρσον,
Ἐρατά τ' ἴων φόβα,
Ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται.
Ὑμνεῖτ' ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς,
Ὑμνεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα, χοροί.

Nostris adeste, Numina sancta, choris;
Et celebrem, dii, affundite gratiam:
Qui frequentem populis, urbis umbilicum, suffitibus odorum
Castis in Athenis,
Adventatis, varium nobilemque coetum.
Cinctae violis vere decerptis

in partes vocatus, ex historicis sufficiet Thucydides: optimi enim illi austeri dicendi generis auctores. Ordiatur Pindarus cum suo dithyrambo, cuius initium est:

„Adeste iam ad chorum, Coelicolae, et inclytam „gratiam immittite, dii, qui per celebrem urbis umbi-

Dona accipite blanda corollae.
Meque de coelo respicite benigne
Carmine nunc iterum canentem
Hedera coronatum Deum,
Quem Bromium, quem Gravistrepum vocant mortales.
Prolem canamus superum parentum,
Cadmaeamque decus Semelen puellis.
Argiva in Nemea vatem haud latebunt
Virgulta palmae, quando,
Horarum thalamo recluso,
Nectareae olfaciant plantae
Veris odores.
Tum diffunditur,
Tum tellure virenti
Formosa violarum iuba,
Miscenturque comis rosae.
Tibiis mixta carminum voce
Celebrate, chori, Semelen celebrate decentem.

Hvds. Annot.

Tale est et illud odarii initium, quo usa est Sappho, ut apud Hephaestionem occurrit:

Δεῦτέ νυν, ἅβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Vet.

V. Pindarum Heynii T. III. p. 67. 247. Schaef.

ἐν] Camerarius in suo libro pro ἐν reposuerat οὖν. Sed vulgatae scripturae patrocinatur quod Corinthus in Doricae linguae idiomatibus tradit, Dorienses pro communib. istis εἰς χορὸν, εἰς τὴν ἀγορὰν, dicere ἐν χορὸν, et ἐν τὰν ἀγορὰν: sicut scilicet iidem in verborum genere pro εἰσὶ dicunt ἐντί. Ioannes Grammaticus Cretensibus adscribit hunc metaplasmum. Contra iidem Dorienses pro μὲν dicunt μὲς: itidemque in verborum genere τύπτομες, ποιοῦμες, ὁρῶμες. Sylb.

Ita initio decreti, quod adversus Timotheum musicum fecerunt Lacedaemonii: Ἐπεὶ δὲ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος ἐν τὰν ἁμετέραν πόλιν. Sed ad alia transeamus: ut ἐν pro εἰς Dorienses, ita πέδα Aeoles pro μετὰ usurpant, ut ex Hesychio (licet ea in voce male intellecto) aliisque probatissimis scriptoribus constat. Quod a me ideo notatum est, ut duos Alcaei versus apud Hephaestionem corrigendi daretur occasio. Alter capite de Antispastico metro occurrit:

„λὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε, παν-
„δαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν· ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
„τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν· Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ
„ἴδετε, πορευθέντες ἀοιδαῖς δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν
„θεὸν, ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν. Γό-
„νον ὑπάτων τε πατέρων μέλπομεν, γυναικῶν τε

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἴαν,
τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.
Saturnii regis genus, Aiax,
quem praestantissimum
post Achillem.

Male in omnibus huc usque impressis libris ἄριστον πόδ', numero scilicet duali, ut interpretes volunt. Sed quid ineptius? Supple ἀποφαίνομεν, aut aliquid eiusmodi; neque enim integram sententiam protulit. Ita nihil dilucidius. Imitatus est poeta illud Homeri notissimum, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα: unde et Horatius: *Aiax, heros ab Achille secundus.* Quin et Aiacem vocat Sophocles

ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.

Iam ad alterum locum adeamus, tribus interiectis paginis, eodem morbi genere laborantem:

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Ita pro πόδ' ἔχοισαν emendo, et μετέχουσαν communi lingua interpretor.

Me miseram, me omnium infelicissimarum [infelicitatum] participantem.

Vpt.

εὐκλέ'] κυδιάνειραν: ita enim Homerus, ἀγορὰν ἐς κυδιάνειραν. Alia vero lectio, ut ex versione apparet, *loco aprico situm,* Henr. Stephano fuit: forte εὐάλιον, Dorico more. Vpt.

λοιβάν] Miram phrasin, στεφάνων λοιβάν, excusabit dithyrambicae poëseos licentia Nisi hic usus proprius fuit priscae Graecorum linguae, unde in Latinam videtur transiisse, quae *libare* omnino pro *sacrificare* usurpat. Schaef.

ἀοιδαῖς] Interpres: *non sine carminibus.* Imo: *ad carmina,* ἐς ἀοιδάς. Dativi usus aliquantum ποιητικώτερος. Pindarus Isthm. VII. v. 10. ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς. Homerus Il. III. v. 441.

ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.

Conf. Od. VIII. v. 292.

Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε.

Herodotus II. c. 62. in. Ἐς Σάϊν δὲ πόλιν ἐπεὰν συλλεχθέωσι τῇσι θυσίῃσι, ἔν τινι νυκτὶ λύχνα καίουσι κ. τ. λ. ut locus interpungendus. Interpres: *sacrificatum.* Schaef.

δεύτερον] Ex secundo itaque Pindari dithyrambo haec videntur desumpta. Vpt.

„licum thure perfusum sacris Athenis oberratis, variis„que insigne ornamentis et illustre forum: violis revin„ctarum coronarum, quae vere decerptae sunt, liba„tionem accipite. Me, Iovis aedibus relictis, una cum „Aglaia invisite, accedentes non sine carminibus iam „secundo ad deum hedera redimitum: quem Bromium, „quem Eriboan, nos mortales vocamus. Prolem e „summis ortam parentibus cantu prosequimur, et

κισσοδέταν] Eiusdemmodi compositum, item passivae significationis, κηροδέτης. Euripides Iphig. Taur. v. 1132. Musgr.

συρίζων δ' ὁ κηροδέτας
κάλαμος οὐρείου Πανὸς
κώπαις ἐπιθωΰξει.

Sunt qui corrigant, in Pindaro κισσόδετον, in Euripide κηρόδετος. Non imiter. Add. συνδέτης. Suidas T. III. p. 400. Συνδέτας. συνδεδεμένους.

Κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμοὺς συνδέτας.

Conf. Toup. Emendat. T. II. p. 217. Schaef.

Ἐρίβοαν] Lexicis addantur haec: Ἐριβρεμής. Epigramma adesp. in Huschkii Anal. Crit. p. 201.

στῆσαν ἐριβρεμέα δαίδαλέον τρίποδα.

— Ἐριγδουπῶ. Scholiastes Venet. ad Homer. Il. VI. v. 507. Κροαίνων. ὑψηχῶν, ἐριγδουπῶν, κυμβαλίζων. [Τψηχῶ in Lexicis non magis reperies.] — Ἐρίγηρυς. Hesychius T. I. c. 1428. Ἐριγήροις. μεγαλοφώνοις. „Cum omnia derivata a γῆρυς desinant in υς, non in ος, emendandum: Ἐρίγηρυς. μεγαλόφωνος. Glossa semel corrupta, nec interpretatio vitii expers mansit." Piersonus Verisimil. p. 199. Schaef.

μέλπομεν] Forsan rectius μέλπωμεν, imperativo seu hortativo verbi modo. Totum locum Henr. Stephanus in Lyricorum fragmentis sic vertit: *Adeste ad chorum coelestes, et inclytam immittite gratiam dii; frequentem qui urbis umbilicum thure perfusum in sacris Athenis teritis, elegansque loco aprico situm forum: violis revinctarum accipite coronarum vere decerptarum libationem: et a Iove me cum Aglaia [gratia] invisite, accedentes carminib. iterum ad hedera redimitum deum, quem Bromium, quem Grandistrepum [nos] mortales vocamus: prolemque summorum parentum canimus, mulierumque Semelen. In Argiva Nemea vatem non latet palmae germen, quando recluso Horarum thalamo odoratum persenserint ver plantae nectareae: tunc germinant, tunc per immortalem terram amabilis violarum crinis et rosae comis miscentur. celebrate voce carminum cum tibiis, celebrate Semelen crines auro nodantem [o] chori.* Sylb.

„Καδμείαν Σεμέλαν. Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέας μάντιν οὐ „λανθάνει Φοίνικος ἔρνος, ὁπότ', οἰχθέντος Ὡρᾶν „θαλάμου, εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα. „Τότε βάλλεται, τότε ἐπ' ἄμβροτον χέρσον ἐραταὶ „ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυνται. Ὑμνεῖτε „ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς· ὑμνεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμ„πυκα, χοροί."

Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐστιν ἰσχυρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ ἀξιωματικὰ, καὶ πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχει, τραχύνει τε ἀλύπως καὶ πικραίνει τὰς ἀκοὰς μετρίως, ἀναβέβληταί τε τοῖς χρόνοις, καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἁρμονίαις, καὶ οὔτε θεατρικὸν δὴ τοῦτο καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυται κάλλος, ἀλλὰ τὸ ἀρχαϊκὸν ἐκεῖνο καὶ τὸ αὐστηρὸν, ἅπαντες ἂν, οἶδ' ὅτι, μαρτυρήσειαν

Nihil mutandum censeo: haec enim ratio est, cur deos precetur, ut sibi praesentes, coelo relicto, velint adesse. Mox Φοίνικος ἔρνος Hesychius interpretatur περιφραστικῶς τὸν Φοίνικα. vid. pag. 118. Φοίνικος νέον ἔρνος. Vpt.

εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ] Alia constructione, sed sensu eodem, Herodotus III. c. 29. ἐπαΐοντες σιδηρίων. Schaef.

ἑλικάμπυκα] Idem Stephanus vertit, *crines auro nodantem*: quod potius videtur χρυσάμπυκα exprimere; ut Πυθ. γ. χρυσαμπύκων Μοισᾶν: idem etiam ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν. Vpt.

Lexica carent his vocibus: Ἑλικοβόστρυχος. Aristophanes Thesmophor. Sec. Fragm. XXII.

Μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους.

— [Ἑλικοκέρατος, omissum recentioribus Lexicographis, habet H. Stephanus, sed sine auctoritate. Hesychius T. I. c. 1176. Ἕλικας. ἑλικοκεράτους.] — Ἑλικόῤῥοος. Oraculum ap. Pausan. IV. c. 20.

Ἔστε τράγος πίνῃσι Νέδης ἑλικόῤῥοον ὕδωρ.

ubi ex Cod. Mosc. corrigendum Εὖτε. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 222. 225. Vicissim in Oraculo ap. Nostrum Antiquit. Rom. T. I. p. 173. legendum:

ἔστ' ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέρην χθόνα μίμνῃ.

quod etiam Reiskio placuisse video. Schaef.

ταχύνει] Forsan convenientius τραχύνει, *exasperat*, *asperam reddit*, ut v. 24. et 30. Sylb. Ita pro ταχύνει reposui: nolui enim, ut aperto errore foedare-

„ex mulieribus Cadmeam Semelen. Apud Nemeam „Argivam germen palmae non latet vatem, quum, „recluſo Horarum thalamo, odoratum ver perſenſerint „plantae nectareae. Tum ſe ſubiicit, tum ſuper „immortalem terram amabilis violarum crinis, ro„ſaeque miſcentur comis. Celebrate voce carminum „cum tibiis; celebrate, o chori, Semelen nigros reno„dantem crines.“

Haec vero nervoſa eſſe et robuſta atque maieſtatis plena, multamque prae ſe ferre ſeveritatem; haec aures, ſine dolore tamen, exaſperare, lenique horrore perfundere; ſuis adeo temporibus retardata, ampliſſimis ut plurimum harmoniis incedere; nihilque illius oſtentari theatrici ornatus, nihil laboratae pulchritudinis, ſed vetuſti ſermonis cultum, multa aſperitate ſqualentem; omnes,

tur contextus. Vpt. Sic etiam Hudſonus: qui quum de vulgatae correctione nihil monuerit, genuina ſcriptura in Hudſonianam editionem per felicem typothetae lapſum videtur irrepſiſſe. Hudſonianam, ut par erat, ſequitur Reiskiana. Supra p. 66. Reisk. ἀλλὰ καὶ γλυκαίνουσί τινες αὐτὴν ἦχοι καὶ πικραίνουσι, καὶ τραχύνουσι καὶ λεαίνουσι. p. 80. τραχύνει δὲ τὸ ῥ. Conf. infra p. 159. Schaef.

ἀνακέκληται] „Graece doctus facile legendum videat: — ἀναβέβληταί τε τοῖς χρόνοις. Sic Dionyſ. — p. 15. ἀναβεβλημένους καὶ βραδεῖς χρόνους. p. 23. ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. Idem in Demoſth. p. 190. εἰ τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἁρμονίας καὶ διεστώσας. Photius Bibl. p. 630. σχολαῖον μὲν, ἀλλ' οὐκ ἀναβεβλημένον βάδισμα.“ Ruhnkenius ad Longin. p. 264. Dedi quod Vir Summus coniecit. „In manu ſcriptis ſane libris parva inter μ (id eſt β) et κ eſt differentia. unde ſupra Corinth. c. 21. Φόρβου pro Φόρκου.“ Sylburgius ad Pauſan. p. 257. Vid. Erneſt. ad Callimach. in Dian. v. 37. in Del. v. 52. et 202. Baſt. Epiſt. Crit. ad Boiſſonad. p. 234. Schaef.

καὶ οὔτε — ἀλλὰ] Adverte hunc uſum particulae οὔτε, praecedente καὶ, ſequente ἀλλά. Schaef.

θεατρικὸν — καὶ γλαφυρὸν] Paullo ante p. 298. οὐδ' ὅπως αἱ βάσεις αὐτῶν γίνοιντο θεατρικαί τινες ἢ γλαφυραί. Conf. etiam infra p. 165. Reisk. Schaef.

οἱ μετρίαν αἴσθησιν ἔχοντες περὶ λόγους. Τίνι δὲ κατασκευασθέντα, ἐπιτηδεύσει τοιαῦτα γέγονεν, (οὐ γὰρ ἄνευ γε τέχνης καὶ λόγου τινὸς, αὐτοματισμῷ καὶ τύχῃ χρησάμενα, τοῦτον εἴληφε τὸν χαρακτῆρα) ἐγὼ πειράσομαι δεικνύειν.

Τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ τεσσάρων σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος καὶ συνδέσμου καὶ δυοῖν προσ-
184 ηγορικῶν. Τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος, συναλοιφῇ κερασθέντα, οὐκ ἀηδῆ πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν· τὸ δὲ προσηγορικὸν, τῷ συνδέσμῳ συντιθέμενον, ἀποτετράχυκεν ἀξιολόγως τὴν ἁρμογήν. Τὸ γὰρ „Ἐν χορὸν“ ἀντίτυπόν τε καὶ οὐκ εὐπετὲς, τοῦ μὲν συνδέσμου λήγοντος εἰς ἡμίφωνον στοιχεῖον, τὸ ν, τοῦ δὲ προσηγορικοῦ τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος ἀφ' ἑνὸς τῶν ἀφώνων, τοῦ χ· ἀσύμμικτα δὲ τῇ φύσει ταῦτα τὰ στοιχεῖα καὶ ἀκόλλητα. Οὐ γὰρ πέφυκε κατὰ μίαν συλλαβὴν τοῦ χ προτετάχθαι τὸ ν· ὥστε οὐδὲ συλ-

αὐτοματισμῷ] Infer Lexicis αὐτοματοποιητικός. V. Ruhnken. ad Tim. p. 141. b. Schaef.

συνδέσμου] Eodem modo etiam sequenti pagina ἐπὶ vocat σύνδεσμον: addit tamen dubitandi formulam, εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτὸ δεῖ καλεῖν. Upt.

ἀποτετράχυκεν] Nota ἀποτετράχυκεν sine characteristica γ seu ν: quia fortasse illius additio cacophonian hic parit. Regularis formationis exemplum supra est in συνυφάγκασι, 18, 17. Sylb.

εὐπετὲς] Propria significatione, *bene cadens*, εὖ πίπτον, ἐπιτρόχαλον, καταφερὲς, ut Noster loco quem statim videbimus. Infra p. 159. Reisk. τὸ λεῖον καὶ εὐπετὲς τῆς ἁρμονίας. Bene Interpres: *laeve illud structurae ac volubile*. Add. p. 160. Schaef.

τῇ ῥύσει] Etsi ῥύσεως vocabulum infra quoque legitur, 27, 27; ubi auctor dicit, ἐν φορᾷ ὄντα καὶ ῥύσει συνεχεῖ: tamen vereor ne hic ῥύσει mendose scriptum sit pro φύσει. Sylb.

Vera lectio τῇ φύσει restituta est, sensu postulante. nihil enim hoc loco significat *orationis fluxus*. Approbatur etiam codice Reg. 1. quanquam et ipse Dionysius pag. 305. ῥύσιν habeat: Ἐπιτρόχαλος δή τις γίνεται καὶ καταφερὴς ἡ ῥύσις τῆς λέξεως.

sat scio, confitebuntur, qui vel mediocrem in dicendo peritiam consecuti sunt. Quo autem studio ac disciplina perfecta huiusmodi evaserint, (neque enim nullius artis rationisve ministerio usa, sponte et fortuito casu, hunc dicendi charactera acceperunt) iam pro virili explicabo.

Primum membrum e quatuor orationis partibus constat, verbo, coniunctione, et duobus appellativis. Verbum autem et coniunctio, literis coëuntibus sibi invicem commista, haud iniucundam effecere structuram: quin etiam appellativum, coniunctioni adiectum, quam plurimum asperitatis compositioni attulit. Est enim illud Ἐν χορὸν soni durioris, ac minime volubile; coniunctione in ν, literam semivocalem, desinente, appellativo initium a muta χ sumente: quas literas misceri inter se et compingi natura non patitur. Repugnat enim, ut in una syllaba ν ante χ ponatur: quo factum est, ut, syllabarum duae cum

in tractatu de Admiranda Vi Demosthenis. VPT.

Dedi cum Vptono τῇ φύσει. Sequitur: Οὐ γὰρ πέφυκε κ. τ. λ. Persaepe autem commutarunt librarii haec nomina. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 300. 92. p. 349. 50. p. 350. 3. T. II. p. 334. 98. Nicander Epigr. I. v. 3.

οὕτως ἡ φύσις ἐςὶ φιλόκαινος, — —

Iacobsius: „ἡ ῥύσις Vat. Cod. vitiose." SCHAEF.

προτετάχθαι τὸ ν] Haec ad orthographiam pertinent, et nexus consonantium. Negat literam ν in eadem dictione χ unquam praeponi posse. quod ut facilius intelligatur, pauca adiiciam. Tres tantum mutas haec litera praecedit,

τ ἀντὶ,
δ ἄνδιχα,
θ ἄνθος,

et σ ἀνσάς.

alias consonantes praeire nunquam reperitur. Sequente autem χ, mutatur in γ, ut ἄγχι.

Quod tamen monendum fuit, sequenti periodo pro τῇ θέσει codices Reg. 1. et Colb. τῇ συνθέσει legunt: atque ita reponendum duxi. VPT.

λαβὼν δύο τὰ μόρια γινόμενα συνάπτει τὸν ἦχον, ἀλλ' ἀνάγκη σιωπήν τινα γίνεσθαι μέσην ἀμφοῖν τὴν διορίζουσαν ἑκατέρου τῶν γραμμάτων τὰς δυνάμεις. Τὸ μὲν δὴ πρῶτον κῶλον οὕτω τραχύνεται τῇ συνθέσει. Κῶλα δέ με δέξαι νυνὶ λέγειν, οὐχ οἷς Ἀριστοφάνης ἢ τῶν ἄλλων τις μετρικῶν διεκόσμησε τὰς ᾠδὰς, ἀλλ' οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον, καὶ ῥητόρων παῖδες τὰς περιόδους διαιροῦσι.

Τὸ δὲ τούτῳ παρακείμενον κῶλον, τὸ „Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν," βέβηκέ τε ἀπὸ τοῦ προτέρου διάβασιν ἀξιόλογον, καὶ περιείληφεν ἐν αὐτῷ πολλὰς ἁρμονίας ἀντιτύπους. Ἄρχει μὲν γὰρ αὐτοῦ στοιχεῖον ἓν τῶν φωνηέντων, τὸ ε, καὶ παράκειται ἑτέρῳ φωνήεντι, τῷ ι· εἰς τοῦτο γὰρ ἔληξε τὸ πρὸ αὐτοῦ. Οὐ συναλείφεται δὲ οὐδὲ ταῦτα ἀλλήλοις,
186 οὐδὲ προτάττεται κατὰ μίαν συλλαβὴν τὸ ι τοῦ ε.

σιωπήν τινα] Quid si Pindarum dicas praepositionem ob sequentem palatinam pronuntiasse ἐγ? Conf. Reiz. de Accent. Inclinat. p. 41. Hoc si sumis, σιωπὴ illa tollitur, perfectaque vocum exsistit συνάφεια. Vtere, si placet, hac ratione Rhetoremque postula ignoratae veteris pronuntiationis. Mihi permirum ac prope incredibile videtur, rem in speciem tam in propatulo sitam Dionysio latere potuisse. Itaque huc inclino, ut γ illud ante palatinas in marmoribus toties (non semper) pro ν oblatum non elementum habeam ab ν diversum, sed huius ipsius literae ductum peculiarem. V. Heyn. in Add. et Emend. ad Apollodor. p. 1409. et ad Homer. Il. T. IV. p. 246. it. *Götting. Anzeig. J.* 1792. *St.* 162. *S.* 1623. f. Similiter quadratarii saepe ἐγ dederunt, ubi ἐκ dare debebant. V. Maittair. Ind. ad Marm. Oxon. p. 615. a. Schaef.

τῇ συνθέσει] Secutus sum Vptonum. Vulgo τῇ θέσει. Schaef.

δέξαι] *scito*. V. ad Bosii Ellips. p. 239. Schaef.

Ἀριστοφάνης] Alius a comico; Grammaticus Byzantius, Callimachi discipulus, quem etiam de Scortis Atticis scripsisse refert Athenaeus. Sectione etiam ulti-

ſint partes, ſonum mutuo non commiſceant; ſed quoddam in medio inter utramque ſilentium fieri neceſſe ſit, quod utriusque literae poteſtatem disterminet. Ac primum quidem membrum ipſa poſitione aſperitatem ſibi adſcivit. Nolim autem me ita accipias, quaſi ea dicam membra, quibus Ariſtophanes, aut alius e metricis ſcriptoribus, odas illuminarunt; ſed quibus ipſa natura ſolet orationem dividere, et rhetores ſuas diſtinguunt periodos.

Huic autem membro quod adiungitur, Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, greſſu haud mediocri a priore membro ſeparatum incedit, et ſtructurae genus crebra aſperitate refertum continet. Etenim ab ε, una vocalium, inchoat ſententia, atque alteri vocali ι adnexa eſt, in quam praecedens membrum definebat. Neque mutua colliſione iſta diluuntur: nam in eadem ſyllaba ι nunquam literae ε praeponitur.

mi, Οὐχ ὧν Ἀριστοφάνης, ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων. Habes etiam inter Grammaticos a Sexto Empirico recenſitum, cap. 2. adverſus Math. Καὶ τοῖς περὶ Κράτητα τὸν Μαλλώτην, Ἀριστοφάνην τε καὶ Ἀρίσταρχον ἐκπονηθεῖσα. Sed Hephaeſtionem audiamus, capite περὶ Σημείων: ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν. Alcaeum ſcilicet ſuâ manu emendatum, ut et caeteros poetas, in lucem ediderat. Vpt.

τῶν ἄλλων τις μετρικῶν] V. ad Longi Paſtoral. p. 363. Schaef.

διεκόσμησε] Male Interpres *illuminarunt.* Eſt i. q. διεῖλεν, *diviſerunt.* Statim ſequitur eadem vi, διαιρεῖν, διαιροῦσι. Sic Moeris p. 107. ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηνῶν τὸ παλαιὸν διεκεκόσμητο διχῶς, εἴς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργούς. οὗτοι δὲ πάλιν διῄρηντο εἰς φυλὰς δ΄. Schaef.

ῥητόρων παῖδες] Infra p. 209. Reisk. ζωγράφων τε καὶ τορευτῶν παισίν. Lucianus T. I. p. 842. ſ. γραφέων παῖδες. Archias Epigr. XVII. v. 4. μογερῶν υἱέες ἰχθυβόλων. Schaef.

οὐδὲ προτάττεται] Eſt enim ι vocalis, ut loquuntur Grammatici, ſubiunctiva; propterea quod in diphthongis conſtituendis ſubſequatur. Vpt.

Σιωπὴ δή τις ἡ μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται διερείδουσα τῶν μορίων ἑκάτερον, καὶ τὴν βάσιν ἀποδοῦσα αὐτοῖς ἀσφαλῆ. Ἐν δὲ τῇ κατὰ μέρος συνθέσει τῶν κώλων, τοῖς μὲν Ἐπί τε συνδέσμοις, ἀφ' ὧν ἄρχεται τὸ κῶλον, (εἴτε ἄρα πρόθεσιν αὐτῶν δεῖ τὸ ἡγούμενον καλεῖν) τὸ προσηγορικὸν ἐπικείμενον μόριον, τὸ Κλυτὰν, ἀντίτυπον πεποίηκε καὶ τραχεῖαν τὴν σύνθεσιν. Κατὰ τί δήποτε; Βούλεται μὲν εἶναι βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ Κλυτάν· μακροτέρα δέ ἐστι τῆς βραχείας, ἐξ ἀφώνου τε καὶ ἡμιφώνου καὶ φωνήεντος συνεστῶσα. Τὸ δὲ μὴ εἰλικρινῶς αὐτῆς βραχὺ, καὶ ἅμα τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον, ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. Εἰ γοῦν τὸ κ τὶς ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν Ἐπί τε λυτὰν, λυθήσεται καὶ τὸ βραδὺ καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἁρμονίας. Πάλιν τῷ Κλυτὰν προσηγορικῷ τὸ Πέμπετε ῥηματικὸν ἐπικείμενον οὐκ ἔχει συνῳδὸν οὐδ' εὐκέραστον τὸν

Σιωπὴ δή] Forſan mutata coniunctione δὴ, et transpoſito articulo ἡ, legendum, σιωπὴ δέ τις μεταξὺ ἀμφοῖν γίνεται, ἡ διερείδ. ut paulo ante, v. 29. SYLB.

Δὴ non mutem. Valet *igitur*. Heſychius T. I. c. 924. Δή. οὖν. σύνδεσμος. V. Erneſt. ad Homer. Il. VII. v. 155. Sed transpoſitio articuli non diſplicet. SCHAEF.

ἀποδοῦσα] Malim ἀποδιδοῦσα. SCHAEF.

Ἐπί τε] Ἔπειτα Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.*

Κλυτὰν] Reg. 1. τὸ κλυτὰν, praefixo articulo, quem hac impreſſione addidi. VPT. In prima alteraque editione cum ceteris dederat ſine articulo Κλυτάν. Secutus ſum virum doctiſſimum. Sic enim Rhetor ſolet. SCHAEF.

Κατὰ τί δήποτε; Βούλεται] Sic ſcripſi et interpunxi. *Qua tandem cauſa? Vult —.* Vulgo: κατά τι δήποτε βούλεται κ. τ. λ. Obiter iam ad Boſii Ellipſ. p. 239. monui. SCHAEF.

μακροτέρα] Vide Sect. decimam quintam, pag. 106. VPT.

εἰλικρινῶς] Sine auctoritate comparet in Lexicis. Habet etiam Iamblichus de Vita Pythag. c. 220. p. 179. Kuſt. εἰλικρινῶς ἀδεὴς ἦν πρὸς θάνατον. SCHAEF.

λυθήσεται] Τῆς παρηχήσεως σχῆμα: etenim videtur his ver-

Silentium vero et pauſa quaedam inter utramque literam facta eſt, partem utramque obfirmans, ſtabilemque greſſum illis attribuens. Quod ſi membra ſigillatim et particulari ſtructura conſiderantur, hisce Ἐπί τε coniunctionibus, (niſi potius praepoſitio earum prima ſit appellanda) a quibus incipit ſententia, adiuncta Κλυτὰν, particula appellativa, duram et aſperam *collidentibus literis* compoſitionem effecit. Ac propterea prima in Κλυτὰν ſyllaba corripitur, quanquam brevi ſit longior, quod ex muta et ſemivocali et vocali conſtet. Cuius cum non ſit perſpicua correptio, nec poſſit, niſi difficulter, propter ipſam literarum commiſtionem proferri, moram offenſionemque ſtructurae iniicit. Quod ſi quis κ a prima ſyllaba ademerit, feceritque Ἐπί τε λυτὰν, dilui illico ſentiet et moram orationis atque aſperitatem. Rurſus verbum Πέμπετε, dictioni appellativae Κλυτὰν adnexum, neque concordem habet, neque attemperatum

bis, λυτὰν et λυθήσεται, nonnihil alluſiſſe. Ita et Virgilius, ſcriptor graviſſimus, obſcurius quidem, etſi in re triſtiſſima:

Ter conatus erat caſus *effingere in auro:*
Ter patriae cecidere *manus.*

Sed facile eſt infinita, ex optimis etiam Graecis ſcriptoribus, huiusmodi colligere exempla. Aliam tamen e prima Naſonis Epiſtola παρήχησιν libet adiicere:

— — *Rheſumque Dolonaque caeſos:*
Vtque ſit hic ſomno proditus, ille dolo.

Luſum poetae apertiſſimum quis non agnoſcit? Quid igitur ſibi velint viri docti, qui hunc locum ſolicitant, cum ſanus ſit et integer, equidem neſcio. Si quid erroris admiſſum eſt, id ſequenti contigit pentametro, deſcribentium iniuriâ, qui *dolo* negligentiori oculo hinc collectum repetiverint. Lege,

Thracia nocturno tangere caſtra pede:

quod et ſtyli purioris eſt, et veriſſimum arbitror. VPT.

οὐκ ἔχει συνῳδὸν] Quoniam litera ν nunquam praecedit π, in eadem dictione: nam in μ, ſequente π, mutatur; ut, συμπόσιον. Paulo poſt fortaſſe particulam πρὶν ante ἀκουστὸν deſide-

ἦχον· ἀλλ' ἀνάγκη στηριχθῆναι τὸ ν, καὶ πιεσθέντος ἱκανῶς τούτου, ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ π. Οὐ γὰρ ὑποτακτικὸν τῷ ν τὸ π. Τούτου δὲ αἴτιος ὁ τοῦ στόματος σχηματισμὸς, οὔτε κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον,
188 οὐδὲ τῷ αὐτῷ τρόπῳ τῶν γραμμάτων ἐκφέρων ἑκάτερον, τὸ π καὶ τὸ ν. Τοῦ μὲν γὰρ περὶ τὸν οὐρανόν τε γίνεται ἦχος, καὶ τῆς γλώσσης ἄκροις τοῖς ὀδοῦσι προσανισταμένης, καὶ τοῦ πνεύματος διὰ τῶν ῥωθώνων μεριζομένου· τοῦ δὲ π, μύσαντός τε τοῦ στόματος, καὶ οὐδὲν τῆς γλώσσης ἐνεργούσης, τοῦ τε πνεύματος κατὰ τὴν ἄνοιξιν τῶν χειλῶν τὸν ψόφον λαμβάνοντος ἀθροῦν, ὡς δὴ καὶ πρότερον εἴρηταί μοι. Ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ στόμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρου, μήτε συγγενῆ, μήτε παρόμοιον, ἐμπεριλαμβάνεταί τις χρόνος, ἐν ᾧ διΐσταται τὸ λεῖον καὶ εὐπε-

rabis: vel, τότε δή. Haec posterior coniectura confirmari potest ex his, quae inferius, ad examen vocato Thucydide, sequuntur: δεῖ δὲ τοῦ σ σιωπῇ καταληφθέντος, τότε ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ ξ. Vpt.

Veram rationem Hermannus de emend. rat. Gr. gr. p. 12. arbitratur fugisse Dionysium, ut qui, ignorans veteris pronuntiationis elegantiam, nescierit, ipsum Pindarum sic pronuntiasse:

ἐπί τε κλυτὰμ πέμπετε χάριν, θεοί.

Sane μ hoc modo pro ν positum persaepe in marmoribus legitur. „Saepe tamen retinetur ν." Maittairius Ind. ad Marm. Oxon. p. 638. b. Dicemusne hanc pronuntiandi rationem fuisse plebis propriam ideoque frequentatam quadratariis, alteram illam, quam Rhetor hic et alibi sequitur, elegantioribus doctisque hominibus placuisse? Schaef.

ὑποτακτικὸν] Obiter moneo, Thomam Mag. p. 269. ὑποτακτικὸν σύνδεσμον dicere *coniunctionem quae regit coniunctivum:* quae significatio a Lexicographis omissa est. Ab iisdem neglectum adverbium ὑποτακτικῶς, quo utuntur Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 40. Phrynichus p. 152. Pauw. Thomas Mag. p. 858. Schaef.

ὁ τοῦ σχήματος σχηματισμὸς] ὁ τοῦ στόματος σχηματισμὸς Reg. 1. et Colb. quo modo legendum esse coniecerat Vptonus, ex sequentibus mox v. 22. 44. et p. 44. v. 6. Huds. *Var. Lect.*

ſonum; ſed neceſſe eſt, *inter proferendum*, literae ν vox inhaereat; quae cum labiis ſat diu fuerit compreſſa, tum denique π exauditur. Ipſi enim ν non poteſt una dictione ſubiungi π. Cuius rei cauſa videtur oris conformatio, quae neque eodem loco, nec eadem ratione, utramque literarum, π et ν, exprimit. Alterius enim circa palatum fit ſonus, lingua ad extremos dentes erecta, ſpirituque per nares leniter emiſſo: π vero, ore clauſo, lingua nihil adlaborante, ſpiritu illico apertis labiis ſe in confertum ſonum prorumpente; ſicuti ſuperius a me dictum eſt. Dum vero aliam atque aliam conformationem, nec eiusdem generis, nec ſimilem, os ſubinde accipiat, temporis nonnihil interceptum eſt, unde laeve illud ſtructurae ac volubile retardatum

Quid ſit ὁ τοῦ σχήματος σχηματισμὸς, (nam antea pro σώματος ita legebatur, plane ignotum eſt. Nullus dubito, quin σώματος reponendum ſit. Paulo poſt: Ἐν δὴ τῷ μεταλαμβάνειν τὸ σῶμα σχηματισμὸν ἕτερον ἐξ ἑτέρου: deinde paucis interiectis, pag. 188. v. 3. τῷ μὴ κατὰ τοὺς ὁμοίους σχηματισμοὺς τοῦ σώματος ἐκφέρεσθαι. Quam coniecturam cum codices Reg. 1. et Colb. confirment, apertiſſimum errorem e contextu ſuſtuli. VPT.

Secutus ſum Vptonum. Vulgaris ſcriptura librarii errore orta ex voce proxima. V. Wyttenbach. Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Hiſtoric. p. 356. SCHAEF.

Τοῦ μὲν γὰρ] Litera ν forſan inſerenda poſt γὰρ ut mox. τοῦ δὲ π. VPT. Non opus. Haec enim de litera ν intelligenda eſſe, ſatis inde apparet, quod ſequitur τοῦ δὲ π. Sic autem Graeci ſolent, ne quid ambiguitatis in tali verborum ſtructura naſcatur. SCHAEF.

ἦχος] Imo ὁ ἦχος. SCHAEF.

ἐνεργούσης] F. συνεργούσης. V. ſupra p. 147. SCHAEF.

ἀθροῦν] Sic rarius: ex regula enim παροξύνεται. Euſtathius ad Homer. Od. p. 1387. 5. (p. 14. 28.) ὁ ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπῶν ἀτόπως, —. ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει. SCHAEF.

εἴρηταί μοι] Sectionem vide 14. pag. 98. 15: 102. 11. VPT.

δι' οὗ συνίσταται τὸ λεῖον] ἐν ᾧ ἵσταται τὸ λεῖον Reg. 1. et Colb.

τὲς τῆς ἁρμονίας· καὶ ἅμα οὐδὲ ἡ προηγουμένη τοῦ Πέμπετε συλλαβὴ μαλακὸν ἔχει τὸν ἦχον, ἀλλ' ὑποτραχύνει τὴν ἀκοὴν, ἄρχουσά τε ἐξ ἀφώνου καὶ λήγουσα εἰς ἡμίφωνον. Τῷ τε Χάριν τὸ Θεοὶ παρακείμενον ἀνακόπτει τὸν ἦχον, καὶ ποιεῖ τὸν διορισμὸν ἀξιόλογον τῶν μορίων· τοῦ μὲν εἰς ἡμίφωνον λήγοντος, τὸ ν· τοῦ δὲ ἄφωνον ἔχοντος ἡγούμενον, τὸ θ. Οὐδενὸς δὲ πέφυκε προτάττεσθαι τῶν ἀφώνων τὰ ἡμίφωνα.

Τούτοις ἐπιφέρεται τρίτον κῶλον τουτί· „Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε.“ Ἐνταῦθα τῷ τε Ὀμφαλὸν, εἰς τὸ ν λήγοντι, τὸ Θυόεντα παρακείμενον, ἀπὸ τοῦ θ ἀρχόμενον, ὁμοίαν ἀποδίδωσιν ἀντιτυπίαν τῇ πρότερον· καὶ τῷ Θυόεντα, εἰς φωνῆεν, τὸ α, λήγοντι, ἐπεζευγμένον τὸ Ἐν ταῖς ἱεραῖς, ἀπὸ φωνήεντος, τοῦ ε, λαμβάνον τὴν ἀρχὴν, διέσπακε τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὸν ἦχον οὐκ ὄντι ὀλίγῳ. Τούτοις ἐκεῖνα ἕπεται· „Πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.“ Τραχεῖα κἀνταῦθα καὶ ἀντίτυπος ἡ συζυγία. Ἡμιφώνῳ γὰρ ἀφω-
190 νον συνάπτεται γράμμα, τῷ ν τὸ τ· καὶ διαβέβηκεν ἀξιόλογον διάστασιν ἡ μεταξὺ τοῦ τε προσηγορικοῦ,

Hvds. *Var. Lect.* Sic dedi. *quo dirimitur.* Quanquam suspicor, Dionysium scripsisse δι' οὗ διίσταται τ. λ. unde quomodo vulgaris scriptura exstiterit, facile apparet. Nimirum ου iteratum peperit σν, δι autem in ν coaluit. Conf. Meletem. Crit. p. 94. s. Nec difficilius intelligas, si ultimam literam vocis χρόνος attenderis, quo pacto δι' οὗ in ἐν ᾧ transire potuerint. Schaef.

μαλακὸν] μακρὸν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

διορισμὸν] ἐρισμὸν Reg. 1. μερισμὸν Colb. Hvds. *Var. Lect.* Causae vitiorum apparent. In illo libro ultima litera articuli praegressi elisit δι, in hoc ipsum δι coaluit in μ. Conf. Valckenar. Diatr. Euripid. p. 272. Schaef.

τοῦ ν] Omnino accusandi casu legendum τὸ ν, ut in seq. membro τὸ θ. Sylb. Cum cer-

fubfiftit; fimul adeo ne prima quidem fyllaba dictionis Πέμπετε mollem habet fonum, fed leni horrore aures perfundit, quippe quae a muta incipiat et in liquidam definat. Quinetiam vocabulo Χάριν adiunctum Θεοὶ fonum interrumpit, facto inter voces infigni intervallo; cum altera in femivocalem ν definat, altera etiam a muta principium fumat, nempe θ. Nulli autem mutarum femivocales praeponi folent.

His tertium membrum adnectitur: „Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις οἰχνεῖτε." Hoc loco dictioni Ὀμφαλὸν, quae in ν definit, coniuncta vox Θυόεντα, quae a θ incipit, afperitatem priori non abfimilem attribuit. Huic etiam Θυόεντα, quae in α vocalem definit, adnexum Ἐν ταῖς ἱεραῖς, quod ab ε vocali initium fumit, fonum, non parvo tempore interiecto, in longum produxit. Deinde haec fequuntur: „Πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν:" quae compofitio eft afperrima, fonoque duriori praedita, fecum concurfantibus literis. Etenim ν femivocali τ muta connectitur; unde fat longo diremta intervallo incedit, quod vocem inter appellativam

tiffima effet haec emendatio, nolui ulterius contextum foedari. Vpt. Dedi cum Vptono τὸ ν. Schaef.

ἀπὸ τοῦ θ ἀρχόμενον] Illa ἀπὸ τοῦ θ ἀρχόμενον non agnofcunt Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

διέσπακε] Sunt enim α et ε ambae, vocales praepofitivae: nec in eadem fyllaba coire poffunt. Vpt.

ἡ μεταξὺ] Arbitror legendum τὴν. διάστασιν τὴν μεταξύ. Alias γίνεται, aut quid confimile, defiderari videtur. Vpt.

Malim, articulo plane deleto, locum fic diftinguere: Τραχεῖα κἀνταῦθα καὶ ἀντίτυπος ἡ συζυγία, (ἡμιφώνῳ γὰρ ἄφωνον συνάπτεται γράμμα, τῷ ν τὸ τ) καὶ διαβέβηκεν ἀξιόλογον διάστασιν μεταξὺ κ. τ. λ. ut etiam διαβέβηκεν ad ἡ συζυγία referatur.

τοῦ Πανδαίδαλον, καὶ τῆς συναλοιφῆς τῆς ἐπισυναπτομένης αὐτῷ. Μακραὶ γάρ εἰσιν ἀμφότεραι, μείζων δὲ οὐκ ὀλίγῳ τῆς συμμετρίας ἡ συναλείφουσα τὰς δύο συλλαβὰς, ἐξ ἀφώνου τε καὶ δυοῖν συνεστῶσα φωνηέντων. Εἰ γοῦν τις ἀφέλοιτο αὐτῆς τὸ τ, καὶ ποιήσειε Πανδαίδαλον εὐκλέ' ἀγορὰν, εἰς τὸ δίκαιον ἐλθοῦσα μέτρον, εὐπετεστέραν ποιήσει τὴν ἁρμονίαν.

Ὅμοια τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα· „Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων.“ Παράκειται δύο ἡμίφωνα ἀλλήλοις, τὸ ν καὶ τὸ λ, φυσικὴν οὐκ ἔχοντα συζυγίαν, τῷ μὴ κατὰ τοὺς ὁμοίους σχηματισμοὺς τοῦ στόματος ἐκφέρεσθαι. Καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις λεγόμενα μηκύνεταί τε ταῖς συλλαβαῖς, καὶ διέστηκε ταῖς ἁρμονίαις ἐπὶ πολύ· „Στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων.“ Μακραὶ γὰρ καὶ δεῦρο συγκρούονται συλλαβαὶ τὸ δίκαιον ὑπεραίρουσαι μέτρον· ἥ τε λήγουσα τοῦ Στεφάνων μορίου, δυσὶ περιλαμβάνουσα ἡμιφώνοις φωνῆεν γράμμα φύσει μακρὸν, καὶ ἡ συναπτομένη ταύτῃ, τρισὶ μηκυνθεῖσα γράμ-

Articulus autem natus videtur ex praegresso ν. Conf. Meletem. Crit. p. 11. Schaef.

εἰσιν] Deest Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ποιήσει] Maior temporum similitudo foret, si legeremus ποιήσειε. Sylb.

Eadem verba paulo supra: Εἰ γοῦν τὸ κ τις ἀφέλοι τῆς συλλαβῆς, καὶ ποιήσειεν. Hinc liquet esse errorem, quem diutius manere nolui. Sed an vox ibi ἀφέλοι, mutanda sit in ἀφέλοιτο, necne, iudicent alii. Vpt.

Dedi cum Vptono ποιήσει. Ἀφέλοι autem illud tantum abest ut mutandum censeam in ἀφέλοιτο, ut etiam hoc loco Rhetorem pervelim dedisse ἀφέλοι. Certe sic οἱ ἀκριβέστεροι. „Ἀφαιρεῖν *eximere, demere*, nullo ad agentis commodum respectu. — — — — At vero ubi quis quid capit, quod in commodum suum vertat, quo utatur, fruatur, tum forma media adhibetur, nec amplius activa." Brunck. ad Aristophan. Plut. v. 1140. Recte Plutarchus Moral. T. III. p. 217. τὴν νίκην ἢ βρα-

Πανδαίδαλον et synaloepham, quae illi committitur, factum est. Sunt enim utraeque longae; haec autem proportione habita non parvo longior, quae duas, facta elisione, syllabas in unum coniunxerit, ex muta et duabus vocalibus constituta. Quod si quis, τ ademta, fecerit Πανδαίδαλον εὐκλέ' ἀγοράν: iusta quamvis mensura carminis constet, structuram tamen longe volubiliorem reddiderit.

Nec his sunt dissimilia: Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων. Duae simul connectuntur semivocales, ν et λ, quae naturalem coniunctionem non habent, cum eadem oris conformatione non efferantur. Quae adeo proxime dicuntur, et syllabis in longum sunt protracta, et compositione *literarum* a se invicem quam plurimum distant, Στεφάνων τῶν ἐαριδρέπτων. Longae etenim hoc etiam loco syllabae sibi ipsis colliduntur, iustam supergressae mensuram; tam ultima scilicet dictionis Στεφάνων, duabus semivocalibus utrinque vocalem natura longam amplexa, quam quae huic ad-

δύτης ἀφαιρεῖ τῆς Προνοίας. Wyttenbachius ad h. l. p. edit. Lugd. Bat. 20. „T. V. B. M. Ald. Coll. Schott. ἀφαιρεῖται, quod, ut usitatius, verum iudico.“ Videtur postea sprevisse: certe in edit. Oxon. nihil ad haec notatum legas. Schaef.

ἐλθοῦσα] ἡ συλλαβή; ad eam enim necesse est hoc referas participium; quod, me admonente, annotavit Hudsonus. Upt.

λάβετε] λάχετε et mox (v. 8.) ἐαριδρέπων in Codd. MSS. quo modo et ante habuimus. Huds. *Var. Lect.*

φυσικὴν] Mutuum hae literae exercent odium; ita ut ν, sequente λ, locum det, veluti, συλλαμβάνω. Upt.

δεῦρο] *hic.* quae significatio paullo rarior est. Aristophanes Av. v. 424.

τὸ τῆδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
τὸ δεῦρο, — —

Maximus Tyr. XVI. in. ὁ δεῦρο βίος. Praecessit ὁ ἐν γῇ βίος. Sequitur: ὑπὸ τοῦ δεῦρο χόρου. V. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 307. s. Schaef.

μασιν, ἀφώνῳ καὶ φωνήεντι μακρῶς λεγομένῳ καὶ
ἡμιφώνῳ. Διορισμός τε οὖν γέγονε τοῖς μήκεσι τῶν
συλλαβῶν, καὶ ἀντιτυπία τῇ παραθέσει τῶν γραμ-
μάτων, οὐκ ἔχοντος τοῦ τ συνῳδὸν τῷ ν τὸν ἦχον, ὡς
καὶ πρότερον εἴρηκα. Παράκειται δὲ καὶ τῷ Λοιβὰν,
εἰς τὸ ν λήγοντι, ἀπὸ τοῦ δ ἀρχόμενον ἄφωνον, τὸ
Διόθεν τέ με· καὶ τῷ Σὺν Ἀγλαΐᾳ, εἰς τὸ ι λήγοντι,
192 τὸ Ἴδετε πορευθέντες ἀοιδαῖς, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ι.
Πολλά τις ἂν εὕροι τοιαῦτα, ὅλην τὴν ᾠδὴν σκοπῶν.

Ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν εἰπεῖν ἐγγένηταί μοι χρόνος, Πινδάρου μὲν ἅλις ἔστω· Θουκυδίδου δὲ λαμβανέσθω λέξις ἡ ἐκ τοῦ προοιμίου ἥδε·

„Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον „τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν „πρὸς ἀλλήλους· ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου, καὶ „ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν „προγεγενημένων· τεκμαιρόμενός τε, ὅτι ἀκμάζοντές

Διορισμός] *Διερίσμὸς* Reg. 1. et Colb. Vide Var. Lect. ad p. 43. v. 28. Hvds. *Var. Lect.* Non mirer, si quis suspicetur *διερεισμός*. Conf. supra p. 314. in. Schaef.

πρότερον] Vide p. 43. v. 40. etc. Hvds. *Var. Lect.*

ἄφωνον] Lego *ἀφώνου*. Neque enim *ἄφωνον* dici potest quod sequitur *μόριον*: sed *ἄφωνος* est litera *δ*, a qua illud incipit. Schaef.

εἰς τὸ ι λήγοντι] Haec ergo litera, quam nos praecedenti subscribimus, nec sonum habet inter proferendum, ab antiquis pronunciata est. Habent et Latini hanc diaeresin, (neque enim diphthongum esse arbitror) imitati Graecos; et ad illorum morem utrasque producunt vocales: ut, *aurai*, *pictai*. Ex lapidibus vetustis, quibus *Coloniai Beneventanai* sunt inscripta, hanc diphthongi dissolutionem, non modo in usu carminis fuisse, sed etiam solutae orationis, putat doctissimus Erythraeus [Ind. in Virgil. v. Pictai vestis]. Vpt.

ἐγγένηταί μοι χρόνος] Hic locus si viris doctis qui de Ellipsibus Gr. L. scripserunt, in promtu fuisset, mirarer ni Ellipsium numerum augentes ad impersonale *ἐγγίνεται* etiam vocem *χρόνος* subaudiendam censuissent. Schaef.

iuncta est tribus literis producta, muta et vocali longa et semivocali. Est autem longitudine syllabarum separatio facta, et asperitate plena offensio ipso literarum situ; siquidem τ cum ν sono non convenit, ut et superius dixi. Praeterea nomini Λοιβὰν in ν definenti adiuncta vox est, quae a δ incipit, Δίϑεν τέ με: huic etiam Σὺν Ἀγλαΐᾳ, quod ι vocali terminatur, adnexum Ἴδετε πορευϑέντες ἀοιδαῖς, quod ab ι incipit. Multa his similia, si quis totam odam examinaverit, facile reperire possit.

Vt vero et de caeteris mihi dicendi tempus sit, de Pindaro quidem hactenus. Thucydidis autem ex Praefatione haec dictio nobis assumatur:

„Thucydides Atheniensis conscripsit bellum, quod „inter se gesserunt Peloponnesii et Athenienses, orsus „a primis eius initiis, speransque, magnum id et „superioribus memorabilius futurum: quandoquidem „eos utrinque omni genere apparatus instructos,

προοιμίου] Hoc nomine intelligit, quae a Thucydide scripta sunt usque ad narrationis principium: Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις. Vpt.

Θουκυδίδης] Suspicor, vel potius persuasum habeo, scriptum a Thucydide fuisse ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ τοῦ Ὀλόρου, Ἀϑηναῖος. Vel, Θουκυδ. Ὀλ. Ἀϑ. absque articulo. *Stephan.* Rationes ab eo allatas vide. Vpt. Non magis nominato patre Herodotus sic orditur: Ἡροδότου Ἁλικαρνησσῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. Illis temporibus, quibus tam exiguus erat proventus scriptorum, sufficiebat πρὸς ἀντιδιαστολὴν solius patriae commemoratio. Schaef.

εὐϑὺς καϑισταμένου] Expectasset aliquis praepositionem ἀπὸ ante καϑισταμένου: hoc modo, ἀρξάμενος εὐϑὺς ἀπὸ καϑισταμένου: sed perinde esse videtur ac si dixisset ἀρξάμενος τοῦ συγγράφειν εὐϑὺς ὅτε καϑίστατο. Vel, ὅτε πρῶτον καϑίστατο. *Stephan.* Vpt.

τεκμαιρόμενός [τε]] Inclusa τε abest a vulgatis Thucydidis editionib. Sylb.

τεκμαιρόμενος] Copulativam, huic verbo annexam, uncis includit Sylburgius, nec vulgatae Thucydidis editiones agnoscunt; suam tamen sibi vim obtinet: τεκμαιρόμενός τε, — καὶ ὁρῶν. Quae cum Stephano non esset

„τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ, „καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκα- „τέρους, τὸ μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον. Κίνη- „σις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο καὶ „μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δὲ εἰπεῖν, καὶ ἐπὶ „πλεῖστων ἀνθρώπων. Τὰ γὰρ πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὰ „ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὑρεῖν διὰ χρόνου πλῆ- „θος ἀδύνατα ἦν· ἐκ δὲ τεκμηρίων ὧν ἐπιμακρότατον „σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομί- „ζω γενέσθαι, οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους, οὔτε ἐς τὰ
194 „ἄλλα. Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ „πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε

perſpecta, graviter nimis Thucydidem perſtrinxit, eo quod orationis ſtructuram mutaret; cuius haec ſunt verba: *Nam qui Thucydides in ſcribendo non fuiſſet, ita potius dixiſſet,* τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν, etc. καὶ ὅτι τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἑώρα ξυνιστάμενον. *Vel ita,* τεκμαιρόμενος ἐκ τοῦ ἀκμάζοντάς τε εἶναι εἰς αὐτὸν ἀμφοτέρους, etc. καὶ ἐκ τοῦ ὁρᾷν τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ξυνιστάμενον. Haec Stephanus; χρύσεα nimirum χαλκείων afferens. At vero memoria tenendum eſt, hanc auſteram compoſitionem imprimis eſſe τῆς ἀκολουθίας ὑπερο- πτικήν. Vpt.

Fallitur Vptonus, qui Stephanum recte monentem audire debebat. Neque enim iungenda τεκμαιρόμενός τε καὶ ὁρῶν: ſed copula καὶ referenda ad poſteriorem encliticam τε, poſitam poſt ἀκμάζοντες. Quod centies factum eſt, Thucydides ſyntaxin verborum immutavit, uſus participio ὁρῶν, cum ob praecedens verbum finitum ἦσαν verbum item finitum ἑώρα aut potius ξυνίστη ſequi debuiſſet. Contrariam ſtructurae verborum anomaliam vidimus ſupra p. 31. ſ. 110. 145. Delenda igitur, certe cum Sylburgio includenda particula illa τε, quam ex διττογραφίᾳ, ὅτι, ὅτι, natam ſuſpicor. Schaef.

ἦσαν] Praeſtat, opinor, ᾖσαν. Conf. Tittmanni Prolegom. ad Zonar. p. XXXII. Schaef.

διανοούμενον] Neceſſe eſt cum participio διανοούμενον ſubaudiamus infinitivum ξυνίστασθαι, ex participio ξυνιστάμενον ſumtum: ut oſtendunt alii huic ſimiles loci. *Steph.* Vpt. Eadem ratio uſuque longe frequentiori trita verbi μέλλω: nam poterat Thucydides eadem vi ſcribere τὸ δὲ καὶ μέλλον. V. Magnus Inter-

„et caeteros Graeciae populos coniungi cum alterutris, „alios protinus, alios re prius deliberata, videbat. „Maximus enim hic motus fuit, qui non Graeciam „solum ipsam, sed etiam ex parte barbaros, adeoque, „ut sic dicam, maiorem partem mortalium concussit. „Quae haec antecesserunt, quaeque his antiquiora „sunt, sat cerni ob temporis intervallum nequibant: „caeterum signis quibusdam, quae mihi longissime su„periora repetenti fidem faciunt, adducor, ut credam, „non valde magna, sive bella spectes, sive alia, exsti„tisse. Haec enim regio, quam nunc Helladem no„minamus, non ab iisdem semper hominibus antiqui-

pres ad Lucian. T. I. p. 448. f. Schaef.

ἐπὶ πλείςων] In vulgatis Thucydidis editionib. legitur ἐπιπλεῖςον. Seq. v. in eisdem pluraliter est αὐτῶν: et mox singulariter ἀδύνατον. Sylb.

Lectionem ἐπὶ πλεῖςον pro germana habet Stephanus: idem ἀδύνατα magis Thucydideam (utpote veteri linguae Atticae, qua potissimum utitur Thucydides, magis convenientem) esse credit. Vpt.

Τὰ γὰρ πρὸ αὐτοῦ] Schol. Thucyd. τὰ Μηδικὰ καὶ Τρωϊκά. Verum editio Thucydidis, quae paucis abhinc annis Oxonii, cura Ioan. Hudson, accuratissima prodiit, ut et Stephani, (annotante Sylburgio) αὐτῶν habent, nulla lectionis nostrae mentione facta. Si αὐτοῦ retinendum censueris, ita explicari potest: πρὸ τοῦ πολέμου τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Vpt.

αὐτοῦ] αὐτῶν Colb. atque ita in vulgatis Thucydidis editt. Hvds. *Var. Lect.*

εὑρεῖν] ἐρεῖν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ἀδύνατα] Hudsoniana, quam Reiskiana temere sequitur, ἀδύνατον. Restitui quod ceterae habent ac Rhetor in suo codice reperit. Schaef.

ὧν] Repete praepositionem: ἐξ ὧν. quae simplicissima interpretandi ratio. V. Meletem. Crit. p. 124. Sophocles Oedip. Colon. v. 1705.

ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας
ἔθανε — — — — —

i. e. ἔθανε γᾶς ἐπὶ ξένας, ἐφ' ἃς ἔχρῃζε θανεῖν. Recte Scholiastes: ἐφ' ἧς ἤθελε ξένης γῆς ἀπέθανε. Conf. v. 574. εἰπεῖν ἃ χρῄζω. i. e. εἰπεῖν ἃ χρῄζω εἰπεῖν. Schaef.

ἐπιμακρότατον] ἐπὶ μακρότατον Thucyd. et p. seq. v. 4. ἀπανίςαντο apud eundem. Hvds. *Var. Lect.*

„οὖσαι τὰ πρότερα, καὶ ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν „ἀπολείποντες, βιαζόμενοι ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων. „Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς „ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ γῆν, οὔτε διὰ θαλάσσης, „νεμόμενοί τε τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, καὶ „περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύον„τες, (ἄδηλον ὄν, ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων „ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται) τῆς καθ' ἡμέραν „ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρα„τεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀνίσταντο."

Αὕτη πάλιν ἡ λέξις ὅτι μὲν οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας, οὐδέ ἐστιν εὐεπὴς καὶ λεληθότως ὀλισθαίνουσα διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρυφνὸν ἐμφαίνει, καὶ ὅτι πανηγυρικῆς μὲν ἢ θεατρικῆς οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐφάπτεται χάριτος, ἀρχαϊκὸν δέ τι καὶ αὔθαδες ἐπιδείκνυται κάλλος, ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως τοὺς ἀπαιδεύτους ἅπαντας οὐδὲν δέομαι λέγειν, ἄλλως τε

ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων] Suspicor ὑπὸ τῶν ἀεὶ πλειόνων. Conf. Meletem. Crit. p. 100. Sic millies ἀεὶ post articulum ponitur, sequente voce, ad quam articulus referendus est. V. Toup. ad Longin. p. 379. s. Timotheus in Macrobii Saturnal. I. c. 17. p. 192. ed. Lond. ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον λαμπραῖς ἀκτῖσιν ἥλιε βάλλων. qui locus satis congruit cum Sophocleo Oedip. Colon. v. 1585. quem nuper ad Bosii Ellips. p. 552. interpretari conatus sum. Schaef.

ὅσον ἀποζῆν] Id est: ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἄν που ἀρκέσειεν, *quantum ad modice vivendum satis esset. I. Hudson.* Vpt.

ἄδηλον ὂν] Pro ἀδήλου ὄντος: quod Atticis familiare est. *Idem.* Vpt.

ἀνίσταντο] Editiones Thucydidis ἀπανίσταντο. quae verior lectio sit, multum disputat Stephanus. Vpt.

ὀλισθαίνουσα τῆς ἀκοῆς] τῆς ἀκοῆς referri potest ad praecedens adverbium λεληθότως. aut legendum ἐνολισθαίνουσα ταῖς ἀκοαῖς, *illabens auribus.* Sylb.

Ὀλισθαίνουσα διὰ τῆς ἀκοῆς Reg. 1. et Colb. quo modo le-

„tus habitata, ſed migrationibus crebris prioribus tem„peſtatibus obnoxia fuiſſe videtur: cum facile quilibet „ſuum, pulſi ſemper a multitudine maiore, deſererent „agrum. Quippe cum nullas negotiationes, nullum „commercium inter ſe terra marive tutum haberent; „quisque, quantum ad rudem victum ſatis eſſet, poſ„ſiderent; nec pecuniarum copiis abundarent; nec ter„ram colerent; (incerti, quando quis alius, cum ma„xime muris etiam carerent, ſuperveniens eriperet) „neceſſariumque indies victum ubique ſe inventuros „ſperarent: haud gravatim cedebant.“

Hanc itidem orationem nullas habere, aut laeves verborum ſtructuras, aut accurate perpolitas, nec ſuaviter adeo temperatam eſſe, ut ſenſim auribus illabatur; ſed, literis ſecum offenſantibus, multa aſperitate laborare, multa acerbitate, nec minimum attingere aut panegyricae, aut ſcenicae venuſtatis; antiquam vero, * ſibique ſoli placentem, pulchritudinem ostentare, cum tam peritis, quam imperitis omnibus, perſpicuum ſit, non neceſſe

gendum eſſe monuit Vptonus. Fruſtra ideo Sylburgius, cui placet τῆς ἀκοῆς referre ad praecedens adverbium λελησθότως, aut legere ἐνολισθαίνουσα ταῖς ἀκοαῖς. Hvds. *Var. Lect.*

Lectio Codd. MSS. (διὰ τῆς ἀκοῆς) ulterius firmatur ex p. 305. v. 26. ubi habet Διαῤῥεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς. de quo nos monuit Cl. Vptonus. Idem *Annot.*

Facta eſt ellipſis praepoſitionis διὰ, per incuriam librarii: lege, διὰ τῆς ἀκοῆς. atque ita iam codicum auctoritate reſtitutam habes. Sic in libro de Vi Demoſthenis, διαῤῥεῖ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡδέως πως. Vpt.

Recepi cum Vptono praepoſitionem. Schaef.

ἐμφαίνει] ἐμφαίνειν edidit Steph. Hvds. *Var. Lect.*

* Al. ſeveram: Hvds.

τοὺς ἀπαιδεύτους] καὶ ante τοὺς ἀπαιδεύτους excidiſſe ſuſpicatur Vpt. Hvds. *Var. Lect.* Sic Vptonus in prima editione, non item in altera ac tertia. Et recte vir doctiſſimus ſuſpicionem illam repudiavit. Plena locutio foret: πρὸς τοὺς ἀπαιδεύτους ἅπαντας ὁμοίως, ὡς πρὸς εἰδότας. Diodorus Sicul. XVIII. c. 52.

καὶ αὐτοῦ τοῦτό γε τοῦ συγγραφέως ὁμολογήσαντος,
„ὅτι εἰς μὲν ἀκρόασιν ἧττον ἐπιτερπὴς ἡ γραφή ἐστι,
196 „κτῆμα δὲ εἰσαεὶ μᾶλλόν ἢ ἀγώνισμα εἰς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται.“ Τίνα δέ ἐστι τὰ θεωρήματα οἷς χρησάμενος ὁ ἀνὴρ οὕτως εὔπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν, δι᾽ ὀλίγων σημανῶ. Ῥᾷον γάρ ἐστι μικρὰ μεγάλων εἶναι δείγματα τοῖς μὴ χαλεπῶς ἐπὶ τὴν τοῦ ὁμοίου τε καὶ ἀκολούθου μεταβαίνουσι θεωρίαν.

Αὐτίκα ἐν ἀρχῇ τῷ Ἀθηναΐδι προσηγορικῷ τὸ Ξυνέγραψε ῥῆμα ἐφαρματτόμενον δίζησιν ἀξιολόγως

καθάπερ πρὸς τεῖχος ὀχυρὸν τὴν τῶν πεζῶν φάλαγγα κατέφυγον. Lucianus T. II. p. 312. ὅταν ἕκαστος — ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ. Stobaeus Serm. p. 852. 48. Wechel. Στάσιμοι εἰσὶν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ὡς ἐν λιμένι τῷ λογισμῷ ὁρμοῦσαι. Parum accurate Interpres: *Stabiles eruditorum sunt spes, ut quae in rationis portu conquiescant.* Cinnamus Histor. init. καθάπερ ἐν ἀθανάτοις στήλαις ταῖς βίβλοις ἐντυπωσάμενοι. In Platonis Euthyphr. c. 1. legam: ὥσπερ πρὸς μητέρα τὴν πόλιν. ut alterum illud πρὸς e duabus posterioribus syllabis vocis praegressae natum videatur. Alia largâ manu congessi in Iulianeis p. XX. Schaef.

ὅτι εἰς μὲν] Respicit ad ea Thucydidis verba, quae sub finem prooemii legúntur, pag. 8: καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν, ἀτερπέστερον φανεῖται· ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ, ἀρκούντως ἕξει. κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Sylb.

De hoc loco ita Plinius lib. 5. epist. 8. *Nam plurimum refert, ut Thucydides ait,* κτῆμα *sit an* ἀγώνισμα: *quorum alterum oratio, alterum historia est.* Κτῆμα res perpetuae possessionis est, ut memoria historiarum; ἀγώνισμα conflictus, ut in contentione oratorum. Quinctilianus huc videtur respexisse *Historia scribitur ad narrandum, non ad probandum; totumque opus non ad actum rei pugnamque praesentem, sed ad memoriam posteritatis et inge-*

habeo plura dicere: praesertim cum ipse historicus fateatur, suam scribendi rationem auribus captandis minus inservire: „cum possessionem potius perpetuam, quam ludicrum auribus in praesentia accommodatum opus, confecerit.“ Quibus autem praeceptis usus et institutis obsoletam adeo et horridam, adeoque austeram reddiderit compositionem, paucissimis ostendam. Nam facile est, parvis maiora indicare, iis scilicet, qui haud difficulter ad similium et sibimet consequentium speculationem descendunt.

Statim ab initio verbum Ξυνέγραψε, appellativo Ἀθηναῖος adnexum, sensili intervallo structuram dispa-

nil famam componitur. Cellarius. Vpt.

κτῆμά] Ex Thucyd. p. 13. iuxta Edit. Oxon. Hvds. *Var. Lect.*

Scholiastes Thucydidis: *κέρδος. κτῆμα, τὴν ἀλήθειαν· ἀγώνισμα, τὸν γλυκὺν λόγον. αἰνίττεται δὲ τὰ Μηδικὰ Ἡροδότου.* Hunc locum etiam in de Idiomate Thucydideo profert Dionysius, pag. 139. Rationes ibi affert, quare veteres Historici, ante Thucydidem omnes, (*ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ πάντες ἐποίησαν*) scriptis suis fabulosas narrationes immiscuerint. Praeclare autem Lucianus de Conscrib. Histor. Ὁ δ᾽ οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία. Κτήματα γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. Vpt.

ἀνὴρ] Rectius cum articulo, ὁ ἀνὴρ, ut v. 24. Sylb. Abesse ulterius nolui. Vpt. Addidi cum Vptono articulum. Schaef.

εὐπινῆ] De significatione vocum *πῖνος* et *εὐπινὴς* vide Salmasium ad Tertullianum de Pallio p. 276. et contra illum Petavium in Exercit. Miscell. c. 6. p. 372. ut et Kerkoëtium (i. e. Petavium) in Animadvers. ad Tertull. de Pallio p. 65. etc. Hvds. *Var. Lect.*

Ῥᾷον] Recte Interpres *facile.* Diodorus Sicul. Eclog. T. II. p. 536. 5. *καίτοι ῥᾷον ἦν ἐπιδιώξαντι τῷ στρατηγῷ καὶ τούτους ἀνελεῖν.* Phalaris ep. CI. *τὸ μὲν γὰρ ἄρξασθαι ῥᾷον τυραννίδος ὀρεγομένῳ· τὸ παύσασθαι δὲ οὐκ ἔτι.* Schaef.

τὴν ἁρμονίαν. Οὐ γὰρ προτάττεται τὸ σ τοῦ ξ κατὰ συνεκφορὰν τὴν ἐν μιᾷ συλλαβῇ γινομένην. Δεῖ δὲ, τοῦ σ σιωπῇ καταληφθέντος, τότε ἀκουστὸν γενέσθαι τὸ ξ. Τοῦτο δὲ τραχύτητα ἐργάζεται καὶ ἀντιτυπίαν τὸ πάθος. Ἔπειθ' αἱ μετὰ τοῦτο γινόμεναι συγκοπαὶ τῶν ἤχων, τοῦ τε ν καὶ τοῦ τ καὶ τοῦ π καὶ τοῦ κ, τετράκις ἑξῆς ἀλλήλαις παρακείμεναι, χαράττουσιν εὖ μάλα τὴν ἀκοὴν, καὶ διασαλεύουσιν ἀξιολόγως τὰς ἁρμονίας, ὅταν φῇ „Τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων." Τούτων γὰρ τῶν μορίων τῆς λέξεως οὐδὲν ὅ,τι οὐχὶ καταληφθῆναι δεῖ καὶ πιεσθῆναι πρότερον ὑπὸ τοῦ στόματος περὶ τὸ τελευταῖον γράμμα, ἵνα τὸ συναπτόμενον αὐτῷ τρανὴν καὶ καθαρὰν τὴν ἑαυτοῦ λάβῃ δύναμιν. Ἔτι πρὸς τούτοις ἡ τῶν φωνηέντων παράθεσις ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ κώλου τοῦδε γενομένη ἐν τῷ Καὶ Ἀθηναίων, διακέκρουκε τὸ συνεχὲς τῆς ἁρμονίας καὶ διέστακε, πάνυ αἰσθητὸν τὸν μεταξὺ λαβοῦσα χρόνον·

καὶ τοῦ τ] Ante haec verba inseras necesse est, καὶ τοῦ π; ut quatuor literarum fiant concursationes in hoc quod citat membro. Vpt.

ἑξῆς ἀλλήλαις] ἐξ ἀλλήλαις Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

χαράττουσιν] Negat id Hermannus de emend. rat. Gr. gramm. p. 12. s. Thucydidem sic pronuntiasse putans: τὸμ πόλεμον τῶν [quidni τῶμ?] Πελοποννησίωγ καὶ Ἀθηναίων. quod ignorasse Rhetorem. Id me subdubitare, dixi supra p. 316. ubi de simili loco Pindari. Conf. T. VI. p. 1090. de loco Demosthenis. Schaef.

τὴν ἀκοὴν] καὶ τὴν ἀκοὴν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

καταληφθῆναι] Paullo ante: τοῦ σ σιωπῇ καταληφθέντος. *plene distincteque pronuntiari, sic ut vox paullisper interquiescat.* Schaef.

τὴν τελευταίαν] Non alibi substantive me legisse memini. Vpt. Nec mihi lectum. Repetas ex praegressis συγκοπήν: quod sane paullo durius videtur. Schaef.

διέστακε] Vtrum διέστακε, an διέσπακε legendum, dubitant viri

ravit. Non enim potest σ praeponi literae ξ, ita ut eadem una efferantur syllaba. Etenim necesse est, ut silentio σ prius sit involutum, quam ξ exaudiatur. Hoc vero non solum asperitatem, sed etiam offensionem structurae adscivit. Quae his proxime sequuntur sonorum fractae concursiones, literae scilicet ν et τ et π et κ, quater sibi ipsis ordine obiectae, sonum auribus validissimum impingunt, atque ipsam compositionem satis inquietam reddunt, cum haec proferat: „Τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.“ Est enim nulla in his orationis partibus, quae tota comprehendi non debeat, et ab ore ad ultimam literam constringi, ut huic adnexa suam sibi puram integramque assumat potestatem. Positio praeterea atque ipsa vocalium structura, quae ad finem membri Καὶ Ἀθηναίων facta est, continuum compositionis tenorem interrupit atque disiunxit, sensile admodum temporis intervallum in medio complexa: permisceri

eruditi: atque ad suam sententiam stabiliendam afferunt v. 23. et v. 44. HVDS. *Var. Lect.*

Sylburgius *disparavit*, in Graeco Indice; sed passivae potius significationis est; et fortasse διέσπακε, quae vox (ut idem annotat) statim sequitur, legendum. Certe superius hac voce usus est: διέσπακε τῷ μεταξὺ χρόνῳ τὸν ἦχον. VPT.

Διέσπακε activa vi positum defendas usu non infrequenti citerioris Graecitatis. Polybius T. I. p. 602. Schw. μέγαν φόβον καὶ πολλὴν ἀπορίαν παρεστακὼς ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνθρώποις. Editor ad h. l. T. V. p. 672. f. „Praeterita compositorum verbi ἵστημι, quae passiva, seu neutrali significatione tantum non constantissime apud alios graecos scriptores usurpantur, active passim frequentat Polybius. Sic ἐφέστηκα, *deduxi, constitui*, X. 24. 2. XXXII. 9. 1. ἐφεστάκει, *praefecerat*, X. 20, 5. Cuius usus, rarioris quidem utique, exempla collegit ad hunc locum Reiskius, ex Aeschine Socratico in Axiocho c. 18. ex Philostr. p. 37, 14. et ex Diodoro Siculo T. II. p. 521, 14. ubi καθεστακέναι νεανίσκον ὑγι-

198 ἀκέραστοί τε γὰρ αἱ φωναὶ τοῦ τε ι καὶ τοῦ α, καὶ ἀποκόπτουσαι τὸν ἦχον· τὸ δὲ εὐεπὲς οἱ συνεχεῖς τε καὶ οἱ συλλεαινόμενοι ποιοῦσιν ἦχοι.

Αὖθις ἐν τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ προηγούμενον κῶλον τουτὶ, „Ἀρξάμενος εὐθὺς καθισαμένου,“ μετρίως ἁρμόσας ὁ ἀνὴρ, ὡς ἂν εὔφωνόν τε καὶ μάλιστα φαίνοιτο καὶ μαλακὸν, τὸ μετὰ τοῦτο πάλιν ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν· „Καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων.“ Τρία γὰρ ἀλλήλοις

αίνοντα, pro καταστῆσαι. Notaverat hunc uſum iam Budaeus in Comment. Ling. graec. et ex eo Sylburgius ad Clenardi Inſtitut. in Ling. graec. p. 505.“ Conf. eund. T. VI. p. 641. T. VIII. P. I. p. 51. Arrianus Diſſert. Epictet. p. 28. Schw. Εἶτα Τριπτολέμῳ μὲν ἱερὰ καὶ βωμοὺς πάντες ἄνθρωποι ἀνεστάκασιν, κ. τ. λ. Editor ad h. l. p. 64. „— in iſto uſu praeſertim eam formam amari, quae α ante κ habet, docebunt exempla et a nobis et a Reiskio ad Polybii locum modo citatum [III. 94, 7.] collecta: quod ipſum etiam poſt Guil. Budaeum Sylburgius monuerat ad Clenardi Inſtit. in Ling. Graec. p. 505. conf. infra ad III. 22, 14.“ Conf. Fiſcher. ad Weller. II. p. 368. 455. Itaque minus recte Dorvillius ad Chariton. p. 386. „an quis ἕστακα, ἑστηκὼς aliter uſus, quam paſſive?“ Sed in Herodoto I. c. 92. recentiores editores iure mutarunt quod priores dederant, ἀντιστασιώτας κατεστήκει. Velles tamen et Gronovii et Weſſelingii notam ad h. l. penſiculatius ſcriptam. Schaef.

ἀποκόπτουσαι τὸν ἦχον] Aldinus codex poſt ἀποκόπτουσαι τὸν ἦχον, habet haec: τὸ δὲ εὐεπὲς οἱ συνεχεῖς τε, καὶ οἱ συλλεαινόμενοι ποιοῦσιν ἦχοι. quae Stephano minus congruere viſa ſunt. Sylb. Eadem occurrunt in Cod. Colb. Huds. *Var. Lect.* Cur minus congruere ſibi viſa ſint, Robertus non dixit. Mihi quidem ſatis congrua videntur: cumque cauſa pateat, cur in aliis libris exciderint, non dubitavi in ordinem recipere. Συλλεαίνεσθαι Rhetor habet T. VI. p. 1090. Eadem ſignificatione paſſim dixit συξεῖσθαι. Paullo poſt p. 169. Reisk. τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἁρμονίαις. Schaef.

καὶ μάλιστα] καὶ ante μάλιστα vel tollenda, vel in ὅτι vertenda eſt, ut ſit *quam maxime*. Sylb. Eiiciendum duxi. Upt. Non καὶ ante μάλιστα, ſed poſterius ante μαλακὸν Uptonus eiecit.

enim nequeunt voces per ι et αι expreſſae, penitusque ſonum praeſcindunt: ſuavem autem pronuntiationem continuitas laevitasque ſonorum efficit.

In ſequenti rurſus periodo, cum membrum, quod praecedit, „Ἀρξάμενος εὐθὺς καθισαμένου,“ ſtructura mediocri adornarat, ut rotundum in primis et molle appareret; quod ſequitur, „Καὶ ἐλπίσας, μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων,“ denuo exacerbat ac divellit, ſtructurae compage ſubinde reſoluta. Tres enim vocales ſibi invicem haud

Dedit enim ſic: ὡς ἂν εὔφωνόν τέ καὶ μάλιστα φαίνοιτο μαλακόν. Vulgatam non ſolicitem: quanquam fateor parum hic elegans videri καὶ μάλιστα, cum et praecedat τε et ſequatur alterum καί. Pauſanias V. c. 14. πλεῖσται μὲν ὑπὸ Μαιάνδρου μυρῖκαι καὶ μάλιστα αὔξονται. Recte Facius: „Vterque Codex καὶ male omiſit.“ Strabo T. V. p. 653. Λέγει δὲ καὶ Πολύβιος περὶ τῶν ἐκεῖ μάλιστα δεῖν πιστεύειν ἐκείνῳ. Editor: „Ante μάλιστα Medic. 3. ponit καί.“ Id ſine dubitatione recipiendum erat. Sic etiam καὶ μάλα, καὶ μᾶλλον dicuntur. Alexis Athenaei T. II. p. 410.

νοεῖς τό,τε γένος καὶ τὸ πρᾶ-
γμα; N. καὶ μάλα.

coll. Porſoni Supplem. ad praefat. Hecubae Euripid. p. XVI. De hoc καὶ μάλα, vulgari formula ideoque trita Comicis uſu creberrimo, v. Brunck. Supplem. Emendat. in Ariſtophan. Ran. v. 611. 745. 751. Xenophon Hiſt. Gr. II, 4. 2. καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. Schneiderus, uncinis illa καὶ includens: „Copulam καὶ deleri malebat Morus.“ Tu audi Wolfium, qui in Addend. et Corrig. p. 119. ſic: „Καὶ μάλα rectiſſime habet. Καὶ iam non eſt copula, ſed intendit, ut καὶ πάνυ et ſimil. Cf. III, 1, 22. IV, 5, 7. et 7, 2.“ Oraculum ap. Herodotum I. c. 65.

Ἀλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον θεὸν ἔλ-
πομαι, ὦ Λυκόοργε.

Polyaenus III. c. 12. οἱ πρεσβύτεροι καὶ μᾶλλον ἐβόων. Schaef.

διαχαλάσμασι] Duos Epicratis verſus de Laide, ab Athenaeo conſervatos, libet adſcribere; in quibus eadem paene verba occurrunt:

Ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν
ἤδη τρέχει,
Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ
σώματος.

Haec de ſtructura corporis eleganti, annis iam luxata. Vpt.

τῶν προγεγενημένων] Articulum negligentia typothetae in tertia Vptoniana omiſit. Schaef.

Τρία γὰρ] Scilicet in his vocibus: καὶ ἐλπίσας; τε ἔσεσθαι; καὶ ἀξιολογώτατον. Vpt.

ἑξῆς οὐ διὰ μακροῦ παράκειται τὰ φωνήεντα, συγκρούσεις ἐργαζόμενα καὶ ἀνακοπὰς, καὶ οὐκ ἐῶντα τὴν ἀκρόασιν ἑνὸς κώλου συνεχοῦς φαντασίαν λαμβάνειν. Ἥ τε περίοδος αὐτῷ λήγουσα εἰς τὸ, Τῶν προγεγενημένων, οὐκ ἔχει τὴν βάσιν εὔγραμμον καὶ περιφερῆ, ἀλλ' ἀκόρυφός τις φαίνεται καὶ ἀκατάστροφος, ὥσπερ μέρος οὖσα τῆς δευτέρας, ἀλλ' οὐχὶ τῆς πρώτης τέλος.

Τὸ δ' αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ τρίτη περίοδος, (καὶ γὰρ ἐκείνης ἀπερίγραφός ἐστι καὶ ἀνέδραστος ἡ βάσις) τελευταῖον ἔχουσα μόριον, „Τὸ δὲ καὶ διανοούμενον·“ πολλὰς ἅμα περιέχουσα καὶ αὐτὴ φωνηέντων τε πρὸς φωνήεντα ἀντιτυπίας καὶ ἡμιφώνων πρὸς ἡμίφωνα· ἅπερ ἐργάζεται τὰ μὴ συνῳδὰ τῇ φύσει καὶ τραχύτητας. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, δώδεκά που περιόδων οὐσῶν, ἃς παρεθέμην, εἴ τις αὐτὰς συμμέτρως μερίζοι πρὸς τὸ πνεῦμα, κώλων δὲ τῶν ἐμπεριλαμβανο-
200 μένων ἐν αὐταῖς οὐκ ἐλαττόνων ἢ τριάκοντα, τὰ μὲν εὐεπῶς συγκείμενα καὶ συνεξεσμένα ταῖς ἁρμονίαις οὐκ ἂν εὕροι τις ἓξ ἢ ἑπτὰ τὰ πάντα κῶλα, φωνήεν-

ἑξῆς οὐ διὰ μακροῦ] ἐξ ἴσου διὰ μακροῦ Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

αὐτῷ λήγουσα] Dubito an Graece dixeris, ἡ περίοδος τῷ κώλῳ λήγουσα, σὺν subintellecta: quare pro αὐτῷ legendum αὐτὴ arbitror. Vpt.

Αὐτῷ, pleonastice hic positum, refero ad ὁ ἀνήρ. V. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 377. Schaef.

βάσιν] Deest Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

βάσιν εὔγραμμον] Interpres: *polito — fundamento*. Imo est *clausula decenter circumscripta*. Mox opponitur ἀπερίγραφος. Schaef.

φαίνεται] scil. ἡ βάσις. Schaef.

Τὸ δ' αὐτὸ — μόριον] Aliter interpunxi. Vulgo sic: Τὸ δ' αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ τρίτη περίοδος. καὶ γὰρ ἐκείνης ἀπερίγραφός ἐστι καὶ ἀνέδραστος ἡ βάσις, τελευταῖον ἔχουσα μόριον, κ. τ. λ. Sed participia illa, ἔχουσα, περιέχουσα, referenda non ad ἡ βάσις, sed ad ἡ τρίτη περίοδος. Schaef.

ita longo intervallo adnectuntur, quae moram collisae faciunt atque impedimenta; nec sinunt auditum, ut unius continenter membri conceptum percipiat. Ipsa etiam periodus, cum in Τῶν προγεγενημένων desinat, polito rotundoque fundamento non insistit, tam fastigio, quam fine, expers visa; ita ut sequentis pars sit potius, non prioris clausula.

Hoc idem passa est et tertia periodus: nam ei quoque gradus est nullis limitibus circumscriptus, nec habili satis fundamento nixus, cum in fine hanc partem habeat: „Τὸ δὲ καὶ διανοούμενον:“ qua crebro vocales offensae vocalibus et semivocales semivocalibus colliduntur; unde prodeunt naturaliter dissona atque aspera. Sed verbo ut rem expediam: cum sint duodecim periodi, quas coram proposui, si quis commode suo eas spiritu metiatur, membra autem, quae iis includuntur, ad triginta, aut eo plus; ex his omnibus, scite quae sint composita et structura eleganti perpolita, sex forte, aut septem, invenerit membra, haud amplius; at vocalium collisiones

καὶ γὰρ] Malim καὶ γὰρ καί. V. Boissonad. ad Philostrati Her. p. 312. 450. Schaef.

πρὸς ἡμίφωνα] πρὸς ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.* Verum videtur: καὶ ἡμιφώνων πρὸς ἄφωνα. Schaef.

τὰ πάντα] *in universum.* Passim articulus deest. Herodotus I. c. 163. ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Solicitans hoc Hermannus ad Vigerum p. 722. „Equidem“ inquit „non dubito, quin in Herodoti loco scribendum sit τὰ πάντα.“ Sine articulo etiam Rhianus ap. Pausan. IV. c. 17. extr.

Οὔρεος ἀργεννοῖο περὶ πτύχας ἐστρατόωντο
χείματά τε ποίας τε δύω καὶ εἴκοσι πάσας.

ubi novatricem manum terruit ipsum metrum. Rursus articulum legas additum in iis locutionibus, ubi non requiritur. Herodotus III. c. 74. ὑπισχνεύμενοι τὰ πάντα οἱ μυρία δώσειν. Schaef.

των δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγου δεῖν τριάκοντα, ἡμιφώνων τε καὶ ἀφώνων ἀντιτύπων καὶ πικρῶν καὶ δυσεκφόρων παραβολάς, ἐξ ὧν αἵ τε ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσματα τῇ λέξει γέγονε, τοσαύτας τὸ πλῆθος, ὥστε ὀλίγου δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναί τι τῶν τοιούτων. Πολλὴ δὲ ἡ τῶν κώλων ἀσυμμετρία πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ τῶν περιόδων ἀνωμαλία, καὶ ἡ τῶν σχηματισμῶν καινότης, καὶ τὸ τῆς ἀκολουθίας ὑπεροπτικὸν, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀκομψεύτου τε καὶ αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας. Ἅπαντα γὰρ ἐπεξιέναι πάλιν ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων, καὶ καταδαπανᾶν εἰς ταῦτα τὸν χρόνον, οὐκ ἀναγκαῖον ἡγοῦμαι.

ΤΜΗΜΑ κγ'.

Γλαφυρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς συνθέσεως χαρακτήρ.

Ἡ δὲ γλαφυρὰ καὶ ἀνθηρὰ σύνθεσις, ἣν δευτέραν ἐθέμην τῇ τάξει, χαρακτῆρα τοιόνδε ἔχει. Οὐ

ἀντιτύπων] καὶ ἀντιτύπων Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

παραβολὰς] Videtur aliquid hoc loco desiderari, quo numerus significetur: nisi malueris, (quod mihi adeo certissimum videtur) ut mox pro τοσαῦτα, mutato genere, restituatur τοσαύτας, facta unius literulae additione; quod cum praecedenti construatur παραβολάς. Ideo non dubitavi, interpunctionis nota post παραβολὰς immutata, comma τῷ γέγονε apponere. Error ex eo emanavit, quod ἐγκαθίσματα (συγκαθίσματα Colb.) praeeunti putarunt hanc vocem coniungi debere. Vpt. Eodem modo legisse videtur Bircovius, ut ex interpretatione licet coniicere. Hvds. *Var. Lect.*

Interpunxi cum Vptono. Praeterea dedi, quod et illi placuerat, τοσαύτας. Vulgo sic interpungitur et legitur: — παραβολάς· ἐξ ὧν — γέγονε τοσαῦτα τὸ πλῆθος, ὥστε κ. τ. λ. Schaef.

ἐγκαθίσματα] συγκαθίσματα Colb. Sed vocem ἐγκαθίσματα supra habuimus p. 38. v. 10. Hvds. *Var. Lect.*

Πολλὴ δὲ] Causa plane apparet, cur a Thucydide scribat Cicero in Oratore *nihil transferri posse ad forensem usum et*

in his duodecim periodis fere triginta, semivocalium porro mutarumque, quae durae et peracerbae ac prolatu difficillimae sunt, concursus (ex quibus crebrae offensiones orationi enascuntur et frequentes interruptiones) tanta multitudine, ut parum absit, quin aliquid eiusmodi in se quaeque habeat particula. Sunt etiam sibi ipsis membra admodum disparia et inconcinna; magna periodorum inaequalitas, multa in sententiis conformandis novitas, multus ordinis neglectus; et quaecunque id genus alia et inornatae horridaeque compositionis signa putavi esse statuenda. Nam rursus omnia, adductis exemplis, percensere, iisque tempus nostrum insumere, id minime necessarium duco.

SECTIO XXIII.

Quae forma seu character sit politae floridaeque compositionis.

Polita vero ac florida compositio, quam loco secundo posui, huiusmodi charactere insignitur. Non

publicum. Est enim, ut idem paulo post, *rerum explicator prudens, severus, gravis, non ut in iudiciis versaret causas, sed ut in historiis bella narraret. Itaque nunquam est numeratus orator.* Eos ibidem etiam irridet, qui germanos se putant esse Thucydides, *quum mutila quaedam et hiantia locuti sunt.* VPT.

ἀκομψεύτου] In exemplari cum e scriptum ἀκομψεύτου: minus recte. SYLB. Ita et ἀπελογισάμην in Colbertino. VPT.

Κομψεύτου per negligentiam typothetae in Hudsonianam irrepsit, unde turpe vitium transiit in Reiskianam. SCHAEF.

αὐτηρᾶς] Coronidis loco vetus Epigramma de Thucydide adiiciam; quo egregie admodum compositionis austerae virtutem, et dicendi illud praefractum genus, quo imprimis Thucydides delectatur, expressum habes.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, ῥίψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' οὐ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

VPT.

ζητεῖ καθ' ἕκαϛον ὄνομα ἐκ περιφανείας ὁρᾶσθαι,
202 οὐδὲ ἐν ἕδρᾳ πάντα βεβηκέναι πλατείᾳ τε καὶ ἀσφαλεῖ, οὐδὲ μακροὺς τοὺς μεταξὺ αὐτῶν εἶναι χρόνους, οὐδ' ὅλως τὸ βραδὺ καὶ ϛαθερὸν τοῦτο φίλον αὐτῇ· ἀλλὰ καὶ κινεῖσθαι βούλεται τὴν ὀνομασίαν καὶ φέρεσθαι, καὶ θάτερα κατὰ τῶν ἑτέρων ὀνομάτων ὀχεῖσθαι, τὴν ἀλληλουχίαν λαμβάνοντα βάσιν, ὥσπερ τὰ ῥέοντα νάματα καὶ μηδέποτε ἀτρεμοῦντα· συνειλῆφθαί τε ἀλλήλοις ἀξιοῖ καὶ συνυφάνθαι τὰ μόρια τῆς λέξεως ὄψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν αἱ τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαι, χρόνον αἰσθητὸν οὐδένα τὸν μεταξὺ τῶν ὀνομάτων λαμβάνουσαι· ἔοικέ τε κατὰ τοῦτο τὸ μέρος εὐητρίοις ὑφαῖς, ἢ γραφαῖς

ϛαθηρὸν] Reg. 1. et Colb. ϛαθερὸν, quae vox est usitatior; et admittendam censui. Vpt.

Dedi cum Vptono ϛαθερόν. Sic enim Noster solet. Antiquit. Rom. T. I. p. 179. ϛαθερὸς ὁ βυθός. Rhetor. T. VI. p. 969. ἐξ ἀέρος εὐδίου καὶ ϛαθεροῦ. Alteram formam habet Simplicius Commentar. in Epictet. p. 325. Schw. τὰ γὰρ δὴ ἀραιότερα [f. τὰ γὰρ ἑδραιότερα] καὶ ϛαθηρότερα τῶν ἠθῶν πρὸς τὰ εὐκίνητα καὶ παράθεσμα οὐ συναρμόττει. Editor p. 387. „In ϛαθηρότερα nihil hîc, quod sciam, variant libri. Infra vero p. 280. a. ϛαθερὸν per ε breve scriptum habes. Vtrumque recte.“ Alciphron III. ep. 12. in. Μεσημβρίας οὔσης ϛαθηρᾶς. Wagnerus: „Cod. Vind. B. ϛαθερᾶς, quod usitatius in libris est.“ Pro ϛαθερὸς alicubi et ϛαθηρὸς apud Philonem legi, monet Hoeschelius ad Phrynich. p. 92. a. Pauw. Schaef.

καὶ ὀχεῖσθαι] Illud καὶ non agnoscunt Codd. MSS. atque otiosum esse monuit Vpt. qui legit: καὶ φέρεσθαι, καὶ θάτερα κατὰ τῶν ἑτέρων ὀνομάτων ὀχεῖσθαι. Forsan aliquis κατοχεῖσθαι scribendum suspicaretur. Huds. *Var. Lect.*

Haec copulativa particula otiosa est: quam si sustuleris, facilior erit et sensus et structura. Atque adeo sustuli hac editione, cum MSS. codices non agnoscant: quanquam κατοχεῖσθαι coniicit Hudsonus; ἐποχεῖσθαι malim. Vpt.

Secutus sum Vptonianas alteram tertiamque. Vulgo sic: ἀλλὰ καὶ κινεῖσθαι βούλεται τὴν ὀνομασίαν, καὶ φέρεσθαι καὶ θάτερα κατὰ τῶν ἑτέρων ὀνομάτων, καὶ ὀχεῖσθαι. Schaef.

τὴν ἀλληλουχίαν] Forsan re-

poſtulat, ut ſingulis in verbis ex omni parte eluceat, neque ut cuncta lato ſtabilique incedant fundamento, aut ut longa inter voces temporum ſint intervalla, orationis tarditati ac morae in primis inimica; ſed locutionem moveri ferrique volubiliter, et verba verbis ſupervenire deſiderat, mutuae connexioni veluti fundamento inſiſtentia, inſtar fluminum ſemper manantium, nec unquam quieſcentium: praeterea implicatae ſibi ipſis contextaeque ut ſint orationis partes, expoſcit, quae venuſtatis ſpeciem et pulchritudinem quam maximam concilient. Hoc autem ſtructurae rationi accuratiſſimae debetur, quae nullum temporis intervallum ſenſile inter verba admittit: qua parte texturae eam eleganti iure comparaveris, aut tabellis pictis, quae umbris obſcurioribus interſuſos ha-

ctius τὴν ἀλληλουχίας λαμβάνοντα βάσιν. aut ſenſus eſt, baſews loco nixi τῇ ἀλληλουχίᾳ. Sylb.

F. τὴν ἐν ἀλληλουχίᾳ λαμβάνοντα βάσιν. Schaef.

τὰ μόρια τῆς λέξεως] Mutilum ſane imperfectumque hunc locum reliquerunt omnes ante nos typis impreſſi codices, quem nulla aut ſenſus aut ſtructurae ratione habita ſic exhibent: καὶ συνυφάνθαι τὰ μόρια τῆς λέξεως ὄψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν. Lacunam ſupplevimus e libro περὶ Δημοσθένους δεινότητος, ita ut omnia iam recte ſe habeant, et ad priſtinam integritatem reſtituantur. En locum tibi, unde haec deſumpta habes: Τὸ γὰρ ὅλον ἐςὶν αὐτῆς βούλημα, καὶ ἡ πολλὴ πραγματεία, περὶ τὸ συσπασθῆναί τε καὶ συνυφάνθαι πάντα τὰ μόρια τῆς περιόδου, μιᾶς λέξεως ἀποτελοῦντα φαντασίαν. Ita mutuam ſibi invicem haec loca praeſtant lucem. His adiice, quae paulo ante occurrunt· καὶ τρόπον τινὰ μία ἐξ ἁπασῶν γίνεται διὰ τὴν τῶν ἁρμονιῶν ἀκρίβειαν. Vpt. Dedit igitur Vptonus καὶ συνυφάνθαι πάντα τὰ μόρια τῆς περιόδου, μιᾶς λέξεως ὄψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν. Profecto hoc ſignificare voluit Rhetor: verba ipſa, prout vir egregius conſtituit, non praeſtem. Scribas enim ſimplicius ſic: καὶ συνυφάνθαι τὰ μόρια τῆς λέξεως, ἑνὸς ὄψιν ἀποτελοῦντα εἰς δύναμιν. ἑνὸς, ſcil. μορίου. Vides, quid hanc vocem eliſerit. Conf. ſupra p. 334. Schaef.

εὐητρίοις ὑφαῖς] V. Sallier. ad Herodian. p. 463. et Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. p. 677. a. Schaef.

ὑφαῖς] ὑφαῖσιν Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

συνεφθαρμένα τὰ φωτεινὰ τοῖς σκιεροῖς ἐχούσαις· εὔφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα ὀνόματα καὶ λεῖα, καὶ μαλακὰ, καὶ παρθενωπά· τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀντιτύποις ἀπέχθεταί που· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει.

Οὐ μόνον δὲ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασιν ἐπιτηδείως συνηρμόσθαι βούλεται καὶ συνεξέσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κῶλα τοῖς κώλοις συνυφάνθαι, καὶ πάντα εἰς περίοδον τελευτᾷν, κώλου τε μῆκος, ὃ μὴ βραχύτερον ἔσαι μηδὲ μεῖζον τοῦ μετρίου, καὶ περιόδου χρόνον, οὗ πνεῦμα τέλειον ἀνδρὸς κρατήσει· ἀπερίοδον
204 δὲ λέξιν, ἢ περίοδον ἀκώλισον, ἢ κῶλον ἀσύμμετρον, οὐκ ἂν ὑπομείνειεν ἐργάσασθαι. Χρῆται δὲ καὶ ῥυθμῶν οὐ τοῖς μηκίσοις, ἀλλὰ τοῖς μέσοις τε καὶ βραχυτέροις· καὶ τῶν περιόδων τὰς τελευτὰς εὐρύθμους εἶναι βούλεται καὶ βεβηκυίας, ὡς ἀπὸ ςάθμης, τἀναντία ποιοῦσα ἐν ταῖς τούτων ἁρμογαῖς, ἢ ταῖς

συνεφθαρμένα] De Iride eleganter Ovidius, et apposite:

In quo diversi niteant cum mille colores,
Transitus ipse tamen spectantia lumina fallit.
Vsque adeo quod tangit idem est; tamen ultima distant.

Curandum est, (ut ait Petronius) *ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* Vpt.

σκιεροῖς] σκιαροῖς Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Haec forma vulgo Dorica dicitur. V. Maittair. de Dialect. p. 203. ed. Lips. Pindarico fragmento ex Threnis p. 51. ed. Heyn. nuper eam vindicavit Wyttenbachius ad Plutarch. Mor. T. I. p. 472. Ex Gregorii Naz. carminibus excitat Hoeschelius ad Phrynich. p. 74. a. ed. Pauw. Schaef.

πάντα ὀνόματα] πάντα τὰ ὀνόματα malit Valckenarius Diatr. Euripid. p. 96. Vtrumque recte dicitur. Schaef.

παρακεκινδυνευμένον — ἔχει] Aut deest aliquid post παρακεκινδυνευμένον, e. c. φεύγει, vel ἐκτρέπεται, aut καὶ posterius est delendum. Reisk. Neutrum placet. Καὶ hic non copulat,

bent colores lucidos. Eadem requirit insuper, ut verba sonora sint, et laevia, ac mollia, et virgineo quasi venustoque vultu: ab asperis autem graviterque concursantibus syllabis omnino abhorret; quaecunque etiam audacius, et satis cum periculo usurpantur, ea religiose cavet.

Non solum vero nomina nominibus apte committi atque cura poliri expetit, sed membra etiam membris contexta implicari, atque omnia periodo concludi; eam sibi membri longitudinem requirit, quae mensura modoque nec brevior nec maior haberi possit, id periodi tempus, quod spiritus viri integer exsuperaverit: at vero orationem periodo non absolutam, aut periodum sine membris, aut membrum sine iusta proportione, effecisse ne quidem sustinet. Pedibus etiam utitur non longissimis quidem, sed mediis ac brevioribus: periodorum fines vult esse numerosos, graduque ad amussim exaequato incedentes; quarum iuncturis committendis, atque iis verborum, plane diver-

sed intendit, *vel, adeo*. Plus est enim δι' εὐλαβείας ἔχει, quam ἀπέχθεταί που. Schaef.

εἰς περίοδον τελευτᾷν] εἰς περίοδον τελευτᾷν ὁρίζουσαν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Lego: εἰς περίοδον τελευτᾷν, ὁρίζουτα κώλου τε μῆκος, κ. τ. λ. Sensum Interpres bene reddidit. Schaef.

πνεῦμα τέλειον ἀνδρὸς] f. πνεῦμα τελείου ἀνδρός. non enim *spiritus* est *perfectus*, sed *homo*, cuius spiritus est. Reisk.

Vulgatam scripturam cave mutes. πνεῦμα τέλειον est *spiritus pulmones explens*: sed inter τελείους ἄνδρας scurra dicat esse etiam ἀσθματικούς. Schaef.

ὑπομένειεν] Rectius ὑπομείνειεν: vel ὑπομένοι. Sylb. Ita reponi curavimus, cum illud ὑπομένειεν extra regulam formetur. Ita Lucianus in Timone, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν. Vpt. Dedi cum Vptono ὑπομείνειεν. Schaef.

Χρῆται] Χρήσεται Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

μέσοις τε καὶ] μέσοις δὲ καὶ Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

καὶ βεβηκυίας] καὶ deest Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

τῶν ὀνομάτων· ἐκείνας μὲν γὰρ συναλείφει, ταύτας δὲ διΐστησι, καὶ ὥσπερ ἐκ περιόπτου βούλεται φανερὰς εἶναι. Σχήμασί τε οὐ τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις, οὐδ᾽ ὅσοις ἡ σεμνότης τις, ἢ βάρος, ἢ πίνος πρόσεστιν, ἀλλὰ τοῖς τρυφεροῖς καὶ μαλακοῖς ὡς τὰ πολλὰ χρῆσθαι φιλεῖ· ἐν οἷς πολὺ τὸ ἀπατηλόν ἐστι καὶ θεατρικόν. Ἵνα δὲ κοινότερον εἴπω, τοὐναντίον ἔχει σχῆμα τῇ προτέρᾳ κατὰ μέγιστα· ὑπὲρ ὧν οὐδὲν δέομαι πάλιν λέγειν.

Ἀκόλουθον δ᾽ ἂν εἴη καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ πρωτεύσαντας καταριθμήσασθαι. Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον· μελοποιῶν δὲ Σαπφὼ, καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην· τραγῳδοποιῶν δὲ μόνον Εὐριπίδην· συγγραφέων δὲ ἀκριβῶς μὲν οὐδένα,

ταύτας δὲ διΐστησι] Vptonus: ταύτας δὲ καὶ διΐστησι. quo auctore, ignoro. Schaef.

ἐκ περιόπτου] Simillimum ἐξ ἀπόπτου, de quo v. Bosii Ellipſ. p. 483. Schaef.

τοῖς ἀρχαιοπρεπεστάτοις] Bene Interpres: *quae antiquitatem oleant*, παρὰ τὸ πρέπειν, *referre, eſſe ſimile*. Antiquit. Rom. T. I. p. 38. τάφοι τινὲς ἀρχαιοπρεπεῖς, Schaef.

μαλακοῖς] κολακικοῖς Reg. 1. Huds. *Var. Lect.*

ἀπατηλόν] Non *fallax* et *doloſum*, ſed *ſuave* et *oblectans*. „Ex communi Graecitate ἀπάτη etiam dicitur pro τέρψει, ἡδονῇ; unde in Polyb. l. II. Hiſt. c. LVIII. opponitur τῇ ὠφελείᾳ, notante item Erneſt. in Lex. Polyb. et apud Ioſeph. l. I. A. I. VIII. 2. cum τέρψει coniungitur: itemque in Cydon. de cont. mort. c. VII. αἱ ἡδοναὶ, καὶ ἡ ἐκεῖθεν ἀπάτη· et Ephr. Syr. T. II. Opp. p. 143. τῷ γέλωτι καὶ τῇ ἀπάτῃ ἐξεδώκατε ἑαυτούς. Vid. Pierſon. ad Moerid. p. 65. et Loesner. ad Matth. XIII. 22." P. Abreſch. in Epiſt. ad Hebr. p. 225. Schaef.

κατὰ μέγιστα] Interpres: *quam maxime*. Id foret ἐς τὰ μέγιστα. Legam igitur articulo interſerto: κατὰ τὰ μέγιστα, vertamque: *in rebus maximi momenti*. Iam apparet, quo referendum ſit quod continuo ſequitur ὧν. Articulum addendum cenſuit etiam Reiskius. Schaef.

ſum facit. Haec etenim miſtura literisque coëuntibus implicat; periodos autem ſeparat, easque veluti ex edito loco conſpicuas eſſe deſiderat. Figuris quoque, non quae antiquitatem oleant, nec quibus aut gravitas aliqua, aut pondus adſit, aut ſordium ſqualor: ſed delicatis, ſed mollibus ut plurimum uti amat; quibus multum lenocinii, multum theatralis inſit pompae. Sed ut dicam generalius, formam habet priori quam maxime contrariam: de quibus me denuo loqui, haud neceſſe arbitror.

Sequitur, eos iam ut enumerem, qui in hoc dicendi genere excelluerunt. Inter epicos ſcriptores mihi quidem videtur Heſiodus in hoc charactere plurimum elaboraſſe; inter lyricos Sappho, et poſt eam Anacreon et Simonides: inter tragicos ſolus Euripides: hiſtoricorum accurate quidem nemo, ſed

τουτονὶ — Ἡσίοδον] *τουτονὶ δοκεῖ τὸν χαρακτῆρα ἐπεργάσασθαι* Ἡσίοδος Reg. 1. et Colb. et mox Ἀνακρέων καὶ Σιμωνίδης, dein *μόνος* Εὐριπίδης, poſtea *οὐδείς*, atque Ἔφορός τε καὶ Θεόπομπος, ῥητόρων τε Ἰσοκράτης. Quae ferri poſſunt, ſi ſub initium periodi legamus *ὡς ἐγὼ μάλιστα νομίζω*. Hvds. *Var. Lect.* Imo eſt *διττογραφία*, aliis ſcribentibus ut editiones habent, aliis habentibus haec: Ἐποποιῶν *μὲν οὖν μάλιστα τουτονὶ δοκεῖ τὸν χαρακτῆρα* quaeque ſequuntur in Codicibus illis Gallicis. Schaef.

ἐπεξεργάσασθαι] Item profectum, opinor, e *διττογραφίᾳ*, cum alii ſcriberent *ἐξεργάσασθαι*, alii, quod legas in Codicibus Gallicis, *ἐπεργάσασθαι*. *ἐξεργάσασθαι* genuinum puto. Obiter Lexicis noſtris adde *ἐπεξεργασία*. Reperitur haec vox in Scholiis ad Ariſtophan. Nub. v. 130. item in Argumento Medeae Euripid. ed. Brunck. Schaef.

Ἡσίοδον] In Cenſura veterum ſcriptorum haec de Heſiodo: Ἡσίοδος *μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς*. Cui Fabii verba adſcribam: *Raro aſſurgit Heſiodus, magnaque pars eius in nominibus eſt occupata; tamen utiles circa praecepta ſententiae, lenitasque verborum et expoſitionis probabilis: daturque ei palma in illo mediocri genere dicendi.* Haec poſtrema a Dionyſio videtur accepiſſe. Vpt.

206 μᾶλλον δὲ τῶν πολλῶν Ἔφορόν τε καὶ Θεόπομπον· ῥητόρων τε Ἰσοκράτην. Θήσω δὲ καὶ ταύτης παραδείγματα τῆς ἁρμονίας, ποιητῶν μὲν προχειρισάμενος Σαπφώ, ῥητόρων δὲ Ἰσοκράτην. Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιοῦ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,

Ἔφορον] Demophili filius, Cumis Aeolicis natus, Isocrate magistro, quemadmodum et Theopompus, usus est: a quo impulsi utrique, se ad historiam contulerunt. Lenissimo ingenio fuit Ephorus, cui adhibere calcaria, ut refert Cicero, coactus est Isocrates. De rerum dispositione et stylo huius scriptoris haec Diodorus: Ἔφορος τὰς κοινὰς πράξεις ἀναγράφων, οὐ μόνον κατὰ τὴν λέξιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν, ἐπιτέτευχε. At severiori censura Suidas: Ἔφορος ἦν τὸ ἦθος ἁπλοῦς, τὴν δὲ ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὕπτιος, καὶ νωθρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. VPT.

Θεόπομπον] Quem sub finem Epistolae ad Pompeium ἐπιφανέστατον πάντων Ἰσοκράτους μαθητῶν vocat; et Strabo inter illustres Chios, unde ortum habuit, recenset. Multa scripsit, sed historiarum opus longe nobilissimum; quod ea fide contexuit, ut ab Athenaeo ἀνὴρ φιλαλήθης appelletur, multum pecuniarum ad indagandam veritatem dictus insumpsisse. Quod ad dictionem attinet, ibidem Dionysius: καθαρὰ ἡ λέξις, καὶ κοινὴ καὶ σαφὴς, ὑψηλή τε καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα πολὺ, συγκειμένη τε κατὰ τὴν μέσην ἁρμονίαν, ἡδέως καὶ μαλακῶς ῥέουσα. Ita sibi ipsi videtur contradicere: dum hoc loco positum, ibi mediocre dicendi genus usurpasse Theopompum scribit. VPT.

ῥητόρων τε Ἰσοκράτην] Possis etiam mutata coniunctione legere, ῥητόρων δὲ Ἰσοκράτην, ut v. seq. SYLB. Non opus. SCHAEF.

ταῦτα] Pro ταῦτα non inepte reposueris ταύτης: ut feratur ad remotius substantivum τῆς ἁρμονίας. SYLB. Ita rescripsi. VPT. Secutus sum Vptonum. SCHAEF.

Ποικιλόφρον] Sapphonis locus in vulgatis editionib. admodum corruptus est, et metrum multis in locis luxatum. nihil tamen praeter evidentiora menda in vulgata scriptura mutare volui. satius ac tutius fore iudicavi, si veriorem lectionem hic exponerem. Ea igitur ex Fulvii Vrs. editione haec est:

1. Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄταισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα
πότνια θυμόν.
2. Ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ'· αἴ ποτε κατ' ἔρωτα

prae aliis Ephorus atque Theopompus; atque inter rhetoras Isocrates. Huius etiam structurae *pauca* proferam exempla, e poëtis Sapphone delecta, e rhetoribus Isocrate. Incipiam a melica poëtria.

Diva versutae Cytherea mentis,

Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοις, ἄς πολλάκ'
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
χρύσεον, ἦλθες,
3. Ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἆγον
Ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠράν', αἰθέρος διὰ μέσσω
4. Αἶψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε' ὄττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, χ' ὄττι
δεῦρο καλοῖμι·
5. Χ' ὄττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθὼ
Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα· τίς σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικεῖ;
6. Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἱ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἱ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει·
χ' ὄττι κελεύῃς.
7. Ἐλθέ μοι καὶ νῦν· χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν. ὄσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

Consentit autem haec Vrsini editio cum editione Henrici Stephani; pauculis exceptis, quae mox indicabuntur. Initio huius odes pro ποικιλόθρον' in quibusdam libris veterib. scriptum est ποικιλόφρον, ut idem Vrsinus annotavit. Secundae strophes versu primo Stephanus scribit τῇδ'. In Parisiensi Hephaestionis editione, pag. 45, legitur ἀλλά τοι δ'. Sed τυίδ' scribendum esse, non τῇδ', admonitum se Vrsinus annotat a libro antiquo Farnesiano; eandemque scripturam confirmari a Prisciano lib. 1: qui postquam tradidit, litteram V quandoque tam vocalis quam consonantis vim amittere, ut cum inter Q et aliam vocalem ponitur, item inter G et aliquam vocalem, nec non inter S et A vel E; subiungit: *Quod apud Aeoles quoque vi saepe patitur, et amittit vim litterae in metro; ut Sappho*, ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ'· αἴ ποτε κατ' ἔρωτα. Sed cum Herodianus in quarta classe verborum in μι scribat, τὴν υι δίφθογγον

οὐχ εὑρίσκεσθαι συμφώνου ἐπιφερομένου, non absurde suspicetur aliquis Priscianum aut τυίδ' scripsisse, aut τύδ'. cuius utriusque apud Hesychium quoque sunt vestigia. nam τυὶ a Cretensib. usurpatum ait pro ὧδε: et τύδαι (sic enim habent editiones, non τύδε) ab Aeolensibus pro ἐνταῦθα.

Leguntur autem apud Hephaestionem tres duntaxat huius odae versus; primus scilicet primae strophes, primus secundae strophes, et postremus primae strophes. Tertiae strophes expositio est apud Athenaeum libro 8. in sermone de passeribus. καὶ οἱ στρουθοὶ δὲ (ingerit) εἰσὶν ὀχευτικοί· διὸ καὶ Τερψικλῆς ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν, ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. μήποτε οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησὶν ὀχεῖσθαι. καὶ γὰρ ὀχευτικὸν τὸ ζῶον καὶ πολύγονον. Eodem spectat versus ille in Priapum: *Vernis passerib. salaciores.* Haec Vrsinus. Ad quartae strophes versum secundum, μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ, videtur respexisse Horatius, cum libro 1 Carminum cecinit: *Sive tu mavis Erycina ridens; Quam Iocus circumvolat et Cupido.* nisi forte Homericum epithetum φιλομειδὴς exprimere voluit: inquit idem Vrs. μαινόλᾳ (quintae strophes secundo versu) valet *insano et furenti*, quique mentis suae compos non est. quod epitheton tribuitur Baccho ab incerto poeta, cuius versus repeiuntur apud Atilium Fortunatianum; ubi μαινόλης verbum Latinis litteris notatum est: *Huc ades, o Lyaee Bassareu bicornis, Maenola, bimater, crine nitidus apta.* Haec idem Vrs. In praecedentib. Stephanus scribit κ' ὅττι: itidemque in sequentibus. malim ego χὤττι, seu κὤττι. Quodsi etiam Latinis modulis canentem audire Sapphonem velis, accipe Eliae Andreae versionem: *Sedibus gaudens variis dolisque O Iovis proles Cypri sempiterna; Conflici ne me patiaris oro, Diva, dolore.* 2. *Huc ades tandem, precibus vocata Si meis unquam celer affuisti: Tecta me propter quia saepe linquis Aurea patris:* 3. *Et venis curru properante vecta: Te nigris ad me tenues per auras Passeres alis agiles ferebant Aethere ab alto.* 4. *Hic iugales vix tibi sunt soluti, Ore quum tu me, dea, sempiterno Incipis ridens, animum rogare Quae mala tangant:* 5. *Cur vocem te, quid mihi tum furenti Maxime poscam fieri, quis autem Serviat captus mihi. Quis lacessit Te, mea Sappho?* 6. *Si fugit nunc te, cito prosequetur. Accipit nunquam? dabit usque dona. Non amat te nunc? at amabit, et quod-Cumque iubebis.* 7. *O favens adsis quoque nunc, meumque Libera curis animum molestis. Adiutrix oro mihi sis in omni Fortis amore.* Sylb.

Hic (ut ubique per totum odarium) sequutus sum Vossium, qui (in notis ad Catullum p. 113.) odam hanc pulcre emendatam

dedit. In vulgatis Dionysii ποικιλόθρον', atque ita ediderunt Vrsinus, Stephanus, Portus et T. Faber. In MSS. ποικιλόφρον, ut testantur Vrsinus et Vossius. Ποικιλόθρον' mavit Vptonus, quod δολοπλόκε v. seq. idem fere quod ποικιλόφρον significet. Verum (ut notavit Portus) syllaba θρον' in voce ποικιλόθρον' praeter morem produceretur. Vide T. Fabri notas in Anacreontem, cap. 6. HVDS. *Var. Lect.*

Quum hanc Sapphonis oden primus omnium (quod sciam) ediderit Aldus; placet eam, utut corruptam multisque in locis luxatam, ex Aldi Rhetoribus (p. 537.) αὐτολεξεὶ describere: Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' ἀφροδίτη, καὶ διὸς δολοπλόκε λίσσομαί σε, μή μ' ἄσσαισι μή δ' ἀνίαισι δάμνα πότνια θυμόν· ἀλλὰ τύδ' ἐλθέ που κατ' ἔρωτα, τὰς ἐμὰς αἰδῶς αἴοις ἀπόλας, ἐκλύευς πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα χρύσειον ἦλθευς ἄρμα ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἄγων, ὠκέευς ϛρουθοὶ πτέρυγας μελαίνας, πυκνὰ δινῆντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ; θέρος δ' ἄμευς πω, αἶψ' ἄλλ' ἐξίκοντο· τύδ' ὦ μάκαιρα, μειδιάσας ἀθανάτῳ προσώπῳ, ἦρε ὅττι δ' ἦν, τὸ, πέπονθε κ' ἄττι δὲ ἦν τε καλημμι; κ' ὅττ' ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι· καινόλα θυμῷ· τίνα δ' εὖτε πείθωμαι σαγηνεύσαν φιλότατά τις σω ψαπφαδίκη· καὶ γὰρ εἰ φεύγει ταχέως διώξει. αἱ δὲ δῶρα μὴ δὲ κέτ' ἄλλα δώσει· αἱ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει, κωϋκεθέλοι, ἐθέλοιμι καὶ νῦν· χαλεπὰν δὲ λῦσαν ἐκ μέριμναν· ὅσσα δέ μοι τελέσαι, θυμὸς ἱμέρει, τέλεσσον σὺ δ' αὐτὰ, σύμμαχος. Postea eandem Venetiis (anno 1554.) edidit Iovita Rapicius in Libello de Numero Oratorio, p. 41. hoc plane modo:

Ποικιλόφρων ἀθάνατ' ἀφροδίτα
Παῖ διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μήμ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα
Πότνια θυμόν.
Ἀλλὰ τῇ δ' ἔλθοις ποτε κατ' ἔρωτα
Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς αἴοις, ἆς πολλάκ'
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῦσα,
Χρύσεον ἦλθες.
Ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἄγον
Ὠκέες στρουθοὶ, περὶ γᾶν μέλαιναν
Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' οὐρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο, τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἦρε', ὅτι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅτι
Δεῦρο κάλημμι.
Κὤτ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
Μαιν' λαθυμῷ, τίνα δ' αὖτε πείθω
Καὶ σαγηνεῦσαι φιλότητα. τίς ὦ
Σαφῶ δίκα.
Καὶ γὰρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει,
Αἱ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει
Αἱ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει.
Κὤν εἶκ' ἐθέ-

Παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον.
Ἀλλὰ τυΐδ' ἔλθ', αἴποκα κατερῶτα

Λαις ἄλλὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μερῖ μνᾶν, ὅσσα δέμοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει τέλεσον. σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Varietates omnes Vrsinianae et Sylburgianae editionis etc. exhibuimus in Var. Lect. Hvds. *Annot.*

Sat eruditos exercuit admirabile hoc Sapphonis odarium: nos, aliis omissis, Vossium sequimur; etsi in paucis Αἰολικώτερος videatur. Lectionem ποικιλόφρον, ut testatur Vrsinus, veteres quidam codices habent; sed vulgata ποικιλόθρον' magis arridet; cum δολοπλόκε sequenti versu idem fere, quod ποικιλόφρον, significet. Nec, ut putavit Portus, quantitas obstat syllabae; nam frequens apud Sapphonem in hac sede trochaeus est: quod aperte testatur Hephaestion, hunc locum proferens. Vox ποικιλόθρονος ex illo Homeri videtur efformata: ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. *Veste variis floribus distincta utens.* Inscribit hanc Oden Faber, Ἄισμα εἰς Ἀφροδίτην. Vpt. Revocavi priorum editionum scripturam, Ποικιλόθρον'. Huius autem vocis etymon Vptonianum analogiae, cui in talibus inhaerendum, vehementer adversatur. Derivandam esse a θρόνος, *thronus*, Homerica, εὔθρονος, χρυσόθρονος, apertissime ostendunt. Obiter Lexicis infer ποικιλόβοτρυς. Nonnus Dionys. L. V. p. 156. v. 13.

ὁππότε ποικιλόβοτρυς ἀέξεται οἰνὰς ὀπώρη.

Item verbum ποικιλοῦν, quo utitur Aeschylus Fragm. Incert. p. 648. b. Pauw. Denique adverbium ποικιλτικῶς, quod legas in Pollucis Onomast. T. II. p. 710. Schaef.

Vulgo scribitur Ποικιλόθρον', quod quamvis rectum possit videri, cum notum sit, quam variis in locis templa et sedes ista habeat Dea, attamen cum in scripto Dionysii libro invenerim ποικιλόφρον vocandi casu, a ποικιλόφρων, malui sic rescribere, sensu conveniente, et more Aeolico, ut notant Grammatici. *Vossius.* Vpt.

Ἀφροδίτη] Ἀφροδίταν Reg. 1. et Colb. Ἀφροδίτα Vulg. Hvds. *Var. Lect.*

Dedi cum prioribus editoribus Ἀφροδίτα. Schaef.

δολοπλόκε] Idem Veneris Epitheton habes et in veteri poeta ab Aristotele in Ethicis citato: Ἡ δ' ἐπιθυμία, καθάπερ τὴν Ἀφροδίτην φασί,

Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενοῦς.

Vpt.

Quae, dolos nectis, Iove nata, damnis
Ne domes, regina, precor, gravique
Pectora luctu.
Huc veni: quondam mihi supplicanti

Μή μ' ἄσαισι] Μή μ' ἄταισι Vulg. Hvps. *Var. Lect.* Passim confusa haec nomina. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 247. Vtrum loco quoque genuinum sit, fere discas ex metrica ratione: nam talia sunt poëticae dictionis. Conf. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 276. Schaef.

θῦμον] θυμὸν Vulg. Hvds. *Var. Lect.*

'Αλλὰ τυίδ'] Locus vulgo corruptissimus: ille sic concipitur in scriptis Dionysii Halicarnassensis libris:

'Αλλὰ τύδ' ἔλθ', αἴποκα κατ' ἔρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς ἀΐοισα πολύ.

unde fecimus,

'Αλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴποκα κατερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοίσα πολλύ.

Citat quoque haec Priscianus, qui habet τυίδ' ἔλθ', et recte omnino, nam τυίδε Aeolicum pro τῇδε. Nec Aeoles solum, sed et Cretes quoque sic dicebant, ut ex Hesychio constat, cum τυί interpretatur ὧδε. Apud eundem quoque legas Τύδαι, ἐνταῦθα. Αἰολεῖς. pro τυίδε. Sic quoque legendum apud illos, qui de dialectis scripsere.

Ex κατ' ἔρωτα fecimus κατερῶτα, quod et ipsum est Aeolicum, pro καὶ ἑτερῶθε. Hesychius, κατερῶτα, καὶ ἄλλοτε. Sic lege. Apollonius in Grammatica: παρὰ τὸ ἕτερος, ἑτερῶθε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτερῶτα. Cum vero in libris sit, Τᾶς ἐμᾶς αὐδῶς ἀΐουσα πολλύ· id est, τῆς ἐμῆς αἰδοῦς πολὺ ἀΐουσα· τὸ αὐδῶς vel potius αἰδῶς, uti est in alio libro, accipi possit pro cultu et observantia, quemadmodum saepe alibi: sed libentius credo, si recte se habet scriptura, αὐδῶς Aeolice positum pro αὐδᾶς, mutatumque ab imperitis in αἰδῶς. *Vossius.* Vpt.

In vulgatis, "— 'Αλλὰ τῇδ' [τύδ' Reg. 1. et Colb.] ἐλθέ ποτε [ποκα Reg. 1. et Colb.] κατ' ἔρωτα· "Τας ἐμᾶς αὐδὰς [αὐδῶν Reg. 1. αἰδῶς Colb.] ἀΐοις ἂν πολλάκ' "Εκλυες etc. Stephanus et Portus in Fragmentis Lyricorum ediderunt, "'Αλλὰ τῇ δ' ἔλθ' αἴποτε κατ' ἔρωτα, "Τὰς ἐμὰς etc. ut in vulgatis Dionysii. Malit tamen Portus τὰ πολλ' ἂς pro ἂς πολλάκ', quod quarta sedes Trochaeum postulet. "'Αλλὰ τυίδ' ἔλθ' αἴ ποτε etc. reposuit Vrsinus ex Farneliano exemplari Hephaestionis: quam scripturam confirmat Priscianus l. 1. qui postquam tradidit, literam V quandoque tam vocalis quam consonantis vim amittere, ut cum inter Q et aliam vocalem ponitur, item inter G et aliquam vocalem, necnon inter S et A vel E; subiungit: *Quod*

208 Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πόλλυ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῦσα
Χρύσεον ἦλθες,
Ἅρμ' ὑποζεύξασα. κάλοι δέ σ' ἆγον
Ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας.
Πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράν' ὠθέ-
ρος διὰ μέσσω.

apud Aeoles quoque u saepe patitur, et amittit vim literae in metro; ut Sappho, Ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴ ποτε κατ' ἔρωτα. Sed (ut inquit Sylb.) cum Herodianus in quarta classe verborum in μι scribat, τὴν υι δίφθογγον οὐχ εὑρίσκεσθαι συμφώνου ἐπιφερομένου, non absurde suspicetur aliquis, Priscianum aut τυίδ' scripsisse, aut τύδ'. cuius utriusque apud Hesychium quoque sunt vestigia. Nam τυί a Cretensibus usurpatum ait pro ὧδε: et τύδαι (sic enim habent Editiones, non τύδε) ab Aeolensibus pro ἐνταῦθα. Faber autem sic legendam existimat hanc Strophen: "Ἀλλὰ τηδ' ἔλθ', αἴποτε κάδδ' ἔρωτα "Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἄΐ ἄς σὺ πολλάκ' "Ἔκλυες. *Sed huc veni, si quando alias; et per Amorem audi meam vocem, quam tu ante exaudiebas.* ut κάδδ' ἔρωτα sit pro κατὰ δὲ ἔρωτα, et ἄΐ pro ἄιε, *audi.* Hvds. *Var. Lect.*

„Τυίδε, *huc.* Aeolica sunt τυί et τυίδε. Hesych.: τυί, ὧδε. Κρῆτες. Idem: κατερῶτα, καὶ ἄλλοτε. Aeolicum est pro καὶ ἑτέρωθε." Brunckius ad Sapph. h. v. post Anacreontis Carmina p. 133. f. De τυί et τυίδε v. Valckenar. Epist. ad Roever. p. XXXII. Schaef.

αὔδως] Dedi αὔδας. Schaef.

πολλυ] πόλλυ pro πολὺ reposuimus more Aeolico, qui solebant liquidam istam geminare, ut ex Etymologo et aliis constat Grammaticis. Itaque et σελλάνα et μέλλος pro σελάνα et μέλος dicebant. Hinc est quod prima in μέλος, non tantum a Graecis, sed et a Persio producatur, ubi tamen vulgo pro μέλος rescripsere *nectar.* Hactenus invocatio. Sequitur dein, Ἔκλυες, et mox ἦλθες, et demum Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο, *Audivisti, venisti, sed cito venisti. Vossius.* Vpt.

Retracto accentu dedi cum Brunckio πόλλυ. Aeolenses in talibus βαρυνταί. V. Reiz. de Accent. inclinat. p. 107. f. Schaef.

λιποῦσα] Αἰολικῶς Brunckius λιποῖσα, interpungens post hoc participium, iungensque χρύσεον nomini ἄρμα, ut Venus *aureo curru* vecta dicatur. Vere, opinor. Schaef.

ἤλθες] ἤλυθες perperam in Vulgatis. Hvds. *Var. Lect.*

καλοὶ] Αἰολικῇ τονώσει dedi cum Brunckio κάλοι, moxque στροῦθοι, πύκνα. Schaef.

Si, prece audita, Venus, adfuisti;
Aurea dignata domo relicta
Visere Sappho,
Vecta curru. Te tulerunt venusti
Passeres lapsu celeri per orbem,
Crebra iactantes per inane pennas,
Aethere ab alto.

ϛρουθοὶ] Vide loci huius expositiónem apud Athenaeum, l. 9. c. 10. p. 391. Ed. Lugd. Hvds. *Var. Lect.*

περὶ γᾶς] Sequentia in libris sic concipiuntur, *περίγας μελαίνας πυκνὰ δινῦντες πτερ᾽ ἀπ᾽ ὠραν᾽ ὠθέρος διὰ μέσσω.* Priorem vocem correctores absurde mutarunt in *πτέρυγας*, ac si Veneris currus a nigris traheretur alitibus. Quis non videat legendum esse?

περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινῦντες πτερ᾽ ἀπ᾽ ὠραν᾽ ὠθέ-
ρος διὰ μέσσω.

id est, *περὶ γῆς μελαίνης πυκνὰ δινέοντες πτερὰ ἀπ᾽ οὐρανοῦ διὰ μέσου αἰθέρος.* Passim occurrit *γαῖα μέλαινα*, estque perpetuum epithetum. *Vossius.* Vpt.

In vulgatis: — *πτέρυγας μελαίνας πυκνὰ δινεῦντες ἀπ᾽ ὠρανῶ, αἰθέρος* [*δινῆντες πτέραις ἀπ᾽ ὠρανῶ θέρος* Reg. 1. *δινῆντες πτερ᾽ ἀπ᾽ ὠρανῶ θέρος* Colb.] *διὰ μέσσω.* Vrsinus edidit: — *πτέρυγας μελαίνας* "*Πυκνὰ δινέοντες ἀπ᾽ ὠραν᾽, αἰθέ-* "*ρος διὰ μέσσω.* quem sequuti sunt Steph. Portus et Faber. Hvds. *Var. Lect.*

περὶ γᾶς μελαίνας] *circa terram atram.* Epigr. adesp. DCCV. v. 4.

— *καὶ περὶ σοῦ πάντα γένοιτο ῥόδα.*

Xenophon Ephes. p. 94. *οἱ δὲ περὶ τοῦ νεὼ τοῦ θεοῦ Αἰγύπτιοι κ. τ. λ.* Locella p. 269. „*οἱ περὶ τοῦ νεὼ Αἰγύπτιοι* satis perspicue intelliguntur hoc loco esse *Aegyptii templum circumstantes, qui circa templi fores erant congregati.*" Charito p. 111. *Ἔδοξεν οὖν τὴν μὲν ἤδη περὶ αὐτοῦ δύναμιν ἐξάγειν.* Dorvillius p. 576. „*Τὴν περὶ αὐτοῦ δύναμιν.* constructio magis poetica. passim *περὶ αὐτόν.* non ausus tamen sui mutare. Mosch. Idyll. III. 58.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἅν ποκ᾽ ἔτερπες
Ἑζομέναν περὶ σεῖο παρ᾽ ἠϊόνεσσι θαλάσσης."

Hoc Moschi *περὶ σεῖο*, vertendum illud *prope te*, varie tentatum a Criticis, Dorvillius recte, opinor, tuetur. Sic etiam *ἀμφί.* Herodotus VIII. c. 104. *τοῖσι ἀμφικτίοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος.* Interpres: *accolis omnibus qui circa eam urbem habitant.* Schaef.

Πύκνα δινῦντες πτέρ᾽] Epigr. adesp. CCCXCVII. v. 5.

— — — *περὶ δὲ πτερὰ πυκνὰ βαλοῦσα.*

ad q. l. v. Iacobs. p. 96. Add.

Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο. Τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
Ἤρε', ὅ,ττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ,ττι
Δήν τε κάλημμι·
Κ' ὅ,ττ' ἐμῷ μάλιστα θέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δ' αὖτε πείθημ-
μι σαγηνέσσαν φιλότητα. Τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικῆ;

Heyn. ad Virgil. Georg. I. v. 381. et Ruhnken. in Addend. ad primam editionem Heynianam Virgilii T. IV. p. 228. Scharf.

δινῦντες] Verum videtur δινεῦντες. Scharf.

ὠράν' αἰθέρος] Continuo haec ductu scribenda. Sed praeferenda scriptura Brunckii ὠρανῶ αἰθέρος. „Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra η ου, quod solemne est.“ Brunckius p. 134. Scharf.

Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο] In sequentibus, ut in Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο, et in δήν τε κάλημμι, secuti sumus librorum fidem, et omnino sunt meliora et Αἰολικώτερα, quam quae vulgo leguntur. Κ' ὅττι δήν τε κάλημμι, *quare tamdudum te invocem. Vossius.* Vrr.

Αἶψα δ' ἄρ' ἐξίκοντο Vulg. Αἶψα δ' ἐξίκοντο ediderunt Vrs. Steph. aliique. Hanc lectionem ex Librorum fide se restituisse profitetur Voss. Hvds. *Var. Lect.*

ἀθανάτῳ προσώπῳ] Brunckiana ἀθανάτω προσώπω. itemque post: ἐμῶ — Μαινόλα θύμω. „Qui veterem Aeolicam dialectum, qua Sapphonem scripsisse constat, noverit, nihil horum mirabitur, quae hic quoad accentus, spiritus, et ι dativis appingi solitum, novata sunt.“ Brunckius post edit. I. Anacreont. p. 120. Scharf.

ὅ,ττι] Brunckiana hic et post ὅ ττι. Scharf.

δ' ἦν] Brunck. γ' ἦν. Scharf.

Δήν τε κάλημμι] Ita in Reg. n. δινῆντε κάλημμι Colb. In Vulgatis δεῦρο καλοῖμι. pro quo δήν τε κάλημμι ex Librorum fide reposuit Voss. Hvds. *Var. Lect.*

Brunck. Δή σε κάλημι. Vt σε scriberet, virum eximium movisse Toupii auctoritas videtur, qui Addend. in Theocrit. p. 389. a. „τὲ pro σὲ“ inquit „nemo veterum dixit.“ Falso: ut ipse Toupius postea fassus est. V. eius praefat. ad Curas poster. in Theocritum. Sed κάλημι verum puto. V. Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 28. Scharf.

Κ' ὅ,ττ'] Κ' ὤττι hic et paullo supra in Vulg. Χὤττι seu κὤττι malit Sylb. Vide Porti Annott. in Lyricos p. 183. 184. Hvds. *Var. Lect.*

Brunck. Κ' ὅ ττι. Eadem statim μάλιστ' ἐθέλω. Scharf.

Μαινόλᾳ] V. Iacobs. ad An-

Ilicet ventum eſt: placidoque vultu
Alma ſubridens, rogitas, quid eſſem
Paſſa; te coelo quibus invocarem
Anxia curis:
Quid velim; menti maleſana poſcam
Quid meae: cuinam teneros amores
Suadeam capto: Tibi damna, Sappho,
Intulit ecquis?

thol. Graec. II. 3. p. 409. Inepte derivant nonnulli a *μαίνομαι* et *ὄλλυμι*, cum a ſolo *μαίνομαι* ortum ſit. Conf. Pierſon. ad Moer. p. 279. a. Schaef.

πείθημμι] Id eſt, *πείθω σαγηνεύουσαν φιλότητα*; nam in libris ſcriptis inveni *πείθομαι*. *Σαγηνέσσαν φιλότητα* eſt *φιλότητα αἰχμαλωτίζουσαν*. *Cuius*, inquit, *o Sappho, iterum capta amore teneris?* Sic apud Phaedrum, *formoſam et oculis venantem viros*. *Voſſius*. Vpt.

In Vulgatis corrupte: *τίνα δ' εὖτε πύθωμαι σαγηνεῦσαι φιλότητος σ' ὦ Σαπφῶ, δίκην.* nec quidquam fere ſanius in Reg. 1. et Colb. niſi quod *σαγηνέσσαν* praeferunt. Vrſinus et Steph. ediderunt: "— *τίνα δ' αὖτε πειθὼ*, "*Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα. τίς σ' ὦ Σαπφοῖ ἀδικεῖ*; quos ſequutus eſt etiam Portus, exiſtimans (p. 184.) poſt haec verba, *τίνα δ' αὖτε πειθὼ*, ſubaudiendum eſſe *προσοίσω*; ut ſenſus ſit: *quam ſuadelam tibi afferam?*, *quam machinam admovebo, quam amicitiam σαγηνεῦσαν?* Sed ſi ſuſpicionem meam (inquit Faber) circa locum hunc audiviſſet, facile adducor ut credam, talia non fuiſſe ſcripturum, quae tam facile refelli queant. Primum omnium exiſtimo legendum eſſe, non *πειθὼ* [*perſuaſionem*] ſed *πείθω* mutato accentu; [*induco, ſuaſione impello*] dein legendum non *σαγηνεῦσαν φιλότητα*, ſed *σαγήνευσ' ἂν φιλότητα*, idque ſenſu tam eleganti quam facili. *Rogitabas* (nam *ἤρεο interrogabas*, quod in ſuperiori ſtrophe legitur, vinculum eſt horum quatuor verſuum) *rogitabas*, inquam, *quid potiſſimum animo meo furenti fieri vellem; quem adoleſcentem in amorem ſuaſionibus meis inducerem, aut reti amatorio captarem*, addens hoc quoque, *Quis te iniuria afficit, quis tibi moleſtus eſt, mea Sappho?* Illud autem *ἂν φιλότητα* poſitum fuit pro *ἀνὰ φιλότητα*; inde maior totius rei difficultas tollitur. Hvds. *Var. Lect.*

Brunck. *πείθημι σαγήνεσσαν φιλότατα. πείθημι* verum puto. Schaef.

ἀδικῇ] Brunck. *ὑβρίζει.* „Perperam in omnibus huius odae

Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θῦμος ἱμέῤῥει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεχείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν. Παράκειται γὰρ ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα καὶ συνύφανται κατά

editionibus legitur Σαπφοῖ ἀδικῆ. In adonium versum, qui tertio cuique sapphico subiicitur, vox ἀδικῆ, cuius duae primae syllabae omnibus et ubique breves sunt, intrare non potest. Emendo, ut opinor, certissime, ὑβρίζει. Verba sunt gemellae significationis, et fere synonyma. Cleoni apud Comicum in Equitibus Demum evocanti his verbis: ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷάπερ γ' ὑβρίζομαι, respondet ille: τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε;" Brunckius p. 134. s. Schaef.

εἰ φεύγῃ] αἰ φεύγει Vulg. Hvds. *Var. Lect.* Restituit hoc Brunckius, quem secutus sum. Schaef.

μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει] μὴ δέχεται, τἄλλα δώσει mendose in Vulgatis. Hvds. *Var. Lect.*

φιλήσει] Brunck. φιλάσει. Schaef.

Ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις] Cum in iisdem libris scriptis invenerim, ἢ οὐκὶ ἐθέλοις, non dubitavi et sic rescribere, vel potius, ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις more Aeolico. Est autem συνεκφώνησις, ut apud Homerum:

Ἢ οὐχ' ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;

Vossius. Vpt.

K' ὤτι καὶ θέλεις ἐθέλοιμι. καὶ νοῦν χαλεπᾶν λῦσον ἐκ μεριμνᾶν in Vulgatis. "X' ὅτι κελεύῃς, "Ἐλθέ μοι etc. Vrs. Steph. et Portus. K' ὤυκ' ἐθέλοις ἐλθέ μοι καὶ νῦν Reg. 1. et Colb. Ἢ οὐκὶ ἐθέλοις in MSS. quibusdam, teste Vossio: unde ita rescribendum esse putavit, vel ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις, more Aeolico. Hvds. *Var. Lect.*

Brunck. Ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις. „Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest." Lego ἢ οὐ κεν ἐθέλλοις, *aut nolueris.*" Brunckius p. 135. E Codicum Gallicorum scriptura exsculpo Κωὐκ ἐθέλοισαν. Schaef.

Ἔλθέ μοι] Brunck. Ἔλθ' ἐμοί. et mox: δ' ἐμοί. Vtrobique praestat encliticum. Schaef.

Si fugit iam te, cito te ſequetur:
Si tuum ſprevit, dabit ipſe munus:
Suavium avertit? tibi vix volenti
Porriget ultro.

Iam veni, iam nunc; miſeriſque mentem
Libera curis: fieri quod optem,
Id lubens, oro, facias; et armis
Protege ſumtis.

Huius orationis venuſtas et gratia ex contextu verborum et compoſitionis laevitate proficiſcitur. Nam verba ſibi invicem apponuntur, et neceſſitudine quadam ac

ὅσσα] Male in Vulgatis ὅσα et τελέσαι et ἐσὸ. Hvds. *Var. Lect.* Brunck. ὅσσα. ſicque ſtatim ἱμέῤῥει. Schaef.

σὺ] Brunck. τύ. Schaef.

συνεπείᾳ] *contextu verborum.* Dicitur a Grammaticis aliquod vocabulum eſſe ἐν τῇ συνεπείᾳ, quum in fine ſententiae non ponitur. Quidam ex σὺν et ἕπομαι, non ex ἔπος, deductum putarunt. *Stephanus.* Vpt. Sumta haec ex H. Stephani Ind. in Theſ. P. II. c. 84. A. Sed puto ſcribendum συνεχείᾳ: nam parum placent ἡ εὐέπεια — ἐν τῇ συνεπείᾳ. Supra p. 330. διακέκρουκε τὸ συνεχὲς τῆς ἁρμονίας καὶ διέστακε. atque mox, quod inprimis comparandum: τὸ δὲ εὐεπὲς οἱ συνεχεῖς τε καὶ οἱ συλλεαινόμενοι ποιοῦσιν ἦχοι. Schaef.

συνύφανται]. Antiquit. Rom. T. II. p. 669. οὕτω συνύφανται τὸ ἄστυ τῇ χώρᾳ. ut ſcribendum ex Cod. Vatic. Heſychius T. I. c. 576. Ἀσπάθητον χλαῖναν. τὴν δορὰν, παρόσον οὐχ ὕφανται. Sophocles Trachin. v. 581.

— — καὶ πεπείρανται τάδε. Παρὰ τὸ πειραίνειν. Recte Scholiaſtes: κατείργασται, τετελείωται καὶ ἤνυσται. *) Sed vehementer fallitur Fiſcherus ad Weller. III. 1. p. 343. habens pro tertia perſona pluralis numeri: qui etiam Dammii videtur error fuiſſe. V. viri optimi, cuius ſedulitati plurimum debent literae noſtrae, Lexicon Homer. c. 1976. med. **) In Epigrammate Homerico miror

*) In Cleomede de Meteor. p. 85. confuſa πεπέρασται et πεπέρανται. Hoc genuinum. V. Matthaei Lection. Mosquenſ. I. p. 113. Schaef.

**) Tueri videatur hanc rationem Scholiaſtes Ariſtophanis, qui ad Pluti v. 635. ἔχει δὲ, inquit, τὸ λελάμπρυνται τρίτον πρόσωπον τῶν ἑνικῶν ὁμόφωνον τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ ἐξήρανται, καὶ κατῄσχυνται, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Quem ſequens Sarravius in Epiſt.

τινας οἰκειότητας καὶ συζυγίας φυσικὰς τῶν γραμμάτων. Τὰ γὰρ φωνήεντα τοῖς ἀφώνοις τε καὶ ἡμιφώνοις συνάπτεται, μικροῦ δεῖν, δι' ὅλης τῆς ᾠδῆς, ὅσα προτάσσεσθαί τε καὶ ὑποτάσσεσθαι· ἡμιφώνων δὲ πρὸς ἡμίφωνα ἢ ἄφωνα, καὶ φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπτώσεις αἳ διασαλεύουσαι τοὺς ἤχους ὀλίγαι πάνυ εἰσίν. Ἔγωγ' οὖν ὅλην τὴν ᾠδὴν ἀνασκοπούμενος, πέντε ἢ ἓξ ἴσως εὗρον, ἐν τοῖς τοσούτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασι καὶ τοῖς ἄλλοις μορίοις, ἡμιφώνων τε γραμμάτων συμπλοκὰς τῶν μὴ πεφυκότων ἀλλήλοις κεράννυσθαι, καὶ οὐδὲ ταύτας ἐπὶ πολὺ τραχυνούσας τὴν εὐέπειαν· φωνηέντων δὲ παραθέσεις, τὰς μὲν ἐν τοῖς κώλοις αὐτοῖς γινομένας, ἔτι ἐλάττους ἢ τοσαύτας· τὰς δὲ συναπτούσας τὰ κῶλα ἀλλήλοις, ὀλίγῳ τινὶ τούτων πλείονας. Εἰκότως δὴ γέγονεν

editoribus nostris placuisse ὧν οὐραὶ μὲν ἀπήμβλυνται. Ego praeferam Herodoteum ὤρη: quod si tibi profectum videatur a grammatico metuente ori casto divini vatis, per me licet cum Berglero ad Alciphron. p. 117. scribas ὧν οὐρὴ μὲν ἀπήμβλυνται. Sic saltem hoc lucrifacies, ut scopulum schematis Pindarici salvus praetervehiaris. Aristides Quintil. de Mus. p. 92. med. τεθήλυνται δὲ τὸ ε̄. Strabo p. 933. f. Alm. τὸ δὲ Πλουτώνιον — στόμιόν ἐστι σύμμετρον ὅσον, [sic interpungam] ἄνθρωπον δέξασθαι δυνάμενον, βεβάθυνται δ' ἐπιπολύ. Barbarum hoc, si quid aliud, βεβάθυνται tamdiu tolerari non debebat. Graecum βεβάθυνται

ad Salmas. p. 263. Burm.: „*Quant à ἐξήρανται, je le croiois seulement plurier, et il est aussi singulier. La difficulté en a été meuë par les anciens Grammairiens Grecs, qui la résolvent par là que ἐξήρανται, πέφανται etc. sont de la 3. personne du singulier et du plurier.*“ Vellem dedissent usus harum formarum in numero plurali certa exempla, qualia mihi quidem, quamvis diligenter quaerenti, nondum oblata sunt. Nam Pindaricum Pyth. IX. v. 56.

— — φόβῳ
δ' οὐ κεχείμανται φρένες.

nemo, qui Lyrico dilectum schema satis cognitum habet, huc traxerit. SCHAEF.

naturali coniunctione literarum contexta implicantur. Mutis ſiquidem et ſemivocalibus vocales per totam fere oden, quae praeponi ſoleant, aut poſtponi, coaptantur. Sunt autem ſemivocalium cum ſemivocalibus, vocaliumque inter ſe concurſus, qui ſonos perturbent, prorſus pauciſſimi. Mihi quidem totam diligenter oden diſpicienti, inter tot nomina et verba, aliasque partes orationis, quinque, aut etiam ſex literarum ſemivocalium connexiones, quae ſibi invicem a natura permiſceri nequeant, repertae ſunt; easque non ita multum invenio dictionis aptam concinnitatem exaſperare: vocalium concurſationes, quae ipſis membris acciderunt, aut totidem, aut etiam pauciores: earum vero, quae mutuo ſibi membra connectunt, paullo plures. Iure itaque facta eſt haec oratio in primis

obtulerunt Tzſchuckio quatuor Codices. Eodem barbariſmo A. Gronovius foedavit Aeliani de Nat. Anim. XVII. c. 20. pro genuino *λελάμπρυνται* ex opibus Mediceis, ludificatis illis nimium quantum Gronovios, promens ſpurium *λελάμπρυται*. SCHAEF.

ὑποτάσσεσθαι] Poſt *ὑποτάσσεσθαι* deſideratur verbum *φιλεῖ*, ut v. 18: aut *πέφυκε*, ut v. 42: vel aliud conſimile. SYLB.

Vncis *τὸ πέφυκεν* incluſimus, ex coniectura Sylburgii admiſſum, ut ſtructura et ſenſus loci conſtaret. VPT.

Fortaſſe nihil huiusmodi addendum. Diodorus Sicul. Eclog. T. II. p. 526. in. *καὶ ἐπιμελείας παντελῶς ὀλίγης ἠξίουν, ὅσα τε ἐντρέφεσθαι καὶ ὅσα ἐνδύσασθαι*. SCHAEF.

πρὸς ἡμίφωνα] *πρὸς ἡμίφωνα ἢ ἄφωνα* Reg. 1. HVDS. *Var. Lect.* Recepi *ἢ ἄφωνα*, neglectum a prioribus editoribus. SCHAEF.

τοιούτοις] Si quantitatis adiectivum malis, *τοσούτοις*, per me licet. SYLB. Sic ſcripſi pro vulg. *τοιούτοις*. Recte Interpres *tot*. Rurſus in Luciano T. II. p. 183. ſcribam: *Πρὸς δὲ τούτοις τοιούτοις οὖσιν*, *κ. τ. λ.* SCHAEF.

ἡμιφώνων τε] Poſt haec ſuppleam *καὶ ἀφώνων*. SCHAEF.

τὴν εὐέπειαν εὑρίσκω] *εὑρίσκω* abeſt a Reg. 1. et Colb. et ſane abeſſe poteſt, cum *εὗρον* praeceſſerit in eadem ſententia. VPT. Delevi. SCHAEF.

212 ἡ λέξις εὔρους τις καὶ μαλακὴ, τῆς ἁρμονίας τῶν ὀνομάτων μηδὲν ἀποκυματιζούσης τὸν ἦχον. Ἔλεγον δ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συνθέσεως ταύτης ἰδιώματα, καὶ ἀπεδείκνυον ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων τοιαῦτα ὄντα, οἷα ἐγώ φημι, εἰ μὴ μακρὸς ἔμελλεν ὁ λόγος γενήσεσθαι, καὶ ταυτολογίας τινὰ δόξαν παρέχειν. Ἐξέϛαι γάρ σοι καὶ παντὶ ἄλλῳ καθ' ἓν ἕκαϛον τῶν ἐξηριθμημένων ὑπ' ἐμοῦ κατὰ τὴν προέκθεσιν τοῦ χαρακτῆρος ἐπιλέγεσθαί τε καὶ σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν. Ἐμοὶ δ' οὐκ ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἀπόχρη δεῖξαι μόνον ἀρκούντως ἃ βούλομαι τοῖς δυνησομένοις παρακολουθῆσαι.

Ἑνὸς ἔτι παραθήσω λέξιν ἀνδρὸς εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένην χαρακτῆρα, Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ὃν ἐγὼ μάλιϛα πάντων οἴομαι τῶν πεζῇ τῇ λέξει

ἡ λέξις εὔρους τις καὶ μαλακὴ] εὔρους τις ἡ λέξις καὶ μαλακὴ Reg. 1. HVDS. *Var. Lect.* Praeoptem hunc ordinem vulgari. SCHAEF.

παντὶ ἄλλῳ] Legendum videtur καὶ παντὶ ἄλλῳ, *et cuilibet alii.* SYLB. Ita rescripsimus, copulativâ καὶ insertâ. VPT. Secutus sum Vptonum. Possis item παντί τε ἄλλῳ. SCHAEF.

καθ' ἓν ἕκαϛον] Delens καθ' Schottus „Desideratur" inquit „obiectum verborum ἐπιλέγεσθαι et σκοπεῖν." Commentar. Societat. Philol. Lips. I. 1. p. 48. Fallitur. Vt hîc, plane sic Antiquit. Rom. T. II. p. 734. καὶ τῶν πολιτευμάτων καθ' ἓν ἕκαϛον ἐπιλεγόμενος. Herodotus I. c. 9. ἐπὶ τοῦτον [τὸν θρόνον] τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαϛον ἐκδύνουσα θήσει. Pausanias V. c. 15. in. καὶ ὁ Φειδίας καθ' ἕκαϛον τοῦ ἀγάλματος ἐνταῦθα εἰργάζετο. Plutarchus Alex. vit. in. ἐὰν μὴ πάντα, μηδὲ καθ' ἕκαϛον ἐξειργασμένως τι τῶν περιβοήτων ἀπαγγέλλωμεν. ubi cave τι singulatim habeas pro obiecto verbi ἀπαγγέλλωμεν. Nam si quaeris τὸ ἑξῆς huius loci, arctissime cohaerent καθ' ἕκαϛόν τι. Saepius autem scriptores Graeci ἕκαϛος et τις interserta voce dirimunt.

et pulchre fluens et mollis; siquidem verborum structura sonum non reddit inquietum. Caetera quoque, huic compositioni quae familiaria sunt et propria, enarrassem, et, quae mihi sunt tradita hac de re, allatis exemplis vera esse ostendissem, nisi quod in nimium inde excrevisset oratio, et quandam iterationis otiosae speciem praebuisset. Tibi etenim, *mi Rufe*, et alteri cuilibet facultas erit, ex occasione data atque otio, haec singula a me in explicando hoc charactere enumerata recensendi, aliisque porro adductis exemplis expendendi. Mihi vero id praestare non licet: nam ea tantum, quae velim, non ita persunctorie demonstrasse sufficit, iis scilicet, qui passibus aequis nos sequi potuerint.

Vnius insuper scriptoris orationem adiungam, eadem dicendi forma et charactere compositam, Isocratis rhetoris: quem ego omnium, quotquot soluta utun-

Sic Noster Antiquit. Rom. T. I. p. 107. *ὡς ἕκαστον αὐτῷ τι συμβήσεσθαι ἔμελλε.* Schaef.

παραθήσω] Media voce usus est Sect. 18. *Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι λέξιν.* Vpt.

Frequentissimus medii usus in hac verbi significatione: longe rarior activi. Noster T. VI. p. 1068. *λέξεις τινὰς παρατιθείς.* Diodorus Sicul. III. c. 65. extr. *παρατιθεὶς τὰ ποιήματα τῶν ἀρχαίων.* Schaef.

εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένην χαρακτῆρα] Arrianus Dissertat. Epict. p. 273. Schweigh. *Θαυμαστῶς, ἄνθρωπε, γράφεις· καὶ οὐ μεγάλως εἰς τὸν Ξενοφῶντος χαρακτῆρα, οὐ εἰς τὸν Πλάτωνος, οὐ εἰς τὸν Ἀντισθένους.* Schaef.

κατεσκευασμένην] *κατεσκευασμένου* scribendum suspicaretur aliquis. Huds. *Var. Lect.* Non ego. Schaef.

τῶν πεζῇ τῇ λέξει] Magis fortasse compta lectio, si locis mutatis ita formetur, *τῶν τῇ πεζῇ λέξει.* Sed pari fere structura Lucianus in de conscribenda Hist. *μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων.* Vpt. Nihil incomti in nostra verborum structura, quam exemplis tueri putidum videatur. Schaef.

χρησαμένων ταύτην ἀκριβοῦν τὴν ἁρμονίαν. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἀρεοπαγιτικοῦ ἥδε·

„Πολλοὺς ὑμῶν οἴομαι θαυμάζειν, ἥντινά ποτε „γνώμην ἔχων, περὶ σωτηρίας τὴν πρόσοδον ἐποιησά„μην· ὥσπερ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης, ἢ σφα„λερῶς αὐτῇ τῶν πραγμάτων καθεστώτων, ἀλλ᾽ οὐ „πλείους μὲν τριήρεις ἢ διακοσίας κεκτημένης, εἰρήνην „δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν χώραν ἀγούσης, καὶ τῶν κατὰ „θάλατταν ἀρχούσης· ἔτι δὲ συμμάχους ἐχούσης

Ἀρεοπαγιτικοῦ] Ita in editis Dionysii omnibus et Isocratis editione Aldina. In aliis Ἀρειοπαγιτικοῦ. Huds. *Var. Lect.*

Ἀρειοπαγιτικοῦ] Ita quidem reliqui omnes praeter Sylburgium, qui ἄνευ διφθόγγου et hoc loco, et in Isocrate pag. 97. Ἀρεοπαγιτικοῦ scribit. Cur autem eo nomine appelletur haec oratio, ita Henr. Stephanus: Existimatur vocata fuisse Areopagitica haec oratio, quod ab Isocrate in ipso Areopago habita fuerit: sed fieri etiam potest (meo quidem iudicio) ut a dignitate et praestantia nomen hoc consecuta sit; tanquam digna, quae vel in medio Areopago haberetur. Upt.

Scholiastes ad Aeschyli Eumen. v. 618. Θεσμὸν] τὸν Ἀρεοπαγιτικόν. Alciphron I. ep. 13. Ἀρεοπαγίτου σεγανώτερος. ut edidit Wagnerus, citans Ἀρεοπαγιτῶν ex l. III. ep. 43. extr. Add. II. ep. 3. p. 226. Bergl. Ἀρεοπαγῖτις βουλή. Schaef.

οἴομαι] Isocratis libri impressi οἶμαι contractum habent. Upt.

Thomas Mag. p. 645. s. Φασὶν οἱ ἀκριβεῖς τεχνικοὶ, τὸ μὲν οἶμαι, ἐπὶ ὁμολογουμένου τίθεται· τὸ δὲ οἴομαι, ἐπὶ ἀμφιβόλου. ubi recte, opinor, Oudendorpius: „Videntur — mihi nimis acute sapere isti ἀκριβεῖς τεχνικοί.“ Magis probem quod Phavorinus c. 1340. 55. docet: Οἶμαι ἀντὶ τοῦ οἴομαι, ἀττικῶν ἐστιν. αὐτοὶ γὰρ ἐξαιροῦσι τὰ βραχέα τῶν τοιούτων. Conf. Pseudo-Plutarchea, unde Phavorinus videtur hausisse, Mor. T. V. P. III. p. 1080. Καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα, τῶν Ἀττικῶν· ΛΟΥΕΤΑΙ, ΛΟΥΤΑΙ· ΟΙΟΜΑΙ, ΟΙΜΑΙ. Ceterum creberrima est commutatio ambarum formarum in Codicibus. Conf. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 139. extr. Schaef.

τὴν πρόσοδον ἐποιησάμην] „Ὁ μετ᾽ ὀλίγα (ἐ) μεθαρμόσας, Τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, ἐρεῖ. Χρηστὰ [i. e. *usitata*: quam adiectivi huius significationem Lexicographi nostri neglexerunt. Eustathius ad Hom. Il. p. 215. 8. (162. 51.) ποιηταῖς μέντοι χρηστά εἰσιν. Sic ἄχρηστος, *inusitatus*.

tur oratione, hoc genus dicendi abſolutiſſimum perfeciſſe arbitror. Eſt autem ex *Areopagitica:*

„Multos veſtrum equidem mirari puto, quidnam mihi in mentem venerit, ut de ſalute reipublicae pro concione verba facturus prodeam, tanquam civitas in periculo iam verſaretur, aut lubrico rerum ſtatu inſtabilique conſiſteret; quum et triremes amplius ducentas poſſideat, et pacatam habeat regionem, ac imperium maris obtineat; magna

Thomas Mag. p. 775. ἀπὸ τοῦ ῥαστωνεύω ἀχρήστου θέματος. p. 790. ἀπὸ τῆς στὺς ἀχρήστου εὐθείας. Scholiaſtes ad Sophocl. Electr. v. 132. ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου. Obiter Lexicis infer verbum ἀχρηστόω. Euſtathius ad Il. p. 367. 40. (278. 26.) ἠχρήστωσαν τὴν ἑλλάδα φωνήν. Politus vertit: *inuſitatis vocibus Graecam linguam depravaverant.*] γὰρ ἀμφότερα παρὰ τοῖς Ῥήτορσι, τό,τε Πρόσοδον ποιεῖσθαι πρὸς τὴν Βουλὴν, ἢ τὸν Δῆμον, καὶ τὸ, Πρόσοδον ἀπογράφεσθαι. Εἴη δ' ἂν τοῦτο, Ἡμέραν τάσσειν, ἐν ᾗ τῶν Ῥητόρων ἕκαστος, πολλῶν ὄντων, διαλεχθήσεσθαι ἔμελλε πρὸς τὴν Βουλὴν, ἢ τὸν Δῆμον." Praeſtantiſſimus Coray p. 102. Conf. Hemſterhuſ. ad Lucian. p. 33. Schaef.

ἢ σφαλερῶς.] „Οὐκ ἀλόγως ὑπενόησεν ὁ Ἀάγγιος γραπτέον εἶναι, Καὶ σφαλερῶς· ἔοικε δὲ καὶ ὁ Ἰταλὸς μεταφραστὴς, συμπλεκτικῶς, οὐ διαζευκτικῶς, ἀνεγνωκέναι, ἢ ἀναγνωστέον εἶναι κεκρικέναι, Quaſi che la città in alcun pericolo ſi trovaſſe, et le coſe ſue in peſſima conditione foſſero. Καὶ τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἐὰν τὸ, Κινδύνοις, ἐπὶ τῆς συνήθους ταύτης σημασίας (pericolo), ἐφ' ἧς οὐκ ἂν διακρίνοιτο τοῦ, Σφαλερῶς· ἐνταῦθά γε μὴν ἰσοδυναμοῦν τῷ, Πολέμοις, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ ἐπαγόμενον, Εἰρήνην ἀγούσης, οὐδὲν κωλύει χωρίζειν ἀπὸ τοῦ, Σφαλερῶς." Coray p. 102. Κίνδυνος ſaepiſſime dici de bello ſ. proelio, notum eſt: ſed non memini legere hoc ſenſu ἐν κινδύνοις εἶναι, quod ſemper, opinor, valet proprie *in periculis verſari.* Nec tamen ideo in Iſocrate legendum καὶ σφαλερῶς. Nam paullo amplius quiddam eſt ἐν κινδύνοις εἰμὶ, quam σφαλερῶς μοι τὰ πράγματα καθέστηκεν. Itaque recte ponitur τὸ διαζευκτικὸν ἤ. Bene Interpres: *tanquam civitas in periculo iam verſaretur, aut lubrico rerum ſtatu inſtabilique conſiſteret.* Schaef.

καθεστώτων] In vulg. editionib. Iſocratis incontracte legitur καθεστηκότων. Sylb.

„πολλοὺς μὲν, τοὺς ἑτοίμως ἡμῖν, ἤν τι δέῃ, βοηθή-„σοντας, πολὺ δὲ πλείους, τοὺς τὰς συντάξεις ὑπο-
214 „τελοῦντας, καὶ τὸ προσταττόμενον ποιοῦντας. Ὧν „ὑπαρχόντων, ἡμᾶς μὲν ἄν τις φήσειεν εἰκὸς εἶναι „θαῤῥεῖν, ὡς πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας· τοῖς δ' „ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις προσήκειν δεδιέναι, καὶ βου-„λεύεσθαι περὶ σωτηρίας."

„Ὑμεῖς μὲν οὖν οἶδ' ὅτι τούτῳ χρώμενοι τῷ „λογισμῷ, καὶ τῆς ἐμῆς προσόδου καταφρονεῖτε, καὶ „πᾶσαν ἐλπίζετε τὴν Ἑλλάδα ταύτῃ τῇ δυνάμει „κατασχήσειν· ἐγὼ δὲ δι' αὐτὰ ταῦτα τυγχάνω „δεδιώς. Ὁρῶ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἄριστα πράττειν „οἰομένας, κάκιστα βουλευομένας· καὶ τὰς μάλιστα

ἑτοίμους] In iisdem rectius legitur *ἑτοίμως*: hac scilicet verborum structura, *τοὺς ἑτοίμως ἡμῖν βοηθήσοντας, ἤν τι δέῃ.* SYLB. Editio quidem Wolfiana, anno 1570 Basileae excusa, *ἑτοίμως* legit; at Stephaniana, quae prodiit anno 1593, (neque aliae mihi ad manus sunt) cum Dionysio in omnibus consentit. Ipse autem *ἑτοίμως* feci: nam *ἑτοίμους* Infinitivum postulat, annotante Wolfio. VPT. „Ἑτοίμως.] Παρείληφα τὴν διόρθωσιν τοῦ Οὐολφίου, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς, Ἑτοίμους." Coray p. 102. Dedi idem pro vulg. *ἑτοίμους*, quod mira ratione tuetur Langius. SCHAEF.

συντάξεις] „Κακῶς τὸ ἐμὸν ἀντίγραφον, Συνάξεις. Συντάξεις δὲ λέγει, κατ' εὐφημισμὸν Ἀττικὸν, τοὺς φόρους, ἐπειδὴ, ὥς φησιν Ἁρποκρατίων (λέξ. Σύνταξις), χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα. Ὡσαύτως ἡ τῶν Γάλλων φωνὴ τὴν πρόθεσιν παραλιποῦσα, Taxe ὠνόμασε τὴν σύνταξιν, τὴν τοῖς Ἰταλοῖς καλουμένην Tassa, καὶ ῥῆμα ἐποίησε Taxer (Ἰταλ. Tassare), ἐπὶ τοῦ τάσσειν καὶ ἐπιβάλλειν τοὺς φόρους· ὅθεν ἡ τῶν Γραικῶν φωνὴ, τὰ ἴδια παρὰ τῶν ἀλλοτρίων λαμβάνουσα, ἐσχημάτισε τὰ χυδαῖα, Τάσσα, καὶ Τασσάρω. Συντάξεις δ' ὠνόμαζον οἱ μεταγενέστεροι, καὶ τὰς ἐτησίους δωρεὰς τῶν βασιλέων, τὰς τοῖς Γαλάταις καλουμένας, Pensions, καὶ Ταγὰς δὲ τὰς αὐτὰς ἐκάλεσαν ἔπειτα οἱ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς· ἃ ἡ συνήθεια Ταγίνια καλεῖ, ἐξ οὗ ῥῆμα τὸ, Ταγίζω, τὴν ἀρχὴν μὲν ἐπὶ τοῦ, Δωροῦμαι τοιαύταις συντάξεσι, νῦν δ' ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ τρέφω, ἢ ψωμίζω, τεταγμένον. Διορθού-

„tum amicorum focietate munita, qui, fi res poftu„let, nobis auxilio fint, tum eorum longe plurium, „qui et tributa pendant et imperata exfequantur. „Quae cum ita fint, nos quidem dixerit aliquis fecuro „effe animo, ut qui longe a periculis abfimus; hoftes „autem noftros caufam habere timoris, ac faluti fuae „confulere oportere.“

„Vos equidem pulchre fcio, his fretos rationi„bus, meum iam vos alloquendi apparatum contemne„re, et totius Graeciae imperium hisce copiis para„turos fperare; ego vero hanc praecipue ob caufam „in metu fum: cum videam, florentiffimas, ut fibi „ipfis perfuafere, civitates peffimis uti confiliis; et quae

σθω μοι ἐν παρόδῳ καὶ ὁ Ἡσύχιος, „Ταγὴ, βασιλικὴ δωρεὰ ΚΑΓ Ἡ „ΣΥΝΑΞΙΣ τῶν πρὸς τὸ ζῆν „ἀναγκαίων“ μετάγράφοντι . . . δωρεὰ ΚΑΓ ΣΥΝΤΑΞΙΣ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Ἀντὶ δὲ τοῦ, Συντάσσω, οἱ Ἑβδομήκοντα ἐχρήσαντο (Γ, Βασιλ. ΙΑ, 18) καὶ τῷ Διατάσσω, „Καὶ ἔδωκεν „αὐτῷ οἶκον, καὶ ἄρτους διέταξεν „αὐτῷ.“ Coray p. 102. f. Lucianus T. II. p. 261. ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως. Altera fignificatione Diodorus Sicul. XVII. c. 110. ἅπασι τὰς ἁρμοζούσας πρὸς τροφὴν ἐλευθέριον συντάξεις ἀπομερίσας. L. XVIII. c. 9. διαδοὺς τοῖς μισθοφόροις τὰς συντάξεις. Add. Iacobf. ad Anthol. Gr. II. 3. p. 223. SCHAEF.

ὑποτελοῦντας] Proprium verbum de tributo pendendo. Herodotus IV. c. 201. ὑποτελέειν — δασμὸν βασιλέϊ. Hinc ὑποτελὴς tributarius. Nofter Antiquit. Rom. II. p. 769. παραδιδόντες σφᾶς αὐτοὺς [fic leg. hic et T. I. p. 154. Conf. Thom. Mag. p. 826.] ὑπηκόους εἶναι Ταρκυνίου καὶ φόρων τὸ λοιπὸν ὑποτελεῖς. ubi Cod. Vat. φόρου, quod praefero. V. Indic. Thucydid. v. ὑπήκοος et ὑποτελεῖς. Synefius Epift. XXXVIII. p. 180. A. τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. SCHAEF.

ἡμᾶς] Edit. Ifocrat. ὑμᾶς. VPT. Praeftat noftra fcriptura, quam commendat etiam quod opponitur: τοῖς δ᾽ ἐχθροῖς τοῖς ἡμετέροις. SCHAEF.

κάκιστα βουλευομένας] In vulg. editionib. Ifocratis legitur, τὰ κάκιστα συμβουλευομένας: et mox fuperlative, εἰς πλείστους κινδ. SYLB.

Articulum τὰ contextui infertum a me habes: συμβουλευομέ-

„θαῤῥούσας, εἰς πλείστους κινδύνους καθισαμένας. „Αἴτιον δὲ τούτων ἐστὶν, ὅτι τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν οὐδὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλούτοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, ταῖς δὲ ἐνδείαις καὶ ταῖς ταπεινότησι σωφροσύνη καὶ πολλὴ μετριότης· ὥστε χαλεπὸν εἶναι διαγνῶναι, ποτέραν ἄν τις δέξαιτο τῶν μερίδων τούτων τοῖς παισὶ τοῖς αὑτοῦ καταλιπεῖν. „Ἴδοιμεν γὰρ ἂν, ἐκ μὲν τῆς φαυλοτέρας εἶναι δοκούσης ἐπὶ τὸ βέλτιον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς πράξεις ἐπιδιδούσας· ἐκ δὲ τῆς κρείττονος φαινομένης ἐπὶ τὸ „χεῖρον εἰθισμένας μεταπίπτειν."

Ταῦθ' ὅτι συνείληπταί τε καὶ συγκέχρωσται, καὶ

νας pro simplici βουλευομένας, (quam vocem Wolfius passive intelligit, scilicet ὑπὸ τῶν ῥητόρων) et mox πλείστους pro veteri πλείους, probante codice Reg. 1. Vpt.

Hudsoniana et Reiskiana κάκιστα συμβουλευομένας. Restitui Sylburgianae scripturam κάκιστα βουλευομένας. κάκιστα oppositionis videtur poscere concinnitas, vix patiens illa articulum τάς. βουλευομένας nuper dedit etiam Coray. „Βουλευομένας.] Ταύτην ἔκ τινος τῶν τοῦ Αὐγήρου ἀντιγράφων (ἣν κἀκεῖνος προείλετο) ἀνθυπέβαλον τὴν γραφὴν τῇ παρὰ τοῖς λοιποῖς ἅπασι Συμβουλευομένας." Vir eximius p. 103. Ceterum hoc participium formae est mediae, non passivae. Sed in πλείστους Vptonum secutus sum. Quae me moverint, satis apparet. Schaef.

πλούτοις] Vulg. Isocratis editiones habent πλουσίοις, divitibus; minus congruenter. Sylb.

Πλούτοις habent et Stephani, et Wolfii. Vpt.

Sic etiam recentissima Parisiensis. „Πλούτοις.] Ἐξ ἀντιγράφου τινὸς τῶν τοῖς πρὸ ἐμοῦ παραβληθέντων, οὕτω διορθώσαντος πάλαι καὶ τοῦ Οὐολφίου, παρειλήφασιν οἱ πρὸ ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ, Πλουσίοις. Τὸ δὲ, Πλούτοις, κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, μεταβαλοῦσα καὶ τὸ γένος, οἶδε καὶ ἡ συνήθεια, Τὰ πλούτη, λέγουσα, ὡς παρὰ τὸ οὐδέτερον, Τὸ πλοῦτος. Ἡ αὐτὴ δὲ συνήθεια, Τὸν βίον, καὶ, Τὸ βίος, Τὸν θρῆνον, καὶ, Τὸ θρῆνος, κατὰ μίμησιν δὴ τοῦτο τῶν ἀρχαίων, παρ' οἷς ἕτερα διγενῆ, Ὁ καὶ τὸ

„ſecuriſſimae ſunt, plurimis periculis circumveniri. In „cauſa eſt, quod neque ſecundae, nec adverſae res „ullae mortalibus ſolae contingant: ſed ita compara„tum eſt, ut opes et potentiam dementia, unaque in„temperantia comitetur; inopiam vero ac humilitatem „prudentia et vitae moderatio. Quamobrem difficile „iudicatu eſt, utra iſtarum partium ſit praeoptanda, „quam liberis quispiam ſuis a ſe relictam velit. Siqui„dem ex ea, quae deterior vulgo habetur, res incre„menta plerumque videmus ad feliciorem vivendi „ſtatum ſibi aſſumere; ex altera vero, quae praeſtan„tior iudicatur, recidere ſolere in deterius.“

Haec mutuo complexu cohaerere, iisdemque colo-

ἔλεος, 'Ο καὶ τὸ σκότος κ. τ. λ.“ Coray p. 103. Langius: „An pluralis πλούτοις alibi occurrat, neſcio.“ Plato Gorg. p. 264. Heind. ἠμφιεσμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους. Diodorus Sicul. I. c. 71. extr. μεγίστους πλούτους ἔσχον. V. Weſſeling. T. I. p. 358. Lucianus T. I. p. 473. τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων. ubi v. Solan. it. Reitz. p. 748. [coll. Defenſ. adverſ. N. Acta Erudit. Lipſ. quam Indici Lucianeo praemiſit] idemque T. III. p. 375. Add. Abreſch. ad Xenophont. Epheſ. p. 199. Loc. qui ex ipſo Iſocrate affatim exemplorum excitavit. In Noſtri Antiquit. Rom. T. I. p. 109. ex libro Vatic. ſcribendum: τοῖς παρ' ἑτέρων ἐπιχορηγηθεῖσι δωρεῖσθαι πλούτοις. itemque p. 401. ex eodem libro plane palmario: τὸν ἐκ γῆς πλοῦτον, ἁπάντων ὄντα πλούτων δικαιότατον. Schaef.

πολλή] Non legitur in Iſocratis editionibus. Neque ego multum requiro. Schaef.

δέξαιτο] 'Αντὶ τοῦ ἕλοιτο: ſed quid ſi εὔξαιτο? *Wolfius.* Sed eodem ſenſu et apud Lucianum in de morte Peregrini haec vox reperietur. 'Υμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι· δέξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. Upt. V. Hemſterhuſ. ad Lucian. p. 401. et Lennep. ad Phalar. p. 271. Schaef.

συγκέχρωται] συγκέχρηται Colb. Huds. *Var. Lect.*

Interpres: *iisdemque coloribus elaborata eſſe.* Similiterque de colore Lexicographi no-

οὐ καθ' ἓν ἕκαστον ὄνομα ἐν ἕδρᾳ περιφανεῖ καὶ πλατείᾳ βέβηκεν, οὐδ' ἐν μακροῖς τοῖς μεταξὺ χρόνοις διείργεται καὶ διαβέβηκεν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ἐν κινήσει τε ὄντα φαίνεται καὶ φορᾷ καὶ ῥύσει συνεχεῖ,
216 πραεῖαί τε αὐτῶν εἰσι καὶ μαλακαὶ καὶ προπετεῖς αἱ συνάπτουσαι τὴν λέξιν ἁρμονίαι, τὸ ἄλογον ἐπιμαρτυρεῖ τῆς ἀκοῆς πάθος. Ὅτι δ' οὐκ ἄλλα τινὰ τούτων ἐστὶν αἴτια, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμοῦ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῶν λόγων, ῥᾴδιον ἰδεῖν. Φωνηέντων μὲν γὰρ ἀντιτυπίαν οὐκ ἄν τις οὐδεμίαν εὕροι, ἐν γοῦν οἷς παρεθέμην ἀριθμοῖς, οἴομαι δ' οὐδ' ἐν ὅλῳ τῷ λόγῳ, πλὴν εἴ τί με διαλέληθεν· ἡμιφώνων δὲ καὶ ἀφώνων ὀλίγας, καὶ οὐ πάνυ ἐκφανεῖς, οὐδὲ συνεχεῖς. Ταῦτα δὲ τῆς εὐεπείας αἴτια τῇ λέξει γέγονε, καὶ ἡ τῶν κώλων συμμετρία πρὸς ἄλληλα, τῶν τε περιόδων ὁ κύκλος, ἔχων τι περιφανὲς καὶ εὔγραμμον καὶ τεταμιευμένον ἄκραις ταῖς συμμετρίαις· ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα οἱ σχηματισμοὶ οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν

stri. Rectius, opinor: *mutuo se contingere.* ut ex χρὼς derivetur. V. Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 1619. Idem foret συγκεχρωτισται. V. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 206. Schaef.

διαβέβηκεν] Ingrata est haec eiusdem vocis repetitio, ac propemodum otiosa. Huic vitio occurri potest, si διαβεβηκόσι legeris: id autem cum suo χρόνοις cohaerebit. Vpt. Talia si mutamus, nullus erit finis novandi. Vbique enim, etiam in cultissimis scriptoribus, huiusmodi repetitiones occurrunt. Schaef.

προπετεῖς] In scripto codice aliam hic adnotatam fuisse lectionem, προσφυεῖς, testatur Stephanus. quo vocabulo infra quoque Dionysius utitur, cum dicit ab Herodoto deligi ὀνόματα προσφυῆ τοῖς πράγμασι, 131, 5. Sylb. Locus est in epistola ad Pompeium, ubi de Xenophonte, non Herodoto, loquitur: ἐκλέγει δὲ ὀνόματα συνήθη τε καὶ προσφυῆ τοῖς πράγμασι, καὶ συντίθησιν αὐτὰ ἡδέως πάνυ καὶ κεχαρισμένως, οὐχ ἧττον Ἡροδότου. Quae vox nihil ad

ribus elaborata esse; nec singulis in verbis conspicuam latamque sedem sortita incedere, neque longis temporum intervallis a se invicem disiungi segregarique, (cum in motu sint, et impetu perpetuo fluxuque videantur delata; atque harmoniae, quibus connectitur oratio, et lenes sint et molles atque volubiles) testimonium perhibebit ipse audiendi sensus, nec arte ulla, nec usu edoctus. Quod vero nihil aliud sit in causa, nisi quae sunt a me superius in hac dicendi institutione tradita, facillime colligi potest. Nullam etenim reperias vocalium concursationem in his, quos proposui numeros; nec, ut arbitror, in tota oratione, nisi me forte aliquid latuerit: semivocalium quidem mutarumque paucae deprehenduntur, neque illae aut conspicuae, aut sibimet continuae. Hae itaque, cur iucunda sit oratio, causae exstiterunt; nec minus et iusta membrorum inter se commensuratio, orbesque periodorum, qui illustre quiddam in se habent, et accurate expressum, absolutisque temperatum dimensionibus: sed prae caeteris omnibus dicendi figurae, quibus multum

rem praesentem: sunt enim *ὀνόματα προσφυῆ*, ut Horatii verbis utar, *vocabula rebus cognata*. Vpt.

Ἁρμονίαι προπετεῖς sunt quae alibi dicuntur *εὐπετεῖς*. V. supra p. 310. Schaef.

τῆς ἀγωγῆς ταύτης] Mallem *τούτων*, *τούτων τῶν λόγων*, scilicet *τῆς συνθέσεως ταύτης τῆς ἀνθηρᾶς*. Vpt. Cave assentiaris. *Ἀγωγὴ*, in universum *modus ac ratio*, (conf. supra p. 261.) h. l. est i. q. *σύνθεσις*. Verte: *de hac compositione*. Mox sequitur eodem sensu: *περὶ ταύτης τῆς συνθέσεως*. Schaef.

πλὴν εἴ τί] Neutro genere, pro foeminino: significantius. Vpt.

εὔγραμμον] V. supra p. 334. Schaef.

οἱ πολλοὶ] Rectius, opinor, legerimus, *οἱ πολὺ τὸ νεαρὸν ἔχοντες*, *in quib. multum iuvenilis affectationis inest*. Sylb. Hanc emendationem, et a Reg. 1. et Colb. confirmatam, nolui reiicere: antea *οἱ πολλοὶ τὸ νεαρὸν* contextum occuparat. Alibi etiam Dionysius de Isocratis dictione: *τοὺς Γοργίου νεαροὺς σχηματισμοὺς ζηλοῦσα*. Vpt. Dedi cum Vptono *πολύ*. Schaef.

ἔχοντες· εἰσὶ γὰρ ἀντίθετοι, καὶ παρόμοιοι, καὶ πάρισοι, καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις, ἐξ ὧν ἡ πανηγυρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται. Οὐκ ἀναγκαῖον εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν καὶ τὰ λοιπὰ διεξιών· ἱκανῶς γὰρ εἴρηται καὶ περὶ ταύτης τῆς συνθέσεως, ὅσα γε ἥρμοττεν.

ἐξ ὧν] Forſan inſerta coniunctione legendum ἐξ ὧν δὲ ἡ πανηγ. quamquam ſupra quoque ſimiles ellipſes annotatae ſunt ad 2, 8. Forſan etiam ſeq. v. pro participio διεξιὼν reponendum eſt infinit. verbum διεξιέναι. De Panegyricis vero plenius tractat infra 33, 3. Sylb.

Nullus equidem dubito, quin haec verba ad ſuperiorem periodum referenda ſint; hac ſcilicet interpunctione: καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις, ἐξ ὧν ἡ Πανηγυρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται. Quam correctionem ſi admiſeris, quae ſequuntur, copulativâ δὲ interpoſitâ, ita formes licet: Οὐκ ἀναγκαῖον δ' εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν. Eodem modo Hephaeſtion utitur, pag. 61. Ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν, παραδείγματα παρατιθέμενοι. Sed haec vox abſolute ponitur, τὸν λόγον ſubintellecto; quod ultima Sectione expreſſum habes: Τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸν λόγον; Euripides in Phoeniſſis, τί δεῖ μακρηγορεῖν; Vpt.

Sic Vptonus poſt δευτέρας ac τρίτας φροντίδας. In prima editione haec adſcripſerat, quae in Hudſonianam, indeque in Reiskianam transierunt: „Nullus — ἀποτελεῖται. Quin et ſequens membrum ſuo ulcere laborat. quid enim per ſe infinitivus μηκύνειν ſignificat? inſeras neceſſe eſt τὸν λόγον: quod extra omnem dubitationem locus, ex ultima Sectione petitus, confirmatum dabit: τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸν λόγον; Hanc itaque ſententiam, copulativa δὲ interpoſita, ita formes licet: Οὐκ ἀναγκαῖον δ' εἶναί μοι δοκῶ μηκύνειν τὸν λόγον, καὶ τὰ λοιπὰ διεξιών. neque enim Sylburgio aſſentior, Infinitivum reponenti.“ Nihil eſſe inſerendum, clariſſime docet locus geminus Rhetoris de Iſocr. Iudic. p. 564. Reisk. καὶ τί δεῖ τὰ καθ' ἕκαστα διεξιόντα μηκύνειν; qui etiam participii uſum a Sylburgio ſolicitatum ſatis tuetur. Plene Herodotus II. c. 35. in. Ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον. [ubi ſi Weſſelingius Diſſert. Herodot. p. 88. μηκυνέων, ut videtur, habuit pro participio Ionico praeſentis, Vir Summus vehementer erravit. Conf. Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. v. 713. et 1082.] Add. Boſii Ellipſ. p. 255. — De interpunctione Vptono prorſus aſſentior. Hanc igitur mutavi, cum priores editores, etiam Vptonus, ſic diſtinxiſſent: — καὶ οἱ παραπλήσιοι τούτοις. ἐξ ὧν ἡ πανηγυρικὴ διάλεκτος ἀποτελεῖται, οὐκ ἀναγκαῖον κ. τ. λ. quomodo ſi Rhetor interpungi

inest iuvenile; sunt enim opposita, consimilia, et comparia, et quae generis eiusdem, ex quibus dictio panegyrica constituitur. Sed mihi ulterius sermonem protrahere, et reliqua percensere, non arbitror necesse esse: nam satis de hac quaestione dictum est, quod quidem ad institutum pertinere videatur.

voluisset, scripsisset, non ἐξ ὧν, sed ἐκ τίνων. Ceterum non opus post ἀναγκαῖον inserere δέ. SCHAEF.

ἀποτελεῖται] συντελεῖται Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.*

μοι δοκῶ] Haec non iungenda: nam dativus pronominis regitur ab ἀναγκαῖον. SCHAEF.

διεξιών] Syntaxis postulat διεξιόντα. Diodorus Sicul. XVIII. c. 63. ἀναγκαῖον γὰρ ἦν αὐτοὺς [al. plane ut hic, αὐτοῖς, quod paene praeferam:] ἢ πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἀποκλίναντας, ὑπ' Ἀντιγόνου τιμωρίας τυχεῖν, ἢ πειθαρχήσαντας Ἀντιγόνῳ, ὑπὸ Πολυσπέρχοντος καὶ τῶν βασιλέων κολασθῆναι. Nominativum, opinor, scripsit aliquis, qui formulam pervulgati usus, δοκῶ μοι, hoc loco reperire sibi visus esset. SCHAEF.

θέσεως] Rectius, ut opinor, συνθέσεως in Reg. 1. et Colb. quo modo legendum esse docuit Vptonus. HVDS. *Var. Lect.*

συνθέσεως] Ita olim conieci pro θέσεως, quod cum agnoscant et Reg. 1. et Colb. in contextum recipere nihil veritus sum.

Sed ut obiter id moneam, nimia Librariorum festinatione saepe accidit, ut dimidiatae pro integris voces passim in veteribus scriptis occurrant. Exemplum e Quintiliano ad Tryphonem libet proferre: *Permittamus vela ventis, et oram solventibus bene precemur.*

Quid sibi *oram* hoc loco velit, mihi eruditi non satis videntur expedire, rudentium extremitates interpretati, quibus ad oram littoris navis religatur. Vnde enim haec probant? quem alium scriptorem sibi habent suffragantem? nam istud Livii, cum plane sit mendosum, nihil moror. Quidam sagaciores *lora* substituunt, lectione, quam habemus, repudiata. Dicam breviter quod sentio: caudam tantum habemus, capite detruncato. Etenim mihi persuadere non possum, quin *ancoram* scripserit magnus ille dicendi magister, tribus prioribus literis vetustate absumptis: quanquam scio fuisse, quibus haec ita arrisere, ut pravâ imitatione in sua avidissime scripta transtulerint: inter hos Politianus, vir longe eruditissimus, in epistola ad Senensem Cardinalem: *Quanquam oram nuperrime solverimus.* Nihil addam praeterea; neque enim pluribus, ut opinor, haec emendatio, cum facilis sit, et usitatam loquendi formulam repraesentet, ad illius vel defensionem vel com-

218

ΤΜΗΜΑ κδ'.

Κοινῆς, εἴτε μέσης συνθέσεως χαρακτήρ.

Ἡ δὲ τρίτη τε καὶ μέση τῶν εἰρημένων δυοῖν ἁρμονιῶν, ἣν κοινὴν καλῶ, σπάνει τε κυρίου καὶ κρείττονος ὀνόματος, σχῆμα μὲν ἴδιον οὐδὲν ἔχει, κεκέρασαι δέ πως ἐξ ἐκείνων μετρίως, καὶ ἔστιν ἐκλογή τις τῶν ἐν ἑκατέρᾳ κρατίστων. Αὕτη δοκεῖ μοι τὰ πρωτεῖα ἐπιτήδεια εἶναι φέρεσθαι, ἐπειδὴ μεσότης μέν ἐστι· μεσότης δὲ ἡ ἀρετὴ καὶ βίων, καὶ ἔργων, καὶ τεχνῶν, ὡς Ἀριστοτέλει τε δοκεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι κατ' ἐκείνην τὴν αἵρεσιν φιλοσοφοῦσιν. Ὁρᾶται δὲ, ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον, οὐ κατὰ ἀπαρτισμὸν, ἀλλ' ἐν πλάτει, καὶ τὰς ἰδίας πολλὰς ἔχει διαφοράς. Οἵ τε χρησάμενοι αὐτῇ, οὐ τὰ αὐτὰ πάντες, οὐδ' ὁμοίως ἐπετήδευσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ταῦτα μᾶλλον, οἱ δ' ἐκεῖνα ἐπέτεινάν τε καὶ ἀνῆκαν, ἄλλως ἄλλα τὰ αὐτὰ, καὶ πάντες ἐγένοντο λόγου ἄξιοι κατὰ πάσας τὰς ἰδέας τῶν λόγων.

Κορυφὴ μὲν οὖν ἁπάντων καὶ σκοπὸς,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, — — — — —

mendationem, indigebit. Vpt. Fallitur Vptonus. V. Spaldingium ad Quintil. l. c. Schaef.

σπάνει] Vide Sectionem vigesimam primam: ἣν ὅλως ποτὲ γίνεσθαι φαίην ἂν, ἔγωγε ἀπορῶ. Vpt.

τε κυρίου] Imo κυρίου τε. Schaef.

μεσότης] Consule Aristot. Ethicorum ad Nicom. lib. 2. cap. 6.: μεσότης τις ἄρα ἐστὶν ἡ ἀρετὴ, στοχαστική γε οὖσα τοῦ μέσου. *Est ergo virtus mediocritas quaedam, cum medium, veluti signum quoddam sibi propositum, petat ac destinet.* Vpt.

Ἀριστοτέλει δοκεῖ] Ἀριστοτέλει τε δοκεῖ Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Ascivi encliticam, facilius omissam a librariis, quam ex abundanti additam. Schaef.

SECTIO XXIV.

Qui communis ſit mediaeque compoſitionis character et forma.

Tertia vero mediaque dictarum duarum compoſitionum, (quam *communem* appello, proprii meliorisque vocabuli inopia) peculiarem ſibi nullam formam habet; ſed ex ſuperioribus mediocriter eſt temperata, delectuque conſtat eorum, quae in utrisque videntur praeſtantiſſima. Haec quidem eſt, ut arbitror, quae primas ſibi auferat, cum ſit mediocritas: mediocritas autem eſt virtus, et in vita, et in actionibus, et in artibus, ſicut Ariſtoteli videtur et caeteris eiusdem diſciplinae philoſophis. Sed ſpectatur, ut ſuperius dixi, non perfectionis abſolutae ratione habita, ſed in genere; multasque proprias habet differentias. Qui vero hac uſi ſunt, non iisdem conſequendis omnes, nec eodem modo, operam dederunt: ſed haec alii praecipue, alii alia, ſtudio vel maiori, vel remiſſiori, excoluerunt, et nonnulli eadem modis diverſis; omnesque in omnibus, quas perſecuti ſunt, dicendi formis laude digni evaſere.

Caput vero omnium et ſcopus, *ex quo utique omnes fluvii et totum mare et omnes fontes* profluunt,

ὥσπερ ἔφην καὶ πρότερον] p. 174. Vpt. Schaef.

οἱ δ' ἐκεῖνα ἐπέτεινάν τε κ. τ. λ.] Malim ſic interpungere: *οἱ δ' ἐκεῖνα*, (ſcil. *ἐπετήδευσαν*) *ἐπέτεινάν τε καὶ ἀνῆκαν ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτά.* Schaef.

ἐξ οὗ πως] *ἐξ οὗ περ* Colb. Huds. *Var. Lect.*

Alludit ad hos verſus Iliad. φ'. v. 196.

— *βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,*
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν.

unde et ſua videtur hauſiſſe Ovidius:

Adiice Maeoniden: a quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

220 δικαίως ἂν Ὅμηρος λέγοιτο. Πᾶς γὰρ αὐτῷ τόπος, οὗ τις ἂν ἅψηται, ταῖς τε αὐστηραῖς καὶ ταῖς γλαφυραῖς ἁρμονίαις εἰς ἄκρον διαπεποίκιλται. Τῶν δ' ἄλλων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητα ἐπετήδευσαν, ὕστεροι μὲν ἐκεῖνοι μακρῷ παρ' Ὅμηρον ἐξεταζόμενοι φαίνοιντ' ἄν· καθ' ἑαυτοὺς δὲ εἰ θεωροίη τις αὐτούς, ἀξιοθέατοι· μελοποιῶν μὲν, Στησίχορός τε καὶ Ἀλκαῖος· τραγῳδοποιῶν δὲ, Σοφοκλῆς· συγγραφέων δὲ, Ἡρόδοτος· ῥητόρων δὲ, Δημοσθένης· φιλοσόφων δὲ, κατ' ἐμὴν δόξαν, Δημόκριτός τε καὶ Πλάτων καὶ

Adscribam et Longini verba in Homeri laudem: Οὐ γὰρ μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο. Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ τε Ἀρχίλοχος· πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος. Sed et Quintilianum audiamus: *Hic enim (quemadmodum ex oceano dicit ipse amnium vim fontiumque cursus initium capere) omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit.* Vpt.

Secutus librum Colb. ἐξ οὗπερ dedi pro vulg. ἐξ οὗ πως. Praeterea versus Homericos ab oratione Rhetoris separavi, quacum priores editores arcto nexu iunxerant. „Vbicunque aut integri versus, aut fragmenta, quorum verba eodem ordine citantur, quo a poëta scripta sunt, leguntur, ibi puto talia fragmenta a citantis oratione diligenter separanda." Porsonus ad Euripid. Med. v. 139. XIII. [Exemplorum, quae ex Athenaeo depromsit vir eximius Sect. X., primum compara sis cum editione Dipnosophistarum Lipsiensi.] Schaef.

τόπος] Propria significatione, non ea qua dicitur pro ῥῆσις. Schaef.

εἰς ἄκρον] Grammaticus de genere Apollonii Rhodii p. XI. Brunck. εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε. Rarius ἐπ' ἄκρον. Hippocrates Aphor. I. 3. αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι. quod imitans Eustathius ad Homer. Od. p. 1687. 41. (439. 4.) αἱ εἰς ἄκρον εὐεξίαι. quibus locis utitur Ruhnkenius ad Vellei. p. 70. Schaef.

ὕστερον] Fortasse rectius ὕστεροι, *posteriores*, *inferiores*. Sylb. Atque ita quidem codex Colbertinus: cum vero hae voces, ὕστεροι μὲν ἐκεῖνοι, coniunctae si legantur, parum gratae nostris auribus futurae sint, veterem lectionem censeo retinendam: quae, participio ὄντες subaudito, videtur defendi posse. Vpt.

Dedi ὕστεροι, quod melius respondet voci mox sequenti, ἀξιοθέατοι. Schaef.

iure optimo dicendus est Homerus. Omnis enim, quemcunque in eo locum attigeris, austero politoque structurae genere summa perfectione variatur et distinguitur. Alii autem, in eodem quotquot mediocri genere elaborarunt, si cum Homero omnes collati examinentur, multo inferiores apparebunt; quos tamen per se si quis expendat, dignos, qui sint in admiratione, iudicabit. Inter lyricos Stesichorus et Alcaeus: inter tragicos Sophocles: inter historicos Herodotus: inter oratores Demosthenes: inter philosophos, mea quidem sententia, Democritus et Plato

Ἀλκαῖος] Lesbium civem Alcaeum vocat Horatius: nam patria illi erat Mitylene. Vir bello fuit egregie strenuus, ac Lyricorum fere princeps; cui tantus vivo etiam honor habitus, ut communi eruditorum consensu *aureum* illi *plectrum* donaretur. *In eloquendo brevis et magnificus, et diligens, plurimumque Homero similis: sed in lusus et in amores descendit, maioribus tamen aptior.* Ita Fabius. Vt vero, quantus fuerit poeta, intelligatur, pauca ex fragmentis libet attexere, quibus tempestatis et naufragii miseriae graphice admodum depinguntur.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἀν' τὸ μέσσον
Ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει·
Λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό·
Χαλῶσι δ' ἄγκυραι.

Ex his etiam possumus de dicendi charactere, quo usus est, melius iudicare. VPT.

Δημόκριτος] Insignis philosophus, Abderis natus, Olymp. octogesima; patre quidem incerto. nam alii Hegesistratum, alii Athenocritum, nonnulli Damasippum fuisse scribunt. Huius dicendi genus a Cicerone laudatum habes: *Quamobrem si ornate locutus est, sicut fertur, et mihi videtur, physicus ille Democritus; materies illa fuit physici, de qua dixit: ornatus vero ipse verborum, oratoris putandus est.* de Orat. Idem de Divinatione: *Valde Heraclitus obscurus; minime Democritus.* Quin et in Oratore, locutionem Democriti parum a versu abesse, et scriptis Comicorum poetarum comparari posse arbitratur: *Itaque video visum esse nonnullis, Platonis et Democriti locutionem, etsi ab-*

Ἀριστοτέλης. Τούτων γὰρ ἑτέρους εὑρεῖν ἀμήχανον ἄμεινον κεράσαντας τοὺς λόγους. Καὶ περὶ μὲν τῶν χαρακτήρων ταῦτα ἱκανά· παραδείγματα δὲ τούτων οὐκ οἴομαι δεῖν φέρειν, φανερῶν πάνυ ὄντων καὶ οὐδὲν δεομένων λόγου.

Εἰ δέ τις δοκεῖ καὶ πόνου πολλοῦ ταῦτα καὶ πραγματείας μεγάλης ἄξια εἶναι, καὶ μάλα ὀρ-
222 θῶς δοκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένην· ἀλλ' ἐὰν λογίσηται τοὺς ἐξακολουθοῦντας αὖ τοῖς κατορθουμένοις ἐπαίνους, καὶ τὸν καρπὸν τῶν ἁπάντων, ὡς γλυκύς,

ſit a verſu, tamen quod incitatius feratur, et clariſſimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam Comicorum poetarum. Huic Timonem adiicias, qui ποιμένα μύθων Democritum vocat. Vpt.

τινὶ] τις Reg. 1. et Colb. τινι malit Vpt. Hvds. *Var. Lect.*

In editis aliis εἰ δέ τισι δοκεῖ. Verùm alibi Dionyſius (ſc. p. 504. v. 16.) habet εἰ δέ τῳ δοκεῖ. quo modo Lucianus (ut notavit Vptonus) aliique loquuntur. Idem *Annot.*

Εἰ δέ τῳ] Ita pro τινὶ repoſuimus; qua voce Attici ſcriptores imprimis gaudent. Verſu etiam ſequenti ἄξια a mala eſſe manu nihil dubito, et aut ἔργα, ut olim Hudſonum monui, aut ὤνια, quod magis placet, legi oportere. Ita ſcilicet ipſe Dionyſius in libro περὶ Δημοσθ. δεινότητος, in quem multa hinc transtulit. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ ταῦτα καὶ πόνου πολλοῦ καὶ πραγματείας μεγάλης ἔργα εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δηκεῖ κατὰ τὸν Δημοσθένην· οὐδὲν γὰρ τῶν μεγάλων, μικρῶν ἔτι πόνων ὤνιον.

Sed et ſequentia non pigebit adſcribere, ut et argumento lucem adferre poſſim, et clauſulas laboranti ſubvenire. Ἀλλ' ἐὰν ἐπιλογίσηται τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοῖς καρπούς, μᾶλλον δὲ ἂν ἕνα μόνον τὸν ἔπαινον, ὃν ἀποδίδωσιν ὁ χρόνος καὶ ζῶσι καὶ μετὰ τὴν τελευτήν, πᾶσαν ἡγήσεται τὴν πραγματείαν ἐλάττω τῆς προσηκούσης. Quis non videt haec poſtrema eſſe mutila et quaedam in fine deſiderari? Leges itaque τῆς προσηκούσης αὐτῷ δόξης, et ſenſu et ſtructura poſtulante. Vpt. Locus eſt T. VI. p. 1116. Non puto poſtrema mutila eſſe. Senſus: *quantumvis laboret, minus tamen arbitrabitur ſe laborare quam iuſtum ſit*, ſcil. tali propoſito praemio. ἔλαττον τοῦ προσήκοντος, *iuſto minus.* Schäf.

Rob. Stephanus, quem Sylburgius ſequitur, εἰ δέ τισι

et Ariſtoteles. Neque enim alios reperias, qui conſtructione meliori orationem temperaverint. Ac de variis quidem dicendi characteribus haec ſufficiant: quorum omnium exempla proferre, non ita neceſſarium exiſtimo; quum per ſe ſatis ſint manifeſta, nec ulteriori disquiſitione indigeant.

Quod ſi nonnullis forte videantur haec laborem ſibi plurimum atque ſtudium vehementius poſtulare; a vero illi non adeo aberrant, iuxta Demoſthenem: ſin gloriam, quae eos ſecuta eſt, qui compoſitioni feliciter operam dederunt, fructumque omnium, quam dulcis ſit, ſecum

δοκεῖ. In prima editione Vptonus, ſequente Hudſono, dederat *εἰ δέ τινι*, hac adnotatione addita: „Ita pro *τισὶ* numero plurali, quum id ſtructura poſtularet, reſcripſi." Mihi vero placuit Codicum Gallicorum ſcriptura: *Εἰ δέ τις δοκεῖ.* Sect. XVII. in. *ἵνα μή μέ τις εἰκῇ δόξῃ λέγειν.* Nam fruſtra ſis, ſi loci Demoſthenici rationem urgeas. Schaef.

ἄξια] *ἔργα* pro *ἄξια* reponendum eſſe ſuadet Vpt. Huds. *Annot.*

Suſpicor *αἴτια*. Paſſim confuſae hae voces. V. Interpretes ad Antiquit. Rom. T. II. p. 696. it. p. 944. et Dawesii Miſcell. Crit. p. 254. coll. Brunck. ad Ariſtophan. Acharn. v. 633. Schaef.

κατὰ τὸν Δημοσθένην] Orator T. I. p. 101. *εἰ δέ τῳ δοκεῖ ταῦτα καὶ δαπάνης μεγάλης καὶ πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας εἶναι, καὶ μάλα ὀρθῶς δοκεῖ· ἀλλ' ἐὰν λογίσηται τὰ τῇ πόλει μετὰ ταῦτα γενησόμενα, ἂν ταῦτα μὴ ἐθέλῃ ποιεῖν, εὑρήσει λυσιτελοῦν τὸ ἑκόντα ποιεῖν τὰ δέοντα.* Schaef.

λογίσηται — αὖ τοῖς] *λογίσηταί τις ἐξακολουθοῦντας αὐτοῖς* Reg. 1. Huds. *Var. Lect.*

αὖ τοῖς] Vulgatam ſcripturam *αὖ τοῖς* retinere nihil vetat. Si quis tamen *αὐτοῖς* malit, fruatur ſuo iudicio. Sylb. Recepta lectio melior longe videtur; quanquam Reg. 1. *λογίσηταί τις ἐξακολουθοῦντας αὐτοῖς.* Vpt.

τῶν ἁπάντων] Lego, *ἐκ τῶν ἁπάντων αἰώνων*: de quo, ut arbitror, nulla futura eſt dubitatio: cui tamen defendendo pauca ipſe adducam loca. Primus e ſequenti Sect. de Demoſthene: *ἔργα συντάττόμενος αἰώνια, καὶ διδοὺς αὑτὸν ὑπεύθυνον τῷ πάντα βασανίζοντι φθόνῳ καὶ χρόνῳ*: alter ex initio Praefationis Antiquit. Rom. petitus eſt: *τοὺς προαιρουμένους μνημεῖα τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς τοῖς ἐπιγινομένοις καταλιπεῖν, ἃ μὴ συναφανισθήσεται τοῖς σώμασιν*

εὐπαθείας ἡγήσεται τοὺς πόνους. Ἐπικουρείων δὲ χορὸν, οἷς οὐδὲν μέλει τούτων, παραιτούμεθα· τὸ γὰρ, Οὐκ ἐπιπόνου τοῦ γράφειν ὄντος, ὡς αὐτὸς Ἐπίκουρος λέγει, τοῖς μὴ ϛοχαζομένοις τοῦ πυκνὰ μεταπίπτοντος κριτηρίου, πολλῆς ἀργίας ἦν καὶ σκαιότητος ἀλεξιφάρμακον.

ΤΜΗΜΑ κϛʹ.

Λέξις ἄμετρος πῶς καλῷ ποιήματι ἢ μέλει ὁμοία γράφεται.

Τούτων δή μοι τέλος ἐχόντων, ἐκεῖνά σε οἴομαι ποθεῖν ἔτι ἀκοῦσαι, πῶς γράφεται λέξις ἄμετρος ὁμοία καλῷ ποιήματι ἢ μέλει, καὶ πῶς ποίημά γε

αὐτῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου: tertius ex Herodiani prooemio: παιδείας κλέος ἀΐδιον μνώμενοι, ὅπως μὴ σιωπήσαντες λάθοιεν, εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον ἀριθμούμενοι. quem locum ita laxius interpretatus est Politianus: *dum famam eruditionis affectant; nomenque suum conantur ab iniuria oblivionis asserere.* Et ne quis forte obiiciat, hanc vocem numero plurali rarius occurrere, multa ego passim apud antiquissimos exempla inveni. VPT.

Αἰώνων valde placet Vptono. quam lectionem et ipse amplectendam esse nullus dubitarem, si phrasis haec, καρποὺς αἰώνων, alicubi occurrisset. HVDS. *Var. Lect.*

F. καρπὸν τὸν ἀπ' αὐτῶν. REISK. Egregia coniectura, quae mihi quidem videtur ipsa Rhetoris manus. SCHAEF.

εὐπαθείας ἡγήσεται τοὺς πόνους] Plutarchus Mor. T. I. p. 519. ὡς καὶ τῆς φύσεως ἀπαιτούσης εὐπάθειάν τινα τῷ σώματι καὶ μεταβολὴν ἐκ τῶν πόνων. SCHAEF.

* Al. profecto levissimos hosce labores existimabunt. HVDS.

Ἐπικουρείων] Tradit Athenaeus, Epicurum, omnium disciplinarum expertem, solitum fuisse μακαρίζειν τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν παρερχομένους. Scripsit idem, Laertio teste, ad Pythoclem, Παιδείαν δὲ πᾶσαν μακάριοι φεύγετε. Nec omittam Quintiliani verba, lib. 12: *Nam in primis nos Epicurus a se ipse dimittit, qui fugere omnem disciplinam navigatione quam velocissima iubet.* Sed Grammaticis paulo fuit amicior, ut ex Sexto Empirico discere est: συμφώνως γὰρ

reputaverint; * voluptatem esse iudicabunt, haud laborem. Est autem Epicureorum turba nobis contemnenda, qui nihil horum curant. Nam si *scribere laboriosum non est,* ut Epicurus censet; † id sane plurimae ignaviae ac ineptitudinis, iis, qui parum animadvertunt, quam crebro iudicium sensusque istiusmodi scriptoris labatur, certissimum fuerit remedium.

SECTIO XXV.

Quomodo soluta oratio poëmati pulchro aut odae similis conscribatur.

His iam ad finem perductis, ea te adhuc, *mi Rufe,* velle arbitror audire, unde conscribatur oratio soluta poëmati pulchro aut versibus melicis simillima: quibus

κατὰ πάντας ἐστὶ χρειώδης [ἡ γραμματική·] ἐν οἷς θετέον καὶ τὸν Ἐπικοῦρον, εἰ καὶ δοκεῖ τοῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων διεχθραίνειν. Ita et Cicero de hoc scriptore: *Sed existimo te minus eo delectari, quod ista Platonis, Aristotelis, Theophrasti orationis ornamenta neglexerit.* de Finibus. Vpt.

τὸ γὰρ) Etiamsi pro τὸ γὰρ legamus καὶ γὰρ, tamen ne sic quidem satis extricari videtur sententia. Sylb.

Haec verba, οὐκ ἐπιπόνου τοῦ γράφειν ὄντος, ex Epicuri scriptis videntur desumpta: quare τὸ materialiter accipiendum est. Sed Lucianum in de conscribenda Hist. audiamus: Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι, ἱστορίαν συγγράψαι, ἥν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται. Vpt.

Sententiam hanc obscurissimam non perspicio. Fieri non potest, quin aliqua sint omissa. Reisk.

Cum Vptono scripsi Οὐκ, litterâ maiusculâ, suspicatus etiam τοῖς μὴ — κριτηρίου verba Epicuri esse. Ceterum mihi quoque haec sententia perobscura est. Schaef.

† Bircovius vertit, *qui id non assequuntur, saepiusque iudicio labuntur, sane proximae ignaviae et ineptitudinis fuerit hoc remedium:* ac si legisset, τοῖς μὴ στοχαζομένοις καὶ πυκνὰ μεταπίπτουσι κριτηρίου etc. Huds.

ἀργίας] Sic dedi pro vulgato ἀργείας, quam formam spuriam puto. Schaef.

224 ἢ μέλος πεζῇ λέξει καλῇ παραπλήσιον. Ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλῆς λέξεως, ἕνα τῶν ἀνδρῶν προχειρισάμενος, ὃν ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι, βουλόμενος μὲν καὶ πλείους, οὐκ ἔχων δὲ χρόνον ἱκανὸν ἅπασι.

Φέρε δή, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τοῖς κρατίστοις ἐοικέναι ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τοὺς Δημοσθένους λόγους, καὶ μάλιστα τάς τε κατὰ Φιλίππου δημηγορίας, τούς τε δικανικοὺς ἀγῶνας τοὺς δημοσίους; ὧν ἐξ ἑνὸς ἀρκέσει προλαβεῖν τὸ προοίμιον τουτί·

„Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με „μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ' ἥκειν Ἀριστοκρά„τους κατηγορήσοντα τουτουί, μήτε μικρὸν ὁρῶντά „τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ „προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν· ἀλλ' εἴπερ ἄρ' „ἐγὼ ὀρθῶς λογίζομαι καὶ σκοπῶ, περὶ τοῦ τὴν Χερ„ρόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρου-

ἐν τοῖς μάλιστα] Post *ἐν τοῖς* excidisse *λόγοις* suspicatus Schottus Comment. Societ. Philol. Lips. I. 1. p. 48. non meminerat se millies formulam *ἐν τοῖς μάλιστα* sine offendiculo legisse. Rectius idem ad Rhetoris Artem p. 25. SCHAEF.

ἐκμεμάχθαι] *expressisse*, ab *ἐκμάττομαι*. Lucianus *ἐκμεμάχθαι τὴν εἰκόνα*, *expressam esse imaginem*. VPT.

Pro *ἐκμάξασθαι*. Plutarchus T. IV. p. 832. Reisk. *τοιοῦτόν φασιν ἐνύπνιον ἰδόντα τὸν Κικέρωνα, τὴν μὲν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι καὶ κατέχειν ἐναργῶς*, κ. τ. λ. SCHAEF.

ἱκανὸν ἐφ' ἅπασι] *ἱκανὸν ἅπασι* Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.* Delevi praepositionem. SCHAEF.

προλαβεῖν τὸ προοίμιον τουτί] Illa *προλαβεῖν τὸ προοίμιον τουτὶ* omittunt Codd. MSS. HVDS. *Var. Lect.*

Μηδεὶς ὑμῶν] Ex initio orationis contra Aristocratem. Mox, *ἀλλ' εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι*, mutato verborum ordine, rescripsimus: fuit autem vetus structura, *εἴπερ ἄρ' ἐγὼ ὀρθῶς*: quam nec editio Demosth. agnoscit, Lutetiae excusa anno 1570.

etiam modis poëma aut carmen lyricum prosaïcae orationi pulchraeque non diversum videatur. Initium ab oratione pedestri sumam, eo aliis omnibus praeposito, quem ego in primis egregie poëticen expressisse arbitror: plures equidem velim, sed me tempus ad omnes proferendos deficit.

Age igitur, quis non orationes Demosthenis fatebitur esse praestantissimis poëmatibus vel odariis similes; in primis *Philippicas* actiones, et iudiciaria ad populum certamina? quarum ex una orationum hoc accepisse exordium sufficiat:

„Nemo vestrum, Athenienses, existimet, me aut „propriarum omnino gratia inimicitiarum ad accusan„dum hunc Aristocratem descendere; aut leve aliquod „exiguumque adspicere peccatum, ac propterea hoc „apparatu me illius infenso animo velle obiicere: sed „(si rem recte ego considero atque perspicio) ut Cher„sonesum tuto vos habeatis, neque iterum decepti

nec ipse Dionysius, infra hoc loco ad examen vocato.. Vpt.

νομίσῃ] Vulgatae Demosthenis editiones in nonnullis hic discrepant a Dionysiana scriptura. Primum enim habent, νομίσῃ μήτε ἰδίας ἔχθρας ἐμὲ μηδ. Deinde v. 23, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς ἐγὼ λογ. et mox ὑπὲρ τοῦ, pro περὶ τοῦ. Tum seq. v. ἔχειν ὑμᾶς ἀσφαλῶς. et in ultima periodo, περὶ τούτου τοίνυν μοί ἐστιν ἅπασι ἡ σπ. Sed Dionysiana lectio sine ulla mutatione repetitur etiam pag. seq. et cum similib. poetarum locis confertur. In uno tantum colo vulgati libri Demosthenis consentiunt cum secunda Dionysii citatione; eo scilicet quod huius paginae versu 23, et sequentis paginae versu 33 legitur: ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι. nisi, quod in vulgat. editionib. Demosthenis integre scriptum est ἄρα, in Dionysii vero posteriore loco per synaloephen ἄρ'. Sylb.

οὕτως] Deest in Editionibus quibusdam Demosthenis. Huds. *Var. Lect.*

τὴν Χεῤῥόνησον] Thraciae peninsulam, quam armis debellatam Atheniensi imperio Miltiades adiecerat. Vpt.

„σθέντας ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς, περὶ τούτου „τοίνυν ἐστί μοι ἅπασα σπουδή.“

Πειρατέον δὲ καὶ περὶ τούτων λέγειν, ἃ φρονῶ. Μυστηρίοις μὲν οὖν ἔοικεν ἤδη ταῦτα, καὶ οὐκ εἰς πολλοὺς οἷά τε ἐστὶν ἐκφέρεσθαι· ὥστ' οὐκ ἂν εἴην φορτικὸς, εἰ παρακαλοίην, οἷς θέμις ἐστὶν, ἥκειν ἐπὶ τὰς τελετὰς τοῦ λόγου, θύρας δ' ἐπιθέσθαι λέγοιμι ταῖς
226 ἀκοαῖς τοὺς βεβήλους. Εἰς γέλωτα γὰρ ἔνιοι λαμβάνουσι τὰ σπουδαιότατα δι' ἀπειρίαν, καὶ ἴσως οὐδὲν ἄτοπον πάσχουσιν. Ἃ δ' οὖν βούλομαι λέγειν, τοιάδε ἐστί.

Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρου ἐγκειμένη, ποιητικὴν μοῦσαν ἢ μελικὴν χάριν οὐ δύναται προσλαβεῖν, κατὰ γοῦν τὴν σύνθεσιν αὐτήν· ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων μέγα τι δύναται, καὶ ἔστι τις ὀνομασία ποιητι-

τοίνυν] Scribendum mihi videri *ταννῦν*, monui Meletem. Crit. p. 67. Ceterum post *αὐτῆς* in prioribus Rhetoris editionibus plene distinguitur: male. *περὶ τοῦ — σπουδή* arctissime iungenda sunt. Schaef.

οἷς θέμις ἐστὶν] Respicit ad celebrem illum Orphei versum, a Iustino etiam martyre citatum, *Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.* Sylb.

Pythagorae etiam attribuitur, laudaturque a Clemente Alexandrino, Cyrillo in Iulianum, Luciano, ac Stobaeo. Huds. *Var. Lect.*

τοὺς βεβήλους] Eodem modo Lucianus in de Sacrificiis: *πρότερον δέ φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.* nec dissimile illud, *Odi profanum vulgus, et arceo.* Verum inter opera Iustini Martyris, in Admonitione ad Graecos, et libro de Monarchia, extant quaedam carmina sub Orphei nomine; non quod auctorem haberent Orphea, sed quod praecepta ab eo tradita continerent; quemadmodum et *Χρυσᾶ ἔπη* Pythagorae nomen sibi habent inscriptum, cum ea Philo Crotoniates versibus persecutus sit. Horum initium fuit:

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι
Πάντες ὁμῶς. Σὺ δ' ἄκουε, φαεσφόρου ἔκγονε Μήνης
Μουσαῖ. ἐξερέω γὰρ ἀληθέα —

„ea privemini. Hoc eſt, in quo omnis mea cura „ſtudiumque verſatur.“

Eſt igitur mihi tentandum, de his quae ſentio, enarrare: quanquam myſteriis haec ſimillima ſint, nec in multos divulganda. Haud itaque importunus fuerim, ſi eos ipſe adhorter, *quibus fas*, adire ſacra eloquentiae, *profanis autem* edicam, *ut aurium fores occludant.* Sunt enim, qui propter ignorantiam res maxime ſerias riſu excipiunt: nec fortaſſe abſurdi quicquam patiuntur. Quae autem *hac de re* habeo dicenda, huiusmodi ſunt.

Omnis oratio pedibus non conſtricta, ſuam ſcilicet ob compoſitionem, poëticam muſam aut lyricam venuſtatem ſibi non poteſt aſſumere; quanquam et delectus verborum multum valet, et eſt quaedam poë-

Vnde Torrentii *ἁμάρτημα μνημονικὸν* obſerves, cuius ad Horatii verſum, quem adduximus, haec ſunt verba: *Cui ſimile eſt, quod ex Muſaeo Iuſtinus Martyr refert.* Sed quaeſtio eſt inter eruditos, an legi debeat, *βέβηλοι* Πάντες ὁμῶς, an dandi caſu, *βεβήλοις χαῖιν*. Eorum ſane opinioni hic locus favet, qui priorem lectionem tuentur. Nam ſi ab auctore antiquiſſimo *βεβήλοις* ſcriptum fuiſſet, itidem a Dionyſio aut *τοῖς βεβήλοις*, aut certe *τῶν βεβήλων*, ſcribi oportuerit. Notes etiam, formulam apud Latinos uſitatam, *Quibus commodum eſt*, huic Graecorum, Οἷς *θέμις ἐστὶ*, prope germanam eſſe. Vpt.

Minus recte Gesnerus ad Fragm. Orph.: „Senſus ipſe *βεβήλοις* poſtulat. Ἐπιτίθενται *θύρας*, valvis obiectis ſibi arcanum procurant, profanos excludunt, qui intra opertum Dei ſunt, non ipſi profani.“ Imo *μυστικώτερον* ex interpretatione Rhetoris, quae accurate ſervat vim medii, *οἱ βέβηλοι ἐπιτίθενται θύρας, aures ſuas tanquam foribus occludunt.* Schaef.

Εἰς γελοῖα] Rectius *γέλωτα* Reg. 1. et Colb. et ſequenti verſu *οὐδ' ἄτοπον* Colb. Vpt. Dedi *γέλωτα* pro vulg. *γελοῖα*. Schaef.

ἐγκειμένη] *συγκειμένη*. Reisk. Non improbabilis coniectura. V. tamen ſupra p. 232. Schaef.

κή, γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν καὶ πεποιημένων, οἷς ἡδύνεται ποίησις, εἰς κόρον ἐγκαταμιγέντων τῇ ἀμέτρῳ λέξει· ὃ ποιοῦσιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ οὐχ ἥκιστα Πλάτων. Οὐ δὴ λέγω περὶ τῆς ἐκλογῆς· ἀλλ' ἀφείσθω κατὰ τὸ παρὸν ἡ περὶ ταῦτα σκέψις· περὶ τῆς συνθέσεως αὐτῆς ἔστω ἡ θεωρία, τῆς ἐν τοῖς κοινοῖς ὀνόμασι καὶ τετριμμένοις καὶ ἥκιστα ποιητικοῖς τὰς ποιητικὰς χάριτας ἐπιδεικνυμένης. *Ὅπερ οὖν ἔφην, οὐ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, ἐὰν μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμούς τινας ἐγκαταμεμιγμένους ἀδήλως. Οὐ μέντοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἔῤῥυθμον αὐτὴν εἶναι δοκεῖν· ποίημα γὰρ οὕτως ἔσται καὶ μέλος, ἐκβήσεταί τε ἁπλῶς τὸν αὑτῆς χαρακτῆρα· ἀλλ' εὔρυ-
228 θμον αὐτὴν ἀπόχρη καὶ εὔμετρον φαίνεσθαι μόνον. Οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μέν, οὐ μὴν ποίημά γε· καὶ εὐμελὴς μέν, οὐ μέλος δέ.

γλωττηματικῶν] Aristoteles de Poet. cap. 22. Ξενικὸν δὲ λέγω, γλῶτταν καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν, καὶ πᾶν παρὰ τὸ κύριον. Latius videntur vocabula peregrina, quam *linguae*, patere. Sed membro praecedenti, pro ἐπεὶ, rectius fortasse leges, ἔτι καὶ ἡ ἐκλογή. Vpt. Cave ἐπεὶ mutes. „certe quoad ipsam verborum compositionem: *siquidem* etiam verborum delectus multum efficit." Schottus Commentar. Societ. Philol. Lips. I. 1. p. 49. Scharf.

* Vide Quinctilianum, p. 12. et 53. Ed. Oxon. Huds.

εἰς κόρον] Distinctionem codicis Colbertini, quod et ipse adnotaram, secutus sum, posito post κόρον commate: sed ne sic quidem satis explicat se structura; quae magis fortasse arridebit, si legas: οἷς ἡδύνεται ποίησις εἰς κόρον, ἐγκαταμιγέντων δὲ καὶ τῇ ἀμέτρῳ λέξει. Vpt.

In prima editione Vptonus verbis τῇ ἀμέτρῳ λέξει adscripserat haec: „Locus iste, si quid ego video, corruptissimus: quem, ne repugnantia contineret, ita reformandum volui, τῇ ἐμμέτρῳ λέξει. ὃ δ' αὐτὸ ποιοῦσιν: aut, finita cum voce ἐγκαταμιγέντων periodo, ἐν δὲ τῇ ἀμέτρῳ λέξει καὶ αὐτὸ ποιοῦσιν ἄλλοι τε πολ-

tica locutio, cum * inufitata et peregrina et figurata et ficta, quibus emollitur poëfis, folutae affatim orationi permifta fuerint: quod tum alii complures faciunt, tum in primis Plato. Verum nunc de delectu *verborum* non dicturus fum: idcirco in praefentia haec omittatur disputatio: etenim de compofitione iam fermo inftituitur, quae vocabulis ufa communibus, tritis, minimeque poëticis, venuftatem tamen poëticam prae fe fert. † Quod igitur iam dixi, profaica non poteft oratio ligatae effe fimilis pedibusque vinctae, nifi inclufos habeat numeros pedesque, ita tamen, ut lateant, interfperfos. At vero minime putandum eft, eam numeris inftrui poëticis aut pedibus ligari oportere: nam inde poëma effet, aut carmen lyricum, et fuum plane charactera excederet: fed fufficit, ut duntaxat numerofa et metrica effe videatur. Quo pacto evadet poëtica, non tamen poëma: modulata, nec ideo carmen melicum.

λοὶ καὶ οὐχ ἥκιστα ὁ Πλάτων: pofito ante Πλάτων articulo." Quibus fuam in editionem afcitis Hudfonus haec adiunxit: „Vulgatam lectionem retinendam cenfeo, fi (cum Cod. Colb.) tollamus diftinctionem poft ποιησεις, eandemque collocemus poft εἰς κόρον." Vulgatam fcripturam optime habere, planeque nihil mutandum effe, perfpecte monuit Schottus l. c. p. 49 fqq. εἰς κόρον, iungendum illud participio ἐγκαταμιγέντων, recte vertit Interpres *affatim*. Eft enim idem quod vulgo dicitur κατακόρως. V. H. Stephan. Animadverf. in Lib. de Dialect. p. 16. et Koen. ad Gregor. Corinth. p. 72. Schaef.

περὶ τῆς συνθέσεως] περὶ δὲ τῆς συνθέσεως. Reisk. Non opus. Schaef.

† Al. Aio itaque etc. Huds.

ἐγκαταμεμιγμένους ἀδήλως] ἐγκατατεταγμένους ἀδήλους Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.* V. Toup. ad Longin. p. 310. Schaef.

ἐκβήσεται] Cum accufativo; ita alio loco τὸ σαφὲς ἐκβέβηκε. Sic et apud Latinos *excedere* et *egredi* cum accufativis coniuncta reperiuntur. Upt.

ἐμμελὴς] Correxi εὐμελής. V. fupra p. 80. Upt. Schaef.

Τίς δ' ἐστὶν ἡ τούτων διαφορὰ, πάνυ ῥᾴδιον ἰδεῖν. Ἡ μὲν ὅμοια περιλαμβάνουσα μέτρα, καὶ τεταγμένους σώζουσα ῥυθμοὺς, κατὰ στίχον, ἢ περίοδον, ἢ στροφὴν, διὰ τῶν αὐτῶν σχημάτων περαινομένη, κἄπειτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων, ἢ περιόδων, ἢ στροφῶν χρωμένη, καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ ποιοῦσα, ἔῤῥυθμός ἐστι καὶ ἔμμετρος, καὶ ὀνόματα κεῖται τῇ τοιαύτῃ λέξει μέτρον καὶ μέλος· ἡ δὲ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα, καὶ μήτε ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν, μήτε ὁμοζυγίαν, μήτε ἀντιστροφὴν, εὔρυθμος μέν ἐστιν, ἐπειδὴ διαπεποίκιλταί τισι ῥυθμοῖς, οὐκ ἔῤῥυθμος δὲ, ἐπειδὴ οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς, οὐδὲ κατὰ τὸ αὐτό. Τοιαύτην εἶναι δή φημι πᾶσαν λέξιν εὔμετρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μελικόν· ᾗ δὴ καὶ τὸν Δημοσθένη κεχρῆσθαί φημι. Καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτά ἐστι, καὶ οὐδὲν ἐγὼ καινοτομῶ, λάβοι μὲν ἄν τις καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας τὴν πίστιν· εἴρηται γὰρ τῷ φιλοσόφῳ τά τε ἄλλα περὶ τῆς λέξεως τῆς πολιτικῆς ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ

ἔῤῥυθμος — εὔρυθμος] Illud vertas *e numeris constans*, hoc *numerosus*. Conf. Cicero Orat. 65, 220. Schaef.

ἔμμετρον] ἄμετρον Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

Πολιτικὸν loco τοῦ ἔμμετρον substitui placuit Vptono. Idem *Annot.* Hanc coniecturam, parum felicem illam, cum ipso Hudsono Vptonus communicavit: nam in prima Vptoniana nihil ad hanc vocem adnotatum legas. Altera tertiaque hanc tenent animadversionem: „Ἄμετρον.] Rebus sane cogentibus, feci ut ita legeretur, cum prius ἔμμετρον praeter ius fasque contextum occuparat. Haec autem emendatio auctoritate nititur duorum codicum et Reg. 1. et Colbertini: atque adeo ita ipse Dionysius initio ultimae Sectionis, ὅνπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ποιητικῆς." Dedi εὔμετρον, quod

Quae vero ſit horum differentia, facile eſt perſpicere: nam oratio, quae ſimilia ſibi metra aſſumit, et inſtitutos conſervat pedes, ſive per verſus, ſive periodos, ſive ſtrophas, iisdem figuris terminata, deinde iisdem ex integro uſa et pedibus et menſuris, ad ſequentia carmina, ſeu periodos, ſeu ſtrophas, idque diu etiam multumque; ligata prorſus futura eſt et pedibus conſtricta; cui adeo ſua nomina imponuntur, aut verſus, aut lyricum carmen. At vero, quae vagabunda metra et pedes nullo ordine compoſitos includit, nec ſerie eorum obſervata, nec coniugatione, aut converſione, numeroſa quidem habenda eſt, ſiquidem ſuis quibusdam pedibus diſtinguitur, non tamen numeris adſtricta; eo quod nec iisdem pedibus, nec eodem in loco ornata eſt. Huiusmodi autem eſſe omnem orationem numeroſam exiſtimo, quae aliquam poëticae lyricaeque venuſtatis ſpeciem prae ſe fert: qua etiam Demoſthenem uſum fuiſſe affirmo. Atque haec vera eſſe, nihilque me innovare, quilibet vel ex Ariſtotelis teſtimonio fidem ſibi faciat. Sunt enim a philoſopho cum multa alia de civili dictione in tertio

ipſum latet in ſcriptura Codicum Gallicorum. Etiam Reiskius: „f. εὔμετρον." Vulgata quidem ſcriptura, ἔμμετρον, ferri nequit. Neque enim de ἐμμέτρῳ λέξει hic agitur, ſed de εὐμέτρῳ: quae perinde diſtinguendae, ut λέξις ἐμμελὴς et εὐμελὴς, ἔῤῥυθμος et εὔρυθμος. Schaef.

τρίτῃ βίβλῳ] Sc. cap. 9. Vide etiam Ciceronem de Oratore, l. 3. Hvds. *Var. Lect.*

Vide Ariſtotelis Rhetor. lib. 3. cap. 8: Τὸ δὲ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον εἶναι, μήτε ἄῤῥυθμον. Cicero in Oratore: *Ego autem ſentio, omnes in oratione eſſe quaſi permiſtos et confuſos. nec enim effugere poſſemus animadverſionem, ſi ſemper iisdem uteremur: quia neque numeroſa eſſe, ut poema, neque extra numerum, ut ſermo vulgi eſt, debet oratio,* Vet.

τῶν Ῥητορικῶν Τεχνῶν, οἵαν αὐτὴν εἶναι προσήκει, καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς εὐρυθμίας, ἐξ ὧν ἂν τοιαύτη γένοιτο· ἐν ᾗ τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ὀνομάζει ῥυθμοὺς, καὶ πῇ χρήσιμος ἕκαστος αὐτῶν καταφαίνεται, καὶ λέξεις παρατίθησί τινας, αἷς πειρᾶται βεβαιοῦν τὸν λόγον· χωρὶς δὲ τῆς Ἀριστοτέλους μαρτυρίας, ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐμπεριλαμβάνεσθαί τινας τῇ πεζῇ
230 λέξει ῥυθμοὺς, εἰ μέλλοι τὸ ποιητικὸν ἐπανθήσειν αὐτῇ κάλλος, ἐκ τῆς πείρας αὐτῆς γνώσεται.

Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος, οὗ καὶ μικρῷ πρότερον ἐμνήσθην, ἄρχεται μὲν ἀπὸ κωμικοῦ στίχου τετραμέτρου δι' ἀναπαίστων τῶν ῥυθμῶν ἐγκειμένου· λείπεται δὲ ποδὶ τοῦ τελείου, παρ' ὃ καὶ λέληθεν· „Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με.“ Τοῦτο γὰρ εἰ προσλάβοι τὸ μέτρον πόδα, ἤτοι κατ' ἀρχὰς, ἢ διὰ μέσου, ἢ ἐπὶ τελευτῆς, τέλειον ἔσται τετράμετρον ἀναπαιστικὸν, ὃ καλοῦσί τινες Ἀριστοφάνειον· „Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με παρεῖναι·“ ἴσον δὲ τῷ

καὶ δὴ καὶ] Vptonianae altera et tertia vitiose καὶ δὲ καί. Frequentissimus solennisque usus harum particularum, ubi, praemissa voce ἄλλος, oratio accedit ad id quod inprimis attendendum est. In Antiquit. Rom. T. I. p. 444. recte monuerunt scribendum esse: ἐν ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ δὴ καὶ κατὰ τόνδε τὸν ἀγῶνα. In Luciano T. I. p. 762. corrigo: ἄλλα τε πολλὰ καὶ δὴ καὶ τάδε. SCHAEF.

ἐξ ὧν ἂν τοιαύτη] ἐξ ὧν τις τοιαύτη Reg. I. et Colb. HVDS. *Var. Lect.*

ὅτι ἀναγκαῖόν] ὅτι ἂν δίκαιον Reg. I. et Colb. HVDS. *Var Lect.* Id quomodo ex genuina scriptura exstiterit, facile apparet. Alia ratio loci Diodorei XIX. c. 11. ἐχορήγει τὰ ἀναγκαῖα. ubi al. pro ἀναγκαῖα, δίκαια. SCHAEF.

ἐμπεριλαμβάνεσθαι] Supra p. 159. Reisk. SCHAEF.

αὐτῆς] Reg. I. τῆς αὐτῆς, sed Colb. τὶς αὐτῆς; et admittendum iudico. VPT.

Rhetoricae tradita, qualem eam esse oporteat; tum vero de numerorum concinnitate, e quibus constituatur; quo etiam libro pedes aptissimos recenset, ac quo loco eorum singuli commode appareant; deinde locutiones quasdam profert, quibus sententiam confirmare nititur. Veruntamen sine testimonio Aristotelis, quod necesse sit, quosdam solutae orationi pedes adhibere, si futurum est, ut in ea poëticae pulchritudinis efflorescat gratia, ipsa nos docebit experientia.

Oratio illa *in Aristocratem*, cuius paullo superius mentionem feci, a comico versu tetrametro, ex pedibus composito anapaesticis, statim incipit: sed pede integro destituitur, quo etiam artem occultavit: „Nemo vestrum, Athenienses, me existimet." Qui numerus, si pedem, vel principio, vel medio, vel fine, acceperit, perfectum fit tetrametrum carmen anapaesticum, quod Aristophaneum quidam appellant: „Nemo vestrum, Athenienses, me existimet adesse;" et aequale huic:

Τοῦτον] Perperam in vulg. exemplarib. neutro genere scriptum τοῦτο. Iam τοῦτον πόδα sine articulo hic usurpatum, ut cum alibi saepe, tum infra 32, 10. Sylb.

Sine causa, ut nobis quidem videtur, antiquam lectionem τοῦτο suo loco deturbavit Sylburgius. Etenim constructio vix est Dionysiana, cum desit articulus, et tanto intervallo a se invicem distent voces. Praeterea satis frigide pes sive numerus designatur, τοῦτον τὸν πόδα τίλειον. Hisce rationibus τοῦτο, praecipue cum esset haec vox antiquior, maluimus. Vpt.

κατ' — διὰ — ἐπὶ —] Adverte ubertatem Graecae linguae in variando usu praepositionum ad idem significandum. Schaef.

ἀναπαιστικὸν] Adde Lexicis hoc adiectivum, quod nescio cur displicuerit Erfurdtio meo praefat. ad Sophocl. Antig. p. X. Vtuntur hac forma etiam Latini scriptores. Schaef.

Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο. Τάχα τις ἐρεῖ πρὸς ταῦτα, ὅτι οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως τοῦτο τὸ κῶλον, ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου ἐγένετο· πολλὰ
252 γὰρ αὐτοσχεδιάζει μέτρα ἡ φύσις. Ἔστω τοῦτο ἀληθὲς εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τούτῳ κῶλον, εἰ διαλύσειέ τις αὐτοῦ τὴν δευτέραν συναλοιφὴν, ἢ πεποίηκεν αὐτὸ ἄσημον, ἐπισυνάπτουσα τῷ τρίτῳ κώλῳ, πεντάμετρον ἐλεγειακὸν ἔσται συντετελεσμένον

Λέξω] Versus desumptus est ex Aristoph. Νεφέλ. Act. 3. Scen. 3. v. 1. [v. 961. Br.] Dicit autem Hephaestion, quare vocantur hi versus *Aristophanei*: Κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐχ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστί·

Χαίρετε δαίμονες, οἳ Λεβάδειαν
Βοιώτιον οὖδας ἀρούρης·

ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ. Addit etiam, Epicharmum duas scripsisse fabulas ante Cratinum hoc carminis genere. Idem fere notat et Scholiastes Aristophanis. Vpt.

Λέξω τοίνυν ἀρχαίαν] Ex Aristophane articulum τὴν ante ἀρχαίαν colloca, ut melius sibi invicem respondeant Poëtae atque Oratoris numeri. *Vpt.* Hvds. *Annot.* In prima editione Vptonus cum ceteris Dionysii editoribus articulum omiserat, quem, nihil monens lectores, in altera tertiaque inseruit. Has secutus sum. Schaef.

τοῦτο] τοῦτο κῶλον Colb. Hvds. *Var. Lect.* Vsus hac scriptura, inserto articulo, dedi τοῦτο τὸ κῶλον pro vulg. τοῦτο. Schaef.

αὐτοσχεδιάζει] Nullos fere non versus ex antiquis scriptoribus cuiusvis est, si, repudiata accentuum ratione, quantitatem syllabarum diligentius attenderit, minimo negotio colligere. At Iambi longe frequentiores aliis occurrunt: magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio. Ὁ δὲ Ἴαμβος, ait Demetrius, τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. πολλοὶ γοῦν μέτρα ἰαμβικὰ λαλοῦσιν, οὐκ εἰδότες. Id vero ex Aristotele desumptum videtur, lib. 3. de Arte dicendi: Ὁ δ' ἴαμβος αὐτή ἐστιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν· διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Idem etiam confirmat ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς: quo loco varius scribi heroicos, et a sermone communi magis abhorrere tradit. Atque adeo, missis Iambicis, haud abs re fuerit aliquot heroici generis indicare exempla. Ordiamur a Cicerone; apud quem integrum distichon, lib. 3tio de Oratore, quod mireris, annotavimus. Crassus loquitur:

Dicam itaque priſtinam diſciplinam, ut erat inſtituta. Sed aliquis fortaſſe obiiciet, haec non ſtudio et dedita opera facta fuiſſe, ſed fortuito ſeſe obtuliſſe; * multos enim verſus ſponte ſolet natura effundere. Sit ita ſane. Sed membrum huic adnexum, ſi ſecundam ipſius eliſionem reſolveris, quae, tertio cum illud adaptet membro, id inobſervatum fecerit, pentametrum erit elegiacum omnibus numeris abſolu-

Ac mihi quidem veteres illi maius quiddam animo
Complexi, plus multo etiam vidiſſe videntur,
Quam quantum noſtrorum ingeniorum acies
intueri poteſt, etc. Sic et in Livio, et Tacito integri reperiuntur verſus. *Inter tot tam effraenatarum gentium*
Arma, nec Annibali tanto discrimine rerum.
lib. 21, cap. 9. Tac. de Germanorum moribus: *Stato tempore in ſilvam,*
Auguriis patrum, et priſca formidine ſacram.
Sed ad Graecos redeo. Demoſthenes pro Cteſiphonte, ὑπὸ
Τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι.
Noſtet etiam ſtatim ab initio huius libelli: Οὔτε εἰς γάμου μόνον
Ὥραν, καὶ γαμετῆς χάριν εὔθετον· ἀλλὰ ποίημα
μὲν καὶ γέννημα παιδείας. Vltimum tibi quod proferam, dabit Chryſoſtomus in tertio περὶ Ἱερωσύνης; ideo autem maiori animadverſione dignum, quod periodum terminat: Κᾂν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων λαμπροτέρα οὖσα τύχῃ, ἀπ' ἐκείνου
Τοῦ καπνοῦ προσέφλεξε, καὶ ἠμαύρωσεν ἅπασαν.
Ex his exemplis, et huiusmodi mille aliis, quae otioſe quivis legat, non adeo vitioſum videtur, in oratione ſoluta verſum feciſſe, ut omnes fere artis rhetoricae magiſtri ſcribunt. Vpt.

* Al. multi enim verſus imprudentibus excidunt. Hvds.

Ἔτω] Lucianus T. III. p. 518. ἔτω γάρ· ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλήν. Schaef.

ἐπισυνάπτουσα] Paſſive ſumitur: ſcilicet ἑαυτὴν ſubintellecto. Vpt. Fallitur. Interpretare: τῷ ἐπισυνάπτειν (αὐτὸ) τῷ τρίτῳ κώλῳ. Schaef.

ἐλεγειακὸν] Lexica neglexerunt. Athenaeus T. II. p. 66. ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν. T. V. p. 160. ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία. Adde Lexicis haec: Ἐλεγειογράφος. Codex Vaticanus ad Boethi Epigramma: Βοήθου τοῦ ἐλεγειογράφου. Ἐλεγειοποιητής. V. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 597. 13. Schaef.

ἀκριβῶς τουτί· „Μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεκα·" ὅμοιον τούτοις·

Κοῦραι ἐλαφραὶ ποδῶν ἴχνε' ἀειράμεναι.

Καὶ τοῦτ' ἔτι κατὰ τὸν αὐτὸν ὑπολάβωμεν αὐτοματισμὸν ἄνευ γνώμης γεγονέναι. Ἀλλ' ἑνὸς τοῦ μεταξὺ κώλου συγκειμένου λεκτικῶς, τοῦ, „Ἥκειν Ἀριστοκράτους κατηγορήσοντα τουτουΐ," τὸ συμπλεκόμενον τούτῳ πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστηκε μέτρων· „Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ." Τοιγάρτοι Σαπφικόν τι ἐπιθαλάμιον, τουτί·

ἀκριβῶς] Deest Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Κοῦραι] Similis ab Aristotele Rhetor. lib. 3. ex Simonide citatur locus, in mulas: χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων. Sylb.

ἐλαφροπόδων] ἐλαφραπόδων Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Bene sit librariis, quorum beneficio puellae Circaeâ Interpretis arte in mulas transformatae humanam speciem recipiunt. Dedi diremtis vocibus ἐλαφραὶ ποδῶν. Ἐλαφρόπους Scottus in solo hoc Rhetoris loco reperit: nam quod Phavorinum etiam citat (c. 44. 20. Bas.), nulla illius, nisi fontem unde hausit indices, in talibus auctoritas. Sumsit autem istam glossam Episcopus Nucerinus ex Hesychio, qui T. I. c. 115. Ἀερσίποδες. ταχύποδες, ἐλαφρόποδες. Schaef.

ἴχνε'] Malim ἴχνι'. Homerus Il. XIII. v. 71.

ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· — — — —

Simonides XX. (XXVI.) v. 3.

αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπα πεδὸς ἴχνια πρᾶτον
ἁρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.

Conf. Hermann. ad Homer. Hymn. in Mercur. v. 76. Schaef.

Καὶ τοῦτ' ἔτι — γεγονέναι. Ἀλλ' ἑνὸς κ. τ. λ.] Vulgo sic: Ἐὰν καὶ τοῦτ' ἔτι — γεγονέναι, ἀλλ' ἑνὸς κ. τ. λ. „Ἐὰν omittunt MSS." Hudsonus Var. Lect. Recte, opinor: itaque omisi. Paullo ante legas simillimo modo: Ἔστω τοῦτο ἀληθὲς εἶναι. Ἀλλὰ κ. τ. λ. Mox: Παρίδωμεν ἔτι καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ' αὐτοματισμῷ γενόμενα. Schaef.

* Video, (inquit P. Victorius in Aristot. Rhet. p. 617.) Ciceronem, linguae Graecae peritissimum, reddidisse λεκτικὸν, *quod sit orationi simillimum.* Hvds.

tum, hoc modo: „Nec mihi privati caufa doloris adeft?" his fimile:

Vos, pernix genitor queis equus, acre genus.

Quod fi id cafu quoque, nec de induftria factum cenfuerimus; * membro tamen uno, ex foluto fermone pedeftrique, interiecto: „Ad accufandum hunc Ariftocratem devenire:" alterum, quod huic adiunctum eft, membrum, ex duobus conftituitur carminum menfuris: „Aut leve me aliquod exiguumque adfpicere peccatum ac propterea hoc apparatu in illum." Etenim fi quis hunc verfum, e Sapphonis *Epithalamio* defumtum:

μέτρων] *μερῶν* Reg. 1. HVDS. *Var. Lect.* Conf. Var. lect. ad Lucian. T. I. p. 842. SCHAEF.

Τοιγάρτοι] Pro *τοιγάρτοι* fortaffe legendum *τοιοῦτον γάρ*: ut feq. v. Sic v. 25, pro *τοῦδε* legendum videtur *τάδε*. Sequenti verfu pro *συνάψεις* rectius fortaffe legemus *εἰ συνάψεις fi copularis*. Rectius etiam fortaffe *τοιαύτα*, foem. genere: hoc fenfu, *οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς τοιαύτα*, *non enim alia erat puella talis*. Quin et paulo ante, v. 24, ita fortaffe legendum eft, *Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς ὦ γαμβρὲ τοιαύτα*. ut finita hic Sapphici loci periodo, deinceps haec Dionyfii fint verba: *καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου, τόδε*: fubaudito e fuperioribus, *τοιοῦτόν ἐστι*. ut hic pofterioris loci fenfus fit: Si cum hoc loco Sapphonis, *οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς ὦ γαμβρὲ τοιαύτα*, copulentur Ariftophanei loci pofteriores pedes tres, cum eorundem definentia, *καὶ σω - - φροσύνη υ υ - νενόμι υ υ - στο υ*: nihil discrepaturam effe hanc compofitionem ab ifta Demofthenis: *μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ*. Exftat autem Ariftophanis verfus in *Νεφέλαις*. SYLB.

Hoc loco, fi quo alio, errat vir doctiffimus: eum fcilicet oratio longiufcula parum attendentem elufit. Haec verborum ftructura eft: *Τοιγάρτοι εἴ τις ἐμβαλὼν συνάψειε Σαπφικὸν Ἐπιθαλάμιον τουτὶ, Οὐ γὰρ — καὶ τοὺς τελευταίους πόδας τρεῖς καὶ τὴν κατάληξιν τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου, τοῦδε, Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια — τοῦτον τὸν τρόπον, Οὐ γὰρ ἑτέρα — οὐδὲν διοίσει τοῦ*. Ita nibil omnino difficile, aut impeditum. Ipfe quidem propria coniectura, pro *Σαπφικόν τι Ἐπιθαλάμιον*, feci *Σαπφικὸν εἴ τις Ἐπιθαλ.* quae lectio in

Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα·

καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρου, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου, τοῦδε·

Ὅτ᾽ ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·

τούς τε τελευταίους πόδας τρεῖς καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν, συνάψειε τοῦτον τὸν τρόπον·

234 Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρὲ, τοιαύτα, — καὶ σωφροσύνη νενόμιστο·

οὐδὲν διοίσει τοῦ, „Μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁμάρτημα, ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ.“ Τὸ δ᾽ ἀκόλουθον ἴσον ἐστὶν ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, τὸν ἔσχατον ἀφῃρημένῳ πόδα· „Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν“ τέλειον γὰρ ἔσται προσλαβὸν πόδα, καὶ γενόμενον τοιοῦτον· „Προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειάν τινι.“ Παρίδωμεν ἔτι καὶ ταῦτα, ὡς οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ᾽ αὐτοματισμῷ γενόμενα. Τί οὖν βούλεται πάλιν τὸ προσεχὲς τούτῳ κῶλον; ἰάμβειον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τρίμετρον ὀρθόν· „Ἀλλ᾽ εἴπερ ἄρ᾽ ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι·“ τοῦ Ἄρα συνδέσμου μακρὰν λαμβάνοντος

primis Dionysio familiaris est, et vicies hoc libro occurrit: paulo ante, εἰ διαλύσειέ τις αὐτοῦ τὴν δευτέραν συναλοιφήν. Feci itidem, ut τοιαύτα, pro neutro plurali τοιαῦτα, Sapphico versui adiungeretur. VPT.

Τοιγάρτοι] In Codd. MSS. εἴ γέ τοι. HVDS. *Var. Lect.*

Scribo: Εἰ γάρ τις. Sic omnes aestus priorum Interpretum sedati conquiescunt. SCHAEF.

Ὅτ᾽ ἐγὼ] Τότ᾽ ἐγὼ Reg. 1. Exstat Aristophanis versus in Νεφέλαις Act. 3. Sc. 3. v. 2. HVDS. *Var. Lect.*

ἦν] νῦν Reg. 1. et Colb. ut et paullo supra p. 53. v. 42. HVDS. *Var. Lect.*

τοιοῦτον] Vptonus in tertia editione τοιοῦτο. Non opus. V. Thom. Mag. p. 835. Wass. Append. Animadvers. ad Thucydid. p. 399, 36. in Dukeri praefat. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. I. p. 55. 81. Brunck. ad Aristophan. Lysistrat. v. 484. SCHAEF.

Neque enim alia fuit puella, o gener, talis:
huiusque comici tetrametri, quod vulgo Ariſtophaneum appellatur, huius inquam:

Quum ego iuſta dicens florerem, et temperantia
iam eſſet more ſancta:

atque tres hosce extremos pedes, una cum definentia, ſecum commiſſos hoc modo connexuerit:

Neque enim alia fuit puella, o gener, talis: — et
temperantia iam eſſet more ſancta:

nulla erit omnino ab hoc differentia: „Aut leve me aliquod exiguumque adſpicere peccatum, ac propterea hoc apparatu illius.“ Quod ſequitur, aequale eſt iambico trimetro, cui ademtus eſt pes ultimus: „Dare me lubenter odio obnoxium:“ nam verſus erit perfectus iambicus, ſi unum ſibi aſſumſerit pedem, huiusmodi numeros adeptum: „Dare me libenter odio obnoxium gravi.“ Verum haec quoque praetereamus, veluti non de induſtria, ſed caſu fortuito compoſita. Quid vero ſibi vult proximum huic membrum? eſt enim iambicum trimetrum rectum: „Haec mente mecum recte ſi conſidero:“ ſi modo ſyllabam priorem coniun-

τοῦ Ἄρα] Prima in ἄρα produci poteſt ob ſequentem liquidam; quemadmodum in hoc Archiae verſu de Alexandro occurrit longa:

Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. πατρίδες ἄρα
Ἀνδράσιν —.

Et apud Euripidem in Alceſtide v. 477:

Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιχάνω;

Loquitur Hercules. Vpt.

Ad primam in ἄρα producendam nulla eſt vis ſequentis liquidae. „Vulgo quidem interrogat ἆρα, ἄρα concludit argumentationem; ſed hoc, adfirmandi ſignificatu poſitum apud Poëtas, ubicunque verſus ſyllabam poſtulat longam, ἆρα quoque ſcribendum, optime decernit Phil. Iac. D'Orvillius Vanno Crit. p. 227.“ Valckenarius ad Euripid. Phoeniſſ. v. 569. Ceterum in Rhetore ſcripſi ἆρ'. Vulg. ἄρ'. Schaef.

τὴν προτέραν συλλαβὴν, καὶ ἔτι γε, νὴ Δία, μέσου παρεκπεσόντος τοῦ, „Καὶ σκοπῶ," ὑφ' οὗ δὴ τὸ μέτρον ἐπισκοτούμενον ἠφάνισται. Τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ λαμβανόμενον κῶλον ἐξ ἀναπαίστων σύγκειται ῥυθμῶν, καὶ προάγει μέχρι ποδῶν ὀκτὼ, τὸ αὐτὸ σχῆμα διασῶζον· „Περὶ τοῦ τὴν Χεῤῥόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας·" ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ·

236 Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβώλου, Κισσεῦ, πεδίον
πυρὶ μαρμαίρει.

Καὶ τὸ μετὰ τοῦτο πάλιν κείμενον τοῦ αὐτοῦ κώλου μέρος τουτὶ, „Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς," ἰαμβικὸν τρίμετρόν ἐστι, ποδὶ καὶ ἡμίσει λεῖπον. Ἐγένετο δ' ἂν τέλειον οὕτως· „Ἀποστερηθῆναι πάλιν αὐτῆς ἐν μέρει."

παρεκπεσόντος] Forsan rectius *παρεμπεσόντος*. Seq. v. perperam in vulg. libris est *ἐπισκοπούμενον*. nostrum *ἐπισκοτεῖσθαι* [quod agnoscunt Reg. 1. et Colb. Hvds.] supra quoque usurpatum, pag. 11, v. 18. Sylb. Ἐπισκοτούμενον a codicibus confirmatur. Sed quare cuiquam haec vox *παρεκπεσόντος* displiceat, non video: est enim satis expedita, et cum praecedentibus optime congruit. *Si modo*, inquit, *prima in ἄρα producatur, et ex oratione furtim hae voces*, καὶ σκοπῶ, *exciderint: quibus adeo insertis, veluti caligine circumfusa, carmen obscuratur.* Vpt.

Aeschylus Fragm. Glauci Pont. ex palmaria emendatione Valckenarii Diatr. Euripid. p. 143:

Κῷπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπεσών.

Schaef.

τὴν] Deest Reg. 1. Vide Var. Lect. ad p. 52. v. 3. Hvds. *Var. Lect.*

Ὦ βασιλεῦ] In MS. Colb. Τῷ *βασιλεῖ πολυβώλου Κισσεῦ παιδὶ πυρὶ μαρμαίρει*. Al. *πολυβότου*. Hvds. *Var. Lect.* Παιδὶ illud nihil est aliud quam *πεδίον*. „L'abréviation de la syllabe *ον*, qui consiste en un trait deux fois plus long qu'un accent grave, a donné lieu à beaucoup de méprises, et très-souvent cette syllabe a été tout-à-fait négligée." Bast *Lettre Critique à Mr. Boissonade* p. 237. V. Schurzfleisch. Notit. Biblioth. Vinariens. p. 65. s. et Reisk. in Miscellan. Observat. Critic. IX. 3. p. 381. Rursus accentus gra-

otio Ἀρεῖ longam sibi assumat, et, per deos, e medio illud auferatur „Καὶ σκοπῶ," unde carmen obscuratum disparuit. Quod adeo proxime positum est membrum, ex anapaestis constituitur, ad octo usque productum pedes, eadem observata forma: „Vt Chersonesum tuto vos habeatis, nec iterum decepti:" huic simile apud Euripidem:

O princeps regionis serenissimae, Cisseu, campus igne resplendet.

Haec etiam membri eiusdem pars annexa: „Ea in posterum privemini:" est iambicum trimetrum, nisi quod pes ei cum dimidio desit. Nam hoc modo esset integrum: „In posterum nec ipsi vos privemini."

tis passim habitus pro nota illa tachygraphica, syllabam ον inepte peperit. Philostratus p. 863. Ol. ἥδιον δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα τὴν κόμην, κ. τ. λ. Felicissime Iacobsius Exercit. Crit. T. II. p. 119. ἡδὺ δὲ ἡ ἀ. τ. κ. [Vtitur ibi vir doctissimus Philostrateis p. 881. Ἡδὺ ἐκπταίουσα τῷ ποταμῷ ναῦς. Lego: Ἡδὺ ἡ διεκπαίουσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς. Conf. Pierson. Verisim. p. 234.] Photius Lex. c. 347. Πτεροφόρους, πτέραν εἰώθασιν ἔχειν ἐν ταῖς περικεφαλαίαις οἱ στρατιῶται παρὰ τοὺς λόφους. Leg. πτερὰ εἰώθ. Aliud exemplum ex Phrynichi Προπαρ. Σοφ. commemoravit Bastius l. c. Ceterum passim confusae voces παιδίον et πεδίον. Diodorus Sicul. IV. c. 22. in. ἐκ τοῦ Φλεγραίου πεδίου. Wesselingius: „παιδίου Coisl. ex vitiosa dictantis pronuntiatione." Schaef.

Refertur inter fragmenta Archelai.

„Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.
O rex terrae divitiis abundantis, Cisseu, campus velut igni splendet.

Dionys. Halicar. Vol. II. p. 55. Cissei personae locum in Archelao fuisse docebit Hyginus." Musgravius T. III. p. 607. a. Schaef.

πολυβόλου] Incertum est, sitne πολυβώλου scribendum, an potius πολυβότου. Sylb. Feci πολυβότου. Vpt. Male factum. Dedi scripturam Codicis Colbertini, probatam etiam Schneidero, qui primus hoc adiectivo Lexica auxit. Schaef.

μέρος] Deest Reg. 1. Huds. *Var. Lect.*

Ταυτὶ φῶμεν αὐτοσχέδια εἶναι καὶ ἀνεπιτήδευτα, οὕτω ποικίλα καὶ πολλὰ ὄντα; Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξιῶ. Καὶ γὰρ τὰ ἑξῆς τούτοις ὅμοια εὑρεῖν ἐστι, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀνάμεστα μέτρων τε καὶ ῥυθμῶν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ τοῦτον ὑπολάβῃ τις μόνον οὕτω κατεσκευάσθαι τὸν λόγον, ἑτέρου πάλιν ἅψομαι, τοῦ πάνυ ἡρμηνεῦσθαι δαιμονίως δοκοῦντος, τοῦ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὃν ἐγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. Ὁρῶ δὲ κἀν τούτῳ μετὰ τὴν προσαγόρευσιν τῶν Ἀθηναίων εὐθέως τὸν Κρητικὸν ῥυθμόν· εἴτε ἄρα Παιᾶνά τις βούλεται αὐτὸν καλεῖν· διοίσει γὰρ οὐδὲν τῶν ἐκ πέντε συγκειμένων χρόνων· οὐκ αὐτοσχεδίως, μὰ Δία, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπιτετηδευμένως δι' ὅλου τοῦ κώλου πλεκόμενον τοῦτον· „Τοῖς θεοῖς
238 εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.“ Οὐ τοιοῦτος μέντοι κἀκεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός;

Κρησίοις ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

Ταυτὶ φῶμεν] Ταῦτα τί φῶμεν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

καὶ πολλὰ] Non agnoscunt Codd. MSS. Hvds. *Var. Lect.*

ἀνάμεστα] ἀναλύεσθαι Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ὑπὲρ Κτησιφῶντος] Ctesiphonti diem dixit Aeschines, quod contra leges scripsisset, ut Demosthenes, nondum relatis rationibus, eo quod propriis impensis Atheniensium muros refecisset, corona donaretur. Hanc litem intenderat Aeschines quadriennio ante Philippi Macedonis mortem, μικρὸν ἐπάνω τῶν Χαιρωνικῶν, teste Plutarcho: sed iudicium factum est decem annis post, Alexandro iam Asiam tenente: *ad quod concursus dicitur e tota Graecia factus esse. Quid enim aut tam visendum, aut audiendum fuit, quam summorum oratorum in gravissima causa, accurata et inimicitiis incensa contentio?* Cicero de optimo Orat. genere: qui et hanc, et contrariam Aeschinis, *nobilissimas orationes*, Latine convertit. Vpt.

Παιᾶνα] Optime hunc locum Cicero in tertio de Oratore illustrat. *Est autem Paeon hic posterior (qui a brevibus dein-*

Haec igitur dicemus spontanea, haec studio nullo elaborata, cum tam varia sint et tam multa? Equidem non arbitror. Nam quae sequuntur, his omnino reperire est similia, multis variisque pedibus referta et carminum mensuris.

Sed ne quis suspicetur, solam hanc orationem ita esse constructam, alii iam manum admovebo, quae divina plane elocutione videtur conscripta; illam *pro Ctesiphonte* dico, omnium orationum, meo iudicio, longe praestantissimam. Video, statim a prima Atheniensium compellatione huic pedem inesse Creticum, (sive quis eum Paeana voluerit appellare; nil etenim differt ab iis, qui ex quinque temporibus constituuntur) non temere, aut fortuito mehercule, sed, quantum pote est, maximo studio toti membro intertextum: „Omnibus diis deabusque fundo preces." An non et iste talis est numerus?

Creticis numeris puerum canamus.

ceps tribus oritur, extremâ productâ atque longâ, sicut illa sunt, domuerant, sonipedes) *non syllabarum numero, sed aurium mensura, quod est acrius iudicium et certius, par fere Cretico, qui est ex longâ, et brevi, et longâ.* Syllaba etenim producta duabus brevibus par est musico tempore. Vid. pag. 132. 142. Vpt.

Τοῖς] In editis Demosthenis desideratur: agnoscunt tamen Codd. MSS. Hvds. *Var. Lect.*

Editio Demosthenis Lutetiae anno 1570 excusa, articulum τοῖς non habet: sed margini adscribitur, in quatuor codicibus calamo exaratis repertus. Vide quae iam de hoc loco scripta sunt Sect. 18. Addam vero, annotante Libanio, ὅτι Ὁμηρικῷ εἴρηται ζήλῳ·

Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι.

Vpt.

Κρησίοις] V. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. I. p. 393. f. et Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 752. qui „Latinorum Poëtarum" inquit „Editores *Cresia* rectius, me iudice, semper scripserint quam *Cressia.*" Duplex sigma tueri videatur auctoritas Suidae T. II. p. 374. Κρήσσιος. Κρητικός. Τοὺς Κᾶρας θαλαττο-

Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ· ἔξω γὰρ τοῦ τελευταίου ποδὸς τά γε ἄλλα ἐν πᾶσιν ἴσα ὥρισται. Καὶ τοῦτο εἰ βούλεταί τις αὐτοσχέδιον, ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τούτῳ κῶλον ἰαμβικόν ἐστιν ὀρθὸν, συλλαβῇ τοῦ τελείου δέον, ἵνα κἀνταῦθ' ἄσημον γένηται τὸ μέτρον· ἐπεὶ μιᾶς γε συλλαβῆς προστεθείσης τέλειον ἔσται· „Ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ.“ Κἄπειτα ὁ Παιὰν, ἢ ὁ Κρητικὸς ἐκεῖνος ὁ πεντάχρονος ἥξει ῥυθμὸς ἐν τοῖς ἑξῆς τούτοις· „Τῇ πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα.“ Τοῦτό γ' οὖν ἔοικεν, ὅτι μὴ κατακεκλασμένους ἔχει

κρατῆσαι λέγεται μετὰ Μίνω τὸν Κρήσσιον. SCHAEF.

ῥυθμοῖς] Hac igitur ſcanſione, prima in ῥυθμοῖς corripiatur neceſſe eſt; ut hoc verſu Theocriti, Idyll. 26,

Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὡυτός.

Ita et apud Ariſtoph. in Nubibus v. 638:

Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

Aliud etiam Cretici generis exemplum proferet Plautus in Moſtell.

Si cades, non cades, quin cadam tecum.

Verba ſunt meretriculae conneſſatorem ebrium in via ſuſtentantis. *Senem potum pota trahebat anus.* Sed, ut mihi quidem videtur, μέλπωμεν rectius legemus. VPT.

ὥρισται] Poſteriores huius verbi literae videntur vocem paene iisdem ductibus ſcriptam *) eliſiſſe. Suſpicor enim, quae ſequuntur ſic refingenda eſſe: Ἔστω καὶ τοῦτο, εἰ βούλεταί τις, αὐτοσχέδιον. Ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμενον τούτῳ κῶλον κ. τ. λ. Simillima ratione de eadem re ſupra p. 388. Ἔστω τοῦτο ἀληθὲς εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τὸ συναπτόμε-

*) „— Ceterum Ω etiam alibi, nec raro, confuſum videmus cum AI, ut Med. v. 601. pro φαινέσθΩ legit, ſuffragante Musgravio, φαίνεσθΑΙ Reiskius; et Phoen. 1025. (1021.) pro ἀπαλλάξΩ Codd. quidam mendoſe ἀπαλλάξΑΙ. v. Brunck. V. C. 1073. (1069.) Codd. alii κατειργάσΩ, alii dant rectius κατείργασΑΙ. Apud Plutarch. autem, in formula haud fere diſſimili, Demetr. Vol. V. p. 18. Ed. Brian. pro vulgato, Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθΩ τῷ δήμῳ reponendum haud dubie, quod in V. eſt, δεδόχθΑΙ, ſolemne in iſta re. Cf. Marm. Oxon. II, 33. 99. CLXVI, 9. CLVIII, 10. cet. Ed. Metair.“ Steinbrychelius Obſervat. ad Euripid. Hecub. in Muſ. Turic. I. 2. p. 307. SCHAEF.

Mihi quidem videtur: nam, ultimo pede excepto, caetera in omnibus aequalia terminantur. Hoc etiam, si quis ita velit, spontaneum vocet; at membrum, quod huic adiungitur, iambicum iustum est, unica solum, quo minus absolutum sit, syllaba destitutum, ut facilius hic quoque carmen occultaretur: nam unam si addideris syllabam, perfectum erit: „Amore quanto cordis usque prosequor.“ Postea Paean, aut pes ille Creticus, quinque constans temporibus, in his, quae deinceps sequuntur, procedit: „Civitatem et vos universos, tanto vos studio in hac contentione erga me utamini.“ Haec quidem, nisi quod

νον τούτῳ κῶλον κ. τ. λ. Add. p. 390. SCHAEF.

τοῦτο] Vptoni tertia τούτῳ, errore typothetae. SCHAEF.

ἰαμβικὸν ἐστιν ὀρθὸν] Supra p. 392. ἰάμβειον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τρίμετρον ὀρθόν. SCHAEF.

εὔνοιαν] Neutiquam probanda est haec carminis metiendi ratio. Qua enim lege aut prima in εὔνοιαν corripi potest, aut si syllabam in fine adieceris, pedem efficies Iambum? VPT. Fit trimeter, syllabâ διὰ μέσου [conf. p. 386.] adiectâ mutatoque ordine verborum. SCHAEF.

Τῇ πόλει] Rectius τῇ τε πόλει, ut apud Demosthenem. HVDS. *Var. Lect.*

Hoc loco particula omissa est copulativa, quam recepimus in contextum: τῇ τε πόλει. VPT.

κατακεκλωμένους] Legendum videtur κατακλωμένους, vel κατακεκλασμένους: ea metaphora qua supra 18, 18, dicit κατακεκλασμένας γραφάς. ut sensus sit, τοῦτό γ' οὖν, ἔοικε, δύο μόνον πόδας ἐν ἀρχαῖς ἔχει κατακεκλασμένους. nam ὅτι μὴ alibi quoque usurpatur pro *non nisi, tantum*. Forsan etiam sequenti versu pro πάντα legendum ταὐτό, *idem*. SYLB.

Κατακεκλωμένως in Codd. MSS. Vide Longinum §. 40. HVDS. *Var. Lect.*

Cum nullum omnino sensum conficeret antiqua lectio: κατακεκλασμένους, rebus cogentibus, restituendum putavi. Ita apud Longinum ῥυθμὸς κεκλασμένος, Sect. 40: Μικροποιὸν δ' οὐδὲν οὕτως ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγου καὶ σεσοβημένος. Alibi [T. VI. p. 1093. Reisk.] tamen ῥυθμοὺς habemus ὑπορχηματικούς τε καὶ Ἰωνικοὺς καὶ διακλωμένους, ut olim Hudsono indicavi. VPT.

δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, κατὰ γοῦν τὰ ἄλλα πάντα τῷ παρὰ Βακχυλίδῃ·

Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς,
Ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας
Χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν
Ἐλθόντας, ἁβρόν τι δεῖξαι.

Ὑφορῶμαί τινα πρὸς ταῦτα καταδρομὴν ἀνθρώπων, τῆς μὲν ἐγκυκλίου παιδείας ἀπείρων, τὸ δὲ

πάντα] Forsan legendum ταὐτὸ, inquit Sylburgius: quamobrem, equidem non video. nam articulus τῷ pendet a verbo ἔοικεν; et particulae ὅτι μὴ Latine valent, *nisi quod*. Ita et in Antiquit. [T. I. p. 8.] Οὔτε γὰρ Λιβύης, ὅτι μὴ τῆς πρὸς Αἰγύπτῳ, πολλῆς οὔσης ἐκράτησε. *Neque enim Africae quae late patet, nisi partis Aegypto proximae, potitum est.* Et Longinus, Διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Vpt. Similior nostro loco hic Arriani de Exped. Alex. I. c. 17. ὥστε διέφυγε μὲν οὐδεὶς, ὅτι μὴ διέλαθέ τις ἐν τοῖς νεκροῖς. Simillimus Pausaniae III. c. 19. ὅτι γὰρ μὴ πρόσωπον αὐτῷ καὶ πόδες εἰσὶν ἄκροι καὶ χεῖρες, τὸ λοιπὸν χαλκῷ κίονί ἐστιν εἰκασμένον. V. Facius ad l. I. c. 18. p. 66. Schaef.

Βακχυλίδῃ] Poeta Lyricus fuit e Ceo insula, et Simonidis nepos ex fratre; qui circa Olymp. octogesimam quintam floruit. Huius poemata etiam Pindaricis fuisse ab Hierone praelata, auctor est Pindari interpres: et Iuliano Imperatori admodum placuisse scribit Ammianus Marcellinus. Magni reges, nec indocti; at subtile illud iudicium videndis Musarum laboribus desiderari videtur. Adeamus itaque Longinum, veterum non contemnendum aestimatorem. Ille autem, Sect. 33: Τί δ' ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο, ἢ Πίνδαρος, καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς; ἐπεί τοι οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντη κεκαλλιγραφημένοι. Quem locum ita Tollius: *Quid? in Lyricis Bacchylidem tun' te esse malis, quam Pindarum; aut in Tragoedia Ionem Chium, quam Sophoclem?* Iudicio igitur Longini, Pindaro inferior est Bacchylides. Vpt.

Οὐχ ἕδρας] Hic primus versus ab Athenaeo lib. 14. cap. 7. citatur. Lucianus itidem ad finem Scythae: Οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησι, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν, et quae sequuntur. Nec multum abludit illud Epidici apud Plautum: *Non enim nunc tibi dormitandum, neque cunctandi copia est.* Sed Sophocles in Electra longe pulcherrimus:

duos initio pedes habeant infractos, quod ad caetera omnia, his apud Bacchylidem fimillima reperiuntur:

Non iam sedendi, non est cunctandi locus;
Sed auream quae gestat aegida, Itoniae
Oportet ad superbum templum accedere,
Quiddam profectos exhibere et splendidum.

Quorundam vero adversus haec insultum videre videor, qui *scilicet*, orbem doctrinae non emensi omnique

— ⏑ — ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,
Ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ'
ἔργων ἀκμή.

Vᴘᴛ. V. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 591. Brunck. ad Sophocl. Aiac. v. 811. Iacobs. ad Anthol. Gr. I. 1. p. 287. Sᴄʜᴀᴇꜰ.

ἀμβολαῖς] Herodotus III. c. 85. ὥρη μηχανᾶσθαι, καὶ μὴ ἀναβάλλεσθαι. ubi Wesselingius Bacchylideum hoc comparavit. Sᴄʜᴀᴇꜰ.

Ἰτωνίας] Minervae, cognomento *Itoniae*. Hesychius, Ἰτωνία, Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ. Apollonius etiam lib. 1. Argonaut. navem Argo appellat ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος. quem ad locum ita Scholiastes: Ἰτωνίας δὲ Ἀθηνᾶς ἐστιν ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. In hoc templum Athenienses, ab Agesilao apud Coroneam devicti, se coniecerunt; quos ideo violari vetuit. Hac de clade Pausanias: Ὡς δὲ ἐτράποντο οἱ Βοιωτοὶ, καταφεύγουσιν ἄνδρες ἐξ αὐτῶν ἐς ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Ἰτωνίας. Error itaque est Suidae gravissimus: Ἰτώνη καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις. Scribe, ἡ Ἀθηνᾶ. Id quod χρυσαιγίδος ἐπίθετον hoc loco apertius indicat. Vᴘᴛ.

καταδρομὴν] T. VI. p. 752. λόγος τις, καταδρομὴν περιέχων τοῦ ἀνδρός. p. 814. καταδρομὴ τῆς Θουκυδίδου προαιρέσεώς τε καὶ δυνάμεως. Sylburgius vertit *invectiva, reprehensio*. Athenaeus T. I. p. 39. Τῆς μέθης δὲ κατατρέχων ὁ ποιητὴς, κ. τ. λ. T. II. p. 180. ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων κατατρέχεις ὡς ἀμούσων. Diogenes Laërt. II. 135. extr. Βίωνός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντας τῶν μάντεων, κ. τ. λ. Xiphilinus Epit. Dion. p. 271, 31. Wechel. τῶν συνόντων τοῖς δυνάσταις κατατρέχων. Sylburgius in Ind. Verb. „*invehens, insectans*. sic κατατρέχων κατὰ τῆς μοναρχίας πολλά 321, 28." Add. Scholiast. ad Lucian. T. I. p. 525. 717. Sᴄʜᴀᴇꜰ.

ἐγκυκλίου παιδείας] Quae et uno verbo ἐγκυκλοπαιδεία dicitur: id est, *orbis disciplinarum*, sive artium liberalium, quae septem numero habentur, cursus iuventuti instituendae necessarius. Ita apud Hesychium, ἐγκύκλια μαθήματα, τὰ ἔξω. Sed Fabii verba apposite, lib. 1, cap. 10: *Nunc de caeteris artibus, quibus instituendos, prius-*

ἀγοραῖον τῆς ῥητορικῆς μέρος ὁδοῦ τε καὶ τέχνης χωρὶς ἐπιτηδευόντων· πρὸς οὓς ἀναγκαῖον ἀπολογήσασθαι, μὴ δόξωμεν ἔρημον ἀφεικέναι τὸν ἀγῶνα. Ἐροῦσι δὴ ταῦτα· „Ὁ Δημοσθένης οὖν οὕτως ἄθλιος ἦν, ὥσθ᾽, ὅταν γράφοι τοὺς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμοὺς, ὥσπερ οἱ πλάσται, παρατιθέμενος, ἐναρμόττειν ἐπειρᾶτο τούτοις τοῖς τύποις τὰ κῶλα, στρέφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα, καὶ παραφυλάττων τὰ μήκη καὶ τοὺς χρόνους, καὶ τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, καὶ πάντα τὰ συμβεβηκότα τοῖς μορίοις τοῦ λόγου πολυπραγμονῶν; Ἠλίθιος μέντ᾽ ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς." Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια κωμῳδοῦντας αὐτοὺς
242καὶ καταχλευάζοντας οὐ χαλεπῶς ἄν τις ἀποκρούσαιτο, ταῦτα εἰπών.

quam tradantur rhetori, pueros existimo, strictim subiungam, ut efficiatur orbis ille doctrinae, quam Graeci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Vpt.

In hac similibusque locutionibus, de quibus v. Bosii Ellips. p. 260., ἐγκύκλιος vix differt a κοινός. Plutarchus Mor. T. I. p. 170. extr. ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεώς ἐστι. Schaef.

ἔρημον ἀφεικέναι τὸν ἀγῶνα] Antiquit. Rom. T. II. p. 644. τιμωρησάμενος δὲ τούτους ἅπαντας, ἐὰν μὲν ὑπομείνωσι τὰς κρίσεις, θανάτοις· ἐὰν δὲ ἐρήμους ἀφῶσιν, —, ἀειφυγίᾳ κ. τ. λ. Aliter ibid. p. 664. τάς τε δίκας ἐρήμους ἐκλιπόντας. Schaef.

οὕτως ἄθλιος] Certe Demosthenes, si quis alius, laborem scribendi pertulit, ut ex historia abunde patet. Libanii rhetoris verba, quod notissimum Pytheae dicterium continent, adiiciam: Οὐδὲ τὰς νύκτας ἐκάθευδεν, ἀλλὰ διεπονεῖτο πρὸς φῶς περὶ λόγους. ὅθεν καὶ Πυθέας σκώπτων ἔφη, τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους λύχνων ἀπόζειν. Vide et Aelian. lib. 7, cap. 7. Vpt.

γράφῃ] Reg. 1. et Colb. γράφοι; at in libello de Demosthene, ubi hunc locum iisdem paene verbis profert, ὅτε γράφει maluit dicere. Vpt.

Ascivi optativum, qui in tali verborum structura recte habet. Homerus Il. IX. v. 525.

et rerum dispositione et arte destituti, istam Rhetoricae partem circulatoriam vilemque exercent: quibus respondere necesse est, ne desertum videamur certamen reliquisse. Haec sane obiicient: „Adeone demens fuit Demosthenes, ut, cum scriberet orationes, poëtarum more, mensuras et numeros apponens, huiusmodi modulis membra conaretur adaptare, sursum deorsum torquens vocabula, accurate observans longitudines et tempora, et casus nominum verborúmque modos, ac caetera, quae partibus orationis accidunt, summa cura studioque elaborans? Stultitiae sane ac ineptiae puerilis merito argueretur vir tantus, si tali se apparatu et molimine huiusmodi nugis tradiderit." Haec et alia his similia comicorum more cavillis insectantes irridentesque tali responso facillime retuderis.

— ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι,
δωρητοί τε πέλοντο, παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσιν.

Hesiodus Ἔργ. κ. Ἡμέρ. v. 116. Br.

ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, — —

Sic etiam ὁπόταν. Plato Alcib. II. p. 174. Nürnb. ξυνέβαινεν αἰεὶ τῇ πόλει ἡμῶν, ὥστε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, ὁπόταν μάχη γένοιτο, δυστυχεῖν. ubi al. ὁπότε, quod non deterius. Sicque etiam in altero illo Rhetoris loco T. VI. p. 1111. corrigendum ὅτε γράφοι, quod solum Reiskius probare debebat. Schaef.

μέν τ' ἂν] Pro μέν τ' ἂν fortasse scribendum μέν γ' ἄν. Sylb. Cave auscultes. Antiquit. Rom. T. II. p. 731. s. δίκαιος μέντ' ἂν εἴην, εἴ τί μοι τοιοῦτον ἡμάρτηται, τῆς ἀρχῆς τε ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς ἀποστερηθῆναι. ut locum corrigo, non nolente Reiskio, viam, ut videtur, monstrante libro Vaticano. Plato Apol. Socrat. c. 17. δεινὸν μέντ' ἂν εἴη. Aristophanes Plut. v. 1062.

ὄναιο μέντ' ἂν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.

Brunckius: „μέντ' ἄν. Sic A. B. recte. Vulgo μέν γ' ἄν." Add. Porson. ad Euripid. Med. v. 863. Schaef.

ἀποκρούσαι, τοσαῦτα εἰπών] ἀποκρούσηται ταῦτα εἰπὼν Reg. 1.

Πρῶτον μὲν, ὅτι οὐδὲν ἄτοπον ἦν, εἰ τοσαύτης ἠξιωμένος ἀνὴρ, ὅσης οὐδεὶς τῶν πρότερον ὀνομασθέντων ἐπὶ δεινότητι λόγων, ἔργα συνταττόμενος αἰώνια, καὶ διδοὺς αὑτὸν ὑπεύθυνον τῷ πάντα βασανίζοντι φθόνῳ καὶ χρόνῳ, μηδὲν εἰκῇ μήτε πρᾶγμα παραλαμβάνει μήτ᾽ ὄνομα· πολλὴν δ᾽ ἀμφοῖν ἔχει τούτων πρόνοιαν, τῆς τε ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας, καὶ τῆς εὐμορφίας τῆς περὶ τὰ ὀνόματα· ἄλλως τε καὶ τῶν τότε ἀνθρώπων οὐ γραπτοῖς, ἀλλὰ γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφερόντων λόγους· λέγω δὲ Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος τῶν σοφιστῶν.

ἀποκρούσαιτο ταῦτα εἰπὼν Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Recte dat Colbertinus *ἀποκρούσαιτο*. Reisk.

Edidi quod habet liber Colbertinus, *ἀποκρούσαιτο ταῦτα εἰπών*. Antiquit. Rom. T. I. p. 114. *ἔνθα ὑπομένοντες ἀπεκρούοντο τοὺς πειρωμένους ἐπιβαίνειν τῆς ἄκρας*. Herodotus VIII. c. 61. extr. *οὐδαμοὺς γὰρ Ἑλλήνων αὐτοὺς ἐπιόντας ἀποκρούσεσθαι*. Athenaeus T. I. p. 94. *ἀποκρούεται αὐτὸν τῆς ἀπολαύσεως*. Ammonius de Voc. Differ. p. 45. *ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι*. „Verba repellendi, reiiciendi, repudiandi, deponendi, etc. ſolent eſſe Media.“ Kulterus de Verb. Med. p. 71. ed. L. B. ubi noſtrum verbum cum multis aliis commemorat. Add. Abreſch. Lect. Ariſtaen. p. 338. Schaef.

εἰ τοσαύτης ἠξιωμένος ἀνὴρ] Lacunam hic eſſe apparet. Vptonus e T. VI. p. 1112. dedit *εἰ ὁ τοσαύτης δόξης ἠξιωμένος ἀνὴρ*, his adſcriptis: „Lacunam ex eodem libello feliciter ſupplevimus. Huc usque articulus defuit, et genitivus *δόξης*: ſed de hac correctione Hudſonum olim monueram.“ Senſum verum vir doctiſſimus loco reddidit: verba ipſa, certe verborum ordinem non praeſtem. Schaef.

ἀνὴρ] Poſt *ἀνὴρ* deſideratur generei caſus nomen, *δόξης*, aut aliud ſimile. Sylb. *Τιμῆς* ſuppleri malit Vpt. quod in Antiquitatibus (p. 392. iuxta Ed. Sylb.) *ἄξιοι τιμῆς τυχεῖν* habeat, et *δόξα* exiſtimatio potius ſit apud Dionyſium. Hvds. *Var. Lect.*

ὀνομασθέντων] V. Toup. Add. in Theocrit. p. 402. b. extr. Schaef.

ἔργα] *ſcripta*. Agathias Epigr. LXX. v. 7.

Primo quidem, nihil esse absurdi, si tanto vir honore dignatus et gloria, quanta ante eum nemini contigisset eorum, qui eximia dicendi facultate inclaruerunt, scripta componens aeterna, seque omnium rerum acerrimo iudici, invidiae temporique, examinandum tradens, nec rem ullam, nec verbum, temere assumserit; multam vero utrorumque curam habuerit, et rerum dispositionis et verborum elegantiae: praesertim cum istius aevi homines non tam scriptis, quam caelatis sculptisque operibus, consimiles orationes ediderint; Isocratem dico et Platonem sophistas. Quorum

αὐτὰρ ὁ τὰς βίβλους ἀνελέξατο τῶν μετεώρων, καὶ τὸ περὶ ψυχῆς ἔργον Ἀριστοτέλους. Schaef.

φθόνῳ καὶ χρόνῳ] In isto saepius laudato tractatu noster φθόνον omisit; casu fortasse. Cicero in Orat. pro Marcello: *Servi igitur iis etiam iudicibus, qui multis post seculis de te iudicabunt: et quidem haud scio an incorruptius, quam nos. Nam et sine amore, et sine cupiditate, et rursus sine odio, et sine invidia iudicabunt.* Sunt etiam verba Luciani digna, quae huc traducantur e libello de Conscribenda Historia: agit autem sub finem de rebus ipsis, quas memoriae scriptor proditurus est. Καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε *), καὶ παρ᾽ ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται καὶ περὶ σοῦ· Ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας μεστός. Vpt.

παραλαμβάνει] In vulg. libris infinitive scriptum παραλαμβάνειν: errore satis evidenti: dependet enim hoc verbum ab coniunctione εἰ. Sylb.

Πλάτωνος τῶν σοφιστῶν] Wolf. legit Πλάτωνος καὶ τῶν σοφιστῶν. Sylb.

Isocratem σοφιστὴν appellat Longinus in aureolo libello περὶ ὕψους §. 4. Huds. *Var. Lect.* Sed paullo invidiosius ille, opponens *sophistam* τῷ Μακε-

*) F. πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον ἀποβλέπων σύγγραφε. Supra Lucianus in eodem libello T. II. p. 14. πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν. Schaef.

Ὁ μὲν γὰρ τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸν ἐλάχιστον χρόνον γράφοντες ἀποφαίνουσιν, ἐν ἔτεσι δέκα συνετάξατο· ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. Πᾶσι γὰρ δήπου τοῖς
244 φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς

δόνι, Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ: ut nolim uti hoc Longini loco ad vulgatam in Rhetore scripturam tuendam. SCHAEF.

σοφιστῶν] ἐπὶ σοφίᾳ θαυμαζομένων: ita enim se ipse explicat in libro περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος. Locum adscribam, cum lucem aliquam argumento allaturus est, et Wolfii coniecturam evertit: Ὁρῶν γε δὴ τοὺς θαυμαζομένους ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ κρατίστων λόγων ποιητὰς νομιζομένους, Ἰσοκράτην καὶ Πλάτωνα, γλυπτοῖς καὶ τορευτοῖς ἐοικότας ἐκφέροντας λόγους. VPT.

Malim σοφῶν. Confusae hae voces in Nostri Arte p. 391. Reisk. Plutarchus Mor. T. I. p. 373. s. τὸ δὲ τοῦ σοφιστοῦ Χίλωνος ἀληθὲς, [add. ὅς] πρὸς τὸν εἰπόντα μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν, Ἔοικας, ἔφη, σὺ μηδὲ φίλον ἔχειν. Wyttenbachius: „τοῦ σοφιστοῦ] Verius puto σοφοῦ, quod unus D. habet. Haec nomina iam a multis seculis ita distinguebantur, ut non credibile sit Plutarchum Chiloni illud potius quam hoc tribuisse.“ Contra Herodotus IV. c. 95. sine ulla offensa: οἷα Ἕλλησί τε ὁμιλήσαντα, καὶ Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ [ἀφανεστάτῳ?] σοφιστῇ Πυθαγόρῃ. Conf. Ciceron. Academ. II. c. 23. ubi non multum mirer, si quis παρενθέτως interserta pro spuriis habeat. SCHAEF.

Ὁ μὲν γὰρ] Ὁ μέν γε Colb. HUDS. *Var. Lect.* Frequens satis confusio. V. var. lect. ad Antiquit. Rom. T. I. p. 8. et 492. Ibid. p. 327. οἱ μέν γε φεύγοντες. Sylburgius: „μέν γε pro μὲν γὰρ saepissime legitur etiam apud Pausaniam.“ Periegeta Cappadox V. c. 7. in. Διὰ Μεγάλης μέν γε πόλεως κ. τ. λ. Idem vir eximius: „Legi videtur rectius μὲν γάρ. Sed repetitur idem μέν γε infra quoque Eliac. 2. c. 3. Achaic. c. 21. Arcad. c. 12.“ Lucianus T. III. p. 561. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα — —; ἑτέρου δὲ φήσαντος, κ. τ. λ. Suspicor: πρὸς μέν γε τ. ἐ. Conf. p. 567. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα — —. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου κ. τ. λ. SCHAEF.

ἀποφαίνουσιν] Deest Reg. 1. et Colb. HUDS. *Var. Lect.* Hos libros si sequendos censeas, non impedio. Neque enim improbabile est, Rhetorem κατ' ἔλλειψιν scripsisse. V. Bosii Ellips. p. 633. SCHAEF.

ἐν ἔτεσι δέκα] Haec oratio Isocratis, quam alias λόγον πανη-

alter orationem *Panegyricam*, ex eorum ſententia, qui tempus aſſignant breviſſimum, decem annis elaboratam compoſuit: Plato autem dialogos ſuos octogeſimo etiam aetatis anno, verborum comtu cincinnisque ornare non deſtitit, nullis non eos refingens modis. Sunt enim omnibus literarum ſtudioſis nota, quae de labore eius ac

βόηκτον καὶ πολυθρύλλητον vocat, decimo vix demum anno, ut alii, decimo quinto fuit abſoluta. Vnde frigidam ſane, et a Longino deriſam, comparationem inſtituit Timaeus; qui Alexandrum laudaturus, *Aſiam*, inquit, *ille universam paucioribus annis ſubegit, quam ſuum de bello Perſis inferendo panegyricum Iſocrates conſcripſerit.* θαυμαστή γε τοῦ Μακεδόνος ἡ πρὸς τὸν σοφιστὴν σύγκρισις. Ita et Longinus (quod notandum) *Sophiſtam* vocat Iſocratem. Novem etiam annos poemati ſuo, quod erat *Smyrna* inſcriptum, elimando Cinnam inſumpſiſſe teſtatur Quintilianus: *Temporis quoque eſſe debet modus. nam quod Cinnae Smyrnam novem annis accepimus ſcriptam, et panegyricum Iſocratis, qui parciſſime*, (ita ſcilicet hunc locum vertit) *decem annis dicunt elaboratum, ad oratorem nihil pertinet: cuius nullum erit, ſi tam tardum fuerit auxilium.* VPT.

βοστρυχίζων] Illud βοστρυχίζειν videtur Cicero exprimere, cum, in Bruto de Caeſaris commentariis agens, inquit: *ſed dum voluit alios habere parata unde ſumerent, qui vellent ſcribere hiſtoriam, ineptis gratum fortaſſe fecit, qui volunt illa calamiſtris inurere.* Vide P. Victorii Var. Lect. l. 9. c. 5. HVDS. *Add. ad Var. Lect.*

Obiter videamus Pauli Silent. Epigr. XXXIV. v. 5.

ἀργενναῖς ὀθόνῃσι κατήορα βόστρυχα κεύθεις;

Iacobſius: „Notanda forma τὸ βόστρυχον." Imo notandus ſubſtantivi ὁ βόστρυχος numerus pluralis generis neutrius. Musgravius ad Euripid. Helen. v. 428. „Mihi veriſimillimum videtur, σῖτον nominativo ſingulari Graecis ignotum eſſe; dixiſſe eos in ſingulari σῖτος, in plurali σῖτα, ut δίφρος, δίφρα, λύχνος, λύχνα, βόστρυχος, βόστρυχα." Conf. Porſon. ad Euripid. Med. v. 494. Idem Paulus XLI. v. 3.

βόστρυχα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα, — —

Agathias XIV. v. 3.

— — — — καὶ τὰ Ῥοδάνθης
βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο.

Nonnus Dionyſ. VI. v. 7.

αὐχενίης λύσασα καθειμένα βόστρυχα χαίτης.

SCHAEF.

ἱστορούμενα, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἥν, τελευτήσαντος αὐτοῦ, λέγουσιν εὑρεθῆναι, ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν, τήνδε· „Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος.“ Τί οὖν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ εὐμελείας ἐγένετο, καὶ τοῦ μηδὲν εἰκῆ καὶ ἀβασανίστως τιθέναι μήτε ὄνομα, μήτε ἐννόημα; Πολύ τε γὰρ μᾶλλον ἐμοὶ δοκεῖ προσ-

δέλτον] Tabulas quasvis ad ſcribendum paratas δέλτους vocabant, quod olim figurae eſſent triangularis, ad imaginem literae Δ. Euſtathius, ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων, ἤγουν ἐκ τῶν κατὰ Δέλτα πτυσσομένων γραφῶν. Mox autem comma poſt μετακειμένην poſitum ſuſtuli. haec etenim conſtructio eſt ἣν λέγουσιν εὑρεθῆναι, ἔχουσαν τὴν ἀρχὴν ποικίλως μετακειμένην. Vpt.

μετακειμένην] Antiquit. Rom. T. I. p. 265. ἐφ' ἡμῶν δὲ μετάκειται τὸ ἔθος. Interpres: *Sed noſtra aetate haec conſuetudo eſt mutata.* Scharf.

Κατέβην] Idem refert et Fabius, Inſtit. lib. 8, cap. 6: *Neo aliud poteſt ſermonem facere numeroſum, quam opportuna ordinis mutatio. Neque alio,* Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ, *Platonis inventa ſunt quatuor illa verba, quibus in illo pulcherrimo operum in Piraeeum deſcendiſſe ſignificat, plurimis modis ſcripta, quod eum quoque maximi facere experiretur.* Haec etiam a Phalereo citantur, Sect. 21: ubi articulum ante Πειραιᾶ inſertum habes, εἰς τὸν Πειραιᾶ; quem tamen editio Platonis, per Ficinum Francof. 1602 excuſa, non agnoſcit: et recte, cum verba a Quintiliano numerantur.

Quod ſi Platonis haec induſtria quibusdam curioſa nimis et ſolicita videtur, ut quae nec aetati tanti viri, nec officio congruat; quid Cicero itidem fecerit, quantam latinitatis curam graviſſimis etiam reip. negotiis diſtrictus habuerit, in memoriam revocent. Is annum iam agens ſexageſimum, inter medios civilium bellorum tumultus, qui a Caeſare Pompeioque excitarentur, quum neſciret, quo mittenda eſſet uxor, quo liberi, quem ad locum ſe reciperet; miſſis ad Atticum literis, ab eo doceri, an eſſet ſcribendum, *ad Piraeea, in Piraeea,* an *in Piraeeum,* an *Piraeeum ſine praepoſitione,* impenſius rogabat. Quae res etſi levior, et Grammaticis propria, patrem eloquentiae temporibus etiam periculoſiſſimis adeo exercuit, ut haec verba, quae amicum extimularent, addiderit: *Si hoc mihi* ζήτημα *perſolveris, magna me mole-*

ſtudio memoriae tradita ſunt; tum vero inter alia, et quae de tabula feruntur, quam, eo mortuo, inventam perhibent, varie initium illud librorum *de Republica* transpoſitum habentem: „Heri deſcendebam ad Piraeeum, cum Glaucone, Ariſtonis filio." Quid tandem eſſet abſurdi, ſi et Demoſtheni curae fuit elegantia verborum et numeroſa concinnitas; ſi, ne quod temere verbum, ne qua inexplorata poneretur ſententia, operam dedit? Nam multo magis, mea quidem opinione,

ſtia liberaris. Vpt. V. Spaldingium ad Quintil. l. c. T. III. p. 347. ſ. de divino Luthero ſimile quid narrantem. Heroës enim iſti, quamvis, ut par erat, intenti *τοῖς πράγμασιν*, etiam *τοῖς ὀνόμασι* maximam curam impendebant. Quorum exemplum utinam noſtri homines, faſtidientes muſicas has artes, (*μικρολογίας* dicunt parum dignas ſeculi ingenio) ſequendum ſibi putent! Schaef.

Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος] *Γλαύκωνος τοῦ Κεφάλου* Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

εὐμελείας] Sic correxi vulgatam ſcripturam *ἐμμελείας*. Conf. ſupra ad p. 383. Diodorus Sic. Excerpt. Legat. T. II. p. 626. 79. *πέμψαι πρεσβευτὰς τοὺς ἐμφανιοῦντας αὐτῷ τὴν ἔννοιαν τῆς συγκλήτου.* Imo, opinor, *τὴν εὔνοιαν.* Mox v. 87. *διασαφοῦντες τὴν ἔννοιαν τοῦ βασιλέως.* Weſſelingius: „Praeſtat *τὴν εὔνοιαν* ex Polybio Leg. CIX. et CXXI." Aliud exemplum commutationis horum nominum v. in eiusdem l. XIV. c. 56. T. I. p. 686. 41. Schaef.

ἀβασανίστως] Inter Thucydidea, quae Dionyſius familiaria habeat, refert H. Stephanus Oper. in Dionyſium Haliç. p. 51. 5. Athenaeus T. I. p. 8. *οὐκ ἀβασανίστως, οὐδ᾽ ἐκ τοῦ παρατυχόντος τὰς ζητήσεις ποιούμενος.* Schaef.

ἐννόημα] Fortaſſe iteratae duae literae per librariorum negligentiam, iisque deletis ſcribendum *νόημα*. Certe paullo ante legimus: *τῆς τε ἐν τοῖς νοήμασιν οἰκονομίας, καὶ τῆς εὐμορφίας τῆς περὶ τὰ ὀνόματα.* Atque initio huius libelli: *τὴν περὶ τὰ νοήματα, καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα.* Schaef.

Πολύ τε γὰρ] i. e. *Καὶ γὰρ πολύ.* Charito p. 23, 6. *ἐγώ τε γὰρ ἐκείνῳ τάλαντον δέδωκα.* Dorvillius p. 152. „*καὶ γὰρ ἐγώ.* ne quis de *ἔγωγε* cogitet." Paullo rariora huiusmodi exempla: frequentiora illa, ubi negans particula encliticam praecedit. Xenophon Memor. II, 6, 19. *οὔ τε γὰρ τοὺς πονηροὺς ὁρῶ φίλους ἀλλήλοις δυναμένους εἶναι.* ubi recte Zeunius: „*τε*, inprimis ante *γὰρ*, ſaepe abſolute ponitur." Conf. Locella ad Xeno-

ἥκειν ἀνδρὶ κατασκευάζοντι λόγους πολιτικοὺς, μνημεῖα τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως αἰώνια, μηδενὸς τῶν ἐλαχίστων ὀλιγωρεῖν, ἢ ζωγράφων τε καὶ τορευτῶν παισὶν, ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνυμένοις, περὶ τὰ φλέβια καὶ τὰ πτίλα καὶ τὸν χνοῦν καὶ τὰς τοιαύτας μικρολογίας κατατρίβειν τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν. Τούτοις δὴ τοῖς λόγοις χρώμενος δοκεῖ μοί τις οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἀξιοῦν, καὶ ἔτι ἐκεῖνα εἰπών· ὅτι μειράκιον μὲν ὄντα, καὶ νεωστὶ
246 τοῦ μαθήματος ἁπτόμενον αὐτὸν, οὐκ ἄλογον πάντα περισκοπεῖν, ὅσα δυνατὰ ἦν εἰς ἐπιτήδευσιν ἀνθρωπίνην ἐλθεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἡ χρόνιος ἄσκησις, ἰσχὺν πολλὴν λαβοῦσα, τύπους τινὰς ἐν τῇ διανοίᾳ παντὸς τοῦ μελετωμένου καὶ σφραγῖδας ἐνεποίησεν, ἐκ τοῦ ῥᾴστου τε καὶ ἀπὸ τῆς ἕξεως αὐτὰ ἤδη ποιεῖν. Οἷόν τι γί-

phont. Ephes. p. 176. cuius ratio οὔ τε in talibus diviso scribentis haud improbabilis videtur. Diodorus Sicul. XIX. c. 48. οὔ τε γὰρ τοῦτον ἦν ἐκβαλεῖν δυνατὸν ἄνευ χρόνου πολλοῦ καὶ δυνάμεως ἁδρᾶς. Lucianus T. III. p. 283. 4. οὔ τε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι. Prisca Graecorum lingua inverso ordine dicebat γάρ τε. Latini: *etenim*, *namque*. SCHAEF.

δυνάμεως] Antiquit. Rom. T. I. p. 3. οὔτε τῆς δυνάμεως ἐπαινοῦνται. ubi hic usus vocis δύναμις Stephanum videtur offendisse. Recte Interpres: *(eos — posteri —) neque ob eloquentiam laudant.* Praecellit plenius: τῆς περὶ λόγους δυνάμεως. Similiter Diodorus Sicul. Exc. de Virt. et Vit. T. II. p. 554. 76. οὐ μόνον δὲ περὶ τὴν ἐν τῷ λέγειν δύναμιν ἐφαίνετο μέγας. Longinus Sect. VIII. in. τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως. Add. Kuster. in Argument. Nub. Aristophan. 6. SCHAEF.

φλέβα] Recte dat editio Sylburg. φλέβια. Malim quoque ἀποδεικνυμένοις. REISK.

Φλέβα vitiosa est scriptura editionis Hudsoni, quam Reiskius sequi non debebat. Conf. T. VI. p. 1114. — Ὑποδεικνυμένοις non solicitandum. Diodorus Sicul. XIX. c. 56. ἐξ ὧν ὑπεδείκνυεν ὑπερήφανον γεγενημένον. ubi al. ἐπεδείκνυεν, quod non praeferendum. Lucian. T. I. p. 459. καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. T. II.

ad eum pertinet, qui componendas in ſe recepit orationes civiles, aeterna facultatis ſuae monumenta, ne minimam quidem rem negligere, quam ad pictores, aut tornatores, manuum dexteritatem et labores in materia peritura ostentantes, ſummam artis peritiam in venulis etiam deſcribendis, in pluma, lanugine, caeterisque eiusmodi minutiis, inſumere. Quo ſermone ſi quis vtatur, nihil mihi praeter aequum rectumque videtur poſtulare; haec idem praeterea dicturus: quod, aetate dum eſſet iuvenili Demoſthenes, doctrinae praecepta nuperrime aggreſſus, a vero non abſimile eſt, eum omnia circumſpexiſſe, quae in ſtudium et curam humanam poſſint incidere: poſtquam vero exercitatio tempore confirmata magnas vires acceperat, formasque omnium rerum, quas eſſet aſſecutus, et ſigilla animo infixerat, ex uſu iam eadem facillime atque habitu effeciſſe. Id quod aliis

p. 308. Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ. V. Raphel. Annot. in Sacr. Script. T. I. p. 189. ſſ. Schaef.

καὶ τὸν χνοῦν] Horatius de Arte poetica:

Faber imus et ungues
Exprimet, et molles imitabitur aere capillos.

Nec aemulatio ſolum cum pictoribus ſuscepta, ſed et finis idem fere utrisque propoſitus, noſtram in ſtudiis dicendi debet excitare diligentiam. Nam, ut ſcribit Aelianus, ὡμολόγηται καὶ ὁ λόγος, ἐὰν ἔχῃ δύναμιν φραστικὴν, μηδὲν ἀσθενέστερον ὅσα βούλεται δεικνύναι τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. Sed quod κατατρίβειν τῆς τέχνης τὴν ἀκρίβειαν vocat hoc loco, idem alibi exprimere voluit, κατατήκειν εἰς ταῦτα τὰς τέχνας. Vpt.

ἐλθεῖν] ἐλθεῖν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Nulla haec diverſitas ſcripturae. Fortaſſe typothetae Angli error eſt. Schaef.

ἡ χρόνιος] Articulum male omiſerunt Hudſoniana et Reiskiana. Schaef.

μεθεπομένου] μελετωμένου Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.* Quae lectio confirmatur ab iis, quae in eodem toties laudato tractatu occurrunt: Ἐπεὶ δ' ἡ χρόνιος ἄσκησις ἕξιν αὐτῷ ἐνεποίησε πολλὴν, καὶ τύπους ἰσχυροὺς ἐνειργάσατο τῶν ἀεὶ μελετωμένων. Vpt.

Recte codd. mſti μελετωμένου. Reisk. Sic edidi pro vulg. μεθεπομένου. Schaef.

νεται κἀν ταῖς ἄλλαις τέχναις, ὧν ἐνέργειά τις ἡ ποίησις τὸ τέλος. Αὐτίκα οἱ κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν ἄκρως εἰδότες, ὅταν κρούσεως ἀκούσωσιν ἀσυνήθους, οὐ πολλὰ πραγματευθέντες ἀπαριθμοῦσιν αὐτὴν εὐθὺς ἐπὶ τῶν ὀργάνων, ἀλλὰ καὶ νοήσει, μανθάνοντες δέ γε χρόνῳ πολλῷ καὶ πόνῳ τὰς δυνάμεις τῶν φθόγγων, ἀναλαμβάνουσι· καὶ οὐκ εὐθὺς αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐν ἕξει τοῦ δρᾷν τὰ παραγγελλόμενα ἦσαν, ὀψὲ δέ ποτε, καὶ ὅτε ἡ πολλὴ ἄσκησις αὐταῖς εἰς φύσεως ἰσχὺν κατέστησε τὸ ἔθος, τότε τῶν ἔργων ἐγένοντο ἐπιτυχεῖς. Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὃ γὰρ ἅπαντες ἴσμεν, ἀπόχρη καὶ πᾶσαν αὐτῶν διακόψαι τὴν φλυαρίαν. Τί δ' ἐστι τοῦτο; Τὰ γράμματα ὅταν παιδευώμεθα, πρῶτον

ὧν ἐνέργεια] Ex Aristot. Ethic. lib. 1. cap. 1. haec accepit. Διαφορὰ δέ τις φαίνεται τῶν τελῶν· τὰ μὲν γάρ εἰσιν ἐνέργειαι· τὰ δὲ παρ' αὐτὰς ἔργα τινά. ὧν δ' εἰσὶ τέλη παρὰ τὰς πράξεις, ἐν τούτοις βελτίω πέφυκε τῶν ἐνεργειῶν τὰ ἔργα. *Videntur autem fines inter se discrepare: alii enim sunt actiones; alii praeter eas opera quaedam. Quarum autem rerum praeter actiones aliqui sunt fines, in his opera sunt actionibus naturâ meliora.* Vpt.

οὐ πολλὰ πραγματευθέντες] οὐ videtur hoc loco interrogare: *non*, vel *nonne?* Reisk. Non assentior. Recte Interpres. Similiter Sylburgius in Ind. *non magno negotio*. Xenophon Memor. S. I, 3. extr. τῶν πολλὰ ἐπὶ τούτοις πραγματευομένων. Schaef.

ἀλλὰ καὶ] Vertas: *imo vero*. V. Bosii Ellips. p. 788. Schaef.

μανθάνοντες δέ γε] Non intelligo. Intelligerem sic scripta: μαθόντες γε. Schaef.

μανθάνοντες] Hor. in de Arte Poet.

— *Qui Pythia cantat*
Tibicen, didicit prius, extimuitque magistrum.

Vpt.

αὐτῶν τὸ ἔθος κατέστησεν εἰς φύσιν] Sic priores editiones. Cod. Reg. 1. et Colb. αὐταῖς εἰς φύσεως ἰσχὺν κατέστησε τὸ ἔθος, quod recepi. Schaef.

παιδευώμεθα] διδασκώμεθα. Noster Art. Rhetor. p. 368. καὶ τὰ μέτρα τῶν ἐσχηματισμένων λόγων παιδεύει ἡμᾶς ὁ Ὅμηρος. Longus p. 7. s. Villois. αὐτοὺς καὶ τρο-

etiam artibus accidit, quarum finis est alia operatio seu effectio. Siquidem et ii, qui citharam pulsare, fides movere, tibia canere sciunt exactissime, canticum ubi aliquod insuetum audiverint, non ita magno labore id illico instrumentis attemperatum percensent; verum ipsa artis peritia, iam longo scilicet tempore et labore sonorum potestates edocti, in memoriam revocatum instrumentis percurrunt: nec tamen eorum manus e vestigio assuefactae poterant quaelibet imperata cantica accurate praestare; sed sero demum, longa postquam eos exercitatio, consuetudine in naturam mutata, stabilierat; tum denique rerum suarum peritissimi evaserunt artifices. Et quid opus est de aliis dicere? nam quod universi scimus, abunde potest eorum omnes praecidere ineptias. Quid igitur est? Cum discimus literas, primo quidem

φαῖς ἀβροτέραις ἔτρεφον, καὶ γράμματα ἐπαίδευον. p. 114. οἷα πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν ἐν τοῖς τῶν ἀσώτων συμποσίοις πεπαιδευμένος. p. 135. καὶ ἔδρασέ τι Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσε Λυκαίνιον. Philostratus Her. p. 14. Boiss. Τὴν δὲ φωνὴν, 'Αμπελουργὲ, πῶς ἐπαιδεύθης; Al. ex interpretatione ἐδιδάχθης. Ibid. p. 140. καὶ τὰ πολεμικὰ ἐπαίδευε. quod Scholiastes interpretatur ἐδίδασκε. Editor ad h. l. „Credo excidisse vocem τοὺς φοιτῶντας, vel aliam similem. Nam non dicitur quos ἐπαίδευε." Neque opus id dici, et concinnitatem membrorum, a Sophistis ἰσοκρατίζουσι studiosissime quaesitam, tale additamentum perimit. [Sequitur statim: καὶ μουσικοὺς ἥρμοττε. Insolens locutio, cuius aliud exemplum mihi nondum occurrit. Poterat Sophista vulgari modo ἐδίδασκε: sed magis placuit illud, quod τῶν μουσικῶν ἁρμονιῶν notionem suggereret. Similia in utraque lingua nuper ad Bosii Ellips. p. 862. in transcursu tetigi. Plane sic etiam nostrum παιδεύειν usurpatur. Sophocles Oedip. Col. v. 919.

καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.

ubi v. Brunck. Euripides Androm. v. 600. Br.

— — — κᾆτα θαυμάζειν χρεὼν,
εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;

Euripidis hunc locum qui citat Koppiersius Observ. Philol. p. 82. mox, ut similem verbi μανθάνειν usum esse evincat, utitur loco Dionis Chrysost. T. II. p.

μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα τοὺς τύπους καὶ τὰς δυνάμεις· εἶθ' οὕτω τὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ ἐν ταύταις πάθη· καὶ μετὰ τοῦτο ἤδη τὰς λέξεις, καὶ τὰ συμβεβηκότα αὐταῖς, ἐκτάσεις τε λέγω καὶ συστολὰς καὶ προσῳδίας, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις· ὅταν δὲ τὴν τούτων ἐπιστήμην λάβωμεν, τότε ἀρχόμεθα γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν κατὰ συλλαβὴν, καὶ βραδέως τὸ πρῶτον· ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνος ἀξιόλογος προσελθὼν τύπους ἰσχυροὺς αὐτῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ποιήσει, τότε ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου δρῶμεν
248 αὐτὰ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἂν ἐπιδῷ τις βιβλίον, ἀπταίστως διερχόμεθα ἕξει τε καὶ τάχει ἀπίστῳ. Τοιοῦτον δὴ καὶ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων ὑποληπτέον γίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀθληταῖς τοῦ ἔργου· τοῖς δὲ τούτου ἀπείροις, ἢ ἀτριβέσιν ἔργου ὁτουοῦν, θαυμάζειν καὶ ἀπιστεῖν, εἴ τι

283. Reisk. ὁ δὲ Σωκράτης ὅτι μὲν παῖς ὢν ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην, ἀκηκόαμεν. ut ἐμάνθανε λιθοξόος sit pro ἐδιδάσκετο λιθοξόος. Repugnat huic rationi qui continuo sequitur accusativus, τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. Itaque deleam λιθοξόος, profectum illud a glossatore, qui indicare vellet, quaenam ἡ τοῦ πατρὸς τέχνη fuisset.] Schaef.

εἶθ' οὕτω] Bene Interpres: *sic demum*. V. Raphel. ad Arrian. p. 3. Wesseling. ad Herodot. p. 94, 99. 578, 17. Lennep. ad Phalar. p. 215. a. Non multum discrepat καὶ οὕτω, de quo Fischerus ad Palaephat. p. 106. b. Schaef.

ὅταν δὲ] ὅταν τε Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

τὸ πρῶτον] ἅτε νεαρᾶς οὔσης ἔτι τῆς λέξεως, (seu ἕξεως malis) ut altero subiungit libello, ubi eadem profert. Upt.

ποιήσει] Fortasse ποιήσῃ rectius, vel ποιήσειε. Upt.

Probo ποιήσῃ, sic tamen ut simul pro ἐπεὶ δὲ legam ἐπὰν δέ. Ad eandem rationem modo habuimus: ὅταν δὲ — λάβωμεν. Mimnermus I. v. 5. in Brunckii Gnom. Poët. Graec. p. 68. ἐπὴν δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ Γῆρας. Brunckius p. 306. „Male in Stobaeo legitur ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ, quae constructio soloeca est." Sophocles Oed. Col. v. 1226.

earum nomina, deinde figuras et poteſtates inveſtigamus: ſic demum ſyllabas, earumque affectiones; poſtea dictiones, et quae iis accidunt; productiones *ſc.* literarum et correptiones, et accentuum rationem, et quae ſunt id genus: quorum omnium cognitione penitus percepta, incipimus ſcribere et legere ſyllabatim, idque tardiuscule primo: poſtquam vero tempus ſatis longum acceſſerit, et altam noſtris animis rerum imaginem impreſſerit, tunc ex uſu facillime haec eadem praeſtare ſolemus; omnemque librum, quem quilibet obtulerit, ſine ulla offenſione percurrimus, habitu quodam et celeritate incredibili. Tale quid, tam in componendis vocibus, quam membris concinnandis, iis, qui diu ſe contentione ſumma exercuerint, accidere poſſe putandum eſt: eos autem, qui huius rei imperiti ſunt, aut ſimilis cuiusvis negotii rudes, demirari et fidem non habere, ſi quid ab alio propter artis peritiam ex-

ἐπὴν φανῇ. Brunckius: „Perperam in libris ἐπεὶ φανῇ." Schaef.

ἀθληταῖς] Quos ad finem huius libri δεινοὺς ἀνταγωνιςὰς vocat. Ita Longinus eadem uſus metaphora: Καί τοί γ' ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίςρας. At Euripides in Medea μεριμνητὰς λόγων appellare voluit. Vpt.

Rhetor T. VI. p. 1007. καίτοι γε τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἁφὰς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαβάς. quo loco utitur Weſſelingius ad Diodor. Sicul. T. I. p. 63. ubi omnino vide. „Solent Graeci" [inprimis poſteriores] inquit „omnes eos, qui multo uſu confirmati in rebus gerendis excellunt, ἀθλητὰς vocare." Quem idem citat, Philoſtratus Her. p. 76. ἀθλητὴς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων. ad q. l. v. Boiſſonad. p. 438. Schaef.

τοῖς δὲ τούτου ἀπείροις, ἢ ἀτριβέσιν] f. τοὺς δὲ τούτου ἀπείρους, ἢ ἀτριβεῖς. Reisk. Verum puto. Paullo ante p. 410. μειράκιον μὲν ὄντα, καὶ νεωςὶ τοῦ μαθήματος ἁπτόμενον αὐτὸν, οὐκ ἄλογον πάντα περισκοπεῖν. Schaef.

ἀτριβέσιν] Idem ſignificans, ſed perrarum, ἄτριβων. Euripides Licymn. fragm. I. v. 3. λέσχης ἄτριβωνα. Quam vocem mire Lexicographi, etiam praeſtantiſſimus inter recentiores, qui adeo citat locum Euripideum, interpretantur *pallio carens.* Schaef.

κεκροτημένως ὑφ' ἑτέρου γίνεται διὰ τέχνης, οὐκ ἄλογον. Πρὸς μὲν οὖν τοὺς εἰωθότας χλευάζειν τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ταῦτα εἰρήσθω.

ΤΜΗΜΑ κϛ'.

Πῶς ποίημα, ἢ μέλος πεζῇ λέξει καλῇ παραπλήσιον γένοιτο.

Περὶ δὲ τῆς ἐμμελοῦς καὶ ἐμμέτρου συνθέσεως τῆς ἐχούσης πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν πεζὴν λέξιν τοιαῦτά τινα λέγειν ἔχω· ὡς πρώτη μὲν ἐστιν αἰτία κἀνταῦθα τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου ποιητικῆς, ἡ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἁρμογή· δευτέρα δὲ, ἡ τῶν κώλων σύνθεσις· τρίτη δὲ, ἡ τῶν περιόδων ἐμμετρία. Τὸν δὲ βουλόμενον ἐν τούτῳ τῷ μέρει κατορθοῦν, τὰ τῆς λέξεως μόρια δεῖ πολυειδῶς στρέφειν τε καὶ συναρμόττειν, καὶ τὰ κῶλα ἐν διαστήμασι ποιεῖν συμμέτρως, μὴ συναπαρτίζοντα τοῖς στίχοις, ἀλλὰ διατέμνοντα τὸ μέτρον, ἄνισά τε ποιεῖν αὐτὰ καὶ ἀνόμοια, πολλάκις δὲ καὶ εἰς κόμματα συνάγειν βραχύτερα κώλων, τάς τε περιόδους μήτε ἰσομεγέθεις, μήτε ὁμοιοσχήμονας, τὰς γοῦν παρακειμένας ἀλ-
250 λήλαις, ἐργάζεσθαι. Ἔγγιστα γὰρ φαίνεται λόγοις τὸ παρὰ τοὺς ῥυθμοὺς καὶ τὰ μέτρα πεπλανημένον.

κεκροτημένως] κεκροτημένον Colb. Hvds. *Var. Lect.* Hoc praeferam. Schaef.

* i. e. numeris poëticis referta. Hvds.

ἐμμετρία] Non reperitur in Lexicis. Nisi, quod suspicor, legendum est εὐμετρία. Hoc autem i. q. συμμετρία. Schaef.

κατορθοῦν, τὰ τῆς λέξεως μόρια δεῖ κ. τ. λ.] Vulgo sic distinguunt: κατορθοῦν· τὰ τῆς λέξεως μόρια, δεῖ κ. τ. λ. Perperam. Κατορθοῦν absolute Rhetor passim dixit: idque Θουκυδιδείῳ ζήλῳ, ut visum H. Stephano Oper. in Dionysium Halic. p. 51. Plane sic, ut hic, T. V. p. 467. Reisk.

quisite adeo praestitum fuerit, ut plausus consequatur, praeter opinionem videri non debet. Haec quidem in eos dicta sint, qui soleant artium praecepta irridere.

SECTIO XXVI.

Quomodo carmina, sive epica fuerint, sive lyrica, solutae orationi simillima constituantur.

Caeterum de compositione metrica et numeris constricta, quae multam cum pedestri sermone similitudinem habeat, haec mihi dicenda supersunt: quod prima et hic quoque caussa sit (ut et in oratione * poëtica soluta) ipsorum verborum dispositio; secunda, membrorum collocatio; tertia vero, periodorum exaequata concinnitas. Quicunque igitur hac in parte volet orationem felicissime componere, necesse est, eam multis modis variet, et verba verbis coagmentet, atque etiam paribus intervallis membra constituat; non ut versibus coaequentur, sed ut ipsis quandoque intersectis inaequalia fiant et dissimilia: saepe etiam ad incisa redigat, membris breviora; et periodos, quae deinceps ordine consequuntur, nec pares magnitudine, nec forma consimiles elaboret. Etenim pedestri quam proxime orationi acceditur, quum numeris mensurisque erratum est.

ἐν ἅπασι τούτοις αὐτὸν ἀποφαίνομαι κατορθοῦν. Add. supra p. 18. ibique Vpton. SCHAEF.

συμμέτρως] Fortasse *ἀσυμμέτρως*; cum loci sensus id videatur postulare. VPT.

Suspicor *συμμέτροις*. Non *paribus intervallis*, ut Interpres, sed *intervallis iustis, attemperatis ad similitudinem orationis solutae*. Simillimum, quod praecedit, *ἡ τῶν περιόδων εὐμετρία*, si vere conieci. SCHAEF.

ἀλλήλοις] Omnino scribendum *ἀλλήλαις*, genere foeminino. SYLB. Hanc emendationem secuti sumus; de qua dubitari

Τοῖς μὲν οὖν τὰ ἔπη καὶ τοὺς ἰάμβους καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιοειδῆ μέτρα κατασκευάζουσιν οὐκ ἔνεστι πολλοῖς διαλαμβάνειν, μέτροις ἢ ῥυθμοῖς τὰς ποιήσεις, ἀλλ' ἀνάγκη μενειν ἀεὶ ἐπὶ του αὐτου σχήματος. Τοῖς δὲ μελοποιοῖς ἔξεστι πολλὰ μέτρα, καὶ ῥυθμοὺς εἰς μίαν ἐμβαλεῖν περίοδον· ὥσθ' οἱ μὲν τὰ μονόμετρα συντιθέντες, ὅταν διαλύσωσι τοὺς στίχους, τοῖς κώλοις διαλαμβάνοντες ἄλλοτε ἄλλως, διαχέουσι καὶ ἀφανίζουσι τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μέτρου, καὶ ὅταν τὰς περιόδους μεγέθει τε καὶ σχήματι ποικίλας ποιῶσιν, εἰς λήθην ἐμβάλλουσι τοῦ μέτρου· οἱ δὲ μελοποιοὶ πολυμέτρους τὰς στροφὰς ἐργαζόμενοι, καὶ τῶν κώλων ἑκάστου πάλιν ἀνίσων ὄντων καὶ ἀνομοίων ἀλλήλοις, ἀνομοίους τε καὶ ἀνίσους ποιούμενοι τὰς διαιρέσεις, δι' ἄμφω ταῦτα οὐκ ἐῶντες ἡμᾶς ὁμοειδοῦς ἀντίληψιν λαβεῖν ῥυθμοῦ, πολλὴν τὴν πρὸς τοὺς λόγους ὁμοιότητα κατασκευάζουσιν ἐν τοῖς μέλεσιν· ἔνεστί τε, καὶ

non poteſt. Vpt. Idem, ut in re certa, dedi. Schaef.

τὰ μονόμετρα] Monometra, quae et ἡμίμετρα a Demetrio appellantur, initio περὶ Ἑρμηνείας, ſunt carmina unius tantum metri: metrum duplici pede conſtat; qualia ſunt Iuliani in Caeſaribus Anapaeſtica:

Ἄρχει μὲν ἀγὼν,
Τῶν καλλίστων
Ἄθλων ταμίας.
Καιρὸς δὲ καλεῖ
Μηκέτι μέλλειν.

Sed exempli gratia adducatur illud Petronii, *Memphitides puellae:* verſus eſt quaternarius, demptâ ſyllabâ; vox prima binarium conficit, ſeu monometrum, cui clauſula adiicitur Bacchiaca. Vpt.

διαλίπωσι] διαλύσωσι Reg. 1. et Colb. mox etiam pro συμμέτρους τὰς στροφὰς legunt πολυμέτρους; et pro ὁμοειδῆ, ὁμοειδοῦς, non male. Vpt.

Recepi διαλύσωσι pro vulg. διαλίπωσι. Paullo ante id dixit διατέμνειν τὸ μέτρον. Schaef.

εἰς λήθην ἐμβάλλουσι] Hac arte potiſſimum inter ſcriptores Elegiacos uſus eſt Callimachus: e quo unum Epigramma, quod rem praeſentem illuſtrabit, non gravabor deſcribere:

Idcirco his, qui verſus epicos et iambos et caetera eiusdem formae carmina componunt, non licet variis numeris pedibusque ea diſtinguere: (nam, eundem ut modulum ſequantur, ipſa cogit neceſſitas) ſed venia data eſt lyricis, etiam varia metrorum genera et pedes diverſos in unam concludendi periodum: adeo ut, qui monometra componunt, poſtquam verſus miſſos fecerint, aliis aliisque membris orationem diſtinguentes, carminum perfectionem confuſam reddant et obſcuratam: cumque periodos et magnitudine et formis varias conſtituerint, faciunt, ut verſuum obliviſcamur. Melici vero, qui ſtrophas ſibimet reſpondentes faciunt, cum membra uniuscuiusque inaequalia ſint inter ſe ac diſſimilia, factis itidem diſſimilibus inaequalibusque diviſionibus, ob utraque haec iuſtam numerorum perceptionem non ſinentes ut animo teneamus, multam odariis ſuis cum ſoluta oratione ſimilitudinem adſcivere.

Ἦψοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν,
ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε
παρθενικὴ
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν
ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος
ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριςίπποιο. κατήφησεν
δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον
ἰδοῦσα δόμον.

En tibi ea omnia, quae tradit Dionyſius, accurate praeſtita: ſententiae inaequales, disparia membra: ipſi adeo verſus diſſecti, nec ſenſu, nec verborum ſtructurâ, niſi in ſequentem usque progrediatur, abſolutâ. quibus factum eſt, ut proſaicae orationi, ſalvâ tamen dignitate, quam proxime accedatur. Vpt.

συμμέτρους τὰς ςροφὰς] Dedi ſcripturam Codicum Gallicorum, πολυμέτρους τ. ςρ. Opponuntur hi melici τοῖς τὰ μονόμετρα συντιθεῖσιν. Praeterea ante πολυμέτρους videtur articulus οἱ excidiſſe. Schaef.

ἑκάςου] Quantum video, ſcribendum eſt, ἑκάςης; ſcilicet ςροφῆς. Vpt. Magis placet ἑκάςων. Conf. Porſon. ad Euripid. Oreſt. v. 1176. Schaef.

ὁμοειδῆ] Dedi quod habent Codices Gallici, ὁμοειδοῦς. Schaef.

τροπικῶν καὶ ξένων καὶ γλωττηματικῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων μενόντων ἐν τοῖς ποιήμασι, μηδὲν ἧττον αὐτὰ φαίνεσθαι λόγῳ παραπλήσια.

Μηδεὶς δὲ ὑπολαμβανέτω με ἀγνοεῖν, ὅτι κακία ποιήματος ἡ καλουμένη λογοείδεια δοκεῖ τις εἶναι·
252 μηδὲ καταγινωσκέτω μου ταύτην τὴν ἀμαθίαν, ὡς ἄρα ἐγὼ κακίαν τινὰ ἐν ἀρεταῖς τάττω ποιημάτων ἢ λόγων· ὡς δὲ ἀξιῶ διαιρεῖν κἀν τούτοις τὰ σπουδαῖα ἀπὸ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἀκούσας μαθέτω. Ἐγὼ τοῦ λόγου τὸν μὲν, ἰδιώτην ἐπιστάμενος ὄντα, (τὸν

λογοείδεια] Λογοείδεια in poëmate eſt, quum nihil cultus ſplendorisque habet, ſed nugax eſt et futile: aut quum non aſſurgit, ſed humi repit, ſolisque metris a ſoluta oratione differt. *Steph.* Vide Caelius Rhodiginum fuſius hac de re diſſerentem, Antiq. Lect. l. 7. c. 6. Hvds. *Var. Lect.*

Vitium illud poematis deſignatur, cum nihil elatum habet aut grande, quod mentem ſcriptoris diviniorem praedicet; nec aſſurgit unquam, ſed humi repens, numeris ſolummodo a pedeſtri oratione diſtinguitur. Huiusmodi videntur fuiſſe (ſi Ariſtoteli credendum) Empedoclis carmina, de rebus naturalibus ſcripta: Οὐδὲν γὰρ κοινόν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον. Vide fuſius hac de re differentem Coel. Rhodiginum lib. 7. cap. 6. qui hunc locum Latine interpretatus eſt. *Ex quibus*, inquit, *perſpicuum ſermo arbitror dici* Logoidiam, *non tam ubi verſus ſoluta fere oratio videtur, quam quum futilem nugacemque imitatur: qui et in noſtris auctoribus, et apud Ciceronem in primis* logos *invenio poſitos pro ridiculis contemnendisque dictis.*

Sed Ciceronem in Oratore perfecto audiamus: *At comicorum ſenarii propter ſimilitudinem ſermonis ſaepe ſunt abiecti, ut nonnunquam vix in his numerus et verſus intelligi poſſit.* Nec aliter Horatius:

Idcirco quidam, Comoedia necne poema
Eſſet, quaeſivere; quod acer ſpiritus ac vis,
Nec verbis nec rebus ineſt; niſi quod pede certo
Differt ſermoni ſermo merus.

Sed allato exemplo, quid ſit στίχος λογοειδὴς, explanatius dicet Hephaeſtionis Scholiaſtes: Λογοειδὴς δέ ἐστιν ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἷον,

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Quanquam etiam figurata, peregrina, inufitata, caeteraque vocabula poëtica carminibus obverfentur, nihilominus profaïcae orationi fimillima apparebunt.

Nemo autem me ignorare fufpicetur, vitium quoddam in poëmate effe, quod nuncupatur *logoeidia:* neque huiusmodi infcitiae me incufet, quafi vitium aliquod inter virtutes poëmatum aut orationum cenfeam enumerandum: verum et hoc loco quo modo a rebus nullius pretii bona arbitrer feiungenda, audiendo difcat. Equidem cum fciam, orationum aliud genus effe plebeium,

Nec verfus ab his *politicos* quicquam diftare teftatur, ἄνευ πάθους ἢ τρόπου πεποιημένους; quod eodem pariter illuftrat exemplo; licet alii plerique de his aliter fere fcribant. VPT.

τις] Satis magno intervallo diremtum a nomine quo referendum eft, κακία. Mox arcte iunguntur κακίαν τινά. SCHAEF.

καταγινωσκέτω μου ταύτην τὴν ἀμαθίαν] Antiquit. Rom. T. II. p. 928. καταγνόντες τῆς πόλεως ἀσθένειαν. SCHAEF.

ἀκούσας μαθέτω] Praecefferat μηδεὶς; eadem eft et Horatii ftructura:

Qui fit, Maecenas, ut nemo, quam fibi fortem
Seu ratio dederit, feu fors obiecerit, illâ
Contentus vivat: laudet diverfa fequentes?

VPT.

τοῦ λόγου] Legam τοὺς λόγους. Mox: τῶν λόγων ἑκάτερος. Neminem autem offendet τοὺς λόγους, τὸν μὲν — τὸν δὲ —. Homerus Il. V. v. 27.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν.

VI. v. 147.

φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
τηλεθόωσα φύει.

VII. v. 306.

τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.

Sophocles Antig. v. 21.

οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;

ubi v. Brunck. Euripides Rhef. v. 414.

οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐγγενεῖς πεφυκότες,
πάλαι παρόντες, οἱ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις
κεῖνται πεσόντες, πίστις οὐ σμικρὰ πόλει·

ἀδολέσχην τοῦτον λέγω καὶ φλύαρον) τὸν δὲ, πολιτικὸν, ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐςὶ καὶ ἔντεχνον, ὅ,τι μὲν ἂν τῶν ποιημάτων ὅμοιον εὑρίσκω τῷ φλυάρῳ καὶ ἀδολέσχῃ, γέλωτος ἄξιον αὐτὸ τίθεμαι· ὅ,τι δ' ἂν τῷ κατεσκευασμένῳ καὶ ἐντέχνῳ, ζήλου καὶ σπουδῆς ἐπιτήδειον τυγχάνειν οἴομαι. Εἰ μὲν οὖν διαφόρου προσηγορίας τῶν λόγων ἑκάτερος ἐτύγχανεν, ἀκόλουθον ἦν ἂν καὶ τῶν ποιημάτων, ἃ τούτοις ἔοικε, διαφόροις ὀνόμασι καλεῖν ἑκάτερον· ἐπειδὴ δὲ ὅ,τε σπουδαῖος καὶ ὁ μηδενὸς ἄξιος ὁμοίως καλεῖται λόγος, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τις, τὰ μὲν ἐοικότα τῷ καλῷ λόγῳ ποιήματα, καλὰ ἡγούμενος, τὰ δὲ τῷ μοχθηρῷ, πονηρὰ, οὐδὲν ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ὁμοειδείας ταραττόμενος. Κωλύσει γὰρ οὐδὲν ἡ τῆς ὀνομασίας ὁμοιότης, κατὰ διαφόρων ταττομένη πραγμάτων, τὴν ἑκατέρου φύσιν ὁρᾷν. Καὶ περὶ τούτων μὲν ἅλις.

οἱ δ' ἐνθάδ' ὅπλοις καὶ παρ' ἱππείοις ὄχοις
ψυχρὰν ἄησιν δίψιόν τε πῦρ θεοῦ
μένουσι καρτεροῦντες.

Add. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. I. p. 243. Schaef.

ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον] ἐν ᾧ τὸ πολὺ κατεσκευασμένον Reg. 1. et Colb. Huds. *Var. Lect.*

κατεσκευασμένον] Noster Antiquit. Rom. T. I. p. 582. Κατεσκεύασε δὲ καὶ τὸν μέγιστον τῶν ἱπποδρόμων. Interpres: *adornavit.* Diodorus Sicul. I. c. 46. κατασκευάσαι τὰ περιβόητα βασίλεια. *instruxisse, exornasse.* v. Wesseling. ad h. l. Lexicon MS. S. German. in Bastii Epist. Crit. p. 148. ed. Paris. Κατεσκευασμένην οἰκίαν, ἀντὶ τοῦ πάνθ' ὅσα ἔχουσαν. Schaef.

ὅ,τι μὲν ἂν] ὅντινα μὲν ἂν (notante Vptono) legisse videtur Caelius Rhodiginus, qui locum hunc Latine interpretatus est. Malim (ut in Reg. 1. et Colb.) ὅ τι μὲν ἂν τῶν ποιημάτων. Huds. *Var. Lect.*

Coel. Rhodiginum ὅντινα μὲν ἂν legisse, sua indicat versio. *Quemcunque igitur ex poetis prius illud genus expressisse adverto, ridiculum iudico.* Quam sit hoc ridiculum, nemo

(futile illud dico ac nugatorium) aliud e contrario civile, quae multiplici cultu ſplendida eſt et valde artificioſa; quicquid itaque apud poëtas invenero nugatorio iſti vanoque perſimile, id riſu et contemtu dignum iudico; quicquid autem huic elaboratae atque arte perfectae concinnitati, ſumma aemulatione et ſtudio proſequendum arbitror. Quod ſi diverſam appellationem utraque aſſecuta eſſet oratio, ſequeretur itidem, utrumque poëma, quod huic affine ſit, diverſis nominibus diſtingui debere atque appellari: quum vero et gravis, et quae pretii nullius eſt, pariter vocetur oratio, non alienum a re fecerit, quisquis poëmata, bonis orationibus perſimilia, bona cenſuerit, malis autem, mala, nihil vocum affinitate perturbatus. Etenim nil omnino impedit ſimilitudo nominis, diverſis rebus impoſita, quo minus utriusque natura perſpiciatur. Ac de his quidem ſatis.

non videt. Sed melius fortaſſe Reg. 1. et Colb. ὅ,τι μὲν ἂν τῶν ποιημάτων. Vpt.

Secutus ſum hos Codices. Vulg: ὅ,τι μὲν ἂν τῶν ποιητῶν. Schaef.

καλεῖται] ὁμοίως καλεῖται Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

Recepi ὁμοίως, quod priores editores omiſerant. Schaef.

ἁμάρτοι] ἁμαρτάνοι Reg. 1. Hvds. *Var. Lect.*

οὐδὲν κ. τ. λ.] οὐδὲν etc. usque ad κωλύσει non agnoſcunt Codd. MSS. Hvds. *Var. Lect.*

κατὰ διαφόρων ταττομένη πραγμάτων] Ammonius de Voc. Differ. p. 34. τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης. ubi Valckenarius retinere debebat veterum Ammonii editionum ſcripturam: κατὰ τῆς δωρεᾶς τῆς ἐν γάμῳ διδομένης. In tali enim verborum ſtructura repetendus articulus. Euſtathius a Viro Summo citatus eadem vi utitur praepoſitione ἐπί: τάττεται δὲ ἡ λέξις, φασὶ, καὶ ἐπὶ δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης. [Mox in Ammonio ſcribendum Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὡσανεὶ γεγεννημένον.] Phrynichus p. 118. Pauw. ἁμαρτάνουσιν οἱ τάττοντες τοῦτο κατὰ τοῦ βλακός Schol. Venet. ad Homer. Il. XV. v. 347. συγχεῖται δὲ τὸ δυϊκὸν κατὰ πλειόνων τασσόμενον. Schaef.

254 Ὧν δὲ προὐθέμην τὰ παραδείγματα θεὶς, αὐτοῦ καταxλείσω τὸν λόγον. Ἐκ μὲν οὖν τῆς ἐπικῆς ποιήσεως ταῦτα ἀπόχρη·

Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν —

Ἓν μὲν δὴ τοῦτο κῶλον. Ἕτερον δέ·

Χῶρον ἀν᾽ ὑλήεντα —

ἔλαττόν τε τοῦ προτέρου, καὶ δίχα τέμνον τὸν στίχον. Τρίτον δὲ τουτί·

δι᾽ ἄκριας —

ἔλαττον κώλου κομμάτιον.

ᾗ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν —

ἐξ ἡμιστίχων δύο συγκείμενον, καὶ τοῖς προτέροις οὐδὲν ἐοικός. Ἔπειτα τὸ τελευταῖον·

ὅς οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

ἀτελῆ μὲν ποιοῦν τὸν τρίτον στίχον, τοῦ δὲ τετάρτου τῇ προσθήκῃ τὴν ἀκρίβειαν ἀφῃρημένον. Ἔπειτ᾽ αὖθις·

Τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ἐνὶ προδόμῳ εὗρ᾽ ἥμενον —

οὐ συνεκτρέχον οὐδὲ τοῦτο τῷ στίχῳ.

ἔνθα οἱ αὐλὴ

αὐτοῦ] Legendum videtur αὐτόν, *ipsum*. Sequens Homeri locus exstat Odyss. ξ, initio: ubi pro ὅγ᾽ in vulg. ed. legitur ὁ. Sylb.

Potest et αὐτὸς legi. Upt.

Cave mutes αὐτοῦ, quod vertendum *hic*. Diodorus Sic. II. extr. simillima ratione: ἡμεῖς δὲ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς βίβλου γεγενημένην ἐπαγγελίαν τετελεκότες, αὐτοῦ περιγράφομεν τήνδε τὴν βίβλον. Conf. libri III. fin. Schaef.

Αὐτὰρ ὅγ᾽] Totum tibi hunc ex Homero locum describam, ut facilius inde, versibus in unum collectis, auctoris mentem percipias:

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἀν᾽ ὑλήεντα δι᾽ ἄκριας· ᾗ οἱ Ἀθήνη

Earum itaque rerum, quas propoſui, ubi exempla produxero, finem ſermonis faciam. Ex epica quidem poëſi haec decerpta ſufficiant:

Egreditur portu, tenuis quo ſemita ducit —

Hoc unum eſt membrum. Alterum autem:

Per nemora et ſaltus —

brevius hoc priori, et carmen in medio ſecat. Tertium autem:

ſuperans iuga ſumma —

ſegmentum membro brevius.

ſubulci

Ad tecta, auxilio divinae Palladis —

ex duobus hemiſtichiis compoſitum, nihilque prioribus ſimile. Deinde hoc ultimum:

omnes

Hic famulos inter cuſtos fidiſſimus unus.

quod imperfectum reddit carmen tertium; quarti vero adiectione abſolutionem perfectionemque ademit. Deinde iterum:

Veſtibuloque ſedentem invenit —

ne hoc quidem cum carmine aequis paſſibus concurrit.

quo domus alta

Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὅς οἱ
βιότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων, οὓς κτήσατο
δῖος Ὀδυσσεύς. .
Τόνδ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθά οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ
ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε, περίδρομος.

Regis fuiſſe filium Eumaeum, memorant antiqui ſcriptores: ideo *nobilis* appellatur. VPT.

ἡμιστίχων] Adde Lexicis ἡμίστιχος. Sylburgius in Ind. „ἡμιστίχων pro ἡμιστιχίων." SCHAEF.

ἀφῃρημένον] Interpres: *ademit.* Vertam *perdidit:* nam paſſive, opinor, intelligendum. SCHAEF.

συνεκτρέχον] „Venuſtus eſt et raro obvius hic verbi συνεκτρέχειν uſus, quo notat *eiusdem*

Ὑψηλὴ δέδμητο —

ἄνισον καὶ τοῦτο τῷ προτέρῳ. Κἄπειτα ὁ ἑξῆς νοῦς ἀπερίοδος ἐν κώλοις τε καὶ κόμμασι λεγόμενος. Ἐπιθεὶς γάρ·

περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,

256 πάλιν ἐποίσει·

Καλή τε μεγάλη τε —

βραχύτερον κώλου κομμάτιον. Εἶτα·

περίδρομος —

ὄνομα καθ' ἑαυτὸ νοῦν τινα ἔχον. Εἶθ' ἑξῆς τὰ ἄλλα τοῦτον κατασκευάζει τρόπον· τί γὰρ δεῖ μηκύνειν τὸν λόγον;

Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως τῆς ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτί·

Ὦ γαῖα πατρὶς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,
Χαῖρ'

τὸ πρῶτον ἄχρι τούτου κῶλον.

ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων
Ἐμβατεύεις —

esse cum aliquo magnitudinis." Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V. p. 70. ubi v. huius usus exempla. Schaef.

ἄνισον καὶ τοῦτο] Reg. 1. et Colb. κατὰ τοῦτο; qui et ἐποίει mox pro ἐποίσει legunt: sed incommode utroque in loco. Vpt.

περισκέπτῳ] Aliam ex Eustathio lectionem profert Barnelius, καταψυχέεσσι λίθοισι. Vim vocabuli videtur expressisse Ovidius: *spectabilis undique campus.* Vpt.

τοῦτον] Suspicor τὸν αὐτόν. Schaef.

τὸν λόγον] Non agnoscunt MSS. Hvds. *Var. Lect.* Et satis commode abesse potest. V. supra p. 368. it. Vpton. in Ind. Verbor. Schaef.

Ὦ γαῖα] Ex Euripidis Telepho, vel Auge. Vide Meursium in Euripidem pag. 101. Hvds. *Var. Lect.*

Ex Telepho Euripidis, quae fabula, paucis versibus exceptis, iam intercidit, haec accepit. Telephus una cum Parthenopaeo

Turribus exstructa est —

hoc etiam priori inaequale. Quae autem deinceps sequitur sententia, nec membris, nec incisis, ad instar periodi profertur. Hoc etenim adnexo:

quae despectaret in agros,

rursus subiungit:

Pulchra, ingens —

membro incisum brevius. Denique:

circumflua —

vox una per se orationem conficit. Reliqua itidem, quae deinceps sequuntur, eodem modo elaborata disponit: quid enim opus est, ulterius sermonem protrahere?

Ex poësi autem iambica hi versus Euripidis desumantur:

O Terra patria, quam Pelops disterminat,
Salve —

huc usque primum pertingit membrum.

Arcadumque mecum qui calcas solum,
Quos atra vexat hyems —

scenam (quae in Arcadia posita est) ingressus, agere videtur Prologum. Vpt.

„Haec ad Telephum pertinere, tacente Dionysio, satis constat; quin et Prologi initium esse non dubitet, qui cum reliquis Euripidis Prologis comparaverit. Quae Strabo de Auges et Telephi fortunis ex Euripide narrat p. 615. Ed. Par. pariter ex prologo desumpta arbitror." Musgravius p. 589. a. Schaef.

ὁρίζεται] „*sibi vindicat.* Sic ὁρίζομαι Aeschyl. Supplic. 264. Demosth. Βυζαντίους ὁρίζειν τὴν τούτων χώραν. De Rhod. Lib. p. 116. Ed. Benen." Musgravius p. 607. a. Proprie, ὁρίσμασι, *finibus ductis, sibi vindicat.* Schaef.

ὅσε πέτρον δυσχειμέρων Ἀρκάδων Ἐμβατεύεις] Metrum talem quampiam lectionem requirit, ὅστε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων Ἐπεμβατεύεις. Sylb.

— ὅσε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων "Τόνδ' ἐμβατεύεις — edidit Clariss. Barnesius inter Fragmen-

τὸ δεύτερον μέχρι τοῦδε.

ἔνθεν εὔχομαι γένος.

τοῦτο τρίτον. Τὰ μὲν πρότερα μείζονα στίχου· τοῦτο δὲ ἔλαττον.

Αὔγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ
Τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ —

Μετὰ τοῦτο·

ξύνοιδ' ὄρος
Παρθένιον —

258 Οὐδέτερον αὐτῶν στίχῳ συμμετρούμενον. Εἶτ' αὖθις ἕτερον στίχου τε ἔλαττον καὶ στίχου μεῖζον·

ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
Ἔλυσεν Εἰλείθυια —

καὶ τὰ ἑξῆς τούτοις παραπλήσια.

Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδεια ταῦτα. Γέ-

ta Euripidis. p. 496. Hvds. *Var. Lect.*

Hanc [Sylburgii] verborum ſtructuram lubenter admiſimus; nam quae prius obtinuerat, ὅτε πέτρον δυσχειμέρων Ἀρκάδων Ἐμβατεύεις, ob numeros duriores vix videtur ferenda. Nec aliter Barneſius, Graecarum literarum ſane vir doctiſſimus, qui Euripidem Cantabrigiae edidit, tacito tamen Sylburgii nomine. Idem initio etiam tertii carminis τόνδ' inſerit: ὅτε πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων Τόνδ' ἐμβατεύεις. Haud male, ut arbitror; ſed auctoritatem requiro. Vpt.

Cum Vptono inverti ordinem verborum, δυσχειμέρων Ἀρκάδων. Musgravius, probabiliter, opinor, dans ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον [Πάν] ἐμβατεύεις, „Verbum ἐμβατεύειν" inquit p. 589. a. „de diis adhibitum Aeſch. Perſ. v. 449. Rheſ. v. 225. coniecturam fecit, et hic nomen Dei ſupplendum eſſe." Noſter Antiquit. Rom. T. I. p. 196. τὸ γὰρ κοινώνημα τῶν γάμων αὐτῇ γεγονέναι πρὸς τὸν ἐμβατεύοντα τῷ χωρίῳ δαίμονα. Ariſtides T. I. p. 521. ſ. Iebb. οἱ Μουσῶν καὶ Χαρίτων χοροὶ οἱ δι' αἰῶνος τὴν πόλιν ἐμβατεύοντες. Add. Iacobſ. ad Anthol. Gr. II. 2. p. 252. ſ. Schaef.

εὔχομαι γένος] Homerus Odyſſ. XIV. v. 199.

Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων.

ne quis forte εὔχομαι γεγὼς ſcribendum ſuſpicetur. Schaef.

ſecundum usque huc.

inde duco genus.

hoc tertium eſt. Priora quidem menſuram carminis exſuperant; hoc autem brevius eſt.

Auge namque Alei filia me Tirynthio
Peperit latenter Herculi —

Deinde:

Mons conſcius
Parthenius —

Eorum neutrum eadem cum verſu menſura. Deinde aliud eſt brevius carmine, aliud etiam longius:

meam hic partuum doloribus
Lucina matrem ſolvit —

et quae ſequuntur his ſimilia.

Ex lyricis vero carminibus haec Simonidis. Sunt

στίχον] στίχου legendum eſſe pro vulgato στίχον, ſenſus arguit, et confirmat locus ſimilis v. 16. Αὔγη quoque ibidem reponendum eſſe pro vulgato αὐτὴ, monuerat ante me Paulus Leopardus Emendationum lib. 3, cap. 24. quod ipſum erratum apud Pauſaniam quoque a me notatum eſt 455, 54. Sylb. Frequens haec vocum Αὔγη et αὐτὴ commutatio. V. Valckenar. Diatrib. Euripid. p. 164. A. Saepius etiam confuſa αὐγὴ et αὐτή. Diodorus Sicul. III. c. 48. μήτ' αὐγὴν ποιεῖν. Al. μήτ' ἑαυτὴν π. V. Ruhnken. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 279. [coll. Mitſcherl. ad h. v. it. Brunck. ad Sophocl. Philoctet. v. 1199.] Beck. praefat. ad Plutarch. de Phyſic. Philoſophor. Decret. p. XXXV. Baſt. Epiſt. Crit. ad Boiſſonad. p. 87. Pariſ. Schaef.

Αὔγη] Alei Tegeae regis filia, ab Hercule compreſſa, Telephum peperit, quem in monte Parthenio expoſuit. Hanc hiſtoriam fuſe perſecutus eſt Alcidamas in oratione adverſus Palamedem; ut Pauſanias in Arcadicis, et Diodorus Siculus. Vpt.

ὄρος Παρθένιον] Callimachus Hymno in Delum, v. 70.

Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον.

ad quem ita Scholiaſtes: Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Ἀλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς. Vpt.

γέγραπται δὲ κατὰ διαστολὰς, οὐχ ὧν Ἀριστοφάνης ἢ ἄλλος τις κατεσκεύασε κώλων, ἀλλ᾽ ὧν ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ. Πρόσεχε δὴ τῷ μέλει, καὶ ἀναγίνωσκε ταῦτα κατὰ διαστολὰς, καὶ εὖ ἴσθ᾽, ὅτι λήσεταί σε ὁ ῥυθμὸς τῆς ᾠδῆς, καὶ οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν οὔτε στροφὴν, οὔτε ἀντίστροφον, οὔτ᾽ ἐπῳδόν· ἀλλὰ φανήσεταί σοι λόγος, οὑτωσὶ διειρόμενος. Ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας.

Ἀριστοφάνης] Vide superius de hoc Aristophane, p. 182, v. 9. VPT.

Πρόσεχε δὲ] δὴ Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.* Recepi δὴ, iungi amans imperativis. SCHAEF.

ταῦτα] Suspecta est haec vox; pro qua forte aut ταὐτὸ legendum, aut ταύτας κατὰ τὰς διαστολάς: quod nobis quidem magis placet. VPT. Vulgata scriptura non habet quod offendat. SCHAEF.

λήσεταί] Automedon V.

Μέχρι τίνος, Πολύκαρπε, κενῆς
παράσιτε τραπέζης,
λήσεις κέρματίοις χρώμενος
ἀλλοτρίοις;

Sigmatismo egregie medetur Codicis palmarii scriptura, λήσῃ. SCHAEF.

οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν] Antiquit. Rom. T. I. p. 62. οὐκ εἶχον τὰ λεγόμενα συμβαλεῖν. p. 187. ἀσαφὲς ἐκείνου καταλιπόντος, οὐδ᾽ ἐγὼ δύναμαι συμβαλεῖν. SCHAEF.

ἀντιστροφὴν] ἀντίστροφον Codd. MSS. HVDS. *Var. Lect.* Hanc formam praetuli. V. supra p. 260. Photius Lex. c. 440. Τρία Στησιχόρου, στροφὴν, ἀντίστροφον, ἐπῳδόν. SCHAEF.

διειρόμενος] εἰσειρόμενος MSS. HVDS. *Var. Lect.* Fortasse genuina haec scriptura; quamquam huius compositi aliud exemplum ignoro. Fallitur autem Interpres vertens *distincta*. Imo *connexa, continua*, συνειρόμενος: quod etiam Schneidero video placuisse. Nec rectius, opinor, οὑτωσὶ vertitur *hoc modo*. Vertam *sic temere, ut fors fuit, incuriose*, ἀνεπιτηδεύτως. Lucianus T. II. p. 118. καὶ εἶπεν ὅς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. Egregie Donatus ad Terent. Andr. I. 2. v. 4. „*Sic*, pro leviter et negligenter, quod Graeci οὕτως dicunt. significat autem οὕτως, *sic: et est de his, quae adiuvanda gestu sunt.*" SCHAEF.

ἡ διὰ πελάγους] Idem passa est et Auge, cum nato Telepho. Καὶ αὐτὴν ὁ Ἄλεὸς ἐνθέμενος ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν. Pausanias. Quod supplicium vitiatis videtur fuisse olim commune. De Ilia

autem ſcripta per diſtinctiones membrorum, non quae Ariſtophanes aut alius e metricis quispiam inſtituit, ſed quae ſibi oratio ſoluta poſtulat. Odario mentem adhibe, totumque his uſus diviſionibus perlege; atque pro certo habeas, te numeros odarii neutiquam ſenſurum, nec ſtropham poſſe, aut antiſtropham, aut epodum dignoſcere: verum nuda tibi et ſimplex oratio apparebit, hoc modo diſtincta. Eſt autem Danaë, quae per mare agitata, ſuam deplorat calamitatem:

paulo aliter Dionyſius: *ἐδικαίωσαν δὲ οἱ σύνεδροι, χρῆσθαι τῷ νόμῳ κελεύοντι τὴν μὲν αἰσχύνασαν τὸ σῶμα ῥάβδοις αἰκισθεῖσαν ἀποθανεῖν, τὸ δὲ γεννηθὲν εἰς τὸ τοῦ ποταμοῦ βάλλεσθαι ῥεῖθρον.* Sed hanc puellae calamitatem tangit Apollonius 4. Argonaut.

Οἷα δὲ καὶ Δανάη πόντῳ ενι πήματ' ἀνέτλη
Πατρὸς ἀτασθαλίῃσι.

Quem ad locum ita Scholiaſtes: *Ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν Ἀκρίσιος αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταποντοῖ. Καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον· καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένους, δικτύῳ ἁλιεύων.* Et quae ſequuntur. VPT.

ἀποδυρομένη] Inter alia poemata Simonidem *Θρήνους* ſcripſiſſe, auctor eſt Suidas; ex quo opere haec videntur deſumpta. Fuit autem huius poetae, Fabio teſte, praecipua in commiseratione virtus. *Simonides tenuis, alioqui ſermone proprio et iucunditate quadam commendari poteſt: praecipua tamen eius in commovenda miſeratione virtus, ut quidam in hac eum parte omnibus eiusdem operis auctoribus praeferant.* Dionyſius etiam Pindaro anteponit in Cenſura Veterum: *καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου ἐν τῷ παθητικῶς οἰκτίζεσθαι.* unde illud Catulli notiſſimum: *Moeſtius lacrymis Simonideis.* VPT.

Ibid.] Simonidem in rerum triſtium commemoratione excelluiſſe conſtat. Sane Baſilius Magnus Epiſt. CCCLXXIX. ad Martinianum hac in parte uni eum poſtponit Aeſchylo. *Σιμωνίδου ὄντως, ἤ τινος τοιούτου μελοποιοῦ δεόμεθα, ἐναργῶς εἰδότος ἐπιστενάζειν τοῖς πάθεσι. Καίτοι τί λέγω Σιμωνίδην; δέον Αἰσχύλον εἰπεῖν, ἢ εἴ δή τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ συμφορᾶς μέγεθος ἐναργῶς διαθέμενος, μεγαλοφώνως ὠδύρατο.* Hinc

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα
δείματι ἔρειπεν· οὔτ' ἀδιάντοισι
παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε
φίλαν χέρα, εἶπέν τε· Ὦ τέκνον,

Cea Naenia Horatio. *Is. Vossius* in notis ad Catullum. Vrt.

Ὅτε λάρνακι] Simonidei versus a Fulvio Vrsino in Lyricorum fragmentis ita distincti leguntur:

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα
δείματι ἔρειπεν [f. ἔριπεν], οὔτ' ἀδιάντοισι
παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ βάλε
φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκνον,
οἷον ἔχω πόνον! σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ
ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
κυανέῳ τε δνόφῳ. τὺ δ' αὐαλέαν
ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλόν.'
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν
ὑπεῖχες οὖας. κέλομαι, εὗδε βρέφος,
εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅτι δὴ θαρσαλέον
ἔπος εὔχομαι, τεκνόφι δίκας μοι.

Idem Vrsinus annotat, quosdam pro λίμνα δείματι reponere πρύμνα κύματι. Paulo post v. 5, pro τέκνον Athenaeus lib. 9 (in sermone περὶ τῶν γαλαθηνῶν) habet τέκος: nulla nec metri nec sensus variatione. Eundem Simonidis locum sic vertit Henricus Stephanus, in sua Lyricorum editione: „Quum in arca affabre facta ventus fremeret spirans, commotaque palus prae horrore concideret, madidis genis Perseo admovit caram manum, dixitque, O fili, quantis angustiis premor; tu vero lacteo pectore dormis in tristi domo, et clavis ferreis compacta, [et] noctu lucida, atraque caligine. Tu porro siccam supra tuam caesariem praetereuntem fluctum non curas, nec venti sonos, purpurea in tunicula conditam habens faciem pulchram. At si a te periculum grave esse indicaretur, ut certe grave est, saltem meis verbis minutam supponeres auriculam. Iubeo, dormi infans, dormiat et mare, dormiat et immensum malum. Ceterum [hoc] inane quoddam consilium [fuisse] reperiatur, Iupiter pater, per te: siquidem (quod audacter dictum sit) opto filii opera poenas mihi [dari]." Sylb.

Scripturam Aldinam (pag. 544. Rhetorum) placet hic quoque exhibere; quo melius de Emendationibus, quas adhibuerunt Critici, feratur iudicium: Ὅτε

Quum navigio, eleganti arte compofito, ventus infremeret fpirans, pelagique ftagna commota afpero fluctu id effent everfura; haud ficcis quidem genis, Perfeo circumque iniecit amicam manum, dixitque: O fili,

λάρνακι ἐν δαιδαλαίᾳ ἄνεμος τ' ἐμῇ πνέων. κινηθεῖσα δὲ λίμνα δείματι ἔρειπεν οὔτ' ἀδίαν ταῖσι παρειαῖς ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέραν. εἶπέν τε, ὦ τέκνον, οἷον ἔχω πόνον, σὺ δ' αὐταῖς ἐγαλαθηνώδει δεικνοώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δούνατι, χαλκεογόμφῳ δὲ νυκτιλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ. τάδε εἰς αὐλέαν δ' ὕπερθεν τεὰν κόμαν βαθεῖαν παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμου φθόγγον πορφυρέᾳ κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλὸν πρόσωπον. εἰ δέ τοι δεινὸν τόγε δεινὸν ἦ, κένεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτῶν ὑπεῖχες οὖας, κέλομαι εὗδε βρέφος εὑδέ τῷ δὲ πόντος εὑδέ τῷ ἄμετρον κακὸν ματαιοβουλία δέ τις φανείη Ζεῦ πάτερ ἐκ σέο ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι κνοφιδίκας, σύγγνωθί μοι. HVDS. *Annot.*

Fuit haec Ode Περσεὺς infcripta, ut ex Athenaeo difcimus, lib. 9. cap. 12: Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν. Nos autem in ea defcribenda Fulvii Vrfini diftinctionem fecuti fumus, quam in notis fuis Sylburgius exhibet. VPT.

V. Iacobf. ad Anthol. Gr. I. 1. p. 204. ff. SCHAEF.

λάρνακι] „Plutarchus et Lucianus Δευκαλίωνος λάρνακα dicunt quam Sacrae literae arcam Noae, hoc eft navigium arcae modo ftructum." H. Stephanus Ind. in Thefaur. c. 1348. C. SCHAEF.

δαιδαλέᾳ ἄνεμος βρέμῃ πνέων] δαιδαλαίᾳ ἄνεμός τε μὴν πνέων Reg. 1. et Colb. HVDS. *Var. Lect.*

βρέμῃ] Neminem, quod fciam, hic coniunctivus offendit. Mihi videtur βρέμεν corrigendum. SCHAEF.

ἔρριπεν] ἔριπεν MSS. HVDS. *Var. Lect.*

ἀδιάνταισι] Nota femininum ἀδιάντη, quod prifcae eft Graecitatis: recentioris ἀδίαντος. „Omnia adiectiva compofita et in *os* terminata apud antiquiffimos Graecos per tria genera declinabantur." Porfonus ad Euripid. Med. v. 822. ubi vide. SCHAEF.

Ὦ τέκνον] Haec verba funt inquinata mendis: Ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον; σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις. Reftitue poeticum et Homericum verbum, ac lege: ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον; σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις. *O fili, quantos ego cruciatus fero! at tu interea dulcem fomnum carpis, et infanti animo ftertis.* Ἀωτεῖν eft ἀπανθίζεσθαι τὸν ὕπνον, quod vulgo dicimus, primum fomnum dormire. Homerus,

οἷον ἔχω πόνον! σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ
ἦτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι,
χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ,
κυανέῳ τε δνόφῳ. τὺ δ' αὐαλέαν
ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον καλόν.
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν
ὑπεῖχες οὖας. κέλομαι, εὗδε, βρέφος,
εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
μεταβουλία δέ τις φανείη,

Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε
γλυκὺν ὕπνον.
Casaubonus. VPT.

Idem Athenaeus v. 6: σὺ δ' αὖτε εἰς γαλαθηνῷ δ' ἤτορι: unde, Musis faventibus, Casaubonus, σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις. VPT.

νυκτιλαμπεῖ] Lunae potius cognomen, quam epitheton. Ita Horatius, quod Muretus annotavit: *Rite crescentem face Noctilucam.* Haec tamen vox ad dignitatem Graeci Νυκτιλαμπῆ haud assurgit. Ideo alteram lectionem, *face noctilucâ*, tantum non antepono: quemadmodum ea usus est Varro: *noctilucam tollo, ad focum fero, insto, anima revivíscit.* Scilicet e versu praecedenti (quod in expedito est) *Latonae puellam* oportet intelligamus. Quod ad constructionem huius loci attinet, repetenda est praepositio ἐν. Hanc autem vocem Sylburgius, ut ex Graeco Indice constat, cum δώματι connectit: *domo, cui nox sola illucet, idque tenebrosa.* Nec male, ut arbitror. VPT. Nimirum Sylburgius in Indice: „νυκτιλαμπὲς δῶμα." Ad similem rationem scribendum suspicor: χαλκεογόμφῳ τε νυκτιλάμπτῳ. δῶμα νυκτίλαμπτον, *domus quam obsident tenebrae noctis.* Conf. Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. p. 232, 3. Non omittendum, Ilgenio ad Homer. Hymn. p. 682. legendum videri νυκτὶ ἀλαμπεῖ. SCHAEF.

τὺ δ' αὐαλέαν] „τὺ δ' αὖ. *Sylb.*" Iacobsius. Imo, *Huds.* et *Reisk.* SCHAEF.

χλανίδι] Comma post χλανίδι tollit Steph. vertitque: *purpurea in tunicula conditam ha*

quos ſustineo labores! tu vero infanti
animo dormis, in domo illaetabili,
clavisque ferreis compacta, ſub incerta luna,
atraque caligine. tu porro ſiccam
ſupra tuam caeſariem profundam
aſſilientem fluctum nihil curas;
nec venti ſonos, purpurea ipſe
laena porrectus, infans vultu pulcherrimo.
quod ſi gravis haec, itidem et tibi gravis eſſet calamitas,
meis tum ſaltem queſtibus tenuem
ſupponeres auriculam. iubeo, dormi, infans:
dormiat et pontus: dormiat immenſum malum.
inane autem conſilium hoc inimicorum reperiatur,

bens faciem pulchram. Verum πρόσωπον καλὸν (quo maior ſit affectus) vocandi caſu ponit Vptonus. Hvds. *Var. Lect.*

Henr. Stephanus, *purpurea in tunicula conditam habens faciem pulcram.* At quae haec ſyntaxis? vocandi caſus eſt, ὦ πρόσωπον καλόν. unde maior etiam affectus. Vpt.

λεπτὸν] λεπτῶν Reg. 1. et Colb. Hvds. *Var. Lect.*

ὑπεῖχες οὖας] „Schneiderus — — acute coniecit ὑπήκουσας ἄν." Iacobſius. Dudum, opinor, Schneiderus, ſpreto hoc commento, poëtae Manibus litavit. Proclus Hymn. in Minerv. extr.

κέκλυθι, κέκλυθ', ἄνασσα, πολύλλιςος δέ σ' ἱκάνω
χρειοῖ ἀναγκαίῃ· σὺ δὲ μείλιχον οὖας ὑπόσχες.

ubi malim πολύλλιςον: ut ſit Minervae epitheton ſolenne. Schaef.

κέλομαι] Haec non multum videntur abludere a naeniis iſtis, quibus tenerae matres infantulos conſopire ſolebant. Ita apud Theocritum pueris dormientibus Alcmena adblanditur:

Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα·
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Quibus ſane verſibus nihil unquam dulcius aut amoenius excogitari potuit. Vpt.

μεταβουλία] Sic egregie Codex Guelferbytanus, quod meus me Schneiderus docuit. V. viri optimi Lexicon h. v. Vulg. ματαιοβουλία, quomodo poëtam non ſcripſiſſe, ipſum τις quod ſequitur Interpretes docere po-

Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· ὅ,τι δὴ θαρσαλέον
ἔπος, εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοι.

Τοιαῦτά ἐςι τὰ ὅμοια τοῖς καλοῖς λόγοις μέτρα καὶ μέλη, διὰ ταύτας γινόμενα τὰς αἰτίας, ἅς προεῖπά σοι.

262 Τοῦθ' ἕξεις δῶρον ἡμέτερον, ὦ Ῥοῦφε, πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων, εἰ βουληθείης ἐν ταῖς χερσί τε αὐτὰ συνεχῶς, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο τῶν πάνυ χρησίμων, ἔχειν, καὶ συνασκεῖν αὐταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις. Οὐ γὰρ αὐτάρκη τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ἐςὶ δεινοὺς ἀνταγωνιςὰς ποιῆσαι

tuerat. Vulgatae enim ſcripturae ſenſus hic eſt longe ineptiſſimus: *inane conſilium, Iupiter pater, capias.* Schaef.

δίκας μοι] δίκας σύγγνωθί μοι Reg. 1. Huds. *Var. Lect.*

Suſpicor: εἴ τι δὲ [ſic Ald.] θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι, τεκνόφι δίκᾳ σύγγνωθί μοι. *ſi quid autem audacius opto, ob iuſtam filii cauſam ignoſce mihi.* Satis nota haec dativi vis. Homerus Odyſſ. XXII. v. 317. (it. 416.)

τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα
πότμον ἐπέσπον.

pro quo XXIII. v. 67.

τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· — —

Iam vides, παθητικώτατον hoc melos, non, ut in vulgata ſcriptura fit, minis, plane abhorrentibus illis ab ὀδυρμοῖς Danaës nihil ſpirantis niſi molliſſimum animum, ſed, ut decebat, affectu cludi tenerrimo. Schaef.

προεῖπα] Rarior uſus huius aoriſti in his ſcriptoribus. Ariſtophanes Pac. v. 131.

ἄπιςον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ.

Xenophon Memor. S. II, 2, 8. οὔτ' εἶπα οὔτ' ἐποίησα οὐδέν. III, 6, 3. εἰπὲ ἡμῖν. Zeunius: „Edd. vett. εἶπον, perperam." Non puto. Sed praeſtat, opinor, ſcribere εἰπόν: quamquam prioris τονώσεως exempla non rara. Marcus Argentar. Epigr. XXV.

Βουκόλον ἣν ἐσίδῃς τὸν ἐμὸν,
ξένε, τοῦτ' ἔπος αὐτῷ
εἰπὼν, ὅτ' ὁ πλάςης οὐδέ μ'
ἔδησε Μύρων.

Iacobſius: „εἶπον Vat. Cod. et plurimae edd. vett." Straton. LIV. v. 2. Brunckius edidit εἶπον: ſed in Lection. et Emendat. „Scr." inquit „εἰπόν. imperativus eſt, ut infra LX." Charito p. 91, 19. εἶπον βασιλεῖ, τίς ἐκ εἷς ἡμῶν μοιχός. Dorvillius p. 479. „in Apogr. εἰπόν. id eſt εἰπὲ. hoc an illud praeferas, non ciccum interduim." Diodorus

Iupiter pater, per te: quod forte audacius
ſit dictum, filii opera precor mihi vindicatum iri.

Huiusmodi carmina, tam heroici generis, quam lyrici, pulchris videntur orationibus ſimillima, idque ob cauſas ſuperius a me allatas.

Hoc meum munus, *mi Ruſe*, habebis, *quo non praeſtantius ullum;* ſi modo volueris id aſſidue, veluti quid aliud inprimis utile, manibus verſare, et quotidianis exercitiis pro virili incumbere. Neque enim per ſe poſſunt artium praecepta, absque meditatione et exercitatione, ſtrenuos dicendi concerta-

Sicul. XVI. c. 44. ἀντεῖπον. Weſſelingius: „ἀντεῖπαν Baſil.“ Schaef.

πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων] Alludit ad carmen notiſſimum, Iliad. λ:

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Vpt.

αὐτὰ συνεχῶς] Rectius αὐτὸ, ſingulariter: et paulo poſt ταῖς pro αὐταῖς: ut ſupra 21, 42. Sylb.

Feci ut αὐτὸ, rei veritatem ſecutus, legeretur: et mox pro αὐταῖς καθ' ἡμέραν, diſiunctim αὖ ταῖς, ne quid intercidat. Sic p. 222, 1. τοὺς ἐξακολουθοῦντας αὖ τοῖς κατορθουμένοις. Sed Codex Colb. αὐτὸ ταῖς καθ' ἡμέραν. Vpt.

Αὐτὰ non male, opinor, tuearis, ſi intelligas τὰ γεγραμμένα, τὰ παραγγέλματα. Sed quod ſequitur αὐταῖς, vitioſum puto. Scribam, ductum ſecutus libri Colbertini: καὶ συνασκεῖν αὐτὸ ταῖς καθ' ἡμέραν γυμνασίαις. Schaef.

καθ' ἡμέραν] Euripides in Medea:

Καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

Quod vero hortatur Dionyſius hoc loco iuvenem Rufum ut faciat, idem de probatiſſimis veterum Graiorum ſcriptis praecipit poeta Venuſinus, totidem fere verbis:

— — — *Vos exemplaria Graeca,*
Nocturna verſate manu, verſate diurna.

Vpt.

ἀνταγωνιστὰς] Pro ἀνταγωνιστὰς ſcribendum videtur ἂν ἀγωνιστὰς, vel ſimpliciter ἀγωνιστάς. Sylb. Nullus hîc locus particulae ἄν. Scribendumne δεινοὺς ἔν τι ἀγωνιστάς? Euripides Hercul. fur. v. 205. Musgr.

— — — ἕν τι σ' ἡγοῦμαι σοφόν.

τοὺς βουλομένους δίχα μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται, ἢ σπουδαῖα εἶναι τὰ παραγγέλματα καὶ λόγου ἄξια, ἢ φαῦλα καὶ ἄχρηστα.

De usu hoc vocis ἀγωνιστής v. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 438. Schaef.

τοὺς βουλομένους] *quosvis*: quod miror Vptonum fugisse. V. Locell. ad Xenophont. Ephes. p. 268. et Boissonad. ad Philostr. Her. p. 606. Latino *quivis* magis etiam et ad verbum congruit Graecum ὃς βούλει. Plato Gorg. p. 243. Heind. οἷα τούτων ὃς βούλει εἴργασται. Ficinus: *qualia istorum quivis gessit*. quo loco iam Locella usus est. Lucianus T. I. p. 173. ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Interpres: *pallium autem hoc qualibet purpura carius est*. In Plutarchi Mor. T. II. p. 64. scrib. ἐμαυτὴν γὰρ ὅ,τι βούλῃ σὺ ὁρῶ γεγενημένην. [Ead. pag. extr. leg. ἐπεκυλίνδουν.] Schaef.

δίχα μελέτης] Nam quod praeclare scribit Quintilianus ad finem praefationis: *Haec ipsa sine doctore perito, studio pertinaci, scribendi, legendi, dicendi multa et continua exercitatione, per se nihil prosunt.* Idem docet Cicero in Officiis: *Nec medici, nec imperatores, nec oratores, quamvis artis praecepta perceperint, quidquam magna laude dignum sine usu et exercitatione consequi possunt.* Et initio Rhet. ad Herennium, *Artem sine assiduitate dicendi non multum iuvare.* Nec omittendum quod Epictetus praecipit: Εἰδέναι χρὴ, ὅτι οὐ ῥάδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ καὶ λέγῃ τις καὶ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον. Vpt.

tores exhibere: verum et haec praecepta ut gravia evadant et digna memoratu, aut etiam vilia nulliusque pretii, in iis situm est, qui laborem velint molestiamque perferre.

τοῖς πονεῖν] Cum τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν, subaudiendum participium ἐθέλουσι, βουλομένοις, aut aliud consimile. Wolf. l. τοῖς πονεῖν αἱρουμένοις καὶ κ. Sylb.

Hanc Wolfii coniecturam paucis opinor satisfacturam. Quid enim de vocibus τοὺς βουλομένους prioris membri sentiendum est? aut quae ibi constructio? [V. quae illic adscripsi. Schaef.] Equidem inductus sum, ut credam, verba (τοῖς βουλομένοις) loco mota librarii oscitantià, hanc sedem occupasse; ac postea, cum nulla esset structura, in accusandi casum fuisse mutata. Totam itaque periodum ita reformari debere contendo: δεινοὺς ἀνταγωνιστὰς ποιῆσαι δίχα μελέτης τε καὶ γυμνασίας· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς βουλομένοις πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται. Quam recta sit haec mea sententia, aliorum esto iudicium. Scriptum sane testatur Hudsonus in margine Codicis Colb. ἐπὶ τοῖς πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν βουλομένοις. Nec plura libet addere. Τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει. Vpt.

Scribam: ἀλλ' ἐπὶ τῷ πονεῖν καὶ κακοπαθεῖν κεῖται. Lucianus T. II. p. 675. διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ἐπὶ τρίποδι καὶ ὕδατι καὶ λιβανωτῷ κειμένῳ. Simili ratione intelligo haec Philostrati Heroic. p. 82. Boiss. ἐπὶ μαντικῇ ἔπλεον. ubi continuo sequitur: καὶ τὴν τέχνην ἡγεμόνα ἐποιοῦντο. Minus recte, ut videtur, Scholiastes: ἐπὶ μαντικῇ, μετὰ μαντικῆς. Schaef.

ἡ σπουδαῖα] ἡ omittunt Codd. MSS. Hvds. *Var. Lect.*

ADDENDA.

Histoire de l'Académie Royale des Inscriptions et Belles Lettres, avec les Mémoires de Littérature tirés des Registres de cette Académie, depuis l'année M.DCCXVIII, jusques et compris l'année M.DCCXXV. Tome cinquiéme. A Paris. M.DCCXXIX.

Histoire p. 138. sqq.

Sur un autre passage de Denys d'Halicarnasse.

M. Hardion, dont nous abbrégeons ici l'ouvrage, n'avoit d'abord eu dessein que de soumettre au jugement de l'Académie, la correction d'un passage de Denys d'Halicarnasse, dans son Traité de la composition ou arrangement des mots: mais comme ce passage renferme un précepte qui présente un sens assez étrange, quand on le considere séparément et sans relation à ce qui le précéde et à ce qui le suit; il crût ne pouvoir se dispenser d'en donner une explication un peu détaillée.

Voici le passage qu'il traduit suivant sa correction, dont nous rendrons compte immédiatement après.

Τελευταῖον δὲ, ὃ δὴ καὶ πάντων ἐςὶ κράτιςον, οἰκείαν ἀποδιδόναι τοῖς ὑποκειμένοις καὶ πρέπουσαν ἁρμονίαν. δυσωπεῖσθαι δὲ οὐδὲν οἴομαι δεῖν, οὔτε ὄνομα, οὔτε ῥῆμα, οὔτ᾽ ἐπιτέτραπται μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγεσθαι. *) οὐδὲν γὰρ οὕτω ταπεινὸν, ἢ ῥυπαρὸν, ἢ μιαρὸν, ἢ ἄλλην τινὰ δυσχέρειαν ἔχον ἔσεσθαί φημι λόγου μόριον, ᾧ σημαίνεταί τι σῶμα ἢ πρᾶγμα, ὃ μηδεμίαν ἕξει χώραν ἐπιτηδείαν ἐν λόγοις. παρακελεύομαι δὲ ἐν τῇ συνθέσει πιςεύοντας, ἀνδρείως πάνυ καὶ τεθαῤῥηκότως αὐτὰ ἐκφέρειν, Ὁμήρῳ τε παραδείγματι χρωμένους, παρ᾽ ᾧ καὶ τὰ εὐτελέςατα κεῖται τῶν ὀνομάτων, καὶ Δημο-

*) οὔτ᾽ ἐντρέπεσθαι, μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγηται.

σθένει, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὧν ὕστερον μνησθήσομαι. [p. 86. Vpton.]

„Le dernier et le plus important précepte de l'arrangement „des mots, c'eſt de donner à chaque compoſition le genre „d'harmonie qui convient aux matieres qui en ſont l'objet. Ce„pendant je crois qu'il ne faut pas ſe faire un vain ſcrupule d'uſer „de certains noms et de certains verbes, ni craindre qu'il ſoit „honteux de ſ'en ſervir; car de tous les mots qui entrent dans „le discours, ſoit noms, ſoit verbes, il n'y en a aucun ſi vil, ſi „hideux, ſi dégoûtant et ſi défectueux d'ailleurs, à qui on ne „puiſſe trouver dans un ouvrage une place qui lui ſoit propre. „Je ſuis donc d'avis qu'on employe tous les mots hardiment et „ſans héſiter, et qu'on ſuive en cela l'exemple d'Homére, chez „qui l'on trouve les mots les plus vils et les plus abjects, auſſi „bien que dans Démoſthéne, dans Hérodote et dans les autres, „dont je ferai mention dans la ſuite."

Toute la correction ſe réduit au changement de deux mots. Au lieu de lire, οὔτ' ἐπιτέτραπται μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγεσθαι, M. Hardion lit οὔτ' ἐντρέπεσθαι, μὴ σὺν αἰσχύνῃ λέγηται. *)

Le verbe ῥίομαι, dans le membre qui précéde, et la conjonction οὔτε, demandent la répétition d'un infinitif, ſans quoi la conſtruction ſeroit vicieuſe. Ainſi l'on ne peut ſe diſpenſer de changer le verbe ἐπιτέτραπται, qui eſt à la troiſiéme perſonne du prétérit parfait de l'indicatif. Secondement, la même conjonction οὔτε, et la liaiſon du ſens, demandent un verbe dont la ſignification ait quelque rapport avec celle du verbe δυσωπεῖσθαι du membre précédent; et comme le verbe ἐπιτρέπεσθαι n'a point ce rapport de ſignification, il faut en ſubſtituer un autre, et on a choiſi le verbe ἐντρέπεσθαι, comme le plus reſſemblant à celui

*) Reiskius ad h. l. T. XI. p. 48. verſ. Gottſched. „*Auch hier hat Herr Hardion des rechten Weges verfehlet. Dionyſius hat unfehlbar ſo geſchrieben: οὔτ' ὄνομα, οὔτε ῥῆμα, οὔτ' εἴ τι γέγραπται ἡμῖν σὺν αἰσχύνῃ λέγεσθαι. Man darf ſich keines Nennwortes (nominis), auch keines Zeitwortes (verbi) ſchämen, ſollte es auch gleich eines von denen ſeyn, von welchen wir irgendwo mögen die Erinnerung gegeben haben, daſs man ſie mit Schamhaftigkeit ausſprechen müſſe.*" — Obiter moneo, Tomum illum, Reiskiana complexum, praeclaras tenere animadverſiones, Philologis noſtris non negligendas. Sic, ut hoc utar, Vir Summus l. c. Euripideum Oreſt. v. 54.

λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,

contra Sevinum eadem ratione, qua nuper Porſonus, tuetur, ſimul de ſtilo Tragicorum in univerſum non male diſputans. Schaef.

dont il prend la place, car il n'en différe que par la préposition, ἐντρέπεσθαι au lieu d'ἐπιτρέπεσθαι.

A l'égard du second mot, M. Hardion n'y change que le tems du verbe; au lieu de l'infinitif λέγεσθαι, il lit λέγηται à la troisiéme personne du subjonctif, pour le construire avec la particule μὴ qui demande un subjonctif.

Sans ce double changement, il ne croit pas qu'il soit possible de construire la phrase de Denys d'Halicarnasse, ni d'en tirer un sens raisonnable. Aussi les Interprétes Latins ont-ils tous différemment traduit ce passage, au hazard sans doute, et sans l'entendre. Pour juger premierement si la correction est nécessaire, et en second lieu, si celle qu'on propose est recevable et conforme à l'idée générale de tout le passage, il faut exposer le précepte de Denys d'Halicarnasse, et faire voir ce que ce Rhéteur a voulu enseigner, en disant, qu'il n'y a point de terme si vil, si hideux, si dégoûtant, et si défectueux d'ailleurs, à qui l'on ne puisse trouver une place qui lui soit propre.

L'objet de Denys d'Halicarnasse, dans son Traité de la composition, est de donner des regles pour bien arranger les mots dans le discours, et de faire voir en quoi consiste l'harmonie qui résulte d'une belle composition. C'est là le seul but qu'il se propose; il ne s'en écarte pas d'un seul instant, et il déclare même plus d'une fois, qu'il ne prétend point considérer les mots par rapport aux idées dont ils sont les signes, mais par rapport à ce qu'ils ont de materiel, c'est-à-dire, suivant la qualité et la quantité des lettres et des syllables qui les composent, et suivant les différentes impressions que les mots liés et combinés ensemble peuvent faire sur les organes de l'ouye. Tout le monde sçait qu'il y a deux parties dans un discours, celle qui regarde les choses, et celle qui regarde la diction, πραγματικὸς τόπος et λεκτικὸς τόπος. Il n'est point question ici de la premiere partie, mais de la seconde, qui se divise encore en deux autres, le choix des mots, et leur arrangement: ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων et σύνθεσις ὀνομάτων. Le précepte général pour le choix des mots, selon Denys d'Halicarnasse, est de les choisir tels qu'ils soient en même temps purs et nobles: ἐκλογῇ χρήσεσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων. Il devoit donner un Traité exprès sur le choix des mots, à la suite de celui de l'arrangement. Il l'avoit effectivement composé; mais il ne nous en reste qu'un très-petit nombre de fragmens, que nous devons pour la plûpart aux Scholiastés d'Hermogéne. Ainsi Denys d'Halicarnasse se renferme uniquement dans les préceptes qui regardent l'arrangement des mots.

Tout homme qui veut se rendre capable de bien écrire, doit s'appliquer sur toutes choses à rendre sa composition *belle et gracieuse*, *καλὴν καὶ ἡδεῖαν*. La composition est *belle*, lorsque l'harmonie en est noble, grande, pleine de force et de dignité. Elle est *gracieuse*, lorsque cette même harmonie a de l'agrément, de la douceur, du brillant et de l'élégance. Ces deux qualités ne se trouvent pas toujours ensemble. La composition de Thucydide, généralement parlant, est plus *belle* que *gracieuse*, et celle de Xénophon plus *gracieuse* qu'elle n'est *belle*; mais lorsque le *beau* et le *gracieux* se trouvent réunis dans une même composition, elle a pour lors tous les dégrés d'excellence qu'elle peut comporter. Telle est la composition d'Homére, celle de Démosthéne et de quelques autres.

Il y a quatre sources principales du *beau* et du *gracieux*.

La premiere, est le *μέλος*, la mélodie, qui se forme de l'assemblage des sons de chaque lettre et de chaque syllabe, considerés suivant leur qualité, c'est-à-dire, suivant qu'ils sont forts ou foibles, rudes ou agréables, etc.

La seconde, est le Rythme, *ῥυθμὸς*, qui comprend dans son idée ce que nous entendons par les termes de *nombre* et *mesure*, et qui n'est autre chose que la marche ou le mouvement de plusieurs sons réunis ensemble, lequel mouvement se mesure par la proportion qui se trouve entre les syllabes, considerées suivant leur quantité, c'est-à-dire, suivant qu'elles sont longues, bréves ou douteuses.

La troisiéme, est la variété, *μεταβολὴ*, qui consiste à diversifier la mélodie et le Rythme, pour éviter la monotonie et l'uniformité.

Enfin, la quatriéme est le *πρέπον*, la convenance ou la bienséance, qui veut que l'harmonie dans chaque composition, soit toujours conforme et proportionnée aux sujets que l'on traite.

(*a*) Personne ne disconviendra que les mots sont de véritables sons produits par l'air, qui reçoit en sortant des poulmons et en passant par les organes de la voix, un grand nombre de modifications différentes. Les mots prononcés ne différent des

---

(*a*) Μουσικὴ γάρ τις ἦν καὶ ἡ τῶν πολιτικῶν λόγων ἐπιστήμη, τῷ ποσῷ διαλλάττουσα τῆς ἐν ᾠδαῖς καὶ ὀργάνοις, οὐχὶ τῷ ποιῷ· καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ καὶ μέλος ἔχουσιν αἱ λέξεις, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μεταβολὴν, καὶ πρέπον· ἡ δὲ διαλλαγὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον.

mots chantés par un Muſicien, qu'en ce que dans ceux-ci la voix eſt plus forcée, et que les intervalles en ſont plus fréquens et plus diſtincts. La différence des modifications fait la différence des lettres et des ſyllabes qui compoſent les mots. Les lettres ſe partagent en voyelles et en conſonnes. Il y a des voyelles dont le ſon a plus d'étendue, plus d'éclat et plus de netteté. Il y en a d'autres dont le ſon eſt plus obſcur, plus confus et plus contraint. Il y a de même des conſonnes dont la prononciation eſt foible, douce et facile. Il y en a d'autres dont la prononciation eſt forte, dure et déſagréable. Cette dureté et ce déſagrément augmenteront, ſi l'on joint enſemble deux de ces conſonnes qui ſe forment par des mouvemens contraires dans les organes de la voix, de ſorte qu'elles ſe réſiſteront, pour ainſi dire, et qu'on ne pourra former la ſeconde que la premiere ne ſoit entierement exprimée; ce qui rendra la prononciation difficile et fatigante pour les organes de la voix, et par conſéquent pour ceux de l'oreille, à cauſe du rapport qui ſe trouve entre les organes de l'ouye et ceux de la prononciation. On peut dire la même choſe du concours des voyelles qu'on appelle *hiatus* ou bâillement; ſur-tout des voyelles dont le ſon a de l'éclat et de l'étendue, telles que l'alpha long et l'ω. Il eſt presque impoſſible de les prononcer diſtinctement ſans les ſéparer par une eſpéce de pauſe, ce qui empêche la prononciation d'être facile, légere et coulante. Tel eſt cet hémiſtiche d'Homére.

Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον.

Si l'on conſidere maintenant chaque ſyllabe ſuivant ſa quantité, on trouvera qu'elle eſt néceſſairement longue ou bréve, plus longue ou plus bréve. Or, il eſt certain que dans un vers et dans une période où domineront les ſyllabes bréves, le mouvement ou le Rythme de ces vers et de cette période ſera brusque, rapide et précipité, et n'aura par conſéquent ni force, ni nobleſſe, ni dignité. Si ce ſont au contraire les longues qui dominent, le vers et la période marcheront avec plus de lenteur, plus de poids et plus de gravité. Pour ſentir l'oppoſition de ces deux Rythmes, on n'a qu'à comparer enſemble deux vers, dont l'un eſt tout compoſé de ſyllabes bréves, et l'autre de ſyllabes longues.

Βρόμιε δορατοφόρε, Ενυάλιε πολεμοκέλαδε.
Ω Ζηνὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες.

Le Rythme du premier de ces deux vers n'a point de force, point d'élévation, point de nobleſſe, *ταπεινός τε καὶ ἄσεμνός ἐστι καὶ ἀγενὴς, καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον*, au lieu que le Rythme du ſecond a quelque choſe de ſublime et de majeſtueux, et marche avec beaucoup de gravité et de décence: *ὑψηλός τε*

καὶ ἀξιωματικός ἐςι καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολύ. *) On imagine aisément entre ces deux extrémités un grand nombre de différens dégrés de lenteur et de vitesse, suivant les différentes combinaisons des bréves et des longues; ce qui produit plusieurs sortes de pieds et de vers tous différens dans le Rythme et dans l'harmonie.

Voilà le précis de la doctrine de Denys d'Halicarnasse sur le Rythme et sur la mélodie. Conséquemment à ces principes, Denys d'Halicarnasse donne aux mots qui péchent, soit par la nature des lettres qui les composent, soit par la qualité des Rythmes qu'ils peuvent produire, les épithétes de ταπεινὸν, ῥυπαρὸν, μιαρὸν, et δυσχερές. Le terme de δυσχερὲς qui signifie la même chose que δύσεδρον, ne peut s'appliquer qu'aux mots pris matériellement. Un mot δύσχερὲς, est un mot dont il est difficile de faire usage, auquel il est difficile de trouver une bonne place.

Quelque sujet qu'on traite, on rencontre nécessairement de ces mots fâcheux et mal-nés pour les oreilles. Faudra-t-il les bannir, parce qu'ils ne seront pas propres pour produire le genre d'harmonie que la convenance veut qu'on employe? Puisque nous n'avons pas la liberté, dit Denys d'Halicarnasse, de fabriquer des mots à notre gré, et que nous sommes obligés de nous servir de ceux que l'usage a établis, nous n'avons pas d'autre parti à prendre, que de diminuer, autant que nous le pourrons, et de faire disparoître la rudesse de certains mots, et le désagrément de certains sons, en les entremêlant adroitement avec d'autres mots qui seront plus doux et plus sonores. Il faut faire comme un habile capitaine qui tire parti des soldats foibles comme des bons, en les mêlant les uns parmi les autres. οἷόν τι ποιοῦσιν οἱ φρόνιμοι ςρατηλάται κατὰ τὰς τάξεις τῶν ςρατευμάτων· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι συγκρύπτουσι τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ, καὶ γίνεται αὐτοῖς οὐδὲν τῆς δυνάμεως μέρος ἄχρηςον. Telle est la vertu de la composition, que Denys d'Halicarnasse compare fort ingénieusement à la Minerve d'Homére, qui, sans changer la personne d'Ulysse, le fait paroître sous diverses formes, tantôt sous celle d'un vieillard pauvre, hideux, couvert de rides et de haillons; tantôt sous celle d'un homme fort et vigoureux, qui joint aux graces de la jeunesse toute la bonne mine et toute la fierté d'un héros. τὸν Ὀδυσσέα

*) Leguntur haec p. 222. Hic addo, deletâ particulâ ὡς, quam peperit iteratio duarum litterarum, scribendum esse καὶ διαβεβηκὼς ἐπὶ πολύ. ἐπὶ πολὺ, *multum:* ὡς ἐπὶ πολὺ, *plerumque*, quod hic locum non habet. Schaef.

τὸν αὐτὸν ὄντα ἄλλοτε ἀλλοῖον ἐποίει φαίνεσθαι, τότε μὲν ῥυσὸν καὶ μικρὸν καὶ αἰσχρόν·

Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντα·

τότε δὲ τῇ αὐτῇ ῥάβδῳ πάλιν ἐφαψαμένη

Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, etc.

On peut donc par le moyen d'une compoſition ſçavante, employer hardiment les mots les plus durs et les plus difficiles à mettre en place, et ſuivre en cela l'exemple d'Homére, de Démoſthéne et des autres Auteurs, qui ont écrit dans le genre ſublime. Si par les mots ταπεινὰ, ῥυπαρὰ, etc. Denys d'Halicarnaſſe eût entendu, comme l'ont crû quelques-uns de ſes Interprétes, les mots ſales, obſcénes, ou qui préſentent des idées baſſes et groſſieres, il n'eût pas renvoyé à Homére ni à Démoſthéne, mais aux Auteurs qui ont écrit dans le genre médiocre, ou dans le genre bas; tels que ſont les Comiques, les Satyriques, etc.

Dans le dénombrement du deuxiéme livre de l'Iliade, Homére eſt obligé d'enchaſſer une infinité de noms de villes, tous barbares, et dont les ſens n'ont rien que de dur, de biſarre et de choquant. Il a trouvé le ſecret de les adoucir, et de leur donner une harmonie *belle* et *gracieuſe* tout enſemble, en les ſéparant les uns des autres, et en les mariant avec les plus beaux mots. ἀναγκασθεὶς ὀνόματα λαμβάνειν οὐ καλὰ τὴν φύσιν, ἑτέροις αὐτὰ κοσμεῖ καλοῖς, καὶ λύει τὴν ἐκείνων δυσχέρειαν τῇ τούτων εὐμορφίᾳ. Mais ce que ce grand Poëte a fait par néceſſité dans ſon dénombrement, il l'a fait à deſſein dans d'autres endroits, et pour obſerver le πρέπον ou la bienſéance dont on vient de parler. Il veut peindre le tourment de Siſyphe aux Enfers, où ce malheureux eſt condamné de rouler une roche énorme, qui retombe dans l'inſtant qu'elle a été portée au haut de la montagne. Voici le tableau qu'il préſente.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον.

Dans les deux derniers vers de ce tableau, Homére n'employe que des mots fort courts, pour multiplier les pauſes et les intervalles de la prononciation. Il les multiplie encore plus ſenſiblement par le concours des voyelles *alpha* et *ô mega*. Il rend la prononciation difficile et fatigante par l'union des muettes et des demi-voyelles, qui ſe forment par des mouvemens contraires, et qui ne marchent enſemble qu'avec peine. Enfin, il retarde le mouvement et le rythme de ſes vers par le grand nombre de ſyl-

labes longues, qui l'emporte de beaucoup ſur celui des bréves, et par la démarche lourde et peſante des ſpondées et des dactyles.

Ητοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον.

Par cet artifice, il met ſous les yeux le poids énorme du rocher, la difficulté de le lever de terre, les efforts et la contention de Siſyphe pour le porter au haut de la montagne: mais ſ'il veut un moment après peindre la chûte rapide de ce même rocher, qui retombe par ſauts et par bonds, le vers qu'il employe roule, et ſe précipite plus rapidement que le rocher même.

Αὖθις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Il n'y a presque point de page dans Homére, qui ne pût fournir de beaux exemples de cet artifice, qui l'a fait regarder avec raiſon comme le plus grand peintre qu'il y ait jamais eu. Ces mêmes exemples ne ſont pas rares dans Démoſthéne, qui uſe par-tout d'un pareil artifice, autant que le permet la nature du discours en proſe. C'eſt ce qui donne à ſon ſtyle cette force et cette véhémence qui le diſtingue ſi fort du commun des Orateurs.

Nova Acta Eruditorum, anno MDCCLIV publicata. Lipſiae. MDCCLIV.

Ex cenſura editionis tertiae Vptoni p. 59. ſqq.

— Poſſunt pauca haec, hactenus dicta, lecturis rationem huius non magni libri ſufficientem dare, ut conſtet, quid ab illo exſpectare debeant. Mittendus itaque nobis Dionyſius, et ad alia promovendus eſſet gradus. Morantur tamen et retinent inſignia duo et ſatis longa illuſtrium quondam ingeniorum monumenta, quae, beneficio Dionyſiani huius libri ab interitu aſſerta, ad nos pervenerunt, ceterorum parte longe maxima aeternum deperdita. Sunt autem Sappho Poetria, et Simonides; quorum illius oda, ut videtur, integra pag. 206. ſeq. huius fragmentum viginti verſuum in ipſo libri fine, leguntur. Quae cum legi, ſi non rerum cauſa, at certe tamen dictionis gratia, mereantur, nondumque, ut par fuerat, a doctis viris emendata et perpolita ſint; ſperamus, non peccaturos nos eſſe, aut difficulter veniam impetraturos, ſi data hac occaſione noſtram quoque operam lepidis opuſculis impendamus. Sapphus, aut Sapphonis, odam exhibuit Vptonus (quod et Hudſonus in editione ſua fecit) eo modo, quo Iſaacus

Vossius eam constitutam habere voluerat. Quod non oportebat. Quamvis enim negari nequeat, acute Vossium in multis vidisse; liquet tamen Sylburgianae editionis pag. 26. consideranti, veterem lectionem aut probam passim esse, aut saltem verae lectionis vestigia indicare, quae a Vossianis coniecturis obscurata fuerunt. Exemplo sit versus secundus tertiae Strophae, quem veteres editiones talem dant: *ὠκέες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας πυκνὰ δινεῦντες.* *Ferebant te, o Venus, passeres e coelo per medium aerem, frequenter motitando et plaudendo alas nigras.* Offendebat Vossium epitheton *nigras*, negabatque, passerum colorem nigrum esse; ideoque substituebat *περὶ γᾶς* pro *πτέρυγας*, et inde est, quod recentiores editiones, hoc expuncto, illud exhibeant. At non cogitabat vir eruditissimus, non tantum vulgatam lectionem ratione non improbabili posse defendi, sed etiam inesse coniecturae suae incongruum aliquid, a quo Poetriae sermo absurdus et sibi contradicens efficiatur. Alae nigrae facile possunt passeribus tribui, quorum color natura brunnus et cinereus est; et praeterea omnes aves, in profundo aere volantes, (de quibus Poetria loquitur) apparent nigrae, qualiscunque tandem coloris sint. Absurdus autem, si quis recte reputet, sermo est, quem Vossius Poetriae affingit. Latina haec legens, quotus est quisque, qui intelligat? Celeres passeres *ferebant te circa terram nigram, frequenter motitantes alas a coelo per medium aerem.* Quod medio in aere contingit, nequit circa terram contingere. Aut, si Vossius *ἄγον* et *περὶ γᾶς* iunctum voluit, *ferebant te versus terram*, peccavit in Graecae linguae indolem, quae talem dictionem non patitur. Omnis difficultas huius loci, et menda, quae non nisi in metro residet, tollitur, si pro *δινεῦντες* legatur *δινέευντες*, addita [illegible] syllaba. Est sensus idem, vox et dialectus eadem. Versu primo quartae Strophae exhibent ambo Angli Αἶψ' ἀλλ' *ἐξίκοντο.* Atqui peccatum id est in metrum. Recte habet vetus lectio Αἶψα δ' *ἄρ' ἐξίκοντο*, si modo illud superfluum *ἄρ'* exscideris. Pariter et metri leges et sensum vehementer conturbarunt cum Vossio recentes editores, et soloecismos intellectu haud faciles affricuerunt purissimo carmini, edendo:

— — — *τίνα δ' αὖτε πείθη-*
μι σαγήνεσσαν φιλότητα; τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικῇ;

Haec sic Latino carmine reddunt:

— — — *cuinam teneros amores*
Suadeam capto? (Venus loquitur.) *Tibi damna, Sappho,*
Intulit ecquis?

Vetus editio Sylburgiana sic praestat locum: *τίνα δ' εὖτε πείθω-*

μαι σαγηνεῦσαι φιλότητος σ' ὦ Σαπφοῖ δίκην. Vnde haud difficulter haec ſententia exſculpatur:

— — — τίνα δ', εὖτε πύθωμαι σὰν ἐκνεῦσαι φιλότητ', ἀναγκάσω σ', ὦ Σαπφὸ, διώκειν;

— — — et quemnam, ex quo intellexero,
Eum devitare tuos amores, cogam eo, ut te,
o Sappho, perſequatur?

Vltimus verſus ſextae Strophae hic eſt: ἢ οὐκὶ ἐθίλλοις, in editionibus Anglorum, quod quid ſibi velit, ipſi non exponunt, et Latina interpretatio plane praeterit, intactum. Sylburgiana editio habet κὦτι καὶ θέλεις. Videtur Sappho ſcripſiſſe κοὔ τι μ' ἔθελγες, *neque me vanis pollicitationibus ductitabas, fallebas.* Alloquitur nempe Venerem; et vult dicere: *ut olim lenitebas meum dolorem ſolatiis non vanis; ita nunc quoque ades.* De uſu verbi θέλγειν pro ἀπατᾶν conf. Heſychius in Θέλγειν et Ἔθελγεν, ubi pro κατεπόνει reponi debet κατηόνει. *) Vitium ibi natum eſt ex ſolenni librariis permutatione literarum H et Π.

Haec ad odarium Sapphus. Ad Simonidae fragmentum pauca iſthaec. Argumentum eius eſt Danae, quae in arca, in quam una cum filio Perſeo incluſa ab immiti patre, Acriſio, fuerat, per mare fertur, a ventis iactata, et ſortem ſuam deplorat. Orditur ab his verbis:

Ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
Βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα
Δείματι ἔρειπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι
Παρειαῖς, ἀμφί τε Περσεῖ, etc.

Verſio Latina ſic ea reddit:

Cum navigio, eleganti arte compoſito, ventus
Infremeret ſpirans, pelagique ſtagna commota
Aſpero fluctu id eſſent everſura, haud ſiccis quidem
Genis, Perſeoque circum iniecit
Amicam manum, dixitque: O fili, etc.

Nimium eſſet, omnia huius verſionis vitia, et incongrua, Graecaeque Grammaticae adverſantia, perſequi. Monendum tamen hoc, illud tertii verſus, *aſpero fluctu*, exprimere lectionem quorundam Codicum, κύματι exhibentium pro δείματι. Satis id in-

---

*) Fallitur. Heſychius T. I. c. 1690. Θέλξας. καταπονήσας. „Notabile eſt, θέλγειν dici in partem deteriorem, pro frangere animum. Similiter latinis *delenire* dicitur, et *delenimenta* de rebus vim animi et corporis frangentibus." Erneſtius ad Homer. Il. XII. v. 255. Schaef.

dicat, quamvis per se quoque liqueat, locum hunc affectum esse. Nobis quidem videtur Simonides δείματι πέπλον ἔρειπεν reliquisse, et comma post λίμνα in fine secundi versus poni debere.

Cum in arca, artificiose confecta, ventus
Fremeret spirans et commotum mare:
Abiiciebat (Danae) *peplum prae metu, neque non uvidis genis.*

Continuat tum Danae sermonem ad filium dormientem. *O fili,* ait, *quas et quantas tui causa tolero aerumnas! tu vero infanti animo dormis in domo illaetabili* (arcam designat).

ἐν ἀτερπεῖ δώματι
Χαλκεογόμφῳ δὲ νυκτιλαμπεῖ,
Κυανέῳ δὲ δνόφῳ. τὺ δ' αὐαλέαν
Ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις.
Clavisque ferreis compacta, sub incerta luna,
Atraque caligine. Tu porro siccam
Supra tuam caesariem profundam
Assilientem fluctum nil curans.

Ita reddit Latina vulgata interpretatio, dubie quaedam, alia inficete. Debebant autem (nisi fallimur) secundo versu verba sic ordinari: χαλκεογόμφῳ, νυκτὶ δ' ἀλαμπεῖ, et versu tertio αὖ θαλερὰν scribi. Nam αὐαλέα, *sicca, squalida coma,* prorsus non congruit huic loco; cum βαθεῖα, *densa, profunda,* sequatur, et καλὸν πρόσωπον, *pulcher vultus.* Ambo isthaec in corpus bene habitum, et cui cuticula nitet, illud, *squalida coma,* in corpus macie enectum, cadunt. Caneret autem, coniecturis illis admissis, Poeta sic:

Dormis in domo illaetabili,
Aeneis clavis confixa, nocte obscura, quam luna non illustrat,
Caeruleaque nebulosa caligine. Tu nihilo minus
Non curas undas, supra floridam tuam
Densam comam transeuntes.

Sunt et in sequentibus versiculis graviter affecta quaedam; quae quia sanemus certa medicina, cum non habeamus, mittere malumus, quam Lectores incertis coniecturis onerare.

Observationes Criticae in Sophoclem, Euripidem, Anthologiam Graecam et Ciceronem: adiuncta est e Sophoclis Codice Ienensi Varietas Lectionis et Scholia maximam partem inedita. — Scripsit — Ludovicus Purgold. Ienae et Lipsiae. 1802.

Caput XVIII. Animadversiones in Anthologiam Graecam. p. 293. sqq.

— At vero iam praeclarissimae illius Odae, quae sola ex eiusdem poëtriae [Sapphus] purpureis ῥόδοις integra aetatis invidiam tulit, suavitas atque dulcedo, tanquam Sirenum cantus, nos admonet, ne gravissimis ab oscitantibus librariis ei afflictis vulneribus medicinam denegemus. Ei. Carm. v. 13. cur Editores αἶψ' ἀλλ' tulerint, quod metro Sapphico aperte repugnat, vehementer miror. Cur non retinuerunt, quod iam Steph. Mor. Vrsin. et Faber substituerant αἶψα δ' ἐξ. aut coniecerunt αἶψ' ἄγ' ἐξίκοντ'? — Quinta Strophe in omnibus Edd. ante Brunck. ad calcem Anacreontis p. 83. sic exhibetur:

κ' ὅ ττι ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ΑΔΙΚΗ;

Vbi Brunck vocem ἀδικῇ a versu Adonio respui praeclare sentiens textui invexit ὑβρίζει, vocem gemellae, ut ait, significationis, quam a glossa, ἀδικεῖ, loco summotam esse contendit. Sane illa emendandi ratio semper aliquam speciem prae se fert, sed eadem tamen perraro, nisi testes accedant, tantam adsciscit certitudinem, ut aliis dissentire non liceat. Multo maiorem enim semper eae correctiones obtinebunt auctoritatem, quae non alicunde arcessantur, sed in ipsa depravata scriptura latentes, in lucem proferantur. At huius loci ne sensus quidem ὑβρίζει patitur, non magis quam ἀδικεῖ. Nam, quaeso, quid ille puellae iniuriam facere videbitur, qui amantem fugit aut non redamat? Nullus igitur dubito, poëtriam potius sic cecinisse:

τίνα δ' αὖτε πείρη-
μι σαγήνεσσαν φιλότητα· τίς σ', ὦ.
Σαπφοῖ, ΑΤΙΖΕΙ;

Praeter ἀτίζει, cuius verbi testimonia nemo requiret, (Cf. tamen Ruhnken. Ep. Cr. I. p. 11. Eur. Alc. 1040. Rhes. 252. Suppl. 865. Dict. fr. IV. 2. etc.) rescripsi etiam πείρημι σαγ. φιλ. pro vulgato πείθημι, quod huic loco minime quadrat. Huc accedit linguae ratio, quae verbum βαρύτονον πείθω formam in ημι

recipere non sinit. πειρᾷν minime tamen obſceno illo ſenſu h. l. accipiendum, quo poſtea, apud Atticos inprimis, dicitur in re amatoria, de quo adi Ruhnken. ad Tim. p. 210. Comparatur Latinorum *tentare;* vid. Ovid. Art. Am. I. 273. 365. Cf. Eurip. Cycl. 577. αἱ Χάριτες πειρῶσί με. Ad illud πειρᾷν σαγήνεσσαι Φιλότητα accommodatur θηρᾷν, quod ap. Atticos frequens. Vide Xenoph. Memorab. S. III, 11, 7. ſqq. II, 6, 8. Cyrop. II, 4, 8. VIII, 2, 1. ubi etiam τούτοις ἐπειρᾶτο τὴν Φιλίαν θηρεύειν fortaſſe conferri poteſt. Cum fine illius Strophes non inutiliter comparabis Eur. Bacch. verſus ſimillimos 1310. 1311. cet.

λέγων· τίς ἀδικεῖ, τίς σ' ἀτιμάζει, γέρον,
τίς σὴν ταράσσει καρδίαν λυπηρὸν ὤν;

Verſu paenultimo denique τὺ δ' αὐτὰ displicet. Conſtat enim αὐτὸν ſemper opponi ſolere rei, quae ad ipſum pertineat. Sed hic αὐτὰ quo referatur, non habet. Quare certa emendatione ſcribendum

τὺ δ' αὖτε
σύμμαχος ἔσσο.

αὖτε, *iterum*, reſpicit ad καὶ νῦν ſuperiore verſu. Sic αὖτε ſupra v. 18. Sapph. Fr. X. Pindar. Od. II. 162. etc.

SIMONIS BIRCOVII

EXEMPLA LATINA,

GRAECIS DIONYSII RESPONDENTIA.

NOMINA AVCTORVM,

EX QVIBVS LATINA EXEMPLA SVNT SVMPTA.

Aelius Spartianus.
A. Gellius.
Auctor ad Herennium.
C. Val. Catullus.
M. T. Cicero.
Ennius.
Gloſſarium vetus.
Hegeſippus.
Hermogenes.
Horatius.
T. Livius.
Lucretius.
Marius Victorinus.
Plinius.
Rufinus
Salluſtius.
Terentius.
Varro.
P. Virgilius.

LECTORI BENEVOLO SALVTEM

SIMON BIRCOVIVS.

Cum hunc libellum Dionyſii Latinum feciſſem, cogitavi mecum fruſtra me laborem inſumpſiſſe, ſi iis qui Graece intelligerent, Latina obtruderem; aut iis qui Latine loquentem Dionyſium legere vellent, aeque difficilem, propter exemplorum Graecorum multitudinem, proponerem. Nam praecepta elocutionis fruſtra ſane a Graecis petuntur, ſi uſus eorum in bonis Latinis auctoribus non oſtendatur. Cum vero vellem quomodocunque praecepta Dionyſii Latinis exemplis explicare; alia me difficultas preſſit. Video enim dicendi bonos artifices, non tam ad ſuas praeceptiones aliorum ſcripta examinare; quam ad alicuius ſummi Oratoris aut Poetae illas conformare. Non enim ille divinus impetus ſcribendi aut dicendi praeceptorum cancellis continetur; ſed potius imitandus ab ingenioſis dicendi magiſtris proponitur.

ut non mirum ſit, ſi Cicero ipſe aſſidua quadam exercitatione in dicendo, ſe ipſum ſuperarit: qui non tam praeceptis ſuas orationes, quam praecepta orationibus dirigebat. Me igitur hoc ipſum, ne Latinis exemplis Graecorum praecepta illuſtrarem, reprimebat. Verumtamen cum viderem Latinos quosdam id praeſtare conatos fuiſſe, ut dum Dionyſii doctrinam ad ſua ſcripta transferrent, eandem Latinis exemplis illuſtrarent, itidem ipſe faciendum putavi, ut Dionyſium non ſolum Latine loquentem et praecepta tradentem exhiberem: ſed praeceptis Latina etiam exempla, quoad fieri poſſet, accommodarem: ne omnino in Latino ſermone Graecorum induſtria deſideraretur: aut cum in Latina converſione, ſententiis expreſſis, Verborum Collocationis via ac ordo ſervari non poſſet; a Graecae linguae ignaris minus intelligerentur.

EXEMPLA LATINA

GRAECIS DIONYSII RESPONDENTIA.

Pag. 18, ver. 17. [ed. Vpton.] Τῶδ' αὖτ' ἐν κλισίῃς.] Virgilius etiam res humiles pari elegantia conſcripſit, *Georg.* 2, ver. 385:

Nec non Auſonii, Troja gens miſſa, coloni
Verſibus incomptis ludunt, riſuque ſoluto;
Oraque corticibus ſumunt horrenda cavatis.
Et te, Bacche, vocant per carmina laeta, tibique
Oſcilla ex altâ ſuſpendunt mollia pinu.

Aeneid. quoque lib. 5, ver. 328.

——— Levi cum ſanguine Niſus
Labitur infelix: caeſis ut forte juvencis
Fuſus humum, viridesque ſuper madeſcerat herbas.

et infra, ver. 357:

Et ſimul his dictis faciem oſtentabat, et udo
Turpia membra fimo. riſit pater optimus olli.

Pag. 24, ver. 1. Γύγη, οὐ γάρ σε δοκῶ.] Pari verborum ſuavitate, et elegantia collocationis, ea quae in operto fuerunt, T. Livius lib. 39, cap. 9, deſcripſit. *Scortum,* inquit, *nobile libertina Hiſpala Fecenia, non digna quaeſtu cui ancillula aſſueverat; etiam poſtquam manumiſſa erat, eodem ſe genere tuebatur. Huic conſuetudo iuxta vicinitatem cum Aebutio fuit; minime adoleſcentis aut rei aut famae damnoſa: ultro enim amatus appetitusque erat, et maligne omnia praebentibus ſuis, meretriculae munificentia ſuſtinebatur. Quin eo proceſſerat conſuetudine capta, ut poſt patroni mortem, quia in nullius manu erat, tutore a tribunis et praetore petito, quum teſtamentum faceret, unum Aebutium inſtitueret haeredem. Haec amoris pignora quum eſſent, nec quicquam ſecretum alter ab altero haberent, per jocum adoleſcens vetat eam mirari, ſi per aliquot noctes ſecubuiſſet. Religionis ſe cauſa, ut voto pro valetudine ſua facto liberetur, Bacchis initiari velle. Id ubi mulier audivit, perturbata,* Dii meliora! *inquit:* mori et ſibi et illi ſatius eſſe, quam id faceret, et in caput

eorum detestari minas periculaque qui id suasissent. *Admiratus quum verba, tum perturbationem tantam adolescens, Parcere execrationibus jubet: matrem id sibi, assentiente vitrico, imperasse;* etc.

Cic. in orat. pro Milone: *Milo autem cum in Senatu fuisset eo die, quoad Senatus dimissus est; domum venit: calceos, et vestimenta mutavit: paulisper, dum se uxor (ut fit) comparat, commoratus est: deinde profectus est id temporis, cum iam Clodius, siquidem eo die Romam venturus erat, redire potuisset.*

Pag. 28, ver. 11. Ἀλλ' ἔχων ὥςε.] Exemplis his utitur etiam Hermogenes de Ideis. Sed ut Dionysius Homeri versus alio genere carminis immutat, ut vim Collocationis ostendat: ita nobis facere liceat in Virgilio, cuius carmina ex Aeneid. lib. 8, Ithyphallica faciamus. Sunt autem haec:

Inde, ubi prima quies medio iam noctis abactae
Curriculo expulerat somnum, cum foemina, primum
Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva,
Impositum cinerem et sopitos suscitat ignes,
Noctem addens operi, famulasque ad lumina longo
Exercet penso; castum ut servare cubile
Coniugis, et possit parvos educere natos.

Ithyphallica autem erunt hoc modo:

Curriculo veluti noctis medio iam abactae
Foemina, cui tolerare colo et tenui Minerva
Vitam, impositum cinerem suscitat, et sopitos
Ignes, noctem addens operi, famulasque longo ad
Lumina penso exercet, coniugis ut cubile
Castum servare, atque educere possit natos.

Pag. 32, ver. 20. Ὅτι δὲ καὶ ἡ πεζὴ λέξις.] Solutam quoque orationem, quod et ligata, pati posse, ut alia atque alia, mutata collocatione, esse videatur, Cicero in Oratore prope finem docet his verbis:

Quantum autem sit apte dicere, experiri licet, si aut compositi oratoris bene structam collocationem dissolvas permutatione verborum. corrumpetur enim tota res, ut et haec nostra in Corneliana, et deinceps omnia, Neque me divitiae movent, quibus omnes Africanos, et Laelios multi venalicii, mercatoresque superarunt. *Immuta paullum, ut sit,* multi superarunt mercatores, venaliciique; *perierit tota res. Et quae sequuntur,* Neque vestis, aut caelatum aurum, et argentum, quo nostros veteres Marcellos, Maximosque, multi eunuchi e Syria Aegyptoque vicerunt. *Verba permuta sic, ut sit,* Vicerunt eunuchi

e Syria Aegyptoque. *Adde tertium,* Neque vero ornamenta ista villarum, quibus L. Paullum, et L. Mummium, qui rebus his urbem Italiamque omnem referserunt, ab aliquo video perfacile Deliaco, aut Syro potuisse superari. *Fac ita,* potuisse superari ab aliquo Syro, aut Deliaco.

Videsne, ut ordine verborum paullum commutato, iisdem verbis, stante sententia, ad nihilum omnia recidant, cum sint ex aptis dissoluta; aut si alicuius inconditi arripias dissipatam aliquam sententiam, eamque, ordine verborum paullum commutato, in quadrum redigas, efficiatur aptum illud, quod fuerit antea diffluens, ac solutum. Age, sume de Gracchi apud censores illud, Abesse non potest, quin eiusdem hominis sit; probos improbare, qui improbos probet. *Quanto aptius, si ita dixisset,* quin eiusdem hominis sit, qui improbos probet, probos improbare? *Hoc modo dicere nemo unquam noluit: nemoque potuit quin dixerit.*

Pag. 44, ver. 17: Ἄνδρα μοι ἔννεπε.] Similiter Virgilius Aeneid. lib. 1, a nomine inchoat;

Arma virumque cano.

et, Aeneid. 11:

Oceanum interea surgens Aurora reliquit.

Pag. 46, ver. 9: Κλῦθί μευ.] Eodem modo Virg. a verbo incipit Aeneid. lib. 7:

Pandite nunc Helicona, Deae, cantusque movete.

et lib. 1, ver. 319: —— *dederatque comas diffundere ventis.*

Pag. 46, ver. 23: Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην.] Virgilius etiam id observavit; nam primum verba, post adverbia posuit; ut Aeneid. lib. 1, ver. 389: *Perge modo, atque hinc te reginae ad limina perfer.* et ver. 401:

Perge modo, et qua te ducit via, dirige gressum.

et ibidem,

Corripuere viam interea, qua semita monstrat.

Pag. 48, ver. 5: Βοτρυδὸν δὲ πέτονται.] Etiam Virgilius non observavit verba praeponere adverbiis. ut Aeneid. lib. 7,

Nunc age qui Reges Erato.

et lib. 8:

Ocyus ire equites Tyrrheni ad littora regis.

Pag. 48, ver. 12: Αὖ ἔρυσαν μέν.] Sic Terentius in Andria sequitur rerum ordinem, dum dicit,

Effertur, imus, ad sepulchrum venimus:
In ignem posita 'st, fletur.

et Virg. Aeneid. 11, ver. 858:

Dixit: et aurata volucrem Threissa sagittam

Deprompsit pharetra, cornuque infensa tetendit,
Et duxit longe; donec curvata coïrent
Inter se capita, et manibus iam tangeret aequis,
Laeva aciem ferri, dextra nervoque papillam.

Pag. ead. ver. 20: Πλῆξεν ἀνασχόμενος.] Etiam Virgilius hac ὑςερολογίᾳ usus est; ut Aeneid. 1, ver. 178:

* *Et torrere parant flammis, et frangere saxo.*

et ver. 175:

Suscepitque ignem foliis, atque arida circum
Nutrimenta dedit, rapuitque in fomite flammam.

Pag. 56, ver. 33: Τοῦτο τὸ ςοιχεῖον.] Sic etiam Latini Poetae, *Gnatus* pro *natus*. Virg. Aeneid. IX, ver. 55: *Evandre* pro *Evander:* — *At non Evandre, pudendis Volneribus pulsum aspicies. Temnere*, pro *contemnere*. Sic etiam Cicero synaloepha usus esse videtur: *Cred' ego vos mirari*, *etc.* cum hic nulla esse videatur. *Ego omni officio*. Sic *conficere*, pro *facere: amarunt*, pro *amaverunt*. Huius generis sunt Comicorum etiam verba: *Dic sodes*: et, *apage sis:* et, *Aedepol*, et, *Aecastor*. Etiam historicorum, *Mehercule, medius fidius*. Sic etiam cum dicitur, *agier* pro *agi: dicier* pro *dici*. De transformatione vocabulorum vide Ciceronem in Oratore.

Pag. 58, ver. 20: Ὑμεῖς τε ὦ Λακεδαιμόνιοι.] Sic Cicero *in Oratore* cap. 66, L. Crassi dictionem transformat, et ex bona malam efficiens, ostendit quae vis sit collocationis, his verbis: *Ex hoc genere illud est Crassi*, Missos faciant patronos: ipsi prodeant. *Nisi intervallo dixisset* —— ipsi prodeant, —— *sensisset profecto effugisse senarium: omnino melius caderet*, prodeant ipsi. Iam vero, cap. 63, de industria ex bono facit deterius: Patris dictum sapiens temeritas filii comprobavit. *Hic dichoreo tantus clamor concionis excitatus est, ut admirabile esset. Quaero nonne id numerus effecerit?* verborum ordinem *immuta; fac sic*, comprobavit filii temeritas: *iam nihil erit.*

Pag. 62, ver. 6: Εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον.] Simili gradatione per negationem Cicero 12. Philip. cap. 3, usus est. *Quid enim, per Deos immortales! potest Reipublicae prodesse nostra legatio? prodesse dico? quid si etiam obfutura est? obfutura? quid si etiam nocuit?* Si autem ita protulisset, *Nostra legatio non poterit prodesse Reip. immo obfutura est, et iam nocuit*, universa elegantia cor-

* Nulla est in his, ut falso autumat Bircovius, ὑςερολογία adi Servium.

rueret. Similiter 1, Offic. cap. 1, eſt gradatio: *Quamobrem diſces tu quidem a principe huius aetatis Philoſophorum, et diſces, quamdiu volem: tamdiu autem velle debebis, quoad te, quantum proficias, non poenitebit.* Quod quidem hac ſimplici forma potuiſſet proferre, *Quamobrem tu quidem diſces a principe Philoſophorum huius aetatis, quamdiu voles, et quoad te, quantum proficias, non poenitebit.*

Pag. 62, ver. 23: Τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσαι.] Sic pleno orbe utitur Salluſtius in bello Jugurthino, cap. 4. *Qui ſi reputaverint, et quibus ego temporibus magiſtratum adeptus ſim; et quales viri idem aſſequi nequiverint; et poſtea quae genera hominum in Senatum pervenerint; profecto exiſtimabunt, me magis merito, quam ignavia, iudicium animi mei mutaviſſe.* Plenus eſt orbis huius ſententiae: verumtamen addidit adhuc duo membra, *maiusque commodum ex otio meo, quam ex aliorum negotiis, Reipublicae venturum.* Etiam verbi fit adiectio: ut apud eundem ibidem: *Verum ego liberius, altiusque proceſſi, dum me civitatis morum piget, taedetque.* poſtremum verbum additum non ſolum ſententiam pleniorem facit, ſed etiam clauſulam reddit numeroſiorem.

Et Cicero lib. 3, Accuſ. in C. Verrem, *Nam ſi poteſt iſta pecunia ſine aratorum iniuria detrahi, Populus Romanus habeat: praeſertim in tantis aerarii anguſtiis.* hic ultima verba adiecta ſunt, κατ' ἐπισύναψιν.

Idem lib. 4, Accuſ. in C. Verrem, *Itaque hoc nefario ſcelere concepto, nihil poſtea tota in Sicilia neque ſacri, neque religioſi eſſe duxit.* verbum non neceſſarium (*neque religioſi*) adiectum eſt.

Pag. 64, ver. 16: Τί δὲ δὴ τὸ παρ' Αἰσχίνῃ.] Cicero einsmodi etiam converſione utitur, rarius tamen propter nimiam illius elegantiam; ut pro Milone:

Qui eos ſervos poſtulavit? Appius. Quis produxit? Appius. Vnde? ab Appio. Si autem dixiſſet, *Appius eos ſervos poſtulavit, et produxit*, nulla gratia eſſet. Et pro domo ſua, *Dico igitur, et quam poſſum maxima voce dico.* Non haberet autem hanc gratiam, ſi dixiſſet, *Dico igitur maxima voce.*

Pag. 66, ver. 2: Τῆς δὲ Ἀφαιρέσεως τίς.] Cicero in Divinatione, cap. 18, uſus eſt periodo nimis conciſa: *Hic tu, ſi laeſum te a Verre eſſe dices; patiar, et concedam: ſi iniuriam tibi factam quereris; defendam, et negabo.* dicere ſiquidem Cicero potuit, *defendam Verrem, et negabo tibi eſſe iniuriam factam.* Et pro Cornelio Balbo, *Quid*

est, Iudices, non solum in legibus positum, sed etiam in privatorum voluntate? si adiecisset *positum*, nulla esset orationis suavitas. Periodos eiusmodi Graeci μειούρους appellant.

Pag. 76, ver. 5: Διαλέκτου μὲν οὖν.] Pronunciationis occulta vis in componendo, μέλος, id est, *modulatio* dicitur. Melos enim est modulatio vocis suavis, quam intentio facit, et remissio, in certis quibusdam et definitis locis. Haec intentio aut remissio dicitur Graecis διάστημα, Latine spatium. Vox autem triplex est: Cantus, sermo, et clamor. Cantus proprie dicitur vox διαστηματικὴ, hoc est, *spatiis distincta,* quae varie resonando sursum deorsumque subsistit. cernitur non tantum in homine, sed et in instrumentis musicis. Sermo dicitur vox συγχὴς, *confusa.* haec continue et tractim progreditur, ita ut vix signato spatio, mox continuo recurrat. Clamor autem μέλος non recipit, nec tono comprehenditur. Spatia haec διαστήματα dicuntur, tonorum quaedam rationes et modi. Quae licet non appareant adeo in sermone, atque in cantu, sunt tamen: sed aliter in sermone, aliter in cantu observantur, ut Dionysius notat. Intentionem autem, et remissionem modulationis syllabarum in sermone, intra diapente, ex quo μέλος nascitur, metiendam esse Rhetores docent. primum ex quantitate: deinde, ex accentu dictionis proprio; tertio, ex natura vocalis argutae; quarto, ex allocutionis forma, seu figura sententiae, quae separatur a dictione. Ex quantitate: nam semper longa elevatur, brevis deprimitur. Ex accentu: nam et syllabae breves accentu acuto notatae elevantur. Ex natura vocalis: nam una vocalis longa, longior aliquando fit ex complexu consonantium; similiter brevis brevior: ergo elevatur longior magis, quam simpliciter longa. Item vocalis brevis eadem fit aliquando brevior propter complexionem consonantium: ideo magis deprimenda, quam simpliciter brevis. Sed de his aget auctor noster, cum μέλος in oratione bona explicabit. Porro allocutiones suas intensiones, et depressiones habent. Nam interrogatio finalem acuit; ut, *Qua spe inimica in gente moraris?* unde eam Varro casum verbi appellat. Obsecratio circumflectit penultimas, etiamsi breves; ut, *Serva me obsecro.* Sic oratio virilis, commota, religiosa, lamentabilis, varia, flexa, flebilis, suavis, intensa, remissa, furibunda, plana, moderata, gravis, magnifica.

Nunc examinemus exemplum Euripidis, quo Dionysius utitur:

Σίγα σίγα, λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε.
Ἀπὸ πρόβατ' ἐκεῖσ' ἀπόπροθι κοίτας.

Imprimis dicit tres dictiones Σίγα, σίγα, λευκόν, in unifono proferri, fine differentia accentuum: ratio eft, quia eft oratio virilis cohortans, et habet ab initio fyllabarum intentionem, unde nec accentus valent. Haec autem dictio λευκὸν etiam in unifono profertur: quoniam primae fyllabae longae fine accentu, pofterior brevis cum accentu aequalis eft. fimiliter et ἴχνος. Haec autem dictio ἀρβύλης duas pofteriores acuit: quoniam prima fyllaba eft fine accentu, media acuitur, etfi fit brevis, propter ultimam longam; ultima etiam acuitur, quia longa. Haec rurfus dictio τιθεῖτε, etfi mediam circumflectit, tamen quia eft adhortantis vox, duas pofteriores acuit: fimiliter et κτυπεῖτε. Porro ἀπὸ πρόβατ' perdit fuum accentum in πρό. nam dictionis ἀπὸ ultima fyllaba longa eft, propter fequentes confonantes: πρόβατε autem brevia funt; ideo maior ratio in elevando longae habenda eft, quam brevis. Quare ut ex accentu μέλος appareat, omiffis propriis accentibus, in his carminibus, ubi elevatio aut depreffio effe debeat, fic annotemus.

Σιγά σιγά, λεύκόν ἴχνός ἀρβύλής τιθείτέ μή κτυπείτέ. ἀπό προβάτ' ἐκείσ' ἀπόπρόθι κοίτάς. Haec fyllabarum elevatio, aut depreffio intra fpatium *diapente* contineri debet. Sed quae fyllabae fuperius aut inferius ponantur, (nam poteft fyllaba longa longior effe) quae fyllabae intra *diapente* uno tono eleventur, aut deprimantur, quae deinde ditono, quae per quartam, quae per femitonium usque ad fummum *diapente*, iam fcrupulofioris inveftigationis eft. Auctor tamen nofter infra, cum de vocabulis fonoris, mediis, et infimis docet, et de confonantium generofitate et ignobilitate tractat, annotare videtur locos modulandi fermonis intra *diapente*. Nam quae vocales fonorae fupra, quae minus fonantes infra ponentur. Hoc idem et de confonantibus intelligendum.

In Latinis etiam eam modulationem confideremus exemplis. Terentius in Andria, *Iuno Lucina fer opem. ferva me obfecro.*

Ifta dialectus intra *diapente* non continetur: quia vox clamantis potius mulierculae eft, quam dicentis: habet tamen tonos fuos. Imprimis tres priores fyllabae in unitono proferuntur: quoniam omnes funt longae, nec prima elevatur, quia eft oratio erecta. Media in dictione *Lucina* usque ad quintam elevatur: quoniam vox implorantis eft, tum quia natura accentum circumflexum habet. Vltima

deprimitur duobus tonis et ſemitonio: quoniam eſt brevis natura, longior tamen quam tres illae ſyllabae priores: ideo ſuperior erit illis tono. Illa deinde dictio *Fer*, tono inferior eſt primis tribus ſyllabis, atque deprimitur tono ſub *diapente:* quia, ut dixi, magis clamor eſt, quam ſermo, mulierque quam maxime poteſt intendit, et remittit vocem: deprimitur autem adeo graviter, quod neque conſonantes, neque vocalem generoſam habet. Aſſurgit tono dictionis prima ſyllaba, *Opem*, quam poſterior tono ſuperat: quoniam *O* vocalis generoſa eſt, ſed ſyllaba *pem* longior. Porro tres ſyllabae ſequentes ſemitono aſcendunt ſupra: inſurgit enim, et molleſcit ſimul oratio. Vltima dictio *Obſecro*, deprimit primam ſyllabam ſemitono, alteram ſemitono eodem elevat, tertiam ſemitono et tono deprimit: quoniam, ut dixi, obſecratio penultimas attollit, etſi breves ſint: unde catalexis illius convenit cum principio.

Illud etiam, (Cic. in Oratore, cap. 49.) *Auratos aries Colchorum,* magnificum et venerandum eſt; quod diatonico genere clauſulam complet. Horatii illud,

Maecenas, atavis edite regibus:

nunc tono, nunc ſemiditono, nunc ditono, progreditur. Illud praeterea,

Lydià, dic, pèr ómnés
Té Deós óró, Sybarin cúr próperás ámándo
Pérderé.

deſcendit ſtatim ditono; frequentiusque deſcendit, et tonum flectit, cum catalexi ditona. Illud vero,

Scribéris Varió fórtis, et hoſtiúm
Victór, Maeónii cárminis álitè,
Quám rém cumqúe feróx návibús aút èquis
Milés, te dúcè géſſerit.

Hic hemitonum ſpatium bis repetit, deinde ſemiditonum et toniaeum, attollens ultimam in catalexi. Sic Cicero in Oratione pro Milone, *Etſi vereor, iudices, ne turpe ſit, pro fortiſſimo viro dicere incipientem, timere.* Nam hucusque progrediens ſyſtema fecit in *diapente:* hinc deſcendit et in eadem chorda haeret; praeterquam in penultima huius membri, quam ſemitonio inflexit, et denique clauſula quievit pentaſyllabá. Ad perfectam autem eorum omnium cognitionem, cognoſcendi ſunt toni, videlicet Dorius, Phrygius, Lydius, Sublydius: qui ſuo more inflectere harmoniam docent. Sed haec ſcrupuloſius perſequi nimis operoſum.

Pag. 76, ver. 6: Οὔτε ἀνίεται.] Verte *neque remittatur:* quippe *intendi* et *remitti* respondent Graecis ἐπιτείνεσθαι et ἀνίεσθαι. Quanquam enim hodie (et per aliquot secula) nos *acutum in alto ponimus et grave in imo:* sciendum autem (quod tamen pauci advertunt) Graecorum musicorum veterrimos fecisse contrarium. Adeoque, quum eorum lyra erat Tetrachordis, Gravissima dicebatur *Hypate*, ὑπάτη, *Summa;* et Acutissima quidem *Nete*, νήτη vel νεάτη, *Ima vel ultima*. Sic utique censebantur, et hoc ordine, *Hypate*, *Parypate*, *Paranete*, *Nete:* id est, *Summa*, *Prope-summa*, *Prope-ima*, *Ima*. Quod quum posteriores aliquot scriptores (per aliquot retro secula) non bene notaverint, multum sibi fecerunt negotii, seque mire torserunt in exponendis veterum nominibus et loquendi formulis. vide Wallisii τοῦ μακαρίτου Appendicem ad Ptolemaei Harmoniea ab ipso edita. *Hudsonus.*

Ibid. Καθ' ἓν μόριον λόγου.] Malim interpretari *una sermonis* (quam *orationis*) *particula*. Non enim hic agitur de *octo partibus Orationis*, ut in Grammatica loqui solent, sed de *sermonis seu prolationis* particula. Quippe hoc vult: non omnem dictionem, quae uno prolationis membro continetur (monosyllabam intellige) sic posse vel gravi tensione (pariter ac acuta) proferri: sed nec (omnem) utraque: (quippe monosyllaba vox brevis, accentum si quem habet, acutum natura sua postulat; longa vero, nunc acutum, nunc circumflexum) quae vero dictiones utrasque admittunt tensiones, earum aliae habent in eadem syllaba cum acuto commistum grave, quas tensiones circumflexas vocamus; aliae in alio atque alio loco (separatim) utrumque, propriam sui naturam retinens. Si qua vero vox accentum inclinat suum, vel nullum habet, hoc est praeter naturam rei. *Idem.*

Pag. 92, ver. 6: Ὁ ἀριθμὸς δὲ αὐτῶν.] Cum multae sint opiniones de numero, et sufficientia Latinarum literarum, licebit nobis naturam ipsam sequi, nec plures statuere, quam quot Latini statuerunt. Natura enim discimus, si principia et originem literarum scrutemur, non plures esse, quam quas Latini delegere. Quinque vocales a, e, i, o, u: unam aspirationem, h: quatuor mutas molles, b, d, g, q: totidemque tenues, b, c, t, k: quatuor liquidas, l, m, n, r: unam semivocalem f. Aliae autem literae, si quae sunt, partim ab his corruptae, partim compositae, partim secundum idioma cuiuscunque linguae immutatae, partim Graecae. Nam f longo tempore Latini

caruerunt; nihilque aliud est, nisi aspiratum p. Porro, x, y, z, Graecorum sunt.

Pag. ead. ver. 19: Ἔστι δὲ ταῦτα.] Septem vocales Graecorum Latini habent. α Graecum, a Latinum exprimit: ε, Latinum e breve: η, e longum: ο Graecum, o breve Latinum: υ, u commune Latinum: ω, o longum Latinum: η enim Graecorum, duplex e e valet, ω autem duplex o o.

Pag. 94, ver. 15: Αὐτῶν δὲ τῶν μακρῶν.] A longum non tantum apud Graecos, sed apud Latinos etiam sonantissimum est: ut, *fatum amabant.* Cicero Accus. 6, *Propter est spelunca quaedam, conversa ad Aquilonem, infinita altitudine.* Apud eundem (in Tuscul. Quaest. cap. 9, lib. 2.) extant e Trachiniis Sophoclis conversa carmina, mira suavitate A repetita.

Haec dextra Lernam taetram, mactata excetra,
Placavit: haec bicorporem afflixit manum:
Erymanthiam haec vastificam abiecit beluam:
Haec a Tartarea tenebrica extractum plaga
Tricipitem eduxit Hydra generatum canem.

Virgil. Aeneid. 9, ver. 50:

Maculis quem Thracius albis
Portat equus, cristaque tegit galea aurea rubra.

et lib. 7mo ver. 785,

—— *Crinita iuba galea alta Chimaeram.*

Pag. ead. ver. ult. Δεύτερον δὲ τὸ η.] Secundum locum obtinet apud Latinos E longum.

Ovid. *Vt flerent, oculos erudiere suos.*

Virg. Aeneid. 2:

Conticuere omnes, intentique ora tenebant.

et, *Quae tantae tenuere morae?* —— et, *Incubuere mari.* —— et, *O terque quaterque beati.*

Pag. 96, ver. 3: Τρίτον δὲ τὸ ω.] Tertium locum obtinet O longum. Cicero, *Ego omni officio caeteris satisfacio omnibus.* Et pro Roscio cap. 1: *Credo ego vos, judices, mirari.* Et, *Video, P. C. in me omnium ora atque oculos esse conversos: video vos non solum de vestro ac Reipublicae, verum etiam, si id depulsum sit, de meo periculo esse sollicitos.* Virg. Aeneid. 5. ver. penult.

O nimium coelo et pelago confise sereno.

Pag. ead. ver. 5. Ἔστι δὲ ἧττον τούτου τὸ υ.] Non inferiorem vim habet u Latinorum; sed tum sonantius, cum est longum: ut Virg.

Nos patriam fugimus: tu, Tityre, lentus in umbra.

Pag. ead. ver. 7: Ἔσχατον δὲ πάντων τὸ ι.] I Latinum, quemadmodum duplex est, longum et breve: ita etiam suave vel insuave est. I breve minus suave est, ut *imitari.* cum longum est, semper est sonans, et tum praesertim, cum insignis est collocatio: ut Virg. Ecl. 8. ver. 41:

Vt vidi, ut perii, ut me malus abstulit error!

In *perii* tantam vim habet littera I, ut ab insequente u non sit absorpta.

Pag. ead. ver. 10: Τῶν δὲ βραχέων.] E Latinum breve, minus aures ferit: O autem breve laudatur magis, propter sonum pleniorem et rotundiorem. Exemplum e brevis apud Ciceronem in Tusc. *Neque te mei miseret, surge et sepeli natum.* Et Virg. Aeneid. 1:

Contigit oppetere.

Pag. 98, ver. 26: Ἡδύνει μὲν γὰρ αὐτὴν τὸ λ.] Littera L suavis est. ut Virg. *Qui legitis flores.* et Aeneid. 8. ver. 140:

At Maiam, auditis si quicquam credimus, Atlas,
Idem Atlas generat, coeli qui sidera tollit.

Contrariam autem naturam l et r obtinent. Nam ut r asperum quid, ita l humile denotat. ideo res humiles litera l designat. ut, *Labella, tenella, mollicellum, suaviolum.* Virg. *Mollia luteola pingit vaccinia caltha.* et Catullus, *Turgiduli ocelli.* Virg. *Si quis mihi parvulus aula Luderet Aeneas.* Auctor ad Heren. lib. 4: *Qui tuo nomine velis ex aliorum laude libare laudem.*

Pag. 100, ver. 1: Μέσως δέ πως.] M adhibetur, ubi res magna vel machina describitur. Virg. 1. ver. 61. *Molemque et montes insuper altos.* Propter mollitiem autem apud Latinos contrahitur: quamquam suam gravitatem retinet.

Pag. ead. ver. 3: Ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σ.] Ideo propter frequentem repetitionem S, non satis illa Ciceronis initio *Topicorum* congruunt: *Maiores nos res scribere ingressos, C. Trebati, et iis libris, quos brevi tempore satis multos edidimus, digniores, e cursu ipso revocavit voluntas tua.*

Quamquam animadvertitur, quoties moderate sumitur, neque mollem, neque barbarum sonum efficere: suavis enim versus ille 1 Georg. ver. 389:

Et sola in sicca secum spatiatur arena.

et ille virilis, Aeneid. 5, ver. 46:

Annuus exactis completur mensibus orbis.

Pag. 102. ver. 1: Τριῶν δὲ τῶν ἄλλων.] Ψ litera apud Latinos non eſt, nec ζ: fulciunt tamen haec duo elementa imitationem, quae a ſimilibus literis fieri ſolet. Nam una quaepiam vox in qua ζ ſit, adiuncta aliis ubi S repetitur, illam adiuvat. ψ vero, etſi non eſt apud Latinos, tamen eius ſonum imitatur ſyllaba ex duabus conſonantibus PS. ut Aeneid. 1, ver. 118: *Ipſius ante oculos ingens a vertice pontus.* Cum autem eſt vehemens aliquid exponendum, non PS rectum ponitur, ſed etiam inverſum: ut, Aeneid. 7, ver. 568: *Hic ſpecus horrendum, ſaevi ſpiracula Ditis.* Z autem Virg. uſurpat: ut, *Troia gaza per undas.* et, *nemoroſa Zacynthos.* et, *Liquitur et Zephyro putris ſe gleba reſolvit.* X etiam non inſuave. ut *Ovid. Xanthe retro propera.* et, *Pabula guſtaſſent Troiae, Xanthumque bibiſſent.* Virg. Aeneid. 1, ver. 473.

Pag. 102, ver. 7: Τῶν δὲ καλουμένων ἀφώνων.] Mutae quia per ſe ſonare non poſſunt, hoc nomen ſortitae ſunt. Harum omnium natura eſt, ut linguam inter pronunciandum remorentur, et quaſi cum faſtidio ſine labore quodam vocum pronunciationem efficiant. Latini autem carent mutis, quae referant χ et ϑ: quanquam loco χ, utantur c cum aſpiratione: ut *Achaïca caſtra.* Et ϑ fit apud Latinos ex T et aſpiratione; ut, *thorus, thalamus.* Additur vocalis V conſonans facta, quae etiam mutae naturam referre videtur. Habent autem et apud Latinos ſimilitudinem inter ſe mutae. Nam β π φ, ſunt inter ſe ſimilia, tenuitateque et denſitate differunt. Latini autem b p f habent: aliquando p cum aſpiratione ponunt, et referunt Graecorum φ. Deinde γ κ χ Latinis efferuntur per g c et ch. Tantam autem ſimilitudinem inter ſe G et C, habent, ut altera in alteram transeat: ut, *Gurgulio, Curculio.* Immo et pronunciationis ſimilitudo fallit aliquando aures; ut, *Longa canoros*, et, — *Pelago conſice.* et, — *Grates perſolvere.* et, — *Vmbonum crates.* — Quod apparet itaque in illo lib. 4. Georg. ver. 35: *Nam frigore mella Cogit hyems.* Eandem autem vim concedere poterimus ipſi C, quae eſt G. diſcrimen tamen eſt inter haec duo elementa, quod cum G pronunciamus, lingua verſus interiorem partem retrocedit, et ſonum ipſius C quodammodo aſperat. C vero etiam ſi palato proferatur, non tamen lingua intus coit: ex qua retroceſſione fieri remorationem putandum eſt. Quoniam autem G et C ſimilia ſunt, Q autem pariter ſimile eſt ipſi C: ſequetur inter Q et C eſſe etiam convenientiam. Solum intereſt, quod QU vocalem ſemper quaerit, et hoc facit ſonum etiam paullo differentem. Ve-

rum ubi post G etiam U ponitur, vix agnosci potest pronunciationis discrimen, ut, *linguam*, et *linquam*. Verum, quod Q similis sit ipsi C, ex eo colligere licet, quia nonnulla sunt nomina, quae inflectione partim per Q, partim per C, variantur: ut, *Quis*, *quem*, *cui*, *cuius*: et verba, ut, *Sequor*, *secutus*; *alloquor*, *allocutus*. Hinc aliqui *Quotidie* scribunt; alii malunt *Cotidie*. quidam *Quum*, alii *Cum*. Praeterea δ, τ, ϑ, Graecorum referunt Latinorum d, t, th. Quae autem hic ab auctore observantur de qualitate harum consonantium, etiam apud Latinos observari possunt.

Pag. 104, ver. 20: Ἔσαι δὲ τοῦτο φανερόν.] Hoc idem apud Latinos observatur, apud quos brevibus syllabis sunt breviores, et longis longiores. Nam E in dictione *Ego*, brevis est: si addideris R, et dicas *Rego*, est quidem brevis, non tamen similiter. tum si adhuc addas unam consonantem, et dicas *Tremo*; iam plus est additum: quod si dicas *Strepo*, prima syllaba est longior, quam illa quae brevissima est. Similiter longa est prima τοῦ *Ora*: longior est *Os*: longior hac *Dos*: porro longissima *Glos*: quod si dicas *Scrobs*, * omnes illas superabit. Eiusdem itaque legis non eandem quantitatem syllaba retinet, sed longior breviorque fit additione detractioneque consonantis, quae vocalem praecedit. Nec immerito Graeci non a sequente, in plerisque quantitatem, sed a feriente vocalem litera metiuntur: considerantque, non quanta sit vocalis, sed quae maioris ponderis et soni. Inde A. Gellius (lib. 9, cap. 6.) minus intellexit, quid Grammatici doctissimi de duobus hisce verbis, *Dictito* et *Actito*, pronunciarunt: quia non originis, aut coniugationis proculdubio rationem haberi voluerunt, sed literarum. Nam in *Actito* latioris literae hiatus, primam syllabam diutius retinet ac remoratur: in *Dictito* autem, (quandoquidem linguae plectrum, eodem modo actum, eodem recutit, cumque eiusdem literae sono in eodem situ reperitur) sine mora, et celeri seu frequenti motu syllabam confecit. Quare longam dixerunt primam in *Actito*, brevem in *Dictito*: non quod brevis haec sit, et unius temporis syllaba, quae positione producitur duarum consonantium: sed non ita longa, atque alia est. Quare non tantum literarum coitione augescunt syllabae, aut decrescunt: sed etiam ipsa vocalium natura, uti ostendimus.

---

* Parum recte. quia litera o in voce *scrobs*, brevis est: ut videmus ex obliquis casibus.

Pag. 110, ver. 6: Ἐπὶ μὲν προςηνέμων.] Sic Virgilius extendit ſyllabas, frequenti O, rerum extenſionem imitatus: ut, Aeneid. lib. 4:

Et foemineo ululatu. et Aeneid. 3, ver. 672:

Clamorem immenſum tollit: quo pontus, et omnes
Intremuere undae. et Aeneid. 5, ver. 245:
Victorem magna praeconis voce Cloanthum.

Iam vero illud in Graeco ἐρευγομένης vehementiam et impetum undarum ſignificat. ρ enim celeritatem notat: Sic Virg.

Intremuere undae. et lib. 1, Aeneid. ver. 117: — *Rapidus vorat aequore vortex.*

Pag. ead. ver. 9: Ἐπὶ δὲ τοῦ τυφλουμένου.] Doloris magnitudo, et ponderis gravitas oſtenditur ab Homero dictione ςενάχων. Nam ε gemitum ſignificat et dolorem: ut, Aeneid. 2. ver. 69:

Heu! quae nunc tellus, inquit, quae me aequora poſſunt
Accipere?

Gravitas ponderis exprimitur verbis illis, Χερσὶ ψηλαφόων. ρ enim et σ coire non poſſunt; unde mora quaedam in allevando pondere. Sic Virg. Aeneid. 3, ver. 566. gravitatem percuſſionis expreſſit his verſibus,

Ter ſcopuli clamorem inter cava ſaxa dedere:
Ter ſpumam eliſam, et rorantia vidimus aſtra.

P vero ſignificat perſeverantiam ſive ſtudii ſive mandati; nam non violento motu fertur. ut, Aeneid. 4, ver. 238:

— *Ille patris magni parere parabat*
Imperio.

Vbi vero ipſi σ admiſcetur, quaedam aſſiduitatis compreſſio, atque agitatio denotatur. ut, Aeneid. 1, ver. 118:

Ipſius ante oculos ingens a vertice pontus
In puppim ferit.

Pag. ead. ver. 16: Οὐδ' εἴ κεν μάλα.] Celeritatem dactylis expreſſit Homerus. Virg. Aeneid. 4, de eodem Mercurio,

—— *Turbida tranat*
Nubila: iamque volans apicem, et latera ardua cernit
Atlantis duri.

Pag. ead. ver. 18: Χρόνου μῆκος.] Temporis longitudo. ut, Virgilius, Aeneid. 1, ver. 272,

Hic iam tercentum totos regnabitur annos. vocali O diduxit temporis ſpatium. Et Aeneid. 3, ver. 284:

Interea magnum ſol circumvolvitur annum.

Pag. ead. ver. 19: Σώματος μέγεθος.] Corporis magnitudo. ut, Virg. Aeneid. 7, ver. 783:

Ipſe inter primos praeſtanti corpore Turnus. Nam ipſo P quaſi plauſum quendam facit, et I elevationem.

Pag. ead. ver. 19: Πάθους ὑπερβολήν.] Vt, Aen. 9, v. 176: *Excussi manibus radii, revolutaque pensa.* Et gaudii magnitudo celeritate carminis lib. 7, ver. 122, Aeneid. exprimitur:

Hic domus, haec patria est. genitor mihi talia, (namque.

Pag. 112, ver. 4: Ἀμβλήδην.] Dolor per syllabam βλη, et vocales ο, ο, ω, exprimitur. Sic Virg. Aeneid. 9, ver. 477. litera L dolorem notat, et gemitum per vocales e, o, u: ut,

Evolat infelix, et foemineo ululatu, Scissa comam.

Pag. ead. ver. 6: Ἡνίοχοι.] Exemplum de equis Achillis. Sic Virg. Aeneid. 12, ver. 469,

Aurigam Turni media inter lora Metiscum
Excutit, et longe lapsum temone relinquit.

Pag. 114, ver. 3: Ῥοχθεῖ γὰρ μέγα.] Sic Virgil. Aeneid. 1. ver. 108, fluctum trementem exprimens, utitur litera r:

Tres Notus abreptas in saxa latentia torquet.

Pag. ead. ver. 4. Αὐτὸς δέ.] Similiter Virg. de columba, Aeneid. 5, ver. 512:

Illa Notos atque atra volans in nubila fugit.

Pag. ead. ver. 5: Αἰγιαλῷ.] Sic Virg. lib. 1, ver. 107: tempestatem furentem exprimit,

—— *His unda dehiscens*
Terram inter fluctus aperit. furit aestus arenis.

Pag. ead. ver. 6: Σκέπτετ'.] Virg. lib. 5, ver. 438:

Corpore tela modo atque oculis vigilantibus exit.

Pag. ead. ver. 10: Ὑφ' ὧν ἐδιδάχθημεν.] Animalibus voces ita attributae sunt, ut naturam eorum exprimere videantur. Vnde cervorum est, *bardire et rugire.* Gloss. * ἔλαφος κράζει, *bardit et rugit.* Varro Aboriginibus: *Mugit bos, ovis balat, equi hinniunt, gallina pipat, grunnit sus: tepido lacte satur mola mactatus porcus.* Aelius Spartianus in Getae vita: *Familiare illi fuit has quaestiones Grammaticis proponere, ut dicerent, singula animalia quomodo vocem emitterent: velut, agni balant, porcelli grunniunt, palumbes minuriunt, ursi saeviunt, leones rugiunt, leopardi rictant, elephanti barriunt, ranae coaxant, equi hinniunt, asini rudunt, tauri mugiunt.* Sic etiam dices, *hirundines fritinnire, corvos crocitare, turtures gemere, lupos ululare:* ut et caninum genus, cui etiam attribuitur *nictare, latrare, gannire, hirrire, ringere:*

---

* Andreas Schottus Observat. Poet. lib. 2, cap. 51, ἐλέφας legit. quamobrem, non video. Glossarium consule.

asini *rudunt*, hirci *hirquitalliunt*, *ganniunt* vulpes, cygni *drensant*, anseres *gingriunt*, cameli *blaterant*, gallinae *glociunt et glocitant*, milui *iugerunt*, grues *gruunt*, minutae aves *minuriunt:* ut Festus docet.

Pag. 116, ver. 25: Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο.] Sic Virg. Aeneid. 1, ver. 496:

Regina ad templum forma pulcherrima Dido
Incessit, magna iuvenum stipante caterva.
Quale in Eurotae ripis, aut per iuga Cynthi
Exercet Diana choros.

et Aeneid. 12. ver. 67:

Indum sanguineo veluti violaverit ostro
Si quis ebur, aut mista rubent ubi lilia multa
Alba rosa, tales virgo dabat ore colores.

Pag. 118, ver. 11: Σμερδαλέος δ'.] Sic Virg. Aeneid. 12, ver. 332:

Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos. et,
Iraeque, Insidiaeque, Dei comitatus, aguntur.

et, 10, ver. 591:

Quem pius Aeneas dictis affatur amaris.

et, Aeneid. 8, ver. 433:

Parte alia Marti currumque rotasque volucres
Instabant; quibus ille viros, quibus excitat urbes:
Aegidaque horriferam turbatae Palladis arma,
Certatim squammis serpentum, auroque polibant,
Connexosque angues, ipsamque in pectore divae
Gorgona, desecto vertentem lumina collo.

Pag. ead. ver. 18: Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι.] Virg. Aeneid. 10, ver. 603:

— — *Torrentis aquae vel turbinis atri*
More furens.

et, Aeneid. 2. ver. 496:

Non sic, aggeribus ruptis cum spumeus amnis
Exiit, oppositasque evicit gurgite moles,
Fertur in arva furens cumulo, camposque per omnes
Cum stabulis armenta trahit. –

Pag. 120, ver. 1: Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα.] Sic Virg. Aeneid. 10, ver. 305: de nave Tarchontis,

Solvitur, atque viros mediis exponit in undis:
Fragmina remorum quos et fluitantia transtra
Impediunt, retrahitque pedem simul unda relabens.

Pag. ead. ver. 8: Σὺν δὲ δύω μάρψας.] Virg. Aeneid. 3, ver. 623:

Vidi egomet, duo de numero cum corpora nostro

Prensa manu magna, medio resupinus in antro
Frangeret ad saxum, sanieque adspersa natarent
Limina: vidi, atro cum membra fluentia tabo
Manderet, et tepidi tremerent sub dentibus artus.

et Aeneid. 1, ver. 44:

Illum exspirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto.

Pag. 122, ver. 14: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως.] Sic Virg. Georg. 4, ver. 334:

—— Eam circum Milesia vellera Nymphae
Carpebant, hyali saturo fucata colore:
Drymoque, Xanthoque, Ligeaque, Phyllodoceque,
Caesariem effusae nitidam per candida colla:
Nesaee, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque,
Cydippeque, et flava Lycorias; altera virgo,
Altera tum primos Lucinae experta labores:
Clioque et Beroe soror, Oceanitides ambae,
Ambae auro, pictis incinctae pellibus ambae;
Atque Ephyre, atque Opis, et Asia Deïopea;
Et tandem positis velox Arethusa sagittis.

et Aeneid. 2, ver. 261:

Thessandrus, Sthenelusque duces, et dirus Vlysses,
Demissi lapsi per funem, Acamasque, Thoasque,
Pelidesque Neoptolemus, primusque Machaon,
Et Menelaus, et ipse doli fabricator Epëos.

et lib. 7, ver. 710:

Vna ingens Amiterna cohors, priscique Quirites,
Ereti manus omnis, oliviferaeque Mutuscae:
Qui Nomentum urbem, qui Rosea rura Velini,
Qui Tetricae horrentis rupes, montemque Severum,
Casperiamque colunt, Forulosque, et flumen Himellae:
Qui Tiberim Fabarimque bibunt, quos frigida misit
Nursia, et Hortinae classes, populique Latini:
Quosque secans infaustum interluit Allia nomen.

Pag. 126, ver. 7: Λέγε δὲ σύ.] Simile carmen ex pyrrhichiis apud Marium Victorinum lib. 3:

Id agite, peragite celeriter.

Pag. ead. ver. 10: Πολαν δῆθ' ὁρμάσω.] Sic ille versus Ennii ex puris spondeis:

Olli respondit rex Albaï longaï.

et Lucretii lib. 6, ver. 1133,

* *An coelum nobis naturam intro corruptam.*

---

* Varie hic versus legitur: quem Faber ita exhibet,
An coelum nobis ultro natura cruentum.

Pag. ead. ver. ult. Ἐπεὶ σχολῇ.] Horat. Epod. 2,
Beatus ille, qui procul negotiis.

Pag. 128, ver. 2: Θῦμε θῦμ'.] Exemplum trocheorum erit in illo carmine Marii Victorini, lib. 1:
Roma, Roma, cerne, quanta ſit Deum benignitas.
et lib. 2,
Phoebe, tu lyra ſonante, flecte corda, cum ſorore canticisque.

Pag. ead. ver. 9: Βρόμιε δορατοφόρε.] Apud eundem ſunt tribrachi, ſeu proceleuſmatici, in his:
Nemus ave reticuit, ager homine ſonat,
item,
Perit, abit avipedis animula leporis.

Pag. 128, ver. 16: Ὦ Ζηνός.] Moloſſi in hoc carmine apud eundem, eodem libro:
Ite, o Parcae primores fauſtae, nunc Parcas ducentes.

Pag. ead. ver. 22: Ἴακχε διθύραμβε.] Sic illa apud Virgil. Ecl. 8, ex Amphibrachis conſtabunt,
—— Ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim.

Pag. ead. ver. 17: Βαρύ μοι.] Cicero anapaeſtis utitur,
Tibi cauſam aliquam redditus darem.
Purum anapaeſticum apud Marium Victorinum tale eſt:
Nitet aurea purpurea Veneris coma roſcida, lactea cervix.

Pag. 130, ver. 3: Ἰλιόθεν με.] Ex dactylis illud Virg. Aeneid. 9, ver. 503, conſtat:
At tuba terribilem ſonitum procul aere canoro.
et illud Georg. lib. 3, ver. 284,
Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.

Pag. 132, ver. 3: Οἱ δ' ἐπείγοντο.] Sic Cretici apud Terentium in *Andria*, Act. 4, Sc. 1, ver. 8, licet quarto in loco reſolvatur:
Tum coacti, neceſſario ſe aperiunt: et timent.

Pag. ead. ver. 5: Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχήν.] Rufinus de metris Comicis: *Ful. Cariſius de numeris Comicis ſic dicit, Bacchium metrum tale eſt:*

Bacchare, laetare, praeſente Frontone.

Porro exemplum Antibacchii habes apud Marium Victorinum lib. 2, in hoc carmine; ſed tantum in primis tribus pedibus:

Ab Euro ſonorum, quis Aetnae per maria.

Pag. 136, ver. 6: Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε.] Apud Livium primam periodum elegantiſſimam dicere poſſumus, propter pedes ex quibus conficitur elegantes. Nam etſi quidam non admodum videantur exornare orationem; ta-

men adeo quorundam bonitate vincuntur, ut non appareant. Eſt igitur principium hiſtoriae eius:

Facturusne operae pretium ſim, ſi a primordio Vrbis res populi Romani perſcripſerim, nec ſatis ſcio; nec, ſi ſciam, dicere auſim. Quippe qui quum veterem tum vulgatam eſſe rem videam, dum novi ſemper ſcriptores, aut in rebus certius aliquid allaturos ſe, aut ſcribendi arte rudem vetuſtatem ſuperaturos credunt.

Periodus haec elegantiſſimis pedibus conſtat. Primum membrum duodecim pedes continet. Primus eſt ſpondeus, gravis et honorandus: alter * non colliſis vocalibus dactylus pulcher et ſplendidus: tertius amphibrachys, qui mollis quidem, ſed a ſequenti hypobacchio, qui gravis et magnificus eſt, excipitur duobus ſpondeis conſequentibus, cum hypobacchio, deinde et ſpondeo. ſequitur deinde anapaeſtus, quem venerandum, et amplitudini aptiſſimum dixit Dionyſius: hunc duo ſpondei, cum ultimo Cretico, quem generoſum auctor docet, conſequuntur. Alterum membrum, *Nec ſatis ſcio; nec, ſi ſciam, dicere auſim.* Hic quinque pedes contineri videas. Primus eſt Creticus, alter hypobacchius, tertius Creticus, quartus dactylus, quintus ſpondeus. Ad finem periodi, viginti quatuor pedes numerantur, omnes elegantes, quarto decimo excepto. Horum primus eſt Creticus, alter dactylus: tum duo ſpondei; quintus Bacchius, qui virilis cenſetur, ſextus dactylus cum ſpondeo ſeptimo; octavus hypobacchius, cum quatuor ſequentibus ſpondeis: tertius decimus eſt Bacchius: quartus decimus tribrachys, ſed a quinque ſpondeis ſequentibus obſcuratur: vigeſimus, et vigeſimus primus ſunt hypobacchii, vigeſimus ſecundus eſt dactylus, vigeſimus tertius eſt moloſſus, ſummae dignitatis et amplitudinis: ultimus ſpondeus.

Pag. 138, ver. 12: Ἔργῳ μὲν ἡμῖν.] Salluſtius in bello Catilinario, *Omnes homines, qui ſeſe ſtudent praeſtare caeteris animalibus, ſumma ope niti decet, ne vitam ſilentio transeant, veluti pecora; quae natura prona, atque ventri obedientia finxit.* Periodo hac viginti tres pedes continentur; primus ſpondeus, alter anapaeſtus, tertius ſpondeus, quartus Creticus, quintus Bacchius, ſextus dactylus, ſeptimus anapaeſtus, octavus hypobacchius, nonus

---

* Male. colliduntur enim vocales, quemadmodum multi annotarunt, ut ſit heroici carminis hemiſtichium, *Facturusne operae pretium ſim.*

dactylus, decimus Bacchius: undecimus cum duodecimo spondei, decimus tertius amphibrachys: hunc sequitur spondeus, quem denuo duo amphibrachii. Hic quoque nullus pes est, qui gravitatem orationis impediat. Rufinus lib. de metris Comicis, *Nunc si videatur*, inquit, *Sallustianae periodi numeros inspiciamus. Res* popu- *dactylus* | li Romani Marco; *tres spondei* | Lepido, *anapaestus* | Quinto Catulo, *spondeus*, *et anapaestus* ! Consulibus, *Paean primus* | ac deinde, *dichoreus, sive ditrochaeus* | militi- *dactylus* | ae et domi, *Creticus* | gestas, *spondeus* | composui, *choriambos*, *ex longa et brevi, brevi et longa.*

Pag. 140, ver. 8: Ἢ παρέλασσεν.] Adhibet carmen Homeri ex Iliad. ψ. quod etiam Virg. 5, Aeneid. ver. 325, expressit: —— *Spatia et si plura supersint, Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat.*

Pag. ead. ver. 16: Ἑνὸς ἔτι παραθήσομαι.] Demostheni Ciceronem opponamus, qui orationem post reditum in Senatu, a gravissimis pedibus inchoat. Eius itaque prima periodus est: *Si, Patres conscripti, pro vestris immortalibus in me, fratremque meum, liberosque nostros meritis parum vobis cumulate gratias egero.* In hoc primo membro pedes praestantissimi quindecim sunt. Primi tres molossi, quartus spondeus, quintus dactylus, hunc sequitur spondeus cum Bacchio, mox amphibrachii duo, quos excipit spondeus cum anapaesto: rursus * amphibrachys cum hypobacchio, ad extremum duo Cretici. Alterum membrum: *Quaeso, obtestorque, ne meae naturae potius, quam magnitudini vestrorum beneficiorum, id tribuendum putetis.* In hoc membro sunt pedes tredecim: primi duo spondei, tertius Creticus, quartus hypobacchius, quintus Bacchius, hunc sequitur hypobacchius, mox Creticus cum hypobacchio, hunc sequitur Bacchius: decimus est tribrachys, sed bonitate aliorum pedum obscuratur; undecimo loco ponitur Creticus, duodecimo anapaestus: hos claudit dichoreus, familiaris Ciceroni. Sic in oratione pro Milone, *Etsi vereor, Iudices, ne turpe sit, pro fortissimo viro dicere incipientem, timere.* Primus pes spondeus est, secundus anapaestus, spondeo par intervallo, non syllabis: tertius amphimacer, utroque gravior: quartus rursum spondeus: quintum locum tenet iambus, sexto loco spondeus, septimo iterum amphimacer: octavo iambus secun-

* Perperam *vobis* omiserat Bircovius: hic ergo amphibrachys conficitur ex *parum* et prima in *cumulate.*

dus: nono amphimacer tertius: decimo tertius anapaestus, omnes pedes nobiles, et generosi.

Pag. 144, ver. 5: Οἷς δὲ μὴ ἐγένετο.] Quod Dionysius in Hegesia ostendit exemplum ineptae collocationis, etiam in Latino historico Hegesippo ostendi potest, quanquam in alio affectu. Nam apud hunc equis distrahitur rex vivus: apud illud autem mater deplorat filium, quem putavit interfectum. Hunc ergo affectum ita describit lib. 5, de excidio urbis Hierosolymitanae, cap. 23:

Comperto mater filii sui vulnere, et insultantium latronum consternata vocibus, mortis eius formidinem simul et fidem induit. miserabiliter quoque deplorare occoepit, ad hos fructus foecunditatis se reservatam, ut nec officio viventis filii potiretur, nec sepeliret defunctum. Voti quidem sui fuisse, ut ipse potius matri sepulturam daret: inter eius manus supremum exhalaret spiritum. Ille frigidos artus deficientis foveret: ille ultimos ore anhelitus legeret: ille oculos morientis clauderet; ille spirantia adhuc ora componeret. Sed quia voto exciderat, solatium fuisse, si vel ipsa interesse potuisset filii morientis supremis. Miserabili quidem sorte, sed tolerabili tamen, ut quem superstitem optaverat, eius vel funus teneret. Verumtamen vel de muro, inquit, spectare mihi mea funera liceat: et si contingere non licet, utinam quidem nemo arceret. Sed quem metuam tanto destituta filio? Quid pertimescam, cui beneficium est mori? utinam in me tela sua omnes contorqueant. omnes gladio me transfigant: quod vivens non potui, saltem filii mei corpus veste mea protegam. Abundat unius vestimentum ad sepulturam duorum: et fortasse quisquam hostium miserebitur, ut amictu filii matris oculos tegat, et oculos oculis, manus manibus, ori ora connectat. Proripiens itaque se ad muros, coelum ipsum miserabili questu replebat. Insultabant sui, flebant Romani: apud socios crudelitas, apud hostes misericordia. Figite (*inquit*) me, si qua est pietas; ego genui, quem persequendum putatis. Ego infelicia ubera dedi; me extinguite, si de illo vindictam quaeritis. Eundem affectum Virgilius quanta suavitate protulerit, lib. Aeneid. 9, ver. 473, legenti conspicuum erit.

Interea pavidam volitans pennata per urbem
Nuntia fama ruit, matrisque adlabitur aures
Euryali. at subitus miserae calor ossa reliquit.
Excussi manibus radii, revolutaque pensa.
Evolat infelix, et foemineo ululatu,
Scissa comam, muros amens atque agmina cursu

Prima petit. non illa virum, non illa pericli
Telorumque memor: coelum dehinc questibus implet.
Hunc ego te, Euryale, aspicio? tune ille senectae
Sera meae requies; potuisti linquere solam,
Crudelis? nec te, sub tanta pericula missum,
Adfari extremum miserae data copia matri?
Heu, terra ignota, canibus data praeda Latinis
Alitibusque iaces! nec te tua funera mater
Produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi,
Veste tegens; tibi quam noctes festina diesque
Vrgebam, et tela curas solabar aniles.
Quo sequar? aut quae nunc artus, avolsaque membra,
Et funus lacerum tellus habet? hoc mihi de te,
Nate, refers? hoc sum terraque marique secuta?
Figite me, si qua est pietas; in me omnia tela
Coniicite, o Rutuli. me primam absumite ferro:
Aut tu, magne pater divum, miserere, tuoque
Invisum hoc detrude caput sub Tartara telo:
Quando aliter nequeo crudelem abrumpere vitam.
Hac fletu concussi animi, moestusque per omnes
It gemitus.

Pag. 150, ver. 6: Ἦ ῥα καὶ Ἕκτορα.] Eundem affectum Virg. expressit lib. 2. Aeneid. ver. 268:

Tempus erat, quo prima quies mortalibus aegris
Incipit, et dono divum gratissima serpit.
In somnis, ecce, ante oculos moestissimus Hector
Visus adesse mihi, largosque effundere fletus;
Raptatus bigis, ut quondam, aterque cruento
Pulvere, perque pedes traiectus lora tumentes.
Hei mihi; qualis erat! quantum mutatus ab illo
Hectore, qui redit exuvias indutus Achillei,
Vel Danaum Phrygios iaculatus puppibus ignes!
Squalentem barbam, et concretos sanguine crines,
Vulneraque illa gerens, quae circum plurima muros
Accepit patrios.

Pag. 156, ver. 11: Ἡ δὲ πεζὴ λέξις.] Numerum atque concentum ad amussim examinari, veteres in solo carmine et poëmate voluerunt, non item in sermone. Causa fuit, quoniam in illis totum hoc quaerebant, quod Graece dicunt ἐμμελὲς et ἔῤῥυθμον. In oratione itaque soluta non cernitur haec harmoniae perfectio: sed tamen obscure adhibetur. Haec diligentia cum commendetur a Dionysio in Graecis, in Cicerone etiam observari potest. Proponamus igitur loco exempli verba haec, ex oratione pro Milone: *Est enim, iudices, haec non scripta, sed nata lex: quam*

non didicimus, accepimus, legimus; verum ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus: ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus. In hoc exemplo quatuor *metaboles*, concinnitatis partes observare poteris, si paullum ordinem mutaveris: erit enim strophe, *Hanc non didicimus, accepimus, legimus:* sequitur antistrophe, principio similis, *Verum ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus:* postea sequitur extensio, *Ad quam non docti, sed facti: non instituti, sed imbuti sumus.* clauditur epiphonemate, tanquam epodo, *Haec enim lex, iudices, non scripta, sed nata est.* Huius ergo loci in hunc modum disposita concinnitas, quatuor *metaboles* partes habebit manifestas.

Pag. 160, ver. 18: Ὁμολογουμένου δὴ παρά.] Decorum positum est, vel in sermone moribus personae idoneo, scilicet ut temere loquatur puer, solicite mater, perturbatus exclamet: ut, Aeneid. 2, ver. 66:

Namque, ut conspectu in medio turbatus inermis
Constitit, atque oculis Phrygia agmina circumspexit:
Heu! quae nunc tellus, inquit, quae me aequora possunt
Accipere?

vel in apta compositione verborum, quasi res ipsa ante oculos habeatur: non solum enim personae moribus necesse est convenire dictionem, sed etiam rebus.

Pag. 164, ver. 2: Ὃ ποιεῖν εἴωθεν ὁ δαιμονιώτατος.] Hoc idem τρόπον in Virgilio videre possumus. Examinemus enim eadem forma aliquot exempla, et primo ex lib. 2, Aeneid. ver. 237:

— Scandit fatalis machina muros
Foeta armis.

hic quasi oculis tarditas illa primum spondei, deinde molossi, et literarum ἀντιτυπία trahentium conatum, ipsiusque machinae pondus et resistentiam ostendit. *Scandit fatalis,* hic videtur vix posse subduci: deinde quasi in declive aliquod protracta, paullulum decurrit dactylo et spondeo, *Machina muros.* Rursum resistens, ut fieri solet, succumbentibus molliter viribus hominum, subsistit etiam, *Foeta armis.* nec tantum subsistit ratione pedum, sed etiam lassitudinem trahentium, interceptionem spiritus collisione vocalium expressit. Item illud, quod sequitur,

Illa subit, mediaeque minans illabitur urbi.

Hic syllaba *Nans,* veluti pendentem, et tanquam suspensam anteriorem partem equi ostendit. Nam literae *N* natura sursum spiritum trahit, et linguam palato suspendit: tum quies inter hanc et secundam dictionem, motum

dirimit, ut paullulum ex eo loco prospectasse urbem totam undique arbitreris. Iam post parvam quietem statim illa machina prona ruit: *Illabitur urbi.* Hic ergo pedes exprimunt rei naturam. Quomodo vero literae exprimant naturas rerum, apud eundem multis locis notari potest, et primum in illo, Aeneid. 10, ver. 336:

Et iacit: illa volans clypei transverberat aera.

Nam tres sunt in hoc versu varietates, a totidem rebus. Primo enim iactus est, qui per *T* repraesentatur, quia conatum ostendit: deinde volatum exprimit, qui per *L* literam saepius inculcatam notatur: postremo, est armorum transverberatio, qui motus, quia est in re dura et ferrea, ideo per literam *R* exprimitur. Item lib. 2. Aeneid. ver. 304, multam vocum asperitatem, multumque horrorem in iis quaesivit, quae natura sic erant:

In segetem veluti cum flamma furentibus austris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, sternit sata laeta, boumque labores;
Praecipitesque trahit sylvas: stupet inscius alto
Accipiens sonitum saxi de vertice pastor.

Hic plures sunt renitentiae asperitates, quam dictiones *Flamma furentibus austris: Torrens rapidus:* omnia haec aspera sunt, et furorem imitantia: *Montano* vastum: in *Flumine* prima syllaba insuavis est. *Sternit* asperum est, cum natura caninae literae, tum *antitypia* eiusdem cum *N.; agros sternit,* asperum. *Sternit sata laeta,* disyllabae dictiones tres, duae vastae, una aspera. *Boumque* mugitum refert, et sonitum quem inter montes referunt *cataclysmi. Praecipitesque,* hic est rictus caninae literae, nulla vero consonans suavis, aut liquida mixta: quin etiam ipsae vocales stridulae, minimumque iucundae sunt. *Trahit sylvas, antitypia T* et *S, L* et *V* consonantis, et plusquam agrestis expressa natura semivocali *S.* quae sequuntur, non tam horrida videntur, quam affecta. *Stupet* enim brevitate syllabarum et tenuitate consonantium, ac vocalium ingratitudine, spiritum tanquam defecisse docet pastoris illius, quem solitudo etiam deterrebat. *Inscius alto* suavius est, et dignum misericordia. Sic et moestum, quod sequitur, ob vocalium tristitiam. *Accipiens sonitum saxi de vertice pastor.* Aliud exemplum ex eodem lib. 2, Aeneid. ver. 172:

Vix positum castris simulacrum; arcere coruscae
Luminibus flammas arrectis, salsusque per artus
Sudor iit. terque ipsa solo (mirabile dictu)
Emicuit, parmamque ferens hastamque trementem.

Haec non tam a Sinone dicta quam timore et horrore ſignata eſſe videntur. Sic Cicero in Miloniana cap. 10. exiguas voces accumulans, muliebrem certe moram expreſſit: *Paulisper, dum ſe uxor, (ut ſit) comparat, commoratus eſt.* Dionyſii exemplum (ex Homero allatum) refert illud Virg. lib. 6, *Saxum ingens volvunt alii.* Nam denſitatem conſonantium inſuavium habet: canina ſiquidem litera in principio ponitur *S*; *A* vero amplitudinem habet: eliſio vero hiatum, et defatigationem deſignat: *antitypiam* vero, *S* et *V* conſonantes.

Pag. 180, ver. 13: Ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος.] Quae in Pindari ode obſervavit Dionyſius, eadem obſervari poſſunt in illa Horatii Ode 12, Carm. lib. 1:

Quem virum, aut heroa, lyra, vel acri
Tibia ſumes celebrare, Clio?
Quem Deum? cuius recinet iocoſa
Nomen imago.

Hic ſunt duo membra, duobus verbis clauſa. Primum membrum habet nomina appellativa quinque, unum adiectivum, praepoſitiones duas, infinitum unum, omnia appellativa aſpera. Nam *virum, heroa, lyra, acri,* propter frequens *R*, caninum quendam, et aſperum ſonitum faciunt. *Tibia,* propter repetitum *I*, motum ſignificat. Iam *ſumes* ingratum propter ſibilum, et *V* vocalem, et *M* quod os claudit. *Celebrare* vero, propter mutam et liquidam *B R,* aſperum. *Clio*, propter vocalium concurſum, ingens. Alterum membrum duo nomina ſubſtantiva habet, unum epitheton cum relativo, et unum verbum: quae etſi ita grandia non ſunt, tamen ἀντιτυπίαν habent. Haec de ſingulis verbis. Iam coniunctio verborum habent *antitypiam.* Nam *Quem virum*, propter *M* et *V* conſonantes, quae in unam ſyllabam coire non poſſunt, *antitypiam* faciunt. Coniunctio *aut,* hiat propter eliſionem: *Heroa* amplum, propter vocalium διαίρεσιν, et amplitudinem: *Lyra, vel acri,* propter *I* et *A* repetitum, amplum eſt: et *ſumes celebrare,* propter *S* et *C*, *antitypiam* habent, et ſilentium inferunt: *Clio* hiatum refert.

Quem Deum? cuius recinet iocoſa
Nomen imago.

Habent ἀντιτυπίαν *M D*: deinde *M* et *C*, poſtea *S R*, poſt *T* et *I* conſonans. *Nomen imago,* propter *O* repetitum, et *A* penultimum, magnificam orationem habet.

Pag. ead. Δεῦτ' ἐν χορόν.] Hos *Pindari* verſus ſuis numeris reſtituit, Latine interpretatus eſt, et pro ea qua pollet, humanitate mecum communicavit vir egregius,

quo nemo fere mortalium de Graecis literis praeclarius meritus est, *I. Barnesius*, amicorum optimus et integerrimus.

Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί·
Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
Ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις
Οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλεᾶ ἀγοράν.
Ἰοδέτων λάβετε στεφάνων.
Τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν.
Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἴδετε,
Πορεύσαντες ἀοιδαῖς δεύτερον
Ἐπὶ κισσοδέταν Θεὸν,,.
Ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν·
Γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπωμεν,
Γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
Ἐν Αργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
Φοίνικος ἔρνος, ὁπότ',
Οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου,
Εὐοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ
Φυτὰ νεκτάρεα.
Τότε βάλλεται,
Τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρσον,
Ἐρατά τ' ἴων φόβα,
Ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται.
Ὑμνεῖτ' ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς,
Ὑμνεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα, χοροί.
Nostris adeste, numina sancta, choris;
Et celebrem, Dii, affundite gratiam:
Qui frequentem populis, urbis umbilicum, suffitibus odorum
Castis in Athenis
Adventatis, varium nobilemque coetum.
Cinctae violis vere decerptis,
Dona accipite blanda corollae.
Meque de coelo respicite benigno
Carmine nunc iterum canentem
Hedera coronatum Deum,
Quem Bromium, quem Gravistrepum vocant mortales.
Prolem canamus superum Parentum,
Cadmeamque decus Semelen puellis.
Argiva in Nemea vatem haud latebunt
Virgultae palmae, quando,
Horarum thalamo recluso,
Nectareae olfaciant plantae
Veris odores.

Tum diffunditur,
Tum tellure virenti
Formosa violarum iuba,
Miscenturque comis rosae.
Tibiis mixta carminum voce
Celebrate, chori, Semelen celebrate decentem.

Ex Editione Hudsoni desumpta.

Pag. 192, ver. 4: Θουκυδίδου δὲ λαμβανέσθω.] Apud Sallustium, in principio belli Iugurthini, summum dicendi genus, et collocationis neglectum observare licebit. Verba illius sunt: *Bellum scripturus sum, quod populus Romanus cum Iugurtha rege Numidarum gessit: primum, quia magnum et atrox, variaque victoria fuit: dein, quia tum primum superbiae nobilitatis obviam itum est. quae contentio divina et humana cuncta permiscuit, eoque vecordiae processit, ut studiis civilibus bellum, atque vastitas Italiae finem facerent.* In eo exemplo eadem, quae in Thucydidis Dionysius annotavit, observari poterunt. In primis membrum hoc, * *Bellum scripturus sum,* propter *MS,* manifestam διάστασιν habet, et geminatum *S* sibilum facit alterum membrum, *Quod populus Romanus cum Iugurtha rege Numidarum gessit,* propter vocalium amplitudinem, et propter manifestam dictionum distantiam amplum est. Nam *D* et *P* coire in unam syllabam non possunt, et *S* cum *R*, et cum *C:* et *M* cum *I* consonante pugnant, asperumque sonitum faciunt, ut et *M* cum *G* ἀντιτυπίαν. praeterea *R* quater repetitum, mutae etiam *PDCG* orationis splendorem obtundunt: et *V* vocalis, gratiam aufert. Tertium membrum, *Primum, quia magnum et atrox, variaque victoria fuit,* nullam gratiam habet. primo, quia ter repetit *ia,* nimis ingrate: deinde, quia ἀντιτυπίαν *M* et *Q*, *X* et *V*, consonantes habent. Quartum membrum, *Dein, quia tum primum superbiae nobilitatis obviam itum est.* Haec oratio magnifica est propter res amplas: verba quoque *nobilitatis obviam itum* magnifica; ἀντιτυπία autem literarum *N* et *Q*, *M* et *P*, *M* et *S*. Vltimum membrum, *Eoque vecordiae processit, ut studiis civilibus bellum, atque vastitas Italiae finem facerent,* verba habet satis ampla, et quae suis basibus innituntur, quanquam non adeo frequens ἀντιτυπία, nisi *S* et *B*, et *M* cum *F*, iam membrorum harmonia neglecta esse

* Observes carmen esse heroicum, quinto pede spondeo: *Bellum scripturus sum, quod populus Romanus.*

videtur: nam continuis ſpondeis primum membrum abſolvit. Alterum membrum huic in quantitate minime reſpondet: nam multis dictionibus protenditur varios pedes habentibus, licet duobus ſpondeis claudatur. Tertium membrum, qui dactylo clauditur, ſtudioſe effectum eſſe videtur. Quartum membrum dichoreo terminatum eſt, ſed hiat propter eliſionem. Quintum membrum aliud quiddam, et diverſum a tota periodo, infert. Vnde in periodo hac nullus circulus, nulla certa baſis, ſed omnia diviſa, omnia diſſipata.

Pag. 206, ver. 7: Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς.] Huic ode Sapphus etſi ex Horatio commodum exemplum comparari poſſit, tamen quoniam huius Poetriae aliam oden Catullus vertit, eam ob rem illius exemplum examinabo. Incipit autem illius Ode,

Φαίνεταί μοι κεῖνος ἴσος θεοῖσιν.

Eam ſic vertit Catullus,

Ille mi par eſſe Deo videtur,
Ille, ſi fas eſt, ſuperare Divos,
Qui ſedens adverſus, identidem te
Spectat, et audit
Dulce ridentem: miſero quod omnis
Eripit ſenſus mihi: nam ſimul te,
Lesbia, adſpexi, nihil eſt ſuper mi,
Quod loquar amens. *Parthenius.*
Lingua ſed torpet. tenuis ſub artus
Flamma demanat: ſonitu ſuopte
Tintinant aures; gemina teguntur
Lumina nocte.

In eo carmine cauſae huius elegantiae eaedem annotari poſſent, quas in Poetriae ſuae odario Dionyſius obſervavit. Imprimis, dictiones ita ſecum coniunguntur, ut naturali complexione coniunctae eſſe videantur. Nam, exceptis ſex locis, in quibus diverſae dictiones ἀντιτυπίαν habent, aliae omnes molliſſimae et leniſſimae ſunt. Iam vocales frequentius ſubiunguntur mutis, conſonantibus, et ſemivocalibus, quam praeponuntur. Praeterea ſemivocales ſecum non pugnant: vocalium vero concurſus et hiatus haud frequens eſt. Ad extremum, membra membris ita cohaerent, ut nullum manifeſtum tempus inter ea appareat; ſed ut verbum ex verbo, ſic membrum ex membro, fluere videatur. Quare, quod auctor ait, non ultra examinanda ode haec, ne ταυτολογίας vitium incurramus. De natura enim vocalium, et conſonantium ſatis iam dixit.

Pag. 212, ver. 12: Ἑνὸς ἔτι παραδήσω.] Apud Ciceronem vero, quem Isocrati opponimus, etsi studiose omnia inflexa sunt; (vir enim summus ab humilitate, vulgique sermone abhorruit) tamen, quoniam ipse orationem pro Caecina in hoc genere esse scribit, ideo principium huius orationis exemplo huic Isocratis opponamus. Est autem hoc: *Si, quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro, atque in iudiciis impudentia valeret: non minus nunc in causa cederet A. Caecina Sex. Aebutii impudentiae, quam tum in vi facienda cessit audaciae. Verum et illud considerati hominis esse putavit, qua de re iure decertari oporteret, armis non contendere: et hoc constantis, quicum vi, et armis certare noluisset, eum iure, iudicioque superare.* In hoc exemplo verba secum ita cohaerent, ut ἀντιτυπία rara sit, membra autem ita exaequata et directa, ut quod in austero dicendi genere vitium esset, hic cum summa elegantia, et venustate politum sit. Quare et ea omnia, quae Dionysius inesse in exemplo Isocratis ostendit, hic nullo negotio reperies.

Pag. 224. ver. 6: Φέρε δὴ, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειε.] Ab ista diligentia Cicero nunquam abhorruit, qui studiose numeris orationem suam exornabat, et de numero multa conscripsit. Illius exempla aliquot adducenda sunt, ut fidem oratio habeat. Ac primum occurrit locus ex oratione pro Plancio; in qua cum dixisset, *Victoriae nostrae graves adversarios paratos*, ad sensus perfectionem subiunxit, *Interitus nullos ultores esse videbam.* Et in oratione post reditum ad Quirites ita habet: *Sed etiam rerum mearum,*

Auctores, testes, laudatoresque fuere.

Praeterea in principio Archianae, integro hexametro utitur, cum enim ait, *Aut si qua exercitatio dicendi*, subiungit versum,

In qua me non inficior mediocriter esse

Versatum. Et in reliquo Academicae, *Quas*

Cum sint dicta in conspectu, consedimus omnes.

et Tuscul. 4, *Illud*, inquit, *animorum corporumque dissimile est, quod animi valentes*, addit versum:

Morbo tentari non possunt, corpora possunt.

et Tusculan. 5: ubi ita Cicero, *Hoc loco multa ab Epicureis disputantur:*

Haeque voluptates singillatim extenuantur.

Magis autem est artificiosum in orationibus versus admiscere, ubi ad impellendos animos non parum iuvat numeri suavitas; ut Cicero in orat. scribit: qui gloriatur sese ora-

tionem numerosam adhibuisse, in Accus. in Verrem secundo, ubi de Siciliae laude dixit: et in Senatu, de Consulatu suo. Sic et in quarto Accus. de Ennenli Cerere; de Segestana Diana; de Syracusarum situ; sed et in principio orationis pro Sex. Roscio Amerino, hoc observari potest: eius loca aliquot annotabo. sunt verba Ciceronis, *Credo ego vos, iudices, mirari, quid*

Sit, quod, cum tot summi oratores hominesque, nobilissimi sedeant: en statim hexametrum integrum collocavit. deinde prosequitur, *Ego potissimum surrexerim, qui neque aetate, neque ingenio, neque auctoritate,* sequitur carmen hendecasyllabum, una syllaba in medio abundante obscuratum: *Sim cum iis, qui sedeant, comparandus. omnes:* etc. Paulo post: *At tanto officiosior, quam caeteri?* trimeter choreum habens in secundo pede, rursusque paulo post, duos trimetros ponit, nonnullis interiectis, oratione soluta: *His de causis ego huic causae patronus extiti,* deinde interponit, *Non electus unus, qui maximo ingenio, sed relictus* alter trimeter, *Ex omnibus, qui minimo periculo Possem dicere;* etc. Multi etiam sunt dimetri: ut, *Tales viros impediat.* Sunt etiam alia carmina summo artificio occultata, quod facile observari potest. In quarta etiam Verrina multa carmina observari possunt. Primum quidem, primis remotis verbis, incipit a dimetro hypercatalectico sic: *Venio nunc,* * *Ad istius, quemadmodum ipse,* etc. deinde hemistichium hexametri proponit illis, *Nescio, rem vobis proponam,* etc. Tum Alcaicum dactylicum, cum inquit, *Genus* * *Ipsum prius cognoscite, iudices;* sicut et illud Horatianum, *O matre pulchra filia pulchrior.* Deinde senarium, et simul dimetrum hypercatalecticum, *Nego in Sicilia tota,* * *Tam locupleti, tam vetere provincia,* * *Tot oppidis, tot familiis.* paullo post hendecasyllabum habet: nam inquit, *Nego ullam picturam neque in* * *Tabula, neque textili fuisse.* paullo post Sapphicum hypercatalecticum: † *Non enim verbi, neque criminis causa.* Post hexametrum integrum, latentem tamen ob compositionem solam: nam cum dixisset, *Unde igitur potius incipiam, quam ab ea civitate, quae tibi una in amore, atque in*

Deliciis fuit? aut ex quo potius numero, quam ex ipsis laudatoribus. Iam vero in Milonianae orationis perora-

---

† Nugatorie satis: nam haec est Ciceronis sententia: *Non enim verbi, neque criminis augendi causa complector omnia.*

tione, cap. 35, fimilia obfervari poffunt. primum eft hexametrum carmen integrum, cum fic ait, *Effe hanc,*

Vnam, quae brevitatem vitae pofteritatis

memoria confolaretur. et deinde fubfequuntur verfus hexametri fpondaici; ut cum dicit, *De me, inquit, femper populus Romanus, femper * Omnes gentes loquentur.* et poft fic, *Quam*

Fines imperii populi Romani funt,

ea non folum fama iam de illo, etc. et paullo poft, *Omnibus in terris, et iam verfatur, et femper.* fed in quinto vice dactyli Creticum habet. Rurfus hendecafyllabum fequitur, uno tantum tempore longius, *Sed, quo eft illa magis divina virtus.* poft paullo, acephalum hexametrum, *Quodnam ego concepi tantum fcelus? aut quod — in me tantum facinus admifi?* rurfus duo fines hexametri, *Meosque redundant* †. et, *Ex ifto fonte dolores.* Non vitavit itaque Cicero carmina, imo ftudiofe accerfivit; ut ex multis aliis locis colligi poffet. Vt et illud ad Varronem, *Latent ifta omnia, Varro,*

Magnis obfcurata, et circumfufa tenebris. et in Verrinis plenum verfum una fyllaba inutilem fudit, *Cum loquerer, tanti fletus gemitusque fiebant.* Nec finem vitavit elegi, *Oderat ille bonos.* Incurrit etiam in hendecafyllabum, *Succeffit tibi Lucius Metellus.* Et multis aliis locis probari poffet Ciceronem verfus non vitaffe. Alii quoque auctores Latini effugere non poterant: Salluftius ab hexametro incipit bellum Iugurthinum: *Bellum fcripturus fum, quod populus Romanus.* et Plinius Panegyricum incepit a fine hexametri, cui fubiunxit integrum hexametrum: *Bene ac fapienter,*

Patres Confcripti, maiores inftituerunt.

et Livius lib. 1, hexametrum habet, *Pugnatum eft*

Porta Collina totius viribus urbis.

et ibid. *Ipfe, ubi illuxit, in radicibus montium extendere aciem coepit*

Sedulo, ut adverfus montes confifteret hoftis.

Sed de his fatis eft. nam fi quis vellet Hieronymi Peripatetici more (quod Cicero dicit) verfus apud ipfum Ciceronem, et alios fcriptores obfervare, fortaffe nullum effet verbum, quod non in aliqua metri lege collocatum effet. Illud vero multo artificiofius eft, quod annotat Hermogenes de formis

---

† At vera lectio eft, *omnes in me meosque redundant ex fonte illo dolores.*

Orat. lib. 2, (pag. 381, ver. 2, Edit. Porti, 1569) cum de Politica oratione agit, Homerum in ſuis carminibus omnia genera poematum effinxiſſe. Cum enim poeſis omnium ſit imitatio, optimus in omni genere Homerus eſt dicendus: vivam enim, accommodatamque ſubiectis perſonis imitationem, et in his quae ad dictionem pertinent, et inductionem perſonarum, et varias differentias metrorum praeſtitit; ex quibus varia quoque carmina fieri contingit. Verba Hermogenis haec ſunt de Homero:

Ἄριςος οὖν κατὰ πάντα λόγων εἴδη, καὶ ποιητῶν ἁπάντων, καὶ ῥητόρων, καὶ λογογράφων Ὅμηρος, καὶ γὰρ μεγέθη, καὶ ἡδονὰς, καὶ ἐπιμελείας, καὶ δεινότητας, καὶ, τὸ μέγιςον ποιήσεως, μίμησιν ἐναργῆ, καὶ πρέπουσαν τοῖς ὑποκειμένοις, κἂν τοῖς κατὰ λέξιν, καὶ ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν προσώπων, καὶ μύθων διατυπώσεις, καὶ μέτρων διαφόρους τομὰς, ἐξ ὧν καὶ διάφορά πως συμβαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δέοντι, καὶ κατα λόγον μεταβαλλόμενα πρὸς τῷ, καὶ τὸ φύσει πάντων ἄριςον μέτρον προηρῆσθαι, καὶ ὅλως τὸ ποικίλον, καὶ ἐξ ἁπάντων ἓν ὅτι κάλλιςον, ὁ μάλιςα ἐργασάμενος παρὰ πάντας ποιητὰς, οὗτός ἐςιν. Id eſt, *Omnibus igitur dicendi figuris, praeſtantiſſimus omnium poetarum, et oratorum, et ſcriptorum Homerus. Nam et orationis amplitudines, et ſuavitates, et ſcriptiones accuratas, et gravitates, et, quod maximum eſt in poeſi, apertam imitationem et convenientem rebus perſoniſque ſubiectis, tum verborum genere et ornamentis, tum perſonarum productione, deſcriptione et fabularum conformatione, tum verſuum ſectionibus variis, quibus varia et differentia verſuum genera fieri ſolent, et haec ipſa convenienter, et ratione certa inter ſe variata, ut hoc illudve, quod natura praeſtantiſſimum ſit, carminis genus propoſitum habeat: denique ut varium, et ex omnibus praeſtantiſſimum qui effecerit, prae caeteris poetis ſit Homerus.* deinde (pag. 385, ver. 5.) multis interiectis ait, *Ἐξίςαται γὰρ καὶ τοῦ οἰκείου πολλάκις. τὸ μέτρον ῥυθμοῦ κατὰ τὰς ποίας τῶν ςίχων τομὰς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν κατὰ τὰ κῶλα. τὸ γοῦν, — Αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, —— ἀναπαιςικόν πως ἐςὶ γενομένης ἀναπαύσεως ἐν τῷ, Ἡρώων.* Id eſt, *Saepe enim verſus declinat a ſuo numero proprio, et ſectiones varias verſuum habet: et clauſulas ſententiarum in ipſis membris. Nam illud,* Αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, *anapaeſticus eſt numerus, cum clauſula facta fuerit in primo verbo* Ἡρώων. Quod etiam nos in Latino poeta obſervare poſſumus, is enim pro diverſitate materiarum, diverſis carminibus uti

videtur: ita ut paucis mutatis, genus aliud carminis manifestum fit. Nam lyrica carmina inter hexametra inferuit, cum lyricam materiam narrabat: similiter elegiaca, cum elegi cantandi essent. Exemplis rem demonstrabo: lib. 5, Aeneid. ver. 245, carmen Sapphicum miro artificio in hexametrum immiscuit. nam in his,

Victorem magna praeconis voce Cloanthum
Declarat, viridique advelat tempora lauro:

abiice vocem *Cloanthum*, et in verbo, *advelat*, praepositionem omitte, erit Sapphicum,

Voce declarat, viridique velat
Tempora lauro.

Ibidem est carmen,

Cuncti adsint, meritaeque expectent praemia palmae:

quod videtur Sapphicum prae se ferre, si pauca mutaveris. Sic in Ecloga 6, ver. 30,

Nec tantum Rhodope miratur et Ismarus Orphea,

fiet ex eo Asclepiadeum,

Nec tantum Rhodope et Ismarus Orphea:

tum illud,

Tum durare solum, et discludere Nerea ponto
Coeperit:

refert Asclepiadeum,

Tum durare solum, et cludere Nerea
Ponto coeperit.

et Eclog. 9, ver. 53,

Nunc oblita mihi tot carmina: vox quoque Moerin
Ipsa fugit:

fiet Asclepiadeum,

Nunc oblita mihi carmina: vox quoque
Moerin ipsa fugit.

Et innumera eiusmodi alia quis inveniet apud Maronem, quae non fine summa industria, atque incredibili artificio elaborata sunt. Sed non licet praeterire Eclogam illam, quae *Gallus* inscribitur; quae quia lacrymabiles elegos continet, ipsa quoque carmina elegiaca esse videntur. En secundum carmen,

Pauca meo Gallo, quae legat ipsa Lycoo—ris. Et,
Naiades, indigno cum Gallus amore periret:

abiice *cum*, et ultimam syllabam, erit pentameter:

Naiades, indigno Gallus amore perit.

Hoc carmen si coniungeretur cum superiori hexametro, quam miram suavitatem faceret? Sic et in illo versu,

Omnes, unde amor iste, rogant, tibi venit Apollo:

abiice primam literam, et verba transpone, erit pentameter:

Vnde amor iste, rogant, venit, Apollo, tibi.

Sic ex eo versu,

Vestra meos olim si fistula dicat amores:

abiice *si*, et ultimam syllabam, erit pentameter. Similiter ex eo,

Hic gelidi fontes: hic mollia prata, Lycori:

abiice alterum *hic* cum ultima syllaba: sensus quidem pervertitur, aut nullus erit; sed nos numerum, non sensum quaerimus, dum ex hexametro pentametrum elicere volumus. Sunt ergo in hac ultima Ecloga multa, quae duobus dactylis cum caesura finiunt, quae potius imaginem retinent finis pentametri, quam principium hexametri: ut,

Me sine sola vides. et, *Omnia vincit amor.*

quapropter haec mira dulcedine aures complent. Sed de his satis sit.

Pag. 230, ver. 3: *Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριςοκράτους λόγος.*] Exemplum Demosthenis examinat Dionysius: in quo observavit primum metrum esse anapaesticum, uno pede mutilum. huic autem adhaeret pentameter elegiacus exactissimus, si synaloephen auferas: deinde paucis solute interiectis, adest Sapphicum metrum Epithalamium, et Aristophaneum tetrametrum: posthaec duplex iambicum dimetrum: rursus anapaesticum pedum octo, ac demum iambicum. quare verba Demosthenis ita digeri possunt:

Μηδεὶς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίσῃ με
μήτ' ἰδίας ἔχθρας μηδεμιᾶς ἕνεχ'
ἥκειν Ἀριςοκράτους κατηγορήσοντα τουτουΐ,
μήτε μικρὸν ὁρῶντά τι καὶ φαῦλον ἁ-
μάρτημα ἑτοίμως οὕτως ἐπὶ τούτῳ
προάγειν ἐμαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν·
ἀλλ' εἴπερ ἄρ' ὀρθῶς ἐγὼ λογίζομαι,
καὶ σκοπῶ,
περὶ τοῦ τὴν Χεῤῥόνησον ἔχειν ἀσφαλῶς ὑμᾶς, καὶ μὴ παρακρουσθέντας
ἀποςερηθῆναι πάλιν αὐτῆς.

Pag. 248, ver. 5: *Ὧν δὲ προὐθέμην.*] Quae praecepta exemplis Homeri, Euripidis, et Simonidis illustrat, nos eadem apud Virgilium, Terentium, et Horatium ostendemus. In Virgilio itaque, cum omnia pene scripta sic examinari possunt, tum etiam locus ille in lib. Aeneid. 1. ver. 180: *Aeneas scopulum interea conscendit,* — unum membrum: alterum, *et omnem prospectum late pelago petit,* —

id membrum longius eſt, et hemiſtichia duo amplectitur. iam vero, quod ſequitur, longius eſt,

—— *Anthea ſi qua*
Iactatum vento videat, Phrygiasque biremes:
Aut Capyn, aut celſis in puppibus arma Caici.

Haec prima periodus tria membra inaequalia habet: nullum vero uno carmine abſolvit. Alterius periodi primum membrum:

Navem in conſpectu nullam: tres littore cervos
Proſpicit errantes:

alterum membrum minus priori,

— *hos tota armenta ſequuntur*
A tergo: tertium adhuc minus, *et longum per valles paſcitur agmen.* Tertiae periodi primum membrum exiguum, *Conſtitit hic,* — alterum huic prorſus inaequale, —
— *arcumque manu, celeresque ſagittas*
Corripuit: tertium autem κατὰ παρένθεσιν proferri poteſt,
— *fidus quae tela gerebat Achates:* deinde quartum maius,
Ductoresque ipſos primum, capita alta ferentes
Cornibus arboreis, ſternit;

hemiſtichio clauſit membrum: et ſequens carmini integro additum membrum facit, — *tum volgus et omnem*
Miſcet agens telis nemora inter frondea turbam.

Haec periodus. Obſervabis hic non tantum compoſitionem ſolutae orationi ſimilem, ſed et carmina ita ſecum cohaerere, ut epitheta ſequentia trahant vocabula: verba diverſa carmina coniungant, eaque prorſus omnia, quae diſſipatam et fluxam, ſed ſibi cohaerentem, orationem faciant.

Pag. 256, ver. 6: Ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως.] Hoc idem in Phormione Terentii demonſtrari poteſt, ubi Davus loquitur:

Amicus ſummus meus, et popularis Geta
Heri ad me venit.

Membrum primum ex integro carmine et hemiſtichio conflatum. Aliud membrum maius hoc priori,

—— *erat ei de ratiuncula*
Iampridem apud me reliquum pauxillulum
Nummorum.

Reliquum membrum minus prioribus, — *id ut conficerem.* — Deinde duo verba, ſeorſim ſuas ſententias habentia, *Confeci: adfero:* alterius periodi primum membrum,

Nam herilem filium eius duxiſſe audio
Vxorem:

alterum membrum minus eſt, *ei credo munus hoc conra-*

ditur. Periodus altera. Tertia periodus membrum parvum habet, nec carmen implet,

Quam inique comparatum est, — alterum prolixius, quod hemistichio, et carmine integro constat: ut, — *ii qui minus habent*,

Vt semper aliquid addant divitioribus!

Pag. 258, ver. 7: Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς.] Sic et illa apud Horat. 3, Carm. Ode 27, legi possunt, ut pauca vestigia carminum appareant. Etsi enim sunt strophae, tamen collocatione membrorum ita dissident, ut non tam repetitum carmen, quam continua oratio esse videatur. est autem Europa, errorem suum incusans:

Quae simul centum tetigit potentem oppidis Creten: Pater, o relictum filiae nomen, pietasque! dixit victa furore. Vnde? quo veni? levis una mors est virginum culpae. vigilansne ploro turpe commissum; an vitiis carentem ludit imago vana, quae porta fugiens eburna, somnium ducit? meliusne fluctus ire per longos fuit, an recentes carpere flores? Si quis infamem mihi nunc iuvencum dedat iratae, lacerare ferro et frangere enitar modo multum amati cornua tauri. Impudens liqui patrios Penates: impudens orcum moror! o Deorum si quis haec audis, utinam inter errem nuda leones: antequam turpis macies decentes occupet malas, teneraeque succus defluat praedae, speciosa quaero pascere tigres. Haec, et multa alia apud hunc poetam videntur esse similia solutae orationi, id autem maxime ob eas causas, quas auctor memoravit.

INDEX
VERBORVM ET FORMVLARVM,
QVAE VISAE SVNT NOTATV DIGNIORES.

[Hunc rerumque, qui sequitur, Indicem sumsi ex Vptoni editione. Amborum numeri ii sunt, quos paginas editionis illius indicantes, in marginibus meae editionis posui. Schäfer.]

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

T.

Υ.

Φ.

INDEX
RERVM NOTATV DIGNIORVM.

A.

D.

N.

X.

MELETEMATA CRITICA

IN

DIONYSII HALICARNASSENSIS ARTEM RHETORICAM.

CAP. I — IV.

Propitiâ fortunâ in manus meas incidit editionis Dionyſii Halicarnaſſenſis Sylburgianae [a]) exemplum [b]), cuius margines in altero tomo, Rhetorica et Critica complexo, magnam partem inſigniti ſunt egregio theſauro variarum lectionum ex libris veteribus accuratiſſime enotatarum. Hac dote elegans Anonymi manus ornavit haec ſcripta: Artis Rhetoricae, quam dicunt, capita priora novem [c]); Prooemium Commentariorum de Oratoribus Antiquis; Iudicium de Iſaeo; Iudicium de Dinarcho; Epiſtolam I. ad Ammaeum; Epiſtolam ad Pom-

a) Francof. ap. hered. Andr. Wecheli 1586.

b) Fuit olim Io. Ludolphi Bünemanni, eruditiſſimi viri et de Lactantio praeclare meriti. Prioris tomi titulo adſcripſit haec: „Rhetorica magna ex parte a viro quodam docto in hoc volumine cum codice antiquo optimae notae ex biblioth. Vindobonenſi ſunt collata diligentiſſime, unde iis ſaepe ſingularis lux accedit. Accepi ex bibliotheca celeberrimi Eggelingii, Secretarii Reip. Brem. Iohann. Ludolph. Bünemann Gymn. Mind. Rect."

c) Artis initio Bünemanni manu ſcripta leguntur haec: „Techne ſ. Ars Rhetorica haec eſt alias Hudſono iudice omnium, quae ex Dionyſii ſcriptis exſtant, mendoſiſſimum opus. Eo maiori igitur honore hoc meum exemplar dignum, quod librum corruptiſſimum ex MSto Caeſareo reſtituit. Conf. Fabric. Biblioth. Graec. lib. III. c. XXXII. p. 784."

peium. Libri illi veteres qui ſint, etſi nusquam ea diligentia, quam nunc requirimus, indicatum vidi: Vindobonenſes[d]) tamen omnes eſſe, veriſimile arbitror. In Arte quidem Rhetorica diſerte monetur veterem codicem bibliothecae Caeſareae opem tuliſſe: in Prooemio Commentariorum inque Iudicio de Iſaeo Dudithii nomen adſcriptum legas: ſed in ceteris ſatis habuit Anonymus lectionis varietati addere hanc ſiglam, V. (vetus liber).

Hanc variarum lectionum farraginem, haud contemnendum Critices inſtrumentum, cum publici facere iuris dudum deſtinaviſſem, percommode accidit, ut libellus mihi ſcribendus eſſet, quo publice defendendo ius literas in noſtra Academia docendi nanciſcerer. Igitur hac opportunitate ſic uſus ſum, ut telam exordirer, quam ſi olim detexuero, de ſcriptis Dionyſii omnium maxime corruptis obſcuriſque fortaſſe non male meritus videbor. Hic quidem libellus tenet varietatem lectionis Vindobonenſem in prima quatuor Artis Rhetoricae capita: quae reſtant capita, alio tempore pertractabo, poſt editurus quidquid praeterea margines exempli illius Wecheliani continent.

d) A Neſſelio P. IV. p. 37. commemorantur: Dionyſii Halic. Ars Rhetorica, ſeu Rhetoricae praeceptiones Panegyricarum Orationum, nec non de figurata Oratione ſeu περὶ ἐσχηματισμένων. Idem de Idiomate ſeu charactere Thucydidis. Idem de compoſitione nominum, ſeu περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. — Tum p. 129. Dionyſius Halic. de compoſitione nominum.

Lectionum discrepantium recensio, etiam crisi addita, nisi alia adiunxissem, ieiunior futura erat, quam ut lectoribus iis, quibus maxime hanc scriptionem probari cuperem, admodum placere posset. Itaque ut sterilitatem illam lenocinio aliquo lenirem, libertate usus sum Criticis concessa in deverticula Philologiae exspatiandi, quoties occurreret quod non incommode inprimisque ad erudiendos adolescentes nostrarum literarum studiosos utiliter moneri posse videretur. Quae libertas ne in licentiam verteret, sedulo cavi: si qui tamen me ea abusum criminari velint, hos rogatos cupio, ut cogitent, academicos huiusmodi libellos esse τοῦ ἐπιδεικτικοῦ εἴδους.

In tanta copia coniecturarum, quas non manu sed sacco profudisse uni et item alteri videbor, non mirum si reperiantur, quae ab aliis occupatae sint. Id quoties mihi innotuit, bona fide indicavi [e]): sicubi tacui, ne quis furti me insimulet. Ea est enim criticae scriptorum veterum pervestigationis ratio, ut, si rectam viam institeris, fieri nullo modo possit, quin multa reperias, in quae alii ante te inciderint [f]).

---

e) Addam his locis duo. Στρωτοῖς, quod in Apollodori Bibliotheca scribi posse ad p. 239. v. 9. sq. suspicatus sum, Valckenario dudum placuerat. Vid. Claverii Not. ad Apollodor. p. 423. Coniecturam in Luciano propositam ad p. 246. v. 1. sq. occupavit vir doctus in Ephemerid. literar. Ienens. Vid. Schmieder. ad Lucian. T. 2. p. 368.

f) En exemplum in primis illustre. Nota est meritoque celebrata Reizii nostri emendatio in Livio 7, 8, 6.

Ceterum hunc libellum maxima ex parte iam anno ſuperiore conſcripſeram, priusque, ſi rationes meae tuliſſent, edidiſſem. Hoc velim lectores meminerint, ſi nonnullorum librorum, qui interim prodierunt, non factam in eo mentionem viderint.

Scrib. Lipſiae menſe Maio exeunte 1806.

ſignis feliciſſime mutantis in *Signinis*. Palmarium hoc viri praeſtantiſſimi εὕρημα primus, quod ſciam, prodidit A. G. Erneſtius in Gloſſar. Liv. v. *Signum*: integris aliorum libellis huius argumenti praetulit Kordeſius. (*M. Acc. Plautus und Fr. Wolfg. Reiz* p. 29.) Sed haec emendatio dudum innotuerat, acute excogitata ab homine non indocto illo quidem, ſed ad Reizium non comparando. Sic enim Creverius in editione minore ad illum Livii locum: „*Ab ſignis*] Legendum videtur, *ab Signinis*. *Agmen fugientium* Hernicorum *fuſum eſt ab Signinis, quum praeter moenia eorum*, id eſt, Signinorum *infrequentia* Hernicorum *ſigna conſpecta eſſent*. Signia erat colonia Romana, non longe ab Hernicorum terris." Hoc Galli inventum Reizio ignotum fuiſſe non miror: erat enim vir ut beatiſſimus ingenio doctrinaque, ſic parum inſtructus a ſupellectile literaria: Erneſtium latuiſſe miror ac paene indignor.

MELETEMATA CRITICA

IN

DIONYSII HALICARNASSENSIS ARTEM RHETORICAM.

CAP. I — IV.

Pag. 225. verſu 1. edit. Reisk. ΑΛΙΚΑΡΝΑΣ-ΣΕΩΣ] Edit. Sylb. ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ, uno ſigma. „Sic et V. C. bibliothecae Caeſareae.“ Eodem modo in titulo libelli περὶ Συνθέσεως Ὀν μάτων variatur; ſequiturque omnino hanc ſcripturam Sylburgiana editio in altero tomo, cum in titulis librorum de Antiquitatibus Romanis duplex ſigma praetuliſſet. Antiquior ratio, in Herodoto quidem ſimilibusque ſervanda, Ἁλικαρνασσός (Ἁλικαρνησσός), Ἁλικαρνασσεύς (Ἁλικαρνησσεύς). Vid. Weſſeling. ad Herodot. p. 1. 85. [coll. Valckenar. p. 667.] 191. Neque poſteriorum temporum ſcriptoribus videtur diſplicuiſſe: certe codices manu ſcripti hic illic, etiam ubi minime exſpectes, velut in περιοχαῖς librorum hiſtoricorum, quas nemo dubitet a Grammaticis profectas eſſe, alterum ſigma negligunt. Vid. Weſſeling. ad Diodor. Sicul. T. 2. p. 156. 177. In numis quidem fere duplicatur litera ſibilans: vid. Raſch. Lex. Rei Num. T. 1. col. 461. ſq. Eckhel. Doctr. Num. Vet. P. 1. Vol. 2. p. 582. ſq.: ſed et omnes, opinor, ſeriorum ſunt temporum, nec de-

sunt qui simplex sigma exhibeant. Vid. Spanhem. Differt. de Praest. et Usu Num. T. 1. p. 626. In Callimachi Epigramm. II. ed. Ernest. (XLVII. Analect. Brunck.) scribendum ex Cod. Vatic., Edd. Ald. et Asc.:

— — — — ἀλλὰ σὺ μέν που,
ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ — — —.

In Christodori Ecphrasi v. 377. bene editum:

Οὐδ' Ἁλικαρνησοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀοιδός. [1])

ubi perperam Stephanus Ἁλικαρνασσοῦ.

P. 225. v. 2. ΤΕΧΝΗ] „μέθοδοι πανηγυρικῶν, γαμηλίων, γενεθλιακῶν, ἐπιθαλαμίων, προσφωνηματικῶν, ἐπιταφίων, προτρεπτικῶν ἀθληταῖς." Titulus hic est argumento longe accommodatior vulgari illo, quem qui primus huic libellorum rhetoricorum farragini praefixit, quid τέχνη sit, parum videtur attendisse.

P. 225. v. 6. Περὶ τῶν πανηγυρικῶν] „Περὶ πανηγυρικῶν." Recte. Sic et sequentium capitum tituli articulum omittunt.

P. 225. v. 7. sq. Πανήγυρις — — παραδιδομένη] „Πανηγύρεις — — παραδιδόμεναι V." Bene: sequuntur enim verba numeri pluralis, συνήχθησαν, κατεςάθησαν. In μειζόνων vitium inesse opinor, cui qui cum probabili successu medear non habeo. Scribendumne μελεδώνων? Certe μελεδὼν Rhetoris nostri passim calamistratum dicendi genus haud dedecet.

P. 225. v. 9. sq. ἀνθρώπειον] „ἀνθρώπεινον V." Confudit librarius διττογραφίαν, ἀνθρώπειον, ἀνθρώπινον. Nihil crebrius commutatione harum formarum. Vid. Sylburg. infra ad p. 398. Var. Lect. ad Antiquit. Rom. 2, 20. 71. Abrah. Gronovius in Var. Geograph. p. 151. Siebenkees. ad Strabon. init.

P. 226. v. 2. ἡ] „Omisit V.“ Commode abest articulus. Mox pro ἀλλήλων videtur legendum ἄλλη ἄλλων.

P. 226. v. 3. τῶν πλουσίων] „τῶν omisit V.“ Melius adest, cum sequatur τῶν ἀρχόντων.

P. 226. v. 6. γε] Ed. Sylb. γὲ. „γε V.“ Levia haec; sed testantur ἀκρίβειαν conferentis.

P. 226. v. 7. δὴ] „δὲ V.“ Longe praestat δὴ, „notans hic, ad institutum terminum, quo contenderat, deductam esse orationem. Hic particulae usus maxime apparet, quoties quis, repetito altius primordio, ad rem ipsam, quam explicare aut narrare proposuerat, accedit quasi spiritu erumpente.“ Sic bene Hoogeveen. Doctr. Partic. L. Gr. Tom. 1. p. 291.

P. 226. v. 11. τοὺς] „Omisit V.“ Male. Aliud πολλοὶ, aliud οἱ πολλοί. Πολλοὶ, *multi*, οἱ πολλοὶ, *plerique*, *vulgus*. Monuerunt primarii viri, Casaubonus ad Athen. p. 28, 25. et Valckenarius Diatr. Euripid. p. 217. B. Pedestris quidem oratio poësisque Attica hoc discrimen diligenter servant. Qui enim in contrariam sententiam afferuntur [2]) loci, partim sunt corrupti [3]), partim ita comparati, nihil ut impediat πολλοὺς vertere *multos*. Alia ratio est poësis Ionicae, omnino liberioris in usu articuli, ut quae etiam αὐτὸς pro ὁ αὐτὸς dicat. [4]) Minus circumspecte Ruhnkenius ad Hermesian. v. 89.

P. 226. v. 11. γινόμενος] „γενόμενος V.“ Perparum interest.

P. 226. v. 15. γινόμενοι] „γιγνόμενοι V.“ Ἀττικωτέρως: quamquam dubites, an hic scriptor talia sectatus sit. Quod sequitur ἣν, bene habet. Repete ex praegressis τέχνην. Mox post ποιμὴν desideres articulum τήν.

P. 227. v. 5. sq. Ὀλύμπιος Ζεύς] „Ζεὺς Ὀλύμπιος V.“ Vulgaris ordo praestat. Ceterum ini-

tio huius τμήματος ſuſpicor legendum: Ἴσθι οὖν κ. τ. λ. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 304. In Herodoto p. 578, 42. ſq. magnanimus Spartiata ad tyrannum Syracuſarum: ἴσθι ἀρξόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων. quod non intelligens interpres, male vertit: *eſto dicto audiens Lacedaemoniis.* Imo vertendum: *ſcito te fore ſub imperio Lacedaemoniorum.* Sed Xenophon Hier. fin. vereor ne ſcripſerit: κἂν ταῦτα πάντα ποιῇς, εὖ ἴσθι, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις κάλλιστον καὶ μακαριώτατον[5]) κτῆμα κεκτήσῃ. Lectionem hanc, neglectam a recentioribus editoribus, Stephanus in marg. edit. ſec. commemoravit. Simili conſtructione Hellenic. 3, 5, 11. p. 173. ed. Schneid. καὶ νῦν γε, ἂν φανεροὶ γενώμεθα — —, εὖ ἴστε, ἀναφανήσονται κ. τ. λ. Plato Phaedon. c. 64. Εὖ γὰρ ἴσθι, ἦ δ' ὅς, ὦ ἄριστε Κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέγειν, οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς [fort. πλημμελεῖ], ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς.

P. 227. v. 10. θεῶν] „τῶν θεῶν V." Facile caremus articulo, quem nollem Heerenius in Menandri Comment. de Encom. p. 30. de ſuo addidiſſet. Saepiſſime enim θεὸς, θεοὶ, pro ὁ θεὸς, οἱ θεοί. Sic et βασιλεὺς pro ὁ βασιλεὺς, inprimis de rege Perſarum, [6]) poſteriorum temporum ſcriptoribus Graecis de Romanorum Auguſtis. Falluntur qui talibus locis articulum inferciunt. Diſſentientibus quidem codicibus, articulus, opinor, melius negligitur. Omnino haud exiguus eſt numerus nominum articulo fere carentium: velut μουσική, quod ſtatim ſequitur, ubi ſi quis ſcribendum cenſeret τῆς μουσικῆς εὑρετὴς, helleniſmi parum ſe callidum proderet. Xenophon Oeconom. init., ni fallor, ſcripſit: ὥσπερ ἰατρικὴ καὶ χαλκευτικὴ καὶ τεκτονική. Bene ibi articulum omittunt ante χαλκευτικὴ Editt. vett. cum multis

Codd. Utrum a ſcriptoris manu profectum ſit, ipſe Xenophon ſignificat, mox ſcribens: ὁ μὲν γὰρ τεκτονικὴν ἐπιςάμενος κ. τ. λ. Idem Cyrop. 8, 1, 34. ex vera linguae graecae ratione: ταύτην [τὴν Ͽήραν] ἡγούμενος καὶ ὅλως ἀρίςην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι, καὶ ἱππικῆς δὲ ἀληθεςάτην. Ibid. 8, 3, 25. πολὺ μάλιςα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς. Anab. 1, 9, 5. Ἔκρινον δ' αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως φιλομαθέςατον εἶναι καὶ μελετηρότατον. Conf. Porſonum ad Eurip. Hecub. v. 788.

P. 228. v. 6. ſq. ὅτι κάλλει — — σμικρὰ] „Omiſit V." Aberrarunt librarii oculi a priore σμικρὰ ad poſterius: qui fons talium lacunarum uberrimus. Similem lacunam infra p. 257. v. 11., a nemine, quod norim, animadverſam, Codex noſter praeclare explevit.

P. 229. v. 1. ἤ τι ἄλλο ἀρχαῖον] „εἴτε ἄλλό τι ἀρχαῖον V." quod bonum: nec tamen deterior vulgata lectio. Infra p. 256. v. 14. ſq. εἴτ' ἠπειρωτικὴ εἴη, εἴτ' ἐπιθαλαττίδιος, ἢ νησιῶτις. Plato Phaedr. p. 350. ed. Heind. Ὡς εἴτε Λυσίας ἤ τις ἄλλος κ. τ. λ. ubi vid. not. Diodorus Sic. T. 2. p. 400, 89. ſſ. εἴτε καὶ [ſuſpecta haec particula, nata, opinor, quod ſexcenties accidit, ex proxima praepoſitione] κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον, εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθεὶς, ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι. Dio Caſſ. LXXIX. p. 1349. ed. Reim. (Eclog. Urſin. p. 441.) εἴτε Ψευδαντωνῖνος, εἴτε καὶ Ἀσσύριος, ἢ καὶ Σαρδανάπαλος. Lucianus T. 1. p. 780, 56. εἴτε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος. Sic Ariſtophanes Nub. v. 270. ſſ. εἴτ' —, εἴτ' —, εἴτ' —, ἢ —, ἢ —. In Apollonio Rhod. 4, 343. ſq. legit Etymologus M. col. 88, 37.:

— — — — — εἴτε δόλοισιν,
ἠὲ καὶ ἀμφαδίην — — —

Andromachus apud Galen. T. 2. p. 429, 54. ſq. ed. Baſil.:

εἴτε σε Τρικκαῖοι, δαῖμον, ἔχουσι λόφοι,
ἢ Ῥόδος, ἢ Βούριννα — — —

P. 229. v. 3. τοῦτο] „Sic et V.“ Hoc ſi, ut arbitror, genuinum eſt, εὐποϱήσεις corrigi oportet. Leniſſima mutatio, et quae nemini non in mentem veniat, εὐποϱίσεις, *facile parabis.* Tueri eandem videatur locus Luciani T. 2. p. 63, 6. ſq. τὸ τῆς εὐνοίας παϱεὶς, πϱοσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐποϱίσει τοῖς ἀκούουσι. ubi alii item εὐποϱήσει. Sed εὐποϱίζειν multum vereor ne helleniſmus non agnoſcat. Εὐπόϱιστος quidem, vocem cum aliis frequentatam, tum maxime ἰατϱῶν παισὶν, fruſtra ſit qui cum I. C. Suicero in Lex. Gr. Lat. ab εὐποϱίζειν derivet, cum derivanda ſit ab εὖ et ποϱιστός. En canonem Ioſ. Scaligeri Nunneſium, qui contra eum deliquerat, reprehendentis in Not. ad Phrynichum p. 114.: „Nemo helleniſmi paullo peritior concedet εὐαγγέλλω Graecum eſſe. Nam τὸ εὐ καὶ τὰ στεϱητικὰ μόϱια non componuntur cum verbis, ſed cum nominibus. Itaque εὐάγγελος recte dicitur: unde verbum εὐαγγελέω. non autem εὐαγγέλλω, quod eſt abſurdiſſimum. Barbara ſunt Euripidis δυσθνήσκω pro δυσθανατῶ, item δυσπϱοσίεσθαι Achillis Tatii. a quibus tanquam a ſcopulo vitandum.“[7]) Quae cum ita ſint, ſcribendum puto, in Rhetore noſtro ἐκποϱίσεις, in Luciano ἐκποϱίσει: nam diducta ſcriptura, εὖ ποϱίσεις, εὖ ποϱίσει, quae malo item mederetur, vereor ut cuiquam, his quidem locis, approbari poſſit. Sic ut cenſeam, movent me aliquot loci Xenophontis: Anab. 5, 6, 19. εἰ μὴ ἐκποϱιοῦσι τῇ στϱατιᾷ μισθόν. MSS. Par., Eton. et marg. Steph. ἐξευποϱιοῦσι: διττογϱαφία, opinor, id quod paſſim accidit, confuſâ in vocem monſtruoſam. Eadem, ni fallor, commiſtio διττογϱαφίας alium locum foede corrupit ibid. 5, 8, 25. ἢ ἀποϱοῦντι συν-

ἐξευπόρισά τι. Mitto reliquam varietatem: unus MS. Par., συνεξεπόρησα legens, ad verum recta ducit. Scribendum συνεξεπόρισα. Itaque in Lexico Xenophonteo, ſane egregio theſauro Graecitatis, ſed in quo κρίσιν ſaepiuſcule requiras, delenda verba βαρβαρικώτατα, ἐξευπορίζειν et συνεξευπορίζειν. Tali quidem acceſſione Theſaurus H. Stephani, iam ſatis ille ſordium trahens, quod tamen immortali viro condonandum, facile carebit. Ceterum permirum accidat, quid cauſae ſit, cur barbari illius εὐπορίζειν veſtigia ſubinde occurrant. Num forte poſterior Graecitas, deluſa falſo etymo vocis εὔπορισος, quam vita communis, maxime ſenſu medicinali, frequentaret, εὐπορίζειν dicere coepit, quod antiqui ſcriptores ἐκπορίζειν dixerant? [7a])

P. 229. v. 14. τὸν] „Omiſit V." Perperam.

P. 230. v. 5. τὴν ἐν] „καὶ V." Praeſtat vulgata.

P. 230. v. 8. ἐπαίνου] „ἐπαίνων V." quod et ipſum bonum, niſi adeo praeferas. Suſpicacior utrumque iungens ſcripſerit: οὐδὲ γὰρ ἐν τούτῳ γενόμενος ἀπορήσεις ἐπαίνου· ἐπαινῶν τὴν μὲν δρῦν, κ. τ. λ. — Paullo ante malim ad helleniſmi normam: ὅστις ᾖ. Obiter corrigam Dionyſ. Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 506. ἀγοραί τε αὐτόθι λαμπρόταται τῶν ἐν ἄλλοις τισὶ τόποις τῆς Ἰταλίας ἀγομένων ἐγίνοντο. Repetita ſyllaba ſcribendum videtur ἐν ἄλλοις οἵστισι τόποις. [8])

P. 230. v. 10. εἰ] „ἡ V." Congruentius hoc reliquis, τὴν δρῦν, τὴν δάφνην.

P. 230. v. 13. τῆς] „Omiſit V." Non deſidero articulum.

P. 230. v. 14. πρώτῳ] „τῷ τρόπῳ V." quod probo. Ex vulgata conſequitur, Minervam plures ſibi coronas deinceps impoſuiſſe. — ἐστέψατο. Rarius hoc fereque poëtici coloris. Frequentius pedeſtrisque magis proprium orationis ἐστεφανώσατο.

Vid. Kuster. de V. M. I. 8. Epigr. XLVII. in Stat. Athlet. (Anal. Brunck. T. 3. p. 28.):

ὃν καὶ κοῦρον ἐόντα παλαίτεροι ἡνιοχῆες,
στεψάμενοι σταδίοις, εἶσαν ἀγωνοθέτην.

ubi Iacobsius, negligens hellenismi detrahensque plurimum Constantini laudibus, participium στεψάμενοι sensu activi verbi impertit. Imo vertendum: *victores; qui ipsi in stadio vicerunt.* — Quod infra sequitur, ὅτι συναγωνίζεται πρὸς τὸν λόγον, lucubratorium, opinor, usum olei spectat. Vita Demosthenis p. 4. ed. Reisk. οὐδὲ τὰς νύκτας ἐκάθευδεν, ἀλλὰ διεπονεῖτο πρὸς φῶς περὶ λόγους. ὅθεν καὶ Πυθέας σκώπτων ἔφη, τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους λύχνων ἀπόζειν.

P. 251. v. 4. Δημητριακοὶ, ἢ πίστεως. εὐπορήσεις δέ που] „Δημητριακοί· εἰ πίστεως εὐπορήσεις που V." quod vero propius puto. Scripsisse Rhetor videtur: πίστεων εὐπορήσεις που καὶ περὶ τούτων ἑκάστου, *poteris etiam horum laudes probabiliter,* s. *argumentis utens idoneis, persequi.* εἰ natum, ni fallor, ex ultima syllaba vocabuli proxime praegressi. Aliter locum tentavit Iacobsius Animadv. in Stobaeum p. 242. Restat pusilla menda, quam eluas scribendo: οἱ καρποὶ οἱ Δημητριακοί. Graece enim dicitur, aut οἱ καρποὶ οἱ Δημητριακοὶ, aut οἱ Δημητριακοὶ καρποί: quarum locutionum ceteroquin eadem plane vis et significatio. Videamus aliquot loca, ubi hellenismus hunc articuli usum vel imperiose flagitat vel perlibenter adsciscit. In Herodoto p. 207, 58. bene legitur τὸ χρηστήριον τὸ τοῦ Διὸς, nec delendum alterum τὸ cum cod. Arch. [9]) In Thucydide p. 330, 60. leg. e Reg. Cass. ἐν τῷ δημοσίῳ τῷ Ἀθηναίων. et p. 531, 3. e Cass. ἡ ἐσβολὴ ἡ ἐς τὴν Ἀττικήν. Xenoph. Anab. 2, 5, 31. leg. ex Eton. ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς Τισσαφέρνους. Ibid. 4, 4, 21. ex eodem libro Zeunius iure dedit ἡ σκηνὴ ἡ Τηριβάζου [10]), falsus in eo, quod articulum elegantem

dicit, quem necessarium dicere debebat: sed pervulgatus hic error est interpretum pro elegantiis saepissime venditantium, quae per linguae leges aliter habere non possunt. Nec minus idem laudandus, quod 6, 6, 8. spreto Guelferbytano oraculo, servavit τὸ δόγμα — — τὸ τοῦ στρατεύματος. [11]) Ibidem 7, 2, 11. τὸ δ' ἄλλο στράτευμα πᾶν ἐν τῷ αὐτῷ παρὰ τὸ τεῖχος τῶν Περινθίων ἦν. MS. Par. τὸ Περινθίων. Iuncto utroque articulo scribo: τὸ τῶν Π. Diodor. Sic. T. 1. p. 382, 19. leg. e Vat. θεῖναι τὸν ἀγῶνα τὸν τῶν Ὀλυμπίων. [Ibid. p. 699, 8. Καρχηδονίους ut suspectum uncis coërceam: coll. p. 700, 23. T. 2. p. 338, 31. genuinus ordo est οἱ ἀργυράσπιδες Μακεδόνες, ut p. 341, 37. legitur τῶν ἀργυρασπίδων Μακεδόνων. In Strabone p. 783. A. ed. Alm. legendum inverso verborum ordine: μέχρι Κασπίων πυλῶν. Nusquam aliter, quod sciam, Geographus.]

P. 231. v. 6. παρ' ἄλλοις] „ἄλλους V." Ad sensum vix quidquam interest.

P. 231. v. 12. ἄλλοις] „αὐτοῖς V." Perperam.

P. 231. v. 13. φιλοτιμώτατοι] „Sic et V." Vere Sylburgius: „Grammaticorum regula postulat φιλοτιμότατοι per ο." In Aristotelis Poët. c. 5. non minus vitiose aliquot libri pro ἀτιμοτάτων habent ἀτιμωτάτων, quod miror Buhlio rectius videri potuisse. Sed, ut fit, oblitus erat vir doctus, quae puer didicerat. Tales anomaliae poëtis relinquendae. Vide viros doctos ad Homer. Od. XX. 376. Barnes. ad Euripid. Hecub. v. 581. Non magis probanda in prosa oratione haec: εὐοπλώτατος, quod libri aliquot in Xenoph. Cyrop. 6, 2, 4. habent; εὐτεκνώτερος, quod etiamnunc in Apollodoro 3, 5, 6. et Diodoro Sic. T. 1. p. 318, 30. legas, ubi meliorem scripturam a libris oblatam Heynius Wesselingiusque spreverunt; εὐμορφώτερος, quod olim editiones Luciani Dial. Mort. XXV. ob-

sedit. Vid. Iensius ad Lucian. l. l., Villoison. ad Longum p. 292. sq., Fischer. Animadv. ad Weller. II. p. 83. sq. — Quae sequuntur, sic interpungenda[12]): εἰ δὲ μὴ, (scil. ἔνδοξοί εἰσιν) ἄλλα ἔχεις πρεσβύτερα. *sin minus, alia suppetunt maioris momenti.* Infra p. 399. πρεσβύτερος et κυριώτερος coniunguntur. Vid. I. Fr. Gronov. ad Liv. 1, 32, 2. [13]) — Paullo post ante ἄλλη excidisse suspicor ἄλλοτε: nisi Rhetor βραχυλογίαν sectatus est; ut ἄλλη sit i. q. ἄλλη καὶ ἄλλη, ἄλλοτε ἄλλη, ἄλλοτε ἀλλοία. Ceterum post βούλησιν distinguendum μέσῃ στιγμῇ.

P. 252. v. 7. διῃρημένοις] „Sic et V." Vere Sylburgium puto coniecisse διηρμένοις: praetereaque opinor scribendum τὰ δ' ἐν δ. Infra p. 267. διηρμένη (ἀπαγγελία) καὶ μέγεθος ἔχουσα. ubi item e Cod. Cant. enotata varietas διῃρημένη. Noster ibi Codex διεγηγερμένη, e glossemate. Dionysius de Lycurgo p. 433. ἐστι διαπαντὸς αὐξητικὸς, καὶ διηρμένος, καὶ σεμνός. Sic enim ibi bene corrigunt vulgatum διῃρημένος. [14]) Plutarchus Mor. T. 1. p. 654. ed. Wyttenb. τὸ δὲ γαῦρον — καὶ ὑψηλὸν καὶ διηρμένον. Ibid. p. 458. εἰς τὸ μὴ πέρα τοῦ προσήκοντος ἐν τοῖς προσπίπτουσιν ἢ διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν, ἢ ταπεινοῦσθαι καὶ καταπίπτειν πρὸς οἴκτους καὶ ὀλοφυρμούς. De rhetorica διάρσει conf. Ernestii Lexic. Technol. Graec. Rhet. p. 74. Sed is διαίρειν λόγον male vertit *inflare orationem;* quod technici in vitiis ponunt. Imo vertendum *sublate* s. *elate dicere.* Audi Ciceronem Brut. c. 55.: *oratorum bonorum — duo genera sunt, unum attenuate presseque, alterum sublate ampleque dicentium —. Sed cavenda est presso illi oratori inopia et ieiunitas: amplo autem inflatum et corruptum orationis genus.* Idem de opt. gen. orat. c. 4.: *Ita fit, ut Demosthenes certe possit summisse dicere, elate Lysias fortasse non possit.* In Iulio Caes. B. C. III. c. 79. bene,

ni fallor, Ciacconius: *elatius inflatiusque multo, quam res erat gesta.* Haec, quamquam non ταυτολόγα, ut Scaligero visum, recte hic iunguntur: sicque, opinor, etiam II. c. 17. scribendum; quae enim Oudendorpius contra monuit, parum me movent. Plinius Epist. 4, 14, 3. *describimus aliquid modo pressius, modo elatius.* quod satis mihi videor contra Ernestium tutatus. [15]) Ceterum ut hic τῇ ἀφελείᾳ opponuntur τὰ διηρμένα, sic infra p. 241. sq. λέξις ἀφελὴς τῷ ἐξαίρειν τὸν λόγον εἰς σεμνότητα. — Deinde ἢ post εἰπεῖν delendum, ortum illud librariorum oscitatione ex antecedente ν; qua negligentia nullam facile in libris errorum feraciorem esse, verissime monuit Wyttenbachius in Annot. ad Xenophont. p. 378. Vid. eundem ad Plutarch. Mor. T. 1. p. 490. 549. Lucianus T. 3. p. 633. τῷ τε γὰρ Μενέλεῳ οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἴκων, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν. Leg. — — τῶν οἴκων, ὅσον τοῦ τοὺς εἰσερχ. ἐκπλ. Contrario vitio laborat Suidas v. Δομετιανός. T. 1. p. 615. οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτοῦ γενέσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Fontem, unde haec Suidas hausit, si Kusterus adiisset, et ἢ vidisset post στάσιν excidisse, et totum locum aliter vertisset: quam enim dedit versionem, a sensu scriptoris plurimum aberrat. Particulam istam inserendam esse, dudum monuerat, versionem simul corrigens, egregius ille Sylburgius in Rom. Histor. Scriptor. Graec. Minor. p. 967. b. Laborat item Plutarchus Mor. T. 2. p. 311. οἷον ὀρτύγων, ἀλεκτρυόνων. Scribo: οἷον ὀρτύγων ἢ ἀλεκτρυόνων. Bene Interpres: *ut coturnicum vel gallorum.* Mitior haec crisis quam Iacobsii Animadv. in Anthol. Gr. II. 3. p. 13. totam hanc ῥῆσιν, ut ex margine in contextum illatam, delentis. Eadem de causa, opinor, articulus excidit in Herodoto p. 135, 24. ubi legam: Τῶν δὲ κροκοδείλων ἡ φύσις ἐστὶ

ſunt qui ſimplex ſigma exhibeant. Vid. Spanhem. Diſſert. de Praeſt. et Uſu Num. T. 1. p. 626. In Callimachi Epigramm. II. ed. Erneſt. (XLVII. Analect. Brunck.) ſcribendum ex Cod. Vatic., Edd. Ald. et Aſc.:

— — — — ἀλλὰ σὺ μέν που,
ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ — — —.

In Chriſtodori Ecphraſi v. 377. bene editum:

Οὐδ' Ἁλικαρνησοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀοιδός. [1])

ubi perperam Stephanus Ἁλικαρνασσοῦ.

P. 225. v. 2. ΤΕΧΝΗ] „μέθοδοι πανηγυρικῶν, γαμηλίων, γενεθλιακῶν, ἐπιθαλαμίων, προσφωνηματικῶν, ἐπιταφίων, προτρεπτικῶν ἀθληταῖς." Titulus hic eſt argumento longe accommodatior vulgari illo, quem qui primus huic libellorum rhetoricorum farragini praefixit, quid τέχνη ſit, parum videtur attendiſſe.

P. 225. v. 6. Περὶ τῶν πανηγυρικῶν] „Περὶ πανηγυρικῶν." Recte. Sic et ſequentium capitum tituli articulum omittunt.

P. 225. v. 7. ſq. Πανήγυρις — — παραδιδομένη] „Πανηγύρεις — — παραδιδόμεναι V." Bene: ſequuntur enim verba numeri pluralis, συνήχθησαν, κατεστάθησαν. In μειζόνων vitium ineſſe opinor, cui qui cum probabili ſucceſſu medear non habeo. Scribendumne μελεδώνων? Certe μελεδὼν Rhetoris noſtri paſſim calamiſtratum dicendi genus haud dedecet.

P. 225. v. 9. ſq. ἀνθρώπειον] „ἀνθρώπεινον V." Confudit librarius διττογραφίαν, ἀνθρώπειον, ἀνθρώπινον. Nihil crebrius commutatione harum formarum. Vid. Sylburg. infra ad p. 398. Var. Lect. ad Antiquit. Rom. 2, 20. 71. Abrah. Gronovius in Var. Geograph. p. 151. Siebenkeeſ. ad Strabon. init.

P. 226. v. 2. ἡ] „Omiſit V.“ Commode abeſt articulus. Mox pro ἀλλήλων videtur legendum ἄλλη ἄλλων.

P. 226. v. 3. τῶν πλουσίων] „τῶν omiſit V.“ Melius adeſt, cum ſequatur τῶν ἀρχόντων.

P. 226. v. 6. γε] Ed. Sylb. γὲ. „γε V.“ Levia haec; ſed teſtantur ἀκρίβειαν conferentis.

P. 226. v. 7. δὴ] „δὲ V.“ Longe praeſtat δὴ, „notans hic, ad inſtitutum terminum, quo contenderat, deductam eſſe orationem. Hic particulae uſus maxime apparet, quoties quis, repetito altius primordio, ad rem ipſam, quam explicare aut narrare propoſuerat, accedit quaſi ſpiritu erumpente.“ Sic bene Hoogeveen. Doctr. Partic. L. Gr. Tom. 1. p. 291.

P. 226. v. 11. τοὺς] „Omiſit V.“ Male. Aliud πολλοὶ, aliud οἱ πολλοί. Πολλοὶ, *multi*, οἱ πολλοὶ, *plerique*, *vulgus*. Monuerunt primarii viri, Caſaubonus ad Athen. p. 28, 25. et Valckenarius Diatr. Euripid. p. 217. B. Pedeſtris quidem oratio poëſisque Attica hoc discrimen diligenter ſervant. Qui enim in contrariam ſententiam afferuntur [2]) loci, partim ſunt corrupti [3]), partim ita comparati, nihil ut impediat πολλοὺς vertere *multos*. Alia ratio eſt poëſis Ionicae, omnino liberioris in uſu articuli, ut quae etiam αὐτὸς pro ὁ αὐτὸς dicat. [4]) Minus circumſpecte Ruhnkenius ad Hermeſian. v. 89.

P. 226. v. 11. γινόμενος] „γενόμενος V.“ Perparum intereſt.

P. 226. v. 15. γινόμενοι] „γιγνόμενοι V.“ Ἀττικωτέρως: quamquam dubites, an hic ſcriptor talia ſectatus ſit. Quod ſequitur ἦν, bene habet. Repete ex praegreſſis τέχνην. Mox poſt ποιμὴν deſideres articulum τήν.

P. 227. v. 5. ſq. Ὀλύμπιος Ζεύς] „Ζεὺς ὀλύμπιος V.“ Vulgaris ordo praeſtat. Ceterum mi-

tio huius τμήματος suspicor legendum: Ἴσθι οὖν κ. τ. λ. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 504. In Herodoto p. 578, 42. sq. magnanimus Spartiata ad tyrannum Syracusarum: ἴσθι ἀρξόμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων. quod non intelligens interpres, male vertit: *esto dicto audiens Lacedaemoniis*. Imo vertendum: *scito te fore sub imperio Lacedaemoniorum*. Sed Xenophon Hier. fin. vereor ne scripserit: κἂν ταῦτα πάντα ποιῇς, εὖ ἴσθι, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις κάλλιστον καὶ μακαριώτατον [5]) κτῆμα κεκτήσῃ. Lectionem hanc, neglectam a recentioribus editoribus, Stephanus in marg. edit. sec. commemoravit. Simili constructione Hellenic. 3, 5, 11. p. 173. ed. Schneid. καὶ νῦν γε, ἂν φανεροὶ γενώμεθα — —, εὖ ἴστε, ἀναφανήσονται κ. τ. λ. Plato Phaedon. c. 64. Εὖ γὰρ ἴσθι, ἦ δ' ὅς, ὦ ἄριστε Κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέγειν, οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς [fort. πλημμελεῖ], ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς.

P. 227. v. 10. θεῶν] „τῶν θεῶν V." Facile caremus articulo, quem nollem Heerenius in Menandri Comment. de Encom. p. 30. de suo addidisset. Saepissime enim θεός, θεοὶ, pro ὁ θεός, οἱ θεοί. Sic et βασιλεὺς pro ὁ βασιλεύς, inprimis de rege Persarum, [6]) posteriorum temporum scriptoribus Graecis de Romanorum Augustis. Falluntur qui talibus locis articulum inferciunt. Dissentientibus quidem codicibus, articulus, opinor, melius negligitur. Omnino haud exiguus est numerus nominum articulo fere carentium: velut μουσική, quod statim sequitur, ubi si quis scribendum censeret τῆς μουσικῆς εὑρετής, hellenismi parum se callidum proderet. Xenophon Oeconom. init., ni fallor, scripsit: ὥσπερ ἰατρικὴ καὶ χαλκευτικὴ καὶ τεκτονική. Bene ibi articulum omittunt ante χαλκευτικὴ Editt. vett. cum multis

Codd. Utrum a ſcriptoris manu profectum ſit, ipſe Xenophon ſignificat, mox ſcribens: ὁ μὲν γὰρ τεκτονικὴν ἐπιςάμενος κ. τ. λ. Idem Cyrop. 8, 1, 34. ex vera linguae graecae ratione: ταύτην [τὴν θήραν] ἡγούμενος καὶ ὅλως ἀρίςην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι, καὶ ἱππικῆς δὲ ἀληθεςάτην. Ibid. 8, 3, 25. πολὺ μάλιςα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς. Anab. 1, 9, 5. Ἔκρινον δ' αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως φιλομαθέςατον εἶναι καὶ μελετηρότατον. Conf. Porſonum ad Eurip. Hecub. v. 788.

P. 228. v. 6. ſq. ὅτι κάλλει — — σμικρὰ] „Omiſit V.“ Aberrarunt librarii oculi a priore σμικρὰ ad poſterius: qui fons talium lacunarum uberrimus. Similem lacunam infra p. 257. v. 11., a nemine, quod norim, animadverſam, Codex noſter praeclare explevit.

P. 229. v. 1. ἤ τι ἄλλο ἀρχαῖον] „εἴτε ἄλλό τι ἀρχαῖον V.“ quod bonum: nec tamen deterior vulgata lectio. Infra p. 256. v. 14. ſq. εἴτ' ἠπειρωτικὴ εἴη, εἴτ' ἐπιθαλαττίδιος, ἢ νησιῶτις. Plato Phaedr. p. 350. ed. Heind. Ὡς εἴτε Λυσίας ἤ τις ἄλλος κ. τ. λ. ubi vid. not. Diodorus Sic. T. 2. p. 400, 89. ſſ. εἴτε καὶ [ſuſpecta haec particula, nata, opinor, quod ſexcenties accidit, ex proxima praepoſitione] κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον, εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθεὶς, ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι. Dio Caſſ. LXXIX. p. 1349. ed. Reim. (Eclog. Urſin. p. 441.) εἴτε Ψευδαντωνῖνος, εἴτε καὶ Ἀσσύριος, ἢ καὶ Σαρδανάπαλος. Lucianus T. 1. p. 780, 56. εἴτε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος. Sic Ariſtophanes Nub. v. 270. ſſ. εἴτ' —, εἴτ' —, εἴτ' —, ἢ —, ἢ —. In Apollonio Rhod. 4, 343. ſq. legit Etymologus M. col. 88, 37.:

— — — — — εἴτε δόλοισιν,
ἠὲ καὶ ἀμφαδίην — — —

Andromachus apud Galen. T. 2. p. 429, 54. sq. ed. Basil.:

εἴτε σε Τρικκαῖοι, δαῖμον, ἔχουσι λόφοι,
ἢ Ῥόδος, ἢ Βούρινα — — —

P. 229. v. 3. τοῦτο] „Sic et V.“ Hoc si, ut arbitror, genuinum est, εὐπορήσεις corrigi oportet. Lenissima mutatio, et quae nemini non in mentem veniat, εὐπορίσεις, *facile parabis*. Tueri eandem videatur locus Luciani T. 2. p. 63, 6. sq. τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. ubi alii item εὐπορήσει. Sed εὐπορίζειν multum vereor ne hellenismus non agnoscat. Εὐπόριστος quidem, vocem cum aliis frequentatam, tum maxime ἰατρῶν παισὶν, frustra sit qui cum I. C. Suicero in Lex. Gr. Lat. ab εὐπορίζειν derivet, cum derivanda sit ab εὖ et ποριστός. En canonem Ios. Scaligeri Nunnesium, qui contra eum deliquerat, reprehendentis in Not. ad Phrynichum p. 114.: „Nemo hellenismi paullo peritior concedet εὐαγγέλλω Graecum esse. Nam τὸ εὐ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Itaque εὐάγγελος recte dicitur: unde verbum εὐαγγελέω. non autem εὐαγγέλλω. quod est absurdissimum. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω pro δυσθανατῶ, item δυσπροσίεσθαι Achillis Tatii. a quibus tanquam a scopulo vitandum.“ [7]) Quae cum ita sint, scribendum puto, in Rhetore nostro ἐκπορίσεις, in Luciano ἐκπορίσει: nam diducta scriptura, εὖ πορίσεις, εὖ πορίσει, quae malo item mederetur, vereor ut cuiquam, his quidem locis, approbari possit. Sic ut censeam, movent me aliquot loci Xenophontis: Anab. 5, 6, 19. εἰ μὴ ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθόν. MSS. Par., Eton. et marg. Steph. ἐξευποριοῦσι: διττογραφία, opinor, id quod passim accidit, confusâ in vocem monstruosam. Eadem, ni fallor, commistio διττογραφίας alium locum foede corrupit ibid. 5, 8, 25. ἢ ἀποροῦντι συν-

ἐξευπόρισά τι. Mitto reliquam varietatem: unus MS. Par., συνεξεπόρησα legens, ad verum recta ducit. Scribendum συνεξεπόρισα. Itaque in Lexico Xenophonteo, ſane egregio theſauro Graecitatis, ſed in quo κρίσιν ſaepiuſcule requiras, delenda verba βαρβαρικώτατα, ἐξευπορίζειν et συνεξευπορίζειν. Tali quidem acceſſione Theſaurus H. Stephani, iam ſatis ille ſordium trahens, quod tamen immortali viro condonandum, facile carebit. Ceterum permirum accidat, quid cauſae ſit, cur barbari illius εὐπορίζειν veſtigia ſubinde occurrant. Num forte poſterior Graecitas, deluſa falſo etymo vocis εὐπόριστος, quam vita communis, maxime ſenſu medicinali, frequentaret, εὐπορίζειν dicere coepit, quod antiqui ſcriptores ἐκπορίζειν dixerant? [7a])

P. 229. v. 14. τὸν] „Omiſit V.“ Perperam.

P. 230. v. 5. τὴν ἐν] „καὶ V.“ Praeſtat vulgata.

P. 230. v. 8. ἐπαίνου] „ἐπαίνων V.“ quod et ipſum bonum, niſi adeo praeferas. Suſpicacior utrumque iungens ſcripſerit: οὐδὲ γὰρ ἐν τούτῳ γενόμενος ἀπορήσεις ἐπαίνου· ἐπαινῶν τὴν μὲν δρῦν, κ. τ. λ. — Paullo ante malim ad helleniſmi normam: ὅστις ᾖ. Obiter corrigam Dionyſ. Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 506. ἀγοραί τε αὐτόθι λαμπρόταται τῶν ἐν ἄλλοις τισὶ τόποις τῆς Ἰταλίας ἀγομένων ἐγίνοντο. Repetitâ ſyllabâ ſcribendum videtur ἐν ἄλλοις οἷστισι τόποις. [8])

P. 230. v. 10. μὲ] „ἡ V.“ Congruentius hoc reliquis, τὴν δρῦν, τὴν δάφνην.

P. 230. v. 13. τῆς] „Omiſit V.“ Non deſidero articulum.

P. 230. v. 14. πρώτῳ] „τῷ τρόπῳ V.“ quod probo. Ex vulgata conſequitur, Minervam plures ſibi coronas deinceps impoſuiſſe. — ἐστέψατο. Rarius hoc fereque poëtici coloris. Frequentius pedeſtrisque magis proprium orationis ἐστεφανώσατο.

Vid. Kuſter. de V. M. I. 8. Epigr. XLVII. in Stat. Athlet. (Anal. Brunck. T. 3. p. 28.):

ὃν καὶ κοῦρον ἐόντα παλαίτεροι ἡνιοχῆες,
στεψάμενοι σταδίοις, εἶσαν ἀγωνοθέτην.

ubi Iacobſius, negligens helleniſmi detrahensque plurimum Conſtantini laudibus, participium στεψάμενοι ſenſu activi verbi impertit. Imo vertendum: *victores; qui ipſi in ſtadio vicerunt.* — Quod infra ſequitur, ὅτι συναγωνίζεται πρὸς τὸν λόγον, lucubratorium, opinor, uſum olei ſpectat. Vita Demoſthenis p. 4. ed. Reisk. οὐδὲ τὰς νύκτας ἐκάθευδεν, ἀλλὰ διεπονεῖτο πρὸς φῶς περὶ λόγους. ὅθεν καὶ Πυθέας σκώπτων ἔφη, τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους λύχνων ἀπόζειν.

P. 251. v. 4. Δημητριακοὶ, ἢ πίστεως. εὐπορήσεις δέ που] „Δημητριακοί· εἰ πίστεως εὐπορήσεις που V.“ quod vero propius puto. Scripſiſſe Rhetor videtur: πίστεων εὐπορήσεις που καὶ περὶ τούτων ἑκάστου, *poteris etiam horum laudes probabiliter, ſ. argumentis utens idoneis, perſequi.* εἰ natum, ni fallor, ex ultima ſyllaba vocabuli proxime praegreſſi. Aliter locum tentavit Iacobſius Animadv. in Stobaeum p. 242. Reſtat puſilla menda, quam eluas ſcribendo: οἱ καρποὶ οἱ Δημητριακοί. Graece enim dicitur, aut οἱ καρποὶ οἱ Δημητριακοὶ, aut οἱ Δημητριακοὶ καρποί: quarum locutionum ceteroquin eadem plane vis et ſignificatio. Videamus aliquot loca, ubi helleniſmus hunc articuli uſum vel imperioſe flagitat vel perlibenter adſciſcit. In Herodoto p. 207, 58. bene legitur τὸ χρηστήριον τὸ τοῦ Διὸς, nec delendum alterum τὸ cum cod. Arch. [9]) In Thucydide p. 330, 60. leg. e Reg. Caſſ. ἐν τῷ δημοσίῳ τῷ Ἀθηναίων. et p. 531, 3. e Caſſ. ἡ ἐσβολὴ ἡ ἐς τὴν Ἀττικήν. Xenoph. Anab. 2, 5, 31. leg. ex Eton. ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς Τισσαφέρνους. Ibid. 4, 4, 21. ex eodem libro Zeunius iure dedit ἡ σκηνὴ ἡ Τηριβάζου [10]), falſus in eo, quod articulum elegantem

dicit, quem necessarium dicere debebat: sed pervulgatus hic error est interpretum pro elegantiis saepissime venditantium, quae per linguae leges aliter habere non possunt. Nec minus idem laudandus, quod 6, 6, 8. spreto Guelferbytano oraculo, servavit τὸ δόγμα — — τὸ τοῦ στρατεύματος. ") Ibidem 7, 2, 11. τὸ δ' ἄλλο στράτευμα πᾶν ἐν τῷ αὐτῷ παρὰ τὸ τεῖχος τῶν Περινθίων ἦν. MS. Par. τὸ Περινθίων. Iuncto utroque articulo scribo: τὸ τῶν Π. Diodor. Sic. T. 1. p. 382, 19. leg. e Vat. θεῖναι τὸν ἀγῶνα τὸν τῶν Ὀλυμπίων. [Ibid. p. 699, 8. Καρχηδονίους ut suspectum uncis coërceam: coll. p. 700, 23. T. 2. p. 338, 31. genuinus ordo est οἱ ἀργυράσπιδες Μακεδόνες, ut p. 341, 37. legitur τῶν ἀργυρασπίδων Μακεδόνων. In Strabone p. 783. A. ed. Alm. legendum inverso verborum ordine: μέχρι Κασπίων πυλῶν. Nusquam aliter, quod sciam, Geographus.]

P. 231. v. 6. παρ' ἄλλοις] „ἄλλους V." Ad sensum vix quidquam interest.

P. 231. v. 12. ἄλλοις] „αὐτοῖς V." Perperam.

P. 231. v. 13. φιλοτιμώτατοι] „Sic et V." Vere Sylburgius: „Grammaticorum regula postulat φιλοτιμότατοι per ο." In Aristotelis Poët. c. 5. non minus vitiose aliquot libri pro ἀτιμοτάτων habent ἀτιμωτάτων, quod miror Buhlio rectius videri potuisse. Sed, ut fit, oblitus erat vir doctus, quae puer didicerat. Tales anomaliae poëtis relinquendae. Vide viros doctos ad Homer. Od. XX. 376. Barnes. ad Euripid. Hecub. v. 581. Non magis probanda in prosa oratione haec: εὐοπλώτατος, quod libri aliquot in Xenoph. Cyrop. 6, 2, 4. habent; εὐτεκνώτερος, quod etiamnunc in Apollodoro 3, 5, 6. et Diodoro Sic. T. 1. p. 318, 30. legas, ubi meliorem scripturam a libris oblatam Heynius Wesselingiusque spreverunt; εὐμορφώτερος, quod olim editiones Luciani Dial. Mort. XXV. ob-

ſedit. Vid. Ienſius ad Lucian. l. l., Villoiſon. ad Longum p. 292. ſq., Fiſcher. Animadv. ad Weller. II. p. 83. ſq. — Quae ſequuntur, ſic interpungenda [12]): εἰ δὲ μὴ, (ſcil. ἔνδοξοί εἰσιν) ἄλλα ἔχεις πρεσβύτερα. *ſin minus, alia ſuppetunt maioris momenti.* Infra p. 399. πρεσβύτερος et κυριώτερος coniunguntur. Vid. I. Fr. Gronov. ad Liv. 1, 32, 2. [13]) — Paullo poſt ante ἄλλη excidiſſe ſuſpicor ἄλλοτε: niſi Rhetor βραχυλογίαν ſectatus eſt; ut ἄλλη ſit i. q. ἄλλη καὶ ἄλλη, ἄλλοτε ἄλλη, ἄλλοτε ἀλλοία. Ceterum poſt βούλησιν diſtinguendum μέσῃ στιγμῇ.

P. 232. v. 7. διηρημένοις] „Sic et V." Vere Sylburgium puto conieciſſe διηρμένοις: praetereaque opinor ſcribendum τὰ δ' ἐν ᾧ. Infra p. 267. διηρμένη (ἀπαγγελία) καὶ μέγεθος ἔχουσα. ubi item e Cod. Cant. enotata varietas διηρημένη. Noſter ibi Codex διεγηγερμένη, e gloſſemate. Dionyſius de Lycurgo p. 433. ἐστι διαπαντὸς αὐξητικὸς, καὶ διηρμένος, καὶ σεμνός. Sic enim ibi bene corrigunt vulgatum διηρημένος. [14]) Plutarchus Mor. T. 1. p. 654. ed. Wyttenb. τὸ δὲ γαῦρον — καὶ ὑψηλὸν καὶ διηρμένον. Ibid. p. 458. εἰς τὸ μὴ πέρα τοῦ προσήκοντος ἐν τοῖς προσπίπτουσιν ἢ διαίρεσθαι πρὸς ἀλαζονείαν, ἢ ταπεινοῦσθαι καὶ καταπίπτειν πρὸς οἴκτους καὶ ὀλοφυρμούς. De rhetorica διάρσει conf. Erneſtii Lexic. Technol. Graec. Rhet. p. 74. Sed is διαίρειν λόγον male vertit *inflare orationem*; quod technici in vitiis ponunt. Imo vertendum *ſublate* ſ. *elate dicere.* Audi Ciceronem Brut. c. 55.: *oratorum bonorum — duo genera ſunt, unum attenuate preſſeque, alterum ſublate ampleque dicentium —. Sed cavenda eſt preſſo illi oratori inopia et ieiunitas: amplo autem inflatum et corruptum orationis genus.* Idem de opt. gen. orat. c. 4.: *Ita fit, ut Demoſthenes certe poſſit ſummiſſe dicere, elate Lyſias fortaſſe non poſſit.* In Iulio Caeſ. B. C. III. c. 79. bene,

ni fallor, Ciacconius: *elatius inflatiusque multo, quam res erat gesta.* Haec, quamquam non ταυτολόγα, ut Scaligero visum, recte hic iunguntur: sicque, opinor, etiam II. c. 17. scribendum; quae enim Oudendorpius contra monuit, parum me movent. Plinius Epist. 4, 14, 3. *describimus aliquid modo pressius, modo elatius.* quod satis mihi videor contra Ernestium tutatus. ") Ceterum ut hic τῇ ἀφελείᾳ opponuntur τὰ διηρμένα, sic infra p. 241. sq. λέξις ἀφελὴς τῷ ἐξαίρειν τὸν λόγον εἰς σεμνότητα. — Deinde ἢ post εἰπεῖν delendum, ortum illud librariorum oscitatione ex antecedente ν; qua negligentia nullam facile in libris errorum feraciorem esse, verissime monuit Wyttenbachius in Annot. ad Xenophont. p. 378. Vid. eundem ad Plutarch. Mor. T. 1. p. 490. 549. Lucianus T. 3. p. 633. τῷ τε γὰρ Μενέλεῳ οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἴκων, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν. Leg. — — τῶν οἴκων, ὅσον τοῦ τοὺς εἰσερχ. ἐκπλ. Contrario vitio laborat Suidas v. Δομετιανός. T. 1. p. 615. οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτοῦ γενέσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων ςάσιν ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Fontem, unde haec Suidas hausit, si Kusterus adiisset, et ἢ vidisset post ςάσιν excidisse, et totum locum aliter vertisset: quam enim dedit versionem, a sensu scriptoris plurimum aberrat. Particulam istam inserendam esse, dudum monuerat, versionem simul corrigens, egregius ille Sylburgius in Rom. Histor. Scriptor. Graec. Minor. p. 967. b. Laborat item Plutarchus Mor. T. 2. p. 311. οἷον ὀρτύγων, ἀλεκτρυόνων. Scribo: οἷον ὀρτύγων ἢ ἀλεκτρυόνων. Bene Interpres: *ut coturnicum vel gallorum.* Mitior haec crisis quam Iacobsii Animadv. in Anthol. Gr. II. 3. p. 13. totam hanc ῥῆσιν, ut ex margine in contextum illatam, delentis. Eadem de causa, opinor, articulus excidit in Herodoto p. 135, 24. ubi legam: Τῶν δὲ κροκοδείλων ἡ φύσις ἐςὶ

τοιήδε. quamquam vulgatam lectionem defendas hoc loco p. 138, 25. sq. Εἶδος δὲ της μὲν ἴβιος τόδε. Sed ibidem mox v. 35. sq. τοῦ δὲ ἔφιος ἡ μορφὴ, οἵηπερ τῶν ὕδρων. — Post, ni fallor, scribendum: εἰ μή τι πρὸς εἶδος γράφειν προὔθετο. τι, quod vulgo post γράφειν legitur, natum est ex prima litera verbi sequentis; qui error frequentissimus. Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 276, 57. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. 1. p. 116. καὶ τῶν ἄλλων εἴ τι πλεῖστον ἀξίωμα ἦν, σῶμα ἢ χρῆμα. Coniecturis virorum doctorum ad hunc locum expromtis accedat haec, certe non improbabilior illis: καὶ τῶν ἄλλων ᾧ πλεῖστον ἀξίωμα ἦν, σῶμα ἢ χρῆμα. [16]) Nec minus frequens contrarius error, quo litera π praegressum τι elisit. Lucianus T. 1. p. 205. μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον. Bene Hemsterhusius correxit: μηνύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον. In Plutarcho Vit. Ciceron. c. 30. in. scribendum suspicor πάντ᾽ ὁμοῦ τι πράγματα. Sic enim ille solet. Ibid. c. 16. extr. δισμυρίων ὁμοῦ τι συνηθροισμένων. c. 26. ὁμοῦ τι πρεσβύτατος ὤν. Idem Vit. Alcibiad. c. 13. τοῖς δὲ κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν. Mor. T. 1. p. 332. συναγαγὼν ὁμοῦ τι τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν. ubi item τι ante Wyttenbachium deerat. Vid. de ὁμοῦ τι Casaubon. ad Strabon. p. 425. ed. Amstel. — Denique post ἀφορμὴν Sylburgius, Antimachi motus versione, παρέχειν supplet. Id qui potuerit excidere, vix dixeris. Mecum si suppleas χορηγεῖν [17]), facilius caussa defectus intelligitur. Dionysius Cens. de prisc. scriptor. in. ἵν᾽ ἐντεῦθεν μὴ μόνον τῆς ὑποθέσεως τὴν ὕλην, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν ἰδιωμάτων ζῆλον [18]) χορηγηθῶμεν.

P. 232. v. 12. οἷα] „οἷον V." Bene. — Καὶ post ἐπακολουθοῦσαν ne deleas. Luxuriari Graecos in huius particulae usu, vere monuit Dorvillius ad Charit. p. 308. ed. Amstel. Sic infra p. 234. v. 4. καὶ abundat ante παρὰ σεαυτῷ: p. 235. v. 4. ante

πατήρ: p. 240. v. 13. ante ὑπὸ θεῶν. Conf. H. Stephanum Animadv. in Lib. de Dial. p. 33. ſqq.

P. 233. v. 1. τὴν] „τὸ V.“ Quod quid ſibi velit, non intelligo. Idem tamen Antimachus, vertens *ad hoc*, videtur reperiſſe.

P. 233. v. 2. λόγου] „τοῦ λόγου V.“ Probo.

P. 233. v. 10. διαιρεῖν] „διαιρῶν V. ambigue.“ Bene habet vulgata: ne de διαιρῶν cogites.

P. 233. v. 11. δὴ] „Omiſit V.“ Praeſtat, ut fortior, noſtra lectio. Marcellinus de Thucyd. Vita p. 5, 1. μὴ γὰρ δὴ πειθώμεθα Τιμαίῳ. Deinde pro τε malim γε. Euripides Troad. v. 212. Musgr. μὴ γὰρ δὴ δίναν γ' Εὐρώτα. — Proxime ſequentia, ἐννοίαις ταῖς ἐπ' αὐταῖς, velim mihi aliquis explicet. Quod cum iure deſperes fieri poſſe, coniectandi venia data eſt. Sume, ταῖς natum eſſe ex literis praegreſſis ιαις, [19]) neque improbabis, opinor, ſi quis pro ἐπ' αὐταῖς legat ἐναντίαις. Perſimile vitium inquinavit Dionyſium Ant. Rom. T. 1. p. 148. Ibi vulgo legitur: καὶ ἃ ὑμᾶς μηδὲν αὐτὸν βουλεῦσαι. Praeclare Cod. Vatic. καὶ δεῖ ὑμᾶς μηδὲν ἐναντίον βουλεῦσαι.

P. 233. v. 12. ποτε· ἀλλ' οὖν] „ποτε ἀλλήλων, V.“ quod verum videtur. Ἀλλ' οὖν hac ſtructura non memini legere.

P. 234. v. 1. συντέλειάν] „τέλειάν V.“ Nullo ſenſu. συντέλειά τε καὶ κόσμος videtur ἓν διὰ δυοῖν, pro κόσμος ἐντελής. Niſi malis συντέλειαν interpretari id quod quis confert, tanquam tributum. Infra ἔρανος. Thomas Mag. p. 900. τέλος δὲ, ἡ ὑπὲρ τῆς ἐμπορίας συντέλεια. — Mox pro μηδ' αὐτῶν ſi legas μηδ' αὐτὸν, nihil remanet difficultatis.

P. 234. v. 7. τῶν λόγων] „τὸν λόγον V.“ Sic et alii Codices. Bene. Hunc enim accuſativum deſiderat verbum προανακρούσω. Rhetor infra p. 341. loco ceteroquin parum ſano: ἔνδειξιν — — προανακρουομένην τὸ λυπηρὸν τοῦ ἀκούσματος. Suid.

T. 3. p. 175. Ἄποινον ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρούετο. quem locum a Kuſtero tentatum perite tuetur Toupius Emendat. in Suid. Vol. 2. p. 102. ſq. Antipater Sidon. LXXV. (Anal. Brunck. T. 2. p. 26.):

> εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων,
> βάρβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

de quo loco vid. Hulchkium Anal. Crit. p. 95. ſq.

P. 234. v. 10. τὰς] „Omiſit V.“ Male.

P. 234. v. 10. λεγομένας] „καλουμένας V.“ Senſu eodem. Notanda phraſis οὕτω λεγόμενος etc. Noſter infra p. 235. γαμηλίων τε καὶ γενεθλίων οὕτως ὀνομαζομένων. P. 259. ὄνομά γε μὴν ἀμφοῖν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, ἐπιτάφιος οὕτως ὀνομαζόμενος. ubi ante ἐπιτάφιος, opinor, ὁ excidit. Ibid. paullo poſt: ἐπεί τοι καὶ τὰ ποιήματα μετὰ τούτων, οἱ ἐπικήδειοι οὕτως ὀνομαζόμενοι. P. 247. ſ. legitur ἐπιθαλάμιος οὕτως ἐπιγεγραμμέναις ταῖς ᾠδαῖς. Cod. noſter ἐπιγραφόμενος. Scribendum igitur ὁ ἐπιθαλάμιος οὕτως ἐπιγραφόμενος ταῖς ᾠδαῖς. P. 267. vulgata habet ὁ προτρεπτικὸς οὗτος λεγόμενος. Egregie noſter Codex οὕτω. Diodorus Sic. Exc. de Virt. et Vit. T. 2. p. 607, 87. ſq. ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλατικῆς πόλεως τῆς οὕτω καλουμένης Ἰοντώρας. Summarium libri XI. Strabonis p. 1200. ed. Amſt. ἔχει δὲ καὶ Τρωγλοδύτας καὶ Ἡνιόχους οὕτω λεγόμενα [marg. καλούμενα] ἔθνη. [9*]). Antiquiores ſcriptores οὕτω omittunt. Herodotus p. 128, 72. ſq. ἐς τὴν νῦν Βοιωτίην καλεομένην χώρην. Xenophon Anab. 7, 4, 11. ἐν τοῖς ὀρεινοῖς καλουμένοις Θραξί. ut Weiskius bene edidit, deleto articulo poſt ὀρεινοῖς. Sic ibid. 7, 5, 12. διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν. ubi quae mox ſequuntur, στήλας ὁρισάμενοι, πρὶν ὁρίσασθαι, compara cum Euripidis Hec. v. 16.:

> ἕως μὲν οὖν γῆς ὀρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα.

quo loco fruſtra ſunt qui cum Scaligero ἐρείσματα legendum cenſent: cuiusmodi ſuſpicione, pa-

riter inani illa, etiam Xenophonteum locum Hutchinſonus tentavit. Heſychius T. 1. c. 870. Γωνοϱίσματα. γνωϱίσματα. τοποθεσίαι. Tuetur hanc gloſſam Ruhnkenius in Auctar. Emendat. ad h. l. Vereor ut iure. Mihi quidem ſcribendum videtur: Γῶν ὁϱίσματα. Conf. Euripid. Troad. v. 379. ed. Musgr.:

ἔθνησκον, οὐ γῆς ὅϱι' ἀποστεϱούμενοι.

Oreſt. v. 437. ed. Porſ.:

κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις, γῆς ὑπεϱβαλὼν ὅϱους;

Apollodor. 2, 7, 7. Λαπίθαι γὰϱ πεϱὶ γῆς ὅϱων ἐπολέμουν αὐτῷ. Γαῖ, formam maxime recentioribus adhibitam, non tamen, opinor, ſpreverunt antiquiores. Vid. Valckenar. ad Scholiaſt. Phoeniſſ. Euripid. p. 682. a. ad Herodot. p. 368, 81.

P. 234. v. 15. Πϱοκεχείϱηται] „Πϱοκεχείϱισται V." Bene. Πϱοχειϱεῖσθαι, ex hoc uno loco excitatum a D. Scotto, nusquam reperias: frequentiſſimum eſt πϱοχειϱίζεσθαι. Conf. Schweighaeuſ. ad Polyb. T. 5. p. 689. — ἐν τοῖς μάλιστα καὶ τοῦτο πϱὸ πάντων. Notetur abundantia dictionis. — Deinde poſt θήϱας ponenda τελεία στιγμή. Ἀμέλει γέ τοι novam periodum orditur, ut infra p. 252. v. 3. Ceterum in his ulcus latet, cuius medicina a Codicibus exſpectanda. Quid Rhetor ſcribere voluerit, facile apparet; ſed quis eius manum in loco, ni fallor, lacunoſo praeſtare auſit? Vin' lacunam ita expleam, ut, quae cauſa eius fuerit, ſimul appareat. Scribo: Ἀμέλει γέ τοι ὧδ' ἐν τούτοις, ὥσπεϱ που καὶ ἐν ταῖς θέσεσιν, [διοικητέος ὁ λόγος. Ἀϱχὴ μέν ἐστιν] ἀπὸ θεῶν, καὶ ὅτι οὗτοι κ. τ. λ. Enimvero talia ingenii commenta non flocci facienda prae iudiciis librorum ſcriptorum.

P. 235. v. 4. τε] „Omiſit V." Abeſſe poteſt copula. Sic modo habuimus εὑϱόντες καὶ δείξαντες. P. 234. v. 9. γϱάφων καὶ συγγϱάφων.

P. 235. v. 13. τε καὶ] „καὶ τὸ V." Nullo ad ſenſum discrimine. Ceterum notetur h. l. ὕστερον πρότερον, τὸ γεννᾷν τε καὶ κυΐσκειν. Xenophon Mem. 3, 5, 10. καὶ τὴν Ἐρεχθέως γε τροφὴν καὶ γένεσιν. ubi temere Zeunius: „Non tam ineptus putandus eſt Xenophon, ut γένεσιν poneret poſt τροφήν." [19 b]) Ineptus igitur et pater poëſeos, Odyſſ. XII. 134.

τὰς μὲν ἄρα θρέψασα, τεκοῦσά τε, πότνια μήτηρ.

Ibid. XIV. 201.

υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν, ἠδ' ἐγένοντο.

Anna Comnena Alex. init. πορφύρας τιθήνημά τε καὶ γέννημα. [20])

P. 236. v. 5. μεμηχανημένος] „μηχανώμενος V." quod et ipſum bonum. — Τοῖν προσφιρωτάτοιν optime mutatum in τὴν προσφορωτάτην. Ne quis obiiciat, improbabile videri, ſingularem numerum per dualem, longe illum infrequentioris uſus, loco pulſum, ſciat, librarios alibi etiam dualem male invexiſſe. Conf. Hemſterhuſ. ad Ariſtoph. Plut. v. 581. Brunck. ad eiusdem fabulae v. 73. Quamquam alterum vitium, quo dualis plurali cedere coactus eſt, longe crebrius occurrit. Euripidem Helen. v. 138. ſuſpicor ſcripſiſſe:

τεθνᾶσι, κοὐ τεθνᾶσι· δύο δ' ἐστὸν λόγω.

ut idem Phoeniſſ. v. 1673. habet:

ἀλλ' εὐκλεεῖς τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.

In Xenoph. Memor. 2, 5, 1. vera videtur lectio margin. Stephan. τῶν γὰρ οἰκετῶν ὁ μέν που δύο μναῖν ἄξιός ἐστιν. Conf. Brunck. ad Sophocl. Oedip. Col. v. 531. Antig. v. 533. —

P. 236. v. 5. ſq. πεπλανημένου] „πεπλασμένου V." Prave.

P. 236. v. 7. ἔσχον διὰ] „ἔχοντα V." Non minus corrupte.

P. 236. v. 7. sq. ἀνθρώπειον] „ἀνθρώπειον V." Vid. ad p. 225. v. 9. Pro γε τὸ ἀνθρώπειον suspicor legendum γένος τὸ ἀνθρώπειον. Supra l. c. οἰκτειράντων τῶν θεῶν τὸ ἀνθρώπειον ἐπίπονον γένος. — Quod sequitur ἐκ τῆς διαδοχῆς, tentare noli. Bene hic additur τῆς, cum sequatur alter genitivus. Nam fere sine articulo legitur, recentioribus [21]) frequentatum, ἐκ διαδοχῆς. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 588, 57. cuius exemplis add. Eclog. ex l. XXII. T. 2. p. 498, 81. Rarius ἐκ διαδοχῆς cum dativo [22]) reperias. Pausanias 10, 22, 3. τοῖς δὲ οὐ μετὰ πολὺ ὑπάρξειν τὸ χρεὼν ἔμελλεν ἥ τε ἀσιτία καὶ ἡ ἀϋπνία, ἀστόργων βαρβάρων ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις ὑβριζόντων. qui locus corruptus videtur. Scribendumne παρέξειν [23]) τὸ χρεὼν? Harpocration v. Πρυτάνεις, p. 156. ed. Gronov. ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαί. unde Suidas sua hausit T. 3. p. 221.

P. 236. v. 10. ἐπιγινομένοις] „ἐπιγιγνομένοις V." Vid. ad p. 226. v. 13. Sed ad ἐπιγινομένων, quod modo praecessit, nihil enotatum varietatis. Sic autem in talibus librarii solent fluctuari.

P. 236. v. 11. καὶ] „Omisit V." Abesse copula potest, si iungas καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις, τ. γ. τ. α., μήποτε ἀποσβεννύμενον. Sed praestat nostra lectio. — οὐ χρημάτων οὐδὲ κτημάτων τινῶν. Κτῆμα, *quod quis possidet*; χρῆμα, *quo quis utitur*. Saepissime haec duo sic vel opponuntur vel copulantur. Teles in Stobaei Serm. XCV. p. 523, 5. sqq. διὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον οὐκ ἀηδῶς. ἔφασαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων, οὓς μὲν χρήματα ἔχειν, οὓς δὲ κτήματα· οὓς μὲν γὰρ χρῆσθαι τοῖς ὑπάρχουσιν, οὓς δὲ μόνον κεκτῆσθαι, οὔτε ἑαυτοῖς, οὔτε ἄλλοις μεταδιδόντας καὶ πεφεισμένους. Idem ibid. p. 522, 5. sqq. οὐχ ὁρᾷς ἐνίους κεκτημένους μὲν πολλὰ, ὡς δοκοῦσιν, οὐ χρωμένους δὲ τούτοις δι' ἀνε-

λευθερίαν καὶ ξυπαρίαν; Conf. Lucianus T. 3. p. 125. de ἀπαιδεύτω, cui libri κτῆμα, non item χρῆμα: Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι χρήσειας ἂν τὰ βιβλία· χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, κ. τ. λ. Philemon CCLXXXV. Bentl. p. 133. Grot.:

> ἀλλὰ χρήματ᾽ ἐστιν ἡμῖν — — —
> κτήματ᾽, οἰκίαι — — — —

Dionysius Hal. de Struct. Orat. in. κτῆμα δέ σοι τὸ αὐτὸ καὶ χρῆμα. ad quem locum vid. Upton. Appianus T. 1. p. 615. ed. Schweigh. ᾔτει λογισμοὺς χρημάτων τε καὶ κτημάτων. Artemidorus IV. 7. in. Ἃ πάλαι τις ἐκέκτητο χρήματα ἢ κτήματα κ. τ. λ. ubi post ἐκέκτητο commate incidendum. Xenophon Ephes. p. 32. ed. Loc. τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα κ. τ. λ. Addam, quae Adamant. Coray in Muſ. Oxon. Litt. Specim. Faſcic. II. p. 3. ſq. de loco Hippocratis praeclare monuit: „Libr. de decent. habit. p. 23. Οιησις γαρ μαλιστα εν ιητρικῃ αιτιην μεν τοισι ΚΕΧΡΗΜΕΝΟΙΣΙΝ, ολεθρον δε τοισι χρεομενοισιν επιφερει. Ita omnes; quamvis κεχρημενοισιν a χρεομενοισιν vix niſi temporis formatione differat. Hippocrates tamen proculdubio ſcripſerat τοισι ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙΣΙΝ, *Medicis*, ſc. *qui artem medicam* την ιητρικην *poſſident*; χρεομενοι vero ſunt *aegroti, qui arte medica utuntur*. Haec vera eſſe argumento ſunt cum mos loquendi Graecorum, qui amant oppoſitionem illam, του χρησθαι et κτασθαι, ſicut των χρηματων et κτηματων, tum praecipue quae leguntur in libr. de flatib. ſtatim ab initio p. 295: εισι τινες των τεχνεων, αἱ τοισι μεν ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙΣΙΝ εισιν επιπονοι, τοισι δε χρεομενοισιν ονηϊστοι." — Extremo hoc tmemate non eſt, opinor, quod quidquam noves. Perpetuitas illa, maritali nixa coniugio, quae hominibus tanquam immortalitatem parat, niſi eleganter, tamen σοφιστικῶς,

dici potuit ἔρανος, non facultatum, sed ipsius naturae generisque humani. ἡ φύσις καὶ τὸ γένος, ἓν διὰ δυοῖν, pro ἡ τοῦ ἀνθρωπείου γένους φύσις.

P. 236. v. 15. προσγίνεται] „προγίνεται V." Perperam. Non minus vitiose Iulianus Orat. I. p. 33. A. νίκην παρασχεῖν τῷ μεγέθει μὲν ἐνάμιλλον ταῖς ἐκ τῶν ὅπλων προγενομέναις, κ. τ. λ. Vere correxit Wyttenbachius προσγενομέναις. In Pseudorphei carmine de terrae motibus extr. e Cod. Medic. scribendum:

Εἰ δ' ἀνὰ τοὺς ἰχθῦς στρωφωμένου ἠελίοιο
γῆς ἔνοσις προγένοιτο θοὴν διὰ νύκτα, —

Homerus Il. XVIII. 525.:

οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.

Hymnus Homer. in Bacch. in.:

— τάχα δ' ἄνδρες ἐϋσσέλμου ἀπὸ νηὸς
λῃσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Hesiodus Scut. Herc. v. 345.

τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ.

P. 237. v. 5. ἕκαστος γυναῖκα] „γυναῖκα ἕκαστος V." Praestabilior noster ordo. — πρὸς δὲ μίαν ἀφορᾷν μόνην κ. τ. λ. Similiter in Epigr. adesp. 649.:

μούνῳ ἐνὶ ζώνην ἀνέρι λυσαμένη.

Adsolent sic Graeci εἷς et μόνος iungere. Euripides Suppl. v. 594.:

ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, —

Idem Erechth. fragm. I. v. 39. sq. ex probabili emendatione Tyrwhitti [24]):

τῇ μῇ δὲ παιδὶ στέφανος εἷς μιᾷ μόνῃ
πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὕπερ, δοθήσεται.

Aristophanes Plut. v. 1054.:

ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ.

ubi C. LB. male μόνον. Hermippus in Athen. T. 3. p. 269.:

εἷς γὰρ μόνος ἂν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν.

Epigr. adesp. 494.:

εἰς ἕνα μοῦνον Ὅμηρον ὅλην τρέψασα μενοινήν.

Herodotus p. 599, 69. ἁμαξιτὸς γὰρ μίη μούνη δέδμηται. ubi alii libri male omittunt μίη. Dionysius Hal. Antiquit. Rom. T. 1. p. 572. ἕως ἦν αὐτοῖς μόνος εἷς ὁ πρὸς τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀγών. Theophrastus Charact. 26. in. τοῦτο ἓν μόνον κατέχειν. Strabo p. 1104. A. ed. Alm. ἓν τοῦτο μόνον θεὸς τὸ περιέχον ἡμᾶς. quod temeraria coniectura corrumpit Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 95. non videns, εἴη pendere a praegresso ὡς. [25]) Philo T. 2. p. 145, 16. εἷς μόνος ἀνὴρ μέτοικος ἐπιφροσύνῃ θείᾳ σώζεται. ubi in transcursu notandus rarior verborum ordo οἰκήτορσιν αὐτοῖς pro vulgari αὐτοῖς οἰκήτορσιν: quod tetigi in notis ad Longum p. 371. Paullum differt Dionys. Hal. Antiquit. Rom. T. 1. p. 188. sq. οὐδ' ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἀγχισεῦσι κειμένου πίνακος ἑνὸς καὶ μόνου τὴν πίστιν ἀβασάνιστον ἀπολιπεῖν [imo καταλιπεῖν e Cod. Vat.].

P. 237. v. 7. αὐτὰς] „αὐτῶν V.“ Bene.

P. 237. v. 8. sq. παῖδας] „Omisit V.“ Perperam. — ὥσπερ ὅμηρα δεδωκέναι. Similiter Diodorus Sic. T. 2. p. 335. sq. σπεύδων δὲ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων σατραπῶν καὶ στρατηγῶν ὥσπερ ὅμηρα λαβεῖν τοῦ μὴ καταλείψειν αὐτόν. Plutarchus Mor. T. 1. p. 205. ὥσπερ ὅμηρα δεδεγμένοι.

P. 237. v. 11. δυσχερῆ] „τὰ δ. V.“ Melius abest articulus. — Mox interpunctionem vulgarem probo. Si cum aliis ὥσπερ φορτία ad antecedentia removeas, languidam haec appendicem trahere coguntur. Ceterum ne quem offendat accusativus φορτία. Haec enim legitima constructio verbi μεταδιδόναι, quod si genitivo iungitur, subaudiendus est accusativus. Noster quidem lo-

cus plene sic habet: ὥσπερ φορτίων μεταδιδόντων ἡμῶν ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ τῶν δυσχερῶν τινά [s. ἑνια]. Herodotus p. 621, 54. sqq. Εὐρυβιάδη τουτέων τῶν χρημάτων μεταδιδοῖ πέντε τάλαντα. Xenophon Anab. 4, 5, 5. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, εἰ μὴ μεταδιδοῖεν [al. μεταδοῖεν, quod praefero.] αὐτοῖς πυροὺς ἢ ἄλλο τι ὧν ἔχοιεν βρωτῶν· Statim sequitur κατ' ἔλλειψιν: Ἔνθα δὴ μετεδίδοσαν ἀλλήλοις ὧν εἶχον ἕκαστοι. Ibid. 7, 8, 11. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἀπήλαυνον, ἵνα μὴ μεταδοῖεν τὸ μέρος ὡς ἑτοίμων δὴ χρημάτων. Pseudophalaris p. 358. τοσοῦτον ἡμῖν αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ συνεχεῖς τύχαι ἐμπειρίας — μετέδωκαν. Nicarchus X. (Anal. Brunck. T. 2. p. 352.):

εἶπε δέ· Παντός σοι δεκάτην ἀπὸ λήμματος οἴσω,
Κύπρι, σοὶ δ' ἐργασίην καὶ λάβε καὶ μετάδος.

— Deinde Sylburgium puto vere correxisse: καὶ ταῖς κοινωνίαις παρηγορουμένων. Praestat hic pluralis. [26]) Antipater in Stob. Serm. LXV. p. 417, 34. sqq. οὐ γὰρ μόνον τῆς οὐσίας καὶ τῶν φιλτάτων πᾶσιν ἀνθρώποις τέκνων καὶ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν σωμάτων οὗτοι μόνοι (coniuges) κοινωνοῦσι. Quae ibi sequuntur, sic distinguenda sunt: αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι·

ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν,

τὴν τοῦ ἀνδρός. Vulgo omnia, ut metro soluta, continuantur. Expressit autem Antipater Euripidea Med. v. 249. quod monuit Porsonus. — Post αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν tam usu tritum est, tamque hic bene habet, ut fere taedeat verbum de hac formula addere. Wolfiana quidem ad Demosthenis Leptineam p. 319., modo recte intelligas, nihil habent, quod te cogat vitium in lectione vulgata suspicari. Moeris p. 88. Αὐτοματίσαντες, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτῶν τι πράξαντες. Scholiastes ad Sophocl. Philoct. v. 568. Αὐτάγγελος, ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος. Lexicon Graecum, quod

Tittmannus noster mox publici iuris faciet: Ἑκούσια, τὰ ἀφ' ἡμῶν γινόμενα, μηδενὸς ἔξωθεν ἀναγκάζοντος. Haec satis docent, quid sit ἀφ' ἑαυτοῦ aliquid facere. [26 a]) Xenophon Cyrop. 5, 5, 39. οἱ μὲν καὶ αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς, οἱ δὲ πλεῖστοι ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευστοι. Al. αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν. quod si quis praeferendum censeat; equidem vix repugnem. Conf. Anab. 1, 3, 13. οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτομάτου, — — — οἱ δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι. In Luciano T. 2. p. 167. vulgo legitur: Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας [27]) αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, κ. τ. λ. Scribendum: αὐτός τις ἀφ' ἑαυτοῦ. Perpetua confusio praepositionum ἀπὸ et ὑπό. [28]) — In his, ἀνάγκη δ' ἐκ τούτων, vereor ne scribendum sit τούτου, scil. τοῦ γάμου. Supra habuimus ἐν τούτῳ, ἐκ τούτου, statimque recurrit ἐκ τούτου, ubi alii libri item ἐκ τούτων: male, opinor. Sed quod sequitur ὅτι, cave deleas. Sic enim Rhetor βραχυλόγος orationis filum particularum καὶ ὅτι interventu saepissime deducit. Conf. mox p. 239. v. 7. ubi ὅτι non magis delendum. Nec maiori iure tentes p. 240. v. 9. — In ἐπιγαμίων tonus peccat. Scribendum, ut habet Sylburgiana, ἐπιγαμιῶν. [29])

P. 258. v. 12. οἷον] „Omisit V.“ Melius adest.

P. 238. v. 14. sq. εἱμαρμένης] „ἑιμαρμένης V.“ quod ἀναλογώτερον. Sed ut spiritu aspero notaretur, usus evicit. Ψιλούμενον tamen legas etiam in Iuliani Epistola, quam Muratorius primus integram evulgavit Anecd. Graec. p. 326. Ἐπεὶ δὲ ἐκείνῳ συνέβη, θεῶν ἐθελόντων, ἐνθένδε ἐκεῖσε πορευθῆναι τὴν εἱμαρμένην πορείαν, κ. τ. λ. ubi tirones obiter notent plenam phrasin, τὴν εἱμαρμένην πορείαν, qua uti poterant qui de Ellipsibus Graecis scripserunt.

P. 239. v. 4. ἀνανεάζεσθαι] „ἀνανεάζεσθαι V.“ Corrupte. 30) Post ἀνανεάζεσθαι αὐτὸν Sylburgius ποιεῖ desiderat: nec valde repugnem, si quis hoc verbum excidisse contendat. Leniorem tamen, opinor, admoveris medicinam, pro αὐτὸν scribens αἴτιον. Αἴτιος cum infinitivo frequenter reperitur. Sophocles Antig. v. 1173.:

τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ubi Scholiastes: τούτοις δὲ τοῦ θανεῖν αἴτιοι ἐγένοντο οἱ ζῶντες. Herodotus p. 113, 29. sqq. τῶν ἡ ἑτέρη μὲν λέγει τοὺς ἐτησίας ἀνέμους εἶναι αἰτίους πληθύειν τὸν ποταμόν. P. 114, 1. sq. αἴτιοι δὲ αὐτὸς οὗτος κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν καὶ τὸν ἠέρα ξηρὸν τὸν ταύτῃ εἶναι. P. 199, 93. sq. τούτοισι μὲν δὴ τοῦτό ἐστι αἴτιον ἰσχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλάς. [Ibid. paullo ante structurâ variatâ: τοῦτο δὲ τοῦτο καὶ τοῦ μὴ φαλακροῦσθαι αἴτιόν ἐστι.] Thucydides p. 50, 67. sq. Θεμιστοκλέα δὲ ἄρχοντα, ὃς αἰτιώτατος ἐν τῷ στενῷ ναυμαχῆσαι ἐγένετο. Diodorus Sic. T. 2. p. 319, 20. sq. αἴτιος ἐγένετο σύμμετρον αὐτὸν οὐσίαν συλλέξασθαι. Pausanias p. 62. καὶ τὸ συμμαχικὸν τοῦτο ἐγένετο Ἀθηναίοις αἴτιον μάλιστα διαφυγεῖν τὸν Κασσάνδρου πόλεμον. P. 87. extr. τρόπαιον ἔστηκεν ἀπὸ τῆς νίκης, ἣν Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους αἴτιος ἐγένετο γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι. Sic et μεταίτιος. Sophocles Trachin. v. 1235. sq.:

— — ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν.

ubi, ni fallor, scribendum: σοὶ δ' αὖθις. Vulgatam enim si cum Hoogeveeno Doctr. Part. Gr. T. 1. p. 654. defendas loco Euripideo Orest. v. 1317. (1310. ed. Pors.) scito a Porsono ibi δ' pro τ' ob μὲν praecedens scriptum esse.

P. 239. v. 5. ἀνάγκη καὶ] „Omisit V.“ Nec desiderabis, si scribas: ἐν τούτῳ δεῖ ἀναμιμνήσκειν.

P. 239. v. 6. ἡδεῖαι καὶ] „ἡδεῖαι δὲ καὶ V.“ Bene.

P. 239. v. 9. sq. ὅταν — ὁρᾷ] „ὅταν μὴ ἄψυχον καὶ ταύτην ὁρᾷ V.“ Meliore ordine verborum. Lacunam huius loci, quam alii aliter sarcire conati sunt, Codex noster egregie explet, post τύχῃ inserens: πόσῳ μᾶλλον ἥδεσθαι δεῖ. — ἂν οὕτω τύχῃ. Lucianus T. 1. p. 682. sq. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ,τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῷ βαδίζων [31]) ἀμελής ἐστι τῶν Μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. [32]) Al. ὅ,τι ἂν τύχῃ· quod verum. Idem T. 3. p. 277. ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι, ἐν Συρίᾳ. Ms. Ox. εἰ τύχοι, quod Reitzius recipere debebat. Sic Longinus XIV. in. καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταὐτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων, ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν, [male Toupius e Pearcii coniectura ὕψωσεν: de quo Criticorum scopulo vid. quae monui ad Plinii Panegyr. p. 698. Add. Lucian. T. 3. p. 201, 54. 55. Artemidor. p. 386. ed. Lips.] ἢ ἐν ἱστορίᾳ Θουκυδίδης. ubi vid. Morus. In Diodoro Sic. T. 1. p. 663, 66. genuinam puto optimorum librorum lectionem: οὔ ποτε τύχοι. Idem T. 2. p. 446, 84. sqq. τινὰς δὲ τοῖς ὀξυβέλεσι [imo ὀξυβελέσι] πρὸς τῇ μηχανῇ καθήλωσαν [praestat aliorum librorum προσκαθήλωσαν [32 a])], καθ' οὓς ποτε τύχῃ τοῦ σώματος τόπους. Veram Reg. 1. lectionem τύχοι Wesselingius temere sprevit. In Excerpt. de Virt. et Vit. T. 2. p. 559, 66. φοβερωτέραν οὖσαν, ἂν τύχῃ, τοῦ προϋπάρξαντος. Legendum videatur τῆς τοῦ προϋπ. Frustra. Vid. quae de compendiario usu comparativi infra ad Maximum notabuntur. Dionysius Hal. Antiqu. Rom. T. 1. p. 516. ὅσοις ἔτυχεν εἶναι. Bene liber Vat. ἐνεῖναι. Sed praeterea scribendum: ὅσους ἔτυχεν ἐνεῖναι, *quotquot forte in aedibus erant.* [In iis, quae ibidem proxime antecedunt, legendum e libro Vat. ἀποκτείναντα.] — Pro ἀπαντέον con-

iecit Hudsonus ἐπακτέον. Satis probabiliter. Vid. quae ad p. 239. v. 4. notavimus. Sic infra p. 276. τούτων δὲ ῥηθέντων, οἰκειότατα ἂν ἐπαχθείη ὁ πρὸς τοὺς ἀθλητὰς λόγος κατὰ τὸν Θουκυδίδην. Praeferrem tamen si Codex daret παραθετέον. Id habuimus supra p. 238. v. 9. loco huic plane simili; sicque proprie dicitur de testimoniis, quae quis ad rem illustrandam in medium profert. Vid. Valckenar. Adnot. Crit. in N. F. p. 593. sq.

P. 240. v. 1. περὶ] „παρὰ V." Bene. Perpetua harum praepositionum in Codicibus confusio: cuius causa compendiorum, quibus scribuntur, similitudo.

P. 240. v. 2. παρεῖναι] „ἀπεῖναι V." Commode ad sensum. Sed praestat vulgata, si cum Sylburgio lenissima mutatione scribas παριέναι. De commutatione harum formarum vid. Dorvill. ad Chariton. p. 467.

P. 240. v. 3. οὖν] „Omisit V." Mallem omisisset versu proximo in his: ἐὰν μὲν οὖν. ubi si οὖν abesset, arctius haec antecedentibus continuarentur. Sed ut arctissime continuentur, poscunt participia ὑποβάλλοντα, λέγοντα, pendentia a praegresso χρηστέον. [19])

P. 240. v. 4. καὶ] „Omisit V." Melius abest.

P. 240. v. 6. ὑπὸ] „ἐπὶ V." Bene. Hae quoque praepositiones perpetuo commutantur. Vid. infra ad p. 244. v. 13. sq. — ὑποβάλλοντα tentare nolim. Rhetor ῥωμαΐζων novo hoc verbum sensu, vertens Latinorum *subiicere*, videtur usurpasse.

P. 240. v. 12. τοῦ] „Omisit V." Male. — Paullo ante v. 10. pro τούτων legendum puto τοιούτων. Haec et alibi commutata. Infra p. 276. περὶ ταύτης οὖν πόλεως κ. τ. λ. Ibi etiam Codex noster π. τοιαύτης ο. π. Xenophon Anab. 4, 1. extr. εἰς ταῦτα. MS. Par. εἰς τὰ τοιαῦτα.

Conf. Lexic. Xenophont. Vol. 3. p. 586. b. Wesseling. ad Herodot. p. 60, 22. Brunck. ad Aristoph. Ran. v. 951. Coray in Mus. Oxon. Specim. II. p. 2.

P. 240. v. 14. δὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους] „ἐκ διαφέρων γένους V.“ Aberravit librarii oculus ad praegressa. — οἰκειότης συγγενείας, *necessitudo cognationis.* Latior est significatus prioris nominis quam posterioris. Interpres vertens *amplificatio affinitatis et necessitudo*, videtur secutus hunc ordinem verborum: αὔξησις συγγενείας καὶ οἰκειότης. Vulgaris ferri potest.

P. 241. v. 2. ἰσχυρότερος] „οἰκειότερος V.“ Praestat nostrum. Antegressum οἰκειότης fefellit librarii vel oculos vel aures: nam „in primis mendorum fons similitudo vicinarum vocum.“ Wyttenbach. in Select. Princip. Historic. Annot. p. 356. coll. p. 389. Vid. infra ad p. 246. v. 1. sq. — In transcursu opem feram Dionysio Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 575. μαθὼν τῷ βιαίῳ τρόπῳ οὐ ῥᾳδίαν οὖσαν αὐτὴν ἁλῶναι δι' ἰσχυρότητα. Leg. e Cod. Vat. διὰ τὴν ἐχυρότητα. Sat frequens confusio vocabulorum ἰσχυρὸς et ἐχυρός. Vid. interpretes ad Xenoph. Cyrop. 2, 4, 17. Agesil. 6, 6. In loco tamen Xenophontis posteriori malim: τὰ ὀχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη. Tales enim simplicium compositorumque cum α privativo oppositiones amat Graecorum sermo; nec rara, ob pronam confusionem literarum ε et ο [34]), commutatio adiectivorum ἐχυρὸς et ὀχυρός. Diodorus Sic. T. 2. p. 329, 62. sq. ἔν τινι φρουρίῳ καθ' ὑπερβολὴν ὀχυρῷ. ubi Cod. Leid. ἐχυρῷ.

P. 241. v. 4. ἀρίστη, τὸ εἰς] „ἀρίστη τ' εἰς V.“ Male. — Ante καὶ ἁρμονίας videtur excidisse ὅτι. Sic antea: ὅτι καὶ ὑπὸ θεῶν συνήχθησαν. Καὶ quidem servari pervelim. — Ἀπὸ in antegressis vulgari sensu accipiendum. Saepissime adhibetur, si

quem dicas studiis, arti, dogmatis, doctoribus quibusdam deditum esse. Noster infra p. 266. *οἷον εἰ ἀπὸ λόγου εἴη.* Lucianus T. 1. p. 729. *ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ* [Πυθαγόρου] *ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες κ. τ. λ.* p. 750. *περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς.*") p. 753. *Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι, καὶ τοῦ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.* T. 2. p. 261. sq. *τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου φιλοσόφους.* p. 351. *ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων.* T. 3. p. 422. *οἱ δὲ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων κ. τ. λ.* mox: *ἀπὸ τῆς Στοᾶς — — ἀπὸ τοῦ Περιπάτου.* Herodianus Histor. 5, 7, 6. *ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλε παρανοίας, ὡς πάντα τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς μεγίστας τῶν βασιλικῶν πράξεων, κ. τ. λ.* ubi Stephanus temere putat scribendum *πάντας*, non advertens, neutrum genus stomacho scriptoris multo melius convenire. Alciphron p. 436. *τῶν ἑταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας, καὶ μουσουργῶν τὰς καλλιστευούσας, καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἁπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας.* Οἱ ἐπὶ σκηνῆς sunt, opinor, aut *personae scenicae*. Aristides T. 2. p. 310. ed. Iebb. *ἤδη δέ τις καὶ Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς* [al. *ἐπὶ τῆς σκηνῆς*, quod praefero.] *κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ· εἶτά γ'* [leg. *εἶτα δ'*] *ἔκυψε προσιόντος πάνυ.* aut *actores scenici, dum in scena versantur.* Lucianus T. 1. p. 479. *Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, κ. τ. λ.* [Ibid. p. 712. *οἱ μὲν τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς* (videtur excidisse *σε*) *εἰκάσουσιν, οἳ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς* (an *Αὐτοηρακλῆς*? Amat talia Lu-

cianus. Vid. not. ad T. 1. p. 170. et conf. var. lect. ad T. 3. p. 13. Αὐτομέλιννα in Nossidis VII. ubi v. 4. corrige ὅπικα πέλῃ.) εἰαὶ· ἔξω δὲ, Παῦλος ἢ Ἀρισόδημος, κ. τ. λ.] Itaque in Alciphrone, ni fallor, corrigendum τοὺς ἀπὸ [36]) σκ. Geoponica 12, 23. p. 900. τὰς ἐπὶ σκηνῆς τοῦτό φασιν ἐσθίειν. Iure, opinor, Niclasius mavult τοὺς [37]) ἀπὸ σκηνῆς, nuper ideo a Boettigero[38]) temere correptus. Sensum quidem loci Niclasium, hominem graece scientissimum, prorsus intellexisse, nemo non fatebitur, qui eius notam attente perlegerit. Philippus Epigr. XLIV. (Anal. Brunck. T. 2. p. 223.):

οἵ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι.

Lucillius Epigr. XXVIII. (ibid. p. 325.):

τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματολικριφίσιν.

Add. Rhoerium ad Porphyrii locum in nota excitatum. Sic et Latini. Varro de L. L. IX. p. 134. ed. H. Steph. *alii ab Aristarcho grammatici.* Cicero de Orat. 2, 58. *Erat enim ab isto Aristotele.* — Τὸ εἰς ταὐτὸν σοφίαν τε καὶ ἀνδρείαν τελεῖν. Comparanda talia: Sophocles Oed. R. v. 222. (230. ed. Musgr.):

— ὕστερος γὰρ αὐτὸς εἰς αὐτοὺς τελῶν,

ubi vid. Musgrav. Aristides T. 1. p. 91. ed. Iebb. εἰς Ἕλληνας τελεῖν. Thomas Mag. p. 470. ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελούντων. p. 803. πάντων τῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τελούντων. Multum differt altera illa locutio, nostro loco non conferenda, τελεῖν εἰς τόπον, *pervenire in locum:* de qua Markland. ad Euripid. Supplic. v. 1142. Subaudias ibi ὁδὸν, πλοῦν [39]), similia.

P. 241. v. 7. εἴης] „εἴη V." quod vel sine Codice scribendum erat. Etsi enim, ut vere monuit Brunckius ad Sophoclis Trachin. in., Graeci scriptores, pariter ac Latini, secundam personam pro tertia incerta et non definita in senten-

tiis generalibus ponunt, hoc tamen loco, cum statim sequatur, ὥσπερ οὖν καὶ σοὶ ποιητέον, εἴπερ ferri non potest. ς natum ex articulo qui sequitur. — Ὁ τὸν λόγον διαθέμενος. Saepius sic dicitur διατίθεσθαι de oratione habenda, item de carminibus recitandis. Infra p. 286. διηγούμενος λόγον, ὃν συνεβούλευσε διαθέσθαι πρὸς Θηβαίους. Sic ibi noster Codex. Diodorus Sic. T. 2. p. 9, 59. sq. τοὺς εὐφωνοτάτους τῶν ὑποκριτῶν, διαθησομένους ἐν τοῖς ὄχλοις μετ' ᾠδῆς τὰ ποιήματα: ubi vid. Wesseling. Lucianus T. 1. p. 754. ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. T. 3. p. 190. οἶκον δέ τις ἰδὼν — — οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι. Non multum discrepant haec: Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 455. πολλοὺς ἐπαίνους τῶν νεανίσκων διαθέμενος. Diodorus Sic. T. 1. p. 486, 67. sq. τίς γὰρ ἂν ἄξιον ἐγκώμιον διάθοιτο τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως;

P. 241. v. 10. πρέπει] „πρέποι V." Praestat indicativus. — Quod praecedit αὐτῷ, bene habet: scil. τῷ γαμοῦντι. Errat Sylburgius.

P. 241. v. 12. ἐκ τούτου] „ἐν τούτῳ V." quod unice probandum. — Προοιμιάζεσθαι h. l. *praeludere boni ominis caussa*. Mire luxuriantur Graeci scriptores, inprimis posteriorum temporum, tralato usu huius verbi cognatique nominis προοίμιον. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. 1. p. 6. et Wesseling. ad Diodor. Sic. T. 2. p. 530. sq. Exemplis, quae duumviri eximii congesserunt, accedat Eustathii ad Hom. Il. p. 665, 4. ed. Rom. (p. 532, 50. sq. ed. Bas.) ἡ γὰρ φρὶξ, ἡ ἐπιφρὶξ, προοίμιόν ἐστι κύματος.

P. 242. v. 1. sq. ἐξαίροντα] „ἐξαίροντες V." Perperam. α et ες non minus facile commutantur, quam α et ος, de quibus vid. Porson. ad Euripid. Hec. p. 50. a. ed. Cantabr.

P. 242. v. 9. τὸ πρόσον] „τὸν ποσὸν V." nullo sensu.

P. 243. v. 1. εἰ μὲν] „εἰ μὲν οὖν V." Commode ad orationem aptius continuandam. Ceterum in usu particularum μὲν et μὲν οὖν dici vix potest quantopere librarii fluctuentur. Aliud exemplum iam supra ad p. 240. v. 3. vidimus. In Dionys. Hal. Antiqu. Rom. T. 1. p. 554. legam e Cod. Vat. Περὶ μὲν οὖν τούτων ὀλίγου δεῖν πάντες — συμπεφωνήκασιν. In Luciano T. 2. p. 254 ex marg. Ald. Πολλάκις μὲν οὖν, ὡς προεῖπον, ἔδεισε τὸν δράκοντα. In Diodoro Siculo Wesselingius saepissime οὖν aptea omissum ex libris melioribus revocavit. Itaque multum vereor, ne iis Diodori locis, ubi μὲν etiamnunc legitur pro μὲν οὖν, posterior particula pariter per scribarum negligentiam exciderit. Haec mihi quidem ratio probabilior videtur, quam quae placuit H. Stephano ad Diodor. Sic. T. 1. p. 680, 47.

P. 243. v. 2. κράτιστον] „τὸ κράτιστον V." Praestat nostra lectio. — καὶ ὅτι ἥμισυ τοῦ παντός. Lucianus T. 1. p. 5. ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. ubi vid. interpretes, inprimis Hemsterhusium.

P. 243. v. 3. τοῖν] „Omisit V." Non desideramus articulum. — Mox τοῖν θεοῖν unice intelligendum de Cerere et Proserpina. Andocides de Myster. p. 16. ed. Reisk. πρὸς δὲ τούτοις μεμύησθε καὶ ἑωράκατε τοῖν θεοῖν τὰ ἱερά. ubi Reiskius insigni lapsu ruit. Ibid. p. 17. οὐκ ἔξεστιν αὐτῷ εἰς τὸ ἱερὸν τοῖν θεοῖν εἰσιέναι. Mireris, interpretes hic toties offendisse. In Aristophanis Plut. v. 1007. νὴ τὼ θεὼ perperam interpretatur Scholiastes Dorvillianus τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ἀφροδίτην. Eccles. v. 155. sq. μὰ τὼ θεὼ Tan. Faber male vertit *per Pollucem et Castorem.* Nec rectius Ios. Mercerus in Aristaen. 1, 27. m. νὴ τὼ θεὼ

per deos fratres. Articulus, opinor, viros doctos fefellit. Obiter moneo, Scholium ad Lucianum T. 2. p. 270, 2. sic legendum esse: Νῦν δὲ ἡ Ἀττικὴ συνήθεια δυϊκῷ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ τοῖν χεροῖν, θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσνέμουσα. — Τὸ κρεῖττον. Infra p. 376. πλὴν ὅσα περὶ τῶν κρειττόνων ἢ καθ' ἡμᾶς λέγεται, ubi pessime versio: *nisi quae de optimis, et quae in nostra sint potestate, dicantur.* Antiquit. Rom. T. 1. p. 370. κρείττονα γενόμενον ἢ κατὰ τὴν θνητὴν φύσιν, *relatum inter deos.* Euripides Ion. v. 992.

καὶ πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς ὢν ὑπερδράμοι;

Lucianus T. 3. p. 423, 11. ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων. Statim sequitur: Θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν. Vid. ibi L. Bos. Iulianus Orat. I. p. 7. B. σεβόμενοι μὲν μετὰ τὴν κρείττονα φύσιν τὸν τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς παρασχόντα. Heliodorus p. 303. ed. Cor. ἀρκεῖ μὲν γὰρ ἴσως καὶ τὸ, μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον, εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν. Clemens Alex. p. 252, 31. sq. ed. Pott. σπεύδων ἐπὶ τὴν θέαν τοῦ κρείττονος. Scholiastes Luciani T. 2. p. 136. Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσέα καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαστᾶσιν [l. διαστᾶσαν] κρειττόνων ἐπιπνοίᾳ ἐπισκώπτων αἰνίττεται. ubi ridiculus homo formula utitur non usurpanda ei, qui Mosen a Luciani sannis defendere vellet. [40]) Plene Aeschylus Prom. v. 910. κρείσσονες θεοί. — Τὸ τῆς γενέσεως. Non infrequens haec dictionis abundantia. In Diodoro Sic. T. 2. p. 384, 70. sq. e duobus Codicibus legendum: τὸ γὰρ τοῦ χωρίου εὐρύχωρον ὂν [participium hoc bene addit vulgata] καὶ μαλακὸν κ. τ. λ. Sic idem T. 1. p. 697, 60. sq. τὸ τῆς ὥρας εἶναι πρὸς τὰς νόσους ἐνεργότατον. Lucianus T. 2. p. 179. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι κ. τ. λ. Porphyrius de Abstin. p. 87. ed. Rhoer. ὡς

τό γε τῆς σαρκοφαγίας οὐδ' ἔλυέ τι σκληρὸν τῆς φύσεως. Sic et pluralis. Sophocles Oed. Tyr. v. 977. sq.:

τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐςὶν οὐδενὸς σαφής;

Euripides Iphig. Taur. v. 609. sqq. ed. Musgr.:

— — — — τὰ τῶν φίλων
αἴσχιςον ὅςτις[41]) καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς,
αὐτὸς σέσωςαι — — — —

Lucianus T. 2. p. 160. νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται, τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. Pausanias p. 736. οὐ γάρ σφισιν ἀνεκτὰ ἐφαίνετο εἶναι τὰ τῆς ὕβρεως.

P. 245. v. 6. ἐνάτης] „ἐννάτης V." Wassius in praefat. Dukeri ad Thucydidem: „Pag. 316, 18. Ἔννατον] Ἔνατον Cass. rectissime. Ita semper et ubique Codices praestantiores, in Iosepho et LXX. praesertim, Glossae veteres etc." [42])

P. 243. v. 7. τοῦ τοιοῦτου] „τὸν τ. V." Bene. Infra p. 257. leg. ὅτι ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἡμεῖς τιμῆς καὶ δόξης τευξόμεθα. In Xenophontis Memorab. 1, 5, 2. Zeunius recte scripserat: διάκονον δὲ καὶ ἀγοραςὴν τὸν τοιοῦτον ἐθελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν; [43]) In Luciano T. 1. p. 397. leg. ἀλλ' ὅτι σοι τὸ τοιοῦτο ἥκιςα συνέφερε. Sic idem p. 190. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. Sophoclis Vita in. τὸν ἔκ του τοιούτου γενόμενον. Corrige: ἐκ τοῦ τοιούτου.

P. 243. v. 7. sq. εὐεργετικὸν] „εὐεργετικώτατον V." quod non probem. Alibi etiam librarii superlativa pro positivis scripserunt. Vid. Porson. praefat. ad Euripid. Hecub. p. LIV. ed. Cantabr. Quamquam non negandum est, contrarium vitium paullo frequentius occurrere. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. 2. p. 528, 85. [ibi enim μεγίςης praetulerim.] p. 352, 26. p. 376, 97.

P. 243. v. 8. εἰ δὲ] „εἰ δὲ καὶ V.“ Melius noſtrum.

P. 243. v. 8. πεντεκαιδεκάτῃ] „πεντεδεκάτῃ V.“ Inſolitum hoc, quamquam fortaſſe non reiiciendum, cum analogiâ vocum ἑνδέκατος et δωδέκατος defendi videatur. Similiter Diodorus Sic. T. 2. p. 158, 70. ſqq. εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς, ἀπὸ τῆς μιᾶς τεσσαρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς. pro quo uſitatius Dionyſius Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 537. παραλαμβάνει τὴν βασιλείαν ἐνιαυτῷ δευτέρῳ μάλιστα τῆς μιᾶς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος ὁ Ταρκύνιος. — Ὁ κύκλος. ſcil. τῆς σελήνης. quod alibi additur. Carmen Aeſopo tributum 44) in Anal. Brunck. T. 1. p. 76.:

ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου.

Moſchus Idyll. II. v. 88.:

ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.

Leonidas Tarent. XLIX. (Anal. Brunck. T. 1. p. 233.):

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
ἄξονα δινήσας ἔμπυρος ἠέλιος.

Marcellus ibid. T. 2. p. 303.:

— — — ὁ δέ οἱ περὶ ποσσὶ σαωτὴρ
παμφανόων ἐνέκειτο σεληναίης κύκλος αἴγλης.

ubi Viscontus lacunam non male explet coniiciens σ. κ. αὐγῆς. Plutarchus Mor. T. 3. p. 686. Τοὺς δὲ κατακοιμηθέντας ἐν αὐγῇ σελήνης μόλις ἐξανισταμένους, οἷον ἐμπλήκτους ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ναρκώδεις ὁρῶμεν. Quamquam et Salmaſianum αἴγλη, quod adeo ποιητικώτερον eſt, de ſplendore lunae recte dicitur. Vid. praeter Apollonium Rhod. IV. v. 167. Hymnum Homer. in Lunam (XXXII. Matth.) v. 3. 5. 9. Ceterum ut Rhetor τέλειος ὁ κύκλος dixit, ſic Herodotus p. 487, 40. ſq. πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου.

P. 243. v. 11. εἰ καὶ] „καὶ εἰ V.“ Praestat vulgata. Eadem confusio in Thoma Mag. p. 257. Conf. quae ad Longi Pastoralia p. 355. notavi. Obiter moneo, Luciani T. 1, p. 151. καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο ab interpretum coryphaeo sine causa idonea tentari. Non meminerat, ut videtur, vir eximius, se καὶ εἰ pro εἰ καὶ, *etiamsi*, saepius legisse. — Ceterum nisi scirem, Rhetorem nostrum orationis apte struendae minus studiosum esse, suspicarer eum scripsisse: ὁμοίως δεῖ, εἰ καὶ ἄλλη τις κ. τ. λ.

P. 243. v. 12. προσβιάζοντας] „προσβιβάζοντας V.“ quod unice verum. Vulgata lectio vereor ut satis graeca sit, siquidem hellenismus, quod sciam, medium poscit. Diodorus Sic. T. 2. p. 455, 5. προσβιαζομένων δὲ τῶν μετ' Ἀγαθοκλέους, οἱ μὲν Ἕλληνες κ. τ. λ. Ibid. p. 435. sq. καὶ προσβιαζόμενος τόποις προσάντεσι καὶ δυσπροσίτοις κ. τ. λ. Plutarchus Mor. T. 2. p. 7. εἰς ἐξαναστὰς ἔφη, δίκαιον εἶναι ταῦτα συνδοκεῖν καὶ ταῖς γυναιξίν· εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἐᾷν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι. quod expressum ad Herodoteum illud p. 712, 46. sq. τά τε σφάγια τὰ Ἡγησιστράτου ἐᾷν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι. Idem T. 3. p. 34. καθάπερ τὸν οἶνον ἡδονῆς ἕνεκα καὶ φιλοφροσύνης εὑρημένον, οἱ προσβιαζόμενοι πολὺν πίνειν καὶ ἄκρατον, ἐνίους εἰς ἀηδίαν καὶ παροινίαν τρέπουσιν, οὕτω κ. τ. λ. Unum hucusque exemplum formae activae mihi occurrit, sed corruptum illud. Lucianus T. 3. p. 570. ὡς ἐπᾴδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ. Ad hunc locum Gallicus interpres p. XXXVII.: „*Le manuscrit* 3011 *lit comme le manuscrit* 2954, προσβιβάζοι.“ [45]) Utram formam probaverit Lucianus, ipse docet T. 1. p. 84. ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται. Sed alterius verbi activa forma bene habet. Xenophon Memorab. 1, 2, 17. τῷ λόγῳ προσβιβάζοντας. ubi vide Schneiderum. Aeschines Orat. p. 485. ed.

Reisk. τῷ λόγῳ προσβιβάζων ὑμᾶς. Aristophanes Equit. v. 35.:

εὖ προσβιβάζεις μ'. — —

Idem Av. v. 425.:

— — προσβιβᾷ λέγων.

P. 243. v. 14. τὸν καιρὸν] „καὶ τ. κ. V." Probo particulam. — Quod statim sequitur ἐπιθεωρεῖν, perraro occurrit adeoque dubiae fidei hic videatur ob Codicis Cant. dissensum. D. Scottus excitavit ex nostro loco atque ex Hippocrateo: ἐπιθεώρησις reperit homo industrius in Marco Antonino. — Mox: ἐν ἦρι. Supra p. 229. habuimus πρὸς ἔαρ. Servans igitur noster regulae Grammaticorum. Herodianus p. 434. ed. Piers. Οἱ ἔπειτα τὸ ἔαρ τοῦ ἦρος, οὐχὶ τοῦ ἔαρος· καὶ τὸ ἔαρ, οὐχὶ τὸ ἦρ. Apparet hinc, cur in Philone de mundi incorruptibil. T. 2. p. 513, 8. Homereum illud ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη olim lectum fuerit sic: ἦρος δ' ἐ. ὥ., antequam Mangeyus formam genuinam revocaret.

P. 244. v. 4. ἀπονέμοντας] „ἀπονέμοντες V." Probarem, si posset referri ad ἐπεσημαινόμεθα. Id vero non licet. Nam primum βραχυλογία scriptoris vix patitur tam verbosas repetitiones: deinde noster locus ne similis quidem est superiori p. 229., quem verbum ἐπεσημαινόμεθα spectare nemo facile dubitet. Ibi enim veri τὸ σύμμετρον, hic τὸ φαιδρὸν tribuitur; pariterque aestas illic, partimque item autumnus aliis de caussis laudantur. Denique Rhetor regulas suas sic proponere solet, ut inchoatas ab δεῖ, ἀναγκαῖον, verbalibus in τέον, aut aliqua simili ratione, accusativo participii claudat. Quae cum ita sint, teneo ἀπονέμοντας, proclivi errore mutatum in ἀπονέμοντες ab iis, qui proximo ἐπεσημαινόμεθα iungerent, cum ad remotius ἐπιθεωρεῖν referre debuissent.

P. 244. v. 5. τὸ πεπληρῶσθαι] „τῷ π. V.“ Male. Moschus Epigr. εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα ex verissima coniectura Vulcanii, quam Codices confirmarunt (vid. Brunck. Lection. p. 95.):

εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, πλῆσον ἀρούρας.

Brunckius tamen Valckenarii commentum βρέξον praetulit: quasi vero Cupidini verendum fuisset, ne vices τοῦ Ὑετίου et τῆς Καρποφόρου permutarentur. Sed talia poëtae in huiusmodi lusibus parum curant. Conf. Wakefield. Silv. Crit. I. p. 55. ubi commode laudat Epigr. adesp. DCL. καὶ Δηοῦς ἔπλησε: et Macedonii Epigr. in Anal. Brunck. T. 3. p. 333. καὶ πλῆσον ἀρούρας Δράγματος.

P. 244. v. 8. ἑορτῇ] „ἑ. τινι V.“ Non male: quemadmodum statim sequitur ἐν πανηγύρεσίν τισιν. Ultima nominis ἑορτῇ syllaba videtur encliticum expulisse, ut alibi τῇ et τινὶ permutata Critici norunt. Excerpt. ex Diod. Sic. T. 2. p. 584, 49. sqq. ὥστε καὶ τὸν Δημήτριον ἠξίωσεν ἔν τινι τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν πόλεων καταμεῖναι. ubi scriptus liber τῇ habet. [46])

P. 244. v. 8. οἷον ἐν] „οἷον εἰ ἐν V.“ quod, per se non malum, hic orationem gravat. Mallem Codex hanc particulam supra v. 1. post οἷον addidisset.

P. 244. v. 11. ἰτέον] „καὶ ἰτέον V.“ Inutilis, imo noxia accessio; quamvis sciam Graecos scriptores hac particula ad satietatem usque abuti. — Mox post γέγονε male ponitur τελεία στιγμή. Arctissime enim inter se nexa sunt ἰτέον et ἐπισημαινόμενον.

P. 244. v. 12. sq. Ἀσίαν, Εὐρώπην] „Ἀσίας, Εὐρώπης V.“ Bene. Genitivi requiruntur, cum haec sit ἐπεξήγησις praegressi, τοῦ περιέχοντος. — Ἀσία, Εὐρώπη. Sequitur Rhetor rationem alteram orbis terrarum dividendi. Quam qui probabant, duas faciebant eius partes, Asiam et Euro-

pam, Libyen nunc Afiae, nunc Europae contribuentes. Probabat Plato Gorg. p. 265. fq. ed. Heind. ἐποιησάμην δικαςὰς υἱεῖς ἐμαυτοῦ· δύο μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας, Μίνω τε καὶ Ῥαδάμανθυν, ἕνα δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης, Αἰακόν. — — — καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός. Noli enim exiftimare, tremendum iftud δικαςήριον Libyas non κεκρικέναι. 47) Probabat Ifocrates Panegyr. c. 48. Τῆς γὰρ γῆς ἁπάσης, τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης, δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας, τῆς δὲ Εὐρώπης καλουμένης, κ. τ. λ. ubi vid. Morus. Sic interpretandum fomnium Atoffae in Aefchyli Perf. v. 179. fqq. ed. Brunck. Sic porro intelligendus Sophocles Trachin. v. 101.:

διссαῖς ἀπείροις κλιθείς·

ubi nollem Erfurdtius amplexus effet, quod nunc, opinor, Hermannus ipfe repudiat. Πόντιοι αὐλῶνες et διссαὶ ἤπειροι h. l. funt *mare* et *terra*. Idem fragm. ex incert. tragoed. LXXXIII.:

ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

Mofchus Id. II. v. 8.:

ἀσσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι.

qui locus omnis cum Aefchyleo illo comparandus. Antipater Theffalon. LVI. (Anal. Brunck. T. 2. p. 124.):

κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις, εἴθ' ὅγε Λυδός,
εἴτε Λάκων. πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων.

Sic enim ex Cod. Vat. fcribendum. Crinagoras XXI. (ibid. p. 146.):

οἷσι γὰρ οὐδὲ πέριξ δρυτόμοι ἀπεφαιδρύναντο,
λουτρὰ καὶ ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

Indidem, ni fallor, petenda interpretatio Simonidei carminis XLVI. (ibid. T. 1. p. 134.):

Ἐξ οὗ γ' Εὐρώπαν Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμε,
καὶ πολέμους θνατῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,

οὐδαμά πω κάλλιον 48) *ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν*
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα.

Varro de L. L. IV. p. 13. ed. H. Steph. *Ut omnis natura in caelum et terram diviſa eſt, ſic caelum in* [f. add. IIII, quam notam numeralem proximae literae videntur eliſiſſe.] *regiones, terra in Aſiam et Europam.* Sallustius Bell. Iug. c. 20. (17.) *In diviſione orbis terrae plerique in parte tertia Africam poſuere: pauci tantummodo Aſiam et Europam eſſe, ſed Africam in Europa.* ubi vid. interpretes. Quod *paucos* id feciſſe dicit, iure caſtigatur a Weſſelingio ad Herodotum p. 111, 61. Iam paullo melius, quam vulgo fit, vim ſenties Corneliani illius Themiſt. 5, 3.: *Europaeque ſuccubuit Aſia.* Sed haec ratio poſtea cedere tripartitae diviſioni coacta eſt, de qua Herodotus p. 111. 298. Dionyſius Perieg. in.:

— — *μίαν δέ ἑ καίπερ ἐοῦσαν*
ἄνθρωποι τρισσῇσιν ἐν ἠπείροισι δάσαντο·
πρώτην μὲν Λιβύην, μετὰ δ' Εὐρώπην Ἀσίην τε.

Sic enim locus ex libris ſcriptis legendus, quorum Excerpta editionem Thwaiteſii ornant. Scholiaſtes ad Apollon. Rhod. IV. v. 1569. *πᾶσα ἡ οἰκουμένη εἰς ἠπείρους τρεῖς διῄρηται, Ἀσίαν, Εὐρώπην, Λιβύην.* — Redeamus ad Rhetorem. Quod modo praeceſſit, *τοῦ περιέχοντος*, rariore hic ſignificatione dicitur de terrarum tractu gentem complexo: cui mox opponitur *τὸ περιεχόμενον*. Ὁ *περιέχων* quid fere ſit, viri docti ſatis docuerunt. Vid. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 11. a. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 102. Plene Dionyſius Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 540. *εἰς τὸ βάθος τοῦ περιέχοντος ἀέρος ἀπέκρυψεν.* Diodorus Sic. T. 2. p. 209, 46. ſqq. *συλλογισάμενος δὲ τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι φθορὰν τοῦ περιέχοντος ἀέρος κ. τ. λ.* Alio modo ellipſin ſupplet idem in Eclogis T. 2. p. 545, 29. ſq. *τὸν περιέ-*

χοντα τὴν γῆν, οὐρανὸν μόνον εἶναι θεόν. Conf. Euripides Fragm. incert. Tragoed. I.:

'Ορᾷς τὸν ὕψου τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ubi cur copula in altero versu Musgravium offenderet, nihil, si quid video, causae erat. Idem apud Phurnutum de Nat. Deor. c. 20. p. 184. ed. Amstel. κορυφὴ δὲ θεῶν — ὁ περὶ χθόνα ἔχων φαεινὸς αἰθήρ. de quo fragmento (Incert. CLXII. ed. Musgr.) vid. Valckenar. Diatr. p. 48. Rarius de aëre genere neutro τὸ περιέχον. Strabo p. 1104. A. ed. Alm. Ἔφη γὰρ ἐκεῖνος [Μασῆς] καὶ ἐδίδασκεν, ὡς οὐκ ὀρθῶς φρονοῦσιν 49) — — — — εἴη γὰρ ἓν τοῦτο μόνον θεὸς τὸ περιέχον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ γῆν καὶ θάλατταν κ. τ. λ. Artemidorus II. 36. p. 211. ed. Lips. καὶ γὰρ αὕτη τρέπει ἀεὶ τὰ κατάστημα, καὶ τὸ περιέχον ἀλλοιοῖ. ubi cum κατάστημα compares Pseudoplutarch. de Fluv. T. 10. p. 754. sq. ed. Reisk. τῷ γὰρ θερινῷ καταστήματι ξηρὸς ὁρᾶται πολλάκις. Conf. H. Stephan. Thes. T. 1. c. 1773. A.

P. 244. v. 13. Ἑλληνικὸν] „εἰ Ἑλλ. V." quod bonum. Coniunctio vix potest abesse. — τούτου. Legendum videtur τοῦτο. — αὖ πάλιν. Rarius hoc ordine: frequentius inverso, πάλιν αὖ. In Luciano T. 2. p. 170. scribendum videtur πῶς εὔλογον πάλιν αὖ [aut potius αὖθις cum libro Paris.] ἀπωθεῖσθαι. In Porphyrio de Abstin. p. 179. Rhoerius bene scripsit πάλιν αὖ τὰ πλήθη pro vulg. πάλιν αὐτὰ 50) πλ. Sed αὖ πάλιν, ut noster, habet etiam Lucianus T. 1. p. 461. ὁ δέ τις αὖ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. Ibid. p. 612. οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου.

P. 244. v. 13. sq. βαρβαρικόν] „βάρβαρον V." quod nostrae lectioni posthabendum. Discant

enim tirones, a Lexicis trivialibus saepe pendentes, βαρβαρικὸς raro de moribus dici, saepissime omnino de iis, quae Graeca non sunt, ad Graeciam non pertinent. Βαρβαρικὰ ἔθνη ex Aristotele enotavit H. Stephanus Thes. T. 1. c. 721. C. Xenophon Anab. 4, 5, 33. διακονοῦντας Ἀρμενίους παῖδας σὺν ταῖς βαρβαρικαῖς στολαῖς. [51]) Ibid. 5, 7, 13. ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς βαρβαρικοῖς. [52]) Alciphron p. 174. εὐνούχους ὑπισχνούμενος καὶ θεραπαίνας καὶ κόσμον τινὰ βαρβαρικόν. quod Abreschius Lect. Aristaen. p. 192. [53]) comparat cum Virgiliano Aen. II. v. 504.:

barbarico postes auro spoliisque superbi.

ubi Scholiastae, ut solet hoc genus hominum, vera falsis miscent. Pollux p. 737. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. Sed inprimis frequentant Graeci scriptores, non βάρβαρος, sed βαρβαρικὸς, quoties, ut nostro in loco, Ἑλληνικὸς opponitur. Xenophon Anab. 1, 2, 1. καὶ ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τό τε βαρβαρικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἐνταῦθα στράτευμα. 1, 7, 14. συντεταγμένῳ τῷ στρατεύματι παντὶ, καὶ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ τῷ βαρβαρικῷ. 1, 8, 14. τὸ μὲν βαρβαρικὸν στράτευμα ὁμαλῶς προῄει· τὸ δ' Ἑλληνικὸν κ. τ. λ. 4, 8, 7. ἐντεῦθεν διδόασιν οἱ Μάκρωνες βαρβαρικὴν λόγχην τοῖς Ἕλλησιν, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐκείνοις Ἑλληνικήν. Ceterum si alia eiusdem confusionis exempla forte requiras, haec habeto. Herodotus p. 28, 23. sqq. ἐπεί γε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβαρικοῦ ἔθνεος τὸ Ἑλληνικὸν, ἐὸν καὶ δεξιώτερον κ. τ. λ. Cod. Passion. (vid. Wesseling. in Add. ad h. l.) ἔθνεος τοῦ βαρβάρου τὸ Ἑλληνικὸν, ἐὸν δεξιώτερον. minus culte quam vulgatum. Alii libri: τὸ βάρβαρον ἔθνος τοῦ Ἑλληνικοῦ. inepte. P. 254, 50. sq. ὁ Ἠριδανὸς αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικὸν, καὶ οὐ βαρβαρικόν. Al. οὐ βάρβαρον. quae lectio iure visa est Valckenario dete-

rior. P. 627, 32. ſqq. εἰ ἀποῤῥαγείη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τό,τε Ἰωνικὸν καὶ τὸ Καρικὸν φῦλον. Al. βαρβάρου, a Weſſelingio recte ſpretum. Aliter res habet, ſi βάρβαρος et Ἑλλὰς ſ. Ἕλλην inter ſe opponuntur. Aeſchylus Perſ. v. 184. ſq. ed. Brunck.:

— πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα
κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.

Euripides Iphig. Aul. v. 64. ſq.:

κἀπιςρατεύσειν καὶ κατασκάψειν πόλιν
Ἕλλην' ὁμοίως βάρβαρόν θ' ὅπλων μέτα.

Thucydides p. 119, 8. ſq. βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον ἐπιόντα προθύμως ἠμυνάμεθα.

P. 244. v. 14. ἢ σοφίαν ἢ ἀνδρίαν] „ἢ ἀνδρείαν ἢ σοφίαν V.“ Noſtro ordine habuimus ſupra p. 241. τὸ εἰς ταὐτὸν σοφίαν τε καὶ ἀνδρείαν τελεῖν. Sed infra p. 262. legitur: περὶ τῆς ἀρετῆς ποιησόμεθα τὸν λόγον, οἷον περὶ ἀνδρίας, περὶ δικαιοσύνης, περὶ σοφίας. Similiter Diodorus Sic. T. 1. p. 406, 63. μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ ςρατηγίᾳ: h. e. ςρατηγικῇ συνέσει; neque facile, ſi recte memini, in hac locutione ςρατηγίαν, aut quae eius loco ponuntur ſimilis nomina ſignificationis, praemittit. Unus nunc locus ſuccurrit, ubi alter ordo praelatus eſt: T. 1. p. 403, 20. ſq. διὰ δὲ σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν μάλιςα θαυμαζόμενος. Altero ordine item Lucianus T. 1. p. 746. Σοφίαν καὶ ἀνδρίαν καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ καὶ τὸ δίκαιον κ. τ. λ. — Inter has duas formas, ἀνδρεία et ἀνδρία, dici vix poteſt quantopere libri fluctuentur: ut, ſi codices in conſilium adhibeas, ſaepiſſime incertus haereas, utra tenenda ſit. Henricus quidem Stephanus Theſ. T. 1. c. 439. F. Suidam ſecutus, ἀνδρία praeferre malit: tueturque hoc ipſum Dorvillius ad Chariton. p. 405. contra Criticos alteram formam ubique, etiam invitis libris, ingerentes. Contrarium probavit, Rhodomano praeeunte, Weſſelin-

gius in Diodoro Siculo, quamquam hac in re non satis sibi constans. [Conf. T. 1. p. 408, 42.] Maior etiam inconstantia in Schweighaeuseri editionibus Historicorum Graecorum: nec minus incerti in Xenophonteis editores vagantur. Quod si quid in re sane quam dubia, cuiusque ratio fortasse ipsis scriptoribus parum constitit, (Grammatici quidem veteres in diversas partes abeunt,) definire licet, equidem teneam diphthongum, in prosa quidem Atticorum ubivis; in poëmatis, ubicunque per metrum licet; quod si refragatur, praeferendam esse alteram formam per se intelligitur. Itaque ἀνδρία hactenus (nam toni immutabilitas nonnihil facit discriminis [54])) affinem habeam his: ἀσεβία, αὐθαδία, εὐγενία, εὐηθία, εὐσεβία, ἱερία, προμηθία; quibus abstinet Attica [55]) prosa, poësis fere non utitur nisi metri coacta legibus. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1475. Brunck. ad Euripid. Bacch. v. 259.

P. 245. v. 2. τῇ μεγάλῃ] „μεγάλη V." Verissime: sicque hunc locum legit Toupius ad Longin. p. 284. [56]) Ut Rhetor, ita Xenophon Anab. 2, 4, 13. ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν, πρὸς ᾧ πόλις ἦν μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. In iisdem libris Xenophontis saepissime πόλις μεγάλη, εὐδαίμων, οἰκουμένη. Quod, ut alia, imitatur Arrianus de Exped. Alex. Sic 2, 13. extr. πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα. ubi Raphelius: „Haec duo adiectiva in describendis urbibus fere semper coniungit Xenophon locis innumeris." Strabo p. 1161. B. ed. Alm. Πόλις δ' ἐστι μεγάλη τε καὶ εὔανδρος. Palaephatus XXXIX, p. 157. ed. Fisch. Σθένελος δὲ ὁ τοῦ Περσέως εἶχε τὸ μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον [χωρίον], τὴν Μυκήνην. ubi al. πολυανδρότατον. [57]) — Εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. Respexit hunc locum Casaubonus ad Iul. Capitolin. T. 1. p. 350. *multo melior et feracior ad*

virtutes, posteriora graece vertens εὐφορώτερος πρὸς ἀρετάς. Scholiastes ad Aristophan. Equit. v. 262. Χεῤῥόνησος τῆς Θρᾴκης χωρίον καὶ πόλις, ὑποτελὴς τῶν Ἀθηναίων, εὔφορος εἰς πυροῦ γεωργίαν. Procopius de Aedif. III. 7. p. 63. C. ed. Paris. αὐτὴ δὲ ἡ χώρα τὸ Δέρυ τῆς μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται· οὐ μέντοι οὐδὲ τραχεῖα οὐδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ᾽ ἀγαθή τε καὶ εὔφορος καρπῶν τῶν ἀρίστων. ubi monitus facile agnoscas Ὁμηρικὸν ζῆλον. Ante oculos habuit historicus Caesariensis Od. IX. v. 25. sqq.:

αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
πρὸς ζόφον — — — — —
τρηχεῖ᾽, ἀλλ᾽ ἀγαθὴ κουροτρόφος —

Talia nollem interpretes praestantissimi admovissent ad Longini IV. in. πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄφορος. Ibi enim οὐκ ἄφορος est *qui fertur, proclivis:* quemadmodum de vento, sed activo sensu, dicitur φορὸς, εὔφορος. — ἢ ἄν τι ἕτερον ἀνδραγάθημα τῆς πόλεως. Subaud. ᾖ. Minus frequens haec ellipsis verbi substantivi. Sophocles Philoct. v. 782:

ἀλλ᾽ οὖν δέδοικα, μὴ ᾽τελὴς εὐχή, τέκνον.

Brunckius in edit. a. 1788.: „Omittitur verbum ᾖ vel γένηται.“ Idem Oed. Col. v. 360.:

— μὴ οὐχὶ δεῖμ᾽ ἐμοὶ φέρουσά τι.

Vertit Brunckius: „vereor ne mihi pavorem nunties aliquem“; subaudiens ἧς vel ἥκῃς. Male me hoc loco habet μὴ οὐχὶ, vertendum illud post verba metuendi, *ne non*, *ut*, suspicorque corrigendum esse:

— μὴ σὺ δεῖμ᾽ ἐμοὶ φέρουσά τι.

ubi cum σὺ, quod saepius accidit, in οὐ corruptum esset[58]), ne metrum laboraret, paragogicum οὐχὶ scripserunt.[59]) Videamus alias huius verbi ellipses item rariores. Sophocles Philoct. v. 493. sq.:

ὃν δὴ παλαί ἂν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
μή μοι βεβήκῃ. — — —

Brunckius: „Subauditur εἴη." Βεβήκῃ scripsi ex Codice pro Brunckiano βεβήκοι, quod hic soloecum est. Δέδοικα, μὴ βεβήκοι, non magis ferri potest, quam si latine dicas: *metuo, ne obiisset.*[60]) Callimachus Epigr. V. ed. Ernest. ex Bentleii emendatione:

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον — —

Subaud. ἦν. Herodianus Histor. 7, 9, 9. πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παιδίων, ὧν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο. ubi non puto necessarium, quod Wolfio (Praef. p. XXII.) placet, ἦν post πόλιν inseri. Longus p. 18. ed. Villois. Ἦρος οὖν ἤδη τέλη. Perperam scripsi, partim Wyttenbachium secutus, τέλος ἦν. Errantem in viam reduxit ὁ κλεινὸς Κοραῆς εἰς Ἡλιόδωρον σελ. 317. Μεγάλα χάρις αὐτῷ![61]) Eadem chorda oberravi ibid. p. 20. ὁ δὲ Δάφνις ἀνυπόδητος. ubi non melius scripsi ὁ δὲ Δ. ἦν ἀν. Excusatius, sed tamen peccavi p. 7. Ἤδη οὖν ὁ μὲν, πέντε καὶ δέκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς, post μὲν itidem inserens ἦν. Idem p. 106. Σκέψεις οὖν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων. quod miror me intactum reliquisse: cum enim Longum ederem, aliquanto magis quam nunc emendatrix scilicet manus ex contagione critices seculi pruriebat.[62]) — Ἀνδραγάθημα. Phrynichus p. 106. Κατορθώματα. ἁμαρτάνουσι κἀνταῦθα οἱ ῥήτορες, οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ μὲν ῥῆμα δόκιμον, τὸ κατορθῶσαι· τὸ δ' ἀπὸ τούτου ὄνομα ἀδόκιμον, τὸ κατόρθωμα. λέγειν οὖν χρὴ ἀνδραγαθήματα. — Ceterum, si τῇ μεγάλῃ excipias, totus hic Rhetoris locus, ut qui maxime, sanus videtur. Illustre est exemplum βραχυλογίας διδακτικῆς. Quod si arenam sine calce dicas, cogitato, huiusmodi praecepta, modo perspicua sint, calcis non multum indigere.

P. 245. v. 6. προγόνων] „προγόνων ἐνδόξων V." Probe, si interpungas: ποίων τινῶν προγόνων, ἐνδόξων καὶ πατέρων. Sic modo habuimus: ποίας τινὸς οἰκίας, — — — — γένους ἐνδόξου: quae non minus abrupta, sed eadem Κρότωνος ὑγιέστερα, neque ullo modo παραδιορθώσεσιν vellicanda. — πατέρων, *patris ac matris*. Sic saepe πατέρες. Dionysius Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 291. ἃ δ' εἰς αἰδῶ καὶ δικαιοσύνην παίδων, ἵνα σέβωσι τοὺς πατέρας, κ. τ. λ. Diodorus Sic. in Excerpt. de Virt. et Vit. T. 2. p. 561, 22. sqq. χειροτέχνης γὰρ ἐκ παίδων γενόμενος δι' ἀπορίαν βίου καὶ πατέρων ἀδοξίαν, κ. τ. λ. ubi ne articulum ante πατέρων interserendum censeas, scito alibi etiam hanc vocem articulo destitui. Sic Sophocles Antig. v. 742.:

ὦ παγκάκιστε[63]), διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

Idem Ai. v. 462.:

καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς —[64])

Euripides Hippol. v. 662. ed. Brunck.:

οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί.

v. 665.:

θεάσομαι δὲ, σὺν πατρὸς μολὼν ποδί.

Add. Porson. praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXXVII. ed. Cantabrig.[65]) Eunapius de Vit. Philos. p. 151. sq. ed. Antv. (p. 124. sq. ed. Colon.) θυγάτρια — — — — ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἄμφω τοὺς πατέρας ἀπέλιπεν. Alciphron p. 428. οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι. Xenophon Ephes. p. 19. τοὺς πατέρας οἰκτείροντες. p. 57. ὦ πατέρες ἐμοί! p. 99. τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες. Sic etiam Latini, sed rarius, *patres*. Vid. Burmann. ad Ovid. Metam. IV. v. 61. Item *soceri* de socero et socru. Vid. I. F. Gronov. ad Liv. 1, 39, 2.

P. 245. v. 12. ἢ σώφρων] „εἰ σ. V." Perperam. Alia commutationis harum particularum exempla dabunt Brunckius ad Apollon. Rhod.

III. v. 730. Porsonus ad Euripid. Phoen. v. 909. ad Med. v. 493. 1079. „ἢ et εἰ centies diversam faciunt lectionem.“ Dorvillius ad Chariton. p. 213. — Supra v. 8. post ἤδη suspiceris δεῖ excidisse. Frustra. Cum enim omnino hoc verbum omitti soleat, infinitivo vices gerente imperativi, tum maxime talibus locis, qualis hic est, subaudiendum relinquitur: etenim tacite repeti potest ex praegresso ἰτέον. Similiter p. 250. v. 7. ἐπὶ τέλει δὲ καὶ εὐχῇ χρῆσθαι. Subaudi δεῖ, quod latet in παραληπτέον v. 1. — Κατὰ σῶμα, κατὰ ἰσχύν. Haec si sola per se spectantur, nihil habent quod vitii moveat suspicionem. Etenim tantum abest, ut, corpore commemorato, mentio τῆς ἰσχύος otiosa sit, ut potius haec duo aptissime, nec sine vi ad laudem τοῦ ἐγκωμιαζομένου augendam, iungantur. Nam ut corpus robore atque nervis praecellat, exercitatione opus est. Xenophon Cyrop. 2, 1, 20. ἐπειρᾶτο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. Sed tum antecedentia, ποίας τινὸς φύσεως, tum magis etiam sequentia, quae non solum de laudibus corporis, sed etiam de virtutibus τῆς ψυχῆς agunt, nemini non persuadeant, ἰσχὺν vitiosum legendumque esse ψυχήν. Iam etsi permirum insolensque videatur, librarios notissimum ψυχὴν, quodque ipsa vicinia oppositi σῶμα satis tueretur, in ἰσχὺν mutavisse: huius tamen παραδιορθώσεως rationem admodum probabilem reddas, si memineris, Ψῆ saepe scriptum fuisse sic: ┼.[66]) Hac in forma si lineolae ad latera ductae evanuerunt, ψ cum ι commutari posse perspicuum est. Admonet me Rhetoris hic locus Sophoclei, cui Adamant. Coray persimili ratione mederi conatus est. Oedip. Col. v. 610.:

φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος.

Corrigit C.[67]):

φθίνει μὲν ἲς ψυχῆς, φθίνει δὲ σώματος.

Digna hoc ingenio coniectura; quam tamen ego quidem non praeſtiterim, cum vocem ἴς, quod ſciam, tragica poëſis non agnoſcat. Ceterum iteratio praepoſitionis κατὰ optime habet, frequentatque Rhetor tales repetitiones. Sic ſtatim recurret: κατὰ τὸν Τυδέα, κατὰ τὸν Κόνωνα. Quod autem Cant. καὶ ἰσχὺν legit, natum eſt ex ſolenni commutatione copulae praepoſitionisque κατά; cuius tot exſtant exempla, ut eorum numerum inire vix poſſis.[68]) In Longi Paſtor. p. 35, 8. ed. Villoiſ. κατὰ τῶν ὤμων pro καὶ τῶν ὤμων bene ſcripſiſſe puto Wakefieldium Addend. ad Moſchi Idyll. I. v. 18. quod me fugit, cum Longum ederem. Ad ſenſum non discrepat lectio C. R. I., a gloſſatore, ni fallor, profecta, ἐκ τῶν ὤμων. Sophiſtici quidem coloris ſunt, ſic deinceps poſita, ἐκ τῶν ὤμων, κατὰ τῶν ὤμων. Τοξάρια autem, quod obiter monere iuvat, ne cum Mollo de duobus arcubus interpreteris. Eſt pro τοξάριον, ut ſaepe τόξα de uno arcu dicitur. Meleager IX. (Anal. Brunck. T. 1. p. 5.):

> Εἰ χλαμύδ' εἶχεν Ἔρως, καὶ μὴ πτερὰ, μηδ' ἐπὶ νώτων
> τόξα τε καὶ φαρέτραν, — — —

Supra p. 7. in ſimili deſcriptione: πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων ἔχοντι, βέλη μικρὰ ἅμα τοξαρίῳ φέροντι.

P. 245. v. 15. ſq. τὰ ἁρμόζοντα — — — Φοινίωνα] „παραβάλλειν κατάδην, τὸν Φοιν." Scripſitne Rhetor: παραβάλλειν καὶ ᾄδειν τὰ ἁρμόζοντα πρόσωπα, τὸν Νέστορα, κ. τ. λ.? *Adſatim eſt perſonarum, quas apte compares.*

P. 245. v. 15. καὶ] „Omiſit V." Bene. Sic v. 5. ἀσυνδέτως habuimus: ὅτι οὐ φαύλης, ὅτι οὐκ ἀδόξου. — Εἰ χρηστὸς, ὅτι θυμοειδὴς κ. τ. λ. Haec optime habent. Sed ut vim eorum ſentias, tenendum, χρηστὸς de *ſimplice* et *fatuo* ſaepe uſurpatum eſſe. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 132. b.

Itaque Rhetor, *Si quis*, inquit, *homo bonus et simplex est, dic eum nec* θυμῷ *carere, sed esse* θυμοειδῆ μετὰ τοῦ πρᾴου, *neque obtuso esse ingenio, sed* ὀξὺν ἐνθυμηθῆναι. — Κἂν ᾖ μικρός. Aptissime haec subiiciuntur. Modo habuimus callidam defensionem τῆς χρηστότητος: sequitur nunc criminis, quo quis τὴν μικρότητα petat, remotio.

P. 246. v. 1. sq. εἰ φιλοπρεπής] „καὶ μεγαλοπρεπής V.“ Verum puto: εἰ μεγαλοπρεπής. Vicinia nominis φιλόκαλος videtur induxisse librarium, ut pro μεγαλοπρεπὴς scriberet φιλοπρεπής: de quo mendorum fonte vid. supra ad p. 241. v. 2.[69]) Itaque φιλοπρεπὴς, ab H. Stephano omissum, a D. Scotto ex hoc uno loco excitatum, si quis e Lexicis eximendum censeat, ego quidem non repugnem.

P. 246. v. 4. ἐπίβολος] „ἐπήβολος V.“ quod recipiendum. Perpetua horum adiectivorum, formâ perparum, significatione multum discrepantium, in libris scriptis commutatio. Ἐπίβολος, *qui aliquid molitur, adsequi studet:* ἐπήβολος, *qui adsecutus est, tenet, possidet.* Sic Wesselingius accurate distinxit ad Diodor. Sic. T. 1. p. 22. (conf. not. ad Herodot. p. 672.) quem malim sequi, quam Toupium ad Longin. p. 292. cui idem videtur ἐπήβολος et ἐπίβολος.[70]) Strabo p. 1058. B. ed. Alm. πραγμάτων μεγάλων ἐπίβουλον γεγονέναι. Leg. ἐπίβολον. Poterat uno verbo scribere μεγαλεπίβολον[71]). Ceterum Rhetor expressit Platonem Euthyd. T. 3. p. 41. ed. Bip. (p. 48. ed. Routh.) Πολλοῦ ἄρα δεῖ, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς λυροποιοὺς δεινοὺς εἶναι, καὶ τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους. — Θετικῶς ἐπάγονται τὸν ἐν τούτοις ἔπαινον. Graecus scriptor incertus in Compend. Rhetor. p. 8. ed. Scheff. Καὶ τὸ μὲν οἰκεῖον κεφάλαιον δεῖ θετικῶς εἰσάγειν τὸν ῥητορεύοντα. ad q. l. vid. Schefferus p. 48. „θετικῶς ἐξετάζεσθαι apud Hermog. pro

Infinite. nam θέσεις dicuntur quaeſtiones infinitae.“ H. Stephanus Theſ. T. 3. c. 1475. F.

P. 246. v. 6. ſq. ἀμφιλαβὴς] „ἀμφιλαφὴς V.“ Bene. Ἀμφιλαβὴς non reperias niſi in libris Grammaticorum, qui ad etymon adiectivi ἀμφιλαφὴς eruendum confinxerunt. [72]) Lucianus T. 3. p. 23. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα. Timaeus p. 26. Ἀμφιλαφές· πολὺ καὶ ἄφθονον. ubi vide praeclaram notam Ruhnkenii. Obiter corrigam Thalli Mileſii Epigr. III. (Anal. Brunck. T. 2. p. 164.):

> Αἱ πτελέαι τῷ Πανὶ καὶ αἱ τανυμήκεες αὗται
> ἰτέαι, ἥ θ' ἱερὰ κἀμφιλαφὴς πλάτανος,
> καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
> ἄγκεινται, δίψης φάρμακ' ἀλεξίκακα.

Lege: χ' αἱ λιβάδες. — Ceterum poſt χρήσιμον diſtinguendum μέσῃ στιγμῇ, τελείᾳ poſt γένοιτο.

P. 246. v. 10. ἂν] „Omiſit V.“ Perperam. Vix inter peccata librariorum aliud frequentius omiſſione huius particulae. [73]) Xenophon Anab. 5, 4, 25. ὅσα ἀνὴρ φέροι μόλις. Non dubito ſcribendum eſſe ὅσα ἂν ἀνὴρ φ. μ. [74]) Ibid. 34. ἅπερ ἄνθρωποι ἐν ἐρημίᾳ ποιήσειαν. Leg. ἅπερ ἂν ἄνθρωποι ἐ. ἐ. π. Sic ſtatim ſequitur: ἅπερ ἂν μετ' ἄλλων. Quod ſi quis, ut nunc ſunt delicatae hominum aures, contra moneat, illata hac particula fieri κακόφωνον Xenophontis orationem, ſciat has κακοφωνίας, ἂν ἄνδρες, ἂν ἄνθρωποι, in ſcriptis Atticorum creberrimas eſſe. [75]) In Luciano T. 2. p. 37. corrigendum: εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχ' ἂν καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ. [76]) Ibidem p. 390. legendum: ὥστε ἐβουλόμην ἂν αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. [77]) T. 3. p. 409. legam: καὶ τοῦτο μὲν ὧδέ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον ἂν τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη κ. τ. λ. quamquam ſedem, quam particulae vulgo omiſſae aſſignavi, equidem non praeſtem. [78])

Obiter ſuccurram Meleagro IX. v. 4. ubi nunc legimus: ἦν ἄϱ᾽ Ἔϱως. ἄϱα hic ferri nequit. Corrige: ἦν ἂν Ἔϱως. Haud raro confuſae particulae ἂν et ἄϱ᾽. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 359. Porſon. ad Phoeniſſ. v. 1672. Schneider. ad Xenoph. Memor. 1, 3, 11. Nec minus laborat Theodoridas VIII. ubi Brunckius T. 2. p. 43. edidit:

— — — εἰ δὲ κε ζόῃ,
τύμπανόν γ᾽ ἐφύσῃ.

ζόῃ eſt ex παϱαδιοϱθώσει Pierſoni. Cod. ζόεν. Transpoſitis particulis ſcribendum:

— — — εἰ δέ γ᾽ ἔζαεν,
τύμπανόν κ᾽ ἐφύσῃ.

Sic Epigr. adeſp. DXIV.:

Αὐτὸν Πυθαγόϱην ὁ ζωγϱάφος, ὃν μετὰ φωνῆς
εἶδες ἄν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόϱης.

Sin aliquis, preſſius etiam accedens ad ductus vulgatae lectionis, praeferendum cenſeat εἰ δέ κ᾽ ἔζοεν, poſitâ in utroque membro particulâ κε, ego quidem non obſtinate repugnem. Ita enim Homerus Il. II. v. 123. ſqq.:

εἴπεϱ γάϱ κ᾽ ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τϱῶές τε,
ὅϱκια πιστὰ ταμόντες, ἀϱιθμηθήμεναι ἄμφω,
Τϱῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
ἡμεῖς δ᾽ ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ,
Τϱώων δ᾽ ἄνδϱα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν·
πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.

Barneſius: „γϱ. γάϱ γ᾽.“ Inſcite. Heynio videtur quaeri poſſe, ſitne potius ἐθέλωμεν legendum: mihi non item. Subiunctivo nullus hic locus. Ibid. V. v. 273.:

εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀϱοίμεθά κε κλέος ἐσθλόν.

VIII. v. 196. ſq.:

εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.

Ibid. v. 205. ſqq.:

εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
ν', αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.

XIII. v. 288. ſqq.:

εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
ἀλλά κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν.

XXIII. v. 526. ſq.:

εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
τῶ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.

Ibid. v. 592. ſqq.:

— — — εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
βουλοίμην, — — — —

Heſiodus Ἔ. κ. Ἡ. v. 331. ſq. ed. Brunck.:

εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

Oraculum ab Herodoto ſervatum p. 83, 89. ſq.:

Ἰσθμὸν δὲ μὴ πυργοῦτε, μηδ' ὀρύσσετε·
Ζεὺς γάρ κ' ἔθηκε νῆσον, εἴ κ' ἐβούλετο.

Erinna Epigr. I. (Anal. Brunck. T. 1. p. 58.):

ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἴ κ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

Quod igitur Daweſius Miſcell. Crit. p. 335. hanc ſtructuram ſoloeciſmis adnumerat, ſi de ſcriptoribus Atticis voluit dictum, equidem non refrager; ſin, falſus eſt. [79]) — Ad Noſtrum redeo. Οὐκ ἄπο τρόπου. Supra p. 231. οὐδὲ τοῦτό σοι ἄπο τρόπου εἴη ἂν εἰρημένον. Plato Phaedr. p. 354. ed. Heind. Καὶ οὐδέν γε ἄπο τρόπου. Rhetor infra p. 268. Τὰς γὰρ ἀρχὰς ἴσως που καὶ ἐντεῦθέν τις οὐκ ἀπὸ καιροῦ ποιήσεται. ubi Codex noſter bene ἄπο. De Compoſ. Verb. p. 101. ſcribendum: καὶ μὰ Δία οὐκ ἄπο σκοποῦ ταῦτα τῷ ἀνδρὶ εἴρηται. In libello de vita Homeri, qui Herodoto tribuitur, p. 757, 60. ſq. legendum: Ἄνερ, ἄπο τῶν ἱερῶν. In Lon-

go p. 114. ed. Villoiſ. non debebam relinquere ἀπὸ σκοποῦ. [80]) Achilles Tatius p. 207. ed. Bip. Οὐκ ἀπὸ τρόπου δοκεῖ μοι. Codex, cuius discrepantes ab editione Commelini lectiones, gratiſſimum munus Goerenzii mei, optimi viri, penes me ſunt, recte habet O. ἄπο τρ. δ. μ. In Heliodoro p. 410. ed. Cor. nunc demum legimus: ἄπο τοῦ τρόπου τοῦ σοῦ. Antea erat: ἀπὸ τ. τρ. τ. σ. Coray: Ἀνεβίβασα τὸν τόνον τῆς προθέσεως, ἢ μᾶλλον ἔτρεψα τὴν πρόθεσιν εἰς ἐπίῤῥημα, ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, Ἔξω τοῦ σοῦ τρόπου, ἢ Παρὰ τὸν σὸν τρόπον. Quod ut tirones melius intelligant, legant haec Euſtathii ad Iliad. p. 166. v. 29. ſqq. ed. Rom. (p. 126. v. 6. ſqq. ed. Baſ.) Ἰστέον δὲ ὅτι, καθάπερ ἀπὸ τῆς εἰς προθέσεως, καὶ τῆς ἐξ καὶ τῆς πρὸς καὶ τῆς ἀνὰ καὶ κατὰ, γίνεται ἐπιῤῥήματος, [Florentina ex Politi correctione: ἐπιῤῥήματα. Vid. quae monuimus ubi de σφαίρῳ Empedoclis disputatum eſt.] τὰ εἴσω, τὸ ἔξω, τὸ πρόσω, ἀφ' οὗ τὸ πόῤῥω, τὸ ἄνω, τὸ κάτω, καὶ ἐκ τῆς περὶ, τὸ πέριξ, ὅθεν τὸ ἀπρὶξ κατὰ συγκοπὴν, καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ, τὸ ἄπο, οὕτως κ. τ. λ.

P. 246. v. 10. ſq. γενεθλίοις] „γ. θεοῖς V." Bene. Noſtrae lectionis fons ἀθεότης illa librariorum, cuius plura exempla collegit Porſonus ad Euripid. Phoeniſſ. v. 5. Aeſchylus S. c. Th. v. 641. ſq. ed. Schütz.:

τοιαῦτ' ἀϋτεῖ, καὶ θεοὺς γενεθλίους
καλεῖ πατρῴας γῆς, — —

— Λιπαρὸν καὶ εὔδαιμον γῆρας. Infra p. 266. καὶ ὅτι λιπαρὸν γῆρας κατὰ τὸν Νέστορα ἐβίωσεν. Λιπαρὸν vix differt ab εὔδαιμον. [81]) Ariſtophanes Agric. VIII.:

Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

ubi Comicus, ut alibi, neque, opinor, ſine ſanna, reſpexit ad Athenas τὰς λιπαράς, de quibus

vid. Wesseling. Probab. p. 42. sq. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. 1. p. 49. sq. In transcursu emendabo Lucianum T. 2. p. 411. sq. *καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν, ἐφ᾽ ὅσον ἦν δυνατὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει.* Iacobsius ad Anthol. Gr. II. 3. p. 73. malit *λάβροις τ. χ.* Imo corrigendum: *λιπαρέσι. τ. χ.* [82]) Idem T. 1. p. 763. *καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς* [83]), *καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, κ. τ. λ.* T. 2. p. 162. *καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος.* Saepius autem confusa *λιπαρὴς* et *λιπαρός.* Vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. v. 673.

P. 247. v. 3. *λόγος*] „Omisit V." Melius adest. Sic p. 242. *ὁ ἐπὶ ταῖς γενέσεσι τῶν παίδων λεγόμενος λόγος.* — *Ἔξοδος*, ni fallor, intelligendum de solenni sponsae deductione, cuius apparatu strepituque Rhetor, cum ad amicum eundemque sponsum de methodo *τῶν γαμηλίων* perscriberet, se adeo conturbatum fuisse fingit, ut *τῶν ἐπιθαλαμίων* paene oblivisceretur. Notae *αἱ γυναικεῖαι ἔξοδοι*, de quibus nonnulla dederunt H. Stephanus Thes. T. 2. c. 1167. G. et Toupius Emendatt. in Suid. T. 2. p. 59. sq., plura daturus erat Hemsterhusius. Vid. ad Lucian. T. 1. p. 33. a.

P. 247. v. 4. *τοι*] „Omisit V." Legendum *σοι.* Supra p. 242. *Ἐχόμενος δέ σοι κ. τ. λ.* „Saepissime *σοι* et *τοι* commutantur." Brunck. ad Sophocl. Antig. v. 567. Vid. eundem ad Electr. v. 378. 871. 1168. — Mox ante *εἴη* vellem Codex *ἂν* insereret. — *Ἄμικτοι λόγοι* qui sint, lectione Rhetorum Graecorum exercitatior me dixerit. Num *μικτοὶ λόγοι* sunt, *ὧν διαφόρων ὄντων ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα?* cuiusmodi *οἱ ἐπιτάφιοι.* Vid. infra p. 258. sq. — *Σχεδὸν* hic, ut alibi, sententiam claudit. Exemplis ad Longi Pastor. p. 360. collectis

accedant haec: Ariſtophanes Fragm. ex incert. comoed. XIII.:

Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν.

Lucianus T. 2. p. 304. Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. T. 3. p. 38. Ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. Bene autem habet vulgaris interpunctio, quam ſi quis commate poſt λόγων retrahendo immutare velit, videat prius ne orationis τὴν συνάφειαν pervertat. Apte enim cohaerent: εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γαμικῷ, πλὴν τῷ χρόνῳ διαφέρων. non item: σχεδὸν εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γαμικῷ, πλὴν τῷ χρόνῳ διαφέρων. Etenim praemiſſo σχεδὸν, exſpectes additum iri: μόνῳ τῷ χρόνῳ διαφέρων, aut διαφέρει γὰρ τῷ χρόνῳ, aut ſi qua his ſunt ſimilia. — Εἷς καὶ ὁ αὐτός. Latinorum *unus et idem.* Pag. 259. ὄνομα — — ἓν καὶ τὸ αὐτό. Timon Phliaſ. p. 62. ed. H. Steph. (Anal. Brunck. T. 2. p. 72.):

— ὅπη [l. cum Brunckio ὅππη] γὰρ ἐμὸν νόον εἰρύσαιμι,
εἰς ἓν ταὐτό τε πᾶν ἀνελύετο, — —

Quod compares cum verbis Perictyones in Stob. Serm. p. 15. ed. Schow. ὅστις ὢν ἀναλῦσαι οἷός ἐστι πάντα γένη ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχὰν, καὶ πάλιν ἐκ ταύτας συνθεῖναι καὶ ἀρυθμίσασθαι [24]), οὗτος κ. τ. λ. Diodorus Sic. T. 2. p. 309, 57. ſq. ὑφ' ἕνα δὲ καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν οἱ μὲν περὶ τὴν πόλιν τάφρον ὤρυττον βαθεῖαν, κ. τ. λ. ubi cave librarium Leidenſem audias. Plutarchus de S. N. V. p. 11. ed. Wytt. L. B. προσφέρει τὴν κόλασιν, οὔτε μεγέθους μέτρον κοινὸν, οὔτε χρόνον ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐπὶ πάντων ἔχουσαν.

P. 247. v. 9. εἰ] „ἦν V.“ Optime. Senſus loci: *Poſſes quidem etiam in Sapphicis exempla huius formae reperire: ſed quoniam* etc. Sic ſu-

pra p. 253. Ἐμοὶ μὲν ἦν τερπνὸν, κ. τ. λ. ubi, sequitur ἐπεὶ δὲ, quemadmodum hic ἀλλ' ἐπειδή. Hoc enim verbum, in tali quidem structura orationis, particula ἂν carere potest. [85]) Sophocles Oed. R. v. 255. sq.:

οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν.

Ibid. v. 1368.:

κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

ubi non opus est corrigi ἦσθ' ἄν. Mox v. 1375.:

ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος.

Euripides Iphig. Aul. v. 949. ed. Musgr.:

ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνήρ.

Non ausim cum Marklando ἦν ἂν scribere; nam ἄρα suum hic locum obtinet: quamquam probe sentio, Viri Summi coniecturam auribus magis probari. [V. 952. idem corrigit φονεύοι. Mihi scribendum videtur φονεύσει.] Bion V. v. 5. sqq.:

εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
τὸν μὲν ἐν εὐφροσύνᾳ καὶ χάρματι, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
ἦν τάχα μοχθήσαντι ποθ' ὕστερον [f. μεθύστερον]
ἐσθλὰ δέχεσθαι.

Sic enim locus videtur scribendus. Xenophon Memor. 2, 7, 10. Εἰ μὲν τοίνυν αἰσχρόν τι ἔμελλον ἐργάσασθαι [malim ἐργάσεσθαι], θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Idem Anab. 7, 7, 40. [86]) αἰσχρὸν γὰρ ἦν, *turpe enim foret.* [87]) Sed hac anomalia aliisque eiusdemmodi, quae et numero sunt paucae, et propriae certorum quorumdam verborum [88]), cave abutaris ad legem convellendam, qua particulae ἂν usus in tali constructione regitur. In Sophoclis Electr. v. 914. bene Brunckius dedit:

— — — οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν.

At, inquit Hermannus ad Euripid. Hecub. p. 168., ἐλάνθαν' ἂν valde ab Sophoclis elegantia abhorrere

aures arguunt. Utinam ne κακοφωνότεροι versus in Sophocleis legerentur! Quid enim? placentne auribus vel minus fastidiosis versus tales, quales hi: Oed. R. v. 1481.

ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας.

En, ut de cetera κακοφωνίᾳ nihil dicam, sigmatismum Euripideo [89]) vix tolerabiliorem! Oed. Col. v. 1546. sq.:

— — τῷδε τῇδε — — —
τῇδ', ὧδε τῇδε βᾶτε. τῇδε — —

Haec aliaque [90]) Σοφόκλεια sic, opinor, comparata sunt, ut, nisi aurium fastidium cohibeas, vix tibi temperare possis, quin optimum poëtam paullo acerbius increpes. [91]) Quod autem Hermannus in eadem ad Hecubam nota Brunckium [92]) reprehendit in Sophoclis Oed. R. v. 1387. vulgatam lectionem ἀνεσχόμην in ἂν ἐσχόμην [93]) mutantem, id profecto huiusmodi est, ut viro optimo paene subirascar. Euripides Alcest. v. 921. sq. ed. Musgr.:

δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς
τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ.

Verissime Northmorus, cui Wakefieldius temere obloquitur, corrigit: συνέσχ' ἂν ὁμοῦ. [94]) Idem Troad. v. 401.:

εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὢν ἐλάνθανεν.

Legendum, ut in illo Sophoclis loco, ἐλάνθαν' ἄν. Ibidem v. 402. sq.:

Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διός· γήμας δὲ, μὴ
σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις.

Revocata antiqua interpunctione, quam Musgravius, a vero loci sensu aberrans, male mutavit, scribendum:

Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διός· γήμας δὲ μὴ,
σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχ' ἂν ἐν δόμοις.

Hoc quidem aurium sensui etiam fastidiosissimo probatum iri auguror: vulgata enim lectio εἶχεν

ἐν auditum non magis mulcet quam Brunckianum illud ἐλάνθαν' ἄν. Ceterum γήμας δὲ μὴ eft i. q. εἰ δὲ μὴ ἔγημεν. Sic Sophocles Trachin. v. 592. fq.:

— — — ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

i. e. εἰ μὴ πειρῷο. Euripides Heraclid. v. 283. fq.:

μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτώμεθα [l. κεκτῄμεθα]
πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενοι.

i. e. εἰ μή σε τιμωροίμεθα. Xenophon Anab. 5, 7, 9. πῶς ἂν οὖν εἷς ἀνὴρ μᾶλλον δοίη δίκην, ἢ οὕτω περὶ αὑτοῦ τε καὶ ὑμῶν βουλευόμενος; i. e. ἢ εἰ οὕτω π. α. τ. κ. ὑ. βουλεύοιτο. Lucianus T. 1. p. 245. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας [add. ἂν] ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα. Plutarchus Mor. T. 1. p. 287. Οὐδὲ γὰρ [add. ἂν] ἐν μουσικοῖς τις ἢ γραμματικοῖς ἐπιδιδοὺς γνοίη, μηδὲν ἐν τῷ μανθάνειν ἀπαρύτων τῆς περὶ ταῦτα ἀμαθίας, κ. τ. λ.

P. 248. v. 1. ἐπιγεγραμμέναις] „ἐπιγραφόμενος V." Vid. fupra ad p. 234. v. 10. Refpicit ad haec Sapphus epithalamia Dioscoridis Epigr. XXV. (Analect. Brunck. T. 1. p. 499.) ubi v. 2. fcribendum ἤ ῥά σε Πιερίη, *five te Pieria*: v. 8. poft ὀρῆς ponendum fignum coli. Deinde v. 9. θεοῖς ἴσας γὰρ ἀοιδὰς ego quidem non tentaverim. Ἀοιδαὶ θεοῖς ἴσαι per breviloquentiam dictum pro ἀ. ἴσαι ταῖς τῶν θεῶν ἀοιδαῖς. Vid. quae notavimus ad Plinii Epiftol. p. 40. a. Dixeris uno verbo ἀοιδὰς ἰσοθέας. Sic Dionyfius Halic. Ant. Rom. T. 1. p. 111. δόξης τε καὶ ζήλου καὶ τιμῶν ἰσοθέων παρὰ πᾶσι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Ἰταλίᾳ τυχὼν, ἀπῆρεν εἰς Σικελίαν. h. e. τιμῶν ἴσων ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς.[25]) Conf. Weffeling. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 247, 32. T. 2. p. 575, 35. Homerus Il. I. v. 163.:

οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, — —

h. e. ἶσον τῷ σῷ. Epigr. adesp. CCCCLXVIII.:

ἶσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι.

h. e. ἶσα τοῖς τοῦ Παλλαδίου ποιήμασιν. Epigr. adesp. DXXIII.:

οἱ δὲ τριηκόσιοι ταύτης στίχοι ἶσοι Ὁμήρῳ.

h. e. ἶσοι τοῖς τοῦ Ὁμήρου ποιήμασιν. Poterat hic, quod Scaligero, ut exquisitius, opinor, non quod Vir Summus hanc breviloquentiam ignoraret, prae lectione vulgata placuit, Ὁμήρου scriptum esse [96]); sed, genitivus eodem modo explicandus foret. Epigr. adesp. DXXXIV.:

ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοὶ κλέος ἄφθιτον ἔσαι,
ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

h. e. ἶσον τῇ δόξῃ τῶν τοῦ Ὁμήρου ποιημάτων. Gellius Noct. Att. I. 15. *verba illius multa et ἄκοσμα strepentium sine modo graculorum similia esse dicit.*

P. 248. v. 2. μεταχείρησις] „μεταχείρισις V.“ quod unice probandum, παρὰ τὸ μεταχειρίζεσθαι, quo Rhetor mox utitur. Infra p. 281. καὶ τῆς μεταχειρήσεως αὐτὴν [97]) τὴν μέθοδον δηλώσομεν. Al. recte μεταχειρίσεως. Codex noster, ex solenni commutatione praepositionum κατὰ et μετὰ [98]), καταχειρίσεως. P. 394. ἔντεχνος μεταχείρησις. ubi quamquam nihil varietatis enotatum est, tamen item μεταχείρισις scribendum esse, quod mox sequitur μεταχειριούμεθα arguit. Thomas Mag. p. 387. καὶ εὔκολον πρᾶγμα, τὸ εὐμεταχείριστον. καὶ εὐκολίαν ἔχει τόδε, ἤγουν ἑτοιμότητα εἰς μεταχείρησιν. Al. bene μεταχείρισιν. Vitiosam formam reperias in Schol. ad Aristoph. Plut. v. 511. pag. 149. ed. T. H. In Sophocl. Ai. v. 470. voci πεῖρα Glossator Brunckianus item vitiose adscripsit μεταχείρησις. Similiter supra p. 234. v. 13. προκεχείρηται et προκεχείρισται commutata vidimus.

P. 248. v. 5. δὲ] „Omisit V." quod et mihi aliquando placuit, nec multum mirer si tibi non displiceat. Dicas enim, διττογραφίαν particulam hanc invexisse: nam millies δὲ et καὶ commutata esse[99]). Aut, si cui haec ratio minus hic arrideat, satis speciose moneas, saepius librarios δὲ inculcasse, ubi sensum perimat[100]). Sed si memineris, quid ferat hellenismus, neutrum hoc loco quadrare intelliges. Saepius enim Graeci, neque solum prisci illi[101]), quorum omnino minus culta syntaxis, ususque particularum luxuriosissimus, sed etiam posteriorum scriptores temporum, δὲ sic πλεοναστικῶς ponunt. Ut Rhetor, ita Xenophon Cyrop. 8, 5, 12. Ἐκάθευδον δὲ αὐτῷ ἐν τάξει, ὥσπερ οἱ ὁπλῖται, οὕτω δὲ καὶ οἱ πελτασταὶ καὶ οἱ τοξόται. Zeunius: „Auctoritate libri Gabrielii illud δὲ [post οὕτω] inutile delendum esse statuo." Uncinis ille sepsit: plane deleverunt Weiskius et Schneiderus. Neutrum probo. Lucianus T. 3. p. 242. πρέπον [al. πρέποι, quod verum.] γὰρ ἄν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἐάων [imo δωτῆρες ἐάων] εἰσίν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν κ. τ. λ. Omisso καὶ, Sophocles Electr. v. 25. sqq.:

ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.

Neque solum in sententia aiente, sed etiam in negante aut vetante. Noster mox p. 249. ὥσπερ δ' ἐν τοῖς γαμικοῖς ἠξιοῦμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπισκοπεῖν, — — — οὑτωσὶ δὲ μηδ' ἐν τούτῳ παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι κ. τ. λ. ubi cave, illectus novandi facilitate, quae mihi olim imposuit, legendum censeas οὑτωσὶ δεῖ. Similiter post οὗτος particula δὲ passim πλεονάζει. Lucianus T. 3. p. 209. εἰ ἐπιγνοίης, ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν πεποιημένοι

κατά τε σῶμα καὶ κατὰ ψυχήν, οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον. ubi non mirer si quis οὗτοι δὴ corrigendum putet: quod tu, mi lector, noli probare. Vid. H. Stephan. Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 34.[101 a])

P. 248. v. 5. προσφόρως] „Omisit V." Perperam. Ceterum scribendum: τοῦτον ἄν μοι δοκεῖς τὸν τρόπον καὶ τοῦτον τὸν λόγον προσφόρως μεταχειρίσασθαι. Structura haec verborum satis frequens, sed saepissime depravata in libris veterum. Vid. Dawes. Miscell. Crit. p. 82. sq. In Euripidis Hippol. v. 472. sq. ed. Brunck., cum Valckenarii ad h. l. Brunckiique ad Aristoph. Av. v. 355.[102]) ratio parum satisfaciat, suspicor, quod partim iam antea tetigi, corrigendum:

— — — εἰς δὲ τὴν τύχην
πεσοῦσαν ἣν σύ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;

Quod vulgo legitur, ὅσην, natum est, opinor, ex adscripta praepositione ἐς.[103]) Aeschines Socraticus 2, 36. Ἆρ' οὖν ἄν σοι δοκοῖ ἄνθρωπος ἀπὸ μοχθηρῶν τε καὶ αἰσχρῶν πραγμάτων ἀργύριον αὐτῷ πορίσασθαι, κ. τ. λ. Scribe δοκεῖ. Lucianus T. 1. p. 514. εἰ ἠπίστατο, ὡς ἑπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; Corrige δοκεῖ. Idque Belinus in Cod. Paris. reperit. Idem T. 3. p. 192. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον οὐκ ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Lege οἰόμεθα. Alio modo in hac constructione laborat Isocrates Panathen. p. 390. ed. Lang. τῶν συμβουλευόντων ἀποικίαν ἐκπέμπειν κοινῇ πάντας ἐπὶ τοιαύτην χώραν καὶ τοσαύτην, περὶ ἧς ὅσοι περ ἀκηκόασιν, ὁμολογοῦσιν, ἡμᾶς τε, εἰ σωφρονήσαιμεν καὶ παυσαίμεθα τῆς πρὸς ἀλλήλους μανίας, ταχέως ἄνευ πόνων καὶ κινδύνων κατασχεῖν αὐτήν, ἐκείνην τε ῥᾳδίως ἂν ἅπαντας δέξασθαι τοὺς ἐνδεεῖς ἡμῶν ὄντας τῶν ἐπιτηδείων. Leg. ταχέως ἂν ἄνευ

Eodem vitio Xenophontem Anab. 7, 1, 28. Zeunius facile liberasset, paratis si bonis scivisset uti: Recte enim liber Etonensis: τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν. Apollonius Rhod. I. v. 196. sqq. videtur scripsisse:

— τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἂν ἐλθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.

ubi cum ἂν excidisset, ad versum explendum alii ἐπελθέμεν, alii ἐσελθέμεν scripserunt. Sed εἴ κ', pro quo olim, probante Hermanno ad Viger. p. 779., εἴ γ' scribendum mihi videbatur, nunc malim servare: hanc enim constructionem, ut alibi monuimus, poësis epica frequentat. Denique in Luciano T. 1. p. 28. scribendum videtur: καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν εἶναί μοι δοκῶ κ. τ. λ. Aliud placuit Brunckio ad Aristoph. Av. v. 355.

P. 248. v. 6. εὐθὺς] „Omisit V." Possit abesse, sed melius additur, cum Graeci hanc vocem etiam ibi frequentent, ubi sensus ea carere posse videatur. Lucianus T. 3. p. 370. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦσαν κ. τ. λ. Ceterum sequitur hic εἶτα sine particula δὲ, etsi ἐν μὲν τῷ προοιμίῳ εὐθὺς praecessit. Sic enim Graeci sequentia ab solo εἶτα s. ἔπειτα exordiuntur. Vid. supra p. 235. 236. infra p. 262. 270. 274. Strabo p. 804. C. ed. Alm. Καταρχὰς μὲν γὰρ ὡμήρευσε παρὰ Πάρθοις· ἔπειτα δι' ἐκείνων ἔτυχε καθόδου, κ. τ. λ. Idem p. 805. A. τέως μὲν ἐφρουρεῖτο· ἔπειτ' ἀνῃρέθη, κ. τ. λ. Non monerem hoc, nam usu est tritissimum, nisi viros doctos ad talia passim offendere vidissem. Conf. novissimam editionem Alciphronis T. 1. p. 145. b. In viam reducere errantes poterat Hoogeveenus Doctr. Particul. Gr.

T. 1. p. 662. sq. — Quae mox sequitur formula νὴ Δία, innumerabilibus locis sic posita, sed passim, quod summopere mireris, minus intellecta viris doctis, cum Latina *me hercule* comparari potest. Cicero de Orat. II. 2. *Quo etiam feci libentius, ut eum sermonem, quem illi quondam inter se de his rebus habuissent, mandarem litteris: vel ut illa opinio, quae semper fuisset, tolleretur, alterum non doctissimum, alterum plane indoctum fuisse; vel ut ea, quae existimarem a summis oratoribus de eloquentia divinitus esse dicta, custodirem litteris, si ullo modo assequi complectique potuissem; vel me hercule etiam, ut laudem eorum, iam prope senescentem, quantum ego possem, ab oblivione hominum atque a silentio vindicarem.* Graece scripsisset: ἢ καὶ νὴ Δία. Conf. locus Diodori Siculi supra ad p. 229. v. 1. adscriptus, ubi cave fidem habeas iis libris, qui νὴ Δία omittunt. — Ὑπ' αὐλοῖς ἢ πηκτίσιν. Notissimus usus praepositionis ὑπό. Minus notum, eodem sensu etiam Latinos ἑλληνίζοντας *sub* dixisse. Copa init.:

> Copa Syrisca, caput Graia redimita mitella,
> crispum sub crotalo docta movere latus.

Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. 1. p. 355.

P. 248. v. 12. μεταβήσῃ] „ἐπιβήσῃ V." Male. Infra p. 262. Μετὰ ταῦτα δ' [Codex noster: Μετὰ δὲ ταῦτα] ἐν μὲν τοῖς κοινοῖς ἐπὶ τὸ προτρεπτικὸν μεταβησόμεθα.

P. 248. v. 13. τὸν] „Omisit V." Articulum si quis delendum censeat, non multum repugnem. Γάμος enim in iis est nominibus, quae articulo saepissime carent. Εἰς γάμους ἔρχεσθαι dixit Euripides Meleagri fragm. IX. Strabo p. 805. B. αἷς νόμος ἐστὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῷ θεῷ, μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον. Mar-

cellinus de Thucyd. Vit. p. 2. extr. λαμβάνει Θρᾳκῶν βασιλέως Ὀλόρου θυγατέρα Ἡγησιπύλην πρὸς γάμον. — Sed pro συιόντων noli dubitare Wolfium vere ſcripſiſſe συνιέντων. Perpetua haec confuſio. Dionyſius Hal. Ant. Rom. T. 2. p. 662. συνούσης αὐτῷ καὶ τῆς μητρὸς κ. τ. λ. Al. συνιούσης. Diodorus Sic. T. 2. p. 220, 86. ſqq. αὗται δὲ ἑκάστης νυκτὸς περιῄεσαν τὴν κλίνην τοῦ βασιλέως, ἵνα τὴν ἐκλογὴν αὐτὸς ποιήσηται τῆς μελλούσης αὐτῷ συνιέναι. Non damno hoc: malim tamen συνεῖναι.

P. 249. v. 1. τροφῆς] „ἀνατροφῆς V.“ quod verum puto. P. 254. χρήσῃ δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῖς ἐγκωμιαστικοῖς λόγοις ἀπὸ γένους, ἀπὸ φύσεως, ἀπὸ ἀνατροφῆς. P. 262. ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις τὴν ἀνατροφὴν, καὶ τὴν παιδείαν, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Non deſunt alia iſtius commutationis exempla. Plato T. 5. p. 282. [Menex. p. 31. ed. Gottleb.] πολιτεία γὰρ τροφὴ ἀνθρώπων ἐστί. Stobaeus hunc locum excerpens Serm. XLI. p. 247. ἀνατροφὴ legit: nam quod eius editiones, etiam princeps, habent ἀναστροφὴ, corruptum eſt.[104]) Ceterum ut Rhetor γένος et ἀνατροφὴ iungit, ſic Xenophon γίγνεσθαι et ἀνατρέφεσθαι. Memor. 4, 3, 10. Οὐ γὰρ καὶ τοῦτ', ἔφη ὁ Σωκράτης, φανερὸν, ὅτι καὶ ταῦτα ἀνθρώπων ἕνεκα γίγνεταί τε καὶ ἀνατρέφεται;

P. 249. v. 2. ὅσα] „καὶ ὅσα V.“ Non male.

P. 249. v. 4. ἐπὶ] „Omiſit V.“ Perperam.

P. 249. v. 15. ἀνάγκη συμβ.] „ἀ. καὶ σ. V.“ Nata copula ex ſyllaba poſtrema vocis praegreſſae. — Quod deinde ſequitur p. 250. v. 1. χρήσει, temere tentavit Wolfius, ſcribendum cenſens ῥήσει. Vid. Hemſterhuſium ad Schol. Ariſtoph. Plut. p. 226. ſq. ubi Cuperum eadem oberrantem chorda caſtigat. Χρῆσις enim propria vox de

poëtarum locis in teſtimonium excitatis. Etymol. M. c. 815. v. 17. ſq. χρῆσις μὲν γὰρ λέγεται ἡ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων μαρτυρία· — — οἷον, τὰ μὲν Ὁμήρου καλεῖται χρῆσις· — — —. Quamquam non deſunt exempla commutationis illorum vocabulorum. Epigr. adeſp. CCCXVIII.:

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ καὶ Πήλιον ὑψωθέντα
ψευδὴς ἱστορίης ῥῆσις ἀνεπλάσατο.

Vat. Cod. χρῆσις.

N O T A E.

1) Imo ex praeclara Codicis Vatic. lectione ἀηδών. Epigr. adesp. 535. de Euripide: τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα. ubi cave scribas, quod in Epigr. adesp. 717. recte legitur, τὴν — μελίγηρυν ἀηδόνα. Eustathius ad Iliad. p. 376. v. 24. ed. Rom. (p. 285. v. 1. ed. Bas.) ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὰν αἶγα λέγει, ὥςπερ καὶ τὸν ἀηδόνα. Masculinum huius nominis genus Lexica ignorant.

2) Ut ab Abreschio Dilucid. Thucyd. p. 159.

3) Negligentiae librariorum in articulo vel addendo vel omittendo exempla cum alibi exstant, tum in Diod. Sic. T. 2. p. 402. ubi bene legitur οἱ πολλοὶ τῶν φευγόντων, *plerique fugientium.* Male Cod. omittit οἱ.

4) Homerus Il. XII. v. 225.:

οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.

Apollonius Rhod. I. v. 199. sqq.:

καὶ μὴν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, — —
— — — — — —
— — — ἐφωμάρτησε κιόντι.

Idem IV. v. 690.:

ἄμφω δ' ἑσπέσθην αὐτὴν ὁδὸν, — —

Ibid. v. 1502. sq.:

Ἔνθα καὶ Ἀμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον
νηλειὴς ἕλε πότμος· — — — —

Aratus v. 928. sq.:

δειδέχθαι κείνοις· αὐτὴν ὁδὸν ἐρχομένοιο
πνεύματος. — — — —

Antipater Sidonius XCV. (Anal. Brunck. T. 2. p. 33.):

— — — — ἤματι δ' αὐτῷ
θὴρ τις ὄϊν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυςτοκίη.

In Oraculo apud Codinum, de quo Huschkius Anal. Crit. p. 295., unice veram puto alteram lectionem:

ἔνθ' ἰχθὺς ἔλαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

5) Suspicor μακαριςότατον. Confunduntur haec adiectiva in Cyrop. 7, 2, 27.

6) In Xenophont. Oeconom. 4, 4. probo quod libri non pauci offerunt: τῶν Περσῶν βασιλέα. Sic mox sequitur: βασιλέα τῶν Περσῶν. In eiusdem Anab. 2, 4, 8.

recipienda lectio librorum aliquot: ἦγε δὲ καὶ τὴν θυγατέρα τὴν βασιλέως ἐπὶ γάμῳ. Obiter moneo, ibidem paullo poſt, deleto articulo, legendum eſſe: ἐφυλάττοντο δὲ ἀμφότεροι ὥςπερ πολεμίους ἀλλήλους. οἱ, quod vulgo poſt δὲ legitur, natum eſt ex initiali litera vocabuli proxime ſequentis. Contrarium vitium reperias in Apollonii Lexico Hom. p. 200. ed. Pariſ. καὶ ἄρθμιοι, οἱ ἄφελοι. Legendum: καὶ ἄρθμιοι, οἱ φίλοι. Heſychius: Ἄρθμιοι. φίλοι. Etenim ut alibi α et οι commutata ſunt, ita his locis alterum ex altero originem traxit. Horum errorum unus idemque fons, quem indicavit Porſon. ad Eurip. Med. v. 44. p. 353. ed. Lipſ. *) Conf. noſtra ad Plinii Epiſt. p. 30. quibus nunc iuvat addere haec: Sophocles Antig. v. 634.:

ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

Legendum, opinor:

ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλα;

ubi σοὶ μὲν interpretandum *tibi quidem certe*, *etiamſi non aliis*, μὲν intellecto, ut millies, περιγραφικῶς: quod moneo, ne cui tironum, ſi forte Devarium ſuum conſulere neglexerit, imponat mirificum commentum Pargoldi Obſervat. Crit. p. 212. Πανταχῇ autem vertendum *ubique*, *omni in re.* Conf. Oed. Col. v. 122. Ai. v. 1369. [Quae ibi proxime antecedunt, ἆρα μὴ κλύων, Musgravius parum auſpicato, minus etiam proſpere, opinor, Hermannus meus Adnot. ad Viger. p. 789. tentavit **) Particulae illae hic ſingulatim capiendae, ſic ut vis ἐρωτηματικὴ ſoli poſteriori tribuatur, prior, συλλογιστικῶς intelligenda, iungatur praecedentibus, reſpiciatque ad Haemonis propinquantis στυγνὸν πρόςωπον καὶ συνωφρυωμένον,

*) Sciant, quorum intereſt, conſilium huius editionis Gerhardum Fleiſcherum, quem operis illius Phidiaci praeſtantia advertiſſet, αὐτοκέλευστον; me, ab eo rogatum, curam et indicum conficiendorum et regendi typothetae ſuſcepiſſe. Quod cum ἀμάντευτος ὢν τοῦ μέλλοντος, in ipſo libro tacuerim, hic candide profiteor, ut qui nuper de editore Lipſienſi vanus rumor percrebuit, penitus exſtinguatur. Nolo enim quae ipſe deliquerim, eorum culpam inſons ſuſtineat.

**) Recurrit ἆρα μὴ in Sophoclis Electr. v. 446. item variis modis tentatum, ſed non minus ſanum, ſimiliterque explicandum. *Haec cum ita ſint, num putas* etc. Ubi quod ἆρα primo loco poſitum eſt, non magis quemquam offendet, quam ἄρα, pariter συλλογιστικὸν, praemiſſum in Ariſtophanis Pac. v. 856.

Obiter moneo, in Sophoclis Electr. v. 614. legendum eſſe ἄρ' οὐ σοὶ δοκεῖ —. Enclitica, ni fallor, non ferenda in hac ſede trimetri.

chorique hoc vultu perturbati verba poſtrema. Simillima ratione Trachin. v. 61. ſq.:

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. — —

Hic ἄρα, ab illo non discrepans niſi accentu, quem metrum mutari iubebat, ad verba ancillae praegreſſa pariter reſpicit. Nec multum differt eiusdem fabulae v. 873. ſq.:

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον, Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ubi comma poſt δῶρον melius deleas. Supra v. 670.:

οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

Plato Euthyphr. c. 18. τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς.] Xenophon Anab. 5, 4, 25. καὶ ἄλλα δόρατα ἔχοντες παχέα, κ. τ. λ. Scribendum, ni fallor: καὶ ἄλλοι δ. ἔ. π. Diſtinguenda enim δόρατα a παλτοῖς ſ. ἀκοντίοις. Sic Herodotus p. 17, 54. ſq. ἀκόντια δὲ καὶ δοράτια κ. τ. λ. Demoſthenica c. Ariſtocr. p. 621, 8. ſq. ed. Reisk. Dionyſius Halic. de Compoſ. Verb. p. 194. ſic habet: περὶ τούτου τοίνυν ἐςί μοι ἅπασα σπουδή. Quid illud τοίνυν? Orator videtur ſcripſiſſe: περὶ τούτου τανῦν ἐςί μοι ἅπασα ἡ σπουδή. Adi Olynth. I. init. ubi ſimiliter leges περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Neque alienus eſt Demoſthenes ab uſu vocis τανῦν. Or. de Cherſon. p. 105, 7. Reiskius edidit Θηβαίους νῦν ὑπάγεται. Alii Θηβαίους τε νῦν ὑπάγεται [ſ. ὑπάγει]. Scribe Θηβαίους τανῦν ὑπάγεται. Sic enim recte editum, ubi eadem leguntur, Philipp. IV. p. 148, 20. Lucianus T. 3. p. 249. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐςιν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. Scribo Αἰγυπτίοις. Iam paullo aptior nexus horum cum iis quae ſequuntur: ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς κ. τ. λ. quamquam non ignoro, αὐτοῖς etiam ad Αἰγυπτίας ſalva helleniſmi indole referri poſſe. Sed noſtra lectio magis convenit Luciani ἀφελείᾳ. Ne quis igitur mihi opponat Σοφόκλειον illud, πόλιν τὴν Εὐρυτείαν, aliaque eiusdem commatis, quae et ipſe in numerato habeo. Ceterum commutatio iſta literarum α et οι non χθὲς demum καὶ πρώην, ſed iam olim libros vitiare coepit: unde nati errores Grammaticorum etiam perdoctorum. Sic, ut hoc utar, Gloſſographi Etymologique certatim commemorant verbum δαδύσσω, explicantes ταράττω. Noli id in libris veterum ſcriptorum quaerere: corruptum eſt enim ſcribendumque δοιδύσσω, quod verbum Comici, opinor, iſta ſignificatione uſurparunt. Conf. Ariſtophanes Pac. v. 228. ſqq. ubi eaedem partes τῆς θυείας καὶ τοῦ ἀλετριβάνου. Inprimis comparanda haec v. 265. ſq.:

εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.

Similiter Lucianus T. 1. p. 499. κωμικῶς: ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥςπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, κ. τ. λ. —

Illuc revertor. Persimili ratione perperam natus articulus Xenoph. Anab. 4, 4, 21. καὶ οἱ ἀρτοκόποι καὶ οἱ οἰνοχόοι φάσκοντες εἶναι. Bene deest alterum οἱ in edd. vett. et MS. Guelf. quibus Zeunius auscultare debebat. Structura enim verborum haec est: καὶ οἱ φάσκοντες εἶναι ἀρτοκόποι καὶ οἰνοχόοι. Quod si quis vulgatam lectionem tueatur, causam mihi edat, cur Graeci captos pistores statim agnoverint, non agnoverint pincernas, priusquam hi ipsi de munere suo illos certiores facerent. [Ibidem statim sequitur: δοκεῖ αὐτοῖς ἀπιέναι. MS. Par. ἐδοκεῖ. quod solo accentu peccat: nam genuinum puto ἐδόκει.]

7) Eadem docent Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 358. b. Dorvillius ad Charit. p. 435. 555. Abreschius ad Cattieri Gazophyl. Graec. p. 14. Reiskius ad Artemid. p. 179. ed. Lipf. Brunckius ad Apollon. Rhod. 1, 356. 2, 1013. Profecto paucissima reperies, quae huic regulae repugnare videantur; corrupta illa, ni fallor, quaeque auguror olim emendatiora lectum iri. Tale est ἀντευτάσχειν ex Platone [Gorg. p. 255. ed. Heind.] excitatum ab H. Stephano Thes. T. 3. c. 79. A. Sed ipse Stephanus, „in illo Platonis loco, inquit, scribitur etiam disiunctim ἀντ' εὖ πείσεται.“ Haecque ratio unice tenenda. Stephanus, qui pro reiicula haberet, oblitus erat Platonici in Phaedro: ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου; de quo obiter Toupius Emendat. in Suidam T. 1. p. 162. et Wyttenbachius in Villoisoni Animadvers. ad Longum p. 186. Quod si ex poëta desumtum dicas, (conf. H. Stephan. Annot. in Plat. p. 60. b.) alia tmeseos exempla ex scriptoribus prosaicis collecta habent Valckenarius ad Herodotum p. 576, 66. Reizius de accent. inclin. p. 38. ed. Wolf. et Coray ad Theophrasti Charact. p. 236. Tale porro Euripidis δυςθνήσκειν, ab ipso Scaligero pro barbaro habitum; de quo iudicium Porsoni cupidissime exspecto. In transcursu vide, quam miro errore ignorantia aut oblivio illius canonis Wakefieldium implicaverit. Aeschylus Eumen. v. 555. sq. ed. Schütz.:

καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐ-
δὲν, ἐν μέσᾳ δυςπαλεῖ τε δίνᾳ.

Quid Anglus? Scilicet δυςπαλεῖ pro futuro habens verbi δυςπάλλω, ἐ. μ. δ. τ. δ. perperam vertit: „et aegre movebit (i. e. movebitur — vibrabit brachia) medium inter turbinem.“ Vim adiectivi δυςπαλὴς cum aliunde discere poterat, tum ex Ruhnkenii Epist. Crit. p. 222.

7 *) Persimili errore Grotius Excerpt. p. 431. in Euripideis (Fragm. incert. CLV. Musgr.) εὖ θυσαμένους edidit, quod ἐκθυσαμένους scribendum erat. Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 480.

In Euripidis Heracl. v. 181. Barnesiana habet εὐμάθῃ. Al. recte ἐκμάθῃ.

8) Quot locis scriptorum veterum labem adsperserint librarii, cum semel scriberent, quae bis scribenda erant, Critici sciunt. Herodotus p. 601, 56. sq. Φωκέων καὶ Λοκρῶν περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ. Valckenarius, vitium vulgatae sentiens, corrigit περισπερχθέντων. Lenior, opinor, probabiliorque medela a me adhibita, trium iteratio elementorum: περισπερχέων ἐόντων. Plutarchus Mor. T. 1. p. 225. sq. Ὁ δὲ κόλαξ πρῶτον μὲν ἐνδείκνυται τὸ πικρὸς εἶναι καὶ περισπερχὴς καὶ ἀπαραίτητος ἐν τοῖς πρὸς ἑτέρους.

Persimili, ni fallor, ratione corrigendus Eusebius in Stobaei Serm. XLIV. p. 310, 8. sqq. οὕτω δὲ καὶ αὐτὸν χρὴ, οὐκ ἐπὶ κέρδεσιν οἰκείοις, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίῃ καὶ φυλακῇ πάντα πρήσσειν τῶν ἀρχομένων· ὥςε αὐτοὺς, τὸ εἰς ἑωυτὸν [Trincav. male ἑωυτοὺς] ἧκον, ἀσινέοντας [Trincav. ad verum propius ἀσινεόντας] καὶ εὐθυνέοντας [Trincav. melius partim, partim secus, εὐθηνέωντας] ἀποδοῦναι τῷ καταπεπιςευκότι. Tractavit hunc locum Iacobsius Animadv. in Stob. p. 256., si quid video, parum feliciter. Suspicor scribendum: ἀσινέας ἐόντας καὶ εὐθηνέοντας α. τ. κ. Ἀσινέω quidem, quanquam a Wesselingio agnitum Differt. Herodot. p. 153. [ad Herodot. p. 412.] multum vereor, ut graecum sit. Εὐθυνέοντας autem me recte emendasse, nemo erit qui dubitet. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 269. οἱ γὰρ εὐθηνοῦντες καὶ πλούσιοί εἰσιν. ubi ante Gelenium item εὐθυνοῦντες legebatur. Idem verbum restituendum Democrito in Stobaei Serm. LXXIV. p. 452, 5. sqq. Οὐ δοκεῖ μοι χρῆναι παῖδας κτᾶσθαι. ἐνορῶ γὰρ ἐν παίδων κτήσει πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους κινδύνους, πολλὰς δὲ λύπας· ὀλίγα δὲ τὰ εὐθηλέοντα, καὶ ταῦτα λεπτά τε [sic Trincav.] καὶ ἀσθενέα. Gesnerus bene in margine: „forte εὐθηνέοντα.“ quod miror Iacobsium ibid. p. 277. non intellexisse. Poterat scribere philosophus: ὀλίγας δὲ τὰς εὐθηνίας κ. τ. λ. Pergamus in De-

mocriteia. Legitur brevi post: πάντα γὰρ ἔκγονα κτῆται κατὰ φύσιν, ἐπὶ ὠφελείης γε οὐδεμιᾶς ἕνεκα. Scribe: ἐπωφελείης γε οὐδ. ἕν. Quintus Maecius VII. (Anal. Brunck. T. 2. p. 238.):

δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τάδ' ἐπωφελίης.

ubi al. item ἐπ' ὠφελίης. Statim sequitur: ἀλλ' ὅταν γένηται, ταλαιπωρεῖ, καὶ τρέφει ἕκαστον, ὡς δύναται, καὶ ὑπερδέδοικε μέχρί σμικρᾶς. Fuit cum legendum suspicarer: καὶ ὑπερδέδοικε, μέχρι σμικρὰ ᾖ. Frustra. Subaudi ἡλικίας, et compara Xenoph. Memor. Socr. 3, 5, 27. Plene Suidas T. 1. p. 704. Ἐκ τιτυνῶν. ἐκ μικρᾶς ἡλικίας. quae glossa corrupta est. Portus malebat ἐκ τυτθῶν; quod non displicuit Kustero. Imo corrigendum ἐκ τυννῶν,*) i. e. ἐκ παίδων. Callimachus Eleg. p. 299. ed. Valcken.:

— Μοῦσαί νιν ἑοῖς ἔπι τυννὸν ἔθεντο
γούνασι.

Eadem ellipsis in βαιά. Epigr. adesp. DCCXXXII.:

τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο· — —

Neglexerunt haec qui Graecas Ellipses uno corpore complexi sunt.

Obiter moneo, Iacobsium in Aristoxenicis, quae l. c. post Democritea tentat, operam perdidisse. Non est Aristoxeni illud fragmentum, qui error fuit Gesneri aliorumque**), sed Platonis, cui in editione Trincavelli recte tribuitur: depromtum ex Lib. IV. de Leg. p. 187. sqq. ed. Bip. Corrupta, quibus Iacobsius mederi studet, sed incallum, in Platone emendatius sic leguntur: θυμουμένοις τε οὖν ὑπείκειν δεῖ καὶ ἀποπιμπλᾶσι τὸν θυμόν; κ. τ. λ.

In Strabone p. 757. C. posterior syllaba vocis Δόσκοι copulam sequentem καὶ videtur elisisse. Videamus alia scriptorum Graecorum loca, quibus, nunc corruptis, medicina ex hoc fonte haurienda. Xenophon Oeconom. 4, 8. Ἔτι δὲ ὁπόσην μὲν τῆς χώρας διελαύνων ἐφορᾷ αὐτός, καὶ δοκιμάζει, κ. τ. λ. Schneiderus: „Camerarius — καὶ αὐτὸς δοκιμάζει, Leonclavio probante." Verissime: sed ut caussa vitii appareat, scribendum: αὐτὸς καὶ δοκιμάζει. Libanius p. 203. ed. Bongiov. τίς γὰρ οὕτως ἢ

*) Occupavit hanc correctionem Ruhnkenius Epist. Crit. p. 178.

**) Ut Abreschii, cum Dilucidationes Thucydideas scriberet (vid. p. 720.): post in rectam viam reducti ab amico, (Valckenario, opinor,) quod ipse gratus fatetur in praefat. ad Cattieri Gazophyl. Graecor. p. 6. Conf. Wyttenbach. in Bibl. Crit. P. VIII. p. 112.

παῖς, ἢ ἀνὴρ, ἀνόητος οὐκ ἂν ῥᾳδίως τοῦτον καταλάβοι τὸν λόγον; Haec pro integris habens Wyttenbachius in Bibl. Crit. III. 2. p. 64. ita interpretatur, ut ὥστε post ἀνόητος subaudiat: quo nihil vidi durius. Imo legendum: ἀνόητος, ὃς οὐκ ἂν ῥ. τ. κ. τ. λ. *) Sicque

---

*) En alia huius constructionis exempla. Sophocles Antig. v. 220.:

οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.

Euripides Alcest. v. 192. sq.:

— — — κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς,
ὃν οὐ προσεῖπε, — — — —

Aristophanes Acharn. v. 736. sq.:

— — — τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, — — —

Herodotus p. 304. sq. ἐκδιδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρή, οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρή, ἣ μεγάθεϊ σμικρὴ ἐοῦσα, κιρνᾷ τὸν Ὕπανιν, ἐόντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοισι μέγαν. quae viri docti coniecturis frustra sollicitarunt. Item praegresso ὧδε. Euripides Helen. v. 509. sq.:

ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ὧδε βάρβαρος φρένας,
ὃς, ὄνομ' ἀκούσας τοὐμὸν, οὐ δώσει βοράν.

Neque dissimilia haec: Euripides Androm. v. 170. sqq.:

εἰς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σὺ,
ἢ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν,
τολμᾷς ξυνεύδειν, — — — —

Idem Alcest. v. 195. sq.:

— — — — ἐκφυγὼν δ' ἔχει
τοσοῦτον ἄλγος, οὔποτ' ἐκλελήσεται.

Lucianus Tragopod. v. 275. sq. inflexa nonnihil constructione:

ἔστιν τις ἐν γῇ φαρμάκου δρᾶσις τόση,
ὃ χρισθὲν οἶδε τὴν ἐμὴν παῦσαι βίαν;

Xenophon Histor. Gr. 4, 1, 4. πατρὸς δ' εὐγενεστάτου, δύναμιν δ' ἔχοντος τοσαύτην, ὃς, ὑπὸ Φαρναβάζου ἀδικηθεὶς, κ. τ. λ. Sic enim ibi interpungendum: nam Morus fallitur. Ceterum miror, Stephano in altera editione placere potuisse quod in Leunclavianae margine notatum legerat, ὡς ὑπό. Id si Leunclavius in Codice reperit, pro glossemate habendum est. Isocrates Panathen. p. 390. ed. Lang. ἐπὶ τοιαύτην χώραν καὶ τοσαύτην, περὶ ἧς ὅσοι περ ἀκηκόασιν, ὁμολογοῦσιν, κ. τ. λ. Diodorus Siculus T. 1. p. 185, 10. sqq. τὸ μὲν πρῶτον τοὺς κόγχους συλλέγουσι τηλικούτους τὸ μέγεθος, ὧν εὑρίσκονταί τινες τετραμναῖοι. ubi Cod. Clar. ὥστε εὑρίσκεσθαι: manifestum glossema, quod tamen Wesselingium in fraudem illexit. Eadem ratio pronominis ὅστις, quoties post οὕτω et similia sequitur. Exempla dedit Wyttenbachius in Bibl. Crit. III. 2. p. 63. sq. quibus accedant haec: Euripides Heraclid. v. 414. sq.:

— ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;

nunc video scriptum in Reiskiana editione T. 3. p. 239. Lucianus T. 2. p. 391. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογκον κεκραγότα, κ. τ. λ. Scribendum: ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὕπερον *) ὑπέρογκον, κεκραγότα κ. τ. λ. Eadem fere ratio Interpreti placuit.

Finem faciam huic notae, ubi tironum in gratiam addidero egregiam Leunclavii annotationem ad Xenophontis Cyrop. 1, 3, 14. depromtam ex Basileensi editione, (nam in Francofurtana nonnulla leges immutata): „Non dubium est rectius Philelphum pro ἐπεὶ τάτε νῦν, legisse ἔπειτα τάτε νῦν. Nam id vocabulum saepius ita mutilatum deinceps etiam occurret. Et memini saepe manu exaratis in libris tales occurrere mutilationes, ubi praesertim ultima praecedentis dictionis syllaba, et prima sequentis erant consimiles, ut heic vides, et in Caesario nostro exemplum illustre est, ubi διηνεκεῖθεν legitur in manuscripto exemplari, quod apud me est, pro quo non dubitabo substituere διηνεκεῖ ἐκεῖθεν αἵματι ἐρυθραίνεται, quum typis evulgandum dabo, quod spero propediem confore. Et infra in lib. VII. ἑλλην. p. 498. 10. ubi antea legebatur προσεκεχωρήκεσαν οἱ πελληνεῖς τὴν τῶν λακεδαιμονίων συμμαχίαν, nos eadem caussa moti reposuimus οἱ πελληνεῖς εἰς τὴν λακ. συμμαχ." Discant vel ex hoc specimine tirones, quam exquisitae res in veterum illorum editorum Commentariis, nunc fere neglectis contemtisque, reconditae lateant.

9) Eandem structuram Aristophani contra Brunckium vindicavi infra ad p. 237. v. 11.

Iam intelligas, quid Valckenarium Adnot. in Euripid. Hippol. p. 187. b. moverit, ut in Lycophronis Alex. v. 1283. scribendum censeret: μητρὶ τῇ Προμηθέως. quod Sebastianus, posthabita librorum suorum auctoritate, recipere debebat. [Ibidem Vir Summus: „In vs. 227. Hea-

---

Xenophon Anab. 7, 1, 28. τούτων δὴ πάντων ὁμοῦ ὄντων, ἔσι τις οὕτως ἄφρων, ὅτις οἴεται ἂν ἡμᾶς περιγενέσθαι;

*) In transcursu contra Valckenarium in Animadv. ad Ammon. p. 183. moneo, Cyrillum in Lex. MS. bene scripsisse: τὸ δὲ τύπτον ὕπερον λέγεται. Dicitur enim et ὕπερος et ὕπερον. Lucianus quidem neutro genere saepius utitur. T. 3. p. 61. ἢ καὶ τὸ ὕπερον. Mox: ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον. P. 62. λαβὼν τὸ ὕπερον. Statim: ἴσθι αὖθις ὕπερον. Paulloque post: διακόνει τὸ ὕπερον.

thio sum obsequutus, ἴϑι corrigenti pro ὅϑεν, ut ὺς in Κλιτὺς usitato more possit produci." Fallitur. Exemplis a Brunckio collectis accedant haec: Lycophron Alex. v. 786.:

ὃν Βομβυλίας κλιτὺς ἢ Τεμμικία —

Idem v. 1278.:

Ζωστηρίου τε κλιτὺν, ἔνϑα παρϑένου —

Nicias VI.:

— Μαιναλίαν κλιτὺν ἀποπρολιπών.]

10) Sic in Herodoto p. 47, 35. legendum γῇ ἡ Λυδίῃ. [Conf. p. 74, 26. γῆς τῆς Ἑλλάδος. p. 79, 58. γῆς τῆς Οἰνωτρίης. p. 81, 49. ἐς γῆν τὴν Μιλυάδα.] In Arte nostra infra p. 282. v. 6. corrigendum χαλεπὴ ἡ μέϑοδος. Ut autem his locis ultima litera vocis praegressae articulum elisit, ita prima sequentis Xenoph. Anab. 4, 7, 8. ubi corrigendum: τούτου γὰρ ἡ ἡγεμονία ἦν κ. τ. λ.

In transcursu admoveamus similem medicinam duobus aliis Anabaseos Xenophonteae locis. 6, 4, 18. leg. ἤκουσά τινος, ὅτι Κλέανδρος ὁ ἐκ Βυζαντίου ἁρμοστὴς μέλλει ἥξειν πλοῖα ἔχων καὶ τριήρεις. *) pariterque 7, 2, 12. Ἐν δὲ τούτῳ ἀφικόμενος Ἀρίσταρχος ὁ ἐκ Βυζαντίου ἁρμοστὴς, ἔχων δύο τριήρεις, κ. τ. λ. Utrobique articulus au-

---

*) Modo praecessit: ὡς γὰρ ἐγὼ, κ. τ. λ. quod viris doctis iure displicuit. Corrigo: καὶ γὰρ ἐγὼ, κ. τ. λ. Contrario modo corruptus Aristo Stobaei Serm. CXVIII. fin. cuius locus sic legendus: Πολλοὶ σοφοὶ γηραιοὶ φιλοζωοῦσι. ὡς γὰρ οἱ ὀψὲ γήμαντες φιλοζωοῦσιν, ἵν' ἐκϑρέψωσι τὰ τέκνα, καὶ οὗτοι ὀψὲ ἀρετῆς ἐπήβολοι γενόμενοι, ἐφίενται [sic recte Trinc. et Gesn. 1.] αὐτὴν ἐκϑρέψαι. Satis frequens commutatio particularum καὶ et ὡς ob similitudinem compendiorum tachygraphicorum. Vid. Sylburg. ad Dionys. Hal. T. 1. p. 420. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 194. b. Markland. ad Euripid. Iphigen. Aul. p. 26. sq. Xenophon in Oeconom. 5, 4. videtur scripsisse: καὶ γὰρ ἐν τῷ χώρῳ, ὡς ἐν τῷ ἄστει, ἀεὶ κ. τ. λ. Scholiastes ad Sophocl. Trachin. v. 250. ἰδίῳ γὰρ λογισμῷ πάντα πράττει ὡς ϑέλει. Sic bene Brunckius. Al. perperam καὶ ϑέλει. Add. var. lect. ad Eustathii epistolam praefixam Παρεκβολαῖς in Dionys. p. 103. ed. Oxon. Porphyrius ad Homerum in Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 243. καὶ ὡς ἐπὶ τῆς ἀηδόνος. Conflatae sunt duae lectiones, delendumque καί. Conf. Porson. ad Odyss. p. 70. a. Add, Dionys. Halic. Ant. Rom. T. 2. p. 1180, 7. Eiusdem confusio διττογραφίας, ni fallor, invexit in Herodotea, piscem in silvas, καϑὼς p. 729, 92. ubi vere scripsisse mihi videor κατὰ ταὐτὰ καὶ Μαρδονίῳ. Certe probabilior haec ratio quam Fischeri καϑὼς plane delentis Prolus. de vitiis Lexic. N. T. p. 674. b.

te ἐκ vulgo deest. Elisit aut prima litera huius praepositionis, aut, quod probabilius puto, ultima nominum praegressorum, sic scripta: C. *) Bene supra 6, 2, 13. editum: ἀκούσας τοῦ Χειρισόφου, ὅτι Κλέανδρος ὁ ἐν Βυζαντίῳ ἁρμοστὴς φαίη, τριήρεις ἔχων ἥξειν εἰς Κάλπης λιμένα. ubi articulus ante ἐν item a nonnullis libris deest. **) Ceterum advertant hic tirones diligentiam Xenophontis in usu praepositionum ἐκ et ἐν. Si rem ad nostrae indolem linguae aestimes, nihil his locis inter se differunt ὁ ἐκ Βυζαντίου ἁρμοστὴς et ὁ ἐν Βυζαντίῳ ἁρμοστής: aliquantum differre sentias, si hellenismi intelligens sis. Scilicet μέλλει ἥξειν et ἀφικόμενος praepositionem priorem, φαίη posteriorem sibi iungi postulat. Vid. optimae frugis notam Fischeri ad Platon. Phaedon. p. 318. sq.

11) Sequitur ibi paullo post: Ἦν δὲ, ὃν ἐζήτει, Ἀγασίας. Obsidet haec perpusillum mendum, ab editoribus ne animadversum quidem, nedum sublatum: quamquam animadvertere et tollere unius eiusdemque operae erat. Lege: ὃν ἐξῄτει. Refertur hic ἐξαιτεῖν, ut fere fit, ad

*) Huius formae τοῦ σίγμα si memor sis, facile emendes Sophocl. Fragm. Tyr. v. 5. apud Aelian. N. A. XI. c. 18.:

σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν.

Brunckius, sensu loci probe intellecto, audacissime scripsit: κύρσασα δ' ἐ. λ. π. π. Longe mitior medicina in promtu est. Etenim in CΠΑCΘΕΙCΑ si quis mihi largiatur primam literam natam esse ex ultima vocis praegressae, ei facile persuadeam, ut mecum legat ΠΛΑΘΕΙCΑ: hanc enim formam alteri πλασθεῖσα, quae propius etiam ductus vulgatae accederet, Critici optimorum auctoritate librorum nunc praeferunt. Genitivo autem casu ποταμίων ποτῶν ne quis offendatur, legat Musgravii notam ad Euripid. Rhes. v. 914. [coll. not. ad Troad. v. 214.] — Sic emendaveram Sophoclea, cum vidi Reiskium in idem incidisse. Sed vir optimus Criticen hic tam iratam expertus est, ut ipse coniecturam, qua una aliquot piacula in fragmento illo commissa expiare poterat, velut invito sibi obtrusam prae commento infelicissimo aspernaretur. Alia ratio placuit Iacobsio Exercit. Crit. T. 1. p. 124.

**) Excidit item, idque eandem ob caussam, 7, 4, 3. ubi ex Cod. Eton. scribendum: ὁ οἶνος ὁ ἐν τοῖς ἀγγείοις. — In Cebetis Tab. c. 8. in. scribendum et interpungendum: Ὁ δὲ ὄχλος τῶν ἀνθρώπων ὁ πολὺς, οὗτος ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί βούλεται; Perperam Schweighaeuserus.

Nec minus ς τὸ τελικὸν vocabuli praegressi literam ο, priorem syllabam vocis proxime sequentis, hausit in Platonis Phaedro p. 339. ed. Heind. ubi scribendum: Τὸ δ' εὐπρεπείας δὴ γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας ὅπῃ [vulg. πῇ] γιγνόμενον καλῶς ἂν ἔχοι, καὶ ὅπῃ ἀπρεπῶς, λοιπόν.

ἐκδιδόναι. Sic Herodotus p. 36, 15. ſqq. οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἀλυάττης ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι Κυαξάρει. Idem p. 76, 23. ſqq. οἱ δέ μιν ἐξαιτέονται, προεῖναι κελεύοντες Κυμαίους. ἡμεῖς δὲ δειμαίνοντες τὴν Περσέων δύναμιν, τὸν ἱκέτην ἐς τόδε οὐ τετολμήκαμεν ἐκδιδόναι, κ. τ. λ. Ceterum ſatis frequens iſtorum verborum confuſio. Pauſanias T. 1. p. 125. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει τοὺς παῖδας Εὐρυσθεὺς, κ. τ. λ. Veriſſime Cod. Moſc. ἐξῄτει: quod Facius recipere debebat. Idem vitium, eodem modo tollendum, recurrit ibid. p. 471. Τότε δὲ πρεσβεία Λακεδαιμονίων ἥκουσα ἐζήτει Πολυχάρη. Corrigamus item Liban. T. 4. p. 817. Μετὰ τὰ ἐν Χαιρωνείᾳ Φίλιππος ἐζήτησε τὸν Δημοσθένην. Leg. ἐξῄτησε. Alia huius permutationis exempla dederunt Weſſeling. in Addend. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 322, 10. Segaar. in Act. Liter. Societ. Rheno-Traiect. T. 1. p. 99. ſq. Wyttenbach. in Select. Princ. Hiſtor. p. 427.

12) Quam ſalutarem pariter ac lenem medicinam plurimis ſcriptorum veterum locis, vel perperam intellectis vel temere tentatis, ſola interpunctionis mutatio afferat, ſaepiſſime docuerunt Critici. Sed identidem monendi ſunt tirones, ut rem in ſpeciem ſane quam levem intentiſſima cura ne indignam habeant, cum viros etiam principes noſtrarum literarum, ſi quando, gravioribus occupati rebus, ad hoc puſillum negotium minus attenderent, lapſos videamus. In Xenophont. Anab. 3, 1, 24. vulgo legitur: Ἀλλ' ἴσως γὰρ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἐνθυμοῦνται. Πρὸς τῶν θεῶν, μὴ ἀναμένωμεν κ. τ. λ. Ad h. l. Wyttenbachius in Select. Princip. Hiſtoric. p. 386.: „Πρὸς τῶν θεῶν! Legendum, Πρὸς οὖν θεῶν!" Mecum ſi poſt ἐνθυμοῦνται commate diſtinxeris, nihil fuiſſe novandum videbis, verbaque concionantis maiore cum vi, quam particula iſta interſerta, decurrere ſenties. In Herodoto p. 8, 27. ſqq. diſtinguendum: ἀλλ' οὐδὲν γὰρ [male omiſſum Suidae, cuius editiones item perperam interpungunt.] μέγα ἔργον ἀπ' [l. ὑπ'] αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα, τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες. ubi recta diſtinctio Reizium adeo meum fefellit: quo excuſatius ego videar erraſſe, qui et ipſe punctum poſt ἔτεα reliquerim. Lucianus T. 1. p. 443. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ ςομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν [Codex, cuius penes me ſunt lectiones: ἀποβλ. καὶ ἀποσκ. χρὴ] πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Hoogeveenus Doctr. Partic. T. 1. p. 662. poſt ἀποβλέπειν ſubaudit δέ: idque ipſum, repertum in libro Gorl.,

Schmiederus inseruit. Mihi neutrum placet, videturque Samosatensis scripsisse: Ἀλλ' ἤδη γὰρ ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμὲν, ἀποβλέπειν χρὴ κ. τ. λ. Γὰρ et μὲν passim confusa sunt.*) Vid. Porson. ad Euripid. Phoen. v. 975.

Ceterum ἑλληνικωτάτη haec constructio, cuius tamen rationem viros etiam doctissimos fugisse loca illa ipsa arguunt, quorum vitiosa interpunctio sensum pervertit. Sophocles Philoct. v. 1020. sq.:

ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι,
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, — — —

Sic enim ibi quoque interpungendum. Similiora etiam Xenophonteo illi loco, quem a crisi Wyttenbachiana tutati sumus, haec: Tyrtaeus II. init.:

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστὲ,
θαρσεῖτ' — — — —

ubi Brunckius et in Analectis et in Ethica Poësi μέσην στιγμὴν post ἐστὲ minus recte posuit, melius facturus, si Klotzianam interpunctionem adscivisset. Sophocles Oed. Tyr. v. 1409. sqq.:

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλὸν,
ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω μέ που
καλύψατ' — — — —

Idem Oed. Col. v. 624. sq.:

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη,
ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, — —

Ibidem v. 755. sqq.:

---

*) Strato LII.:

καὶ μὴν οὐ ψεῦδος. δυσὶν εἷς μέσος, ὃς μὲν ὑπουργεῖ —

Quod clamat Codex Vaticanus, impurissimus nebulo scripsit:

καὶ μὴν οὐ ψεῦδος· δυσὶν εἷς μέσσος γὰρ ὑπουργεῖ —

XCV. in gemino flagitio:

— — — — τὸν ἐν μέσσῳ δὶς ἀριθμεῖ.

Ceterum ne quem offendat γὰρ tribus vocibus subiectum, sciat huius positionis exempla non rara esse. In Aristophanis Lysistr. v. 595. e duobus Reg. Cod. scribendum:

ὁ μὲν ἥκων γὰρ, κἂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε.

Post quatuor voces posuit Philemon p. 300. ed. Cler.:

μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίγνεται:

Menander emendatus a Porsono Append. ad Toupii Emend. in Suid. T. 4. pag. 478.:

οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν.

Vid. Porsonum, it. Hemsterhus. ad Lucian. T. 1. p. 432. et Abresch. Lect. Aristaen. p. 255. sq.

ἀλλ' οὐ γὰρ ἐϛι ταμφανῆ κρύπτειν, σύ νυν,
πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ,
κρύψον — — — — —

V. 797. ſq.:

ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι,
ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ' — —

V. 1267. ſqq.:

ἀλλ' ἔϛι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοὶ, πάτερ,
παραϛαθήτω. — — — —

Philoct. v. 81. ſq.:

ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· — — — — —

ubi interpunctio vulgo vitioſa. Electr. v. 256. ſq.:

ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. — — — —

Euripides Electr. v. 107. ſqq.:

ἀλλ' εἰϛορῶ γὰρ τήνδε *) προϛπόλων τινὰ
πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ
φέρουσαν, ἑζώμεσθα — —

---

*) Verte *hic* ſ. *illic*. Non ignota vis huius pronominis, de qua accurate egit poëtarum noſtratium doctiſſimus idemque harum literarum bene peritus in *N. Magazin für Schullehrer* I. 1. p. 159. ſqq. Exemplis ab eo collectis iuvat alia addere: nam vix credas, quoties haec ſignificatio viros doctos, ut Erneſtium ad Homer. Od. IV. 26., in fraudem induxerit. Sophocles Oedip. Col. v. 111. ſq.:

σίγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοὶ, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.

Haec enim lectio unice vera. Al. ὧδε δ. τ. quod Brunckius temere adſcivit. Vid. in eadem fabula v. 29. 32. Ai. v. 898. 1168. 1224. Antig. v. 526. Electr. v. 4. 7. 665. Philoct. v. 36. Euripides Oreſt. v. 342. ſq. ed. Porſ.:

καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ ϛείχει
Μενέλαος ἄναξ, — —

ubi Ald. ruente metro ὧδε: quod a gloſſatore profectum. Hippol. v. 179.:

τόδε σοι φέγγος, λαμπρὸς ὅδ' αἰθήρ.

ubi non audiam Valckenarium. [Nec magis ad v. 183. τὸ πάλιν enim i. q. τοὔμπαλιν.] Alceſt. v. 1146. ſq.:

γυναῖκα λεύσσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως,
ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;

ubi quod continuo ſequitur:

οὐκ ἔϛιν· ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.

nihil habens illud difficultatis, Wakefieldius tam tortuoſo modo explicat, ut ſatis intelligas, hanc toties obviam locutionem ei inſolentem viſam fuiſſe. Eadem tamen interpretandi ratio placuit Iacobſio Praefat. ad Exercitt. Crit. I. p. XVII. Rheſ. v. 615.:

ubi cave corrigas, verbi ἅπαξ λεγομένου ἐγκείρειν insolentia forte offensus, ἐν κεκαρμένῳ κάρᾳ: ne cavillator feminam te hydropicam facere criminetur. Etenim πηγαῖον ἄχθ. κάρᾳ φέρουσαν dicitur ut in Sophoclis cognomine fabula v. 326. sq. ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν: in eiusdem Philoct. v. 655. ἃ βαστάζω χεροῖν. Aelianus de Nat. Anim. 7, 12. in. Τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὑδρίαν μεστὴν ὕδατος.

ὅδ' ἐγγὺς ἧσται, κοὐ συνήθροισται στρατῷ.

[V. 614. πόθεν Musgravius male tentavit: est enim i. q. ποῦ. Conf. Euripid. Bacch. v. 1164. ed. Brunck. et vid. Scholiast. ad Sophocl. Trachin. v. 1012. it. Brunck. ad h. l.] Plura si quis ex Euripide excitata cupiat,, adeat Alcest. v. 1027. Androm. v. 412. 1169. Electr. v. 216. 552. Herc. fur. v. 1134. sq. Hippol. v. 171. 1352. Ion. v. 79. Iphig. Taur. v. 269. 456. [f. διδύμας. vid. Sophocl. Electr. v. 206.] 1222. Orest. v. 453. Rhes. v. 85. 629. Aristophanes Lysistr. v. 65. sq.:

ἀτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες·
αἵδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. — —

Theocritus XXV. v. 18. sq.:

αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος.

Aristoteles Epitaph. 6.:

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, — — — —

Mnasalcas III.:

Ἀσπὶς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἅδε
δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι.

ubi non audiendus Codex Vaticanus. Idem XVII.:

— — — — αἵδ' ἐπὶ τύμβῳ
λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

ad q. l. Iacobsius: „Pro αἵδε ne dubites quin cum Eichstädtio [Quaest. Philol. Specim. p. 73.] ᾇδε scribendum sit.“ Dubitabit nunc, opinor, ipse Eichstadius. Epigr. adesp. DCCXLIII.:

Στὰς, ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν.

Sic enim bene lapis, fallliturque Brunckius. Epigramma graecum ex Marmore in Bibl. Liter. et Art. Gotting. II. Inedit. p. 3.:

Ἄγγελε Φερσεφόνης, Ἑρμῆ, τίνα τόνδε προπέμπεις —

Ceterum eodem modo οὗτος usurparunt. Sophocles Philoct. v. 38. sq.:

— — καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, — — — — —

Electr. v. 6. sq.:

αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· — — — —

Aristophanes Acharn. v. 40.:

ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ μεσημβρινοί.

Lucianus T. 3. p. 366. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι —. In eodem T. 1. p. 263. leg. Αὕτη σοι ἐγὼ πλησίον. Vid. Hemsterh. ad h. l. quem miror dubitasse, hoc an vulgatum Αὐτὴ praeferendum esset.

— Eodem in versu Electrae Euripideae cum πηγαῖον ἄχθος minus commode dictum videatur, suspiceris, (quid enim impediat coniecturam, modeste proponendam, periclitari?) coniicias igitur, scribendum esse πηγαῖον ἄνθος. Persimili ratione Aeschylus Pers. v. 481. sq.:

— — οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος
δίψει πονοῦντες — — — —

Vid. Musgravium ad Euripid. Suppl. v. 1156.*) Ἄνθος de aqua fontana dictum poëtam haud dedecet. De vino, quod item γάνος poëtae saepe usurpant, Sophocles, ni fallor, dixit in fragmento fabulae satyricae, quod ex Lexico Sangerm. MS. primus publicavit Valckenarius Diatr. in Eurip. p. 179.: Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας. Iungenda, opinor, ἄλυπον ἀνίας, structura plane Sophoclea, cuius ratio viros doctos haud raro fefellit. Sic Oedip. Col. v. 1519. γήρως ἄλυπα. Electr. v. 1002. ἄλυπος ἄτης. ubi Reiskianis commentis non egemus. Aliter Valckenarius: haud scio an perperam. Referas huc, quamquam nonnihil differt, Heroic. adesp. XXI. (Anal. Brunck. T. 3. p. 146. sq.):

ἡ δέ σε κεκμηῶτα καὶ ἀσθμαίνοντα λαβοῦσα,
φῦκος ἀποσμήξασα καὶ ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης,
χείλεα μὲν στομάτεσσι συνήρμοσεν — —

quod de spuma intelligendum. Eodem sensu vini ἄνθος dicitur. Archestratus in Athen. T. 1. p. 110. ed. Schweigh.:

οἶνον, ὑγρὰν χαίταν λευκῷ πεπυκασμένον ἄνθει.

Vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 477. Ceterum commutationis literarum ν et χ exempla non desunt. Sic in Sophocl. Antig. v. 241. pro στοχάζῃ liber Augustan. habet στονάζῃ.

Redeamus ad stigmaticam διόρθωσιν veterum scriptorum. In Rhetore nostro p. 283. vulgo interpungunt: ὁ δὲ οἷς λέγει τὰ ἐναντία βουλόμενος λόγος ἀκοῦσαι, οὑτωσὶ ἄτοπόν τινα τὴν μέθοδον ἔχειν δόξει. Graves errores, qui ex hac interpunctione pullularunt, exagitare quid attinet? Distingue: ὁ δὲ οἷς λέγει τὰ ἐναντία βουλόμενος λόγος, [perlibenter hic interseram, quod facillime potuit elidi

*) Compares item Euripid. Androm. v. 166. sq.:

— — — — ἐκ χρυσηλάτων
τευχέων χερὶ σπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον.

si cui fortasse πηγαῖον ἄνθος paullo affectatius videatur pro Euripidis simplicitate.

ὡς] ἀκοῦσαι οὑτωσὶ, ἄτοπόν τινα τὴν μέθοδον ἔχειν δόξει. Sic infra p. 312. ταῦτα, οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι, ἄτοπά ἐςιν. Platonicum hoc est. Euthyphr. c. 2. extr. Ἄτοπα, ὦ θαυμάσιε, ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι. Lucianus participio utitur T. 1. p. 796. οὑτωσὶ μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον. Denique Euripidis loco Hec. v. 927. ed. Musgr.:

ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.

varie tentato a Criticis, ab Hermanno parum probabiliter explicato, (perdurum est enim, ni meus me sensus fallit, in tantulo commatio ἐπιδέμνιος proprie, εὐνὰν, tam affinem illi vocem, figurate dici,) huic, inquam, loco facillime succurras, si, commate ante ὡς posito, ἐπιδέμνιος iungas cum superioribus. Hancque rationem priores editores secuti videntur, vertentes ἐπιδέμνιος, *adstans ad lectum* s. *astans lecto*. Primus, quod sciam, Musgravius ab hac versione descivit, interpretatus *coenâ peractâ*, ut qui legendum censeret ἐπιδείπνιος: falso; nam chorus coenae peractae paullo ante meminit. Sed ut aliis placeat illa interpunctio, mihi fateor perplacere egregiam coniecturam Anonymi (*Monthly Review* 1799. April. p. 437.), receptam illam nuper ab Euripidis sospitatore in editione Cantabrigiensi, ἐπιδέμνιον. Εὐνὴ ἐπιδέμνιος dictum perdocte planeque Ὁμηρικῶς. Vid. Odyss. VII. 336. sqq. XXIII. 179. sq.

13) Longe rarius hoc sensu παλαιός. Antiphon p. 762. sq. ed. Reisk. ἅπερ μέγιςα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις. ubi Valckenarius Diatr. in Eurip. p. 293. malit μ. κ. τιμιώτατα.

14) E contrario in Aristaeneto 1, 1. χείλη διῃρημένα iure tuetur Abreschius contra Merceri διηρμένα. Χείλη διηρμένα, etiamsi id ἠρέμα fiat, in puella formosa nemo laudaverit.

15) Licebit, cum hoc scriptionis genus, si quod aliud, παρεκβάσεις patiatur, aliam in Plinianis crisin contra adversarium defendere, quem nunc ipsum, quae in Secundo periclitatus sum, satis animose insectari video: quo successu, facile indicabunt, qui mea illiusque cogitata, ipsis amborum editionibus inspectis, (hanc enim, gravi causa permotus, conditionem fero,) aequa lance pensitaverint. Epist. 1, 16, 2. vulgo legitur: *Adsunt aptae crebraeque sententiae.* Dixi in nota, cur praeferenda mihi videatur altera lectio: *Adsunt acutae crebraeque sententiae.* Quae ratio ut non gravissima sit, indigna tamen est, quae calumniando elevetur. Longe graviorem adhibui in Prae-

fat. p. XIV. Huius pondus nemo non fentiat, cui criticum his in rebus fenfum Αἶσα

γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Iam loco illi Ciceronis accedat alter, nuper mihi oblatus in Sueton. Caef. c. 55. *Quis fententiis aut acutior, aut crebrior?* Tam expreffa imitationis veftigia fi quis non agnofcit, ne in Plinio quidem, quem Tullii fimiam dicas, agnofcit, ei, etiamfi in fcriptis veterum legendis interpretandisque aetatem contriverit, auctor fim, ut a critica factitanda fe abstineat.

16) Sequitur ibidem: πολλὴν ἄδειαν σώζεσθαι τοῖς Φεύγουσι παρεσκεύασαν. Reiskio τοῦ ante σώζεσθαι inferendum videtur. Fallitur. Dionyfius Halic. de Compof. Verb. p. 132. ἡ δὲ πεζὴ λέξις ἅπασαν ἐλευθερίαν ἔχει καὶ ἄδειαν ποικίλλειν ταῖς μεταβολαῖς τὴν σύνθεσιν, ὅπως βούλεται. Paufanias p. 880. ὅσοις ἐςὶν ἐςελθεῖν ἄδεια.

17) Probabilis coniectura, quam tamen veram effe iure dubites, fi legas haec Morellii, quae mihi, cum illa dudum fcripfiffem, forte oblata funt. „Dionyfii Rhetoricam in codice quodam faeculi XVI. apud Clericos Regulares Somafchenfes Venetiarum cum olim infpicerem, fub finem capitis primi de Oratione panegyrica, ubi editiones habent ἑκάςης δὲ ἰδέας ἔοικεν ἡ ὕλη τὴν ἀφορμὴν, fcriptum reperi ἡ ὕλη διδόναι ἀφορμὴν, quemadmodum M. Antonius Antimachus legiffe videtur, qui Latine *facultatem praebere*, reddidit; Reiskius [imo Sylburgius] autem παρέχειν fubaudiendum putabat.“ Iac. Morellii Bibliotheca Manufcripta Graeca et Latina. T. 1. p. 296. Itaque Rhetor videtur fcripfiffe: ἑκάςης δ' ἰδέας ἔοικεν ἡ ὕλη διδόναι τὴν ἀφορμήν. Idem Iudic. de Ifaeo p. 616. ἐν γὰρ δὴ τούτοις οὐχ ἧττόν ἐςι Φανερὸς [Φανερῶς vetus liber Dudithii, cuius utor Excerptis] τῇ Δημοσθένους τέχνῃ τὰς ἀφορμὰς δεδωκώς.

18) Vid. ad Plinii Epift. 1, 2, 1.

19) Sic τοῖς natum eft ex literis praegreffis νοις in Xenoph. Anab. 7, 4, 11. ubi Weiskius articulum illum, praeeuntibus libris, iure delevit.

19[a]) Nec cum folo participio οὕτω fic iungitur. Longinus XV. in. Ὄγκου, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος — — — αἱ Φαντασίαι παρασκευαςικώταταί· οὕτω γοῦν εἰδωλοποιΐας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι. de quo loco Wyttenbachius in Bibl. Crit. P. III. p. 47. „Verba οὕτω γοῦν, quae in omnibus veteribus libris exftant, omifit Tollius, quod eorum vim non caperet: alii quoque interpretes in iis haeferunt. Senfus eft: *Granditatem, fublimitatem, ac*

perturbationem maxime efficiunt visiones, quas nonnulli εἰδωλοποιΐας *vocant.* Hoc usu οὕτως eleganter [hoc vellem omissum] abundat, cum apud alios, tum apud Scriptores Longino tritos, v. c. Plutarchum T. II. p. 490. E. ubi de *Musis* dicitur, ἃς ὁμοῦ δι' εὔνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν οὔσας, οὕτως ὠνόμαζον Μούσας, *quas homines, quod ob benevolentiam et amorem sororium una semper degerent. hoc ipsum, Musas, appellarunt.* Aristides T. I. p. 239. ὥςπερ ἣν καλοῦσιν οὕτως ἀγορὰν, *prout illa, quam fori nomine appellant.*" Conf. Strabon. p. 793. A. ed. Alm. καταρχὰς μὲν αὐτὸ τοῦτο καλεῖται Ταῦρος.

19[b]) Maiore iure editores Xenophontis notare poterant ὕστερον πρότερον in Oeconom. 7, 10. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν καὶ ἐτιθασσεύετο, ὥςτε διαλέγεσθαι, κ. τ. λ. Sed hic omni culpa vacat Xenophon, quem ἐτετιθάσσευτο scripsisse satis arguit liber Parisinus.

20) Admonet me hic locus Alexiados, ut Artemidoro etiamnunc laboranti opem feram. L. V. Somn. 45. legitur in ed. Rigaltiana: Ἔδοξέ τις — — — τετοκέναι, καὶ τὸ ἑαυτοῦ βρέφος τεθοινεῖσθαι. Apparet, ultimum verbum corruptum esse. Reiskio placuit τεθοινῆσθαι: apte ad grammaticam rationem; ad sensum longe ineptissime. Quis enim, etiamsi sit ὀνειροκρίτης, huiusmodi θοίνην inter γυναικὸς ἔργα referat? Hactenus praeferenda Rhoerii coniectura τεθηλᾶσθαι, quam tamen nollem Reiffius in ordinem recepisset. Etenim corrigendum mutatione minima τιθηνεῖσθαι. Plutarchus Mor. T. 3. p. 841. ὥςπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται,

λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
θάλπουσα καὶ ψύχουσα — —

quae infeliciter tractat Lennepius ad Phalar. p. 19. cum alia male administrans, tum τιθηνεῖται in τιθηνεῖ corrumpens. Forma enim media hoc in verbo solennis est. Vid. Valckenarii Phalaridea p. X. — Cum semel somniatorem Daldianum in manus sumserim, age, alium eiusdem libri locum, non magis persanatum in Lipsiensi editione, videamus. Somn. 74. Ἔδοξέ τις μεταμορφωθεὶς δένδρον γενέσθαι παμμέγεθες δίκορμον. Reiffius ad h. l.: „Vulgo: δίχρουν, inepte, ut quisque videt. In margine Codicis A scriptum est: δίκορμον, quod, ut aptius, in contextu posui." Hoc δίκορμον, satis commode positum in margine, minus recte in contextu legitur: etenim glossema est genuini δικροῦν. Vid. de δικροῦς cognatisque vocibus Heringa Observat. p. 106. sq. Koen. ad Gregor. p. 266. Toup. Animadv. in Schol. Theocr. p. 216. sq. Scripsi

autem δικροῦν ex praecepto Thomae Mag. p. 240: Δικροῦν, οὐ δίκρουν. ἀπὸ τοῦ δικρόον γάρ.

21) Vid. Koppiers Obſervat. Philol. p. 12.

22) Sic et διάδοχος nonnunquam cum dativo coniungitur. Vid. Cenſor. Edit. Porſon. Hecubae Euripid. in *Monthly Review* 1799. Febr. p. 207.

23) In idem nunc video incidiſſe Wakefieldium Silv. Crit. P. IV. p. 38. Cetera eius molimina non probo.

24) Iacobſii Animadv. in Euripid. Fragm. p. 207. priorem verſum tentantis conatus metrum evertunt.

25) Conf. quae infra ad Rhetorem noſtrum p. 244. v. 12. ſq. de hoc Strabonis loco adſcripſimus.

26) Haec ratio niſi eſſet, facilior etiam foret mutatio τῇ κοινωνίᾳ. Vid. quae ſcripſimus ad p. 245. v. 2. ubi de σφαίρῳ Empedocleo disputavimus.

26[a]) Sic Latine *a ſe aliquid facere*. Vid. Facciolat. ad Ciceron. Orat. pro S. Roſc. Amer. p. 136. 172.

27) Liber Gorlicenſis (vid. Schmiederi Add. ad Tom. prior. p. XLVI.) ἐπ' ἐξουσίας. quod verum. Lucianus T. 2. p. 670. εἴ γέ μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν. T. 3. p. 389. λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας. Dionyſius Hal. de Compoſ. Verb. p. 131. τά τε κῶλα, ἐξ ὧν ἑκάστη συνέστηκε περίοδος, ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας δέδοται αὐτοῖς ποικίλως διαιρεῖν. Simile eſt ἐπ' ἀδείας. Lucianus T. 1. p. 123. ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι. Vid. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. 2. p. 7.

28) Sophocles Oed. Col. v. 1533. ſq. videtur ſcripſiſſe:

χ' οὕτως ἀδῆον*) τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
Σπαρτῶν ὕπ' ἀνδρῶν. — — —

In Euripid. Ion. v. 272. ſq. legendum, ni fallor:

σὺ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ, γενναίων θ' ὕπο
τραφεῖσα πατέρων, ὥς σε θαυμάζω, γύναι.

In Luciano T. 1. p. 219. malim τί γὰρ ἂν [Cod. Pariſ. ἢ τί γὰρ ἂν, quod verum puto: ſic T. 3. p. 535. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν —] καὶ πάθοις δεινὸν ὑπὸ τοῦ πλάσματος, κ. τ. λ. Pauſanias p. 186. ſq. καὶ ταύτας φασὶν ἀπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν καταλευσθῆναι. ubi bene Sylburgius: „Convenientius videtur ὑπὸ quam ἀπό." Idem notare poterat ad p. 400. Ἴφιτος ἀπὸ γυναικὸς στεφανούμενος Ἐχεχειρίας.**)

(F 2)

*) Pierſonus ad Moer. p. 300. b. malit ἀδῆον.

**) P. 427. ex praeclara Sylburgii emendatione, Facio locum depravanti ne commemorata quidem, legendum: ὁ δὲ τοῦ Ἰφί-

Scio, aliter visum esse Dorvillio ad Charit. p. 548. ed. Amstel.: sed meminisse debebat vir egregius, ἀπὸ et ὑπὸ a librariis millies commutata esse. Quid? feremusne in Diodoro Sic. T. 1. p. 543, 46. sqq. hanc stribliginem: ὁ μὲν οὖν δῆμος, οὐχ ὑπὸ τῶν τυχόντων νομίσας γεγενῆσθαι τὴν πρᾶξιν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν προεχόντων ταῖς δόξαις, κ. τ. λ. Talia qui concoquat, ei ego quidem stomacho non invideam.

Contrario vitio liberemus Xenophontem Anab. 7, 2, 37. ubi scribendum: Φόβος ἀπὸ Λακεδαιμονίων. Sic saepius Xenophon. Vid. Zeun. ad Cyropaed. p. 8. sq. it. Ind. v. Φόβος. Wyttenbach. Select. Princip. Historic. p. 370. Eodem modo saepissime Diodorus Siculus. Vid. T. 1. p. 94, 99. p. 206, 35. p. 695, 63. sq. T. 2. p. 412, 90. sq. (ubi, quod maxime facit ad locum illum Xenophonteum, alii libri perperam διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν Φόβον.) p. 450, 63. sq. [Ibid. p. 516, 65. veram puto libri Valesiani lectionem: τὸν ἐξ ἀνθρώπων Φόβον. Nam sic etiam praepositio ἐξ usurpatur." Xenophon Anab. 1, 2, 18. Κῦρος δὲ ἥσθη, τὸν ἐκ τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς βαρβάρους

του δίσκος τὴν ἐκεχειρίαν, ἣν ἐπὶ τοῖς Ὀλυμπίοις ἐπαγγέλλουσιν οἱ Ἠλεῖοι, ταύτην οὐκ ἐς εὐθὺ ἔχει γεγραμμένην. Saepe sic οὕτως abundat. Herodotus p. 87, 34. πρῶτα μὲν τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν, ῥέοντα πρότερον ἰθὺν, ὅς σφι διὰ τῆς πόλιος μέσης ῥέει, τοῦτον ἄνωθεν διώρυχας ὀρύξασα, οὕτω δή τι ἐποίησε σκολιὸν, ὥστε κ. τ. λ. Idem p. 163, 89. sqq. τοῖσι μὲν δὴ ἀποδεδέχθαι, ἐκ τῶν λιθοτομιέων τῶν ἐν τῷ Ἀραβίῳ οὔρεϊ, ἐκ τουτέων ἕλκειν λίθους μέχρι τοῦ Νείλου· διαπεραιωθέντας δὲ τὸν ποταμὸν πλοίοισι τοὺς λίθους ἑτέροισι ἔταξε ἐκδέκεσθαι, καὶ πρὸς τὸ Λιβυκὸν καλεύμενον ὄρος, πρὸς τοῦτο ἕλκειν. Xenophon Anab. 7, 1, 29. Ἑλληνίδα δὲ, εἰς ἣν πρῶτον ἤλθομεν πόλιν, ταύτην ἐξαλαπάξομεν. Demosthenes p. 115, 9. sqq. ὁ γὰρ, οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ. quod sine causa suspectum habuit Sylburgius ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 48. Vid. de hac redundantia, quae tamen vi sua non caret, interpretes ad Lucian. T. 1. p. 296. sq. Sic et ὅδε ponitur πλεοναστικῶς. Sophocles Trachin. v. 821. sq.:

— — — τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ 'μῷ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

Idem Alet. VII.:

Δεινόν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν ἄπο
βλαστόντας, εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς —

Ubi item adverte iterationem particulae μέν. Vid. Hoogev. Doctr. Part. Gr. T. 1. p. 651. Mox:

τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τούσδε τὴν ἐναντίαν —

quo loco non erat quod Brunckius de accusativis absolutis cogitaret. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 146.

φόβον ἰδών. Neque aliter Latini. Plinius Panegyr. c. 93. *quippe nullum periculum, nullus ex Principe metus, consulares animos debilitat et frangit.* ubi vid. Baud. et Schwarz.] Purgemus porro eodem foedatum vitio Pausaniam p. 855. ἠκόντιζόν τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἐτόξευον σὺν οὐδενὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων δείματι. Scribe: σὺν οὐδενὶ ἀπὸ τῶν βαρβάρων δείματι. Sequitur mox: τὰ γὰρ ἀπὸ αἰτίας οὐδεμιᾶς δείματα κ. τ. λ. [Quae ibi paullo ante leguntur: τὰ δὲ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἐς ὄντινα κατασκήψαι μόνον, κ. τ. λ. paene incredibili errore Facium implicuerunt, κατασκήψαι, quem optativum*) esse ipse accentus docet, habentem pro infinitivo. Sic vero Prosodia contemtum sui ulciscitur!]

---

*) Sic p. 874. ἀκούσαι, sed mox καταπρήσειεν: quae nostri inaequalitatis omnis in scriptoribus priscis osores ad eandem formam ludibunda manu redigent; quemadmodum in Sophoclis Alet. VII. duos continuos versus, quorum prior χρῄζει, posterior ἐχρῆν habet, nullo negotio ὁμαλιοῦσι. Obiter moneo, vulgarem illam optativi formam reddendam videri Sophoclis Antig. v. 414. ubi legam:

— — εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσαι πόνου.

Brunckius recte vertit: *si quis huic labori minus esset adtentus.* [Ibid. v. 418. οὐράνιον ἄχος compara cum Ai. v. 196. ἄταν οὐρανίαν φλέγων. Post v. 422. scribendum suspicor:

καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντες ἐν χρόνῳ μακρῷ.

nominativo solute posito: quae coniectura, si locus hic pateretur, adsatim exornari posset. Vulgatam quidem frustra defendas trimetro Sophocleo ex Incert. Tragoed. XVII. quem magnus Interpres male vertit.] Eandem medicinam admoverim Sophocleo fragmento Phaedr. VIII. scribendo:

— — ᾧ γε Ζεὺς ἐφορμήσαι κακά.

Nequaquam enim abhorrent ab usu huius formae scriptores Attici. In Aristophanis Vesp. v. 819. olim bene legebatur:

θήρῳον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου.

Sic omnes, quod sciam, libri. Brunckius primus ex coniectura intulit Aeolismum, quem non desideret hellenismus, articulum τὸ, quem cupide amplectatur, expulit. Ibid. v. 726.:

οὐκ ἂν δικάσαις, — — — — —

Plato Euthyphr. c. 15. καὶ σὺ τοῦτο ξυγχωρήσαις ἄν. Xenophon Anab. 7, 5, 4. ὁ γὰρ Ἡρακλείδης ἔλεγεν, ὅτι οὐ πλεῖον ἐμπωλήσαι. [Imo ἐμπολήσαι, quo ducit lectio MS. Eton. Hanc scribendi rationem unice commendant poëtarum loca a Piersono ad Moer. p. 156. larga manu congesta: quamquam in libris saepissime μεγαλογραφούμενον hoc verbum cum cognatis reperias. Vid., alios ut taceam, Fischer. ad Palaephat. p. 181. b. et in Ind. v. Ἐμπολή.] Ibid. 7, 8, 11. ὅπως εὖ ποιήσαι αὐτούς. Cyrop. 3, 3, 49. εἰ ἄρα τι καὶ σὺ ἀμείνους ποιήσαις τοὺς στρατιώτας.

29) Non maiori molimine eleganti ſtructura*) ornes ſimulque, quod maius quiddam eſt, barbariſmo liberes Ariſtophanea Lyſiſtr. v. 1016.:

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεῖς, εἶτα πολεμεῖς; — —

Accentu mutato, ſcribe:

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς, εἶτα πολεμεῖς; — —

Vulgatam lectionem quod barbariſmum dixi, ſi quis miretur, legat Porſonum ad Euripid. Oreſt. v. 141.

30) Sophocles Philoct. v. 1329. ſq. videtur ſcripſiſſe:

καὶ παῦλαν ἴσθι τῆςδε μή ποτ' ἂν τυχεῖν
νόσου βαρείας, — — — —

Vulg. ἐντυχεῖν. Euripides Herc. fur. v. 1133.:

ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν ἕξεις τίνα;

Suſpicor**):

ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν ἄξεις τίνα;

Sic Danaës v. 45.:

μύθους Δανάῃ τούςδ' εὐπροςηγόρους ἄγων.

Frequentius hoc modo φέρω cum verbis cognatis dicitur. Hecub. v. 167. ſq.:

ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', —

ad q. l. indoctam Wakefieldii temeritatem ſatis retudit vir egregius in *Monthly Review* 1799. Febr. p. 193. Contrario modo corruptus Clearchus in Procli Comment. ad L. X. Polit. Platonis: τοῦ σώματος παραθέντος, μετέωρον ἀρθῆναι. Valckenarius ad Euripid. Phoen. v. 1691. corrigit παραταθέντος. Imo legendum παρεθέντος.

*) In Xenophontis Memor. 1, 1, 5. unice tenenda libri Voſſiani lectio: ἐδόκει δ' ἂν ἀμφότερα ταῦτα, εἰ προαγορεύων ὡς ὑπὸ θεοῦ φαινόμενα, κᾆτα ψευδόμενος ἐφαίνετο. Sic veriſſime Zeunius, mirorque Schneidero κᾆτα diſplicere potuiſſe. Lucianus T. 1. p. 716. δέδοικα, μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προςλαβὼν, κᾆτα εὑρίσκωμαι κ. τ. λ. De abuſu huius particulae (maxime, opinor, hoc verborum poſitu) in ſcriptis Atticiſtarum vid. eundem T. 2. p. 346. T. 3. p. 17. Ceterum Zeunius ad locum illum Xenophontis: „κᾆτα] Edd. vett. dant καὶ οὐ. Sed ineptum οὐ delet ed. Pariſienſis, quam Stephanus eſt ſecutus.“ Vellem viri docti tales ineptias cautius tractarent. Οὐ enim qui primus h. l. delevit, hoc ipſo viam obſtruxit ad verum reperiendum. Κᾆτα prono errore transierat in καὶ οὐ, poteratque, etiamſi Voſſianus liber tacuiſſet, ſine multo labore inde erui. Nam ſi ο et υ deinceps ſic ſcribas, ut alterum elementum ab altero contingatur, exſiſtit forma literae α ſimillima.

**) Vulgatam defendas Sophoclis loco Electr. v. 1359. ſq.:

— — — — ἀλλ' ἐμὲ
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί.

In idem incidit Wyttenbachius ad Plutarch. de S. N. V p. 96. In Sophoclis Electr. v. 443. pro *δέξασθαι* scribam *δέξεσθαι*. „Ubique α et ε confunduntur." Oudendorpius ad Thom. Mag. p. 608.

31) Ὁδῷ *βαδίζειν* saepius reperias in Lucianeis. T. 1. p. 110. *ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, κ. τ. λ.* ubi al. *ἐντύχω*. quod verum videtur: quamquam non nego, ἤν optativo passim sic iungi, omnis ut corrigendi conatus, si critica temeritate abstineas, sufflaminetur. Sufficient aliquot exempla: nam plura dare possem. Antistius Epigr. II.:

ἢν δὲ παρεκβαίνῃς ἐς ἃ μὴ θέμις, οὔ τί σ' ὀνήσει
ἡ λάχνη — — — —

Macedonius XII.:

— — — *σὺ δ' ἢν ἀπ' ἐμεῖο λυθείης,*
τὸ ξίφος ἡμετέρην δύσεται ἐς λαγόνα.

Maximus de Election. v. 422. in Fabricii Bibl. Gr. T. VIII. p. 438. [coll. Orphei Fragm. p. 512. ed. Herm.]:

οὐδ' ἢν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάζοιο.

Idem v. 346. sq. iunctis optativo et coniunctivo: *ἢν — πέλῃ — ἢ — ἐντύνειεν.* quod compares cum Lucianeis T. 3. p. 245. *ἢν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς αὐτοῖς, κ. τ. λ.* Praevideo fore qui talia citerioris Graecitatis propria dicant: sed hi sciant, etiam in vetustissimis scriptoribus exempla huius constructionis mihi occurrisse. Hippocrates, ut hoc utar, Sect. 1. p. 9, 18. ed. Francof. 1595. *ἤν τις ἐπιχειροίη λέγειν.* In ipso Luciano tot reperiuntur, (nam Hermannus meus ad Viger. p. 787. aream iam perpurgatam esse putans vehementer fallitur) ut non audeam omnibus locis aut coniunctivum invehere aut alia ratione soloecismo, qui vulgo videtur, mederi. [In Plutarchi Mor. T. 1. p. 201. corrigendum: Ἂν *δὲ βίον ἀλλακτέον ἕτερον εἴπῃς.* Conf. quae praecedunt quaeque sequuntur.]

32) Notent tirones hanc phrasin: nam est ex rarioribus. Lucianus T. 3. p. 56. *καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.* Heliodorus p. 96. ed. Cor. *διατιθεμένῳ τὴν σχολήν.* Sic bene editor: vulgo enim articulus perperam deest. Idem p. 198. *καὶ ἡμῶν ἐστιν ὅτε τὴν σχολὴν διατιθεμένων.* Longus p. 40. ed. Vill. *διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες.*

32[a]) Apollodorus Bibl. 3, 10, 2. *τὰς μὲν θύρας πέτραις καθήλωσε, κ. τ. λ.* Corrigendum videtur *πέτρᾳ προσκαθήλωσε.* Modo unam *πέτραν* novit Hymnus Homericus: revocatoque singulari, simul intelligitur, quid

primam ſyllabam verbi ſequentis eliſerit. Vid. Porſon. ad Euripid. Hec. v. 788. p. 50. a. ed. Cantabr.*) [Paullo ante in πρώτοις latet, opinor, ςρωτοῖς**): colore poëtico dictionis, qualia plura, undecumque profecta, in Apollodoro leguntur. Heſiodus Theogon. v. 798. στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. Sic tinctum poëticum odorari mihi videor 3, 15, 8. ubi de Labyrintho Cretenſi: πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἔξοδον ἀπέκλειε. Compara 3, 1, 4. Ἦν δὲ ὁ Λαβύρινθος, ὃν Δαίδαλος κατεσκεύασεν***), οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον. Hoc loco, ni fallor, integer adeo Tragici, fortaſſe Euripidis e Cretenſibus, trimeter cum initio proximi latet, quae ſic reſtituas:

οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις τῆς ἐξόδου
πλανῶν — — — — —

Πολυπλόκοις in eadem ſenarii ſede reperies Euripid. Med. v. 481. De conſtructione verbi πλανᾶν cum genitivo vid. Abreſch. Adnot. ad N. T. p. 547. Lect. Ariſtaen. p. 276. Add. Heſych. T. 2. c. 980. — Obiter moneo, de trimetro Comici, quem ego primus Hermanno ad Viger. p. 751. in Charitone detexiſſe videbar, dudum egiſſe Valckenarium ad Euripid. Phoen. v. 481.]

33) Diverſa haec Ariſtophanis Eccleſ. v. 266. ſq.:

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.****)

---

*) Probabilis, opinor, haec coniectura ſatisque lenis: certam eſſe non dixerim. Vin' aliam expromam, quam curae ſuggeſſerunt poſteriores? Lego: πέτρας καθήπλωσε. Iam compara mihi Hymn. Homer. v. 124.:

ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐπὶ πέτρῃ.

Verbum καθαπλοῦν, ab H. Stephano Scottoque omiſſum, Schneidero viſum dubiae fidei, reperias, item genitivo iunctum, in Ariſtaeneto II. ep. 4. p. 77. ed. Abr. τῶν μὲν οὖν ὀφρύων ἐμμέτρως ἀνέσταλται, τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρίτως καθήπλωται καὶ τοῖν ὤτοιν. [bene Abreſchius ὤμοιν.] Idem verbum reddendum, ni fallor, alii loco Apollodori 1, 9, 1. ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ [τὸ δέρας] περὶ δρῦν ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσεν. Καθήπλωσεν magis convenit praepoſitioni περί.

**) Suſpicarer pro ἐν πρώτοις legendum ἔνστρωτος, i. e. ἐνεσπαργανωμένος, ſi huius adiectivi exemplum in promtu eſſet.

***) Pro eo 3, 15, 8. κατεσκευάκει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος. Conf. quae ad Longi Paſtoralia p. 397. de hac aoriſti ſignificatione monuimus. Locis ibi indicatis addantur haec: Dionyſ. Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 526, 9. p. 527, 15. Diodor. Sic. T. 2. p. 44. 52. p. 181, 6. coll. p. 182, 8. Lucian. T. 3. p. 55. 85. p. 513, 87.

****) Ibid. v. 271. legendum μέλλει.

quae folennis eft ftructura, fubaudito ἡμῖν. Cave igitur discriminis iftius rationem non habens in Ariftophane corrigas ἐξωμισάσας. Quamquam, hoc fi in libris bonae notae legeretur, non foret abiiciendum. Multum enim errant, qui τοῖς θετικοῖς ἐπιῤῥήμασι folos dativos perfonarum iungi autumant.*) En exempla alterius conftructionis. Xenophon Memor. 3, 11, 2. Ἆρ' εἰ μὲν ταύτῃ ὠφελιμωτέρα ἐςὶν ἡ ἐπίδειξις, ταύτην ἡμῖν χάριν ἐκτέον· εἰ δὲ ἡμῖν ἡ θέα, ἡμᾶς ταύτῃ. quae ἐρωτηματικῶς intelligam, ἆρα pofito pro ἆρ' οὐ**): quemadmodum Latini fcriptores *ne* faepe dicunt pro *nonne*, de quo vide Pfeudociceronem Henr. Stephani p. 137. fq. Ceterum cum iftis non comparandum quod ibid. §. 1. praeceffit: Ἰτέον ἂν εἴη θεασομένους. Hoc enim eiusdem eft generis cuius illa Dionyfii, χρηςέον — — — ὑποβάλλοντα καὶ — λέγοντα. Ariftoteles de cura rei famil. I. 6. (T. 3. p. 673. E. ed. Parif.) ἐπισκεπτέον οὖν τὰ μὲν, αὐτὸν, τὰ δὲ, τὴν γυναῖκα. Diodorus Sic. T. 1. p. 330, 1. fqq. Πάντων μὲν τῶν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς χρησίμων προνοητέον τοὺς ἱςορίας συνταττομένους, κ. τ. λ. Plutarchus Moral. T. 1. p. 316. τοιαύτην ἀπάθειαν παρασκευαςέον ἐκ λόγου καὶ φιλοσοφίας τὸν ὑπὸ τῶν προςτυγχανόντων διαταράττεσθαι μὴ βουλόμενον. —

Revertor ad illa Dionyfii. Ratione paullum diverfa Rhetor infra p. 249. v. 16. accufativum participii ἄγοντα

---

*) In his Buttmannus nollem nomen fuum profiteretur. Vid. eius Grammat. Graec. p. 301. ed. tert.

**) Sic intelligo Sophoclem Philoct. v. 976.:

— — — ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;

Clarius etiam haec fignificatio apparet in eiusdem Oed. R. v. 822.:

— — — — ἆρ' ἔφυν κακός;

Nam ftatim fequitur:

ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; — — —

Et mox:

ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη [fic leg.] λόγον;

[Ibid. ad v. 817. miram Brunckius hypallagen comminifcitur. Mihi, qui technis his hermeneuticis uti parum didicerim, pro ᾧ fcribendum videtur ὅν. V. 827. poft με comma ponendum.] „In hisce interrogandi formulis negantem particulam pro arbitrio vel addunt vel omittunt Tragici [omnino Graeci fcriptores, opinor]." Porfon. Praefat. ad Euripid. Hecub. p. XI. Sunt tamen loca, ubi hae formulae, utpote fibi oppofitae, fignificatu fuo plurimum discrepent. Sophocles Oed. Col. v. 316.:

ἆρ' ἔςιν; ἆρ' οὐκ ἔςιν; — — —

posuit, cum praecessisset προτροπή τις ἔςω: quasi scriptum fuisset προτρεπτέον. Conf. Sylburg. p. 255.

34) In Lithicis Orpheo tributis vulgo legitur v. 300.:

οἵτε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπιςαμένως φορέουσι.

Hermannus nuper edidit:

οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπιςαμένως φορέωσιν.

Sed neque οἵτε, neque οἵ κε patitur a sede nominis, ad quod refertur, sive expressi illius, seu, ut hic, ἐλλείποντος, tam longa intercapedine dirimi: quod minus etiam licet, si praecedunt pronomina, qualia hic αὐτῶν, σφὶν, ad idem nomen referenda. Id Gesnerus videtur sensisse, οἵτε vertens *et hi*. Scribendum lenissima mutatione:

εἴ γε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι.

Saepius confusa εἰ et οἱ. Vid. Schneider. ad Xenophont. Cyrop. 2, 2, 10. ad Memor. 4, 3, 13.

Ibidem v. 299. malim Ὁμηρικῶς:

αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγητόν.

Vulgo εἶδος ἀγανόν. Homerus Il. XXII. v. 370. sq.:

οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος — — — — — —

Il. XXIV. v. 376.:

— οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός.

Od. XIV. v. 176. sq.:

καί μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω
πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, φρένας καὶ εἶδος ἀγητόν.

Il. V. v. 787. et VIII. v. 228.:

Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί.

Sufficere haec videantur ad coniecturam illam in Orphicis tuendam. Sed magis etiam, opinor, eam probaveris, si scias, exemplum confusionis vocum ἀγητὸς et ἀγανὸς in hac ipsa locutione reperiri in Hymno Homer. in Apoll. Pyth. v. 20.:

ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητή.

Hic Cod. Mosc. ἀγανή; praeter Homeri consuetudinem, ut perspecte monuit Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 14.*)

---

*) Orphei cum meminerim, obiter tuebor Argonauticorum v. 141. (144. ed. Herm.) contra varias quas nuper insons expertus est vexationes Criticorum. Νόςον οἴκοιο λαθέσθαι locutio est proba purissimaeque Graecitatis. Sic enim exquisite dicitur pro ν. εἰς οἶκον λ. Similiter v. 197. (200.):

πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο.

Quod recte vertit Gesnerus: *ad expeditionem in Axinum senex pater miserat.* Conf. v. 84. (85.) Eadem ratione Sophocles Philoct. v. 43.:

ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόςον ἐξελήλυθεν, —

Illuc revertor. Aliud confusionis literarum ε et ο exemplum habes in Lollio Basso VI. v. 1. (Anal. Brunck. T. 2. p. 161.) ubi cum Brunckius, membranas Vatic. temere secutus, vulgatam lectionem, unice veram illam, deseruisset, a poëtae sensu aberravit. Apponam totum carmen ad genuinam formam (nam passim laborat) revocatum, interpunctione etiam correcta:

Μήτε με χείματι πόντος ἄγοι θρασὺς, οὔτε γαλήνης
ἀργῆς ἠσπασάμην τἄμπαλι νηνεμίην.
αἱ μεσότητες ἄρισαι. ὅπη δέ τε πρήξιες ἀνδρῶν,
καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρκιον ἠσπασάμην.
τοῦτ' ἀγάπα, Φίλε Λάμπι, κακὰς δ' ἔχθαιρε θυέλλας·
εἰσὶ τινὲς πρηεῖς καὶ βιότου Ζέφυροι.

Versu primo ἄγοι, non ἄγει, scribendum esse, μήτε huic verbo iunctum editores nostros docere potuerat. Ut autem Lollius Bassus, sic Sophocles οὔτε et μήτε, discrimine harum particularum diligentissime servato, copulat Antig. v. 685. sq.:

ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν.

Brunckius male vertit: *Quae autem modo dixti vera esse nec auderem negare, nec qui negare possem scio.* Ἐπισταίμην enim, utpote particulae μήτε iunctum, hic est vere εὐκτικόν. Quod si sensu potentiali, subaudita particula ἂν, Sophocles intelligi voluisset, scripsisset, non μήτ' ἐπισταίμην, sed οὔτ' ἐπισταίμην: ut Lollius Bassus, si Brunckii rationem probamus, scribere debuit Οὔτε με χείματι κ. τ. λ.*) Compara Trachin. v. 582. sq.:

κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ,
μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας συγῶ.

Postrema haec sic interpretere: οὔτε φιλῶ τὰς τολμώσας,

Ceterum si quem offendat λαθέσθαι iunctum accusativo, consulat Musgravium ad Euripid. Alcest. v. 196.

Ibidem v. 1099. (1106.) unice probanda libri Vossiani lectio:

τέμνουσ' ὑγρὰ κέλευθα παρὰ ξεστῆς κροκάλησιν.

Hermannus: „Quid ξεσαὶ κροκάλαι sibi velint non intelligo. Quare παρ' ἀξέστοις scripsi.“ Ξεσαὶ κροκάλαι sunt glarea, quam continuus fluctuum illisus ἔξεσεν, ἐλέηνεν. Theodoridas XVIII. v. 3.:

αἰών μ' ἔτριψε κροκάλαις ἴσον· — —

Similiter Ovidius Metam. XIII. v. 792.:

laevior adsiduo detritis aequore conchis.

Longe diversi generis est πέτρος s. πέτρα ἄξεστος: i. e. αὐτοφυής, cui manus τοῦ λαξευτοῦ nihil demsit.

*) Atque οὔτ' ἐπισταίμην, ut nunc ipsum disco, habet Codex August. male.

Eadem illa confusio deprehenditur in Sophoclis Oed. R. v. 1401. ubi pro ἔτι Aldus habet ὅτι. Hoc se probare Erfurdtius, cum me nuper inviseret, mihi significavit, ad eandemque normam Antig. in. scribendum esse ἄρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς κ. τ. λ.: ceterum hanc verborum structuram miram sibi accidere Hermannoque videri duabus ex constructionibus conflatam esse. De lectione in Sophocleis, assentior: de structurae insolentia ac καινοπρεπείᾳ, non item. Οἶσθ' ὅτι in Antigona non puto aliud esse quam notissimam illam creberrimoque usu tritam formulam, quam Graeci reliquae orationi παρενθέτως interserunt, iunctam hic cum particula ἄρα.*) Platonica exempla huius usus nuper collegit Heindorfius ad Gorgiam p. 133. Eodem modo, ni fallor, intelligendum alterum illud in Oedipo Rege. Tales autem formulas, ex sermone vitae communis repetitas, inprimisque socco accommodatas, etiam cothurnum, certe in trimetris, decere, nemo negabit, qui tragicos diligenti lectione cognorit. Euripides Phoeniss. v. 1633. ed. Pors.:

ἦδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἄν, σάφ' οἶδ' ὅτι.

In eiusdem Med. v. 958. sq. bene Lascaris:

εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ὅτι.

Ibid. v. 1062. fortasse ad eandem normam scribendum:

νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ὅτι.

Ceterum in duobus illis locis Sophoclis οἶ et ὁποῖον non ἐρωτηματικῶς, ut vulgo fit, sed σχετλιαστικῶς intelligenda.

Iam videamus Lucianum T. 1. p. 662. ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι. Scribendum puto ὀχοῦσι. Vid. Porson. ad Euripid. Orest. v. 68. Ad eandem rationem in Quinto Maecio (Anal. Brunck. T. 3. p. 332.) malim:

κούφης δ' αἰωρεῖται ἐπ' ἐλπίδος· — —

Claudat agmen poëmatium inter Homerica εἰς Πεύκην:

Ἄλλη τίς σευ, πεύκη, ἀμείνονα καρπὸν ἵησιν.

---

*) Id unum in Sophocleis istis insolitum dicas, quod particulam ἄρα, hoc sensu (sive βεβαιωτικὸν dicas, sive στοχαστικὸν) fere ὑποτακτικήν, primo loco positam habent. Sed hoc positu nos magis quisquam offendatur, quam si ἄρα τὸ συλλογιστικόν, ut passim fit, ceteris verbis praemissum reperiat; quam structuram supra tetigimus. Sin haec ratio minus placeat, ἆρ' οἶσθ' ὅτι in Antigona, in altera fabula ἆρ' ἐμοῦ μέμνησθ' ὅτι, ἐρωτηματικῶς interpretemur. Quidni enim tales παρενθέσεις interrogativo etiam sensu inseri potuerint?

Suidas: α. κ. ἀνήσοι. Editor Ienenſis: „An ἀνοίσει ab ἀναφέρω?" Imo ἀνήσει. Sic Hymn. Hom. in Cerer. v. 332.:

— — — — γῆς καρπὸν ἀνήσειν.

35) Praeceſſit ibi ſenſu eodem: πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι. quomodo Porphyrius de Abstin. p. 5. ſq. τῶν Φιλοσόφων οἵ τ' ἐκ τοῦ Περιπάτου καὶ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Ἐπικούρου. qui ſi pro ultimis ſcripſiſſet καὶ τοῦ Κήπου, verborum proſpexiſſet concinnitati. Sic Sextus Empiricus p. 566. οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, τάχα δὲ οἱ ἀπὸ τῶν Κήπων. Hinc κηπολόγος Epicurus in Phaniae Epigr. VI. (Anal. Brunck. T. 2. p. 53.)

36) Ἀπὸ et ἐπὶ quoties confuſa ſint, dici vix poteſt. Conf. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 203. 721. Markland. ad Euripid. Suppl. v. 644. Sed nusquam frequentior haec confuſio, quam in locutionibus, καλεῖν, ὀνομάζειν, ὄνομα τίθεσθαι etc. ἀπὸ (ἐπὶ) τινὸς, quarum raro invenias exemplum, quin librariorum inconſtantiam teſtetur. In talibus, ut id obiter moneam, libris diſſentientibus ἐπὶ praeferendum cenſeo. Sic Graeci ſemper dicunt ἐπονομάζω, ἐπώνυμος etc., nunquam, quod ſciam, ἀπονομάζω, ἀπώνυμος etc.

37) Non raro commutata α et ου: cuius commutationis cauſam ſupra indicavi. Conf. Iacobſ. ad Mnaſalcae Epigr. II. Sic confuſa ἀλλήλας et ἀλλήλους in Strabone p. 777. B. ed. Alm. Κασπίας et Κασπίους ibid. p. 103. C. μικρὰς et μικροὺς ibid. T. 4. p. 534. ed. Lipſ. Eratoſthenes Cataſter. XVIII. in. Τούτου μόνου τὰ ἔμπροσθεν φαίνεται ἕως ὀμφαλοῦ. Arnaldus Lect. Gr. p. 144. corrigit μόνον. Melius editor Oxonienſis p. 21. μόνα. Schol. Ven. ad Hom. Il. II. v. 461. Ἀσιος υἱος Κοτυος και Μυιους, Λυδων βασιλευς, ὡς φησι Χριςοδωρος ἐν τοις Λυδιακοις· Κοτυς λευκωλενον ἀλλην ἠγετο κουριδιην ὁμοδεμνιον, οὐνομα Μυιαν· ἡ δ' Ἀσιην τεκε κουρον. Adſcriptis his Chriſtodori verſibus, Heynius: „reſcripſi Μυιὼ pro Μυῖαν." Imo corrigendum erat Μυιοῦν. De hac forma accuſativi propria Ionum vid. Maittair. Dial. p. 110. Valckenar. ad Herodot. p. 181. a. Koen. ad Gregor. p. 200. Hedylus II.:

Ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα, καὶ ἐκ νυκτῶν *) Πασισωκλῆς
εἰς ἠῶ πίνει — — — —

*) Νυκτὸς corrigi lex iubet oppoſitionis. Paſſim autem commutantur νυκτὸς et νυκτῶν. Vid. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 707. 67. Brunck. ad Theaet. Epigr. IV. 2.

Iacobsius: „εἰς ἠοῦν π. Athen. Emendavit Dalechampius." Imo corrupit, revocandumque ἠοῦν. Sic ἠοῦν ἐξ ἠοῦς in Epigrammate, quod Iacobsius Commentar. in Anthol. Gr. I. 2. p. 127. evulgavit. Diodorus Sic. T. 1. p. 312, 99. ἐπέγημε τὴν ὀνομαζομένην Σιδηρώ. Al. Σιδηροῦν. quod genuinum videtur. Siculus, ut solent compilatores τούτου τοῦ κόμματος, formam ionicam scriptoris, quem ante oculos habebat, retinuit. Idem T. 1. p. 384, 1. καὶ Κοίου μὲν καὶ Φοίβης Λητὼ γενέσθαι. In varietate lectionis notantur Ἀητοῦν, Ἀντοῦν. Igitur corrigendum, ni fallor, Λητοῦν. Eadem forma Dores usi sunt, ita tamen ut ου de more in ω mutarent: malim enim Doricos hos accusativos περισπᾶν, quam, ut vulgo fit, ὀξύνειν. Vid. Maittair. Dial. p. 182. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 392, 49.

38) Vid. *Sabina* p. 215.

39) Supplet hoc Diodorus Sic. T. 2. p. 95, 5. ἔτελει τὸν εἰς Συρακούσας πλοῦν. Poterat brevius: ἔτελει εἰς Συρακούσας. Vid. Wesseling. ad h. l.

40) Obiter enotabo quae Codex Augustanus, cuius lectiones marginibus Aldinae a. 1522. *) adscriptae penes me sunt, in illo Luciani capite variat. V. 91. Διελθόντες δ'] C. A. Βιασάμενοι δὲ. quod verum puto. *eluctati*. Apollon. Rhod. I. v. 1299. λαῖτμα βιησάμενοι. Conf. H. Stephan. Thes. T. 1. c. 733. B. — V. 96. ὁρῶμεν] Sic et C. A. Aldina ἑωρῶμεν. Ultima adverbii praegressi litera vitium peperit. **) — V. 97. διαχωρήματα] C. A. διαχωρίσματα. re-

---

*) Sensit hoc meum exemplar, perinde ut illud Solani, (vid. Solan. ad Philop. in. T. 3. p. 584. b.) crudeles manus Inquisitorum: ablati sunt enim libellus de morte Peregrini et Philopatris.

**) Simili modo corruptus Xenophon Conviv. 5, 9. Ἡ μὲν δὴ παῖς καὶ ὁ παῖς κρύφα ἀνέφερον. Deleto α, quod natum est ex ultima litera adverbii praegressi, diductoque elemento N in ΔI, ex quibus perperam coaluit, scribe διέφερον. Vid. ibid. 8.

E contrario δ' natum, opinor, ex litera ν in Aeschyli Pers. v. 191. ed. Brunck. qui locus, ut primaria Atossae notio, nunc ob comitem paullum latitans, magis exsistat, sic scribendus videtur:

— χ' ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ,
ἐν ἡνίαισιν εἶχεν εὔαρκτον στόμα·
ἡ δ' ἐσφάδαζε — — — —

structurâ simillimâ Xenophonteae illius loci, in quo Zeunius Reizium meum tam inauspicato adortus est —

Infelix puer atque impar congressus Achilli! —

Cyrop. 2, 4, 23. ubi unice verum, quod praeit prima manus MS. Guelf., τοὺς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν. Conf. ibid. 5, 3, 16. ubi item bonus Zeunius Reizio, hîc quidem non nominato, νεανικῶς insultat, et 7, 5, 31.

cte, opinor. Longe diversa significatione διαχώρημα usurpari solet. *) Hesychius: Σφυράδες. τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. quod temere tentatur. Gregorius de Dial. p. 256.: Οἰσύπη — — — τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου. Lucianus T. 2. p. 346. ἄμεινον δὲ, εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν [delenda haec particula] ἔνια. Sic confunduntur verba ἀναχωρεῖν et ἀναχωρίζειν in Xenoph. Anab. 5, 2, 10. **) διαχωρεῖν et διαχωρίζειν in Diod. Sic.

Ex eodem fonte petamus medicinam laboranti etiamnunc loco Herodoti p. 111, 65. ὁ τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῆς Λιβύης. Wesselingius adsciscit tacitam praepositionem. Imo ultima litera nominis praegressi N elisit primam syllabam sequentis verbi ΔΙ. Scribe: ὁ τὴν Ἀσίην διουρίζων τῆς Λιβύης. Idem p. 298, 71. sq. structura variata: θωϋμάζω ὧν τῶν διουρισάντων καὶ διελόντων Λιβύην τε καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην. Alia item Strabo constructione p. 793. A. ed. Alm. Ταῦρος διορίζων τήν Σωφηνὴν καὶ τὴν ἄλλην Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας. [Eadem constructio verbi simplicis p. 778. C. p. 792. A. itemque verbi διείργω p. 777. A.] Sed cum genitivo, ut illic Herodotus, Dionysius Perieg. v. 14.:

Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει.

ubi malim διὰ μέσσος ὁρίζει. Sic v. 735.:

ἀμφοτέρων γὰρ μέσσος ἐς Ὑρκανίην ἅλα βάλλει.

Μέσσον et μέσσοι commutata videas v. 747.

Persimili modo passim consusa N et ΑΙ. Sic Musurus cum in Hesychii Codice reperisset ἐλιάδου, verissime correxit ἐν ᾅδου. Vid. Supplementa Hesychiana Schowii p. 165. Nec minus commutata N et Λ: cuius commutationis exempla reperies in commentario Dorvilliano ad Chariton. p. 235. sq. 680. Hymn. Homer. in Cerer. v. 211. fortasse scribendum:

δεξαμένη δ' ὁσίης ἔλαχεν πολυπότνια Δηώ.

*) In solis hucusque Grammaticis διαχώρημα de intervallo passim dictum reperi. Vid. Suidas T. 1. p. 559. 572.

**) Sequitur ibi paullo post: μονοειδὴς γὰρ ἦν ἡ παράταξις διὰ τὸ χωρίον. Sic Zeunius e libris. Editiones Zeunianam praegressae εὐειδὴς γὰρ ἦν κ. τ. λ. idque Weiskiana revocavit. Sensum loci Weiskius pulcre intellexit, aciem interpretans sic ordinatam, ut cornua inter se opposita sint. Sed huic sensui nec Zeuniana lectio, neque altera convenit. Genuina, ni fallor, latet in εὐειδὴς. Ponamus, scriptum fuisse CΙΔΗC: id quam prono lapsu in εὐειδὴς transire potuerit, nemo non videt. Sed quid barbaricum illud σειδής? Nimirum suspicor, sic librarium compendia aucupantem exarasse, quod Xenophon scripserat σιγμοειδής. Huius ipsius lectionis vestigia, etsi fere evanida, in altera illa lectione μονοειδὴς odorari mihi videor. Talem autem morem fuisse librariorum, cum alia docent, tum maxime notarum abusus numeralium, unde quot quam foeda monstra lectionum in monumentis scriptorum veterum utriusque linguae pullulaverint, vix credas. Ponam unum et alterum exemplum. Eclogae Diodori Sic. T. 2. p. 496, 78. sq. ἡ μὲν βασιλικὴ ἐννόρης. Editio Augustana, ut Hoeschelius in Cod. reperit, ita dat p. 157. ἡ μὲν βασιλικὴ θ'ήρης. „Apud Heliodorum X. p. 497. cum librarius scri-

T. 2. p. 436. καταχωρεῖν et καταχωρίζειν in Dionyſ. Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 4. et 17. in Diod. Sic. T. 1. p. 334. Deleatur igitur in Lexicis Lucianea auctoritas alterius illius ſignificationis nominis διαχώρημα, inſeraturque, quo adhuc caruerunt, διαχώρισμα. — V. 99. ῥαδίως] C. A. οὐ ῥαδίως. Veriſſime, cum ſequatur παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. α praecedens eliſit negationem *). Perſimiles enim utriusque in libris ſcriptis ductus: quo item ſaepe factum, ut α et ου confunderentur **). — V. 4. ſq.

---

bere deberet πρωτοτόκου, pro voce πρῶτος ſcripſit literam numeralem et dedit ἀτόκου." Dorvillius ad Chariton. p. 250. Scriptor Vitae Apollonii Alex. p. 1, 23. ſq. ed. Sylb. καθολικὴ δὲ λέγεται, ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβου λέξεως ἕως δισυλλάβου παραλαμβάνει. Corrigit Fabricius Bibl. Gr. T. 7. p. 10. (T. 6. p. 284. ed. Harl.) ἕως δ'συλλάβου h. e. τετρασυλλάβου. De Latinis vid. Marklandi Explicationes veterum aliquot auctorum, Graecorum et Latinorum, ſubiectas priori editioni Supplicum Euripidis, p. 267. [Caret Explicationibus illis plane egregiis altera editio: non tamen ideo ſpernenda, ut quae propria quadam et peculiari dote excellat; aucta eſt enim, quod vulgo ignoratur, Marklandi δευτέραις φροντίσιν in fabulam Euripideam. Vid. e. c. not. ad v. 445.] — Ceterum formam σιγμοειδὴς alteri σιγματοειδὴς praetuli, ut accommodatiorem hellenismo, cui σίγμα ἄκλιτον fuit. Euſtathius ad Iliad. p. 824. 27. 29. ed. Rom. (p. 751, 14. 15. ed. Baſ.) διὰ δύο σίγμα. Mox v. 30. (17.) τῶν δύο σίγμα. Idem ad Odyſſ. p. 1379. 56. (p. 4, 16.) ὁ τοῦ σίγμα ἦχος. ubi paullo poſt male legitur Platonicum τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου, pro τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. P. 1654, 24. ſq. (p. 391, 23.) ἐν δυσὶ σίγμα. Mox v. 26. (25.) διὰ δύο σίγμα. Vide egregiam notam Porſoni ad Euripid. Med. v. 476. quam ſi legiſſet Lexici Xenophontei conditor, abſtinuiſſet, opinor, Helladium vanitatis poſtulare. Obiter moneo, Platonis philoſophi locum, quem Porſonus, cum illa ad Euripidem ſcriberet, in promtu non habebat, legi in Cratylo T. 3. p. 318. ed. Bip. (T. 1. p. 427. A. ed. H. Steph. p. 274. G. ed. Laemar.)

*) Eandem ob cauſam excidit negatio in Theophraſti Hiſtor. Plant. V. 7. p. 530. ed. Bod., quem locum, a Budaeo Comment. L. Gr. c. 777, 42. ſqq. ed. 1556. negligentius exſcriptum, de vitio vulgatae lectionis nihil ſuſpicans, permiro modo interpretatur Hoogeveenus Doctr. Partic. L. Gr. T. 1. p. 246. VIII. Legitur vulgo: τούτων δὲ, τὰ σχιστὰ μὲν, ὅλως ἀῤῥαγῆ, διὰ τὸ γυμνωθεῖσαν τὴν μήτραν ξηραίνεσθαι καὶ ἀποθνήσκειν· τὰ δὲ πελεκητὰ καὶ τὰ στρογγύλα, διὰ τὸ ἐναπειλῆφθαι τὴν μήτραν. „ubi, ille inquit, poſt τὰ δὲ neceſſario extrinſecus intelligendum eſt ῥήγνυται vel ſimile quid, quia negationi, incluſae voci ἀῤῥαγῆ, affirmatio opponitur." Haec ratio an aliis placeat, neſcio: mihi videtur nullo pacto ferenda. Corrigo: τὰ δὲ πελεκητὰ καὶ τὰ στρογγύλα, οὐ, δ. τ. ἐ. τ. μ. De finali hoc οὐ in antithetis poſt μὲν, δὲ, vid. ipſe Hoogeveenus ibid. T. 2. p. 900. ſq.

**) Vide quae paullo ſuperius monuimus.

περιβλέποντες — — πόῤῥωθεν] C. A. περιβλέποντες δὲ ὁρῶμεν κατὰ δεξιὰ οὐ πάνυ πόῤῥωθεν. quae genuina arbitror. Sed scribendum videtur δ' ἑωρῶμεν. — V. 7. κἀκ τῆς] C. A. ἐκ τῆς. Melior vulgata. Lucianus T. 1. p. 109. sq. οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προςκυνοῦντες κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. — Ultima huius capitis verba, οὔποτε προςδοκήσαντες, recte admoveas Xenophonteo illi loco, tantopere vexato [etiam a Klotzio Animadv. in Theophr. Charact. p. 29.], Cyrop. 1, 4, 18. οὔποτε οἰόμενος. Cum eodem conf. etiam Homer. Il. VII. v. 310. ἀελπτέοντες σόον εἶναι. Sophocl. Philoct. v. 1463. δόξης οὔποτε τῆςδ' ἐπιβάντες. Euripid. Alcest. v. 1156. ed. Musgr. ἔχω σ' ἀέλπτως οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν. — Haec hactenus. Nam de Samosatensi aliam me habiturum bene merendi occasionem spero. *)

41) Malim aut, αἴσχιστος ὅςτις, aut, αἴσχιστον εἴ τις.

42) In transcursu moneo, Christodorum Ecphr. v. 380. ἐνάταις Μούσαις pro ἐννέα M. dixisse. Tangit hanc catachresin Abreschius in Aeschyleis I. p. 88. post in Thucydideis p. 811. exemplis utens minus aptis. Aeliani quidem locus de N. A. 11, 10. corruptus est, beneque Abr. Gronovius pro τετάρτων ex libro Medic. dedit τεττάρων, quod vel sine Codice scribendum erat. Ita vero solet Abreschius, diffusissimae vir lectionis, sed idem parum instructus a critica facultate.

43) Anabas. 4, 1. extr. idem ex MS. Par. dare debebat ὃς πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος τῇ στρατιᾷ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐγένετο. Compares 4, 4, 15. οὗτος γὰρ ἐδόκει καὶ πρότερον πολλὰ ἤδη ἀληθεῦσαι τοιαῦτα.

44) Initium carminis illius cultissimi foedatur soloecismo, quem miror ab editoribus non animadversum, nedum sublatum esse. Scribendum:

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγῃ, βίε; — —

Homerus Il. I. v. 150.:

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν;

ubi Heynius: „πείθοιτο unus Vindob. indocte cum hiatu." Hiatum, cum mysterii illius chasmodici ἐπόπτης non sim, silentio liceat transmittere; sed pro *indocte* mallem definitius *soloece* scriptum. Theocritus Id. XV. v. 51.:

---

*) Ista scripseram, cum Augustanas opes, haud scio an alias, etiam Schmiedero praesto fuisse intellexi. Conf. cum nostris quae editionis Halensis T. 2. p. XLV. notata sunt.

Ἀδίκα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; —. — —

Corrige, sodes, γενώμεθα. Comparavit ibi, quamquam nihil de vitio suspicatus, Valckenarius Aeschyl. S. c. Th. v. 303. [299. ed. Brunck.] τί γένωμαι; *) Posidippus XVI. (Anal. Brunck. T. 2. p. 49.):

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; — —

Sustulit soloecismum ex Codice τάμῃ reponens Brunckius in Gnom. Poët. Gr. p. 135. Vid. Var. Lect. in hos poëtas p. 326. Eodem modo corrigendus qui Posidippum expressit Agathias III. (ibid. T. 3. p. 33.):

Ποίην τις πρὸς ἔρωτας ἴοι τρίβον; — —

Scribendum ἴῃ. Lucillius LXXVII. (ibid. T. 2. p. 333.):

— — — ποῦ [l. ποῖ] τις ἀπέλθῃ.

ad q. l. Brunckius in Lection. p. 203.: „ἀπέλθῃ. Sic in Planudea p. 237. male. Vatic. cod. ἀπέλθει. Scribendum ἀπέλθοι. Subauditur ἄν.“ Fallitur; ipseque postmodo in notis ad poëtas scenicos passim meliora docuit, quorum Iacobsius hic meminisse debebat. Cognato vitio laborat Paulus Silentiarius III. (ibid. T. 3. p. 71.):

καὶ τίς ὑποτλαίη; — — — —

Corrigendum, (nam Pauwii hic quoque αἰάζοντος **) commentum nemini, opinor, probabitur) scribendum igitur:

τίς κεν ὑποτλαίη; — — — —

Eandem ad formam revocandus Xenophon, seu γνήσιος seu νόθος, certe non indignus ille, qui liber a soloecismis legatur, Apol. Socr. 16. δικαιότερον δὲ τίνα ἂν εἰκότως νομίσητε κ. τ. λ. Scripsit, ni fallor, νομίσαιτε: quamquam loco alia etiam ratione succurri potest. Ad vulgatam quidem defendendam nemo, opinor, antestabitur Sophocleum Trachin. v. 949.:

---

*) Pro hoc Graeci dicunt etiam τίς γένωμαι; Thomas Mag. p. 858. partem canonis nostri ponens: Ἀεὶ πάντα τὰ ἀπορηματικὰ ὑποτακτικῶς ἐκφέρονται: οἷον, τί χρήσωμαι, καὶ τίς γένωμαι, καὶ πῆ τράπωμαι. ubi ad τίς γένωμαι Hemsterhusius Aristaenetum, Stoeberus Aristidem et Lucianum excitavit. Quod igitur Hermannus Adnotat. ad Viger. p. 725. in Luciano T. 3. p. 303. (quo ipso loco Stoeberus utitur) scribendum censuit τί γένωμαι; pro τίς γένωμαι; nunc, opinor, μετατίθεται. Sic Graeci dicunt et, πάντα γίγνομαι, et, παντοῖος s. παντοδαπὸς γίγνομαι, si quis metu aliove πάθει perculsus alias ex aliis formas induit. Vid. Hemsterhus. ad Luciani Dialog. p. 75. sq. ed. minor. (quam notam in editione Reitz. frustra quaeras) coll. Wesseling. et Valcken, ad Herodot. p. 260, 18.

**) Vid. eius Menandrea init. et conf. Dorvill. Vann. Crit. p. 224. sq.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω,

si viderit, quam dubiae hic fidei ἂν sit in tali librorum discrepantia.

Videamus alia, quorum lectio eadem lege regitur. Sophocles Philoct. v. 1393. sq.:

τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν *) δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;

Sic recte editum: perperam Aldina δρῶμεν, Codicem suum, ut videtur, serviliter secuta. Saltem δρῷμεν dare debebat. Idem Oed. Col. v. 1418. sq.:

— — πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;

Sic Brunckius ex coniectura dedit. Vulgo erat: αὖθις αὖ πάλιν. Praestat quod Toupio placuit Emendatt. in Suid. T. 3. p. 55.

— — πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμ' ἂν ταὐτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;

Nam αὖθις αὖ πάλιν Sophocles sibi eripi aegre patiatur. Vid. Philoct. v. 952. Sed quid, si a poëtae manu profectum quis dicat:

— — πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν
στράτευμ' ἄγωμι ταὐτὸν, εἰσάπαξ τρέσας;

Epica quidem poësis hanc coniunctivi formam, quam ita amiserat, vix ut tenuissima eius vestigia apparerent, non reluctans nuper postliminio recepit: scenica, nisi meum me augurium fallit, mox recipiet. **) Lucianus T. 2. p. 685. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ***) Codices Belini recte: εἴποιμι ἄν. Scholiastes ad Sophocl. Antig. v. 552. ποίαν μηχανὴν εὕροιμι; Etsi nolim tales scriptores legibus accurate scribendi severius adstringere, vix tamen dubito hominem dedisse, ποίαν ἂν μηχανὴν εὕροιμι;

---

*) Leg. πείθειν. Thomas Mag. p. 161. ὡσαύτως καὶ — — τὸ δύναμαι [μετὰ παρῳχημένου καὶ ἐνεστῶτος μόνου τίθεται, οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλλοντος].

**) Moschus Id. II. v. 152.:

— ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ,ττ' ἐθέλοιμι.

Scribendumne ἐθέλωμι? Haec forma item Homero Odyss. XXI. v. 348. videtur restituenda.

***) Quae ibi praecedunt, sic interpungenda: ἢ εἰ κακὸν κακῶς ἐπιτρίψαντες. Mox scribendum: καὶ αὐτεπαγγέλτους ἐνίοτε. Sic in Euripid. Iphig. Taur. v. 1344. malim καίπερ οὐκ ἐωμένους. Vid. Brunck. ad Aeschyl. Prom. v. 217.

Ceterum si quis de canone hoc syntactico forte dubitet, audiat quem hellenismi callidissimum fuisse nemo negare ausit, quemque Hermannus meus vellem audivisset, priusquam Adnotat. ad Viger. p. 724. Brunckium seu potius Dawesium, τὸν ταῦτα καὶ τοιαῦτα ἄριστα κανονίσαντα, animosior quam felicior ἀνταγωνιστὴς adoriretur, audiat igitur ipsum deum Delphicum. Oraculum Myscello et Archiae de tripode datum, quod servavit Scholiastes ad Aristoph. Equit. v. 1089.:

Χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες
ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἵκησθε.
ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ' ἀγαθῶν πότερόν κεν ἕλοισθε,
πλοῦτον ἔχειν κτεάνων, ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

Nec minus diligenter servato constructionis discrimine Lucianus T. 1. p. 787. τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῷ τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον κ. τ. λ. *)

Ad Aesopea revertor. Πῶς ibi reddendum *utinam*. Frequentatur hoc sensu πῶς ἂν cum optativo: rarius sic legitur, sine comite altera particula, πῶς cum coniunctivo. Marcus Antonin. IX. 40. p. 284. ed. Trai. οὗτος εὔχεται, πῶς κοιμηθῶ μετ' ἐκείνης; σὺ, πῶς μὴ ἐπιθυμήσω τοῦ κοιμηθῆναι μετ' ἐκείνης; ἄλλος, πῶς στερηθῶ ἐκείνου; σὺ, πῶς μὴ χρήζω τοῦ στερηθῆναι; ἄλλος, πῶς μὴ ἀποβάλω τὸ τεκνίον; σὺ, πῶς μὴ φοβηθῶ ἀποβαλεῖν; Arrianus Dissertat. Epictet. p. 651. ed. Upt. ἢ τίς ἂν ἦν ὁ Ἡρακλῆς λέγων, Πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπιφανῇ, μηδὲ μέγας σῦς, μηδὲ θηριώδεις ἄνθρωποι;

45) Idem in Cod. Gorl. reperit Schmiederus (vid. T. 2. p. XXI.) in ordinemque recepit. quod laudo.

46) Non minus frequens confusio ceterorum casuum enclitici illius articulique. Xenophon Histor. Gr. IV. init. τοῦ ἀφιστάναι τὸ ἔθνος ἀπὸ βασιλέως. Marg. Steph. et Leuncl. τι ἔθνος. Diodorus Sic. T. 2. p. 306, 96. sq. ἀτελέστων δὲ τῶν ἐπαγγελιῶν οὐσῶν. Al. τινῶν. Ibid. p. 322, 65. τῶν κοινῇ συμφερόντων. Al. τινῶν. Talia si memineris, novum robur accedere senties ingeniosae Wesselingii coniecturae in Diod. Sic. T. 2. p. 391, 34. pro ἐπὶ

*) Mire errat ad h. l. Belinus p. LXV. Διαγνῷναι quidem, quod in Codd. Paris. reperit, non natum est, ut illi visum, ex διαγνῷ ἂν, sed ex διαγνῴη ἄν, quod et ipsum bonum. Nam si quem haec optativi forma offendat, ut Hermannum in Argonautic. v. 1218. videtur offendisse, consulat is Aeschyli Supplic. v. 230. ed. Schütz. maior.

τινος πέτρας ſcribentis ἐπὶ τῆς Πέτρας. Nec minus probabiliter idem T. 2. p. 434, 45. pro εἰς τὸ Φρούριον coniicit εἴς τι Φρ. Hasque tam leves, tam egregias coniecturas vide qua modeſtia Vir Summus in notis expromat, multum ille alienus a προπετείᾳ critica, quae his diebus in veneranda antiquitatis monumenta graſſari coepit, iisque, ſi latius ſerpat, peſtem ac perniciem minitatur. Quod ſi Leopardi, ſi Scaligeri, ſi Caſauboni, ſi Lipſii, ſi ceteri heroës priorum temporum ab inferis reverterentur, vah! quanta cum indignatione ingemiſcerent, caſta Muſarum ſacra per furorem atque dementiam hominum δοκησισόφων in Bacchanalia abiiſſe.

47) Legimus ibidem paullo poſt: μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι. Haec editor Berolinenſis gloſſematicae interpolationis ſuſpecta habet, οὐλὰς a gloſſatore profectum eſſe exiſtimans. Mihi ſecus videtur: nec miror, Hemſterhuſium, cum hunc Platonis locum in Lucianeis afferret, de fraude nihil ſuſpicatum eſſe. Primum enim compara mihi locum qui mox ſequitur: κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν κ. τ. λ. Hic locus ex illo priore, quem philoſophus illuſtrationis ergo praemiſit, tam aptus nexusque eſt, ut, cum hic οὐλῶν legas, illic οὐλὰς ſignificantiſſime poſitum fatearis. Deinde οὐλὰς verbum eſt ita comparatum, ut in una eademque dictione iuxta ἴχνη τῶν πληγῶν ſatis commode ſtare poſſit. Etenim neque omnes οὐλαὶ ſunt eaedem verberum veſtigia: neque verbera ſemper tam atrociter infliguntur, ut cicatrices poſt ſe relinquant. Igitur Plato, *ſi quis*, inquit, *verbero fuit, habuitque in corpore cicatrices*, (non caſu acceptas illas, non honeſtas, ſed) ἴχνη τῶν πληγῶν *etc.* Poterat, fateor, omittere ἴχνη τῶν πληγῶν: ſed addidit, quo illuſtrior eſſet comparatio corporis verberum cicatricibus ſtigmoſi cum hominis nequam animo, cui vita flagitioſa tanquam notas poſt mortem conſpicuas inuſſit.

48) „*The penultimate is ſhort Ionice et Dorice.*“ Vir egregius in *Monthly Review* 1799. Aug. p. 439. hunc canonem nube exemplorum confirmare ſtudens. Probabit igitur, opinor, Diodori Sic. lectionem: οὐδέν πω τοιοῦτον. *)

---

*) Archilochus hac in re parum ſibi conſtat. Etenim III. v. 4:
— ἐξαῦθις κτήσομαι οὐ κακῶς.

49) Al. Ἀφρονοῖεν, quod unice verum. Eadem constructione scribendum p. 744. A. ἔλεγε πρὸς τοὺς πυθομένους, ὅτι πρεσβεύοι περὶ κουφισμοῦ τοῦ φόρου· τελοῖεν γὰρ δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ τὰς ἑκατὸν χαλεπῶς ἂν τελοῦντες. ut recte legitur in editione Lipsiensi. Plato de Republ. L. IV. in. (T. 6. p. 327. sq. ed. Bip.) ὥσπερ οὖν ἄν, εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας *) γράφοντας προσελθὼν ἄν **) τις ἔψεγε, λέγων, ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ, κάλλιστον ὂν, οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι εἶεν, ἀλλὰ μέλανι· μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν κ. τ. λ. Scribendum suspicor προστιθεῖμεν, formâ optativi atticâ, quam librarii saepe obliterarunt. Xenophon Anab. 7, 3, 13. καὶ ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταὐτὰ, ὅτι παντὸς ἄξια λέγει Σεύθης· χειμὼν γὰρ εἴη, κ. τ. λ. Hic quoque corrigam λέγοι. Idem Histor. Gr. 3, 2, 23. Ἀποκριναμένων δὲ τῶν Ἠλείων, ὅτι οὐ ποιήσειαν [add. ἂν] ταῦτα· ἐπιληΐδας γὰρ ἔχοιεν τὰς πόλεις· κ. τ. λ. ubi constructionis ratio Morum fefellit. Simili structura Sophocles Philoct. v. 614. sqq.:

καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·

Sed VII.:

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι, οὔτε κάκιον
θήσω, τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

[Obiter moneo, Stratonem VI. v. 6. scripsisse:

— διδασκομένη δ' ἔτι κακιοτέρα.

Vulg. χερειοτέρα. Cod. Vat. κακειοτέρα, ut millies librarii ει scripserunt, ubi ι longum scribendum erat. Sic in Epigr. adesp. DCCXXVII. corrigendum:

— τῆς δ' ἦν οὔ τι γλυκιότερον.]

Τάχιον, paenultimâ item productâ, legas in Philippi Thessal. Epigr. XXIV. v. 1. Eademque mensura comparativi ἥδιον, ἡδίων in Asclepiadae Epigr. I. v. 3. XI. v. 4. quibus locis tertius nunc accedat XX. v. 3. ubi ex Cod. Vat. scribendum:

ἥδιον δ' ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας
χλαῖνα, — — — —

[Quae ibi de nautis praecedunt, vereor ut Iacobsius recte interpretatus sit. Conferendum, ni fallor, Meleagri Idyll. in Ver v. 9. sq. 21.]

*) Notetur ἀνδριὰς h. l. de pictura dictum: quod perrarum. Grammaticus Sangerm. MS. (Ruhnken. Animadv. in Timaeum p. 6.): Ἄγαλμα καὶ γραφὴν καὶ ἀνδριάντα, ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ.

**) Delenda haec particula, quam nec Cod. Reg. (vid. T. 7. p. 379.) agnoscit.

οἴοιτο μὲν μάλισθ', ἑκούσιον λαβών·
εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· — —

50) Hoc vitium dici vix poteſt quoties occurrat. Plutarchum Mor. T. 1. p. 56. ſuſpicor dediſſe: καὶ περὶ τῆς ποιητικῆς ἐςιν εἰπεῖν, ὅτι

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ

αὖ τοῖς χρωμένοις ἀναδίδωσιν. Vulgo αὐτοῖς χρ. Αὖ hic vertendum *contra;* ſcripſiſſetque Chaeronenſis philoſophus, ni verſum ſervare integrum maluiſſet, πολλὰ δ' αὖ λυγρὰ τ. χρ. ἀ. ut Euripides Creſph. fragm. I.:

Ἔδει γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους,
τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακὰ,
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Ibid. p. 490. vere conieciſſe Wyttenbachium puto: Ὥςπερ γὰρ αὖ τῷ Σωκράτει γυμνάσιον ἦν κ. τ. λ. Praeceſſit enim: Πρῶτον [ſic cum Wyttenbachio legendum] μὲν ὁ Σωκράτης κ. τ. λ. Idem Vit. Ciceron. T. 4. p. 818. ed. Reisk. πολλὰ μὲν Καίσαρι γράφων, πολλὰ δ' αὐτοῦ Πομπηΐου δεόμενος. Solanus iure praefert αὖ τοῦ: idemque probatur Wyttenbachio in Select. Princip. Hiſtoric. Annot. p. 435. Minus placet Reiskii ratio. Ibidem paullo ante legitur: ἤδη τῶν πραγμάτων, ὥςπερ ὑπὸ φλεγμονῆς, ἀφιςαμένων περὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Corrigendum puto πρὸς τ. ἐ. π. Saepius confuſae praepoſitiones περὶ et πρός. Rhetor noſter infra p. 403. τοὺς πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Cod. Cant. veriſſime τ. περὶ τ. Ἑ. Item in compoſitis. Diodorus Sic. T. 2. p. 191, 84. ſqq. οἱ δὲ Τύριοι δεισιδαιμονήσαντες χρυσαῖς σειραῖς προςέδησαν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ξόανον τῇ βάσει. Sic bene Weſſelingius pro vulg. περιέδησαν. Xenophon Epheſ. p. 24, 4. ſq. ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία περιτρέχουσι τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ. Hemſterhuſio placet παρατρέχουσι. Probabilior coniectura Locellae προςτρέχουσι, qui, „quam frequenter, inquit, περὶ et πρὸς commutata ſint, fraudem faciente obſcuro fereque eodem ſcripturae compendio, nemini non notum eſt."

Illuc redeo. Uberrimus ſane perennisque fons emendationum et leniſſimarum et certiſſimarum, ſeiunctio eorum quae male coaluerunt *). In Xenoph. Anab. 4, 2, 3.

---

*) Contrarium vitium eximam Diodoro Sic. Exc. Legat. T. 2. p. 632, 69. ſq. ἡ δὲ σύγκλητος ἀσμένως τοὺς λόγους προσδεξα-

legitur: Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ χαράδραν οἱ ὀπισθοφύλακες. MS. Par. ἐπιχαραδραῖοι ὀπ. Quod si Zeunius paratis opibus uti scivisset, manum Xenophontis facile restituisset: Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ χαράδρᾳ οἱ ὀπισθοφύλακες. Sic 6, 5, 12. ἐπεὶ ἐγένοντο οἱ ἡγούμενοι ἐπὶ νάπει μεγάλῳ καὶ δυςπόρῳ. Ex eodem hausta fonte palmaria Snapii emendatio Euripid. Ion. v. 1016. (1035. ed. Musgr.) ubi vulgo legitur:

εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἰχῶρ' εἰςφορεῖς;

Musgravius ad h. l. T. 3. p. 535. b. ed. Oxon.: „Legendum, auctore Cl. Snapio Collegii Regalis apud Cantabrigienses olim Praeposito:

εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν, ἢ χωρὶς, φορεῖς;

Cuius perelegantis sane emendationis notitiam Viro Eruditissimo Thomae Morell S. T. P. debeo." Hanc notam, inter praestantissimas Musgravii referendam, in editione Euripidis Barnesio-Musgraviana omissam esse, iure dolemus, dolebitque nobiscum ipse editor.

51) Praecessit ibi: ἔνθα κύψαντα ἔδει ῥοφοῦντα πιεῖν ὥςπερ βοῦν. MS. Eton. ἔνθεν ὑποκύψαντα. quod ad verum ducit. Scripsit Xenophon: ἔνθεν ἐπικύψαντα κ. τ. λ. Legit hoc ipsum Hermogenes de Form. Orat. II. p. 505. ed. Laur. ubi sic: πίνειν ἀπὸ τοῦ κρατῆρος ἐπικύψαντας ἔδει καθάπερ βοῦν. Xenophon Cyrop. 2, 3, 18. τῶν δὲ ἐπικυπτόντων ἐπὶ βώλους ἔπαιον τοὺς τραχήλους καὶ τὰ νῶτα. Qui ex cratere ῥοφῶν bibere vult, eum oportet, non ὑποκύπτειν, sed ἐπικύπτειν. Ceterum ἐπὶ et ὑπὸ, etiam in compositis, haud raro permutantur. Confusionis huius exemplum iam vidimus supra ad p. 240. v. 6. En alia. Herodotus p. 289, 87. sq. τοὺς Ἕλληνες οἱ οἰκέοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι ποταμῷ καλέουσι Βορυσθενεΐτας. Al. male ὑπὸ τ. Ὑ. Sic scribendum erat etiam p. 306, 1. In Diodoro Sic. T. 1. p. 640, 41. sq. Scaliger [vid. Add. ad h. l.] et Wesselingius bene corrigunt: διὰ τὸν φόβον ἠναγκάζετο φέρειν ὑπὸ τὸν χιτῶνα σιδηροῦν θώρακα. Vulgo ἐπὶ τ. χ. Pausanias p. 49. extr. δίκην ὑπὸ τούτῳ τῷ φόνῳ γενέσθαι πρῶτον. Quis dubitabit, vere correxisse Sylburgium et Kuhnium ἐπὶ τ. τ. φ.? Idem p. 483. extr. Νάξου δὲ οἰκισθείσης ποτὲ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Χαλκιδέων τῶν ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ. Sylburgius, cuius nota videnda, coniicit ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, iure probante Valckenario ad Hero-

---

μένη, δόγμα ἐξέβαλε τὸ κυροῦν, κ. τ. λ. Corrigo δόγμα ἐπιβάλετο κυροῦν. Vid. Wesseling. Add. ad T. 2. p. 573, 5.

dot. p. 306. b. P. 550. med. *καταφεύγουσιν οὖν ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι.* Corrigendum ex Stephano Byzantino, qui v. Ὠρωπὸς hunc ipsum locum affert, *ἐπὶ τ. Ῥ. β.* Conf. interpretes ad h. l. Pausaniae. Probabilis igitur coniectura Rhodomani in Diodoro Sic. T. 1. p. 581, 40. sq. legentis *ἔφυγον ἐπὶ τὸ τοῦ Φαρναβάζου στρατόπεδον*, neque adeo erat, cur Wesselingius opponeret notum illud Homericum:

> *Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.*

Hymnus Homer. in Apoll. v. 18.:

> *ἀγχοτάτω Φοίνικος, ὑπ' Ἰνώποιο ῥεέθροις.*

Verissime Reizius (Eichstad. Quaest. Philol. Spec. p. 7.) *ἐπ' Ἰ. ῥ.* Quintus Cal. IX. v. 400. sq.:

> *οὕνεκά μιν τὸ πάροιθε μέγα στενάχοντα λίποντο*
> *μοῦνον ἐρημαίοισιν ὑπ' αἰγιαλοῖσι θαλάσσης.*

Bene Rhodomanus *ἐπ' αἰγ. θ.* Tryphiodorus v. 21. sq.:

> *Τρωσὶ δὲ λωβητοῖσιν ὑφ' Ἕκτορος ἑλκυθμοῖσι *)*
> *μυρομένοις — — — — —*

Corrige *ἐφ' Ἕκτ.* [Ibid. v. 415. scrib. divise *ἡμετέρῃσιν ἐπ' ἀχνυμένῃ θαλίῃσιν.*] Scholiastes ad Sophocl. Antig. v. 328. in editionibus prioribus: *ἀπιὼν ὁ θεράπων καθ' ἑαυτὸν ταῦτά φησιν. οὐ γὰρ δυνατὸν ὑπὸ τοῦ Κρέοντος ταῦτα λέγεσθαι.* Brunckius dedit *πρὸς τὸν Κρέοντα*; melius facturus, si contemtam sibi indignisque modis proscissam Vauvillerii editionem inspicere dignatus fuisset. In ea optime legitur: *ἐπὶ τοῦ Κρέοντος, coram Creonte, audiente Creonte.* Lucianus T. 2. p. 250. *διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων.* T. 3. p. 50. *ἐπὶ μαρτύρων.* Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 721. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. 2. p. 153.

Videamus composita. Hymn. Homer. in Apoll. v. 284. *ἐπικρέμαται.* Al. *ὑποκρέμαται.* Batrachomyom. v. 72. *ἐπεστονάχιζε.* Al. *ὑπεστονάχιζε.* Ernestius ad h. l.: „Confusio utriusque [verbi] solennis est, omninoque istarum praepositionum in compositis." Ibid. v. 106. *ἐπενήχετο.* MS. Lips. *ὑπενήχετο.* Aristophanes Ran. v. 366. *κυκλίοισιν χοροῖσιν ὑπᾴδων.* Al. *ἐπᾴδων.* Ibid. v. 874. *ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.* Al. item *ἐπᾴσατε.* Idem Plut. v. 548. *τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.* ubi Pollucem *ἐπεκρούσω* videri legisse Brunckius monet. Xenophon Anab. 7, 7, 29. *οἱ νῦν σοι ὑπήκοοι γενόμενοι.* Al.

---

*) Praeferrem *ἑλκηθμοῖσι.* Vid. Valckenar. Epist. ad M. Roever. p. XLIII. et ad Hom. Il. XXII. v. 62. p. 52. a.

ἐπήκοοι. Xenocrates de Alim. ex Aquatil. fin. κοιλίας ἐπαγωγά. Vere correxit Smyrnaeus ille inclutus κοιλ. ὑπαγωγά.

52) Ibid. 4, 3, 1. ad eandem rationem, ni fallor, legendum: ἀπεῖχε δὲ τῶν ὀρέων ὁ ποταμὸς ὡς ἓξ ἢ ἑπτὰ ςάδια τῶν Καρδουχίων. Ingratum in tantulo spatio bis repetitum Καρδούχων. Supra habuimus 4, init. τὰ Καρδούχια ὄρη ἀπότομα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ ἐκρέματο — — —. Ἤκουον γὰρ τῶν ἁλισκομένων, ὅτι εἰ διέλθοιεν τὰ Καρδούχια ὄρη κ. τ. λ.

53) Quod idem vir doctus Aristaeneti ἐκ τοῦ Βαβυλωνίου χρυσοῦ tentat, βαρβαρικοῦ scribendum coniectans, parum probo. Κηρύκιον illud τὸ πρὸς ἑταίρας, ὃ ἐκ τοῦ Βαβυλωνίου χρυσοῦ χαρακτηρίζεσθαι πέφυκεν, quid aliud est quam πλῆθος ςατήρων, οἷς ὁ Βαβυλώνιος χαρακτὴρ ἐπιβέβληται, manus gravis aureis in moneta Babylonia percussis?

54) Conf. Triclin. ad Sophocl. Antig. v. 943.

55) Aliter habet in scriptoribus Ionicis. Hanc enim formam perlibenter usurpat Ias, (vid. Valckenar. ad Herodot. p. 641, 48.) alteram illam, qui eius in talibus mos est, in ηῖ resolvens. Obiter vindicabo locum Perictyones a Iacobsio Animadvers. in Stobaeum p. 285. temere tentatum. Philosopha in Stobaei Serm. p. 488, 8. sqq. ἀναγκαῖα δὲ μὴ ἡγεέσθω εὐγενίην καὶ πλοῦτον, καὶ μεγάλης πόλιος πάντως γενέσθαι, καὶ δόξαν, καὶ φιλίην ἐνδόξων καὶ βασιληΐων ἀνδρῶν. ἢν μὲν γὰρ ἔῃ, οὐ λυπέει· ἢν δὲ μὴ ἔῃ, ἐπιζητέειν οὐ ποιέει. Iacobsius: „Legendum est, ni me omnia fallunt: ἢν δὲ μὴ ἔῃ, ἐπιζητέειν οὐ πονέει. *quaerere non laborat.*" Scil. ἡ γυνή. Debebat igitur, ne structura verborum laboraret scabritie, etiam λυπέεται scribere. Sed omnia sana sunt. Verte: *Haec enim si adsunt, non sunt molesta: sin absunt, sui non movent desiderium.* Vid. quae H. Stephanus Thes. T. 3. c. 424. congessit: qualia si ipsi Stephano in promtu fuissent, cum Diodorum Siculum recenseret, inutilem coniecturam ad XVIII. 40. (T. 2. p. 288, 70.) expromtam potuisset compendifacere. Ceterum ἐπιζητεῖν hic i. q. ἐπιποθεῖν. Diodorus Sic. T. 2. p. 239. in. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀναγνοὺς τὴν ἐπιςολὴν, χαλεπῶς μὲν [bene omittit Cod. Reg.] ἤνεγκεν ἐπὶ τῇ τἀνδρὸς τελευτῇ, καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ· καὶ παρόντι μὲν οὐ χρησάμενος, ἀπόντα δὲ ἐπιποθήσας, ὅτε οὐδὲν ὄφελος, ἔγνω τὴν καλοκἀγαθίαν τἀνδρὸς ἐκ τῆς τῶν διαβαλόντων κακίας. — In eodem fragmento Perictyones p. 487, 44. sqq. legitur: λιμὸν ὣν καὶ

δεῖψαν ἐξακέσασθαι δεῖ μοῦνον, κὴν ἢ ἐκ τῶν εὐτελέων, κὴν ῥῖγος, κὴν νάκος, κὴν σισύρη. Haec magis etiam Iacobsius p. 284. coniecturis vexat. Sane laborant menda, sed perpusilla, quam eluas scribendo καὶ ῥῖγος. scil. ἐξακέσασθαι δεῖ μοῦνον. Praeterea ante νάκος videtur ἢ excidisse. Vid. quae supra ad p. 232. v. 7. monuimus.

56) Sic item Codices Marciani, quod me, cum superiora dudum scripta essent, Morellius docuit. „Codices Marciani non τῇ μεγάλῃ, sed μεγάλῃ habent. Marcus Antonius Antimachus Latinus interpres εἰ μεγάλῃ legisse videtur: ante vero eum itidem legit Theodorus Gaza, utpote qui latine reddidit *Si magna.* Theodorus namque an. 1444. Mantuae degens Capita tria Rhetoricae, de oratione nuptiali, de oratione natalitia, de oratione epithalamio Latine vertit, et ad Luchinum Mediceum inscripsit; quae interpretatio cum aliis aliorum sub finem saec. XV. singulari libello impressa est.“ Iac. Morellii Biblioth. Manuscr. Gr. et Lat. T. 1. p. 296.

57) Obiter moneo, Dionysium Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 419. συνωμοσίας πολυανθρώπους dicere coniurationes, quarum multi conscii et participes sunt; rariore loquendi modo, cuius exemplum in Lexicis frustra quaeras.

58) Commutationis vocum οὐ et σὺ exempla habent Wesseling. ad Herodot. p. 551, 11. Musgrav. ad Euripid. Heracl. v. 738. Porson. ad Orest. v. 1268. Iacobs. ad Simonid. VII. 6.

59) Non unus hic locus in Sophocle est, ubi iunctura illarum negationum male me habeat. Oedip. R. v. 249. sq.:

— — — οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτο μὴ οὐ ξυνειδότος.

Ita Marklandus coniecit, edidit Brunckius. Omnibus in libris legitur γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος. Marklandus, qua erat Vir Summus modestia: „contra sensum loci, ut mihi videtur.“ Brunckius, ut solet, confidentius: „prorsus absurde.“ Non ausim assentiri. In superioribus Oedipus poenam constituit civilem irrogandam et interfectori Laïi, et occultatori interfectoris: nunc, si inquisitio frustra fit, diras addit exsecrationes, quibus primo parricidam (v. 246—248.), post conscium facinoris (v. 249—251.) devoveat. Posterior quo magis terreat cives, καὶ ἵνα περιπαθέστερος γίγνηται ὁ λόγος, ut bene Scholiastes, ne sibi quidem parcens, si sciens interfectorem occultet, suo ipsius capiti perniciem imprecatur. Haec si recte dispu-

tavi, apparet, erraſſe viros eximios, cum librisque ſcribendum eſſe:

— — — οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος.

Antig. v. 33. ſq.:

καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι
σαφῆ προκηρύξοντα· — — — —

Sic Brunckius ex coniectura. Omnes libri τοῖς μὴ εἰδόσι, intolerabili ſane hiatu. Sed vereor, ne vir egregius, ut aures placaret, locum ſenſu caſſum reddiderit. Hermanni enim explicatio lectionis Brunckianae (Adnotat. ad Viger. p. 773.) an aliis ſatisfaciat, neſcio: mihi quidem non ſatisfacit. Scribendumne τοῖς οὐκ εἰδόσι? Οὐ et μὴ ſaepe permutata eſſe, Criticos non latet*). Affert quidem Brunckius Oedip. R. v. 220. ſq.:

— — — οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.

quod, gloſſa praeëunte, vertit: *qui nullum indicium habeo.* Perperam. Nam alius hic locus generis, vertendumque hic μὴ οὐκ *niſi*, εἰ μὴ, ut bene Scholiaſtes. Sic ibid. v. 12. ſq.:

— — — δυςάλγητος γὰρ ἂν
εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

Lucianus T. 1. p. 790. ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων. T. 2. p. 152. ſq. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προςελθεῖν οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων καὶ δορυφόρων ἁπάντων κεκρατηκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. Ibid. p. 263. ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς φενάκης ἀφῃρημένης. Paullo ſpecioſius attuliſſet Herodot. p. 153, 25. inprimisque p. 487, 40. Sed non video quid nos impediat, quo minus hic quoque μὴ οὐ participio iunctum *niſi* vertamus. Priorem quidem Herodoti locum ad Sophocleorum et Lucianeorum formam ſic facile redigas: Οὐκ ἂν δικαίως, ὦ βασιλεῦ, ἱσταίης ἔμπροσθεν τῶν Σεσώστριος ἀναθημάτων, μὴ οὐκ ὑπερβαλλόμενος τοῖσι ἔργοισι. Poſteriorem ſic: Εἰνάτῃ οὐκ ἂν ἐξέλθοιμεν, μὴ οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου. Subaudi hic: Ἀλλὰ μὴν τοῦτο ἀδύνατον· οὔκων ἐξελευσόμεθα. Obiter moneo, in tali verborum complexu οὐ omitti poſſe nec raro omitti. Xeno-

*) Vid. var. lect. ad Herodot. p. 442. ad Diodor. Sic. T. 1. p. 308. ad Lucian. T. 2. p. 202.

phon Anab. 6, 4, 19. ὁ δ' οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν, μὴ γιγνομένων τῶν ἱερῶν. Alia exempla ad p. 247. v. 9. excitata reperies.

60) Idem ſoloeciſmus obſidet Sophocl. Ai. v. 279. ubi ſcribendum:

ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα, μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκῃ. — — — —

Similis ſoloeciſmus eximendus Hymno Homerico in Cererem v. 272. ſq.:

— — — ὡς ἂν ἔπειτα,
εὐαγέως ἔρδοντες, ἐμὸν νόον ἱλάσκοισθε.

Corrigo ἱλάσκησθε. Sic Homerus Il. XVI. v. 84.:

ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι.

ubi al. perperam ἄροιο. Eximendus idem Xenophonteae Anabaſi 1, 6, 9. ubi corrigendum: ὡς μηκέτι δέῃ τοῦτον φυλάττεσθαι, ἀλλὰ σχολὴ ᾖ ἡμῖν, κ. τ. λ. ᾖ in plerisque libris plane deficit; cuius defectus cauſa manifeſta: in uno Etonenſi remanſit, ſed corruptum in ἦν. Millies enim iota adſcriptum in ν abiit. Conf. Sylburg. ad Dionyſ. Hal. Antiqu. Rom. T. 1. p. 548. Brunck. ad Ariſtoph. Equit. v. 806. ad Acharn. v. 271. Porſon. ad Euripid. Med. v. 953. Videamus aliquot exempla hujus corruptionis. In poëmatio, quod libellus de vita Homeri tenet p. 753. ed. Weſſel., ſcribendum ſuſpicor:

δὸς δ' ἐς ὑπώρειαν ὑψικρήμνοιο Μίμαντος
αἰδοίων μ' ἐλθόντα βροτῶν ὁσίων τε [male vulg. γε]
κυρῆσαι·
φῶτά τε τισαίμην, ὅς ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας,
ὠδύσατο Ζηνὶ ξενίῳ ξενίῃ τε τραπέζῃ.

Non de nihilo videtur, quod vulgo legunt forma inuſitata τραπέζην. Heſychius: Ὠδύσατο. — ἐμίσησεν. Ad eandem normam legendum, opinor, in Statyllio Flacco X. v. 7:

— — τί τοσοῦτον ἐμῇ ὠδύσσαο νηδυῖ;

νηδυῖ formâ contractâ, ut Homericum νέκυι, quod Iliad. XVI. v. 526. in libro Lipſ. item corruptum in νέκυν. Agathonis locus in Grotii Excerpt. p. 437. ſic corrigendus:

Μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται,
ἀγένητα ποιεῖν ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα.

Dio Caſſ. T. 2. p. 1115, 13. καταδικασθεὶς τὴν ἐπιθάνατον. Sic perperam ediderunt, cum vulgo legeretur τὴν ἐπὶ θάνατον. Scribendum erat τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Artemi-

dorus p. 415. ed. Lipſ. καταδικασθεὶς τὴν ἐπὶ θανάτῳ. p. 425. καταδεδικάσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Pro quo brevius Diodorus Sic. T. 1. p. 624, 83. καταδικασθῆναι — — θανάτῳ. Herodotus p. 408, 45. κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ. In Pauſania p. 878. extr. ſine controverſia ſcribendum: ὄνομα δὲ Νεῶνα μὲν τῇ πόλει, Τιθορέαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασσοῦ τῇ ἄκρᾳ. Herodotus, ad quem Pauſanias reſpexit, p. 634, 21. Τιθορέα οὔνομα αὐτῇ [τῇ τοῦ Παρνησσοῦ κορυφῇ]. ubi miror Valckenarium, ſummae Criticum perſpicacitatis, Periegetae Cappadocis verbis ſine vitii ſuſpicione uſum eſſe. Longe rarior contrarius error, quo ν in iota, nunc ſubſcriptum, transiit. Exemplum huius vitii, quod in Luciano reperiſſe mihi videor, mox afferam. In Euripidis Heraclid. v. 417. ſq. legendum, ni fallor:

τῶν μὲν λεγόντων, ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν· — — — —

Haec hactenus. —

Denique emendemus Platonis Epiſtol. II. T. 11. p. 69. ubi item σολοίκως: ἣν εἰ μή τις ἐξαιρεθήσεται, τῆς ἀληθείας ὄντως οὐ μή ποτε τύχοι. Optativus h. l. genuinus videtur Hoogeveeno Part. Gr. T. 2. p. 949. ſubaudienti ἄν: quae particula dici non poteſt quantopere virum optimum in toto illo libro, ſane laborioſiſſimo eodemque utiliſſimo, ſi modo lector naſum habeat, (nam ἀκρισίᾳ ſcatet incredibili) ludificata ſit. Tu, ſi me audis, corrige οὐ μή ποτε τύχῃ. Plato de Republ. VI. T. 7. p. 87. οὔτε γὰρ γίγνεται, οὔτε γέγονεν, οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον. Apophthegmata Laconica in Plutarcheis T. 1. P. 2. p. 930. ed. Wytt. τέχνη ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἧφθαι, οὔτε ἔστιν, οὔτε μή ποτε γένηται. Ariſtarchus in Schol. ad Homer. Iliad. II. v. 125. ἐὰν καὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμήσωσιν, οὐ μὴ [ſic leg.] γένωνται ὅσοι ἡμεῖς. Sed quid exemplis uſus in re, de qua nemo Graece ſciens dubitet?

61) Eadem viro egregio χάρις, quod Longi p. 29. τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων contra ſuſpiciones meas tuitus eſt ibid. p. 10. ſq., commode comparato Luciani loco T. 3. p. 76. βοτρύοις ἐστεφανωμένον. ubi non melius, quam ego in Longo, rem adminiſtravit C. C. Reitzius Lex. Lucian. p. 80. a. coniiciens βότρυσι. Ut autem Longus exiguo in ſpatio βότρυος et βοτρύων coniungit non eiusdem caſus declinationis, ita Xenophon Anabaſ. 5, 4, 26. poſt τῷ

μόσυνι statim utitur altera forma τοῖς μοσύνοις: qualia*) frustra sit qui ad eandem normam exigere laboret. —

Ceterum idem, quod de βότρυς, βότρυον, tenendum de ἄρκυς, ἄρκυον. Hesychius T. 1. c. 538. Ἄρκυα. δίκτυα. λίνα. Mox c. 539. Ἄρκυλον. δίκτυον. Corrigendum suspicor: Ἄρκυον. δ. Ἄρκυον habet Etymologicum M. c. 144,

---

*) Simili inconstantia Xenophon eiusdem libri cap. 7, 7. ὁ βοῤῥέας. statimque ὁ βοῤῥᾶς. quae ad eandem formam revocare, ut facillimum, ita, opinor, perquam lubricum est. Qui ibidem proxime praecedit locus, facta transpositione adverbiorum ἔνθα et ἔνθεν, [conf. Herodot. p. 173, 25. sq.] primoque δ' in μὲν mutato, sic scribendus videtur: Ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος, ἔνθεν μὲν ἀνίσχει, δύεται μὲν ἐνταῦθα, ἔνθα δὲ δύεται, ἀνίσχει δ' ἐντεῦθεν; Gestum pronuntiantis δεικτικὸν, quem Weiskius hic sibi visus est reperisse, equidem non agnosco. Sic Cyrop. 5, 4, 21. δείξομεν τοῖς πολεμίοις ἔνθα κρατῆσαι νομίζουσιν, ἐνταῦθα ἄλλους αὐτῶν κρείττους. Simillimus autem Xenophonteus iste locus, ut a me refictus est, huic Herodoteo p. 114, 4. sqq. εἰ δὲ ἡ στάσις ἤλλακτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ μὲν νῦν ὁ βορέης τε καὶ ὁ χειμὼν ἑστᾶσι, ταύτῃ μὲν τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις καὶ τῆς μεσαμβρίης, τῇ δὲ ὁ νότος νῦν ἕστηκε, ταύτῃ δὲ ὁ βορέης· εἰ ταῦτα οὕτως εἶχε, κ. τ. λ. Conf. Hoogeveen. Doctr. Partic. Gr. T. 1. p. 650. sq. qui quod novo more Herodotum particulas sic geminasse ait, oblitus est huius constructionis exempla se alibi etiam inque scriptoribus Atticis reperisse. Plato, ut hoc utar, Apol. Socrat. c. 17. in. Ἐγὼ οὖν δεινὰ ἂν εἴην εἰργασμένος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ, ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν, οὗ ἐκεῖνοι ἔταττον, ἔμενον, ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν· τοῦ δὲ θεοῦ τάττοντος, ὡς ἐγὼ ᾠήθην τε καὶ ὑπέλαβον, φιλοσοφοῦντά με δεῖν ζῆν, καὶ ἐξετάζοντα ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνταῦθα δὲ [inepte Mudgius δὴ] φοβηθεὶς ἢ θάνατον ἢ ἄλλο ὁτιοῦν πρᾶγμα, λείποιμι τὴν τάξιν. ubi obiter tirones advertant diversum usum modorum variorum, ἔμενον καὶ ἐκινδύνευον, et λείποιμι, qui omnes ab eadem pendent particula εἰ. Prior enim modus rem spectat, quae vere accidit, posterior rem, quae ut possibilis ponitur. Xenophon Oeconom. 4, 8. Καὶ οὓς μὲν ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην τε [sic cum Schneidero corrigendum] τὴν χώραν παρεχομένους, καὶ ἐνεργὸν οὖσαν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δένδρων τε ὧν ἑκάστη φέρει καὶ καρπῶν, τούτοις μὲν χώραν τὴν ἄλλην προστίθησι, καὶ δώροις κοσμεῖ, καὶ ἕδραις ἐντίμοις γεραίρει· οἷς δ' ἂν ὁρᾷ ἀργόν τε τὴν χώραν οὖσαν καὶ ὀλιγάνθρωπον, ἢ διὰ χαλεπότητα, ἢ δι' ὕβριν, ἢ δι' ἀμέλειαν, τούτους δὲ κολάζων καὶ παύων τῆς ἀρχῆς, ἄρχοντας ἄλλους καθίστησι. Persimilis locus praecedit, ubi, ni fallor, item legendum: τούτους δὲ χαλεπῶς κολάζει, κ. τ. λ.

Ceterum ut discas, librarios alibi etiam μὲν in δὲ mutasse, lege haec Diodori Sic. T. 1. p. 682, 35. sqq. ταύτην μὲν ἀπέσβεσαν, τοῖς δὲ κριοῖς πυκνὰς τὰς ἐμβολὰς διδόντες, κατέβαλον μέρος τοῦ τείχους. Ibi liber Clar. ταύτην δὲ ἀπέσβ.

11. His perlectis Schneiderus, opinor, ἄρκυον et boni vocem commatis esse fatebitur, neque amplius cum Glossatore Labbaeano pro deminutivo habebit.

Sed longe diversa est ratio Hesychiani illius T. 2. c. 399. Κώνα. βέμβιξ. quod cum plurimis aliis sordibus ex Hesychii Lexico temere corrasis H. Stephanus in Thesauri sui Indicem intulit*). Neque enim Hellas κώνα pro κῶνος novit; scribendumque in Hesychio: Κῶνος. βέμβιξ**). Etymolog. M. c. 551, 23. καὶ τοὺς βείμηκας, κώνους λέγουσι. ubi Sylburgius corrigit βέμβηκας. Leg. βέμβικας cum Brunckio in Aristoph. Fragm. p. 269. Iure enim idem ad Aristoph. Vesp. v. 1517. formas βέμβηξ, βεμβηκίζω reprobat. Frequens autem facilisque commutatio literarum α et ος, cuius rationem Princeps Criticorum indicavit in praeclara nota ad Euripid. Hec. v. 788., qua Cantabrigiensis editio exsplendescit. „Nihil, inquit, proclivius, quam α pro ος scribi. Cum enim sigma hoc fere signo c exprimatur, manifestum est, si o et c coaluerint, figuram τῷ α non dissimilem effictum iri.“ Vide ibi exempla. Proinde dolet, Sturzium Empedocleis nuper, amicius quam κριτικώτερον, barbarum hoc κώνα intulisse. Quod si vel maxime graecum esset, quid, quaeso, aliud significaret, quam κῶνον, i. e. turbinem, quem pueri μάστιγι στρέφουσιν? Talem autem lusum Empedoclea illa non ferunt: nam puer quidem recte dicatur κώνῃ περιηγέϊ γαίων, non item ὁ Ἐμπεδόκλειος σφαῖρος. Longe aliam loco vitiato medicinam admoveas, neque operose quaerendam illam, et lenitate, ni fallor, summopere commendabilem. Iure enim mireris, inter tot Criticos, quorum acumen hunc locum versavit, neminem adhuc ex Stobaei lectione μιμίῃς exsculpsisse, quod Empedocles, opinor, pro suo non nolit agnoscere, ῥύμῃ περιηγέϊ γαίων. μ et ρ passim confusa sunt. Haec origo inepti illius κέκμηκα in Plinii Epist. 1, 12, 10. ubi unice probandum κέκρακα. Nec minus τὸ προσγεγραμμένον ι et ς librarii commuta-

*) De hac H. Stephani temeritate graviter, sed iure conquesti sunt Summi Duumviri, Hemsterhusius in literis ad Albertium datis, quae leguntur inter Testimonia Hesychio praefixa, et Valckenarius Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 226.

**) I. e. turbo lusorius: ne de δίνῃ, circumactu, cogites: glossemata enim sensu vulgari capienda, non eo, quo si caperentur, non essent glossemata, sed glossae. Hanc cautionem si negligas, fieri non potest quin copiis Lexicographorum Graecorum vel critice vel hermeneutice abutaris.

runt. Sic τῇ Λιβύῃ et τῆς Λιβύης confusa in Herodoto p. 111, 65. ταύτῃ et ταύτης in Strabone T. 1. p. 6. ed. Lips. *).

Emendemus, hac invitante occasione, qui Empedocleis illis lucem vicissim accendit, Ecphantam Stobaei Serm. p. 332, 48, ubi ἡ τῶν ζώων φύσις dicitur ῥύμα τῶ παντὸς περὶ αὖ γενομένα. Iacobsius Animadv. in Stob. p. 260.: „Nullus dubito quin emendandum sit: ῥύμα τῶ παντὸς περιαγομένα." Facilis sane immutatio, quam occupavit Koenius ad Gregorium p. 108. a. Sed latet aliquid paullo reconditius. Scribo proxime ductus vulgatae lectionis simulque accommodatissime ad illum Empedoclis locum: ῥύμα τῶ παντὸς περιαγεομένα. Priscae est Graecitatis forma activa περιαγέω, περιηγέω, de qua Lexica nostra οὐδὲ γρύ: quod non miror, cum Berglerus adeo, homo Graecae linguae peritissimus, in his lapsus sit ad

---

*) Idem librariorum error corrupit haec Sophoclea Electr. v. 1312. sq.:

— — οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυῤῥοοῦσα. — — —

Scribe χαρᾷ. [Quod ibidem praecedit v. 1309. sq.:

— — ἥν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς
γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.

constructionem habet tironibus diligenter notandam: est enim paullo rarior. Sic infra v. 1426. sq.:

— — — μηκέτ' ἐκφοβοῦ,
μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

Aristophanes Acharn. v. 655.:

ἀλλ' ὑμεῖς μή ποτε δείσηθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια.

ut Brunckius perite edidit.] Conf. v. 906.:

χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.

Contrario modo corruptus, ni fallor, Aeschylus Prom. v. 1088. sq. ed. Brunck.:

καὶ μὴν ἔργῳ, κοὐκέτι μύθῳ,
χθὼν σεσάλευται· —

Malim:

καὶ μὴν ἔργον, κοὐκέτι μῦθος.
χθὼν σεσάλευται, —

Conf. Demosthenica p. 406. 540. ed. Reisk. Corruptus item Euripides Iphig. Taur. v. 1228. ed. Musgr.:

Ἰφι. Θαυμάτης μηθέν. [imo μηδέν.] Θό. Τὰ τῆς θεοῦ
πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῇ καλῶς.

Lege: ἐπὶ σχολῆς. Suidas T. 1. p. 835. Ἐπὶ σχολῆς. — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ εὐκαιρίας, ἢ ἀργίας. Plato Euthyphr. c. 7. in. Ἀλλὰ ταῦτα μέν μοι εἰσαῦθις ἐπὶ σχολῆς διηγήσει. Add. Photii Biblioth. c. 1328, 11.

Denique sic πλημμελὲς et πλημμελεῖ in Platonis Phaedone confusa mihi videri supra ad p. 227. v. 5. sq. obiter monui.

Alciphr. p. 104.; quamquam iam pictorum περιηγεῖν, de quo in transcursu Hemsterhusius ad Lucian. T. 1. p. 412. b., meliora docere potuerat. De simplici ἀγέω, ἡγέω, lege Toupium Emendat. in Suid. Vol. 2. p. 367. Apte comparat Iacobsius Onatam Stobaei Ecl. p. 4. (P. 1. p. 96. ed. Heer.) τοὶ δ' ἄλλοι θεοὶ οἱ [dele articulum] θέοντές εἰσι [bene Heeren. ἐντι] κατ' οὐρανὸν σύν τε [bene Heeren. σὺν τᾷ] τῶ πάντος περιαγήσει κ. τ. λ. Τὴν τοῦ παντὸς φορὰν dicit Anonymus ibid. p. 50. ed. Heer.

62) Haec de ellipsi verbi substantivi disputatio in memoriam mihi reducit Sophocleum locum Antig. v. 321.:

οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ.

Sic Brunckius ex codice E.: vereor ut optime. Aldus et membr. οὔκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. hocque ad verum, opinor, recta ducit. Legendum suspicor:

οὔκουν ὅδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

Quod interpretantes, alii εἰμὶ, alii ἐγὼ cum adscripsissent, haec in textum illata aliam alibi lectionem pepererunt: nam in T. Brunckius reperit τοῦτο ποιήσας ἐγὼ, qua lectione Valckenarius mire abusus est. Talis orationis structura substantivo verbo facile caret. Vid., si per Purgoldum licet, eiusdem fabulae v. 634. Ὅδε autem pro ἐγὼ dictum tam pervulgati usus est, ut satis habeam tironum causa tres locos adscribere. Sophocles Trachin. v. 305.:

μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆςδέ γε ζώσης ἔτι.

Ibid. v. 1015. sq.:

ὠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;

Euripides Alcest. v. 1111.:

οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.

63) Porsonus ad Euripid. Orest. v. 301. ex Plutarcho legendum censet ὦ παῖ κάκιστε. Non placet. Compara Trachin. v. 1139.:

χρῇς', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, δρᾷ;

Ibid. v. 1126. sq.:

ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὡς κλύειν ἐμέ;

Adde quod hic ordo verborum, ὦ παῖ κάκιστε, paullo insolentior videtur. Graeci, quod sciam, dicere solent, ὦ κάκιστε παῖ.

Haec scripseram, cum Erfurdtius meus, ceteroquin improbans Plutarcheam lectionem, indicavit mihi duos in Sophocle locos, qui ordinem istum tueri videntur: Oed. R. v. 58. ὦ παῖδες οἰκτροί. Electr. v. 86. ὦ φάος ἁγνόν.

[Add. Euripid. Med. v. 1254. ed. Porſ. ὦ φάος διογενές.] *Videntur* inquam; neque enim, opinor, vere tuentur. Etenim, ſi quid video, particulam ὦ ſemper continuo ſequitur nomen gravius. Atqui id in loco illo eſt, non παῖ, ſed κάκιστε. Legitur ibidem v. 746.:

ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.

Sic Ariſtophanes Acharn. v. 285:

σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.

Quae cum ita ſint, pervelim a Porſono excitari e ſcriptoribus probae Graecitatis aliquot locos ſimiles huic in Epiſt. Cathol. Iacobi II. 20. ὦ ἄνθρωπε κενέ *).

64) Quod ibi ſtatim ſequitur γυμνὸν — τῶν ἀριστείων ἄτερ, Ὁμηρικῶς dictum eſt. Conf. Il. XXI. v. 50. V. v. 473. ſq. **) Moneo hoc, ne quis, quae ſaniſſima ſunt, in-

---

*) Id viro eximio, ut nunc ipſum video, haud difficile erit. Vide mihi ipſum Sophoclem Electr. v. 622. ὦ θρέμμ' ἀναιδές. v. 1161. ὦ δέμας οἰκτρόν. Euripides Bacch. v. 598. ed. Brunck. ὦ φάος μέγιστον. Plato Phaedr. p. 240. ed. Heind. ὦ παῖ καλέ. Nec dubito plura exempla, quae item poſtpoſitum habeant nomen gravius, facili opera inveſtigari poſſe. Nihilo ſecius etiamnunc tueor vulgatam in Antigona lectionem, ὦ παγκάκιστε, ut convenientiorem irae loquentis. Taceo, παῖ, quae fere eſt blandientis vox, vix videri admittere ſociam κάκιστε.

**) Compares item Sophocleam χρῆσιν Philoct. v. 31.:

ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ubi qui proxime antecedit verſus, quamvis repugnante Hermanno ad Viger. p. 777., ſic ſcribendus videtur:

ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρεῖ.

vide num dormiat. Quod vulgo legitur, ὅρα, κ. ὕ. μ. κ. κυρῇ, vertendum: *cave ne dormiat, vereor ne dormiat.* [Ibid. v. 519. ſqq.:

ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς·
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκέθ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

Electr. v. 580. ſq.:

ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.

quae lectio unice probanda. Mox v. 584.:

ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.

Lucianus T. 1. p. 24. ὅρα, μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. Sed quid exemplis opus in re, de qua nemo Graecae linguae ſatis peritus dubitet?] Sic Brunckius in Sophocl. Antig. v. 1254. ubi in ſimili conſtructione antea legebatur καλύπτῃ, ex Codd. bene dedit καλύπτει. Lucianus T. 1. p. 757. ὅρα, μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρός με. P. 797. εἰδέναι δὲ, ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα, μὴ οὐχὶ μυρίων [imo μυρίου, quod in Cod. ſibi oblatum Belinus temere ſprevit] ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. Leg. δεῖται.

epta coniectura corrumpat: sunt enim nunc qui cultro critico furibundi adeo saeviant, ut vel innocentissimorum caede satiari non posse videantur.

65) Sic in similibus articulus saepissime omittitur. Sophocles Trachin. v. 256. sq.:

ἢ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.

Idem fragm. Συνδ., quod servavit Schol. ad Aiac. v. 190.:

Ὦ πάντα πράσσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ μητρὸς φθορεύς.

Xenophon Anab. 7, 8, 9. τοῦτον ἔφη αὐτὸν, εἰ ἔλθοι τῆς

P. 801. Ὅρα τοίνυν, μὴ τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. T. 3. p. 56. ὁ δὲ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, κ. τ. λ. Simili ratione idem T. 1. p. 806. σκόπει, μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. Ad eandem, ni fallor, normam corrigenda haec Lucianea T. 3. p. 441. ἔπειτα δὲ εἰσῄει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ᾖ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν κ. τ. λ. Scribo: μὴ ἄρα — — — — ἀληθὲς ἦν, καὶ — — ἀπάγει. Posterius quidem in aliquot libris legitur, placuitque Belino, etsi vera eum ratio fefellit. Prius cur in ᾖ transierit, paullo ante dictum est. Quod si quem offendat temporum diversitas, ἦν, καὶ ἀπάγει, sciat, talia Graecos scriptores haud raro sibi indulsisse. Vid. Abresch. Lectt. Aristaen. p. 11. sq. 111. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 21.. ad Med. v. 1138. Porro Lucianus T. 1. p. 26. ὥστε μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, κ. τ. λ. Corrigo: λέγεις. Denique Lucillii illud CXV. v. 5. καὶ μὴ τέτρωται κατεμάνθανε. vehementer miror Hermanno c. l. dubium adeoque corruptum videri potuisse. Qui aliter, opinor, statuisset, si libris inspectis vidisset, hanc esse constantem et scriptorum omnium, ipsius etiam Vaticani, et editorum lectionem, neque me demum. χθὲς καὶ πρώην sic scribendum putavisse. Primus solusque Brunckius καὶ μὴ invexit: male. Tolerabilius foret, si dedisset καί πη τ., κ. Ceterum κατεμάνθανε hic significantissime positum, cum sequatur μόλις ἔγνω. Interpretare ἀκριβῶς ἐξήταζε. Vid. Abresch. ad Cattier. Gazoph. p. 80.

Claudam hanc notam, ubi addidero locum bonae frugis e libro Devarii, quem iure indigneris e manibus tironum nunc fere excuti: „Iungitur [μὴ] itidem *Indicativo modo*, in interrogationibus. Plato: μή σε κατακωλύω, ὦ Ἰσχόμαχε; *nunquid te moror?* Et Lucian. μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; *nunquid alius quispiam?* Et alibi Plato: μή που, ὦ Κέβης, καὶ σέ τι τοιοῦτον ἐτάραξεν; [In Epigrammate adesp. VI. v. 4. scribendum e Codice Vatic. μή που κνίσματ᾽ ὄνυξιν ἔχει;] Itidem, quando interrogationes per verbum ἐρωτῶ remissius fiunt, μὴ Indicativo iungitur. Plutarchus: καὶ περὶ τῶν φόρων ἠρώτησε, μὴ βαρεῖς εἰσί. In cuiusmodi interrogationibus, si μὴ nulli encliticae particulae praeponitur, duplici gravi accentu signatur a librariis antiquis. Quod fit ad indicandam vim pronunciationis, qua differt ab ea significatione, qua μὴ pro ἵνα μὴ accipitur." p. 215. ed. Reusm.

νυκτὸς σὺν τριακοσίοις ἀνδράσι, λαβεῖν ἂν καὶ αὐτὸν καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας καὶ τὰ χρήματα. Ibid. 22. καὶ λαμβάνουσιν αὐτὸν καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας καὶ τοὺς ἵππους καὶ πάντα τὰ ὄντα. Euſtathius ad Iliad. p. 405. v, 31. ed. Rom. (p. 307. v. 25. ſq. ed. Baſ.) τὸν δὲ [Ἀντήνορα], ἅμα παισὶ, μετὰ τῶν περιγενομένων Ἑνετῶν εἰς Θρᾴκην περισωθῆναι. Strabo, unde ſua hauſit Euſtathius, addidit articulum p. 905. B. ed. Amſt. Τὸν μὲν οὖν Ἀντήνορα καὶ τοὺς παῖδας μετὰ τῶν παραγενομένων [rectius, opinor, Euſtathius περιγ.] Ἑνετῶν εἰς τὴν Θρᾴκην περισωθῆναι. Addidit item Herodotus p. 79, 41. ſqq. καταπλώσαντες δὲ ἐς τὴν Ἀλαλίην, ἀνέλαβον τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὴν ἄλλην κτῆσιν, ὅσην οἷαί τε ἐγένοντο αἱ νῆές σφι ἄγειν. P. 83, 4. ſqq. συνήλισαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν τάς τε γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκέτας. Mixta ſtructura Dionyſius Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 116. ἀγόμενος ἐπὶ ταῖς κρατίσαις συνωρίσι τόν τε πατέρα καὶ θεοὺς τοὺς πατρῴους, γυναῖκά τε καὶ τέκνα.

66) Haec ipſa ratio eſt, cur ψ et τ toties confuſa reperiantur. Cuius confuſionis non novi illuſtrius exemplum permutatione vocum ψυχὴ et τύχη. Loci, inconſtantiam librariorum his in vocibus teſtantes, ubivis obvii; quorum, ſi opus eſſet, ingentem numerum poſſem indicare. Defungar uno itemque altero. Diodorus Sic. T. 2. p. 214, 61. ſqq. ὥςτε πάντας ὁρῶντας τὰ τῆς ἡλικίας ἀξιώματα, καὶ τὰς περιεχούσας τὰ σώματα συμφορὰς, ἐλεεῖν τὰς ψυχὰς τῶν ἀκληρούντων. Interpres: *afflictiſſimorum hominum animas*; tacente Weſſelingio. Tu mecum leges τὰς τύχας τ. ἀ. Idem vitium, eodem modo ſanandum, reperias T. 1. p. 82, 4. Menander Stobaei Serm. IV. p. 110. ed. Lipſ.:

Τί σχυτὸν ἀδικῶν τὴν ψυχὴν καταιτιᾷ;

ubi Schowius: „C. W. τὴν τύχην καταιτιᾷς. Reponerem καταιτιᾷς.“ Hem Criticum! Margaritam ſpernit, tollit quod ſpernendum erat. Τύχην ſcribendum eſſe, ipſae ſenarii leges*) oſtendunt: hocque pridem Geſnerus in margine notaverat, ediderat Clericus p. 204., ob metrum commendaverat Morellus Theſ. Gr. Poëſ. extr. Sed καταιτιᾷς Graecitas non novit. Omnes, quod ſciam, Stobaei editiones [ſunt ad manus Trinc., Tigur. 1543., Ba-

---

*) Has trimetri leges ſi Iacobſius attendiſſet, Euripidea in Alex. VII. δευτέραις φροντίσι tentare caviſſet. Vid. Praefat. ad Exercitatt. Crit. I. p. XX.

fil. 1549., Tigur. 1559., Francof. 1581.] bene κατaιτιᾷ. Clericus dedit καταιτιᾷς; quod Icaro isti in alto Critices condonemus. Democritus ibid. p. 120.: Ἀνοήμονες ῥυθμοῦνται*) τοῖς τῆς ψυχῆς κέρδεσιν, οἱ δὲ τῶν τοιῶνδε δαήμονες**) τοῖς τῆς σοφίης. Corrigit Iacobsius ad Anthol. Gr. III. 2. p. 116. τ. τ. τύχης κ. Occupavit correctionem Grotius ad oram Stobaei in Bibliotheca L. B. Vulgatam lectionem tuetur Luzacius Exercit. Acad. in Euripid. p. 41. sq.: non male, opinor; etsi magis huc inclino, ut hic etiam τύχης legendum censeam.

Eadem in compositis inconstantia librariorum. Euripides Med. v. 553. ed. Porf.:

τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον.

MS. εὐψυχέστερον. Vid. egregia Porsoni nota in Addendis. Idem Helen. v. 961. sq. ed. Musgr.:

ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε,
αἱρήσομαι τοπρόσθε τῆς εὐδαιμονίας.

Eximie Porsonus in Add. ad Med. v. 722. praeëuntibus in ultima voce Heathio, (non contemnendi hominis acuminis, quem pervellem Critici nostrates paullo mitius tractassent) et Tyrwhitto:

αἱρήσομαι 'γὼ πρόσθε***) τῆς εὐψυχίας.

„Nimirum, inquit, εὐψυχίας primo in εὐτυχίας corru-

---

*) Hoc invexit Schowius, tanquam vallo circumsepiens siglis B. C. E. G. Sed si vel omnibus alphabeti literis munivisset, revocanda foret vulgaris lectio ῥυσμοῦνται, quam satis constat λέξιν esse Ἀβδηριτικήν. Conf. nota Menagii ad Diogen. Laërt. p. 241. ed. Lond. (longe auctior p. 414. sq. ed. Amstel.) Et vide mihi Schowii inconstantiam. In Archilocheis p. 377. ῥυσμὸς intactum reliquit, cum in C. W. notius sibi ῥυθμὸς reperisset.

**) Iacobsius legit δαημονέστεροι: cur vulgata displiceat, non addens. Retulitne τῶν τοιῶνδε ad ἀνοήμονες? Imo referendum ad τοῖς — κέρδεσιν.

***) In talibus Graeci, quod sciam, semper adverbium simplex adhibent, nunquam iunctum articulo. Euripides Hec. v. 129. sqq.:

— — τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.

Idem fragm. Rhadam. II. v. 7. sq.:

οἱ δ' αἰσχρὰ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ βροτῶν
ζητοῦσιν· — — — —

et fragm. ex incert. trag. III. v. 6. (de quo fragmento post Valckenarium Diatr. p. 187. Luzacius Exercitt. Academ. Specim. III. p. 154. sqq.):

ἢ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

ptum eſt, ex literarum, deinde in εὐδαιμονίας, ex ſenſus affinitate.“

67) Vid. *Magaſin Encyclop*. No. 14. Tom. IV. 2. An. p. 220.

68) „Conſtat, τὸ κατὰ in καὶ, et vice verſa, ab oſcitantibus librariis ſaepe mutatum eſſe.“ Kuſter. ad Ariſtoph. Av. v. 118. „In MSS. codd. nihil frequentius confuſione του κάτα et του και, ex huius ultimi compendiario ſcribendi modo repetenda.“ Coray in Muſ. Oxon. Litt. Conſp. et Specim. p. 13. Add. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. 2. p. 375, 7. quem tamen ibidem p. 309, 57. διττογραφία adeo ſefellit, ut malam Cod. Leid. lectionem tantum non probaret. *) Indidem repetenda frequens ſatis confuſio verborum cum praepoſitione κατὰ compoſitorum ſimpliciumque praefixam copulam habentium, ut horum, κατθανεῖν et καὶ θανεῖν, κατίσχειν et καὶ ἴσχειν, καταφιλεῖν et καὶ φιλεῖν, aliorumque id genus plurimorum. Conf. Porſon. ad Euripid. Oreſt. v. 301. Brunck. ad Apollon. Rhod. II. v. 232. III. v. 648. me ad Longi Paſtor. p. 359. In Diodoro Sic. T. 2. p. 273, 30. dubites an Weſſelingius priorum editionum καταφυγόντες unius auctoritate Codicis recte mutaverit in καὶ φυγόντες. Participium enim ſic reſolvendum: κατέφυγον εἰς τὰς ναῦς καὶ ἀπέπλεον κ. τ. λ.

69) Ex eodem, opinor, fonte fluxit, quod nunc perperam legitur in Luciano T. 3. p. 144. Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. Corrigendum, ni fallor, τὰς ἀφορμάς. Polybius Exc. Leg. T. 2. p. 1244. ed. Gron. μὴ διδόναι τοῖς ἐχθροῖς ἀφορμὴν εἰς διαβολήν.

70) Neſcias hic, quid Toupio facias. Dum enim discriminis quidquam inter adiectiva iſta intercedere negat, conſuli iubet Weſſelingium, qui ad illum Diodori locum hac de re ſubtiliter egerit.

71) Μεγαλεπίβολος, *qui magna molitur:* ſed μεγαλεπήβολος, *qui in arduis rebus proſperè utitur ſucceſſu*. Sic Weſſelingius in Indice Graecitatis Diodoreae. Poſteriori voci maxime geminum τὸ ἀδρεπήβολον Longini ſect. VIII.,

---

*) Eadem διττογραφία, opinor, levem quidem, ſed tamen maculam adſperſit Diodoro Sic. T. 2. p. 354, 61. ſq. ἄνδρα καὶ κατ᾽ ἀνδρείαν καὶ σύνεσιν θαυμαζόμενον. Scribendum, ni fallor, ἄνδρα κατ᾽ ἀνδρείαν κ. σ. θ.

quod Ruhnkenius coniectura tentavit minime Ruhnkeniana.

72) Vid. H. Stephan. Animadverſ. in Lib. de Dialect. p. 52. Artic. LXIIII. „Voces fingere, quas uſus nunquam admiſit, Grammaticis ſolemne eſt.“ Brunck. ad Ariſtoph. Concion. v. 676.

73) „Vides imperitos illos librorum exſcriptores millies in poëtis contra metri rationem particulam illam omiſiſſe: quidni idem contigiſſe credas in ſolutae orationis ſcriptoribus?“ Brunck. ad Ariſtoph. Veſp. v. 708. Haec vellem vir doctus perpendiſſet, qui plurimis in Platone locis ἂν deſiderari nuper monuit. Is quod ſine libris non audet particulam intrudere, haud improbo: nam ſaepius de ſede eius ambigas: ſed quod ait illum defectum legitimum eſſe, cras credam, non hodie. Conſ. Index Verb. Graec. in Fiſcheri Edit. Dial. IV. Platon. v. Ἄν.

Aliquanto rarius contrarium librariorum peccatum. Reperias tamen etiamnunc paſſim loca, unde ἂν furcilla extrudendum. In Euripidis Alceſt. v. 724. ed. Musgr. legendum:

καὶ μὴν Διός γε μείζονα ζώοις [imo ζῴης] χρόνον.

Optativum enim hic τοὔνομα Φορεῖν, ſatis docet quod continuo ſequitur:

ἀρᾷ γονεῦσιν, οὐδὲν ἔκδικον παθών;

Compara Sophoclis Electr. v. 387.:

ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

ubi item ſequitur:

τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

Eadem de cauſa in Moſchi Idyll. IV. v. 76. ſq. legendum:

ἅς γε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
δυςμενέων, — — — — —

Ceterum ut tirones, quid inter optativum veri nominis ac ψευδώνυμον reſpectu illius particulae interſit *), exemplo illuſtri diſcant, legant haec Odyſſeae XIV. v. 503. ſq.:

*) Conſtantiſſimum hoc diſcrimen, quod ne quis, Wolfiana motus interpunctione, Homericis Il. II. v. 250. ſq. convelli putet, cogitet optativo veri nominis οὐκ addi non poſſe. Satis notum eſt, ψευδώνυμον cum particula ἂν ſaepiſſime ſic poni, ut vicem gerat τοῦ προστακτικοῦ: quo ſenſu ubi dicitur, οὐ recte adſciſcit, mutandum illud in μή, ſi imperativum ſufficias. Ariſtophanes Veſp. v. 725. ſq.:

ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν.

Add. Aeſchyl. Supplic. v. 230. ſq. ed. Schütz. maior.

Videamus alium locum, eodem morbo, ni fallor, laborantem. Herodotus p. 165. in. καὶ τοῦ ἐσιόντος πρὸς αὐτὴν ἑκάστου δέεσθαι, ὅκως ἂν αὐτῇ ἕνα λίθον — δωρέοιτο. Ἂν h. l. mihi ſuſpectum eſt; natum illud, opinor, ex ſyllaba priore vocis proxime ſequentis. Talis enim ſtructura, ſi recte obſervavi, iſta particula fere caret. Dionyſius Halic. Ant. Rom. T. 1. p. 102. λέγεται δὲ πρὸς τούτοις, ὡς καὶ δέησίν τινα ποιήσαιτο τῶν ἐπιχωρίων, — ὅπως ἀθανάτους αὐτῷ διαφυλάττωσι τὰς τιμάς. Rarior autem haec conſtructio, tironibusque diligenter attendenda. Eadem ratione ἵνα uſurpatur. Dionyſius Halic. Ant. Rom. T. 1. p. 215. δεήσεσθαι τῆς θυγατρὸς τῆς σῆς ἔμελλον, ἵνα με πρὸς αὐτὴν ἀγάγοι. T. 2. p. 666. ſq. κραυγή τε παρὰ πάντων ἐξαίσιος ἐγένετο, καὶ δεήσεις μεμιγμέναι δάκρυσιν, ἵνα μένῃ τε καὶ διακατέχῃ τὰ πράγματα. Philo T. 1. p. 478, 20. ſqq. Ἱκέτης οὖν γίνομαι καὶ ποτνιῶμαι, ἵνα σπερμάτων καὶ ἐμπυρευμάτων ὑποτυφομένων, τὸ ἀρετῆς ἀνακαίηται καὶ ἀναφλέγηται σωτήριον φέγγος, κ. τ. λ. Agathias XXXIV.:

αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
ἤ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

ubi obiter notetur optativi uſus pro coniunctivo: qui eſt, ſi bene vidi, proprius citerioris Graecitatis. In Luciano quidem exempla huius uſus exſtant ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Vid. etiam Dionyſ. Hal. de Compoſ. Verb. p. 43. 47. Hymn. Orphic. in Martem, quem legimus inter Homericos, v. 11. Macedonius XVIII.:

Ἤθελον οὐ χρυσόν τε καὶ ἄστεα μυρία γαίης,
οὐδ' ὅσα τὰς Θήβας εἶπεν Ὅμηρος ἔχειν·
ἀλλ' ἵνα μοι τροχόεσσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ,
χείλεος ἀενάῳ νάματι λουομένου,
καὶ γεραρῶν συνέπινε φίλων χορός: *) — —

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. — — — — — —

ad q. l. Scholiaſtes: Κατὰ τό,

Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.

*) Vat. Codex egregie λάλος χορός. Senex poëta optat, ut loquax aequalium corona ſecum potet. γεραρῶν, ſenum. Apollonius Rhod. I. v. 620. ſq.:

quo loco notanda variatio structurae, *ἵνα — βλύσσειε, καὶ — συνέκινε.* Conf. Brunck. ad Euripid. Phoeniss. v. 214.

74) Praevideo fore, qui, ut hanc coniecturam vanitatis convincant, Homerica antestentur, *ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν*, et quae sunt eiusdem commatis. Hi pervelim cogitent, primum, priscae istius Graecitatis horridiorem liberioremque syntaxin posteriorum scriptorum in struendis verbis diligentiae cultuique non esse conferendam: deinde, Homerica illa partim ita comparata esse, ut suspicionem vitii moveant gravissimam. Et in illo quidem, quod exempli causa posui, non ausim cum Belino [*Remarques Critiques sur le texte de Lucien* T. 3. p. LVII.] et Eichstadio [Quaest. Philol. Specim. p. 69.] scribere: *ὃ οὐ δύο κ' ἄνδρε φέροιεν.* Sed alia loca suppetunt, in quibus si quid novandum censeas, nemo te facile temeritatis insimulaturus sit. Odyss. XVII. v. 145. sq.:

οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἵ καί μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Quis, perlecta Clarkii nota, [add. Alter. et Porson.] non laudet Wolfium, qui in altera editione dederit:

οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Sin quis, frugibus repertis, glandes praeoptet, ei auctor sim, ut etiam v. 580. eiusdem Rhapsodiae revocet, quod olim in aliquot editionibus legebatur:

μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ οἴοιτο καὶ ἄλλος.

Alio modo succurrendum his: Iliad. XXIII. v. 494.:

καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

Cod. Vindob. *ῥέζῃ.* quod verum videtur. [Obiter moneo, haec vulgo male reddi, itemque Eustathium in interpretando lapsum esse. *Νεμεσᾶτον* quid sit, satis docet locus Odysseae, quem statim apponam.] Ad eandem, ni fallor, rationem corrigendus Odyss. VI. v. 286.:

καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

οἵη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς
Ὑψιπύλεια Θόαντος, — — —

v. 683. sq.:

εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε.

Epigr. in Stat. Athlet. XXX.:

πρέσβυς ὅτι σφριγόωντας ἐν ἱπποδάμῳ πλέον ἀλκᾷ
νίκησας, γεραροὺς δ' ὢν νέος ἐν σοφίῃ.

[Mira in hoc Epigrammate confusio dialectorum; vel librariorum culpâ, vel, quod vix excusandum, ipsius poëtae.] De hac illius adiectivi significatione Lexica nostra fere silent.

Sequitur hic, quo minus de verbi modo dubites, ἦτ' —
— ἀνδράσι μίσγηται. Ibid. I. v. 47.:

ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

Codices Vindob. ῥέζει. Aut hoc probandum, opinor, aut legendum ῥέζῃ. *) Multum differt XXII. v. 314. sq.:

— — — — ἀλλὰ καὶ ἄλλους
παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.

Hic optativus, cum ab imperfecto praegresso παύεσκον pendeat, et loco suo ponitur, nec particulam ἂν f. κεν admittit.

Videamus hac permoti occasione versum poroemiacum in Aristotelis Rhetor. p. 75. ed. Lips.:

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας, παῖδας καταλείποι.

Tetigit eum Wolfius in Epist. ad Vaterum p. 210. nihil monens de vitio constructionis: curatius tractarunt Wesseling. ad Herodot. p. 75. et Toupius Emendatt. in Suid. T. 2. p. 185. Quis dubitet cum Polybio T. 4. p. 303. et Clemente Alex. p. 747. ed. Pott. scribere καταλείπει? [Eundem versum Tragici passim respiciunt. Sophocles quidem obscurius Electr. v. 964. sqq. clarius Euripides Herc. fur. v. 163. sqq. Id si meminisset Brunckius ad Androm. v. 520., non tentaturus erat locum inficeta coniectura, quae simul colorem, quo poëta Menelaum ἐχαρακτήρισε, diluit. ἐχθροὺς ἐχθρῶν, subaudi ἐκφύντας. Vid. Musgrav. ad Cyclop. v. 42. et ad Sophocl. Aiac. v. 190. Quod moneo, ne quis Wakefieldio in Tragoed. Del. T. 1. p. 22. auscultet.]

75) Plato Phaedon. c. 63. Φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός. Sophocles Philoct. v. 305. sq.:

— — — — πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.

Conf. Porson. ad Euripid. Phoen. v. 412.

Haud magis blanditur auribus Xenophon Anab. 7, 5, 10. Ἐγὼ μὲν τοίνυν οὐδ' ἂν [i. e. ἐὰν] πέντε μηνῶν μισθὸς μέλλῃ εἶναι, στρατευσαίμην ἂν ἄνευ Ξενοφῶντος. ubi si quis fastidiosior posterius ἂν aversetur, cogitet non tanti esse aurium fastidium, ut Ἀττικωτάτου scriptoris ora-

*) Indicativum tueri videatur Sophocles Electr. extr.:

χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. — — — — —

tionem foedo soloecismo corrumpamus. *) Sic Porsonus non curans tam delicatorum aures ad Euripid. Orest. v. 485. egregie restituit Menandrea:

Αἰσχυνόμενος αἴσχιςα πενίαν ἂν φέροις.

76) Solennis haec iunctio particularum *τάχα* et *ἄν*. Vid. Steinbrychel. in Mus. Turic. I. 2. p. 282. Exemplis ab eo congestis, si opus esset, ingens cumulus e scriptoribus omnium aetatum addi posset.

77) Sic ipse Lucianus T. 1. p. 50. *Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι.* Plato Euthyphr. c. 12. extr. *ἐβουλόμην γὰρ ἄν μοι τοὺς λόγους μένειν.* Idem Phaedr. p. 190. ed. Heind. *Καίτοι ἐβουλόμην γ' ἂν μᾶλλον ἤ μοι πολὺ χρυσίον γενέσθαι.* Gorg. p. 240. ed. Heind. *καὶ ταῦτ' εἰς αὐτὸν ὃν***) *ἥκις' ἂν ἐβούλετο.* ad q. l. non parum miror hunc particulae *ἂν* usum in Ind. dici rariorem. Sophocles Philoct. v. 1239.:

ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.

Euripides Ion. v. 579. sq. ed. Musgr.:

ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν
ἐβουλόμην ἂν, τούς τ' Ἐρεχθέως δόμους.

Idem fragm. Rhadam. II.:

ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρήζω τυχεῖν,
δόξαν δ' ἐβουλόμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.

ubi cur Musgravius legere malit *δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν*, non intelligo: quamquam etiam optativi usus in talibus legitimus est. Hoc modo Hymn. Homer. in Vener. v. 153. sq.:

*βουλοίμην κεν ἔπειτα,****) *γύναι εἰκυῖα θεῇσι,*
σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς, δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.

---

*) Add. eiusdem Oeconom. 2, 5. *ἢ οὔτε θεοὺς οὔτε ἀνθρώπους οἶμαί σε ἂν ἀνασχέσθαι.*

**) Sic bene editum. Compara Sophocl. Electr. v. 1127. sq. *ὥς σ' ἀπ'* [leg. *ὑπ'*, i. e. *μετά*. Vid. Abresch. Adnott. ad N. T. p. 576. Brunck. ad Euripid. Hippol. v. 1309. Add. Euripid. Troad. v. 509. ed. M.] *ἐλπίδων Οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.* ubi constructionis ratio Scholiastam fefellit. Euripid. Hippol. v. 472. sq. ed. Br. *εἰς δὲ τὴν τύχην Πεσοῦσ' ὅσην* [f. *Πεσοῦσαν ἣν*] *σύ* —. Dionys. Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 233. *ἀλλ' ἐκ παντὸς οὗ συνῳκίσθησαν χρόνου, βίον Ἕλληνα ζῶντες, κ. τ. λ.*

***) Praemissum hic *ἔπειτα* participio *ἐπιβὰς*, cui ex vulgari ordine postponendum erat. Metro coactos poëtas ordinem sic invertere dicit Koenius ad Gregor. de Dial. p. 62. Non assentior: nam etiam in prosa oratione talia reperias. Xenophon Oeconom. 2, 4. *Κᾆτα οὕτως ἐγνωκὼς, σὺ μὲν οὐχ ἡγῇ προσδεῖσθαι χρημάτων, ἐμὲ δὲ οἰκτείρεις ἐπὶ τῇ πενίᾳ;*

[Herodoti locum p. 278. sq. πολλάκις δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι, ὡς βούλοιτο ἂν Ζώπυρον εἶναι ἀπαθέα τῆς ἀεικείης μᾶλλον, ἢ Βαβυλῶνάς οἱ εἴκοσι πρὸς τῇ ἐούσῃ προςγενέσθαι. quod attinet ad particulae usum, huc recte retuleris.]

Sic et ἤθελον ἄν. Homerus Odyss. IX. v. 334.:

*οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε *) καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι.*

Solon XXV. in Gnom. Poët. Gr. Brunck. p. 82. (XXI. in Anal. Brunck. T. 1. p. 72.):

ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν,
καὶ τυραννήσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι, κἀπιτετρίφθαι γένος.

Sophocles Ai. v. 88.:

μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν.

Philoct. v. 1278. sq.:

ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· — — — —

Epigr. adesp. CCCCXLVIII.:

Ἤθελον ἂν πλουτεῖν, ὡς πλούσιος ἦν ποτε Κροῖσος,
καὶ βασιλεὺς εἶναι τῆς μεγάλης Ἀσίας.

Sic etiam aoristus. Sophocles Philoct. v. 426. sq. (coll. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 539.):

οἴμοι· δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας, οἷν ἐγὼ
ἥκιστ', ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.

Add. Dawesii Miscell. Crit. p. 237. sq. ed. Oxon.

78) Pervulgatus hic usus particulae ἂν participio iunctae. Ipse Lucianus T. 3. p. 83. οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε κ. τ. λ. Euripides Iphig. Aul. v. 96.:

ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν.

Rhes. v. 80.:

πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴσθι, δειμαίνων τόδε.

---

*) Noctetur, ὁδοῦ πάρεργον, ἄν κε, de quo Hermannus ad Lithic. v. 247. in Addend. p. XXIV. In Arati Phaenom. v. 562. legendum:

— — τὰς δ' ἄν κε περισκέψαιο μάλιστα.

In Moschi Idyll. II. v. 97. sq. Valckenario placuit:

— — — — φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἂν ἠπύοντος ἀκούειν.

Sed praestat, opinor, vulgatum ἀνηπύοντος. Compositum hoc, Valckenario insolens visum, reperies, quamquam alia i. e. Homerica paenultimae quantitate, in Apollonio Rhod. IV. v. 1197. cuius in Lipsiensi editione nollem index eo careret. Non caret index editionis Oxoniensis.

Herodotus p. 516. sq. εὑρίσκω δὲ ὡδ' ἂν γινόμενα ταῦτα, εἰ λάβοις κ. τ. λ. Xenophon Anab. 1, 1, 10. ὡς οὕτω περιγενόμενος ἂν τῶν ἀντιστασιωτῶν. ubi mire erravit Leunclavius. Plato Gorg. p. 39. sq. ed. Heind. Ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιμι*)· ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων, εἴ τίς τι μὴ ἀληθὲς λέγοι· οὐκ ἀηδέστερον μέντ' ἂν ἐλεγχθέντων, ἢ ἐλεγξάντων.**) Euthyphr. c. 3. προςτιθεὶς ἂν ἡδέως, εἴ τίς μου ἐθέλοι ἀκούειν. Criton. c. 9. τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἄν, εἰ οἷοί τ' ἦσαν. ubi Wyttenbachii coniecturam, Fischero elegantem visam, noli probare. Diodorus Sic. Excerpt. T. 2. p. 549. 58. sqq. ἑκατέρων ὑπὸ τῶν μάλιστα ἂν βοηθητόντων [l. βοηθησάντων], τοῦ ζῆν παραπλησίῳ τρόπῳ στερηθέντων.

Hunc quoque particulae ἂν usum tetigit egregius ille Dawesius p. 83. Add. Sylburg. ad Dionys. Hal. Ant. Rom. T. 1. p. 147. Hutchinson. ad Xenophont. Anab. p. 6.

79) Cum semel hoc stadium ingressi simus, age aliis locis eadem ex parte laborantibus item succurramus. Apollonidas III.:

Εἰ τοιόςδε Λέων λάχεν ἀντίος Ἡρακλῆϊ,
οὐκ ἦν Ἀλκίδεω τοῦτο τὸ δωδέκατον.

Scribo:

Εἰ τοιόςδε Λέων λάχεν ἀντίος Ἡρακλῆϊ,
οὔ κ' ἦν Ἀλκείδεω τοῦτο τὸ δωδέκατον.

Olympiodorus [Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 58. Bernard. ad Thom. Mag. p. 204. b. Villois. Anecd. Gr. T. 2. p. 172.] videtur dedisse:

---

*) Findeisenus ad h. l. p. 58.: „Ficinus: *si quid falsum ineptumve dicant.* Legit igitur εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιεν. bene." Assentior. Participium enim sic explicandum: τῶν οἳ ἡδέως μὲν ἂν ἐλέγχοιντο. Iam recte sequitur, εἰ λέγοιεν, non item, εἰ λέγοιμι.

**) Sequitur mox: Οὐδὲν γὰρ οἶμαι τοσοῦτον κακὸν εἶναι ἀνθρώπῳ, ὅσον δόξα ψευδὴς περὶ ὧν τυγχάνει νῦν ἡμῖν ὁ λόγος ὤν. Heindorfius: „accusativum potius exspectabam δόξαν ψευδῆ." Ego non item. Utraque constructio proba: sed libris dissentientibus nominativum, ut magis obnoxium immutationi, praetulerim. Chion ep. 3. τοὺς γοῦν πρὸ μικροῦ διαρπάζειν ἐγνωκότας τὴν πόλιν, μετρίους κατὰ τὴν ἀγορὰν ἑωρῶμεν ὠνουμένους τὰ ἐπιτήδεια, ὡς τῶν ἄλλων Βυζαντίων ἕκαστος. ubi bene Coberus p. 10.: „Intellig. ἐκεῖνο, quod repeti potest ex ὠνουμένους. Idem placuit Dorvillio ad Charit. p. 554. — — Librarii tamen, huius ellipseos ignari, in utroque Mediceo maluerunt ἕκαστον."

Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωὴν,
ἦ κεν *) λυγροῦ ἔλυσα βίου πολυκηδέα δεσμόν.

Δὴ enim cum a glossatore, opinor, particulae ἦ superscriptum esset **), post, ut fit, in textum immigravit locoque cedere coëgit κεν. Maximus de Election. v. 411. sqq. (Fabric. Bibl. Gr. T. 8. p. 436.) sic corrigendus:

— — — ἐπεὶ μετὰ ποσσὶ διώκων
οὔ κε κίχοις, οὐδ' εἰ μὲν ἔχοις πόδας Εὐφήμοιο
Εὐρωπηϊάδαο, τὸν ἐν πολυηχέϊ πόντῳ
ὦκα θέειν ἐνέπουσιν ὁδῷ πεφορημένον ὑγρῇ. ***)

Ibid. v. 425. sqq. scribendum:

εἰ δέ τ' ἔοι κερόεσσα σὺν εὐσκόπῳ Ἑρμάωνι,
οὔ κε φύγοι θεράπων ὀλοφώϊος, ἀλλὰ τάχιστα
εὕροις, εἰ καὶ γοῦνα θοώτερα καὶ πόδας ἴσχοι
κουφοτέρους Λάδαο καὶ ὠκυδρόμοιο Φαΰλλου †).

---

*) In Apollonio Rhod. IV. v. 916. leg.:

— ἤ κέ οἱ αἶψα καταυτόθι νόστον ἀπηύρων.

Conf. Dawes. Miscell. Crit. p. 186.

**) Conf. Hesych. T. 1. c. 1595.

***) Ut horum λεπτολογημάτων tristitia ioco exhilaretur, adscribo istorum versuum interpretationem Rentdorfianam, quam dedit Fabricius, Harlesius secure repetiit: *quoniam pedibus persequens nihil obtinebis, etiamsi pedes habeas celebris Europam quae* [l. *qui*] *abstulit tauri, quem in resonanti mari celeriter oucurrisse aiunt, humida cum ferretur via.* Quantilli laboris erat, ut sibi caveret interpres a mira illa herois ἀποταυρώσει, inspicere Apollonium Rhodium I. v. 179. sqq.:

Ταίναρον αὐτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Εὔφημος ἵκανε,
τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.

Obiter notent tirones in Maximo metronymicum Εὐρωπηϊάδης: nam talia in rarioribus sunt.

†) Vulgo Φαάλλου. Etiam Rentdorfius: *Phaallus.* Hunc hominem, alter an albus sit, non novi: bene novi Phayllum, Crotoniatam celebratissimum. Vid. Epigr. adesp. CCV. ibique Iacobs. p. 411. De Lada vid. Pausan. p. 153. Ceterum advertant hic tirones breviloquentiam in usu comparativi, quam in transcursu tetigit Dorvillius ad Chariton. p. 93. Exemplis ab Hermanno ad Viger. p. 714. enotatis [Sophocleum Philoct. v. 683. sic explicandum: τῆς τοῦδε.] addo nunc haec: Antipater Sidon. [Thessalon.] LXXXII.:

ἄμμι δὲ Μαιναλίας κρέσσων βίος ἢ Ἀταλάντας
τόσσον, ὅσον σοφία κρέσσον ὀρειδρομίας.

ubi obiter notetur in duobus continuis versibus κρέσσων, κρέσσον. Philodemus in Iacobsii Commentar. ad Anthol. Gr. II. 1. p. 248.:

80) Ad ea quae ibi proxime praecedunt, τὴν τραγικὴν δυςωδίαν, monui ignorare me, an alibi τραγικὸς hoc sensu occurreret. En alterum huius significationis exemplum postmodo mihi oblatum. Lucianus T. 2. p. 716. ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν. Paullo ante Longus habet οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης. Edidi o. ἄ. ἐ. λύττης. Iterum si mihi Sophistae huius edendi necessitas imposita fuerit, quod spero non futurum, revocabo λύπης. Vid. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 624. Villois. ad Long. p. 96. sq. Maiore iure medicinam illam admoveas Diodoro Sic. T. 2. p. 9, 69. sq. καὶ πέρας ἐπὶ τοσοῦτο προῆλθε λύπης καὶ παρακοπῆς, ὥςτε κ. τ. λ. Corrige λύττης. Sic T. 1. p. 119, 81. διὰ τὸν ἔρωτα περιπεσὼν λύσσῃ τινὶ καὶ μανίᾳ. Idem T. 2. p. 49, 72. sq. ὁ δὲ δῆμος, παυσάμενος τῆς λύπης, εἰς τὴν προϋπάρχουσαν εὔνοιαν ἀποκατέστη. Scribe item τῆς λύττης. Quod autem Diodorus nunc λύσσῃ habet, nunc λύττης, non magis quemquam offendet, quam promiscuus in eius [item Strabonis] libris usus formarum θάλασσα et θάλαττα: cuius inconstantiae culpam si quis in librarios transferendam censeat, me non habet assentientem.

Videamus, ὁδοῦ πάρεργον, Suidae glossam, ubi π et τ confusa mihi videntur. T. 3. p. 80. Περήτρια. ἡ περιαγγέλλουσα [Hesych. παραγγ. malim προςαγγ.] τὴν ὥραν. Corrigendum, opinor: Τηρήτρια. Τηρεῖν, τήρησις de hac re proprie dicuntur. Vid. Casaubon. ad Athen. c. 425. coll. Kuhn. ad Polluc. p. 588. b. et Brunck. ad Aristoph. Concion. v. 652. Alia ratio placuit Boettigero*).

— — — — ἀλλ' ἐπακούσῃ
Φαιήκων γαίης πουλὺ μελιχρότερα.

ubi dolet excidisse optimo viro huiusmodi notam: „ἐπακούσεις legendum.“ [Contrarium errorem erravit Zeunius ad Xenoph. Cyrop. 4, 4, 3. Obiter moneo, in Athenaeo T. 4. p. 334. corrigendum ἀκουσόμεσθα.] Crinagoras XXII.:

χαῖται δ' οὐ μήλων ἅτε που μαλακοῖς ἐπὶ μαλλοῖς,
ψεδναὶ δ', ἀγροτέρων τρηχύτεραι χιμάρων.

Herodotus p. 67, 54. sq. ἐν ταύτῃ [τῇ ἡμέρῃ] δὲ πλέω δαῖτα τῶν ἄλλων δικαιεῦσι προτίθεσθαι. Diodorus Sic. Exc. de Virt. et Vit. T. 2. p. 559, 65. sqq. βασιλεῖς ἄλλους καταλήψεσθαι τὴν Λυσιμάχου δυναστείαν, φοβερωτέραν οὖσαν, ἂν τύχῃ, τοῦ προϋπάρξαντος. Lucianus T. 2. p. 310. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ. Alciphron p. 430. μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον. Bene Interpres: „Mysterium inter ipsas volvitur, dearum Eleusiniarum *mysteriis* tutius.“

*) Vid. *Sabina* p. 440.

Quod si vere coniecimus, augeat τηρήτρια Lexica, addaturque iis quae Fischeri eximia industria in operis utilissimi P. II. p. 69. sq. congessit.

Alia exempla confusionis illarum literarum habet Porsonus ad Euripid. Orest. v. 581. quibus accedat hoc in Aristoph. Acharn. v. 165. οὐ καταβαλεῖτε. Al. οὐκ ἀποβαλεῖτε.

81) Non inepte compares Latinorum *pinguis*. Plinius Epist. 7, 26, 3. *Haec summa curarum, summa votorum, mollemque in posterum et pinguem, si contingat evadere, hoc est, innoxiam beatamque destinat vitam.* Vid. ibi Cortium.

82) Compara Sophocl. Electr. v. 1378. λιπαρεῖ προὔστην χερί. Schol. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς, συνεχῶς.

83) Olim hic etiam legebatur barbarum ἀλιπαρὲς, e Lexicis furcilla eiiciendum: de quo vid. Brunck. ad Sophocl. Electr. v. 451. Ceterum in Luciano malim καὶ πόνων τὸ λιπαρές.

84) Scrib. εὖ ῥυθμίσασθαι [malim ῥυθμίσαι]. Vid. supra ad p. 229. v. 3. Antea legebatur ἀριθμάσασθαι: quod Iacobsio Animadv. in Stobaeum p. 220. tentanti Diva Critice parum favit. Verbum enim quod in illius locum substituit, ἀρθμάσασθαι, hac quidem significatione et forma, graecum esse nego; nec movet me Schneideri Iacobsio consentientis (vid. Lex. Graec. v. ἀρθμέω) auctoritas, ut sententiam mutem. Ἀρθμεῖν est Φιλιοῦσθαι, *amicitiae vinculo iungi cum alio*, ut verissime H. Stephanus Thes. T. 1. c. 565. D.

85) Saepissime ἂν additur. Sic Sophocles Antig. v. 909. sq.:

πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου Φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον.

Euripides Orest. v. 1130. sq.:

εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωΦρονεστέραν
ξίΦος μεθεῖμεν, δυςκλεὴς ἂν ἦν Φόνος.

Idem Phoeniss. v. 509. sq.:

εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔΦυ, σοΦόν θ' ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμΦίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.

Xenophon Anab. 7, 6, 9. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, καὶ πάλαι ἂν ἦμεν παρ' ὑμῖν, εἰ μὴ ΞενοΦῶν δεῦρο ἡμᾶς πείσας ἀπήγαγεν. Sed quid in notissima re exempla convecto?

86) Sequitur ibi paullo post: ἀλλὰ τοὺς τῶν στρατιωτῶν λόγους κατανόησον. Zeunius: „λόγους] Addunt πάντας codices Guelf., Par., Eton. et marg. Steph. sed Brodaei πάντων." Neutrum verum: sed discas inde, quid a Xenophonte profectum sit. Scribe, sodes: ἀλλὰ τοὺς τῶν στρατιωτῶν λόγους πάντως κατανόησον. Lucianus T. 1. p. 789. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. Sophocles Ai. v. 1167. sq.:

εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς.

Mireris autem, hanc particulam adiectivo suo toties cedere coactam fuisse. Xenophon Cyrop. 7, 1, 18. πάντως παρελάσας. Al. πάντας π. Idem Memor. 2, 6, 19. Οἱ μὲν οὖν πονηροὶ πάντως ἔμοιγε δοκοῦσιν κ. τ. λ. Al. πάντες ἔ. δ. Euripides Hec. v. 821. sq:

ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
φίλτρων, μεγίστη γίγνεται πάντως χάρις.

Sic edidit Brunckius, cum in schedis suis πάντων, etsi alio positum loco, reperisset. Longus p. 2. ed. Villois. Πάντως γὰρ οὐδεὶς Ἔρωτα ἔφυγεν. Al. πάντων. Aristaenetus I. ep. 1. p. 4. ed. Abresch. τῶν Χαρίτων πάντων ἡ Λαῒς τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. Vere Abreschius corrigit πάντως. Vid. viri doctissimi Lect. Arist. p. 5. Schol. ad Euripid. Phoeniss. v. 74. ὡς κυβερνήτης πάντως φέρει τοὺς οἴακας. Al. πάντας φ. τ. ο. Conf. Toupius ad Longin. p. 354. Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. T. 4. p. 640.

87) Utriusque loci Xenophontis constructionem ad vulgarem formam facile revoces, scribendo illic, θάνατον ἂν ἀντ' αὐτοῦ π. ἦν, hic, αἰσχρὸν γὰρ ἂν ἦν. Sed repugnantibus libris nolim particulam inserere.

88) Tale est χρῆν. Sophocles Electr. v. 529.:

ἣ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες.

Euripides Herc. fur. v. 209. sq. ed. Musgr.:

ὃ χρῆν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.

Aristophanes Plut. v. 586.:

— — καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει.

Herodotus p. 19, 27. sqq. εἰ μὲν γὰρ ὑπὸ ὀδόντος τοι εἶπε τελευτήσειν με, ἢ ἄλλου τευ ὅ,τι τούτῳ ἔοικε, χρῆν δή σε ποιέειν τὰ ποιέεις. Idem p. 60, 25. sqq. οἱ δὲ κατὰ ταῦτα εἶπαν, λέγοντες ὡς βασιλεῦσαι χρῆν τὸν παῖδα, εἰ ἐπέζωσε καὶ μὴ ἀπέθανε πρότερον. P. 113, 33. sqq. πρὸς δὲ,

εἰ ἐτησίαι αἴτιοι ἦσαν, χρῆν καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς, ὅσοι τοῖσι ἐτησίῃσι ἀντίοι ῥέουσι, ὁμοίως πάσχειν καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ τῷ Νείλῳ. ubi cum ad χρῆν e libro Ask. enotatum χρῆναι vidiſſem, edidi χρῆν ἄν: perperam. Xenophon Anab. 6, 6, 25. οὐ μέντοι ἔφη νομίζειν, οὐδ' εἰ παμπόνηρος ἦν Δέξιππος, βίαν χρῆναι πάσχειν αὐτὸν, κ. τ. λ. Obiter moneo, Zeunium ibi ex MS. Guelf. ἐπαινοῖ recipere debuiſſe pro vulg. ἐπαινεῖ; neque enim Attici hanc optativi formam averſantur, id quod contra Marklandum ad Euripid. Supplic. v. 898. pulcre monuit Valckenarius ad Hippol. v. 469.

Noli huc referre ἔμελλον cum infinitivo ſic iunctum, ut ipſum fungatur vice particulae ἄν. Herodotus p. 124, 52. ſqq. καὶ μὴν εἴ γε παρ' Ἑλλήνων ἔλαβον οὔνομά τευ δαίμονος, τούτων οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα ἔμελλον μνήμην ἕξειν. i. e. ἔσχον ἂν μνήμην. Orpheus Argon. v. 1257. ſqq. ed. Geſn.:

ἦ τάχα καὶ δύσεσθ' Ἀργὼ κατὰ βένθε' ἔμελλεν,
εἰ μὴ πρεσβίστη θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
εὐρυβίην *) Πηλῆα πόσιν λελίητο ἰδέσθαι.

ἔμελλεν δύσεσθαι i. q. ἔδυ ἄν. Reliqui autem, quam unicè veram puto, omnium lectionem librorum, male expulſam ab Hermanno, ἦ τάχα καί. Significanter poſitum cum ἦ, tum magis etiam καί. At, inquit Hermannus, epicus ſermo poſtulabat καὶ τάχα. Satis ſuperque tuebuntur ἦ τάχα, ut proprium epici ſermonis, hi loci. Homerus Odyſſ. XVIII. v. 72.:

Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.

Ibid. v. 337.:

Ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις.

Magis etiam cum loco Orphico congruit XIX. v. 69.:

ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.

Sic enim ſcribendum. Perperam vulgo ἦ τάχα κ. δ. β. ε. θ. Genuinum habet Euſtathius, quem editores noſtri non videntur hic inſpexiſſe. Congruit item Apollonius Rhod. II. v. 116. ſq.:

*) Sic recte ed. Herm. ex libris bonae notae. Εὐρυβόου temere coniecit feraciſſimus talium coniecturarum an ſomniorum Wakefieldius Animadv. in Moſchi Idyll. II. v. 119.

— — — — — ἢ τάχ' ἔμελλεν
αὐτὸς δῃώσεσθαι ὑπὸ ξίφεϊ Κλυτίοιο.

Haec sufficient, opinor, ad lectionem illam in Orphicis tuendam. In transcursu reddamus ἢ τάχα Christodoro Ecphr. v. 103. ubi scribendum:

— — — — — ἢ τάχα κοῦρον
Κύπριδος εὐκόλποιο καὶ Ἑρμάωνος ἐνίψεις.

Vulgo, ut in loco illo Homerico, ἦ τάχα. Eodem vitio purga, tanti si tibi videtur, carmen Gregorii Nazianz. CLXXIX. in Muratorii Anecdotis Graec. p. 161.

89) An sigmatismi, qui anapaestos ultimâ Hecubâ*) nunc obsidet, ipse poëta culpam sustineat, dubites. Scribendum, ni fallor:

ἴτε πρὸς λιμένα σκηνάς τε, φίλαι.

Ceterum ut hic σίγμα τὸ ἀρκτικὸν vitiosam sibili iterationem videtur peperisse, ita eadem litera vocem claudens contrario alibi vitio σ' elisit. Euripides Helen. v. 823.:

εἰ μὴ τύραννος ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον.

Leg.:

εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον.

Idem Troad. v. 998.:

εἶεν· βίᾳ γὰρ παῖδα φῂς ἄγειν ἐμόν.

Leg.:

εἶεν· βίᾳ γὰρ παῖδα φῄς σ' ἄγειν ἐμόν.

Eandem mendam exime Sophoclis Electr. v. 1138. sq.:

κοὔτ' ἐν φίλῃσι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', — — — —

Scrib. λουτροῖς σ' ἐκ.

90) Conf. Burgess. ad Dawesii Miscellan. Crit. p. 493.

91) Idem aurium fastidium vereor ne alibi etiam Criticos nostros perpulerit, ut Sophocleis vim inserrent.

---

*) Obiter moneo, quem Porsonus dorismum extremae illic voci ex libro Harleiano nuper demum vindicavit, dudum ex Codice Naniano innotuisse. Vide Catalogum Codicum Graecorum Nanianorum a Io. Aloys. Mingarellio contextum [Graeci Codices manu scripti apud Nanios Patricios Venetos asservati. Bononiae. 1784. 4.] p. 480.

Veluti Antig. v. 504. in omnibus libris et ſcriptis et editis ante Brunckianam editionem legitur τούτοις τοῦτο. Brunckius ob euphoniam, ut ait, edidit τοῖσδε τοῦτο: vereor, ne repugnante poëta: certe melius de Sophocle meriturus erat, ſi, miſſo illo verſu, proximo, ni fallor, laboranti ſuccurriſſet pro ἐγκλείσοι ſcribendo ἐγκλείοι. Ceterum conſ. Herodot. p. 57, 27. ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῦτον ἐποίησα σὺν δίκῃ. Idem p. 71, 31. ſq. τούτοισι μέν νυν ταύτην τὴν ζημίην οὗτοι ἐπέθηκαν. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 11. Ἦ γὰρ οἴει, ἔφη, ὦ Κῦρε, τούτους ἀληθῆ λέγειν ταῦτα; Libanius T. 3. p. 234. τούτου τοῦτο κελεύσαντος. Marcellinus de Thucyd. Vita, p. 2, 4. ἐστι γὰρ οὗτος τούτου συγγενής. Sic ὅδε geminatur in Sophoclis Philoct. v. 1375.:

φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

92) Eodem quo Brunckius modo correxit Musgravius, οὐκ ἂν ἐσχόμην vertens *non abstinuiſſem*. οὐκ ἀνεσχόμην eſt *non abstinui:* nihil aliud.

In Odyſſ. X. v. 327. ſq. vocibus pariter diductis ſcribendum videtur:

οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἂν ἔτλη,
ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.

93) Conf. Herodot. p. 20, 50. πολλαχῇ τε ἂν ἴσχον ἐμεωυτόν. Praeferetne ibi etiam Hermannus, quod in aliis libris legitur, ἀνίσχον? Non ſpero. Ceterum cum loco iſto Sophoclis inprimis comparandus, qui ſimul Brunckianam illic lectionem egregie tuetur, Euripideus Hippol. v. 661. ſq. ed. Brunck.:

εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ᾑρέθην,
οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί.

94) Gemellus locus in Hecub. v. 1103. ed. Porſ.:

φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.

ubi cum praeſtantiſſimi Critici, quamquam libris tacentibus, παρέσχ' ἂν ſcribendum certatim cenſuiſſent, hic quoque Hermannus lectionem vulgatam ſervare quam Brunckium Porſonumque ſequi maluit: non, opinor, ab illis disceſſurus, ſi praevidiſſet, mox etiam librorum auctoritate ſtabilitum iri, quod lex Grammaticorum dudum confirmaverat. Nam Porſoni ad h. l. notae in editione Cantabrigienſi acceſſerunt haec: „παρέσχεν ἂν N." Obiicietne, Codicem illum manum gloſſatoris hic ſenſiſſe? Vix puto.

95) Simili ratione Dionysius Halic. Ant. Rom. T. 1. p. 336. οὐκ ἔχοντες εἰπεῖν τὸ ἀκριβὲς, εἴτε Ἄρης ἐστὶν, εἴτε ἕτερός τις ὁμοίας Ἄρει τιμὰς ἔχων. ubi cave probes Vaticani libri lectionem. Ὅμοιαι Ἄρει τιμαὶ sunt τιμαὶ ὅμοιαι ταῖς τοῦ Ἄρεως τιμαῖς. Obiter moneo, in Suida T. 1. p. 615. τάς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς, κ. τ. λ. male verti: *et praestantioribus pares honores sectans.* Verte: *et divinos honores sectans.*

96) Thomas Mag. p. 649. Ὅμοιον τῷ δεῖνι, καὶ ὅμοιον τοῦ δεῖνος. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ· ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια τοῦ Ἡφαίστου. [De hoc Herodoti loco in illa ad Plinium nota obiter actum est.] ὡσαύτως καὶ ἴσον τῷ δεῖνι, καὶ ἴσον τοῦ δεῖνος. Diodorus Sic. T. 2. p. 338, 21. sq. οἱ δὲ τουτοις ἴσοι Θρᾶκες ἐκ τῶν ἄνω κατοικιῶν. Ante Wesselingium edebatur οἱ δὲ τούτων ἴσοι κ. τ. λ.

97) Cant. αὐτῆς. Verissime. Compara Aristotel. Art. Poët. init. Περὶ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς — — — λέγωμεν.

98) Rhetor infra p. 406. μετὰ τὸν πόλεμον ἀριστεῖα, ἢ πταῖσμα. Corrige: κατὰ τὸν πόλεμον ἀριστεία*) ἢ πτ. Eupolidea in Plutarchi Mor. T. 1. p. 206. sic, ni fallor, scribenda:

Τῶν περὶ τάγηνον καὶ κατ' ἄριστον φίλων.

Lucianus T. 1. p. 336. ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν**) εἰς ἕτερον τόπον. Lege: μετάστησον. Eadem verba confusa in Xenophontis Cyrop. 5, 1, 30. Alia exempla permutationis harum praepositionum, vocumque cum iis compositarum suppeditant Kusterus ad Schol. Aristoph. Nub. v. 1193. Wesselingius ad Diodor.

---

*) In Diodoro Sic. T. 2. p. 210, 89. miror Wesselingium ἀριστειῶν in margine, non in ipso textu posuisse. Conf. Sophocl. Ai. v. 443. Pluralem nominis ἀριστεία reperias etiam in Luciano T. 2. p. 17. 902. T. 3. p. 318. in Libanio T. 4. p. 109.

**) Sic et Augustanus liber, cuius utor Excerptis. Verissime. Sequitur statim: ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ σένομεν. qui soloecismus est foedissimus. Quis non videt scribendum: οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν. Iam lege et mirare (nisi legendis certorum hominum ὑπομνήμασιν adeo occalluisti, nihil ut hoc in genere mirandum putes) mirare igitur Belini, omnino ad talia turpiter offendentis, notulam: „Les manuscrits 2956 et 3011 [item Augustan.], portent le subjonctif οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν. Je préfère l'indicatif." Praetulit etiam Schmiederus. Idem soloecismus p. 219. iam ab Hemsterhusio confixus. Hoc quidem loco res Gallo melius cessit.

Sic. T. 1. p. 425, 35. p. 440, 52. p. 694, 33. T. 2. p. 321, 36. p. 336, 96. p. 441, 99. p. 503, 71. Bernardus ad Thom. Mag. p. 681, 1. Fischerus ad Palaephat. p. 180. Brunckius ad Apollon. Rhod. III. v. 909. IV. v. 1500. ad Aristoph. Ran. v. 1026. Coray ad Theophrast. p. 236.

99) Vide, ut hoc uno utar, (nam nubem testium cogere possem) Valckenar. Adnotatt. Crit. in N. F. p. 398.

100) Sic perimit sensum densissimamque caliginem offudit perspicacissimis interpretibus in Diodoro Sic. T. 1. p. 181, 6. Totus locus sic scribendus: ἀπολειπομένου [sic optime Clar. 2.] δ' ἀπορήματος, διὰ τίν' *) αἰτίαν οὐ συνέπονται τοῖς ἐλέφασιν· εἰς τὴν προειρημένην παραποταμίαν, διώκοντες τὰς συνήθεις τροφὰς, φασὶ τοὺς τηλικούτους ὄφεις τὴν μὲν ἐπίπεδον τῆς χώρας φεύγειν, περὶ δὲ τὴν ὑπώρειαν ἐν ταῖς φάραγξι ταῖς [inserendum εἰς] τὸ μῆκος ἀνηκούσαις καὶ τοῖς σπηλαίοις τοῖς τὸ βάθος ἔχουσι συνεχῶς ἐναυλίζεσθαι. In eodem T. 2. p. 272, 56. sqq. revocanda antiqua lectio, a Wesselingio perperam mutata: Ἡμεῖς δ' ἐπεὶ τὰς κατὰ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον ἐπιτελεσθείσας πράξεις διήλθομεν, μεταβησόμεθα πρὸς τὸν ἐν τῇ Κυρήνῃ γενόμενον πόλεμον, ἵνα μὴ μακρὰν τοῖς χρόνοις ἀποπλανῶμεν τὸ συνεχὲς τῆς ἱστορίας. Ἀναγκαῖον δ' ἐστι κ. τ. λ. Vid. T. 1. p. 304, 22. ibique ipse Wesselingius, coll. T. 1. p. 145, 65. p. 609, 61.

101) Homerus Il. XXIII. v. 84. sqq.:

ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν, —
ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

Od. V. v. 121. sqq.:

ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν·
ὣς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ,
ᾧ θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
νειῷ ἔνι τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος

*) Malim τίνα: τίς enim, τὸ πνευματικὸν, gravius est, quam ut in oratione soluta apostrophum commode ferat.

Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ·
ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.

ut scribendum et interpungendum videtur. Hesiodus Theogon. v. 593. sqq.:

ὡς δ' ὁπότ' ἐν σίμβλοισι κατηρεφέεσσι *) μέλισσαι
κηφῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων·
αἱ μέν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἠμάτιαι σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
οἱ δ' ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·
ὣς δ' αὔτως ἄνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, — — —

Sic enim locus corrigendus, qui vulgo perperam et legitur et interpungitur.

101 a) Hesiodus O. et D. v. 269. sqq. ed. Brunck.:

οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ·
ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
ἐν θυμῷ βάλληται, ὁ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

Sic enim locum legere malim.

102) Rectius ibi Brunckius, ut particulam ἂν etiam cogitandi verbum afficere posse ostenderet, hoc Sophocleo loco usus fuisset, Philoct. v. 1043. sq.:

— — — εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.

quem Camerarius [p. 17. ed. Lond. 1758.] bene comparat cum Homerico Il. VI. v. 284. sq.:

εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.

ubi, quod obiter moneo, errant, qui φαίην κε interpretantur εἴποιμι ἄν: imo est, quod alii habent, Sophocleumque illud docet, δόξαιμι ἄν. Sic φημὶ saepius, neque in solo Homero, dicitur. Hesychius: Φημί. — ὑπολαμβάνω.

*) Praeferrem, si codex daret, σίμβλοισιν ἐπηρεφέεσσι: hoc enim adiectivum sequitur, neque amat epica poësis in talibus variationem. Ceterum quod vulgo legitur, σμήνεσσι, a glossatore profectum est. Hesychius: Σίμβλοι. τὰ σμήνη.

103) Modo praecessit v. 471. ἧς κατηρεφεῖς δόμοι. Valckenarius coniecit ᾗ κ. δ. idque Brunckius in ordinem recepit. Non imiter. Utraque constructio proba: sed genitivi usus exquisitior. Videamus aliquot eius exempla. Sophoclis ἄλυπος ἀνίας, ἄτης, γήρως, iam supra tetigimus. Idem Oed. Col. v. 785. sq.:

— — — — πόλις δέ σοι
κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.

Pro quo Aeschylus Agam. v. 1222. ed. Schütz. ex certa Canteri [it. Dawesii Miscell. Crit. p. 234.] emendatione:

πῶς δῆτ' ἄνατος *) ἦσθα Λοξίᾳ κότῳ;

Porro Sophocles Trachin. v. 687. sq.:

τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικτον, ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ.

Mox v. 693. sq.:

κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥςπερ εἴδετε.

Ibid. v. 1053. sq.:

καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.

Idem Philoct. v. 1066. sq.:

ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προςφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;

Sed vulgari structura v. 1353. τῷ προςήγορος; nisi scripsit τοῦ προςήγορος; Sic enim solet, veluti Oed. R. v. 1436. sq.:

ῥίψον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προςήγορος.

Antig. v. 847.:

οἵα φίλων ἄκλαυστος, —

Electr. v. 895. sq.:

— — — καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.

Ibid. v. 1214. sq.:

---

*) Ἄνατοι, ni fallor, restituendum Bacchylidi XVI. ubi nunc legitur ἀναίτιοι. Sic ἄνατος et ἄναιτος confusa in illo Sophoclis loco. Vid. ad eum Schol. item Lex. Sophocl. v. Ἄναιτος.

Ἠλ. οὕτως ἄτιμος εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
Ὀρ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· — —

Euripides Androm. v. 460. sq.:

— — ὡς ἀθώπευτόν γε σὲ
γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς, καὶ παῖδα σήν.

Archilochus XXI.:

— — Ἧδε δ' ὥστ' *) ὄνου ῥάχις
ἕστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής.

Bacchylides XVI.:

Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεικελίων νούσων εἰσί.

Mnasalcas VIII.:

κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον, — — —

Sic enim ex Cod. Vatic. legendum, cuius palmaria virtus etiam hic editorem Gothanum videtur latuisse. Vulgari constructione Sophocles Electr. v. 422. ᾧ κατάσκιον. nisi legendum οὗ κατάσκιον.

104) Alia exempla confusionis vocum ἀναστροφὴ et ἀνατροφὴ collegit Wesseling. Diatr. de Iudaeor. Archont. p. 13. sq.

*) Malim ὡς. In Strabone p. 777. C. ed. Alm. leg. ὡς ἐστὶ Τάναϊς.

INDEX SCRIPTORVM

IN ANNOTATIONES AD DIONYSIVM ET MELETEMATA CRITICA.

(Paginis Dionysii praefixa est littera D, Meletematum M.)

INDEX VERBORVM

IN ANNOTATIONES AD DIONYSIVM ET MELETEMATA CRITICA.

A.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

Λ.

Π.

X.

*) „— Saepissime autem virorum Maximus quorumvis loca recte scripta profert, quae ne quidem mendosa esse perspexerint Editores.“ Valckenarius Var. Lection. Vers. Homeri p. 55. a. Quare „Scaligerana semper digna sunt, quae consideratius exigantur a literatoribus.“ Idem ad Herodot. l. c.

tur *Ilias*, graece et latine, et variae lectiones et obſervationes in Iliadem, cum ornamentis XXVIII. aeri inciſis, et Speciminibus Codd. MSS. V. 8 mai. 1802. charta ſcript. 30 thlr.
— Idem liber, charta belgica. 50 thlr.
— — Idem liber, ſine ornamentis, charta impreſſ. 20 thlr.
Homeri Ilias, cum brevi annotatione curante C. G. *Heyne*. II tomi. 8 mai. 1804. charta belgica. 10 thlr.
— — Idem liber, charta ſcript. 6 thlr., — charta impreſſ. 4 thlr.
Homeri Hymni et Batrachomyomachia. Graece et Latine. Recenſuit, varietate lectionis inſtruxit et interpretatus eſt Aug. *Matthiae*. Accedit Auctarium animadverſionum. 8 mai. 1805. 1 thlr. 4 gr.
— — Idem liber, charta ſcriptoria. 1 thlr. 10 gr.
(Videantur *Matthiae* Animadv. in hymnos Homericos.)
Homeri Hymni et Epigrammata. Edidit Godofr. *Hermannus*. 8 mai. 1806. charta impreſſ. 1 thlr. 4 gr., — charta ſcript. 1 thlr. 12 gr.
— — Idem liber, charta membran. (Velin). 2 thlr. 6 gr.
— — Hymnus in Cererem; ad codic. Moscov. denuo coll. recenſuit et animadverſ. illuſtravit Chriſt. Guil. *Mitſcherlich*. 8. 1787. 20 gr.
Hoogeveen, Henrici, Doctrina particularum linguae graecae. In epitomen redegit Chr. Godofr. *Schütz*. Editio ſecunda, auctior et emendatior 8 mai. 1806. charta impr. 2 thlr. 6 gr.
— — Idem liber, charta ſcriptor. 2 thlr. 18 gr.
Longinus, Dionyſius, de ſublimitate, ex recenſ. Zach. *Pearcii*. Animadverſ. interpretum excerpſit, ſuas et novam verſionem adiecit D. S. F. N. *Morus*. 8 mai. 1769 et 773. 1 thlr. 8 gr.
Matthiae, Aug., Animadverſiones in Hymnos Homericos, cum Prolegomenis de cuiusque conſilio, partibus, aetate. 8 mai. 1800. 1 thlr. 18 gr.
— — Idem liber, charta ſcriptoria. 2 thlr. 12 gr.
Plutarchi, Chaeronenſis, quae ſuperſunt, omnia, graece et latine. Principibus ex editionibus caſtigavit, virorumque doctorum ſuisque annotationibus inſtruxit Io. Iacob. *Reiske*. XII Volumina. Addita ſunt ornamenta aeri inciſa. 8 mai. 1774—82. 40 thlr.
Polybii Hiſtoriarum quidquid ſupereſt. Recenſuit, digeſſit, emendatiore interpretatione, varietate lectionis, adnotationibus, indicibus illuſtravit Io. *Schweighaeuſer*. Tom. I—VIII. P. 2da. 8 mai. 1789—95. 27 thlr.
— — Idem liber, charta belgica opt. 45 thlr.
Simplicii Commentarius in Epicteti Enchiridion. Accedit Enchiridii Paraphraſis chriſtiana et Nili Enchiridion. Graece et latine. Omnia ad veterum Codicum fidem recenſuit et varietate lect. brevibusque notis illuſtravit Io. *Schweighaeuſer*. II Tomi. 8 mai. 1800. charta ſcript. 6 thlr.
— — Idem liber, charta belgica opt. 10 thlr.

Etiam ſub titulo:

Epicteteae Philoſophiae Monumenta. Vol. IV. et V.
Sophoclis Dramata, quae ſuperſunt, et deperditorum Fragmenta. Graece et Latine. Denuo recenſuit et Rich. Franc. Phil. *Brunckii* annotatione integra, aliorum et ſua ſeleta illuſtravit Frid. Henr. *Bothe*. II Voll. 8 mai. 1806. charta impreſſ. 6 thlr.
— — Idem liber, charta ſcript. gall. 8 thlr.
— — Idem liber, charta belg. opt. 12 thlr.
Strabonis Rerum geographicarum Libri XVII. Graeca ad optimos codices manuſcriptos recenſuit, varietate lectionis, adnotationibus illuſtravit, Xylandri verſionem emendavit Ioann. Phil. *Siebenkees*. inde a ſeptimo libro continuavit Carol. Henr. *Tzſchucke*. Vol. I. II. III IV et V. 8 mai. 1796—1808. 14 thlr. 6 gr.
— — Idem liber, Tom. I. II. III. IV. V. charta belgica. 22 thlr. 4 gr.